

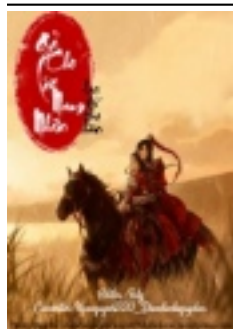
Gả Cho Lão Nam Nhân

Contents

Gả Cho Lão Nam Nhân	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	75
25. Chương 25	77
26. Chương 26	82
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	93
30. Chương 30	98
31. Chương 31	100
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	113
35. Chương 35	116
36. Chương 36	122
37. Chương 37	125
38. Chương 38	128
39. Chương 39	131
40. Chương 40	136
41. Chương 41	141

42. Chương 42	144
43. Chương 43	148
44. Chương 44	151
45. Chương 45	154
46. Chương 46	157
47. Chương 47	161
48. Chương 48	163
49. Chương 49	166
50. Chương 50	170
51. Chương 51	173
52. Chương 52	176
53. Chương 53	179
54. Chương 54	182
55. Chương 55	185
56. Chương 56	189
57. Chương 57	192
58. Chương 58	194
59. Chương 59	197
60. Chương 60	200
61. Chương 61	203
62. Chương 62	206
63. Chương 63	210
64. Chương 64	213
65. Chương 65	216
66. Chương 66	220
67. Chương 67	223
68. Chương 68	226
69. Chương 69	230
70. Chương 70	233
71. Chương 71	237

Gả Cho Lão Nam Nhân



Giới thiệu

Kiếp trước, nàng bị người khác dùng vinh hoa phú quý làm mờ mắt, quyết tâm gia nhập vào vòng ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-lao-nam-nhan>

1. Chương 1

Edit: Fuly

Lâm thị nhìn chút gạo ít ỏi còn lại trong túi, ánh mắt buồn bã, miệng giật giật, “Phụ thân bọn nhỏ, trong nhà chỉ còn khoảng hai đấu gạo thôi.”

Tay Dương Đại Dũng hơi dừng, lại tiếp tục hút tẩu thuốc, chỉ là nếp nhăn giữa trán hằn sâu hơn.

Lâm thị cẩn thận buộc túi vải lại, thở dài, mặt xấu hổ nói, “Điều tại thân thể này của tôi không tốt, đến một ngụm sữa cũng không cho Tiểu Tứ ăn được.” Vừa nói, nàng vừa cẩn thận bế đứa trẻ trong tay lót lên. Đứa bé kia mặt nho nhỏ, mũi bị đông cứng đến đỏ bừng, thân thể bé xíu vằn vẹo, khẽ phát ra thanh âm.

Lâm thị sờ đầu con trai, nhìn Dương Đại Dũng một cái, thử dò xét hỏi, “Nếu không, để tôi về nhà nương mượn?” Mặc dù nhà nương nàng cũng không dư dả, nhưng so với bọn họ thì tốt hơn một chút.

Dương Đại Dũng lắc đầu một cái, “Hay là thôi đi.” Vốn hắn định nói, đến nhà đại ca mượn, nhưng nhớ tới tánh tình đại tẩu nhà mình, hắn nuốt lại lời này vào bụng.

Lâm thị dỗ Tiểu Tứ ngủ, cùng lúc nhìn Dương Đại Dũng một cái, trên mặt xuất hiện thần sắc nan giải, lắp bắp nói, “Nếu không, chuyện ngày đó Vương bà tử nói ——” ấp a ấp úng không hết câu.

“Chuyện này người không cần nói nữa, sau này cũng không được nhắc đến, dù cho Dương Đại Dũng tôi có nghèo hơn đi nữa, tôi cũng không làm được chuyện bán vợ, bán con như thế!” Nói xong, Dương Đại Dũng đứng lên, cầm tẩu thuốc hút mạnh một hơi, sau đó đi ra ngoài.

Còn lại mình Lâm thị nhìn đôi nam nữ trên giường đất, thở dài.

Dương Nghi mơ hồ mở mắt ra, chỉ thấy khuôn mặt mừng rỡ của Lâm thị ở cạnh: “Đại nữ nhi, con không sao chứ?”

Dương Nghi tròn to mắt nhìn phụ nhân trước mắt, sao bà lại giống nương của mình đến vậy? Nghe phụ nhân liên tục kêu tên của nàng, thanh âm cũng vô cùng giống nương. Dương Nghi có chút không rõ, nàng không phải, không phải là đã chết sao? Nguyên Hòa năm thứ hai mươi ba, nàng hai mươi tuổi, bị định tội danh tư thông nam nhân, bị đánh đến chết ở trong đại viện Đồng gia.

Nhưng hiện giờ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lâm thị kêu Dương Nghi mấy lần, nàng vẫn chỉ sững sờ nhìn bà, không nói chuyện, nghĩ rằng cơn sốt tới hôm qua khiến đầu óc nàng nóng đến hỏng rồi, nhất thời vô cùng sốt ruột.

“Phụ thân bọn nhỏ, phụ thân bọn nhỏ, mau vào đây, khuê nữ của ông không nói chuyện.”

Dương Đại Dũng vừa gánh nước về nhà, liền nghe tiếng kêu của phụ nhân, cho là đã xảy ra chuyện gì, vội để đòn gánh trên vai xuống, vọt vào trong nhà.

“Đại nữ nhi? Đại nữ nhi?” Dương Đại Dũng lo lắng gọi khuê nữ.

Dương Nghi chớp mắt, nhìn phụ thân, nương trẻ hơn chừng mười tuổi, nàng chần chờ kêu một tiếng, “Phụ thân? Nương?”

“Ai ——” Lâm thị thấy nàng có phản ứng, mừng rỡ, vội vàng đáp lại, lấy chăn trên giường đất đắp lên người Dương Nghi, sờ trán của nàng, hỏi, “Trên người còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Dương Nghi lắc đầu một cái.

Lúc này, Tiểu Tứ bên kia có động tĩnh, Lâm thị vội đi xem Tiểu Tứ, không kịp ngoảnh đầu lại nhìn Dương Nghi, “Đại nữ nhi, con đang bị bệnh, trước nghỉ ngơi một chút, lát nữa nương sẽ nấu cho con một bát cháo ngon.”

Lúc này, Dương Đại Dũng cũng yên tâm, sau khi dặn dò mấy câu, liền tiếp tục đi làm việc.

Nhìn phụ thân, nương vẫn còn đang tuổi tráng niên, lại quan sát xung quanh một lượt, xác định nơi này đúng là nhà nàng. Cuối cùng, Dương Nghi cũng tiêu hóa việc nàng có thể trở lại lúc trước. Mặc dù cảm

thấy khó có thể tưởng tượng, nhưng cảm giác hưng phấn đánh thẳng vào đại não, khiến cho cả người nàng tê dại không dứt. Hốc mắt không nhìn được đồ lên, cuộc đời của nàng, có lẽ có thể bắt đầu lại lần nữa. Nàng lúc này, nhất định sẽ không đi vào vết xe đổ của trước kia!

Sợ nương thấy bộ dạng này của nàng sẽ lo lắng, Dương Nghi vội nghiêng người quay mặt về phía bức tường.

Mười tuổi, nàng bán mình vào Đồng gia, từ một tiểu nha hoàn gánh nước, quét nhà chậm rãi leo lên đại nha hoàn, thông phòng, rồi đến di nương. Con đường quanh co cùng hung hiểm này, chỉ có người đã đi qua mới có thể hiểu được. Nàng xuất thân không tốt, trong trang viện cũng coi như là một người lạnh lợi, nhưng một khi đã bước vào bên trong, mới hiểu được chút lạnh lợi này căn bản không đủ. Đại trạch, vốn là một cái hố sâu, muốn ngoi lên, nhất định phải có người ở trên rút xuống, người mới có cơ hội bổ khuyết vào. Cho nên sự đấu tranh trong đó cũng rất lợi hại, chỉ hơi không cẩn thận, nhẹ thì bị phạt, nặng thì bị bán đi, bị đánh đến chết, đều là chuyện thường gặp.

Vài năm này của nàng, cũng phải trải qua vô vàn cực khổ, mới bò lên được vị trí di nương, đáng tiếc, cuối cùng vẫn là thua, thua một bước, còn mất cả tánh mạng. Hơn nữa nàng còn phải chịu tiếng thông dâm, mặc dù là bị vu hãm, nhưng người đời không biết. Chuyện nàng không tuân thủ nữ tắc nhất định sẽ liên lụy người nhà. Cũng không biết sau khi nàng chết đi, gia đình sẽ như thế nào?

Vuốt ve mu bàn tay gầy trơ xương, Dương Nghi thở dài, kiếp trước còn trẻ, trải qua ít chuyện, bị người khác dùng vinh hoa phú quý làm mờ mắt, bất chấp tất cả nhào tới, lại không ngờ, cuối cùng rơi vào kết quả “tan xương nát thịt”, còn liên lụy người nhà. Mười năm này, trên tay nàng cũng không sạch sẽ, nhưng cuối cùng vẫn thua, mặc kệ là ai thiết kế, nàng cũng đều không hận, không phải nàng thiện tâm, mà là lòng của nàng đã chết. Nếu nàng còn có chút hi vọng, sẽ tiếp tục phân tranh đến khi một mất một còn.

Nhưng hi vọng của nàng đã tắt, một nữ nhân, không có con cái bên thân, lại bị người ta hạ thuốc đánh mất khả năng sinh nở, hơn nữa, còn mất đi sự sủng ái của nam nhân, còn có cái gì đáng để sống đâu?

Vả lại, nàng cũng quá chán nản, mới không muốn biện giải mà chết đi.

Nhưng dù cho nàng dùng hết khả năng để tìm ra hung thủ hãm hại mình thì thế nào? Người đó ắt hẳn chỉ là một trong các thê thiếp của Đồng gia mà thôi, Đồng Văn Nóc sẽ xử trí sao? Khi lòng của một người đàn ông đã không ở trên người người thì dù chỉ phải nghe người nói một câu cũng sẽ ngại phiền.

Dương Nghi cười khổ, nghĩ đến việc nàng dùng toàn bộ tuổi thanh xuân trên người một tên nam nhân cạn bã như vậy, thật không đáng giá. Kết quả thế này, cũng là chuyện tốt.

Nhớ tới khoảng thời gian hai mươi năm của kiếp trước, nàng đã từng hận, đã từng ăn năn, cũng thường nghĩ, nếu không phải nàng có dã tâm, tất cả có thể khác đi hay không? Trên đời không có thuốc hồi hận, nhưng điều đáng mừng chính là, nàng có cơ hội bắt đầu lại lần nữa, như vậy ắt hẳn mọi chuyện sẽ không còn giống như trước nữa chứ? Nàng sẽ có con của mình, có lẽ, còn sẽ có một trạng phu đáng tin, dù người nam nhân này không nhiều tiền, nhưng phải có bản lĩnh, tính tình tốt. Kiếp này nàng nhất định phải thật cảnh giác, không thể để bị lời ngon tiếng ngọt của nam nhân làm mờ mắt lần nữa, cũng không thể để mình bị những thứ hư vô như vinh hoa phú quý mê hoặc.

Dương Nghi vẫn thức đến nửa đêm, sợ đây chỉ là một giấc chiêm bao, cho đến khi cực kỳ mệt mỏi, mới ngủ thiếp đi.

“Phụ thân bọn nhỏ, ông nói xem, có phải đại nữ nhi nhà chúng ta bị cái gì đeo bám không? Từ sau khi lên cơn sốt cho đến bây giờ cả người cứ mơ mơ màng màng, hoàn toàn không có dáng vẻ lạnh lợi như trước kia.”

Dương Đại Dũng để tẩu thuốc xuống, từ trong làn khói cẩn thận nhìn nữ nhi một cái, xem thường nói, “Tôi thấy đại nữ nhi vẫn đang rất tốt, bà đừng đoán mò nữa.”

Vừa nói được vài câu, Lâm Đại Dũng đã bị đại ca hấn, Lâm Đại Trụ gọi đi hỗ trợ tu sửa nóc nhà.

Lâm thị dặn dò con lớn nhất - Dương Uy chăm sóc cho hai đứa bé đang nằm trên giường xong, mới vội vàng đi ra sau nhà làm việc.

Thật ra thì bệnh Dương Nghi đã khỏi đến bảy, tám phần, nhưng Lâm thị vẫn cảm thấy nàng còn yếu, mới bắt nằm ở trên giường thêm hai ngày. Dương Nghi ôm Tiểu Tứ khẽ dỗ, giường mắt quan sát người đại ca này của nàng. Tiểu nam hài chỉ mới hơn mười một tuổi, chính là thời điểm không an phận, giờ phút này bị bắt ở nhà, đang buồn bực không vui. Đời trước, lúc vừa mười tuổi nàng liền vào Đồng gia, kiến thức hạn hẹp, tâm lại lớn, tận đáy lòng không vừa mắt phụ thân, nương kiếm ăn dựa vào chút đất nhỏ này. Tình cảm với người nhà cũng dần dần phai nhạt, mỗi tháng trừ sai người mang một chút bạc về, căn bản là không muốn nhắc tới nhà mẹ đẻ này.

Sau khi nàng nghèo túng, phụ thân cùng nương ngược lại thường bảo đại ca mang cho nàng ít đồ. Những thứ đó nàng không biết đại ca có âm thầm khấu trừ hay không, nhưng đại tẩu nàng đã gặp, là một nữ nhân vô cùng ích kỷ, nàng luôn luôn không thích, mặc dù đáng đáp còn tạm chấp nhận được, nhưng tính tình quá xấu, ở nhà chồng có thứ gì tốt cũng thích mang về ẹ đẻ mình.

“Đại ca, nhị muội đâu?” Lâm nữ nhân rất khó khăn, khi tượng phu không nhờ vả được thì nhà mẹ đẻ chính là đường lui duy nhất. Đời trước nàng không hiểu, đời này, nàng sẽ không bước vào vết xe đổ lần nữa.

“Đại cữu cữu đón nàng đi rồi, nói là ở lại hai ngày.” Dương Uy không vui mở miệng, nhà cữu cữu có rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng cữu cữu thiên vị, ông chỉ đưa nhị muội đi, lại không dẫn hấn.

Dương Nghi sáng tỏ gật đầu, nương nàng trong ba năm liền sinh ba, thân thể tổn thương không ít, cách sáu năm, mới lại mang thai tiểu Tứ. Lúc tiểu Tứ sanh ra, nương không có sữa, cả ngày chỉ có thể dùng nước cơm để nuôi, vì vậy thân thể hấn cũng không được tốt. Nhưng đại cữu cữu của nàng thì ngược lại, hôm nay đã hơn 20, nhưng dưới gối lại chưa có con cái. Thầy bói nói muội muội của nàng, Dương Du có số mệnh tốt, vậy nên đại cữu cữu luôn muốn nhận nhị muội làm con thừa tự. Nhưng phụ thân nàng không chịu, nhà có nghèo hơn nữa cũng không muốn đem con cho người khác. Sau lại không có cách nào, đại cữu cữu liền thường thường mang Dương Du qua nhà ở một thời gian, trông mong nàng có thể mang đến ỉn “nhất nam bán nữ”.

“Ca, huynh qua đây.” Dương Nghi vẫy tay về phía hấn.

“Có việc gì?” Dương Uy bu lại.

“Kẹo này cho huynh.” Dương Nghi nhét khối đường vào tay hấn, đây là do phụ thân thấy nàng bệnh, miệng nhạt, chẳng muốn ăn cái gì mới len lén cho nàng, chỉ có một khối duy nhất thôi.

“Muội muội, muội thật tốt.” Dương Uy vui mừng nhận lấy, vừa định bỏ vào trong miệng, thấy muội muội giương mắt nhìn mình, lập tức chia khối đường thành hai nửa, lấy một phần đưa tới, “Muội muội ăn đi.”

Dương Nghi lắc đầu một cái, “Muội khát nước, không muốn ăn đường.” Nàng đã qua cái tuổi thích những thứ này rồi.

“A ——” Dương Uy nhét đường vào trong miệng, sau đó chạy ra ngoài, không bao lâu liền bưng theo một chén nước đi vào: “Muội muội, uống nước ——”

Dương Nghi nhìn bộ dạng chân chó của hấn, khẽ mỉm cười, trẻ con luôn rất đơn thuần, người đối tốt với hấn, hấn sẽ tìm cách hồi báo người. Không đành lòng phụ ý tốt của Dương Uy, nàng bưng lên uống.

“Cảm ơn ca ca.”

Thấy muội muội uống nước xong, Dương Uy cười ngọt ngào, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu: “Còn muốn uống nữa không?”

Dương Nghi lắc đầu một cái, “Không cần.”

“Ca ca, huynh đi quét sân giúp nương đi, muội ở trong nhà với Tiểu Tứ, có chuyện gì muội sẽ gọi huynh.” Sắp hết năm, trong nhà ngoài ngõ đều phải thu dọn lại một chút, không quá nặng, nhưng rất nhiều việc.

Dương Uy nghe xong, tâm hơi động, đi quét sân chẳng những có thể lấy được sự khen ngợi của phụ thân cùng nương, hơn nữa so với việc ở trong nhà thú vị hơn nhiều.

“Được rồi, lát nữa muội cần cái gì, gọi ta một tiếng là được, ta có thể nghe thấy. Muội còn đang bệnh, ngàn vạn lần đừng xuống giường đó.”

Dẫn dò xong, thấy Dương Nghi ngoan ngoãn gặt đầu, Dương Uy làm huynh trưởng cảm thấy rất có thành tựu, vui vẻ bước ra ngoài giúp nương làm việc nhà.

Trong quá khứ nàng trưởng thành sớm hơn hẳn, chuyện gì cũng làm chu đáo, tỉ mỉ hơn, huynh trưởng như hẳn ngược lại càng có vẻ giống đệ đệ, đáng vẻ như hôm nay, là toàn bộ ụy phong của huynh trưởng đã trở lại. Dương Uy nghĩ thầm, đại nữ nhi như nàng vẫn cứ như thế này là tốt rồi.

2. Chương 2

Edit: Fuly

Bên ngoài băng tuyết ngập trời, trong nhà bởi vì có bếp lò nên ấm áp hơn. Lâm thị đang ngồi may vá, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Phụ thân con đến nhà đại cữu cữu đón nhị nha đầu, đã trễ thế này, sao còn chưa về, thật khiến người ta sốt ruột mà.”

Lâm thị đột nhiên lên tiếng, dọa tiểu Tứ sợ hết hồn, Dương Nghi ôm hẳn vào trong ngực khê đỡ, không bao lâu, hẳn mới chếp chếp miệng ngủ tiếp.

“Chắc hẳn phụ thân cũng sắp về rồi.” Dương Nghi nhẹ giọng an ủi.

“Hy vọng là vậy, bão tuyết lớn thế này, cũng không biết muối muối con có mặc đủ ấm không, trên đường về mà bị cảm lạnh sẽ không tốt.” Lâm thị lo âu nói.

“Nương, người cứ yên tâm đi, coi như phụ thân có quên, đại cữu cữu cũng sẽ nhớ.”

Lúc này ngoài cửa lớn có động tĩnh, họ ở trong phòng, xa xa liền nghe thấy tiếng một cô bé gọi nương.

“Đây không phải là đã trở về rồi sao?” Dương Nghi cười nói.

“Nương, con đã trở về ——” đột nhiên, một cô bé toàn thân đầy tuyết vọt vào nhà, nhào vào trong ngực Lâm thị.

“Ai yêu, tiểu tổ tông của ta, con chậm một chút.” Lâm thị thư thái nở nụ cười, thấy nhị nữ nhi định bỏ nhào vào người Dương Nghi, vội kéo nàng lại, “Từ từ đã, tỷ tỷ con vừa ngã bệnh, con cả người đều là tuyết, đừng quấy nàng.” Nói xong, cầm cây chổi lông gà tự chế phủi tuyết trên người nàng.

Dương Du ngoan ngoãn đứng ở đó, để cho nương nàng làm việc, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi Dương Nghi, “Tỷ tỷ, người đỡ hơn chưa?”

Dương Nghi cười khê, “Đỡ hơn rồi.”

Dương Du lấy lòng nói, “Tỷ tỷ, đại cữu cữu biết tỷ bị bệnh, ột khối thịt heo cùng bốn cân gạo mang về, tối nay chúng ta nói nương nấu thịt heo hầm cách thủy cho tỷ ăn có được không?”

“Được, tối nay sẽ để nương con làm thịt heo hầm cách thủy cho chúng ta.” Dương Đại Dũng xách mấy bao vải đi vào, cười ha hả nói, “Nương bọn nhỏ, người dọn dẹp một chút, thịt heo ta để ở bên trong rồi. Xe trâu vẫn còn ở ngoài, ta phải mang sang trả cho nhà Ngũ thúc cái đã.”

“Được rồi, người đi nhanh đi.” Lâm thị nhận chiếc túi, lấy hơn nửa cân thịt heo ra, lại đổ bốn cân gạo vào chung một bao, cột lại thỏa đáng, lúc này mới vội vàng đi đến phòng bếp.

Dương Nghi muốn đi giúp, nàng định bảo nhị muội muội ở lại trong phòng chăm sóc Tiểu Tứ, nhưng thấy muội muội cứ trơ mắt nhìn mình, không có cách nào khác, đành phải lấy chăn mền đắp ở ngoài giường, tránh cho tiểu Tứ rét xuống, sau đó dẫn nàng cùng đi đến phòng bếp.

Dương Nghi vừa nhóm lửa, vừa nghe Dương Du líu ríu kể lại những chuyện ở nhà đại cữu cữu, phòng bếp nhỏ nhỏ nhất thời náo nhiệt không dứt.

Không bao lâu, Dương Uy cũng từ bên ngoài trở lại, chui vào phòng bếp, cùng tỷ muội Dương Nghi chen lẫn trên cái ghế trước bếp lò.

“Cả ngày không có nhà, hôm nay sao lại chịu về sớm như vậy? Sao huynh không đợi chúng ta ăn xong cơm tối rồi hẵng về?” Dương Nghi giễu cợt đại ca của nàng.

Dương Uy nhìn chằm chằm nồi thịt nướng nước miếng, không để ý Đại muội muội giễu cợt.

Lâm thị thấy hắn nhìn chằm chú, mỡ vừa chín xong, liền nhét cho ba huynh muội bọn họ mỗi người một miếng.

Dương Nghi vốn định nói không cần, nhưng khối thân thể này lại tự có phản ứng, miếng mỡ vừa vào miệng, nàng không nhịn được nhai nhai. Nàng thở dài trong lòng, mặc dù đây không phải là món lạ gì, nhưng khối thân thể này của nàng đã thật lâu không dính thức ăn mặn rồi, tự nhiên sẽ sinh ra khát vọng.

Đợi lúc thức ăn được nấu chín, trời đã chập tối, Lâm thị không nỡ đốt đèn dầu, vội bảo mọi người vào ăn cơm.

Tối nay có thêm món ăn, tâm tình của mọi người hình như cao hơn rất nhiều, vẫn là Dương Uy tích cực nhất.

Cả nhà vừa nói cười vừa quây quần bên chiếc bàn ăn, trên đó là món thịt heo hầm cách thủy đang tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, khiến người ta muốn chảy nước miếng. Không gian nhỏ nhỏ dường như ấm hơn rất nhiều, đối lập với một mảnh băng tuyết lạnh lẽo bên ngoài.

Sức ăn của Dương Nghi không lớn, nhưng trước món ngon thơm nức, cũng ăn được hai chén.

Lâm thị thấy mấy đứa bé ăn đến vui vẻ, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, lúc này ngoài cửa truyền đến một chuỗi tiếng gõ cửa, thanh âm của đại bá mẫu Niên thị từ xa xa truyền tới, “Đệ muội, mau mở cửa đi.”

Lâm thị liếc mắt nhìn trượng phu một cái, hai người cũng rất buồn bực, đại tẩu đến đây lúc này, không biết có chuyện khẩn yếu gì đây?

Niên thị đến phá vỡ sự ấm áp của cả gia đình, làm cho không khí cũng trở nên lúng túng.

Thừa dịp Lâm thị đi mở cửa, Dương Nghi nhanh chóng gấp hết thịt trong mâm vào chén Dương Uy cùng Dương Du, gấp hết thịt rồi, lại múc thêm nhiều cháo hơn vào chén bọn họ, “Ăn nhanh lên.” Đại bá mẫu này tính tình như thế nào, Dương Nghi rất rõ ràng, là người mà chút lợi ích nhỏ cũng muốn chiếm của kẻ khác, lại mặt dày, thường nói lời khách sáo nhưng trên thực tế chỉ là giả bộ hồ đồ mà thôi.

Dương Đại Dĩnh thấy thế, cũng không lên tiếng, mặc cho Dương Uy ăn như hổ đói, Dương Du còn nhỏ, không rõ chân tướng, mặc dù không hiểu, nhưng tốc độ ăn thịt của nàng cũng không chậm.

Thịt này vốn không nhiều, Lâm thị còn lấy thắng chút dầu, nên lại càng ít đi. Nhưng mà phụ thân cùng nương của nàng đều để phần ngon lại cho con cái, còn Dương Nghi lại muốn nhường cho ca ca cùng muội muội, nên cũng không ăn thịt, trong mâm mới còn nhiều một chút.

Lúc Niên thị tiến vào, đĩa thịt gần như đã hết, có chăng cũng chỉ còn vài miếng nhỏ.

“Ồ, thịt heo hầm cách thủy à, nhị đệ, nhị đệ muội, nhà các người càng ngày càng phát đạt nha, tối nay nhà ta cũng chỉ là một món cải trắng xào đơn giản qua bữa mà thôi.” Niên Thị vừa vào đến, nhìn thức ăn trên bàn, xuất khẩu chính là những lời chua chát.

“Hôm nay, phụ thân bọn nhỏ đi đón nhị nữ nhi, nhà nương ta ột miếng thịt cùng vài đấu gạo mang về, nếu tẩu không chê, ngồi xuống cùng ăn một chút đi.” Lâm thị khách khí cười nói.

Niên thị quả thật cũng chẳng thèm khách khí, không nói hai lời, ngồi xuống vị trí vốn là của Lâm thị, cũng không bận tâm đến chiếc đĩa trước mặt có sạch sẽ hay không, cầm lên vớ tay ra gấp ăn, không bao lâu, số cháo còn lại trên bàn, toàn bộ chui hết vào trong bụng Niên thị.

Dương Uy mím môi không nói lời nào, còn Dương Du thì cố gắng che chở chén của mình thật chặt, chỉ sợ Niên thị tới giành.

Niên Thị nhìn món ăn trống rỗng trên bàn, liếc mắt nhìn đồng cháo chất cao trong chén hai đứa bé, mơ hồ còn có thể thấy được những miếng thịt phía dưới, nhưng lại không có mặt mũi giành ăn với trẻ nhỏ, chỉ có

thể tiếc nuối để đưa xuống, trong lòng thầm mắng Lâm thị giả hoạt, mời nàng ta ăn cũng không phải thật tâm .

Dương Đại Dũng mở miệng nói, “Không biết đại tẩu đến đây trễ như vậy, là có chuyện gì?”

“Nhị đệ, người xem, bây giờ cũng sắp bước sang năm mới rồi, trước đó vài ngày người mượn 800 tiền của đại ca người, có phải nên trả rồi không? Cả năm qua cháu gái người cũng chưa có được bộ quần áo mới nào.” Niên thị vừa mở miệng liền không khách khí mà hỏi nợ.

“Đại tẩu, cái này cái này ——” mặt Dương Đại Dũng có chút khó xử, trong nhà gom tới góp đi, cũng mới chỉ được 200 tiền, sao có đủ để trả cho nàng ta đây?

“Nhị đệ, không phải người không muốn trả chứ? ” Thanh âm Niên thị đột nhiên cất cao, người cũng đứng lên, không chút khách khí quở trách nói, “Mấy trăm tiền đó, là do ta cố gắng gom góp để mua vài miếng vải làm quần áo cho bọn nhỏ, người nói phải cần dùng gấp, đại ca người liền lấy ra cho người mượn, nhưng bây giờ, ta cũng có việc cần rồi, người cũng nên hoàn trả đi.”

Dương Đại Dũng nghe nàng ta nói như thế, cũng không muốn nhẹ nhàng phí lời nữa, nhanh chóng nói, “Đại tẩu, người cho ta thời gian ba ngày, ba ngày sau ta sẽ trả lại cho người!”

“Vây, ta chờ, nhị đệ, nhị đệ muội, các người cũng phải thông cảm cho sự khó xử của người làm nương, làm phụ thân như chúng ta, Hoa ca nhi cùng Tú tỷ nhi đều đòi quần áo mới, ta là bị bọn chúng ầm ĩ đến không còn cách nào khác. Nếu nhị đệ nói ba ngày sau, vậy ba ngày sau đi, ta về trước đây.” Trước khi xuất môn, nàng ta còn lầu bầu một câu, “Có bạc mua thịt ăn, lại không có bạc trả nợ, làm gì có đạo lý này chứ.”

Sau khi Niên thị đi, sự hào hứng của cả nhà cũng không còn, Dương Uy, Dương Du chủ động chia phần trong bát mình ra cho phụ thân và nương cùng ăn.

Ăn cơm xong, Dương Đại Dũng đốt giường lò, Lâm thị an trí tốt cho ba huynh muội Dương Nghi xong, mới về phòng. Đêm đó phòng ngủ phá đông truyền đến từng đợt thì thầm, mơ hồ có nhắc tới việc vay tiền của ai đó, rất khuya Dương Nghi mới đi ngủ.

“Vợ Đại Dũng, có ở đây không?”

“Tối đây tối đây, dì, là người à, bên ngoài lạnh, mau vào trong nói chuyện.” Lâm thị vừa nói vừa mời Vương bà tử vào nhà.

Wương bà tử và nương Lâm thị là chị em bạn dâu, Lâm thị xưng bà một tiếng dì cũng không quá đáng.

“Vợ Đại Dũng, đại nữ nhi cùng Tiểu Tứ đã khỏe hơn chưa?”

“Cảm ơn dì, hai ngày nay đại nữ nhi đã tốt hơn nhiều, chỉ là Tiểu Tứ vẫn như vậy.” Nói đến Tiểu Tứ, Lâm thị không khỏi thở dài.

“Đêm đó đại nữ nhi thật đúng là hung hiểm, nhưng đứa bé này vừa nhìn liền biết là có phúc, theo như quẻ nói, ngày sau nhất định sẽ bình an .” Vương bà tử vào phòng, quan sát một chút, phát hiện cũng sắp bước sang năm mới rồi, chuyện Dương gia giao phó còn chưa làm xong, trong lòng suy nghĩ, chuyện kia, phải phí thêm một phen miệng lưỡi rồi.

“Cảm ơn lời chúc của dì.”

Wương bà tử kéo tay Lâm thị, thân thiết hỏi, “ Chuẩn bị Tết đến đâu rồi?”

Lâm thị có chút không quen dáng vẻ thân thiết bất ngờ này của bà ta, hơn nữa câu hỏi cũng khiến cho trong lòng nàng không được tự nhiên, nhưng kinh nghiệm sống nhiều năm gian khổ cho nàng biết, không thể vô duyên vô cớ phát giận, đặc tội với người ta, vì vậy nàng tránh nặng tìm nhẹ mà nói, “Tết ấy à, năm nào cũng đều như vậy cả thôi mà?”

“Ai, đứa bé đáng thương. Lại nói, người cũng coi như là cháu gái của ta, nhìn người phải kham khổ như vậy, lòng ta đây cũng cảm thấy chua xót.”

Lâm thị thật không biết nói tiếp thế nào.

“Chuyện kia, người định suy tính thế nào?” Vương bà tử lại gần, nhỏ giọng hỏi.

“Chuyện này, phụ thân của đại nữ nhi không đồng ý đâu.”

“Hồ đồ!” Vương bà tử khiển trách, “Hắn không đồng ý, không phải là sợ đại nữ nhi vào Đồng gia chịu khổ ư, sao người cũng không giúp đỡ khuyên nhủ, các người đây là đang trì hoãn tiền đồ của con bé, hiểu chưa?”

Lâm thị không lên tiếng, Vương bà tử tiếp tục nói, “Ta nói thật cho người biết, những năm này Đồng gia rất ít khi mua nha hoàn từ bên ngoài vào, nếu không phải là hai năm sau các tiểu thư, thiếu gia của Đồng gia phải lập gia đình, không đủ người làm, những nha hoàn thiếu này còn chưa tới phiên chúng ta nhớ thương đâu. Nếu không phải gặp gia cảnh nhà người quả thật khó khăn, tiểu cô nương kia đáng đáp xem như đoạn chính, lại lạnh lợi, ta cũng chẳng đề cập chuyện này với người đâu. Người nên biết, người khác đưa tiền cho ta, ta còn chưa thèm để ý nữa là.”

Thấy nàng tựa như không tin, Vương bà tử nói, “Hắc, người không tin à, người đưa tiền cho ta cũng chẳng phải ai khác, chính là vợ của Đại Trụ trong thôn các người đấy. Nàng ta mong muốn con gái mình có thể nở mày nở mặt.”

“Không đâu xa, người anh em cột chèo của người, chính là người ở Trần gia kia, nữ nhi nhà hắn mới vừa vào hai, ba năm, sinh được một con trai, liền được thăng lên di nương. Tuy chỉ là di nương, nhưng bắt được lòng của nam nhân, cuộc sống hiện tại của nàng ta cũng chẳng kém hơn chính thất là mấy, người ta hôm nay trải qua những ngày tháng đeo vàng mang bạc tốt đẹp, người cũng không thấy đỏ mắt sao? Đại nữ nhi nhà người cũng chẳng kém hơn Văn Ny kia, nếu thật đến Đồng gia, phúc khí của người còn chờ ở phía sau kìa.”

Lâm thị bị những lời nói của Vương bà tử làm xáo động không thôi, đời này nàng chỉ mong con cái mình có thể sống vui vẻ. Không hy vọng gì quá xa vời, nhưng ít nhất đừng giống nàng, ‘bán mặt cho đất bán lưng cho trời’, suốt ngày chỉ vì mấy đấu lương thực mà phải bôn ba ngược xuôi.

Thanh âm của Vương bà tử không nhỏ, Dương Nghi ở bên trong phòng nghe xong cười lạnh không dứt, chỉ mấy câu, nàng liền nhận ra người bên ngoài chính là Vương bà tử. Cũng đúng, căn nhà một nghèo hai trắng này của bọn họ, cũng chỉ có bà ta sẽ nhớ tới. Nếu vậy, kiếp trước của nàng chính là bị Vương bà tử phá hủy, có lẽ tội này gắn ở trên người Vương bà tử có hơi nặng một chút, nhưng khởi nguồn cũng từ chính bà ta mà ra.

Mấy ngày nay nàng thường nghĩ, người, muốn bò lên chỗ cao, muốn có cuộc sống khá hơn một chút, đều là bản năng bình thường, căn bản không sai. Nhưng nàng sai ở chỗ không biết nhìn người, cùng với, không nhận thức rõ được thực tế, không biết tự lượng sức mình. Nàng đi tới nông nổi này, chính bản thân phải gánh phần lớn trách nhiệm, nhưng có vài người, giống như Vương bà tử, cũng nên gánh vác nghiệp chướng do mình gây ra.

Nàng không phải Diêm Vương Lão gia, không quản được nghiệp chướng của người khác. Nàng cũng chỉ biết tự cười bản thân ngây thơ, vẫn luôn xem Vương bà tử như ân nhân của mình. Cháu gái Vương Mai của bà ta ở Đồng gia, đều là nhờ vào phần cảm ơn này, nàng mới ôm hết việc của nàng ta vào mình, dù bận hay mệt vẫn giúp Vương Mai làm, thậm chí, còn chịu tội thay cho nàng ta. Khi nàng dần dần được trọng dụng thì trên người cũng có chút dư dả, mỗi khi sai người mang đồ về nhà, cũng không thiếu phần của Vương bà tử này.

Nhưng không ngờ, chỉ vì vị trí đại nha hoàn, nàng lại bị Vương Mai đâm một dao sau lưng. Lúc ấy, nàng biết rằng chính mình quá khờ dại, sau chuyện đó nàng rút ra được kinh nghiệm, dần dần học được cách dùng thủ đoạn, lòng dạ cũng cứng rắn hơn nhiều.

“Nương, tã để ở đâu? Tiểu Tứ lại tiểu ướt rồi.” Loại thời tiết như thế này, tã luôn rất khó khô, bình thường Lâm thị hay treo quần áo cùng tã trong phòng bếp để hong khô. Tiểu Tứ bởi vì tiểu ướt, không thoải mái, nàng không cách nào buông được đứa bé đang khóc rống để đi xuống phòng bếp lấy tã, chỉ đành phải giục Lâm thị.

Lâm thị nghe được thanh âm vội đáp một tiếng, cũng không còn tâm tình ngồi nói huyền thoại với Vương bà tử nữa, trẻ con rất yếu ớt, loại khí hậu này, nếu bị lạnh lâu sợ rằng sẽ nhiễm bệnh, bệnh rồi lại phải tốn thêm tiền.

“Người có chuyện, ta cũng phải đi, chuyện kia người cứ cẩn thận suy nghĩ đi.” Vương bà tử là một người rất biết đoán tâm tư người khác, liền nhanh chóng cáo từ, “Đúng rồi, trong nhà ta còn có mấy quả trứng gà, nếu Tiểu Tứ cần dùng đến, lát nữa bảo tiểu Uy nhà người đến lấy về.”

“Này ——” Lâm thị nghe được, thấy động lòng.

Dương Nghi bĩu môi, gọi thêm một tiếng, “Nương, nhanh lên một chút.”

Nương của nàng chính là một người quá ngay thẳng, còn tưởng rằng Vương bà tử là thật tâm muốn giúp nhà bọn họ, chẳng qua người ta cũng chỉ nói vài câu khách sáo mà thôi. Nếu bọn họ đi thật, quay đầu lại còn không biết có bao nhiêu lời nói xấu truyền tới đây. Đời trước chính là như thế, nương nàng thật sự kêu đại ca đi cùng Vương bà tử, được hai quả trứng gà trở về, nhưng cũng chính hai quả trứng gà này, khiến nhà bọn họ trở thành chuyện cười trong thôn, bị người khác chê là tầm nhìn hạn hẹp, thậm chí đến thôn lân cận cũng biết.

Khi đó cả nhà bọn họ mỗi khi ra cửa, thường thường xấu hổ không dứt. Lúc ấy Vương bà tử còn giả nhân giả nghĩa đến nói giúp cho họ, nàng còn cảm kích bà ta không dứt đấy, bây giờ nghĩ lại, thật là buồn cười đến cực điểm.

3. Chương 3

Edit: Fuly

Đêm đến, Dương Đại Dũng đi ra ngoài, còn chưa trở về, Lâm thị chưa một ít thức ăn cho hần, rồi kêu mấy người đưa bé ăn trước.

Ăn cơm xong, mấy huynh muội ngồi quây quần trên chiếc giường đất.

“Hôm nay Vương bà tử lại tới à?” Dương Đại Dũng cởi chiếc áo khoác ngoài trên người xuống, nói.

Nghe thấy giọng điệu trượng phu khi nhắc đến Vương bà tử mang ý không vui, Lâm thị nhẹ giọng, “Ừ, tới một lúc.”

“Nói gì?”

“Không có gì.”

“Về sau không có việc gì ít lui tới với bà ta đi.”

“Ừ.” Lâm thị vừa đáp lời, vừa lấy thức ăn từ ở trên bếp lò xuống, “Như thế nào, hôm nay thuận lợi không?”

Nói đến đây, tốc độ dùng cơm của Dương Đại Dũng chậm lại, không nhịn được thở dài, “Đi mấy nhà, mới mượn được tổng cộng 600 văn tiền.”

Dạo này, vay tiền rất khó khăn, những huynh đệ thường ngày có giao tình tốt, vừa nói đến tiền liền tỏ ra khó xử.

“Vậy phải làm sao bây giờ, ngày mai chính là ngày thứ ba rồi, nếu mượn không đủ tiền, không chừng đại tẩu lại làm ầm ĩ đấy.” Lâm thị sốt ruột.

“Chuyện này cũng không còn cách nào khác, năm nay, nhà ai mà không thiếu thốn. Người cũng đừng gấp, sáng mai ta lại đi thêm mấy nhà, nhất định có thể mượn được thêm hai trăm văn tiền nữa.”

Từng câu từng chữ ở ngoài phòng đều truyền vào trong tai Dương Nghi. Thói đời thường tàn khốc như vậy, ‘dệt hoa trên gấm nhiễu, trong tuyết đưa than thiếu’. Nàng biết, hai ngày nay phụ thân đều phải lo lắng, bận rộn chuyện tiền bạc. Nàng cũng đang nghĩ đến con đường tương lai nên đi như thế nào.

Nàng không muốn đi theo đường cũ, cũng không phải do nghĩ rằng làm di nương hay thông phòng ... có gì không tốt. Mọi người, hơn phân nửa là cười nghèo không hơn ca kỹ là mấy. Nàng làm tất cả, cũng chỉ vì để sinh tồn, được sống tốt hơn mà thôi.

Nhưng sống một đời rồi, giờ đây nàng đã suy nghĩ thông suốt, di nương hay thông phòng đều không thích hợp với nàng, mặc dù ăn mặc không lo, nhưng quá mệt mỏi, thời thời khắc khắc đều phải đề phòng người khác. Hơn nữa lấy xuất thân của nàng, cổ lỗ, cũng chỉ làm được đến di nương mà thôi, còn bắt con mình vĩnh viễn phải chịu thân phận thứ xuất, luôn đối mặt với nguy hiểm. Những chánh thất có xuất thân khuê tú kia không phải dễ đối phó, có những thủ đoạn, tầng lớp bình dân như bọn căn bản chỉ mới nghe lần đầu.

Nàng không có nhà mẹ đẻ cường đại làm chỗ dựa, dù cho những chánh thất đó có già đi thì như thế nào? Những nam nhân kia cũng không dám bỏ rơi họ, nhưng nực cười là lúc trước nàng không thấy được, cho rằng có thể dựa vào sự sủng ái của nam nhân mà ngồi lên vị trí chánh thất. Nam nhân, hơn phân nửa đều lấy ích lợi làm đầu. Nữ nhân? Tình cảm? Cũng chỉ là vật tiêu khiển lúc nhàm chán của bọn họ mà thôi. Nàng lại còn hy vọng xa vời hẳn sẽ vì mình làm mọi chuyện, bây giờ nghĩ lại, quả thật rất buồn cười.

Nhớ tới chuyện mình bị vu hãm trước khi chết, lúc đó, tất cả những đầu mối khả nghi đều hướng về ái thiếp Ninh thị của Đồng Văn Nóc. Đồng Văn Nóc liền vội vàng vào cái gọi là chứng cứ, hạ lệnh dùng hình. Dương Nghi cười lạnh, hấn sợ bảo bối trong lòng mình vì nàng mà bị dính líu sao? “Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết”, lời này dùng cho Ninh thị là thỏa đáng nhất. Nhưng nếu như cái chết của nàng, không phải Ninh thị ra tay, như vậy tất nhiên chính là do thê thiếp của Đồng Văn Nóc muốn mượn chuyện này để hãm hại Ninh thị. Thật hay cho kế sách “một hòn đá ném hai con chim”. Đáng tiếc, họ đã đánh giá thấp địa vị của Ninh thị trong lòng Đồng Văn Nóc, không ngờ hẳn chỉ vội vàng liếc mắt qua liền định án. Như vậy có thể thấy được nam nhân này là kẻ bạc tình, nàng cũng vì vậy mà hết hy vọng.

Chẳng qua, hiện giờ, nhìn kỹ lại kiếp trước của mình lần nữa, nàng mới phát hiện, bản thân lại nực cười thê thảm đến vậy, chỉ vì một nam nhân không thương mình mà cam tâm mất mạng.

Sống lại lần nữa, nàng đã biết quý trọng sinh mệnh của mình, hơn thế nàng cũng không muốn đi vào đường cũ. Nàng muốn gả cho người khác làm vợ, muốn sinh vài đứa bé, muốn —— nàng có quá nhiều ước muốn, nhưng đầu tiên phải nghĩ ra cách giải quyết giúp gia đình qua khỏi cửa ải khó khăn này đã.

Việc khẩn yếu nhất trước mắt chính là giải quyết món nợ trong nhà, cũng may nợ không nhiều lắm, khoảng bảy, tám trăm văn tiền mà thôi, số bạc này là do những năm nay vay mượn.

Nhà bọn họ đông con, cộng thêm phụ thân nàng chỉ biết trồng trọt, không có thêm nghề gì khác, thu hoạch từ đất đai lại ít, vất vả quanh năm suốt tháng mà có thể lấp đầy bụng cũng coi như không tẻ rồi, làm gì còn dư dả chứ? Mấy tháng trước, bà nội Dương Nghi qua đời, tang lễ tốn gần 15 lượng bạc, chia đều cho ba huynh đệ Dương Đại Dũng, mỗi nhà phải bỏ ra năm lượng. Dương Đại Dũng phải vay mượn bằng hứa thân thích khắp nơi, mới góp đủ số tiền, trong đó có hai lượng là mượn nhà mẹ đẻ Lâm thị.

Nợ lần này còn chưa trả hết, Tiểu Tứ lại được sinh ra. Sau khi sinh Tiểu Tứ, thân thể Lâm thị vẫn không tốt, Tiểu Tứ cũng rất yếu ớt, phải luôn phí tiền bạc để nuôi. Mà mấy ngày trước nàng bị bệnh, trong nhà càng thêm túng quẫn, phải vay mượn khắp bằng hữu thân thích, mới đủ mời đại phu xem bệnh cho nàng.

Hôm nay nhà bọn họ tổng cộng thiếu chừng bảy lượng bạc, thật ra thì 800 văn tiền của đại bá nương nàng cũng không coi là nhiều, nhưng khẩn yếu chính là những chủ nợ phía sau. Nàng biết bọn họ cũng đang đợi để lấy tiền, nếu phụ thân trả cho đại bá nương, tất nhiên bọn họ cũng sẽ tới cửa đòi nợ.

Bảy tám lượng bạc không tính là nhiều, nếu như đặt vào hoàn cảnh khi nàng vẫn còn ở Đồng gia, nàng nhất định là không để ở trong mắt. Nhưng mà giờ phút này, ‘một đồng tiền cũng có thể bức tử trang hảo hán’, nàng vốn định không đi theo đường cũ trước kia nữa, nhưng thấy phụ thân cùng nương suýt bị người ta chỉ vào mũi mắng to, nàng sao có thể nhẫn tâm?

Nàng hôm nay chỉ hận bản lãnh của mình không đủ. Kiếp trước, cái mà nàng học được nhiều nhất chính là nhìn mặt nói chuyện, cùng với việc làm sao khiến người khác vui vẻ. Lần đầu tiên Dương Nghi cảm thấy hận chính mình, sao kiếp trước lại không chịu học chút bản lãnh phòng thân chứ? Khả năng thừa thừa của nàng miễn cưỡng chỉ xem như tạm ổn, bản lĩnh duy nhất có được, chính là làm điểm tâm. Ngoài ra, vì để Đồng Văn Nóc vui vẻ, nàng còn học chữ, sau này khi tim của hắn không còn ở trên người nàng, vì có thể

kéo lại hần, nàng vẫn cố nhọc công gắng sức ở phương diện này. Nàng vốn thông minh, chỉ tốn khoảng hai ba năm, mặc dù thơ làm ra không hay, nhưng cũng đã nhận thức được hết mặt chữ.

Vương bà tử vừa đến, Dương Nghi liền biết, ngày nàng phải vào Đồng gia không còn xa.

Gần đây nàng cũng đã suy nghĩ rất lâu, nghĩ tới việc cải biến hoàn cảnh bằng kiến thức trong đầu, phương pháp đã có, nhưng cần dùng tới tiền, hơn nữa lại vô cùng tốn thời gian, nhà nàng đợi không kịp. Chỉ có thể trông cậy vào ngày sau thôi, nghĩ tới đây nàng lại thở dài.

Đã hơn nửa đêm, nàng vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn. Chỉ còn con đường vào Đồng gia, mới có thể cải thiện được tình hình nhà bọn họ. Nàng cảm thấy, hình như có một bàn tay vô hình, đẩy nàng đi vào con đường kiếp trước. Đột nhiên, trước mắt nàng sáng lên, bật dậy từ trên giường đất. Nàng thật là hồ đồ, vào Đồng gia, không có nghĩa là nàng nhất định phải đi vào vết xe đổ trước kia mà.

Muốn không đi vào đường cũ, tránh xa Đồng gia, dĩ nhiên là phương án tốt nhất, nhưng lùi một bước mà nghĩ, vào Đồng gia, nàng cũng chưa chắc sẽ đi vào con đường đó. Tư sắc của nàng thuộc diện khá, nhưng những nha hoàn tuổi trẻ ở Đồng gia cũng không ít, lại không ngừng tăng lên, chỉ cần nàng không tính kế leo lên giường những chủ nhân Đồng gia như kiếp trước, thì sẽ không có ai chú ý đến nàng.

Hơn nữa nàng vào Đồng gia, cũng sẽ không bị thiệt thòi, ít nhất tính khí của tất cả các chủ tử, nha hoàn trong Đồng trạch, nàng cũng gần như hiểu được năm sáu phần. Hơn nữa, tiền tiêu vật hàng tháng ở Đồng gia cực cao, nhất đẳng nha hoàn là ba lượng bạc, nhị đẳng hai lượng, cả nha hoàn gánh nước, quét nhà, làm việc nặng cũng được một lượng bạc. Phần tiền tiêu vật hàng tháng này, đôi mắt nhìn cả Thông Châu cũng chỉ có vài nhà. Sau khi nàng vào rồi, gia cảnh mới có thể cải thiện được.

Thêm vào đó, những kiến thức trên người nàng, bằng vào những gia đình có hoàn cảnh tương tự, căn bản không có khả năng học được. Chỉ cần lấy mỗi chuyện biết chữ ra mà nói thôi, cả thôn bọn họ cũng chỉ có hai đứa trẻ có khả năng đi học, một là nhà Lý gia, còn một là Phú hộ Trần gia ở thôn phía đông. Nàng chưa từng đến trường, trong nhà cũng chưa từng thỉnh tiên sinh tới dạy, chuyện khác thường như vậy, nếu ngày nào đó nàng không cẩn thận để lộ ra, hậu quả kia cũng chưa chắc gánh được. Hai ngày này nàng rảnh rỗi không có chuyện gì thù thù một chút, đường kim gợn gàng tinh xảo hơn quá khứ, cũng đã khiến Lâm thị kinh ngạc thật lâu rồi.

Nếu như đi Đồng gia, thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích. Sau khi phân tích thiệt hơn, mặc dù trong lòng vẫn còn mâu thuẫn với Đồng gia, nhưng đã hạ được quyết định.

Hôm nay chỉ có thể đi một bước tính một bước, còn những thứ khác, chỉ có thể từ từ mà nghĩ tiếp thôi.

4. Chương 4

Edit: Fuly

“Vợ Đại Dũng, không phải ta nói người, nhưng nếu như người nghĩ thông sớm hơn một chút, đưa đại nữ nhi đến chỗ ta đây, ta còn có thể lên lút dạy thêm cho nàng mấy ngày quy củ, dạy nàng làm sao khiến mấy vị phu nhân yêu thích hơn. Hôm nay sợ là không kịp, ký khế ước xong, ngày mai là phải vào phủ rồi.” Thanh âm trách cứ của Vương bà tử lộ ra vẻ hả hê, giằng co lâu như vậy, bọn họ không phải vẫn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của bà ta ư?

Ánh mắt Dương Đại Dũng buồn bã, ngồi ở đó không nói nửa lời. Mấy ngày nay, chủ nợ giống như đĩa ngải thấy mùi máu, thay nhau tới cửa. Nhà mẹ đẻ Lâm thị nghe được, hiểu cho chỗ khó xử của bọn họ, cũng đưa tới hai lượng bạc, nhưng như vậy vẫn còn thiếu bốn lượng, có xoay sở cách nào cũng không đủ. Đang lúc vợ chồng bọn họ mặt ủ mày chau thì đại nữ nhi đứng ra nói muốn vào Đồng gia. Chuyện Vương bà tử tới nhà, bọn họ đều cho rằng trẻ con sẽ không hiểu, lúc nói chuyện cũng không tránh né. Giờ thấy nữ nhi tựa như một người lớn, lòng Dương Đại Dũng cảm thấy chua xót, đều là tại người phụ thân như hắn vô dụng.

“Dì, không thể để qua năm sao?” Lâm thị không nỡ nói.

Vương bà tử hừ lạnh, ” Vợ Đại Dững, người nên tự biết vừa lòng đi, có thể đi vào Đồng gia, ai không phải ‘vót đầu cho nhọn’? Lẽ ra, hai ngày nay đã dừng việc nhận người, nếu như không phải nể tình ta, dù các người có chịu đi, Phùng đại tỷ cũng sẽ không nhận.”

Lâm thị bị giáo huấn, vẻ mặt hơi ngáp ngừng.

“Đây, ấn dấu tay xuống chỗ này xong, 16 lượng bạc liền thuộc về các người.” Vương bà tử lấy một tờ giấy bán thân đã sớm chuẩn bị từ trong ngực ra.

Lâm thị chưa bao giờ nhìn thấy nhiều bạc như vậy, không biết làm sao, bèn nhìn về phía Dương Đại Dững.

“Chờ một chút, đây là văn khế cầm cố à?” Dương Đại Dững đứng lên hỏi, mặc dù hắn không biết chữ, nhưng hai ngày nay hắn cũng đã chú ý nghe ngóng giá tiền bán mình của nha hoàn. Văn khế cầm cố có thể có 12 bạc đã là giá cực cao, vì vậy hắn không tin Vương bà tử sẽ cho giá đến 16 lượng, giá tiền này có thể là văn tự bán đứt.

“Đại chất tử, người nói đùa đấy à.” Vương bà tử cả kinh, người trong trang thường không có chút kiến thức nào, nguyên bản bà ta định âm thầm xử lý mọi việc ổn thỏa, ấn dấu tay rồi, đến khi đó dù bọn họ có gây sự thế nào cũng đều không sợ, nhưng bây giờ —— vì vậy, bà ta không nhận được vội giục, ” Rốt cuộc các người có ký hay không, không ký ta liền đi, Vương gia nương tử vẫn còn đang chờ lão bà tử này đấy.”

“Ta hỏi người, đây có phải là văn tự bán đứt hay không? !” Dương Đại Dững gầm nhẹ.

Vương bà tử bị sợ giật mình, nhìn cái trán gân xanh như ẩn như hiện của Dương Đại Dững, trong lòng có chút sợ hãi, lắp bắp nói, “Đây, đây dĩ nhiên là văn tự bán đứt rồi, văn khế cầm cố chỉ... chỉ trị giá 7,8 lượng bạc thôi.”

Thanh âm của Dương Đại Dững kéo tâm thần của Dương Nghi trở lại, nàng vội vàng tiến lên kéo chéo áo ông, bây giờ không phải là thời điểm quát tháo, đắc tội với Vương bà tử, không chừng nàng sẽ ỉn “mang giấy chặt”, đành cố nhịn một chút thôi.

Mặc dù vô cùng ghét bộ dạng này của Vương bà tử, nhưng Dương Nghi lại không thể không nhẫn nại nhỏ giọng với bà ta, dù có “Bán mình” rồi, cũng phải bán được một giá tiền tốt.

“Vương nãi nãi, ý của phụ thân là muốn cho ta ký văn khế cầm cố, về sau, chờ trong nhà có tiền rồi, lại chuộc ra ngoài. Vương nãi nãi, ký văn khế cầm cố có thể được bao nhiêu bạc vậy?” Dương Nghi chớp mắt hạnh, khéo léo hỏi.

Thấy Dương Đại Dững bị kéo, Vương bà tử cách ra mấy bước, mới nở nụ cười nói, “Văn khế cầm cố năm năm là bảy lượng bạc, mười năm là 14 lượng bạc. Chỉ là Đại chất tử, người nghe ta nói một câu, nha hoàn ký văn khế cầm cố không chiếm được trọng dụng, đều thường phải làm việc nặng. Ta vừa nhìn liền biết đại nha đầu nhà người chính là một cô nương lanh lợi, dựa vào phần tính cách này, đến đó, bay lên làm một đại nha hoàn chỉ là chuyện sớm muộn. Nếu có thể lọt vào mắt lão phu nhân hoặc phu nhân, được cất nhắc thành di nương, với nàng mà nói, cũng là một chuyện tốt.”

Lâm thị nghe được động lòng, nhưng Dương Đại Dững vẫn không chút cử động, hắn cắt đứt lời của Vương bà tử, “Người đừng nói nữa, chúng ta sẽ ký văn khế cầm cố, ký năm năm.” Dù văn tự bán đứt có tốt, nhưng sau này, sinh mệnh của đại nữ nhi đều phụ thuộc hết vào chủ nhân, sống chết, bệnh tật đều không còn chút quan hệ nào với nhà hắn. Bán đại nữ nhi là bất đắc dĩ, nhưng dù có thế nào, cũng phải lưu lại một đường sống cho nàng.

Vương bà tử khuyên một hồi, nói gì Dương Đại Dững cũng không thay đổi quyết định. Bất đắc dĩ, bà ta chỉ đành phải lấy ra một cái khế ước khác, Dương Đại Dững không yên lòng, gọi bà ta ngồi ở nhà chờ một lát, sau đó cầm văn khế đi tìm thầy tướng số trong thôn, ông ta biết chữ, xác nhận tờ giấy này đích xác là văn khế cầm cố xong, Dương Đại Dững mới ấn tay vào.

Nhìn hết mọi chuyện, Dương Nghi chỉ cảm thấy mũi chua xót, mắt vương đầy lệ. Kiếp trước nàng không hiểu chuyện, luôn cho rằng ánh mắt phụ thân thiên cận, cản trở tiền đồ của mình, sau khi rời khỏi Dương gia, bị Vương bà tử mê hoặc, len lén ký văn tự bán đứt với Vương bà tử, chỉ vì vài lời nói của bà ta, mà nàng bán mình đi.

Sau này phụ thân biết được, bị tức đến sinh bệnh, nằm trên giường hai ngày mới khỏe lại.

Giờ phút này nàng mới hiểu được, cõi đời này, người không bao giờ hại mình chính là phụ thân cùng nương.

Sau khi ký khế ước, Vương bà liền muốn dẫn người đi.

“Dì, có thể để cho đại nha đầu ở nhà thêm một bữa nữa không, sáng mai, ta sẽ dẫn người qua cho người.” Lâm thị thỉnh cầu.

Vương bà tử đang ghi hận chuyện vừa rồi, làm sao chịu đồng ý, “Không được, lát nữa ta phải dẫn người tới chỗ Phùng đại tỷ rồi, nửa khắc cũng không thể trễ được.”

Bất đắc dĩ, Lâm thị chỉ đành phải lấy bọc quần áo đã chuẩn bị cho Dương Nghi ra, bên trong là một vài bộ y phục cùng mấy vật kiện khác.

Dương Nghi cố đè nén tiếng nức nở, biết Dương Nghi bị người khác dẫn đi, mắt của Dương Uy cùng Dương Du đều hồng hồng. Dương Du cố ôm chặt bắp đùi của nàng, không chịu buông ra.

Lâm thị cũng kéo nàng dặn dò một hồi, không gì khác rằng ở bên ngoài phải chăm sóc mình thật tốt

Nhìn Vương bà tử đang đứng ở ngoài cửa cách đó không xa, Dương Nghi thở dài, nói câu nói sau cùng, “Phụ thân, nương, hai người ở nhà cũng phải bảo trọng. Đại ca, nhị nha đầu, ở nhà phải nghe lời phụ thân nương, chăm sóc thật tốt cho Tiểu Tứ, biết không?”

Dương Uy cùng Dương Du vừa rơi nước mắt vừa dùng sức gật đầu.

Dương Nghi cố gắng ôm bọc quần áo, từng bước một đi tới chỗ Vương bà tử.

“Muội muội, người hãy chờ ta, về sau ta kiếm nhiều tiền rồi, nhất định sẽ đến đó chuộc người ra ngoài.” Dương Uy nhìn theo bóng lưng Dương Nghi quát, trong đôi mắt ửng đỏ tràn đầy quật cường.

Dương Nghi quay đầu lại, mỉm cười, gật đầu, “Ừ, ta chờ ca ca tới đón ta.”

Vương bà tử không cho là đúng nhìn tình cảnh trước mắt, bĩu môi nói, “Đi thôi.”

Không có khác biệt mấy so với kiếp trước, Vương bà tử dẫn nàng đi tới khu phía tây của người môi giới, vừa vào cửa, bà ta liền gọi một tiểu nha đầu tới dẫn Dương Nghi vào phòng trong, còn mình thì tìm Phùng Ngọc Trân hàn huyên.

Dương Nghi mặc kệ bà ta, sục mi theo sát tiểu nha đầu đi vào phòng trong.

Dương Nghi vừa tiến đến, ánh mắt của mọi người không tự chủ được rơi vào trên người nàng. Phát hiện Dương Nghi gầy yếu yếu ớt, vừa nhìn, cũng chỉ có thể xếp vào dạng tướng mạo trung bình. Vài người tuổi hơi lớn liền dời mắt đi, chào hỏi các tiểu nha đầu khác.

Trong phòng có khoảng mười nha đầu, nhỏ nhất tám tuổi, lớn nhất không quá mười hai tuổi. Dương Nghi lướt nhìn một lượt, yên lặng đếm, Vương Mai, Lăng Tiểu Thúy, Thạch Anh đều ở đây, tất cả vẫn không có thay đổi gì.

Vương Mai vừa thấy Dương Nghi, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, vội chạy tới làm quen, “Dương tỷ tỷ, tỷ cũng tới rồi?”

Dương Nghi ừ một tiếng, tìm cái ghế bên góc phải ngồi xuống.

Vương Mai thấy nàng lạnh nhạt như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cứng ngắc, trở lại chỗ cũ, nói chuyện với mấy tỷ tỷ có giao hảo lúc trước.

Vương Mai nhỏ hơn Dương Nghi hai tháng, Dương Nghi nhìn Vương Mai cao bằng nàng, âm thầm lắc đầu, chỉ vì thứ vinh hoa phú quý bất định này, Vương bà tử cũng không tiếc mang cháu gái duy nhất tới.

Nàng biết phản ứng của mình vừa rồi rất lạnh nhạt, khiến cho người khác có cảm giác cao ngạo, xa cách. Nàng cũng biết, muốn sinh tồn trong đại trạch này, đặc biệt là những nha đầu được mua về giống họ, không có người chống lưng, tai mắt linh thông là cơ nào quan trọng. Về sau chỉ cần một vài tin tức, là có thể giúp mình tìm được đường sống trong chỗ chết.

Mà lúc này, chính là thời cơ tốt để kết giao. Nhưng, nàng thật không muốn có chút dính dấp nào với Vương Mai. Hôm nay nhớ lại, kiếp trước cùng nàng ta giao hảo, cuối cùng những trừng phạt mà nàng phải nhận lấy, cũng ít nhiều đều liên quan tới nàng ta. Nếu như không phải do nàng ta cố ý hãm hại, thì chính là Vương Mai cùng nàng có số mệnh tương khắc, gặp gỡ nàng ta, luôn phải chịu nhiều tai nạn, vì vậy đời này, nàng vẫn nên cách xa nàng ta ra một chút, mạng nhỏ quan trọng hơn.

Trong mười mấy nha đầu này, cũng có vài người chơi được. Từ từ rồi tính tiếp, không phải vội.

Dương Nghi ôm chặt bọc quần áo, vô tình hoặc cố ý lướt nhìn mọi người. Qua cái nhìn này, Dương Nghi mới giật mình phát hiện, mười tiểu cô nương trong phòng hình như chia làm hai ba nhóm, ngoài nhóm của mình, thì chẳng quan tâm tới ai khác nữa. Nàng chỉ mới nhìn lướt qua, liền không ức chế được kinh ngạc, những tiểu đoàn thể này, sau khi vào Đồng gia sau cũng là mạnh ai nấy làm. Nàng không khỏi thở dài, những người này. . .

Xét đến hành động vừa rồi của Vương Mai, những người khác cũng không để ý tới Dương Nghi.

Bỗng nhiên, Dương Nghi nhận được một ánh mắt cười, hướng nàng khẽ gật đầu.

Lăng Tiểu Thúy? Dương Nghi cũng cười khẽ gật đầu lại. Không hổ là đại nha đầu tương lai trong phòng lão phu nhân, hôm nay, phần khí độ này đã bày ra rồi. Thật ra thì nàng rất bội phục Lăng Tiểu Thúy, nàng ấy là người biết nhìn xa trông rộng. Nàng ấy là đại nha hoàn nhất nhì trong phòng lão phu nhân, tư sắc cũng không kém, muốn làm thiếp cho vị thiếu gia nào cũng là chuyện hết sức dễ dàng. Nhưng cuối cùng, nàng ấy lại cố tình chọn Đồng quân sự, một nam tử tuổi đã gần 30, lại có *tang thê.

*tang thê: có vợ nhưng đã chết rồi.

Lúc ấy khiến mọi người ngạc nhiên đến rớt cằm, Dương Nghi còn từng thầm cười nàng ấy không biết điều, không biết cách cải biến vận mệnh nô tài. Vậy mà sau này Đồng quân sự lại rất có bản lĩnh, Lăng Tiểu Thúy chỉ mới gả đi năm thứ hai, Đồng quân sự liền cởi nô tịch cho toàn gia, chuộc tất cả ra ngoài. Sau đó, tin tức về nhà bọn họ lại lục tục truyền đến, Đồng quân sự tự mở hai cửa hàng, việc kinh doanh rất hưng thịnh, Lăng Tiểu Thúy cũng từ một đứa nha hoàn trở thành một tiểu phu nhân, những ngày tháng sau này rất êm ấm, phát đạt.

Bây giờ nghĩ lại, mình đúng là quá ngu ngốc tự phụ, Dương Nghi cười giễu.

5. Chương 5

Edit: Fuly

Ba cỗ xe ngựa ngừng lại, người trên xe lục tục bước xuống. Mười mấy người vừa đặt chân xuống đất, đều bị dinh thự tráng lệ của Đồng gia làm kinh ngạc không thôi.

Đập vào mắt là những dãy tường viện nối tiếp nhau, gạch xanh ngói đỏ, phía sau tường cao, lầu các như ẩn như hiện, trong đại trạch có thanh âm mơ hồ truyền ra, tăng thêm vài phần náo nhiệt cùng vui mừng.

Ánh mắt Dương Nghi phức tạp nhìn cửa chính của Đồng gia, thở dài ở trong lòng, nàng cuối cùng vẫn phải trở lại nơi này, hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi như suy nghĩ của nàng.

“Oa, Đồng gia thật lớn!”

“Đúng vậy a, đến cả nhà của Huyện thái gia cũng kém hơn Đồng gia đó.”

Phùng ma ma lại cười nói, “Đó là đương nhiên, Đồng gia là thế gia nổi danh trăm năm ở Thông Châu chúng ta, dòng dõi Thư hương, có thể đi vào bên trong làm người hầu, là do phúc khí đã tu luyện từ kiếp trước của các người.”

Nghe bà ta nói như thế, mắt không ít người lộ ra vẻ mừng rỡ, dù sao đây cũng là nơi tương lai bọn họ phải hầu hạ, Đồng gia càng có thế lực cùng tài phú, như vậy cuộc sống của bọn họ cũng sẽ tốt hơn, nhưng cũng có người lo lắng quy củ ở Đồng gia cao, không cẩn thận liền ——

Phúc khí? Dương Nghi cười lạnh trong lòng, phúc khí như vậy nàng tình nguyện không cần.

“Tiểu Lục ca, làm phiền người đi báo cho Đồng quản sự một tiếng, nói là Lão Bà Tử tuân theo phân phó của hần, dẫn mười mấy nha đầu đến cho hần xem qua.” Vừa nói chuyện, Phùng ma ma vừa đưa thiệp ra.

Người gọi là Tiểu Lục ca kia cầm thiệp nhìn kỹ, lại liếc qua bọn họ một lượt, nói một câu, “Chờ.” liền nhanh chóng chạy vào trong.

“Được rồi, đừng nói chuyện nữa!” Phùng ma ma cắt đứt những lời thì thầm của mấy tiểu nha đầu.

Không bao lâu, Tiểu Lục trở lại, cho bọn họ vào. Phùng ma ma dẫn bọn họ đi theo phía sau Tiểu Lục, tiến vào từ một cửa bên hông. Tất cả mọi người đều hiểu, lấy thân phận của bọn họ, thì không có tư cách bước qua cửa chính.

Đồng quản sự tên là Đồng Dịch Đức, chiều cao bảy thước năm tấc, khoảng 21 tuổi, là một quản sự nhỏ do Đồng phủ chọn mua trước kia. Mới chừng ấy tuổi liền bò đến vị trí như bây giờ, có thể thấy được có bao nhiêu bản lĩnh. Cộng thêm hần lại là người nghiêm túc, quả thật khiến các nô tài vô cùng e ngại. Bình thường vừa nhìn thấy hần từ xa xa, là liền nhanh chóng núp đi.

Lần này, người chọn mua nha hoàn chính là hần, từ đằng xa hần không nhanh không chậm bước tới.

“Oa a, nam nhân này thật khốc, thật là cao nha!” Một tiếng hô nhỏ vang lên cạnh Dương Nghi.

Hình như nhận thấy được sự thất thố của mình, Hồ Hạnh vội vàng che miệng lại, ngượng ngùng trừng mắt nhìn mọi người, một đôi con ngươi sáng rõ chuyển nhanh như chớp, tăng thêm không ít vẻ nghịch ngợm đáng yêu.

Dương Nghi kinh ngạc khẽ quay đầu liếc mắt nhìn Hồ Hạnh đang đứng ở bên cạnh. Lòng mảy thanh tú khẽ nhăn, Hồ Hạnh trước kia không phải là bộ dạng này, nàng ấy là một người trầm mặc ít nói, hôm nay, sao sẽ xúc động như vậy được? Hơn nữa nàng ấy nói cái gì ‘khốc’, nàng nghe không hiểu.

Lúc này, Đồng Dịch Đức bước đến, nhìn kỹ bọn họ một lượt, dưới ánh mắt lợi hại cùng uy nghiêm của hần, cho dù Dương Nghi đã trọng sinh một lần, cũng phải cẩn thận thu lại hô hấp của mình, những người khác càng không cần phải nói, thở cũng không dám thở mạnh.

Đồng Dịch Đức quét mắt qua từng người một, căn bản hài lòng. Cũng là do, Phùng ma ma vì để làm đẹp lòng Đồng gia, ‘dưa vẹo táo nết’ đều bị bà ta lựa ra hết, những người có thể đứng ở đây tự nhiên đều là tốt.

“Phùng đại nương, những người này ta lấy hết, lát nữa người đi theo ta đến phòng thu chi làm biên nhận.”

Phùng ma ma cười nịnh nọt nói, “Ánh mắt của Đồng quản sự thật tốt, mười hai nha hoàn được chọn mua này, đều vô cùng xuất sắc, dạy dỗ thêm một chút, liền có thể sai việc được rồi.”

Bây giờ, Đồng Dịch Đức thân là một quản sự bậc trung, rất bận rộn, cũng không có thời gian rảnh rỗi nhiều như vậy để nghe người khác nịnh hót, chỉ “ừ” một tiếng, sau đó liền giao bọn họ ột ma ma quản sự, mình thì cùng Phùng ma ma đi đến phòng kế toán làm biên nhận.

Bọn họ ngừng lại trên một chỗ đất rộng rãi cạnh bờ ao, lúc này, một vị thiếu niên quần áo cao quý mang theo hai người hầu từ cửa chính đi tới.

“Mau nhìn, người kia thật tuần tú.”

Đồng gia Tam Thiếu? Dương Nghi ngưng mắt.

Đồng gia Tam Thiếu—— Đồng Văn Bản, nói thật, hiểu biết của Dương Nghi về hần cũng không nhiều. Kiếp trước, toàn bộ tâm tư của nàng đều dùng hết trên người Đồng gia nhị thiếu Đồng Văn Nóc cùng thê thiếp của hần, đối với những lão gia, thiếu gia khác của Đồng gia không mấy hiểu rõ, chỉ có chút ấn tượng và biết sơ về tính khí của họ mà thôi. Chỉ biết năm nay hần 17, là một thiếu niên phong lưu, trong phủ kiêu thế, mỹ thiếp, thông phòng rất nhiều, viện hần đang ở luôn cực kỳ náo nhiệt, mà bên ngoài phủ hồng nhan tri kỷ lại càng đếm không hết.

Từ xa đến gần, phong thái tuần dật kia, nhất thời, làm cho những thiếu nữ mới lớn tâm hoảng ý loạn. Không ngờ, Đồng Văn Bản bước đến trước mặt bọn họ, nở nụ cười.

Đồng Văn Bản vốn rất dễ nhìn, ở gần lại càng thêm tuấn mỹ, nụ cười này của hắn, mắt hoa đào khẽ cong, khiến mắt không ít người lộ ra vẻ si mê.

Ngay cả định lực cực tốt như Trần đại nương cũng thất thần.

“Trần đại nương, hồi hồn thôi.” Đồng Văn Bản dừng lại ở trước mặt Trần đại nương, khéo miệng câu lên một nụ cười nhạt, vươn tay, nghịch ngợm quơ quơ ở trước mặt bà.

“Đứa nhỏ này, thật là ——” Trần đại nương đẩy tay hắn ra, cười mắng một câu, có vẻ như đã hết cách với hắn. Trần đại nương là ma ma đặc lực bên cạnh phu nhân, từ nhỏ đã nhìn ba huynh đệ bọn họ lớn lên, tình cảm tự nhiên không tầm thường.

” Từ nhỏ Trần đại nương đã nhìn ta lớn lên, bây giờ nhìn vẫn mắt hồn sao!?” Lúc Đồng Văn Bản nói chuyện, đôi mắt hoa đào cũng vô ý nhìn vài cái về phía đám người, thỉnh thoảng ném qua mấy mị nhãn, khiến nhóm tiểu nha đầu mới lớn, từng người một thẹn thùng cúi mặt nhìn đất.

“Thiếu gia, Liễu di nương ——” một người hầu bên cạnh nhắc nhở, trong thanh âm mang theo chút nóng nảy.

Trần đại nương hiểu ý, tam công tử về phủ lúc này, hơn phân nửa là cứu binh giúp người khác, bây giờ cũng sẽ không ngoại lệ. Ai, đứa nhỏ này cái gì cũng đều tốt, chính là hơi phong lưu.

Đồng Văn Bản vẫn mang bộ dạng không nóng vội, không sợ hãi như cũ, “Trần đại nương, đây là mấy nha đầu mới tới sao?”

“Đúng vậy.” Trần đại nương gật đầu.

“Dạy tốt rồi, nhớ đừng quên cho ta hai người.”

“Được rồi, thiếu gia của ta, những nha đầu này còn chưa được dạy tốt, cậu đã muốn mượn, cẩn thận ta nói cho lão phu nhân biết.” Trần đại nương trêu ghẹo.

“Có nói, ta cũng không sợ.” Đồng Văn Bản bày ra bộ dạng đáng đánh đòn.

“Được rồi được rồi, Lão Bà Tử đã biết, đến lúc đó ta sẽ bẩm báo cho tam thiếu phu nhân, để nàng chọn ra hai người.” Trần đại nương thấy gã sai vặt cạnh hắn mang dáng vẻ nóng nảy, vội đồng ý.

Đồng Văn Bản nhú mày, bảo nàng ta đến chọn? Chỉ biết chọn mấy người không tốt cho hắn, “Không cần nàng tới, Trần đại nương, bà cứ chọn hai người đưa đến Ngô Đồng viện là được.”

Thấy Trần đại nương đáp ứng, hắn mới hài lòng rời đi.

Bọn họ đứng cách đó không xa, nên đoạn đối thoại của Đồng Văn Bản với Trần ma ma vừa rồi cũng nhất nhất rơi vào tai mỗi người. Mấy nha đầu lớn tuổi, cũng âm thầm mừng rỡ, nhìn thấy Đồng tam thiếu tuấn tú, họ đều hi vọng mình có được cơ hội, vào Ngô Đồng viện hầu hạ Tam thiếu gia.

Thanh Hạnh nhìn mấy nha đầu hiện lên vẻ tư xuân, cười lạnh, cứ để cho họ có mộng đẹp thêm mấy ngày đi ——

Dương Nghi nhìn những cô nương đang cúi đầu xấu hổ phía trước, trong lòng cũng âm thầm thở dài, Đồng gia Tam Thiếu này sức quyến rũ ghê gớm thật, nếu không phải nàng đã sống hai kiếp, sợ rằng hiện tại cũng sẽ giống như bọn họ, bị dáng vẻ của hắn mê hoặc.

Mấy ngày kế tiếp, chính là do nha hoàn đặc lực bên cạnh đại phu nhân, Thanh Hạnh, dạy họ quy củ. Thật ra, nói là quy củ, đơn giản chỉ là những lễ nghi quỳ lạy khi gặp người khác cùng với thông báo cho họ một vài điều kiêng kỵ. Về những thứ khác, đợi sau khi bọn họ được phân cho các chủ tử rồi, tự nhiên sẽ theo vài ma ma học tập.

Tất cả những thứ này đều không có gì khác biệt với kiếp trước, chỉ là có một người, lại làm cho Dương Nghi rất nghi hoặc. Nàng không hiểu, tính tình của nàng ấy tại sao có thể có biến hóa lớn đến như vậy, từ trầm mặc ít nói đến sáng sủa hoạt bát, hoàn toàn không giống cùng một người. Chính trên người Dương Nghi cũng đã trải qua chuyện trọng sinh kỳ lạ, nên nàng có lý do hoài nghi người trước mắt này không phải là Hồ Hạnh mà nàng từng biết. Nhưng trải qua mấy ngày tỉ mỉ quan sát, phát hiện nàng ấy trừ tính tình biến

đối với thỉnh thoảng sẽ thốt ra vài từ nàng nghe không hiểu, cũng không còn chỗ quái dị nào khác. Dưới ánh mặt trời, nàng vẫn có bóng. Điều này làm cho Dương Nghi thở phào nhẹ nhõm, là người thì tốt rồi, chỉ sợ nàng ấy là vật không sạch sẽ gì thôi. Dương Nghi chỉ xem như Hồ Hạnh bị cô hồn gì đó chiếm thân thể. Lại phát hiện nàng ấy không có bất cứ nguy hiểm nào, nên Dương Nghi chỉ nhắc nhở mình đừng quá thân cận với nàng ấy, rồi không để ý tới chuyện của Hồ Hạnh nữa.

Lại nói, ngày đầu tiên vào phủ, chúng nữ tử bị Đồng tam thiếu trêu chọc khiến xuân tâm nhộn nhạo, đều mong đợi mình có thể được an bài đến Ngô Đồng viện làm việc. Ngày kế, họ học quy củ xong, chỉ thấy hai ma ma trắng kiện nửa kéo, nửa lôi một khối “Thi thể” đi qua, ngoài miệng còn hùng hùng hổ hổ mắng.

Mọi người nghe tiếng, tò mò nhìn sang.

Chỉ thấy khối “Thi thể” này không có chút phản ứng nào, cũng không biết có còn thở hay không, vấy áo nửa thân dưới đều bị máu nhuộm đỏ, hiển nhiên là mới vừa bị đánh ột trận.

Những tiểu cô nương mới lớn, đã bao giờ thấy một màn trước mặt như vậy, nhất thời bị dọa đến mắt cũng tròn tròn, người nhát gan, hốc mắt đều đỏ ửng.

“Tiện tỳ, ngươi cũng có hôm nay?! Ai bảo ngươi trèo cao, ai bảo ngươi thường ngày ỷ vào sự sủng ái của Tam thiếu gia, không thêm để ai vào mắt!”

“Muội tử, loại tiện nhân lén bò lên giường chủ tử này, bị báo ứng như vậy cũng là đáng kiếp. Nếu không phải tam thiếu phu nhân chúng ta thiện tâm lưu lại cho nàng ta một mạng, có bị đánh đến chết, cũng chẳng oán được ai.”

“Đúng vậy, tiện tỳ này còn tưởng rằng Tam thiếu gia sẽ giúp nàng nói chuyện đấy, vậy mà thiếu gia từ đầu tới cuối cũng không thêm liếc nhìn nàng ta một cái.”

Một ma ma khác khinh thường nói, “Tiện nhân như vậy chúng ta xử lý còn ít sao? Vừa được thiếu gia cưng chiều mấy ngày liền không biết trời cao đất rộng, bắt quá chỉ là sủng vật của thiếu gia thôi, mới mẻ qua rồi, còn không phải bị tam thiếu phu nhân chúng ta ‘nắn bóp’ sao?”

Những lời này, từng chữ từng chữ tiến vào trong lỗ tai mọi người. Dương Nghi thấy cảnh tượng như vậy, ý nghĩ đầu tiên chính là “giết gà dọa khỉ”, ngày hôm qua họ mới thấy Tam thiếu gia, hôm nay tam thiếu phu nhân liền náo thành như vậy, không phải cảnh cáo các nàng thì là gì? Không thể không nói, cảnh này đúng là ví dụ sống sờ sờ trước mặt. Tin rằng qua hôm nay, tư tâm của không ít người sẽ bị dập tắt.

“Sao các ngươi lại có thể tàn nhẫn như vậy, đây là một cái mạng người đó.”

Một thanh âm đầy căm phẫn cắt đứt dòng trầm tư của Dương Nghi. Nàng giương mắt, liền thấy Hồ Hạnh đang chỉ vào hai ma ma, bộ ngực nhỏ tức giận đến phập phồng.

Một ma ma trong đó nhìn qua, quái thanh quái khí kêu lên một tiếng, sau đó mới nói, “Tiểu nha đầu, nói chuyện nên cẩn thận một chút, coi chừng họa là từ miệng mà ra đó.”

“Các ngươi đây là giết người bừa bãi, trong mắt các ngươi có còn vương pháp hay không?” Hồ Hạnh bị chọc tức.

“Nha đầu này thần kinh không có vấn đề gì chứ?” Một ma ma khác cười nhạo, sau đó nói với người bên cạnh “Đừng để ý đến nàng, chúng ta phải nhanh mang Liễu di nương đưa cho người nhà ta, sau đó còn về báo cáo nữa. Thứ người như thế, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào trong tay chúng ta, đến lúc đó sẽ dạy cho nàng biết trên dưới.”

Ma ma này, trước khi đi còn nhìn Hồ Hạnh một cái, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, khề hạ khóe miệng. Sau đó không để ý tới bọn họ nữa, hai người hợp lực kéo Liễu di nương kia đi xa.

Nhìn thấy Hồ Hạnh vừa rồi ‘làm việc nghĩa hăng hái như vậy’, mọi người không tiếng động đứng cách nàng ấy ngày càng xa, sợ bị làm liên lụy.

Hồ Hạnh cũng phát hiện, tức giận đến đỏ mặt, “Các ngươi ——”

Dương Nghi nghĩ đến thất thần, bộ dạng của Liễu di nương vừa rồi khiến nàng nhớ lại ngày trước. Thế gian có rất nhiều cô gái đi lên đường này, vừa bắt đầu chỉ đơn giản nghĩ muốn có cuộc sống tốt hơn. Sau này, dưới sự sủng ái của nam nhân, ước muốn cũng càng ngày càng nhiều.

Ở thời đại này, nữ nhân luôn gian nan hơn nhiều so với nam tử, Dương Nghi âm thầm thở dài. Nữ nhân muốn có những ngày tháng tốt đẹp, thì ba biện pháp đơn giản nhất là: Một: được đầu thai vào gia đình phú quý, có sự khởi đầu tốt, ngày sau sẽ không phải vất vả. Hai là gả cho nam nhân tốt, khởi đầu cũng không có vấn đề gì, ít nhất nửa đời sau được bảo đảm. Nếu hai điều trước đó đều không được, cũng chỉ có thể trông cậy vào nhi tử, nhi tử có tiền đồ, tuổi già sẽ được hưởng phúc thôi.

Nữ nhân không giống nam nhân, nam nhân nếu như phát hiện thê, thiếp không tốt, có thể đổi, nhưng nữ nhân lại không được. Đại đa số các cô nương cả đời chỉ có một nam nhân, người nam nhân này một khi muốn nàng, liền quyết định cuộc sống sau này của nàng ta có tốt hay không. Nam nhân làm sai có thể quay đầu lại, còn được khen ngợi là tốt, nhưng nữ nhân thì, sai lầm chính là sai lầm, không có đường lui, giống như nàng vậy. Càng nghĩ, Dương Nghi càng cảm thấy thế đạo này không công bằng.

Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn phần uất trong lồng ngực. Thế đạo này chính là như thế, dù cho nàng có bất mãn, cũng vô pháp trách thoát sự trói buộc của quy tắc, chỉ có thể gò bó mình, chỉ có thể cố gắng, tận lực sinh tồn trong vòng giới hạn đó.

May nhờ nàng đã có một đời kinh nghiệm, biết suy nghĩ kĩ càng hơn, có thể từng chút đi theo đường vòng.

6. Chương 6

Edit: Fuly

“Sáng mai chúng ta sẽ bị phân công đến tất cả viện nữ, cũng không biết tính tình của chủ tử mà chúng ta sẽ hầu hạ thế nào nữa?” Thanh âm của Hồ Hạnh mang theo thấp thỏm cùng một tia hưng phấn khó ai phát hiện.

Dương Nghi không yên lòng đáp một tiếng. Nàng nghĩ hơn phân nửa là mình sẽ bị phân phái đến nội viện làm chút việc nặng, hoặc là vẩy nước quét nhà hoặc là châm hương, châm đèn mỗi tối, quyết chẳng thể nào được phái đến ngoại viện. Bên ngoài đó đều là nơi chủ tử Đồng gia cùng khách khứa đến ở, một là để phòng họ dụng phái khách quý của chủ tử, hai là để phòng vài người trong họ có chút dã tâm thừa cơ quyến rũ chủ tử. Những nha đầu làm chút việc nặng giống như nàng, mỗi tháng tiền lương chỉ được 400 tiền thôi, còn phải để phòng ma ma quản sự phía trên khấu trừ. Nhưng là nàng nghĩ, mặc dù tiền tháng thiếu một chút, còn hơn so với việc mạng nhỏ của bản thân không phải do chính mình làm chủ, như vậy ít nhất vẫn còn có một tia hi vọng.

Mà nha hoàn giống như nàng vậy, tiền chuộc thân hai là mười lượng bạc, tích lũy khoảng 4~5 năm, thiết nghĩ cũng đủ rồi. Huống chi, trước khi xuất môn, phụ thân nàng đã nói, 8 lượng bạc kia ngoại trừ dùng để trả những khoản nợ bên ngoài, trừ phi là bất đắc dĩ, nếu không sẽ không dụng đến một cắc, để giành chuộc thân cho nàng.

Hồ Hạnh ngồi sát lại chỗ Dương Nghi, hai mắt nhìn lướt qua, sau đó nhỏ giọng, “Nghe nói trong chúng ta, Vương Trân dựa vào quan hệ, tốn không ít bạc lo lót, mong mỗi có thể vào viện của lão phu nhân hoặc nhị thiếu gia đấy.” Trong giọng nói của nàng lộ ra một ít hâm mộ cùng khinh thường.

Cũng đúng thôi, những hạ nhân nhỏ nhoi như bọn họ, tiền tiêu hàng tháng coi là cái gì, được thưởng mới có thu nhập cao hơn một chút. Những ngày qua họ đều nghe nói, lão phu nhân là người rất hiền hòa, những nha hoàn, ma ma được vào hầu hạ, ăn mặc không chỉ tốt nhất trong phủ, mà còn có thể thường xuyên lấy được tiền thưởng.

Không ít người ‘vót đầu cho nợ’ muốn chui vào trong đó. Nhưng mà, số bạc kia của nàng ta sợ rằng cũng chỉ là thả trôi sông thôi! Viện của Lão phu nhân không phải là nơi có thể dễ dàng đi vào như vậy. Hơn nữa,

những người bên cạnh lão phu nhân đều là tay chân thân tín đã đi theo lâu ngày, những người được chọn mua từ ngoài về như họ làm gì có phúc phận này? Có chăng cũng chỉ là số ít thôi.

Thấy Dương Nghi vẫn im lặng như cũ, chẳng tiếp lời mình một tiếng, Hồ Hạnh cũng không để ý. Mấy ngày qua, nàng hiểu được, tuy Dương Nghi cứ trơ trơ như khúc gỗ, nhưng miệng cũng rất chặt, nói gì với nàng ấy, mặc dù không để ý tới, nhưng cũng không nói huyền thuyên khắp nơi.

Kể từ ngày đầu tiên Hồ Hạnh ‘thấy việc nghĩa hăng hái làm’, tạo lập ‘một thân uy phong’, mọi người hoặc vô tình hoặc cố ý cách xa nàng ấy. Chỉ mỗi Dương Nghi vẫn đối xử như bình thường, với ai cũng chỉ là nhân nhạ, không thân cận cũng không xa cách.

Dương Nghi cũng chẳng hiểu sao, trong lúc bất chợt, Hồ Hạnh đã dính sát vào mình, thân mật thắm thiết mà xưng muội muội. Dương Nghi không có ác cảm với nàng ấy, nhưng cũng không thấy thân thiết, nên phản ứng không nhiều. Nhưng Hồ Hạnh lại giống như rất thích Dương Nghi, rảnh rỗi luôn tới tìm Dương Nghi tám nhảm.

Bất quá Dương Nghi thờ ơ nhìn Hồ Hạnh mấy ngày, phát hiện nàng ấy trừ ngày đầu tiên có chút bốc đồng ra, những ngày tiếp đó cũng không có chỗ nào khác người, liền để nàng ấy ở bên cạnh mình tán gẫu.

Hồ Hạnh tiếp tục lải nhải với nàng rằng, gần đây nghe được một ít tin tức, tỷ như chủ tử nào nghiêm khắc khó hầu hạ, chủ tử nào hiền hòa hào phóng, di nương trong viện nào được sủng ái, nha hoàn nào bị phạt

Dương Nghi im lặng nghe, trong lòng lặng lẽ đối chiếu những tin tức này với kiếp trước. Nàng biết rõ, với thân phận nha hoàn mua bằng văn khế cầm cố như nàng, khả năng lấy được sự trọng dụng chủ tử cực ít. Nhưng nếu muốn bình an sống chờ đến khi chuộc thân trong phủ này, ngày thường làm việc phải luôn cẩn thận.

Đồng phủ hình như không có gì bất đồng so với kiếp trước, nhưng mà vẫn có chút chênh lệch.

Đồng gia ở Thông Châu có trăm năm lịch sử, phải kể đến từ khi khai quốc.

Đồng gia vốn là danh môn vọng tộc, tổ tiên từng làm đến chức quan văn tam phẩm. Sau này, Hoàng đế tiền triều hồ đồ, tin gian thần, giết lầm không ít trung lương, Đồng gia cũng không ngoại lệ. Lúc ấy thân là con thứ, Đồng Ngạo Vân bởi vì ngày thường cố chấp, ngang bướng, chủ mẫu không thích, bị đưa lên núi Thanh Vân tập võ, thế nên mới tránh được một kiếp.

Đồng Ngạo Vân học xong trở về, mới phát hiện trong Đồng gia, người thì chết, người thì bị thương. Sau đó, hắn chỉ thu nhận mấy nô tài trung tín, đưa bọn họ về đất tổ Thông Châu, để họ ở đó tránh tai kiếp, cũng chính là nơi cư trú cuối cùng của Đồng gia.

Sau này, hắn kề cận Thái Tổ gia chinh chiến khắp nơi, cho đến khi lập quốc. Trận chiến này đánh đến mười hai năm.

Sau khi kiến quốc, Thái Tổ gia phong cho Đồng Ngạo Vân chức Chỉ Huy Sứ, Chính tam phẩm. Đáng tiếc hắn chỉ ở kinh thành gần nửa năm, rồi lấy cớ thân thể già yếu từ quan, Thái Tổ gia giữ lại hai câu, liền chuẩn tấu. Vì vậy, Đồng lão thái gia Đồng Ngạo Vân liền trở về Đồng gia ở Thông Châu. Có lẽ là Thái Tổ gia ấy náy, nên phong cho Đồng lão thái gia một chức Hầu tước nhị phẩm nhân tẩn—— An Nhạc Hầu.

Sau khi ‘dùng rượu tước binh quyền’ đã chứng minh quyết định này của Đồng lão thái gia cái là cỡ nào sáng suốt, cũng do, đã từng làm thị vệ của Thái Tổ, nên dù không dám nói hiểu rõ tính tình của ngài ấy, nhưng cũng có thể đoán được bảy tám phần.

*Lấy tước cao lộc hậu làm điều kiện để tước bỏ quyền lực

Những chuyện này, đều là do lúc trước, khi Đồng Văn Nóc còn cứng chiều Dương Nghi, sau lúc ‘mây tan mưa tạnh’, nhắc tới với nàng. Sau khi Đồng lão thái gia trở về, dưới sự tác hợp của bà mai, cưới lão phu nhân bấy giờ, bà sinh được hai nam một nữ.

Đại lão gia không có gì có thể nói, đường đi luôn thuận buồm xuôi gió, bây giờ đang làm quan ở nơi Thông Châu. Còn Nhị gia, thì khó khăn hơn rất nhiều.

Bởi vì lão phu nhân sinh đại lão gia cùng đại tiểu thư thân thể đã bị thương tổn, nên Nhị gia Đồng Khoát Nhiên ra đời lúc lão phu nhân đã hơn ba mươi. Con cái đến khi mình đã lớn tuổi, tự nhiên sẽ càng thương yêu, cưng chiều nhiều hơn. Nhị gia tính tình tốt, cũng không vì vậy mà bị cưng chiều thành Tiểu Bá Vương, so với những nam tử cùng tuổi như thuận hơn rất nhiều, lại hay có chút ngượng ngùng.

Đáng tiếc, một người thuần thiện như vậy, nhân duyên lại có quá nhiều lận đận.

Nhị gia Đồng Khoát Nhiên, mười bốn tuổi thì chiều cao đã đạt bảy thước, mười sáu tuổi thì gần tám thước, cộng thêm hần diện mạo thô kệch, mặt hung tướng, càng khiến cho người ta e ngại không thôi. Ngoài diện mạo, thứ khiến người khác phải bàn tán chính là bất tự mang mạng hung sát kia, mười bốn tuổi thì lão phu nhân đã tìm cho hần một mối hôn sự, nào biết chỉ vừa định hôn không quá nửa tháng, nhà gái liền bệnh chết. Năm sau, lão thái gia cùng lão phu nhân lại đính thân cho Đồng Khoát Nhiên một hôn sự khác, lúc này còn ly kỳ hơn, trước ngày thành thân một tháng, phủ đàn gái bị sơn tặc tràn vào, dưới “bình hoang mã loạn”, tân nương tử bị sơn tặc giết chết. Lúc tin tức truyền tới, tất cả mọi người trong phủ đều sợ ngây người, bên ngoài cũng dậy lên lời đồn Đồng Khoát Nhiên mang mạng sát thủ.

Mặc dù lúc ấy lão phu nhân đã cố sức cấm người trong phủ nghị luận chuyện này, nhưng trên mặt bọn nô bộc khó tránh khỏi sẽ mang chút biểu tình, hoặc khùng hoảng hoặc chán ghét. Điều này làm cho Đồng Khoát Nhiên càng thêm khó chịu, vì vậy, hần xin đến doanh trại ở Vân Châu của ngoại công. Lần đi này chính là hai năm, nếu không phải Hần Gia bệnh nặng, sợ rằng hần còn không định trở về Hần phủ. Sau khi lão hầu gia qua đời, Đồng Khoát Nhiên giữ đạo hiếu ba năm, năm nay đã hơn 21, hôn sự vẫn còn chưa được định.

Mà mấy ngày gần đây, lại có lời đồn đãi vị Sát Thần này sắp trở về phủ. Dương Nghi không biết, đây là kết quả do lão phu nhân liên tục viết mười mấy lá thư thúc giục.

Trước kia, Dương Nghi đã từng ở xa xa gặp qua vị Nhị gia này một lần, quả nhiên giống như tin đồn, cao lớn dọa người, diện mạo đáng ghét.

7. Chương 7

Edit: Fuly

Pằng !”Bọn cậu nô tài kiến thức hạn hẹp này!”

“Lão phu nhân, xin bớt giận, vì bọn nô tài kia mà sinh khí lớn như vậy, thật không đáng.” Nhũ mẫu hồi môn của Lão phu nhân, Vương đại nương, vừa giúp bà thuận khí vừa khuyên nhủ.

“Nhưng Nhiên ca nhi tốt như vậy lại bị người ta ghét bỏ, thật tức chết ta rồi.” Lão phu nhân nói xong, ho hai tiếng.

Vương đại nương vội vuốt ngực cho bà, lại lấy từ trong ngăn kéo ra hai viên bảo tâm hoàn cho bà uống, “Đào Hồng, Liễu Lục, hai người này để lão nô tìm cơ gì đó, đuổi chúng đi, khỏi phải khiến cho lão phu nhân khó chịu?”

“Đuổi đi? Nào có tiện nghi như vậy? Hừ ——”

Nguyên là lão phu nhân lộ ra ít tin tức chuẩn bị tìm hai đại nha hoàn tạm thời đi hầu hạ Nhị gia. Mấy ngày kế tiếp, nha hoàn bên cạnh lão phu nhân liền ngã bệnh mất hai người. Hơn nữa còn là bệnh nặng, hiện giờ đã đưa về nhà.

Chuyện trùng hợp như vậy, lão phu nhân tự nhiên cũng mơ hồ đoán được, rất tức giận. Phạt là muốn phạt, nhưng cái bà lo lắng chính là Nhiên ca nhi vẫn như cũ không có người thân cận hầu hạ.

Thật ra thì bốn đại nha hoàn bên cạnh lão phu nhân cũng không sẵn lòng đi hầu hạ Nhị gia. Lão phu nhân rõ ràng chứa tâm tư khác, cả gia đình đều phụ thuộc vào họ, khế ước bán thân lại ở trong tay lão phu nhân. Nếu họ hầu hạ tốt rồi, không chừng lão phu nhân liền đem họ thưởng cho Nhị gia, liền đổi toàn gia đều phải nằm trong tay Nhị gia. Lão phu nhân vẫn thường nói bên cạnh Nhị gia không có ai biết hiểu hầu hạ, lấy sự thương yêu của lão phu nhân đối với Nhị gia mà nói, đây cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Nhưng Vân Châu lạnh lẽo, sao có thể so được với Thông Châu giàu có và đông đúc? Bao nhiêu cô nương Vân Châu *thấp gầy, đều chỉ vì thoát đi chỗ đó. Nếu họ cũng cuốn theo cả người nhà vào, đến lúc đó liền thành tội nhân của toàn gia rồi.

*Gầy cho nhà thấp kém hơn.

Nếu hầu hạ không tốt, không cần Nhị gia nói, lão phu nhân nhất định sẽ cho là các nàng không tận tâm, sau đó sẽ chán ghét các nàng, như vậy cũng liên lụy đến người nhà.

Nếu việc phải làm này không tốt, vậy dứt khoát không nhận đi. Mặc dù, nếu tâm tư của các nàng bị phát giác, lão phu nhân cũng sẽ tức giận, nhưng mười mấy năm qua, quản sự Hầu phủ đều là do mấy nhà bọn họ cầm giữ, lão phu nhân có tức giận đi nữa thì thế nào, chẳng gì hơn việc chỉ hôn lung tung cho người khác, hoặc là đuổi hai nhà bọn họ đến thôn trang thôi, dựa vào cửa cải tích cóp nhiều năm qua, dù có đến thôn trang họ cũng không sợ. Hai nhà bọn họ đều là gia nhân lâu năm, nên cũng biết một chút tin tức riêng tư, ắt hẳn lão phu nhân cũng không dám làm quá, dù sao Hầu phủ cũng muốn giữ thanh danh. Nếu thực đối phó với hai nhà bọn họ, vậy thể diện của Hầu phủ đã đến lúc phải đỡ xuống rồi.

Cũng không thể trách họ sinh lòng sợ hãi với cái việc phải làm này, chỉ phải trách hung danh bên ngoài của Nhị gia, nghe nói hai nhà hoàn từng hầu hạ qua hẳn, cũng đột tử kỳ. Khiến chủ tử vui vẻ quả thực rất quan trọng, nhưng có quan trọng hơn nữa cũng không so được với tính mệnh mình.

Nhị gia mặc dù là con thứ ở Hầu phủ, nhưng hôm nay đại lão gia đã thừa tước, sớm muộn gì Nhị gia cũng phải phân ra. Bây giờ, hẳn ở Vân Châu mới chỉ là một Thiên tử Chính Lục Phẩm, nếu muốn tranh quân công, đoán chừng cũng phải ở lại Vân Châu nhiều năm một chút, nếu muốn được triệu hồi về kinh thành, sợ cũng chỉ vẫn là chức quan Lục Phẩm, tiền đồ không quá tốt. Mặc dù như thế, cũng đủ khiến bọn họ ngưỡng vọng rồi. Nhưng mà vẫn là câu nói kia, phú quý lớn hơn nữa, cũng phải có mệnh hưởng thụ mới được.

“Bây giờ không phải là thời điểm để so đo với các nàng, khẩn yếu chính là chọn được người hầu hạ cho Nhiên ca nhi.” Lão phu nhân cau mày.

Vương đại nương nhớ tới dáng vẻ sợ hãi, rụt rè của những nha hoàn ma ma trong sân mấy ngày gần đây, liền tức giận. Bà chậm rãi hít một hơi, đem cổ nộ khí ép xuống, “Bây giờ, người trong viện của chúng ta hơn phân nửa là không thể dùng, mấy ngày trước Phùng đại nương vừa đưa tới mười mấy nha đầu mới chọn mua, người xem, có được không?”

Tính tình của nô tài phía dưới thế nào, bà đương nhiên biết rõ, “Sáng mai, người đi một chuyến, bảo Vương tổng quản chọn mấy nha đầu tốt, sau đó người xem lại lần nữa coi có được việc không. Rồi mới tính tới bước kế tiếp, quan trọng nhất là chọn người đừng khiến Nhiên ca nhi không thoải mái.”

“Nhưng là, còn chỗ phu nhân kia?” Vương ma ma chần chờ, bây giờ mọi chuyện ở Hầu phủ gần như đã giao hết cho đại phu nhân, lão phu nhân rất ít khi nhúng tay, hôm nay lại sắp xếp như vậy, không biết trong lòng đại phu nhân có khó chịu không?

“Đến lúc đó phái người nói một tiếng với nàng, chuyện này nàng còn ước gì ta đừng giao cho nàng đấy.” Lão phu nhân bất mãn nói.

Cũng đúng, khó trách lão phu nhân luôn luôn hòa ái sẽ bất mãn với đại phu nhân. Từ lúc biết được nhị thúc của nàng sắp trở về, đại phu nhân cũng chẳng sai phải tới dọn dẹp gì cả. Bây giờ, lão phu nhân cầm việc đắc tội với người khác vào tay, nàng còn phải vui mừng mới đúng.

“Lát nữa, các người sẽ được phân công về các sân viện, đến lúc đó, các người phải nghe lời của tân chủ tử, chủ tử bảo làm gì thì phải làm cái đó, hiểu chưa?”

Vương Đại tổng quản đưa mắt quan sát mười hai nha đầu mới chọn mua về, dạy mấy ngày quy củ, những nha đầu này làm việc cũng đã có chút trình tự, có thể phân đến tất cả các sân viện để đáp ứng nhu cầu cần dùng rồi. Vốn, nhóm nha hoàn này sẽ do đại phu nhân quyết định, không tới phiên ông an bài, nhưng lão phu nhân đã phân phó, đại phu nhân cũng muốn rảnh tay, nên cấp cho Vương Đại tổng quản một cái nhân tình, không phái người tới can thiệp.

Những ngày qua, mấy viện thiếu nhân thủ cũng phải người tới hỏi thăm. Mười hai nha đầu, lão phu nhân muốn hai, đại phu nhân cũng phải phân cho hai, tất cả các viện của thiếu gia, di nương cũng phân tới một, hai người, miễn cưỡng xem như là đủ. Về phần vài di nương không được sung ái lại thiếu nhân thủ, trực tiếp bị ông bỏ qua.

Những thứ này đều là chuyện sau này, Vương Đại tổng quản nghĩ đến câu nói hôm qua của nương tử hần, về mặt liền nặng nề.

Nhị gia đã sắp trở lại, lão phu nhân sợ bên cạnh hần không có ai, lại không muốn nô tài không có mắt nào làm phiền đến nhi tử bảo bối, khiến hần bực mình, liền bảo chọn hai nha hoàn tốt một chút qua hầu hạ.

Cái gì gọi là tốt một chút? Dung mạo xinh đẹp hay là khéo hiểu lòng người? Lão phu nhân cũng không đưa ra yêu cầu chắc chắn, bảo ông phải làm thế nào? Vương Đại tổng quản cười khổ, cân nhắc? Ông sao có thể cân nhắc được đây? Theo như ông nghĩ, nếu lão phu nhân thật lo lắng, thì nên chọn hai nha hoàn trong viện của bà qua, tạm thời hầu hạ Nhị gia là được. Nhưng nhớ đến Đào Hồng, Liễu Lục bị nâng về nhà, tâm tư Vương Đại tổng quản chuyển một cái, liền có chút sáng tỏ.

Ông lơ đãng nhìn lướt qua mấy nha hoàn lần nữa, trong một đám mặt hoặc đỏ bừng hoặc cố gắng bình phục thần sắc, cũng có 2, 3 người tốt hơn một chút, so với những nha hoàn đang ngượng ngùng này, quả thật có vẻ khéo léo hơn rất nhiều.

Nhớ tới lời nhận xét của Trần đại nương về đám nha đầu này, có ba người xem như là được, những người khác ít nhiều đều có chút không tốt, không phải trì độn, thì chính là để tâm quá nhiều, hoặc độc miệng. Mà nay, trong ba, thì đã có hai người ở trong nhóm này, xem ra đã thật là khá rồi. Chỉ là nha đầu đứng ở bên cạnh Dương Nghi kia, nhìn không tồi, hơi thở mạnh mẽ, giống như người đã từng gặp qua trường hợp lớn.

Vương Đại tổng quản hí mắt nghĩ, nên phái người nào đi hầu hạ này Nhị gia đây? Tốt nhất là gan lớn một chút, cứng chặc một chút, sẽ không bị Nhị gia dọa sợ, còn người tinh ý, thạo việc thì không cần. Ất hần Nhị gia cũng sẽ không để một nô tỳ xa lạ hầu hạ những việc thân cận, còn như vẩy nước, quét nhà, trải giường chiếu thì chắc sẽ có, tốt nhất còn nên biết làm chút món ăn. Nhị gia ở Viện phía tây, tuy hơi vắng vẻ nhưng vẫn có phòng bếp. Trời lạnh như vậy, thức ăn phòng bếp đưa đến nơi thì đã nguội cả rồi.

Lăng Tiểu Thúy hay tươi cười, tính tình ôn hòa, nhân duyên tốt. Dương Nghi làm việc kỹ lưỡng tỉ mỉ, những việc giao cho nàng, dù có bận, có mệt hơn đi nữa, nàng đều chưa từng oán trách hoặc tỏ thái độ không bằng lòng, giao tình không sâu với những nha đầu khác, cũng không coi là quá xấu, quan trọng nhất là miệng rất kín kẽ, Hồ Hạnh than thở không ít chuyện với nàng, cũng chưa từng thấy nàng nói qua với ai. Gặp chuyện coi như tỉnh táo, tối hôm trước, có một con chuột lớn chạy vào phòng các nàng, một đám nha hoàn ở đó chỉ biết thét chói tai, chỉ mỗi Dương Nghi ra tay, quyết đoán đóng cửa sổ lại, đánh chết con chuột.

Nhớ tới lúc nàng giơ con chuột lên đi ra, chần kinh không ít người đứng ngoài cửa, Dương Nghi lại chẳng chút nhiều lời, chôn con chuột ở trong vườn hoa ngoài sân làm phân bón.

Nhớ tới việc được nghe kể sơ lại đó, trong mắt Vương Đại tổng quản thoáng qua một chút ý cười.

Trần ma ma nói Lăng Tiểu Thúy không tệ, nhưng ông lại càng thích Dương Nghi hơn. Theo ông nghĩ, Lăng Tiểu Thúy có tốt, nhưng có vẻ cũng hơi quá mức, nếu nói là trong đó không có chút cố ý nào, ông không tin. Những nha hoàn này chỉ cần thêm chút thời gian khảo sát, nhất định có thể lộ ra mặt thật. Ông nghĩ, phản ứng khi Lăng Tiểu Thúy nhìn thấy Nhị gia, hơn phân nửa cũng sẽ giống đại nha hoàn Thanh Hạnh. Còn Dương Nghi, ngoại trừ những ưu điểm ông vừa nhắc tới ra, cũng không thấy nàng có thêm sở trường gì, nhưng trực giác của ông lại nghiêng về phía nàng.

Nếu như người ngoài biết lý do ông chọn Dương Nghi, nhất định sẽ cảm thấy rất hoang đường. Nhưng ông đã từng làm ở vị trí Đại Tổng Quản nhiều năm như vậy, dù là nhìn người hay làm việc, cũng đều có biện pháp riêng, khi không thể hạ quyết định thì ông thường tin tưởng vào trực giác mình, mà phần trực giác này chưa từng khiến ông thất vọng qua.

Dù sao thì cứ đưa ba người này đến cho lão phu nhân chọn, muốn người nào đi hầu hạ Nhị gia, thì tùy vào ý tưởng của bà vậy.

“Mấy người các người, theo Trần đại nương đến gặp lão phu nhân.” Vương Đại tổng quản chỉ Lăng Tiểu Thúy, Hồ Hạnh cùng với Dương Nghi.

Hồ Hạnh mừng đến trợn to hai mắt; mặt Lăng Tiểu Thúy bình tĩnh, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện nàng tần suất hô hấp của nàng nhanh hơn rất nhiều; ngược lại Dương Nghi, trong mắt thoáng qua một tia ngoài ý muốn, nàng không phải nên bị phái đến một sân viện nhỏ nào đó trong phủ làm công việc vẩy nước quét nhà sao? Nhưng dù vậy nàng vẫn thức thời ngậm chặt miệng.

Ba người Dương Nghi dưới ánh mắt hoặc mong ước hoặc đố kỵ của những nha hoàn khác, đi theo sau Trần ma ma, bước vào sân lão phu nhân.

8. Chương 8

Edit: Fuly

Trần đại nương dẫn bọn họ đi xuyên qua vườn hoa, bước vào một cổng tròn, thẳng hướng đến sân viện của lão phu nhân.

Nơi lão phu nhân ở gọi là Nam Diên, gồm có ba sân viện, diện tích lớn nhất trong Đồng trạch. Ở đây, vốn có một hồ nước, lúc lão phu nhân còn trẻ, thường cùng lão hầu gia thưởng hoa, nuôi cá, hái sen. Sau khi lão hầu gia sau mất, lão phu nhân thấy cảnh nhớ người, cộng thêm lớn tuổi, thể cốt chịu không nổi ẩm ướt, liền lấp chiếc hồ này lại, xây thành một vườn hoa nhỏ, còn trồng thêm ít cây cối.

Vào cửa chính, bước lên một hành lang quanh co, không khí ẩm áp liền đập vào mặt, thì ra là trên hành lang không chỉ có màn treo ngăn cách gió tuyết, mà còn được đặt thêm những chậu than, bên cạnh là hai nha hoàn đang ngồi thêu thùa may vá.

Chờ nha hoàn thông báo, sau khi được cho phép, Trần ma ma mới dẫn ba người đi vào. Dương Nghi cúi mắt, Hồ Hạnh mặc dù cũng cúi đầu, thể nhưng đôi mắt lại nhanh như chớp, len lén quan sát, còn Lăng Tiểu Thúy lại là cố giữ vững trấn định.

Hành lễ xong, lão phu nhân hòa ái hỏi bọn họ sau khi rời nhà sau có quen không, lại hỏi phòng ở của hạ nhân có đủ ấm, công việc có quá nặng không? Ôn hòa giống như một trưởng bối, nhưng Dương Nghi lại âm thầm cảnh giác, kiếp trước, nàng chưa từng thấy qua lão phu nhân mấy lần, nhưng vẫn biết bà là một người vô cùng thông minh, lợi hại.

Chủ nhân thân thiết với người làm, bất quá chỉ là làm đáng một chút mà thôi, nàng mới không tin đây là thật.

Dù có thật thân thiết, cũng là đối với những tay chân thân tín đã hầu hạ nhiều năm, làm sao có thể lãng phí tình cảm ở mấy tiểu nha hoàn mới nhập phủ như các nàng chứ?

Kiếp trước cũng từng có chuyện như vậy, lúc Vương Mai làm bể một cái chén sứ thanh hoa trong phòng bếp, Dương Nghi thay nàng chịu tội, bị quản sự phạt quỳ gối ngoài phòng bếp, vừa lúc gặp được Đỗ di nương của Nhị thiếu gia đi qua, thay nàng nói vài lời. Quản sự phòng bếp trước mặt thì giữ chút thể diện cho nàng ta, nhưng quay đầu lại bắt Dương Nghi làm nhiều việc nặng nhọc hơn. Tuy vậy, lúc ấy Dương Nghi lại vẫn rất cảm kích Đỗ di nương, sau này, nàng trở thành nhị đẳng nha hoàn bên người nhị thiếu phu nhân. Có mấy lần, nhị thiếu phu nhân định làm vài việc, vì báo ân, nàng còn âm thầm báo tin cho nàng ta, chỉ sợ Đỗ di nương bị dính líu vào. Sau này nàng dần dần biết được, giúp hạ nhân bị phạt nói đôi câu hữu ích, là thủ đoạn mà Đỗ di nương thường dùng. Nói vài lời tượng trưng, dù sao cũng chẳng mất gì, có thêm hảo cảm từ một hạ nhân đương nhiên tốt, không chiếm được cũng chẳng tổn thất gì, quả là một cuộc mua bán có lời a.

Kiếp trước đã từng ăn nhiều thua thiệt, nên nàng không muốn phạm phải sai lầm nữa. Kiếp này, cái mạng này là của chính nàng, nàng sẽ không để bất kì ai dễ dàng tính kế.

Hành động lần này của lão phu nhân, hết sức khác thường. Giống như người ta hay nói, vô sự mà ân cần, không phải trộm thì chính là cướp. Nhưng nghĩ lại thì trên người các nàng cũng chẳng có gì đáng cho lão phu nhân để mắt .

Nghĩ như vậy, lòng Dương Nghi hơi yên ổn lại.

Một lát sau, không ngoài dự đoán, Dương Nghi thấy lão phu nhân bí ẩn hướng Vương ma ma nháy mắt một cái. Tới rồi, tìm Dương Nghi đập mạnh.

Không bao lâu, chỉ thấy Vương ma ma mang vẻ mặt vui mừng đi vào, “Lão phu nhân, Hình quân sự sai người đến biểu rau dưa, mấy ngày trước đây ngài không phải lắm bữa muốn ăn rau quả sao? Thật đúng dịp nha, lão nô mới vừa đi xem, chất lượng cực tốt.” Hình quân sự chính là gia nhân hồi môn của lão phu nhân, giúp bà quản lý các tư sản điền trang.

Lão phu nhân vừa nghe, quả nhiên lộ ra vẻ mặt vui mừng, “Là ai đưa tới?”

“Là con cả của Hình quân sự, lão phu nhân muốn gặp không?”

“Mau cho vào đi.”

Lão phu nhân cũng không cho bọn họ đi xuống, thế nên ba người Dương Nghi liền lui sang một bên.

Dương Nghi hơi cúi đầu, suy nghĩ rốt cuộc lão phu nhân muốn làm cái gì, dù sao cũng không đơn giản chỉ là chọn nha hoàn như vậy. Nếu không, bà nói xong những lời kia rồi, hoàn toàn có thể cho người dẫn họ đi xuống.

Lúc mới vừa đi vào, ánh mắt của những nha hoàn kia khi nhìn các nàng hơi là lạ, hình như mang theo chút thương hại?

“Ahhh”, một tiếng hút khí vang lên, có vài người còn luống cuống lui lại mấy bước. Nhưng mà, ít nhất không có ai kêu gào.

Thì ra là nhi tử Hình Thịnh của Hình quân sự đáng dấp rất dọa người, hai vết sẹo dữ tợn giắt ở trên mặt, một cái từ trán xéo xuống , xuyên qua đuôi lông mày bên phải, nếu gần hơn chút nữa, mắt liền bị phé rồi. Một cái khác còn sâu hơn, từ xương gò má xéo xuống, xẹt qua đôi môi. Hai vết sẹo này tựa như hai con rít thật to giắt trên mặt hắn, dữ tợn mà đáng sợ. Cùng với vẻ mặt nghiêm túc, giống như tội nhân bỏ trốn, khiến cho người ta lạnh cả người.

Dương Nghi chỉ thoáng nhìn qua, nhíu mày, nghĩ đến mấy tin đồn mơ hồ gần đây nàng nghe được, trong lòng liền sáng tỏ vài phần. Đầu óc cũng nhanh chóng tính toán thiệt hơn, nếu quả thật như nàng nghĩ, vậy hầu hạ tốt rồi, lúc Nhị gia đi, có lẽ có thể đi theo, đây không hẳn là chuyện không có khả năng.

Kiếp trước, cuộc đời của nàng đều chôn vùi ở chỗ này, mặc dù cố khắc chế hơn nữa, cũng không che giấu được bài xích cùng chán ghét đối với Đồng phủ sâu trong nội tâm. Nếu có thể rời phủ, nàng nguyện ý, làm ở đâu không phải là làm?

Người khác không biết, nhưng nàng biết, Đồng gia đại lão gia cùng Nhị Lão Gia tuy là huynh đệ ruột thịt, nhưng tình cảm lại không mấy khăng khít. Số lần Đồng Nhị gia trở về Đồng gia ở Thông Châu cực ít, sau khi lão hầu gia cùng lão phu nhân rời nhân thế thì lại càng ít hơn, hàng năm chỉ còn phái người đưa lễ vật trở lại mà thôi.

Kiếp trước nàng đã từng nghe Đồng Văn Nóc đề cập qua vị nhị thúc này của hắn. Hai người bọn họ tuy là một văn một võ, nhưng không mâu thuẫn với việc Đồng Văn Nóc sùng bái nhị thúc hắn, cũng rất hay kể về người này, dừng mãnh thiện chiến gì đó. Nhưng khiến cho Dương Nghi cảm thấy xúc động chính là, những người hầu đi theo Đồng Khoát Nhiên đến Vân Châu, chỉ cần có nam nhi nguyện ý cố gắng, hắn đều cho bọn họ cơ hội cỡi nô tịch, bước vào quân đội đi đánh trận. Người nào lập được chiến công rồi, muốn chuộc thân cho người nhà, hắn cũng không cản, thành toàn cho họ. Những người này cũng thành thân tìn của hắn, dần dần, những gia nô này, dựa vào cố gắng của mình, cũng kiến lập được một chút thành tích.

Thật ra thì những nô tài như bọn họ, không phải tất cả đều muốn không làm mà hưởng. Người khác nàng không biết, nhưng nàng lại hi vọng, cố gắng của mình có thể đạt được khẳng định cùng hồi báo. Mà đồng Nhị gia, không thể nghi ngờ chính là chủ tử như vậy. Hơn nữa, ở lại Đồng phủ, tuy bây giờ còn chưa xuất

hiện vấn đề gì, nhưng theo thời gian, nàng lớn lên, diện mạo dần dần nảy nở, sợ sẽ chọc tới những phiền toái không cần thiết. Đến lúc đó muốn rời phủ, chỉ sợ cũng không phải là việc dễ dàng nữa rồi, đây cũng là chuyện nàng luôn canh cánh trong lòng.

Lại nói, nàng biểu hiện tốt một chút, không chừng có thể vào mắt lão phu nhân, đến làm người hầu trong viện Nhị gia, nếu được lão phu nhân khen ngợi, những ma ma quản sự kia nhìn vào phân lượng của lão phu nhân, cũng sẽ an bài công việc dễ chịu hơn.

Mấy ngày nay, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu muốn có cuộc sống tốt đẹp thì phải cố gắng hơn người khác. Vốn lớn nhất của nàng, chính là kinh nghiệm gần hai mươi năm của kiếp trước. Những lúc không có việc gì, liền suy nghĩ làm sao có thể khiến cho bản thân ít phạm sai lầm.

Nếu nàng muốn bình an xuất phủ, không thể quá nổi bật, phải đề phòng những chủ tử phía trên. Dù sao dáng dấp của nàng cũng không tệ, nếu quả thật bị nam chủ tử Đồng gia nhìn trúng rồi, bọn họ cũng sẽ chẳng quản nàng kỹ là vấn đề cầm cố hay là kẻ ước bán thân. Nhưng nếu như dung mạo chỉ bình thường, cũng sẽ bị người ta khi dễ, phải sống nín nhịn như vậy cũng không phải là ý muốn của nàng.

Hoặc dù không thể đi theo, nhưng nhìn ở phân lượng của Nhị gia, lão phu nhân cũng sẽ xem trọng nàng hơn chút, về sau làm công việc trong phủ, cũng sẽ không bị phái đến những nơi quá kém.

Đầu óc chuyển đổi thật nhanh, Dương Nghi đã mang mọi chuyện thiệt hơn suy nghĩ thông suốt. Kết hợp với những lời đồn kia, Dương Nghi càng tỏ ra bình tĩnh. Thật ra thì trong thâm tâm nàng cảm thấy tướng mạo xấu xí cũng không tính là gì, cái đáng sợ là lòng người.

Hình Thịnh khâu kiến lão phu nhân xong, bà vội bảo hắc đứng dậy, cho nha hoàn bên cạnh dâng trà.

Thiếp thân nha hoàn Hồng Ngọc hơi run run đưa trà xong, liền vội vàng lui xuống. Lão phu nhân nhàn nhạt liếc nàng một cái, liền không để ý tới nữa. Tiếp đó hỏi Hình Thịnh một chút chuyện trong thôn trang, thưởng bạc, rồi để cho hắc đi xuống.

Từ đầu tới đuôi, lão phu nhân một mực âm thầm quan sát phản ứng của ba người các nàng, thấy Dương Nghi cùng Hồ Hạnh lúc ban đầu chỉ có chút phản ứng, hơn nữa phản ứng của các nàng so với người khác mà nói thì chẳng có gì đáng kể. Sau đó nhìn Hình Thịnh giống như một người bình thường. Còn Lăng Tiểu Thúy, mặt vẫn mang theo một chút cứng nhắc, dù nàng đã rất khắc chế, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy nàng sợ. Nàng còn nhỏ tuổi, có thể làm được như vậy, đã là hiếm có rồi. Ít nhất so với những nha đầu trong viện bà mà nói, thì tốt hơn nhiều. Nghĩ như vậy, lão phu nhân chán ghét quét mắt nhìn qua chúng nha hoàn một cái.

Lão phu nhân không biết, đối với người đã nhìn thấy đủ mọi tình cảnh như Hồ Hạnh mà nói, Hình Thịnh, chẳng qua chỉ là chút việc nhỏ mà thôi.

Lúc này, trong lòng lão phu nhân đã có mấy phần hài lòng, sau đó điểm tên của Dương Nghi cùng Hồ Hạnh: “Qua hai ngày nữa Nhị gia sẽ trở lại rồi, lát nữa các người đến An viên với Vương đại nương, hầu hạ cho tốt, đừng chọc Nhị gia tức giận, biết không?”

Quả nhiên như thế.

Vương đại nương như nhớ tới cái gì, bước lại gần lão phu nhân, ghé tai bà nói thầm, Dương Nghi mơ hồ nghe được vấn đề gì đó.

Tiếp đến, lão phu nhân ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, sau đó “ồ” một tiếng.

“Lão phu nhân, có cần đổi tên lại ấy nha đầu không?” Vương đại nương nói.

Lão phu nhân nhìn mấy người các nàng một cái, phát tay, “Không cần, Tiểu Thúy cũng rất thuận miệng, về phần hai người bọn họ, chờ Nhiên ca nhi trở lại, để cho hắc định đoạt thôi.”

Dương Nghi nghe vậy, thở ra một hơi, trái tim lơ lửng cũng hạ xuống hơn nửa, nàng thật không muốn phải đổi tên. Tên này là do gia gia nàng đặt cho lúc còn tại thế, Dương Nghi, lấy trong ‘nghĩ thất nghi gia ý’, ngụ ý tốt đẹp.

Sau khi Hồ Hạnh cùng Dương Nghi đi theo Vương đại nương, lão phu nhân kêu một nha đầu dẫn Lăng Tiểu Thúy xuống.

An viên cách viện của lão phu nhân không xa, dọc theo đường đi Vương đại nương nói sơ qua tình huống ở An viên với các nàng. Trước mắt, An viên do một ma ma quản lý, ma ma này cũng là gia nhân của Đồng gia, họ Vưu. Vưu đại nương đã gần năm mươi. Bà chính là một trong những nhũ mẫu còn lưu lại ở Đồng gia trong Kinh Thành năm đó.

Nói đến Vưu đại nương, bà cũng là một người mệnh khổ. Năm đó, Thông Châu bị nhiễm một trận ôn dịch, trượng phu cùng con trai con gái của Vưu đại nương đều chết hết, chỉ mỗi mình bà mạng lớn nên sống sót.

Vưu đại nương là nhũ mẫu của Nhị gia, sau này bà cũng không tái giá, sau khi Nhị gia rời nhà, có mấy muốn đón bà đến Vân Châu, nhưng đều bị cự tuyệt. Bà nói, Thông Châu dù sao cũng là tổ nghiệp của Đồng gia, bà muốn thay Nhị gia coi sóc nơi đây, để lại cho hân một con đường lui. Nhị gia cũng rất kính trọng người nhũ mẫu này.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đi đến An viên.

9. Chương 9

Edit: Fuly

An viên có một sân hai cổng, nhưng so sánh với những phân viện khác của Đồng phủ mà nói, vẫn có chút đơn sơ. Bởi do lão phu nhân sẽ đứng giờ phái người tới đây quét dọn, cho nên coi như chỉnh tề.

Bọn Dương Nghi vào ở đã có mấy ngày, An viên ít người, ngày đầu tiên đến đây, Vưu đại nương cho các nàng mỗi người chọn một gian sương phòng để ở.

An viên vắng lạnh, mỗi ngày chỉ phải làm chút công việc vẩy nước quét nhà, nên rất hợp ý Dương Nghi. Nơi đông người tất nhiên sẽ có nhiều phân tranh, mặc dù đấu, nàng cũng không nhất định bại, nhưng thời thời khắc khắc thần kinh đều phải căng thẳng, loại tư vị đó thật không dễ chịu.

Hôm nay trời nắng, là thời tiết đẹp khó có được ở mùa đông như thế này. Vưu đại nương vội phân phó hai người mang một vài vật dụng trong nhà ra phơi.

“Vưu đại nương, Nhị gia là người như thế nào?” Hồ Hạnh tò mò hỏi, tin đồn về Nhị gia, nàng cũng có nghe thấy, cho nên hôm nay mới có thể cố lấy can đảm hỏi Vưu đại nương.

Ấn tượng của Vưu đại nương về hai người không tệ, ở trong một đám nha hoàn vẻ mặt đưa đám từng tới An viên này, Dương Nghi và Hồ Hạnh là hai người bình thản nhất, vậy nên khiến bà cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

Dương Nghi đang quét sân ở một bên, nghe vậy, lắc đầu một cái, Hồ Hạnh hỏi vấn đề này, lấy tính tình bao che khuyết điểm của Vưu đại nương, Nhị gia ở trong mắt bà dĩ nhiên là muôn vàn chỗ tốt.

Quả nhiên, “Nhị gia là người tốt, về sau người gặp sẽ hiểu.”

“Nhưng ——”

“Không có nhưng nhị gì hết, Tiểu Hạnh, người chớ bị những lời đồn đãi kia dọa sợ. Những người nói mấy lời lung tung đó, nếu bị ta bắt được, không lột da các nàng là không xong.” Nói hết lời cuối cùng, Vưu đại nương oán hận dậm chân.

Ở ngày thứ ba, Dương Nghi gặp được Nhị gia Đồng Khoát Nhiên. Lần đầu tiên gặp, Nhị gia cho nàng cảm giác là: thật cao. Đúng vậy, Dương Nghi mười tuổi mới chỉ hơn eo của hân chút xíu, cộng thêm thân thể hân khô vù, ước chừng lớn gấp hai ba lần thân thể nhỏ bé của nàng, sở dĩ nói như vậy là vì, một cái bắp

đùi của Đồng Khoát Nhiên còn to hơn eo của nàng. Lúc hai người đứng cạnh nhau, tựa như người khổng lồ cùng người lùn.

“Nhiên ca nhi, người trở về rồi.” Vưu đại nương vừa thấy Đồng Khoát Nhiên, không để ý nhiều đến lễ nghi hạn chế, lập tức kéo tay hắn, khóc đến lão lệ tung hoành.

Trong mắt Đồng Khoát Nhiên nhanh chóng lóe qua một tia ôn nhu, rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Dương Nghi khẩn trương cúi đầu đứng ở một bên. Nàng không biết Nhị gia có cho các nàng ở lại An viên hay không, dù sao lời đồn đại nhiều như vậy, hơn nữa nàng cũng không hiểu rõ tính tình Nhị gia. Nếu như hắn mở miệng đuổi người, như vậy mấy năm kế tiếp của nàng liền gian nan rồi. Nghĩ như vậy, lòng của Dương Nghi đông đầy bất an.

Đồng Khoát Nhiên nhìn thoáng qua các nàng, ngoài ý muốn phát hiện hai người sắc mặt như thường, nha đầu thấp hơn đứng phía bên trái, hình như trong mắt còn lộ ra một tia hưng phấn? Đồng Khoát Nhiên hiểu rõ mình, tới những phụ nhân ở Vân Châu đã nhìn quen cảnh chết chóc thấy hắn còn phát run, mà hai Tiểu Bát Điểm này hình như lại không chút sợ hãi? Đúng là hiếm có, xem ra lần này nương chọn nha hoàn cho hắn cũng không tệ lắm, sắc mặt Đồng Khoát Nhiên hơi nhu hòa lại. Dù bây giờ hắn đã quen với phản ứng của người khác, nhưng không có nghĩa là hắn thích ngay dưới mắt mình có người sợ hắn đến phát run.

Chỉ liếc mắt qua một cái, Đồng Khoát Nhiên liền phát tay cho các nàng đi xuống, chỉ giữ lại Vưu đại nương ở trong sảnh nói chuyện.

Dương Nghi thở phào nhẹ nhõm, như vậy chính là ngầm cho phép họ ở lại An viên.

“Tỷ tỷ, Nhị gia nhìn vẫn xem như được, không đến mức dọa người giống lời đồn nha.” Ra khỏi phòng khách một khoảng, Hồ Hạnh nói.

Thật ra thì Đồng Khoát Nhiên mũi là mũi, mắt là mắt, tách ra nhìn vẫn rất được, nhưng không biết vì sao, tổ hợp ở chung một chỗ, liền cho người ta một loại cảm giác vặn vẹo. Cộng thêm dáng dấp hắn cao lớn, hợp với vẻ cương nghị đặc hữu trên người làm tướng, khiến người ta nhìn tựa như lục lâm thổ phỉ ... không phải là người tốt.

Dương Nghi kéo kéo ống tay áo Hồ Hạnh, ý bảo nàng đừng nói nữa, “Đừng nói bậy, chủ tử không phải là người chúng ta có thể nghị luận!”

Hồ Hạnh cong cong môi, đi theo phía sau Dương Nghi.

Lúc này, Nhị gia mang về ba người, một là gã sai vặt cận thân, còn hai người khác, vừa nhìn liền biết không phải là người thường, khiến người ta có một loại cảm giác lấm liệt, nghiêm cẩn. Khi ra cửa, những người đó chỉ nhìn nàng một cái, khiến Dương Nghi cảm thấy xấu hổ. Cũng không biết thường ngày, bọn họ ở Vân Châu có phải cũng như vậy hay không?

Nhưng mà những chuyện này cũng không phải là điều nàng quan tâm, nàng chỉ cần làm xong bốn phận là được. Nghĩ như vậy, Dương Nghi xoay người đến phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, trà nước.

Buổi tối, Dương Nghi làm xong công tác chuẩn bị trực đêm, lại bị đuổi đi. Trong lòng nàng thầm vui, trời rất lạnh, không cần trực đêm, thật không còn gì bằng.

Về phòng, Dương Nghi cho thêm mấy khối than vào trong chậu xong, mới làm ổ trên giường. Nàng nhắm mắt lại, một ngày qua đi, nàng phát hiện Nhị gia rất dễ hầu hạ, không phải là người hay bắt bẻ. Cuộc sống như thế không tồi.

Một buổi tối ngày kia, “Quý a ——” một tiếng thét vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh trong An viên.

Nhìn nô tỳ sợ đến hoa dung thất sắc, Đồng Khoát Nhiên cau mày, mặc dù hắn không đến mức so đo với một nha hoàn, nhưng hắn cũng không phải là loại người tính tình yếu ớt. Nhất thời, chỉ thấy hắn nhàn nhạt phân phó cho Lâm Đại sau lưng, “Ném ra ngoài cho ta.”

Lâm Đại cũng không vui, nha hoàn không có mắt này, mới sáng sớm liền phá rối ở An viên, thực khiến người ta bực bội.

Lúc bọn Dương Nghi nghe tiếng đi ra, chỉ thấy một tiểu nha hoàn đang té trên đất, thức ăn trên tay cũng chịu chung số phận, mà hình như nàng cũng ý thức được mình phạm sai lầm, đang run rẩy thành một đoàn.

Dương Nghi nhận ra tiểu nha đầu này chính là người lúc trước tốn tiền nhờ quan hệ muốn vào viện lão phu nhân hoặc Nhị gia, Vương Trân. Cũng không biết sao nàng ta lại bị phân phối đến phòng bếp làm việc vặt. Lúc đến phòng bếp nhận thức ăn, Dương Nghi đã gặp qua nàng ta mấy lần, việc phải làm đều vừa bản vừa mệt.

Dương Nghi rất nghi hoặc, mới đầu Vương Trân chỉ biết bày quan hệ, mặc dù làm không đủ bí mật, nhưng dù sao cũng rất lợi, sao lại tới mức như hôm nay?

Dương Nghi nào biết Vương Trân căn bản cũng không biết An viên là nơi Nhị gia ở, mặc dù tin đồn Nhị gia dung mạo xấu xí nàng có nghe qua, nhưng bởi vì nàng bị bài xích, nên cũng chẳng có cách nào khác, trên đời này, cho tới bây giờ đều không thiếu người bỏ đá xuống giếng. Từ lúc Vương Trân vào Đồng phủ, cũng không biết đắc tội với ai, tiền bạc bên thân đều xài hết, nhưng không vào được sân viện mình muốn như ý nguyện, còn bị phái đến phòng bếp. Đến phòng bếp không tới hai ngày thì đắc tội với một quản sự nhỏ mọn nơi đây, tiếp đó luôn bị làm khó dễ, bị phái đi làm mấy việc nặng như chẻ củi, nấu nước. Đưa điểm tâm giống giờ, là việc nhẹ nhất từ trước tới nay, nào biết đây cũng chỉ là bẫy rập do người khác bày sẵn?

Lâm Đại ném người ra ngoài xong, liền nhanh chóng bước đến trước mặt Đồng Khoát Nhiên.

Lâm Đại rất chú ý đúng mực, nên Vương Trân chỉ bị kinh sợ quá độ mà thôi, không có gì nghiêm trọng. Nhưng Vương Trân lại chỉ ngây ngốc ngã ngồi trên mặt đất, một hồi lâu, Dương Nghi thấy nàng ta vẫn không có động tĩnh.

Dương Nghi nhìn sắc trời, thời tiết càng lúc càng lạnh, tuyết cũng mỗi lúc một lớn, do dự một chút, vẫn không đi ra ngoài khuyên nàng ta.

Hồ Hạnh nhìn lướt qua bốn phía, kẻ tai Dương Nghi, nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ, trời lạnh như thế, một mình nàng ta ngồi ở đó mất hồn, để lâu có thể ngã bệnh không, hay là chúng ta đi khuyên nhủ một chút?”

Dương Nghi ngoài ý muốn nhìn Hồ Hạnh một cái, Hồ Hạnh lại không dám đối diện với ánh mắt của nàng, mi khẽ rũ xuống. Dương Nghi sao lại không biết nàng ấy đang nghĩ cái gì, muốn *thì àn? Tâm tư chuyển thật nhanh à! Chỉ là, An viên mặc dù thanh tịnh, nhưng tai mắt của các phòng cũng không ít. Đừng “trộm gà không được còn mất nắm gạo” thì hơn.

*Ban ơn

Chỉ là, xem như vì vài phân tình nghĩa mấy ngày nay, không muốn nhìn thấy nàng ấy liên lụy, nàng cũng nên cẩn lại.

“Tuyết càng lúc càng nhiều, chúng ta nhanh đóng cửa rồi vào phòng thôi, nàng ta ngồi một lúc thấy lạnh, tự khắc sẽ về.”

Nhưng không chờ Dương Nghi nói xong, Hồ Hạnh liền như một làn khói chạy ra ngoài.

“Tỷ tỷ, ta chỉ nói mấy câu thôi, sẽ không lâu đâu.” Nghĩ là Dương Nghi lo lắng cái này, Hồ Hạnh vừa chạy vừa bảo đảm.

Cửa chính của An viên rất nặng, bình thường đều là hai người bọn họ hợp lực mới mở ra được.

Thấy vậy, Dương Nghi cũng không đuổi theo. Nếu nàng chạy ra, thì khuyên bằng cách nào đây? Suy nghĩ của nàng so với một tiểu cô nương mới mười tuổi mà nói, là sâu sắc hơn nhiều, hơn nữa còn cẩn trọng như vậy, nếu để người khác biết, sợ không phải là chuyện tốt.

“Vương tỷ tỷ, Vương tỷ tỷ, người không sao chứ? Mau dậy đi, nếu như ngã bệnh thì thật không tốt?” Hồ Hạnh kéo cánh tay Vương Trân, muốn nâng nàng ta dậy.

Họ làm nha hoàn cho người khác, thì không nên sinh bệnh, nhất là trong tiết trời lạnh thế này, chỉ không cần thận chút xíu, có thể mất luôn mạng nhỏ.

Hai mắt Vương Trân từ từ hồi thần, sau khi nhận ra Hồ Hạnh, liền phản hận nói: “Là người? !”

Hồ Hạnh cảm thấy nàng ta có điểm không đúng, mình đây là đang giúp nàng, không cảm tạ thì thôi, sao lại còn bày ra dáng vẻ thế này?” Là ta a, Vương tỷ tỷ, người nhanh về đi!”

Vương Trân đứng lên, đẩy nàng một cái, oán hận nói: “Không cần người giả làm người tốt!” Sau đó xoay người chạy ngược trở về. Vương Trân vừa chạy vừa rơi lệ, nếu không phải do họ, nàng đã sớm ‘khoái khoái hoạt hoạt’ ở trong viện của lão phu nhân rồi, chứ không phải như hiện tại —— Vương Trân càng nghĩ càng uất ức, nước mắt liên tục rơi xuống đất.

Hồ Hạnh lão đảo lui lại mấy bước, mới đứng vững không bị ngã nhào, nhỏ giọng oán trách mấy câu: “*Hảo tâm không có hảo báo, quả nhiên là người đáng thương tất có chỗ đáng hận!”

*Người tốt thì không được đền đáp

Trở lại trong sân nhỏ, Hồ Hạnh ngượng ngùng.

Dương Nghi cũng không nói gì: “Chúng ta đóng cửa lại thôi.”

Thật ra thì, nếu Hồ Hạnh không ra khuyên, nàng cũng đã nghĩ được biện pháp, đó là đóng cửa mạnh một chút, khiến Vương Trân hồi thần là được.

Đây là giới hạn lớn nhất nàng có thể làm, nếu vô hại với mình, thì giúp người khác cũng là một điều tốt.

Nhưng là, nếu ngại tai mắt của người khác, người cũng chưa có đủ quyền lực để giúp đỡ mọi người, thì không nên vọng động. Người, phải hiểu rõ vị trí, nhận rõ bốn phận của mình. Hôm nay họ là nha hoàn của người ta, chủ yếu nhất là trung thành, phải nhận rõ ai là chủ tử của mình, luôn đứng về phía chủ tử. Dù sao, vừa rồi Vương Trân cũng đã mạo phạm Nhị gia, mặc kệ nghĩ thế nào, họ cũng đều không nên tỏ ra thân thiết với nàng ta. Nếu Hồ Hạnh không nhận thức được điểm này, về sau sợ rằng sẽ phải chịu thua thiệt.

Hồ Hạnh giờ đây đã tự kéo mình vào ‘vũng bùn’, chẳng biết có thể bị chủ tử chán ghét mà vứt bỏ hay không? Có lẽ chuyện cũng không nghiêm trọng như nàng nghĩ. Dương Nghi tự giấu, sau khi vào Đồng gia, nàng thật đã quá cẩn thận, quá đa nghi rồi.

“Đi, về phòng thôi, tuyệt mỗi lúc một lớn rồi.” Hồ Hạnh nói một câu, rồi kéo Dương Nghi đang suy nghĩ đến xuất thần, bước vào phòng.

Dương Nghi kéo kéo áo bông, trời càng lúc càng lạnh.

Đợi hai người một trước một sau vào phòng xong, Vưu đại nương mới ôm lò sưởi bước ra từ khúc quanh, sắc mặt lạnh lẽo, lắc đầu một cái, tự nhủ, “Rốt cuộc vẫn còn quá trẻ tuổi a, dễ dàng mềm lòng.”

Sau sự kiện Vương Trân, lão phu nhân sợ phòng bếp chậm trễ nhi tử bảo bối, nghĩ mãi, vẫn cảm thấy không yên tâm, liền bảo gia nhân xây một cái bếp nhỏ ở An viên, lại phái thêm một nữ đầu bếp tay nghề tốt tới đây.

Bọn Dương Nghi cũng được hưởng lợi theo, rốt cuộc có thể ăn thức ăn nóng sốt rồi. Phòng bếp cách An viên khá xa, thường ngày khi thức ăn được đưa đến thì đã nguội lạnh. Bọn Dương Nghi phải hâm lại lần nữa mới có thể ăn.

Mà Vương Trân thì bị bán đi rồi. Nàng không biết có phải do lão phu nhân ra lệnh hay không, nhưng dù không phải, thì vì muốn lão phu nhân vui vẻ, cũng sẽ tự có người nhanh chóng làm chuyện này.

Sau khi Dương Nghi biết, cũng chỉ âm thầm thở dài một tiếng. Ai cũng có số mệnh riêng, nàng cũng không quản được nhiều như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Các nhân vật trong Đồng gia quan hệ như sau, rất đơn giản:

Đồng gia có Lão Hầu gia Đồng Ngạo Vân

Đồng đại gia Đồng Uẩn Nhiên là trưởng tử, Đồng Nhị gia Đồng Khoát Nhiên là con thứ thuộc dòng chính

Đồng đại gia còn có ba nhi tử, theo thứ tự là Đồng đại thiếu gia Đồng Văn Sinh, Nhị thiếu gia Đồng Văn Nóc, Tam thiếu gia Đồng Văn Bân

10. Chương 10

Edit: Fuly

“Nhị thúc, đây là trà xuân Long Tĩnh à? Uống rất thơm.” Đồng Văn Bân giơ giơ hai chân, cười hì hì hỏi. Sau khi được Đồng Khoát Nhiên khẳng định, liền kêu gào, “Tổ mẫu thật thiên vị, đồ tốt cũng chỉ cho Nhị thúc thôi.”

“Nói bậy cái gì, trà này là tổ mẫu đưa tới cho ta hai ngày trước, biết người yêu trà, lúc ấy cũng sai người mang qua cho người.” Đồng Khoát Nhiên cười mắng.

Dương Nghi ở một bên, ngạc nhiên nhìn qua, nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy được diện mạo khác trừ về nghiêm nghị của Nhị gia đấy.

Thật ra thì Đồng Khoát Nhiên cũng chẳng lớn hơn Đồng Văn Bân bao nhiêu, hần cùng tuổi với Đồng Văn Sinh — đại ca của Đồng Văn Bân.

Từ nhỏ, Đồng Văn Bân đã bị ôm đến chỗ lão phu nhân, nên rất thân với Đồng Khoát Nhiên, dù hai người là quan hệ chú cháu, nhưng thật ra thì chẳng kém hơn huynh đệ ruột là mấy. Đồng Khoát Nhiên rất ít khi lộ cảm xúc ở trước mặt người khác, mà Đồng Văn Bân vừa vặn là một trong số những ngoại lệ.

Những lời này của Đồng Khoát Nhiên, khiến Đồng Văn Bân rất kinh ngạc, hần đam mê uống trà, cho nên mới có thể nhận ra bất đồng trong đó. Trà này ở trong chén ánh lên màu xanh lá, hương thơm nồng đậm, mùi vị thuần mỹ, hình thái cũng tốt. Rõ ràng không giống như trà mấy ngày trước đây hần phân phó mỹ tỷ pha. Mà lời của nhị thúc cũng không phải giả. Như vậy có kết quả khác biệt này, sợ là do người pha trà có tài nghệ cực cao.

“Nhị thúc, trà này là ai pha vậy?” Đồng Văn Bân biết, ở An viên, tăng thêm ba nha hoàn, ma ma, trừ mấy người này ra, hần không nghĩ rằng những đại nam nhân kia biết công việc pha trà đòi hỏi sự tỉ mỉ này.

Mi tâm Đồng Khoát Nhiên hơi nhíu lại, với hần mà nói, có thể ăn, có thể uống là được, đâu để ý đến mùi vị có tốt hay không. Ở Vân Châu được ăn no đã là may mắn rồi, nên hần không hiểu lắm sở thích này của *chất tử. Nhưng không hiểu là không hiểu, hần cũng lười xen vào, dù sao mỗi người đều tự có sở thích của riêng mình.

*Cháu

Đúng lúc Dương Nghi mang điểm tâm lên, liền bị Đồng Khoát Nhiên gọi lại, “Trà này là người nào pha?”

Dương Nghi dừng một chút, “Bẩm Nhị gia, là Hồ Hạnh pha.”

“Gọi nàng vào đây.”

“Hồ Hạnh muội muội, Nhị gia bảo người vào.” Dương Nghi ra cửa, vào thiên sảnh, thấy Hồ Hạnh đang bận rộn, vội nói.

Hai mắt Hồ Hạnh sáng lên, vội vàng đứng dậy sửa sang lại xiêm áo, “Tỷ tỷ giúp ta trông bếp lò một chút, ta đi rồi sẽ nhanh chóng quay lại.”

Thanh âm dễ nghe còn đang vẫy lượn bên tai, bóng dáng nho nhỏ của Hồ Hạnh đã biến mất ở ngoài cửa. Dương Nghi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nha đầu này, tính tình thật hấp tấp, chưa hỏi thử Nhị gia tìm nàng vì chuyện gì, liền lạnh tanh lấu tấu chạy đi rồi, không nên làm mất hình tượng ở trước mặt chủ tử mới tốt.

“Nhị gia, ngài tìm ta à?”

Đồng Khoát Nhiên chỉ vào Đồng Văn Bản bên cạnh, nói: “Tam thiếu gia tìm người, hẳn hỏi cái gì, người thành thật trả lời là được.”

“Trà này là người pha sao?” Đồng Văn Bản hào hứng hỏi.

“Là nô tỳ pha.”

“Người nói một chút về quá trình pha trà đi.”

“Trước hết, nô tỳ dùng nước sôi——”

Đồng Khoát Nhiên nhìn Hồ Hạnh một cái, chỉ thấy hai mắt nàng tràn đầy thần thái, một bộ rất thích ý vì Tam thiếu gia dốc sức. Hắn đã không còn là một thiếu niên vô tri, nàng biểu hiện như vậy cũng chẳng có gì ngoài việc muốn người khác chú ý. Dù là loại nào, hắn đã sớm học được cách bỏ qua, hướng chi nàng chỉ là một nha đầu. Phải nói, hôm nay, trên cõi đời này, người có thể khiến hắn đặt trong lòng không nhiều lắm, trừ mẫu thân cùng đám huynh đệ cậu ngoại ở Vân Châu, căn bản chẳng còn ai khác. Nếu ngay cả tâm tư của một nha đầu cũng đi để ý, vậy hắn, Đồng Khoát Nhiên không biết đã bị biến thành hình dáng gì rồi.

Chỉ hơi chút để tâm nghe đối thoại của bọn họ, Đồng Khoát Nhiên phát hiện nha hoàn này quả thật có hiểu biết về trà, là một người ‘ý tại ngôn ngoại’. Chỉ là ở trong quân doanh đã lâu, về tương đối mà nói, hắn vẫn là một người thích giữ quy củ. Tuy những người như thế này thường có vài tài năng đặc biệt, nhưng cũng là kiểu khiến hắn phải phí rất nhiều tâm tư mới có thể dọn dẹp tốt.

Vừa trả lời Đồng Văn Bản, Hồ Hạnh vừa lén nhìn Đồng Khoát Nhiên một cái, chỉ thấy ngón tay hắn vô thức gõ lên mặt bàn, bộ dáng kia hiển nhiên không biết tâm thần đã du lịch đến phương trời nào, chẳng mấy may quan tâm chút gì đến đoạn đối thoại của bọn họ, trong lòng Hồ Hạnh có chút bất mãn, nhưng nghĩ đến thân phận cùng tình cảnh của chính mình, chỉ đành phải dời lực chú ý lực lên người Tam thiếu gia.

Hàn huyền hết hai khắc, Đồng Văn Bản mới thỏa mãn cất bước. Lúc đi, còn lăm bầm lão phu nhân thiên vị, ban cho nhị thúc nha hoàn có kiến thức hơn nhiều so với nha hoàn bên cạnh mình.

Dương Nghi nghe những lời này, nhìn Hồ Hạnh vẫn đang vui mừng vì được khen ngợi, trong lòng lắc đầu, đúng là một đứa trẻ, lời này nếu bị đám nha hoàn trong viện Tam thiếu gia nghe được, không oán hận Hồ Hạnh mới là lạ.

“Tỷ tỷ, nhìn này, đây là Nhị gia thưởng cho ta đấy.” Hồ Hạnh giống như hiển vật quý lấy ra một khối bạc nặng trĩu. Bạc đó, một thỏi bạc nha. Những cổ nhân như bọn họ sẽ chẳng hiểu được sự yêu thích với bạc của những người quen sờ tiền giấy như nàng.

Dương Nghi nhận lấy, ước lượng, rồi cười nói, “Khối bạc này ít nhất cũng là hai lượng đó, người còn không mau giấu kĩ đi?”

Hồ Hạnh nghe vậy, cười nói “Nếu tỷ tỷ thích, muội chia cho tỷ tỷ một nửa nha?” Chỉ là nụ cười này hơi thu lại một chút, người có tâm tư không tỉ mỉ căn bản khó có thể phát hiện.

Dương Nghi nhìn nàng một cái, cười cười, cũng không làm thật. Mỗi người đều có phúc khí của mình, những thứ này có hâm mộ cũng không được.

Hướng chi nàng cùng Hồ Hạnh chỉ mới sống chung mấy ngày ngắn ngủi, tính tình của nàng ấy là gì, dù nàng không dám nói hiểu rõ, nhưng cũng biết được vài phần, tỷ như Hồ Hạnh miệng ngọt, luôn có thể dụ được Vưu đại nương; tỷ như nàng ấy tương đối giữ gìn đồ đạc của mình, không dễ để cho ai đụng tới.

Dù nàng ấy thật tâm muốn chia cho nàng một nửa, nhưng nàng sao có thể nhận? Mặc dù nàng hôm nay ‘một nghèo hai trắng’, tầm mắt cũng sẽ không hạn hẹp đến vậy. Hơn nữa, từ xưa tới nay, nợ nhân tình là khó trả nhất. Nàng quyết sẽ không vì nửa khối bạc mà đeo lên lưng cái khoản nợ này.

Hồ Hạnh thấy Dương Nghi chỉ cười mà không nói lời nào, trong lòng thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại có điểm buồn bực, bực chính mình, cũng bực cả Dương Nghi. Nụ cười này của Dương Nghi giống như đã hiểu thấu tất cả, thật khiến nàng cảm thấy khó chịu, cảm giác như mình chẳng thể che giấu được điều gì.

Yên lặng một lúc lâu, Hồ Hạnh liền lấy cớ đi đi ngoài.

“Đáng ghét!” Lão phu nhân tức giận đập phong thơ trong tay xuống bàn, “Thực buồn cười, khi dễ Đồng gia chúng ta không có ai sao?” Chỉ là một Đồng Tri Ngũ Phẩm, dù cho dòng chính nữ gả tới đây, cũng đã là với cao. Hôm nay nàng ta còn dám đề xuất để một thứ nữ do con hát sinh gả tới, cũng không tự nhìn lại mình xem! Nếu không phải nể chút tình nghĩa ngày xưa, lần này liền cùng nàng ta ‘xé rách mặt’.

“Nương ——” Đồng Khoát Nhiên bất đắc dĩ nhìn nương hấn, không cần xem, cũng biết đây là nương thay hấn cầu hôn bị người ta cự tuyệt. Kết quả như thế không phải đã liệu được từ đầu rồi sao?

Từ sau khi hấn mười bốn tuổi, hàng năm nương đều phí tâm thu xếp hôn sự, đáng tiếc bà mai vừa nghe đến con thứ của An Nhạc hầu phủ, liền ý vị từ chối. Hấn đã sớm không còn ôm hy vọng, sao nương còn chưa chết tâm chứ?

Đối với chuyện lấy vợ, tâm hấn đã lạnh. Hấn chỉ muốn trở về Vân Châu, đó mới là nơi cả đời hấn cố gắng bảo vệ.

“Con yên tâm, vi nương nhất định sẽ tìm cho con một cô nương ôn nhu, hiền thực về làm vợ.” Những năm này bà vẫn luôn nhìn những nhà môn đăng hộ đối, hôm nay cũng không thể không hạ điều kiện. xuống

Đồng Khoát Nhiên biết khuyên không được, chỉ im lặng.

“Còn hai ngày nữa là con phải về Vân Châu rồi, có việc gì bận thì cứ đi đi, hành lý, vi nương tự sẽ thay con thu xếp thỏa đáng.” Trong thanh âm của Lão phu nhân tràn đầy không nỡ.

Nhìn mái tóc có chút bạc của nương mình, dù Đồng Khoát Nhiên đã quen thấy cảnh sinh tử, tâm tính kiên định, lúc này, trong lòng cũng không khỏi có chút khó chịu. Đối với những gia đình phú quý như họ mà nói, bà đã sớm nên được chơi đùa với cháu, nghỉ ngơi an dưỡng, chứ không phải còn vì chuyện chung thân đại sự của hấn mà hao tâm tổn sức.

“Nương, hài nhi có thời gian, sẽ trở lại thăm người.” Lời an ủi bật thốt lên, người để cho hấn nhớ thương trong cả phủ trạch này chỉ mỗi mình lão nương trước mắt mà thôi.

“Đứa nhỏ ngốc ——” lão phu nhân sờ sờ đầu hấn. Biết lời của hấn cũng không hoàn toàn thật tâm, nơi này, một năm có thể trở về một chuyến đã là không dễ, bà cũng đâu dám cưỡng cầu gì nhiều hơn chứ?

“Đi làm việc của con đi.”

Vừa ra khỏi cửa, Đồng Khoát Nhiên lại khôi phục vẻ mặt thường có, không để người ngoài nhìn ra chút tâm tình nào của hấn.

Đuổi người đi rồi, lão phu nhân lắc đầu một cái, “Đứa nhỏ này, tính tình thật giống phụ thân hấn.”

“Còn không đúng sao, Nhiên ca nhi thật giống lão hầu gia, Hầu Gia không phải tuổi gần 30 mới thành thân sao, cho nên lão nô nói nha, phúc khí của Nhiên ca nhi còn ở phía sau đấy.” Vương đại nương vội vàng cười trấn an, nói.

“Chỉ mong là vậy.” Hôm nay, Lão phu nhân cũng chỉ có thể nghĩ như thế “Đúng rồi, hành lý của Nhiên ca nhi đã thu dọn xong chưa?”

“Vẫn dựa theo năm trước mà làm, chỉ là có thêm mấy thứ, người xem thử còn cần gì nữa không?” Nói xong, Vương đại nương liền đưa danh mục cho lão phu nhân.

Lão phu nhân hí hóp mắt nhìn, thêm mấy thứ vào, lại bỏ đi mấy thứ không đáng.

“Hai nha đầu ở An viên này, cũng không biết Nhiên ca nhi cảm thấy thế nào, cần phải mang theo không đây?”

“Đều mang theo đi, tỳ nữ dù sao cũng tỉ mỉ hơn nô tài.” Trong phủ ở Vân Châu kia của Nhiên ca nhi, gần như tất cả đều là nam nô bộc cùng một vài lão ma ma, khó khi có được hai nha đầu hầu hạ lâu như vậy mà không xảy ra vấn đề gì, hiển nhiên là phải mang đi.

Bây giờ Dương Nghi còn chưa biết vận mệnh của mình đã bị quyết định, mà Đồng gia cũng không nhớ Dương Nghi chỉ là nha hoàn ký văn khế cầm cố, nhưng mà đối với bọn họ mà nói, văn khế cầm cố cùng văn tự bán đứt cũng không khác biệt lắm.

11. Chương 11

Edit: Fuly

Từ lúc biết mình sắp rời cố thổ tiến về Vân Châu, Dương Nghi không còn cảm thấy lo âu nữa. Lần đi này, ít thì một hai năm không gặp được người nhà, lâu thì sợ rằng năm năm cũng chưa chắc có thể về một chuyến.

Nàng thật hy vọng có thể trở lại thăm cha mẹ trước khi khởi hành, nhưng cũng biết đây chỉ là ước muốn xa vời, chưa nói tới việc nàng mới vào phủ không bao lâu, ắt hẳn sẽ không được đặt cách như thế, mà chỉ hai ngày nữa Nhị gia sẽ đi rồi, thời gian quá gấp rút, căn bản không có cách nào khác. Dương Nghi tuy có tâm sự, nhưng động tác trên tay cũng không chậm. Dưới sự chỉ huy của Vưu đại nương, những gì phải mang đi đều được thu xếp gọn gàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Nghi vẫn không có cách. Thôi, không trở về vậy! Kiếp trước, nàng cũng vào phủ ba năm, lần đầu tiên vô tình nhận được ân điển mới có thể về nhà một chuyến. Kiếp này, không có công, chẳng có lao, sao có thể khiến Đồng phủ mở thông lệ đây? Người, phải nhận rõ vị trí của mình, mới có thể sống tự tại, lâu dài. Vả lại, nàng có về cũng chỉ nói vài câu thôi, chẳng quá cấp thiết. Hơn nữa trong nhà vẫn còn chút bạc, nếu gặp phải việc gấp cũng có thể ứng phó được, nàng không cần lo lắng quá mức.

“Tay chân nhanh nhẹn lên một chút, những đồ này phải thu xếp xong trong ngày hôm nay.” Vưu đại nương cười phân phó, khuôn mặt rạng rỡ. Lần này bà sẽ theo Nhị gia đi Vân Châu. Tuy giờ bà ở Đồng phủ ăn mặc không lo, nhưng trong lòng vẫn thấy rất trống trải. Nhiên ca nhi cũng đã ‘đứng vững’ ở Vân Châu, có đi theo cũng không sợ sẽ gây phiền phức cho hắn. Trong phủ, lão phu nhân vẫn đang làm chủ, hơn nữa cũng rất thương yêu Nhiên ca nhi, phần sản nghiệp thuộc về Nhiên ca nhi kia, bà tin lão phu nhân sẽ giữ lại cho hắn. Hôm nay, điều làm bà lo lắng nhất chính là hôn sự của Nhiên ca nhi, không nhìn thấy hắn thành thân, bà có chết cũng không thể nhắm mắt. Mà Nhiên ca nhi vừa đi Vân Châu chính là mấy năm, cho nên, lúc này bà nhất định phải đi theo, dù sao đi nữa cũng có thể giúp đỡ cho hắn vài việc.

Lây dính cảm xúc vui vẻ của Vưu đại nương, phiền muộn trong lòng Dương Nghi cũng tiêu tan đôi chút, tâm tình cũng chậm rãi tốt hơn. Thật ra thì bỏ qua việc tạm thời không thể về thăm người thân, đến Vân Châu cũng không có gì không tốt. Kiếp trước, sau khi vào Đồng phủ, trừ mấy lần được về nhà, cả đời nàng gần như chưa từng bước ra khỏi cánh cửa Đồng phủ. Hôm nay có cơ hội đi đến những nơi khác, quả thật là không tệ.

“Hạnh nhi, mang lò sưởi tay này theo luôn đi!”

Khí hậu ở Vân Châu rét lạnh, mùa đông cũng dài hơn, đến tháng Năm mới có thể bước vào mùa hạ, cho nên những đồ dùng chống lạnh là không thể thiếu.

Một hồi lâu, cũng không thấy Hồ Hạnh có động tác, Vưu đại nương khẽ cau mày: “Hạnh nhi?”

Kêu lên hai tiếng, Hồ Hạnh mới lấy lại tinh thần, sắc mặt ửng đỏ: “Vưu đại nương, người gọi ta?”

“Ừ.” Vưu đại nương lặp lại lời mình lần nữa, Hồ Hạnh hơi hốt hoảng làm theo.

Vưu đại nương thấy Dương Nghi tới tới lui lui bận rộn trong phòng, nhìn lại Hồ Hạnh đang ngẩn người, trong lòng thở dài.

Hồ Hạnh miệng ngọt, lại có mắt nhìn, thường xuyên cầu nhàu một chút việc nhà, khiến bà rất vui vẻ. So sánh với Dương Nghi chỉ biết làm việc, có chút trầm lặng, trong lòng bà vẫn nghiêng về Hồ Hạnh hơn. Có gì ngon sẽ để lại cho nàng một phần, công việc gì thoải mái, cũng phần nhiều rơi vào người nàng, chỉ kém chưa xem nàng là cháu gái ruột để yêu thương thôi.

Mà sự khác thường của Hồ Hạnh, cũng làm cho Vưu đại nương âm thầm buồn bực cùng lo lắng.

“Tỷ tỷ, tỷ nói xem, chúng ta thật phải đi theo Nhị gia đến Vân Châu sao?”

“Đúng vậy.” Lão phu nhân không phải đã phân phó rồi ư? Chỉ là, Dương Nghi nhìn bộ dáng của Hồ Hạnh, hình như ——“Người không muốn đi?”

Hồ Hạnh lúng túng, “Làm sao có thể?” Lại nhỏ giọng lầu bầu một câu: ‘cái nơi lạnh khủng khiếp đó, người nào thích đi chứ?’

Thấy Dương Nghi không để ý tới mình nữa, tiếp tục xếp quần áo, Hồ Hạnh lại càng không cam lòng, bấu môi nói, “Tỷ tỷ, ta thì không nói, đã bán mình vào Đồng gia, chủ nhân bảo đi hướng nào thì phải đi hướng ấy. Nhưng tỷ tỷ không giống, người chỉ ký văn khế cầm cố mà thôi, Đồng gia bắt người đến Vân Châu, không phải rất quá đáng sao? Phải biết, ngộ nhờ biên cương thất thủ, thì Vân Châu là nơi dễ bị ảnh hưởng nhất.”

Bàn tay đang gấp quần áo của Dương Nghi hơi dừng lại, thở dài, “Dù là như vậy, thì chúng ta có thể làm gì được chứ?” Vân Châu nguy hiểm, ở Đồng phủ cũng không nhất định an toàn, hàng năm những nô tỳ, nô bộc bị bán ra từ phủ cũng không ít, ai dám nói mình nhất định sẽ không rơi vào cảnh ngộ đó đây.

“Hay là, chúng ta đi cầu cầu xin đại phu nhân. Đại phu nhân nhân từ, không chừng có thể giúp chúng ta cầu tình ——”

Dương Nghi vội vàng che miệng nàng ta lại, nhìn chăm chăm Hồ Hạnh một lúc lâu, thẳng đến khi nàng ta cảm thấy không được tự nhiên, mới lạnh lùng thốt lên: “Câm miệng! Người muốn chết cũng đừng kéo ta theo!”

Tìm đại phu nhân? Đại phu nhân sao phải vì hai nha hoàn không chút quan hệ như bọn họ đến gây sự với lão phu nhân? Đại phu nhân nhân từ? Hồ Hạnh vào phủ không lâu nên không biết, nhưng nàng đã sống ở đây vài chục năm, sao còn không rõ chứ? Trong cả trạch viện này không có một ai là nhân từ, người nhân từ chẳng sống thọ được ở đây. Huống chi trong vòng mười năm ở tương lai, đến lúc nàng chết, đại phu nhân vẫn đang vững vàng nắm giữ quyền lực trong phủ này, người như vậy sẽ nhân từ sao?

Hôm nay, mặc dù đại phu nhân đã nắm giữ phần lớn quyền hành, nhưng quyền lực đó đều là do lão phu nhân nhường lại, lão phu nhân vẫn có quyền tuyệt đối trong Đồng phủ này, như vậy đại phu nhân ít nhiều cũng cảm thấy bất mãn chứ?

Hơn nữa, bảo các nàng đi theo đến Vân Châu là do lão phu nhân đích thân phân phó, nếu họ đến cầu xin đại phu nhân, hiển nhiên là chẳng để tâm đến lời của lão phu nhân, làm tổn hại đến thể diện của bà, sợ rằng đại phu nhân lợi dụng họ xong, cũng sẽ ra tay ‘dọn dẹp’ để làm yên lòng lão phu nhân. Như vậy, những ngày tháng sau này có muốn sống yên ổn ở Đồng phủ, sợ chỉ còn là chuyện không tưởng. Đây chính là một con đường cụt, chỉ có hạng người không đầu óc mới có thể nghĩ ra được.

“Không, ta không phải.” Chưa từng gặp qua sắc mặt lạnh lùng như vậy của Dương Nghi, Hồ Hạnh lập tức luống cuống, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, giải thích: “Ta chỉ cảm thấy người nhà chúng ta đều ở Thông châu, nên nghĩ cách để lưu lại mới đúng. Ngày sau, nếu trong nhà có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng có thể giúp.”

Dương Nghi nhìn chăm chăm nàng ta, không nói gì. Dương Nghi cũng không dần, chỉ cần nghĩ một chút, liền hiểu được nguyên nhân mấy ngày nay nàng ta khác thường. Đơn giản là lần đó, sau khi Tam thiếu gia cùng Hồ Hạnh bàn phẩm về trà đạo, những ngày kế tiếp đều tìm cơ hội đến đây, trong lúc nói chuyện luôn không ngừng keo kiệt bày tỏ sự tán thưởng cùng yêu thích với Hồ Hạnh, gương mặt lúc rời đi cũng ngày càng thêm vui vẻ cùng hưng phấn. Mà qua sang năm, lúc này, tính cả tuổi mụ Hồ Hạnh đã là 12, chính là khoảng thời gian hay động tâm của thiếu nữ, Tam Thiếu Đồng Văn Bản lại là một thanh niên tuấn kiệt, thái độ đối với nàng ta cũng không tệ, nên dẫn đến việc Hồ Hạnh động tâm cũng chẳng phải là điều gì quá ngạc nhiên.

Nhưng mà đây là chuyện riêng của Hồ Hạnh, Dương Nghi cũng lười can thiệp, chỉ gật đầu nói: “Tùy người, muốn làm gì thì cứ làm đi, đừng động đến ta là được.” Nói xong, không để ý tới nàng ta nữa, trải giường chiếu, ngã đầu xuống ngủ.

Hồ Hạnh buồn bực ngồi ở đó, nàng không ngờ, đến cả một tiểu nha đầu mười tuổi cũng giải quyết không xong, vốn tưởng rằng đây chỉ là chuyện dễ dàng, dù dễ hai câu là được, nào biết, ở cổ đại này đến cả một đứa bé cũng khôn khéo như vậy chứ.

Bây giờ âm ỉ đến như vậy, nàng chỉ đành phải tự tìm cách thôi, nàng thật không nguyện ý đi Vân Châu, mặc dù nàng không sợ Đồng Khoát Nhiên, nhưng không có nghĩa là nàng nguyện ý đến địa phương tồi tàn kia mà chịu khổ. Hơn nữa, nơi này có người nàng thương, nghĩ đến Đồng Văn Bản tuấn nhã, trong lòng Hồ Hạnh liền ngọt ngào giống như được ăn mật.

“Nãi nãi, người cho cháu nha hoàn Hồ Hạnh trong viện nhị thúc đi, viện của cháu cũng tùy người chọn lại một nha đầu khác cho thúc ấy !” Đồng Văn Bản làm nũng với lão phu nhân, hy vọng có thể dùng chiêu này để bà ban người ỉnh.

Lão phu nhân sững sốt, sau đó cười nói: “Đứa bé này, sao đến cả nha hoàn bên người nhị thúc người cũng muốn mượn?” Bàn tay đang đặt ở trên đầu Đồng Văn Bản hơi dừng một chút, tiếp đó như có như không khẽ vuốt trán hắn.

Nói đến đây, Đồng Văn Bản mặt mày hớn hở: “Nha đầu kia là một người rất am hiểu trà đạo, những nha hoàn bên cạnh cháu chẳng có một ai theo kịp nàng. Nãi nãi, người ban nàng cho tôn nhi đi.”

“Nói đến trà, ta nhớ hình như đại nha hoàn Trúc Thanh bên cạnh cháu cũng là một người am hiểu mà, đến cả nàng ta cũng kém hơn nha đầu kia sao?”

“Kém hơn kém hơn, một trời một vực, sao có thể so sánh chứ?” Đồng Văn Bản ý vị lắc đầu, hoàn toàn không để ý đến Trúc Thanh bên cạnh sau khi nghe lời của hắn mặt đã trắng xanh.

” Nha hoàn bên cạnh cháu đã nhiều rồi, nhưng trong viện của nhị thúc cháu tổng cộng cũng chỉ mới có hai người, hơn nữa trước đó, ta đã ban nha đầu này cho nhị thúc cháu ——” lão phu nhân tỏ vẻ khó xử.

“Nãi nãi, cháu đã hỏi nhị thúc rồi, thúc ấy bảo tùy người làm chủ nha!”

“Nãi nãi ——” thanh âm kéo ra thật dài.

Lão phu nhân bị hắn dây dưa đến mức nhức đầu, chỉ đành phải đuổi hắn đi, nhưng cũng chưa ột câu trả lời chắc chắn.

Sau khi Đồng Văn Bản đi rồi, sắc mặt lão phu nhân hơi trầm xuống, trong suy nghĩ của bà, nhi tử cùng tôn tử không sai, người sai nhất định là nha hoàn muốn quyến rũ chủ tử đó.

Tâm tư của lão phu nhân, người đã đi theo bà mấy chục năm như Vương đại nương sao lại không biết, Vương đại nương bưng một ly trà nóng tới: “Lão phu nhân, tội gì phải tức giận chỉ vì một tỷ nữ nhỏ nhỏ, thật không đáng.”

Lão phu nhân uống hai ngụm trà sâm, lúc này mới thuận tức: “Người nói xem, nha hoàn này có nên cho hay không?”

“Ta xem vẫn nên cho đi, chỉ vì một nha đầu như vậy, mà dẫn tới hiềm khích giữa hai chú cháu sẽ không tốt.”

“Ừ, nếu Nhiên ca nhi đã nói để cho ta làm chủ, chắc là thật sự không để ý nha đầu kia.” Lão phu nhân gật đầu một cái, đột nhiên lại hỏi tiếp: “Người nghĩ xem, chuyện này là chủ ý của Bản ca nhi, hay là do bị nha đầu kia khuyến khích?”

“Việc này ——” Vương ma ma khó xử, tin tức quá ít, bà quả thật không dám kết luận bừa.

“Hừ, mặc kệ như thế nào, nếu người được lợi lớn nhất là nàng ta, vậy nàng ta cũng chẳng thoát khỏi liên quan.”

Wương ma ma gật đầu. Đúng vậy, từ những lời đồn trong phủ mà nói, có thể thấy được nha đầu này cũng có suy nghĩ muốn trèo cao, nếu không phải nàng ta cố ý biểu hiện, một ly trà nhỏ nhỏ, sao có thể được Tam thiếu gia tán thưởng đến vậy chứ?

“Thôi, bất luận là phải hay không, nha hoàn có tâm cơ như vậy ta cũng vậy không yên lòng để nàng ở lại bên cạnh Nhiên ca nhi. Cứ tặng nàng ta cho Bản ca nhi đi, những nha hoàn bên cạnh Bản ca nhi cũng không phải chỉ là vật trang trí.” chủ tử của Đồng phủ này, há lại để ột hạ nhân chọn tới chọn lui?

Một câu nói của lão phu nhân, liền cho Hồ Hạnh được như nguyện, chỉ là hình tượng của nàng ta ở trong lòng lão nhân gia này cũng hoàn toàn hồng rồi.

12. Chương 12

Edit: Fuly

Đầu tháng Tám, tuyết rơi ít đi.

Đồng Nhị gia rời phủ, người tới tiễn cũng không nhiều. Những chủ tử khác ở Đồng phủ, Đồng Khoát Nhiên đã gặp qua khi đến sân viện lão phu nhân chào từ biệt. Lúc này chỉ là vài người quen biết đến, cùng với quân sự phụ trách kiểm tra lần cuối, xem thử còn bỏ sót thứ gì hay không.

Trong đám người đó, Dương Nghi thấy Hồ Hạnh. Nàng ta mặc một bộ y phục màu vàng bằng vải bông, vẻ mặt thương cảm nhìn bọn họ. Dương Nghi nhú nhú mày, vừa rời khỏi An viên, nàng ta liền được thăng làm nhị đẳng nha hoàn rồi ư? Xem ra, Tam thiếu gia quả nhiên rất coi trọng nàng, nhưng mà, việc này cũng giống như là ‘lửa mạnh nấu dầu vậy’, đối với nàng ta mà nói, không biết là phúc hay là họa đây?

Dương Nghi thấy xe ngựa đã được chuẩn bị xong, bước tới đỡ Vũ đại nương đang ngật ngất. Nàng khẽ thở dài, lão nhân gia bà cũng không dễ chịu gì, tuổi đã cao, còn phải xa xứ.

“Vũ đại nương?”

Vũ đại nương thu hồi ánh mắt buồn bã, vỗ vỗ tay nàng, “Đứa bé ngoan.”

“Đi thôi.” Lưu luyện nhìn Đồng phủ lần cuối, Vũ đại nương chậm rãi bước về phía xe ngựa.

Lúc trước Hồ Hạnh còn đang do dự có nên tiến lên hay không, giờ phút này thấy đã sắp không còn cơ hội, bèn hô nhỏ: “Vũ đại nương ——”

Vũ đại nương nhàn nhạt liếc nàng một cái, ôn hoà “ừ” một tiếng xong, liền quay đầu không nhìn nàng ta nữa. Vũ đại nương không phải không thất vọng với phương pháp của Hồ Hạnh, nhưng chỉ là thất vọng mà thôi.

Thái độ của Vũ đại nương khiến Hồ Hạnh uất ức, vành mắt đỏ hồng. Nhưng là nàng không hối hận với lựa chọn của mình. Vì sinh ra trong gia đình bình thường, nên cho tới bây giờ nàng rất thực tế. Nếu nàng đi Vân Châu, tương lai mù mịt như vậy có thể tìm được hạnh phúc thật sự sao? Nàng rất có lòng tin với bản thân mình, dù không thể lên được chức vị tam thiếu phu nhân, cũng sẽ chiếm một vị trí tồn tại đặc biệt nhất trong lòng Đồng Văn Bản.

“Chuyện gì?” Vũ đại nương ưỡn thẳng lưng, nhưng không quay đầu lại.

Hồ Hạnh nở nụ cười miễn cưỡng: “Không có gì, chỉ là Tiểu Hạnh phải hầu hạ Tam thiếu gia, không thể cùng mọi người đi Vân Châu, Tiểu Hạnh cảm thấy rất có lỗi, mong Vũ đại nương có thể thông cảm cho. Đây là đôi vớ hai ngày nay ta thêu, hi vọng người lên đường bình an.” Dù sao cô phụ ý tốt của lão nhân gia bà, trong lòng nàng cũng có chút áy náy.

Chắc chắn, Dương Nghi âm thầm lắc đầu, đúng là ‘ý ẩn ngoài lời’, bày tỏ rằng nàng ta vô tội.

“Đa tạ ý tốt của người, nhưng mà những thứ đồ này, chúng ta cũng đã chuẩn bị rất đầy đủ, không cần người phí tâm.” Nói xong câu này, không đợi Hồ Hạnh tiếp lời, Vũ đại nương liền quay sang Dương Nghi: “Đi thôi.”

Đối với Hồ Hạnh, Vũ đại nương không quá tức giận, nhưng cũng không muốn gặp lại nàng ta.

Nghe vậy, sắc mặt Hồ Hạnh cứng đờ, nhưng không từ bỏ ý định gọi với theo: “Vũ đại nương ——” muốn bà có thể nể một phần tình nghĩa lúc trước.

Bước chân của Vũ đại nương vẫn không ngừng lại, nhận thấy sự kiên trì của nàng ta, Dương Nghi không nói gì, hướng Hồ Hạnh gật đầu một cái, chỉ thấy mặt nàng ta lộ vẻ van xin nhìn mình, muốn nhờ nàng nói tốt giúp vài lời ư? Dương Nghi không đồng ý bủn rủn môi.

Nàng ta mặc một bộ y phục bằng vải bông màu vàng nhạt, xinh xắn đứng ở đó, rõ ràng là đã được thăng lên làm nhị đẳng nha hoàn rồi, chỉ mới bao lâu chứ? Cũng không biết là nhờ vận số hay do thủ đoạn nàng ta ỉn đây?

Thật ra thì lúc trước nàng vẫn rất bội phục Hồ Hạnh, không phải ai cũng đều có dũng khí cùng kiên quyết theo đuổi điều mình muốn như nàng ta. Người, luôn muốn trèo lên chỗ cao, nàng không cảm thấy nàng ta có lỗi gì. Huống chi tuổi nàng ta còn nhỏ như vậy, lại chỉ vừa vào phủ không lâu, có thể dũng cảm đưa ra lựa chọn, cũng thật không dễ dàng. Mặc dù Tam thiếu gia hơi phong lưu, nhưng vẫn có thể xem là một người dịu dàng, phẩm đức cũng không quá kém.

Nhưng mà bây giờ, nàng ta đã đạt được điều mình muốn rồi, lại quay sang nàng cùng Vưu đại nương, cả hai bên đều muốn lấy lòng, người như vậy, sau này sẽ khó sống đây.

Huống chi có một số việc, làm chính là làm, lý do gì cũng không thể trở thành cái cớ để tổn thương người khác. Đã phạm vào rồi, thì không cần quay đầu lại giả bộ đáng thương khiến người ta buồn nôn. Dù sao có những thương tổn, không phải chỉ cần bày ra thái độ ái náy, nói vài lời là có thể bù đắp.

Bởi vì đường đến Vân Châu quá xa xôi, nên Đồng Khoát Nhiên ân cần chuẩn bị cho hai người một chiếc xe ngựa, có thêm hai chiếc theo sau để vận chuyển hành lý, những người khác cưỡi ngựa.

Sau khi lên xe, Dương Nghi quay đầu nhìn Đồng phủ lần cuối, liền thấy Hồ Hạnh đã khôi phục thần sắc bình thường, đi ở sau cùng, thủ thủ gì đó với Đồng quản sự, bộ dạng có chút thẹn thùng.

Người tới tiền cũng không nhiều, cho nên chỉ cần liếc mắt liền thấy được bọn họ.

Dương Nghi sững sốt, có chút khó hiểu nhìn dáng vẻ quen thuộc của hai người. Nhưng ngay sau đó lại tự giễu cười một tiếng, bộ dạng này của nàng, có phải đã quá lo chuyện bao đồng rồi không? Người ta quen nhau thế nào, liên quan gì tới nàng chứ? Nghĩ như vậy, nàng liền kéo màn xe xuống.

Không thể phủ nhận, lúc vừa gặp Đồng Dịch Đức thì tâm của nàng quả thật có chút động, dù sao kiếp trước hẳn cũng là người thắng, mà nàng lại là người thua, chỉ riêng điểm này liền đủ để nàng phải nhìn lên cùng sinh lòng hảo cảm rồi. Hơn nữa, kiếp này hẳn chưa thành thân với Lăng Tiểu Thúy, sao nàng lại không thể đi trước một bước?

Chỉ là sau lại nghĩ thông suốt, dù cho nàng có đoạt được, cũng chưa chắc sẽ sống tốt hơn Lăng Tiểu Thúy. Cuộc đời là do chính mỗi người phải tự kinh doanh, không bỏ hết tâm sức, thì cơ sở có tốt hơn đi nữa cũng sẽ bị người khác làm rối loạn.

Huống chi mỗi người đều có cơ duyên cùng phúc phận của chính mình, có muốn cưỡng cầu cũng không được, thích hợp với nàng ấy không nhất định sẽ thích hợp với nàng.

Lúc đầu, nàng định lợi dụng tri thức trong mười năm ở tương lai, sống an ổn qua hết năm năm tại Đồng phủ, sau đó chuộc thân, tìm phu quân sống tiếp nửa đời sau.

Vậy mà thế sự lại biến hóa khôn lường, đầu tiên là bị sai sử đi hầu hạ Nhị gia, tiếp đó lại bị phái đến Vân Châu, tất cả những chuyện này, đều khác xa so với kiếp trước, thật khiến cho nàng vừa mờ hồ lại vừa lo lắng, những chuyện này thay đổi, vậy ưu thế kia của nàng còn có thể sử dụng được không?

Nhưng nghĩ lại, ít nhất nàng còn có trí nhớ của kiếp trước, nên đừng mong cầu quá nhiều, cũng không nên quá tham lam.

Kể từ đó, nàng liền nghĩ thoáng hơn, cũng đã thông suốt, làm việc luôn mang theo thái độ tích cực để hướng đến tương lai.

Dọc đường đi, có Dương Nghi hỗ trợ xử lý một vài việc vặt, khiến quản sự Thẩm Thanh thoải mái hơn rất nhiều. Điều này cũng khiến hắn tăng thêm vài phần kính trọng với Dương Nghi. Thẩm Thanh vốn rất bài xích việc mang theo hai người một già một trẻ này tiến về Vân Châu. Hắn không nghĩ hai người này khi đến Vân Châu có thể làm gì, vả lại khí hậu ở đó không phải là nơi mà những người quen được sống an nhàn chịu được, đến lúc đó đừng nói là hầu hạ người khác, không phiền người khác hầu hạ lại đã coi như không tệ rồi. Nhưng, chuyện này dù sao cũng là do chủ tử quyết định, hắn ngoại trừ tuân theo thì không có tư cách xen vào.

Đồng Khoát Nhiên đã sớm dẫn theo tùy tùng đến Vân Châu trước, những người còn lại bảo vệ hai người Vưu đại nương cùng hành lý từ từ đến sau.

Qua hai mươi ngày, rốt cuộc họ cũng bước vào địa phận Vân Châu, Thẩm Thanh đưa giấy thông hành cho thị vệ giữ thành kiểm tra xong, liền dẫn đoàn người đi về phủ trạch.

Dương Nghi vén màn cửa lên, tò mò nhìn, đường phố ở Vân Châu chỉnh tề rộng rãi, những thanh âm chào hàng nối liền không dứt, xa xa còn có vài thiếu nữ người Hồ ngồi gảy tỳ bà mời chào khách nhân, cảnh tượng thật phồn vinh. Nàng không ngờ người nơi này lại hào sảng đến vậy.

“Trầm đại thúc, đây chính là Vân Châu à?”

“Ha ha ha.” Thẩm Thanh hào phóng cười một tiếng, “Đúng vậy, Vân Châu *‘trong sáng đại khí’, nữ nhi cũng hiền ngoan, Tiểu Nghi Nhi rồi rãnh có thể ra ngoài thăm quan thử.”

*Ý nói không khí ở Vân Châu trong lành mạnh mẽ

Dương Nghi ngạc nhiên nhìn Thẩm Thanh một cái, hình như sau khi vào thành, cổ khí tức nghiêm túc trên người hắn đã phai nhạt đi không ít, hiển hiện ra hơi thở hiền ngoan hào phóng của nam nhân.

Đoàn người dừng lại trước một tòa trạch viện tại ngã ba đường.

“Đến rồi hả?” Vương đại nương mơ hồ mở mắt ra.

“Đúng vậy, Vương đại nương.” Dương Nghi vội bước qua đỡ bà dậy.

Thân thể người già vốn không tốt, sau khi lên đường, qua hai ngày, cảm giác mới mẻ hưng phấn qua đi, liền thấy mệt mỏi, Vương đại nương gần như ngủ suốt dọc đường. Lúc này đã đến nơi rồi, nhưng vẫn còn hơi mơ hồ.

Nghe được cuối cùng đã tới, tinh thần lão nhân gia lập tức khôi phục, sau khi xuống xe ngựa, không bảo Dương Nghi đỡ nữa, tự mình ổn định, bước đi.

Tiếp đó chính là dàn xếp chỗ ở, dọn dẹp phòng, kiểm lại hành lý rồi nhập vào kho.

13. Chương 13

Edit: Fuly

“Dương tỷ tỷ, Dương tỷ tỷ, phiên chợ sắp bắt đầu rồi, tỷ xong chưa?”

“Muội ngồi chờ một chút, sắp xong rồi.” Dương Nghi đang xếp y phục, quay đầu lại khẽ nói.

Tiểu cô nương vừa lên tiếng chính là cô con gái nhỏ của An gia, An Tiểu Nhu. Cô bé nhỏ hơn Dương Nghi một tuổi, cũng là người bạn đầu tiên ở Vân Châu của nàng.

“Vậy tỷ nhanh lên một chút.” Tiểu cô nương nghe lời ngồi xuống chiếc ghế đẩu, hai tay nâng cằm, lo lắng thúc giục: “Hôm nay, gánh hát Ngô Kiều sẽ biểu diễn ở bên phố Thanh Thạch đó, chúng ta đi sớm một chút, mới chiếm được chỗ ngồi tốt hơn.”

Nghe tiểu cô nương thao thao bất tuyệt, Dương Nghi khẽ mỉm cười: “Được rồi, xếp xong y phục là có thể đi.”

“Vâng.” Tiểu cô nương dùng sức gật đầu một cái.

“Nè, Tiểu Nhu, muội về trước chuẩn bị đi, một khắc sau chúng ta gặp nhau ở cửa nha?”

“Vâng, tỷ nhanh lên đó!”

“Tiểu Nhu, sao lại vui vẻ vậy, tính đi đâu chơi hả?” Vương Thiển Vân ôn hòa cười hỏi.

An Tiểu Nhu vừa nhìn thấy Vương Thiển Vân, liền cả kinh, tính tình nhút nhát lại nổi lên, “Không có, không định đi đâu cả.” Chẳng biết tại sao, nàng vừa thấy Vương Thiển Vân thì luôn có một loại sợ hãi, mặc dù nàng ta ôn hòa dễ nói chuyện hơn so với muội muội mình.

“Người nói láo, vừa rồi ta cùng tỷ tỷ rõ ràng nghe các người bàn tính chuẩn bị đi xem kịch mà! Không muốn chúng ta đi cùng thì cứ nói thẳng, cần gì bày ra vẻ như chúng ta chết sống gì cũng đòi bám theo các người vậy chứ.”

Vương Tuệ Xảo lớn tiếng lên án, khiến An Tiểu Nhu càng không biết phải nói thế nào.

Vương Thiển Vân áy náy nhìn Dương Nghi một cái, không đồng ý trách mắng muội muội mình: “Xảo nhi! Sao có thể nói như vậy? Dương tỷ tỷ mới đến đây, An muội muội quan tâm nàng ấy nhiều hơn một chút cũng là điều phải làm.”

“Cũng sắp nửa năm rồi, còn mới đến gì chứ.”

Dương Nghi vờ như không nghe thấy lời Vương Tuệ Xảo vừa lầm bầm: “Chúng ta cũng là bất chợt nảy ý, vốn định hỏi các người có đi hay không, nhưng Vương Đại nương bảo người đang chuyên tâm khâu khăn cho Lý gia đại tỷ nhi, cho nên ta nghĩ không nên đến quấy rầy các người thì tốt hơn.” Không phải chúng ta không muốn mời, mà là nương người không cho nha!

Vương Thiển Vân gạt đầu, mỉm cười nói: “Không sao, nương ta chỉ nói vậy thôi, các người thật quá cẩn thận rồi.”

Nói đến nước này, Dương Nghi cũng chỉ có thể sờ mũi một cái, nhận lời: “Vậy cứ theo ý của Thiển Vân tỷ, hôm nay, bốn người chúng ta cùng ra cửa, thế nào?”

“Ai thèm đi với các người? Chúng ta có hẹn với Bích Ngọc tỷ rồi, không rảnh ra ngoài với các người.”

“Xảo nhi!” Vương Thiển Vân tròn mắt nhìn Vương Tuệ Xảo một cái, mới chuyển sang Dương Nghi: “Dương muội muội, An muội muội, thật xin lỗi, lúc này đúng là đã có hẹn với người khác rồi, lần tới đi, khi nào rảnh chúng ta lại cùng đi dạo một chút. Hơn nữa, hình như ta còn chưa từng ra ngoài cùng mọi người lần nào đấy.”

Dương Nghi bực mình, thì ra vừa rồi các nàng đến đây chỉ vì muốn tìm cảm giác tồn tại đặc biệt thôi sao? Nhưng người ta đã nói xin lỗi rồi, nàng còn có thể làm gì chứ?

Khách khí mấy câu xong, bốn người liền giải tán.

Chớp mắt một cái, Dương Nghi đã tới Vân Châu được nửa năm. Nửa năm này, nàng không dám tự tin bảo rằng biết hết tường tận mọi việc trong nhà Nhị gia, nhưng cũng hiểu được bảy tám phần.

Ban đầu, lúc Đồng Khoát Nhiên về Vân Châu, lão phu nhân cũng cho hai nhà cùng tới đây, theo thứ tự là An gia cùng Vương gia. An gia cùng Vương gia đều có ba đứa con, An gia là hai nam một nữ, mà Vương gia là hai nữ một nam.

Vì phòng ngừa khi đến Vân Châu, quan hệ của hai phòng này quá thân thiết sẽ liên thủ làm chuyện mờ ám sau lưng chủ, lại sợ hai phòng hiềm khích quá mức sẽ hỏng việc, lão phu nhân cố ý chọn hai nhà An, Vương. Hai nhà này có giao tình chỉ ở mức bình thường.

Phủ trách của Đồng Nhị gia không lớn, nhân khẩu đơn giản, chuyện thị phi tự nhiên cũng ít đi. Thường ngày, An gia cùng Vương gia đều sinh sống trong phủ, trừ mới đầu phải ở phòng khách, sau này đều có nhà riêng. Lúc Đồng Khoát Nhiên ở nhà, chỉ cần hầu hạ hẩn tốt, có khách đến không làm mất thể diện của hắn, thì Đồng Khoát Nhiên cũng sẽ không quản họ làm gì để kiếm kế sinh nhai. Chỉ là, Nhị gia không thường ở nhà, đại đa số thời gian đều sống trong quân doanh, thỉnh thoảng mới trở về nghỉ ngơi, cho nên hai nhà cũng coi như bình an vô sự, ngoài mặt vẫn tỏ ra thân thiện.

Sau khi Dương Nghi tới Vân Châu, đều đưa cho tỷ muội hai nhà mấy hà bao do nàng dụng tâm khâu, hoa văn cũng là loại Kinh Thành đang lưu hành. Xem như là ‘mở đường’ đi. Dương Nghi không trông mong những cái này sẽ mang lại tác dụng lớn gì, cũng chỉ là tạm thời biểu lộ tâm ý mà thôi. Nhìn vào số tuổi của Dương Nghi mà nói, khó trách nàng có thể nghĩ được chu đáo đến vậy.

Đáng tiếc chuyện lại không thuận lợi như Dương Nghi đoán, ước chừng mấy ngày sau, tiểu nha đầu An gia bày tỏ lại thiện ý, nhưng tỷ muội Vương gia thì, quà vẫn nhận, lại chẳng cho Dương Nghi sắc mặt tốt, rất xa cách. Dương Nghi cảm thấy, quà nàng đưa cho tỷ muội hai nhà đều giống nhau, chẳng nặng bên này nhẹ bên kia, kết quả lại là như thế, quả thật khiến người ta buồn bực.

Dương Nghi không để việc này trong lòng, chỉ coi như là chuyện thoáng qua. Nhưng sau vài lần bày tỏ như vậy, thái độ của các nàng vẫn không thay đổi, Dương Nghi cũng chỉ đành phải cảm thán mình cùng họ không hợp ý thôi. Hôm nay xem ra, thái độ của tỷ muội Vương gia đối với nàng cũng không phải chỉ đơn thuần là xa cách, mà còn mang theo vài phần chán ghét nữa, điều này khiến cho nàng cảm thấy rất khó hiểu.

Dương Nghi nào biết, thật ra đều do dung mạo của nàng gây ra họa. Mặc dù bây giờ nàng vẫn còn nhỏ, nhưng có thể nhìn ra được nhan sắc khi trưởng thành sẽ không tồi. Dù về sau chọn trượng phu ở Vân Châu hay trong Đồng phủ, đối với tỷ muội Vương gia mà nói, nàng luôn là một đối thủ nặng cân, là người tới cướp đoạt ‘tài nguyên’. Huống chi về dung mạo, nàng lại vững vàng ‘đề ép’ Vương Thiển Vân, sao không làm tỷ muội Vương gia chán ghét chứ?

Dương Nghi trở về phòng, bưng thuốc đã sắc xong qua cho Vưu đại nương. Lúc trước, khi vừa đến nơi, thân thể của bà không khỏe mạnh được như những người trẻ tuổi, lại thêm không hợp thủy thổ, nên bị ‘dày vò’ một thời gian. Vài ngày trước chỉ hơi không cẩn thận, liền bị cảm lạnh.

Mấy ngày nay đều là do Dương Nghi hầu hạ, sắc thuốc, rót nước, không lơ là, cũng chẳng mượn tay ai. Thậm chí ngay cả quần áo cũng đều nhận mang đi giặt.

Hôm nay họ đã là những người sống cùng nhau, vậy không nên tính toán chi li gì nữa. Huống chi, Dương Nghi còn rất cảm kích Vưu đại nương. Lúc trước, khi mới vào Đồng phủ, Dương Nghi cũng không được may mắn như vậy, một đường lao đảo, chịu không ít khổ sở mới đứng vững trong đồng nha hoàn nơi đó. Sau khi sống lại, phải vào Đồng phủ lần nữa, mặc dù Vưu đại nương không chăm sóc gì nhiều cho nàng, nhưng cũng đủ để nàng sinh lòng cảm kích rồi. Tuy rằng, có lẽ bà không tốt với nàng bằng Hồ Hạnh. Bởi vì, trên đời này, trừ cha mẹ, những người khác không cần thiết phải đối tốt với người. Cho dù là cha mẹ, cũng sẽ có lúc thiên vị. Phải biết nghĩ thoáng hơn, chớ ngày ngày so sánh hơn thiệt, ganh đua cùng người khác, sẽ sung sướng hơn rất nhiều.

Nhận lấy cái chén không, Dương Nghi xin Vưu đại nương ra ngoài.

Chuyện trong nhà đa số là do Thẩm Thanh và Vưu đại nương định đoạt, hai người đối xử với Dương Nghi không tệ, phần lớn thời gian không hạn chế chuyện nàng đi ra ngoài. Huống chi, dân cư bên Vân Châu này sống rất phóng khoáng, trừ những chuyện đồi phong bại tục ra, căn bản không có quá nhiều hạn chế với nữ nhân.

Theo lý thuyết, trong nhà có An gia cùng Vương gia, dù thế nào cũng sẽ không tới phiên “thế đơn lực bạc” như Trầm thúc cùng Vưu đại nương làm quản sự. Phỏng chừng vì hai nhà đều có nhi tử phục vụ trong quân đội, nếu thuận lợi, ngày sau bọn họ còn muốn xin Nhị gia ân điển cho ra ngoài. Vì vậy, dĩ nhiên là không quá xem trọng phần quyền lực nho nhỏ kia rồi. Lại nói, tòa trạch viện này cũng không có gì béo bở, chỉ vì chút lợi nhuận mà tranh đến ‘ngươi chết ta sống’, thì tầm nhìn cũng thật quá nông cạn đi. Hơn nữa chuyện này cũng rất dễ bị phát hiện, một khi bị phát hiện ra, thể diện cả đời cũng coi như mất hết. Vì suy nghĩ cho đời sau, bọn họ thật không muốn nhảy vào cái hố cạn này.

“Tiền bạc còn đủ dùng không? Nếu không đủ, chỗ ta đây vẫn còn một chút này.” Những việc Dương Nghi làm, Vưu đại nương đều nhìn thấy, ghi tạc vào đáy lòng.

Nghe bà nói như thế, Dương Nghi cười, dù lúc đầu Vưu đại nương có thiên vị Hồ Hạnh thì thế nào? Thứ nàng không thiếu nhất chính là tính nhẫn nại, chỉ cần không phải tảng đá, sao có thể lạnh nhạt mãi! Kiếp trước, khi vừa tới làm nha hoàn bên người Nhị thiếu gia Đồng Văn Nóc, hắn còn chẳng thèm liếc nhìn nàng một cái. Lúc ấy, trong bốn tỷ nữ, tư sắc của nàng cũng không quá nổi bật. Nhưng không phải cuối cùng nàng vẫn thành công sao? Đáng tiếc, nàng lại không đoán định được số mệnh sẽ trở trêu đến vậy.

Vừa nói, Vưu đại nương vừa muốn ngồi dậy, lại bị nàng đè xuống, “Đủ rồi, con cũng không định mua gì cả.”

Tiếp đó, Dương Nghi lại bổ xung thêm một câu, “Không đủ lại chạy đến xin người.”

Cả hai cùng cười.

An đại nương vừa về, trái tìm, phải tìm vẫn chẳng thấy nữ nhi đâu, không khỏi bực mình, nhìn trượng phu đang nghỉ ngơi trên hàng hiên, tức giận nói: “Nữ nhi đi đâu rồi, sao ông không chịu quản con bé!”

“Trừ bỏ hậu viện, Tiểu Nhu còn có thể chạy đi đâu, hơn nữa, hậu viện không phải là ở trong phủ sao, đi nhiều chút cũng là chuyện tốt, chẳng lẽ bà lại muốn con bé ngày ngày buồn bực ở trong phòng giống như trước đây hả?” An đại thúc nhìn lại, vui vẻ nói: “Sao nhìn bà giống như vừa ăn phải thuốc nổ vậy, ai làm bà tức giận?”

“Còn ai ngoài Vương gia chứ!”

“Bà ta lại nói gì à?”

An đại nương kể lại những tin đồn thị phi bà nghe được bên ngoài cho trượng phu qua một lần, tức giận bảo: “Ông nói xem, không phải bà ta thật quá đáng sao? Bà ta muốn khoe khoang nữ nhi là chuyện của bà ta, có gì phải nói gần nói xa chê trách Nhu nhi chứ? Tưởng An gia chúng ta không có ai sao?”

“Bà để ý đến bà ta làm chi? Bà ta chỉ được cái nhiều chuyện thôi.” An đại thúc cũng cảm thấy bực mình.

An đại nương hầm hừ, đáng tiếc những chuyện này đều chỉ nghe từ người khác, không bắt được tại trận, chứ không, cho dù phải làm to chuyện, bà cũng sẽ không bỏ qua. Bực mình, mà cũng chỉ có thể càu nhàu với lão đầu trong nhà

“Không nói chuyện này nữa. Bây giờ, mỗi ngày nữ nhi đều ở cùng nha đầu Dương gia kia, không có vấn đề gì chứ?”

“Có thể có vấn đề gì? Bà đó, chỉ biết suy nghĩ lung tung. Đứa bé Dương Nghi kia tôi cũng thường gặp, nhận ra được là một nha đầu ngoan ngoãn hiểu lễ nghĩa, Tiểu Nhu ở cùng con bé cũng không tệ. Còn hơn phải suốt ngày buồn bực trong nhà.”

An đại nương ngẫm lại thấy cũng đúng, trước kia, không để nữ nhi chơi với tỷ muội Vương gia, là do bất đắc dĩ. Có thể làm nữ nhi sống vui vẻ hơn một chút, sao bà lại không muốn chứ? Hôm nay như vậy vẫn yên tâm hơn là ở cùng một chỗ với tỷ muội Vương gia.

An đại nương đặc biệt không muốn gặp tỷ muội Vương gia, vừa nhắc tới liền cảm thấy ghê tởm giống như nuốt phải ruồi.

Nhớ tới lúc vừa đến đây, nữ nhi chơi cùng tỷ muội Vương gia thì, không phải hôm nay mất đồ, chính là ngày mai mang theo mấy vết thương nhỏ về nhà, thật khiến người ta không yên lòng. Lúc ấy bà đã cảm thấy không ổn, nhưng khi đó bọn họ vừa tới Vân Châu, chưa quen cuộc sống nơi đây, trừ bọn nhỏ nhà Vương gia ra, cũng chẳng còn ai khác có thể làm bạn với con bé.

Nhưng có một lần, An đại nương đi gọi nữ nhi về ăn cơm. Đến Hạ Thiên viện, cửa không đóng, bà thấy nữ nhi đang chơi cùng tiểu nữ nhi nhà Vương gia, mà đại nữ nhi Vương gia thì leo lên cầu thang, giơ tay về phía đầu Tiểu Nhu. Bà mơ hồ thấy, hình như có vật gì đó rơi lên đầu nữ nhi nhà mình, mắt của bà rất tốt, nên chắc chắn không nhìn lầm.

Lúc ấy bà không nói gì, sau khi dẫn nữ nhi về đến nhà, tỉ mỉ tìm kiếm trong tóc con bé, cuối cùng tìm ra được ba con rận. Chỉ liếc mắt một cái, bà liền biết thứ này được bắt tới từ trên người mấy con heo.

Lúc ấy bà thật rất tức giận, không ngờ nữ nhi nhà Vương gia này còn nhỏ tuổi mà lại có những hành động ác độc như vậy! Chưa nói đến việc những con rận này rất khó diệt, nếu Tiểu Nhu bị mấy con rận này bám vào, không chừng cả đầu tóc tốt của con bé cũng phải cạo hết, nuôi lại lần nữa. Thêm vào đó, nếu những đứa trẻ khác biết chuyện, sợ cũng sẽ chán ghét Tiểu Nhu, không có ai muốn chơi cùng con bé nữa.

Chuyện này không có chứng cứ, nếu như mạo muội đi đối chất, sợ sẽ bị cắn ngược lại một cái, hơn nữa vỡ lở ra rồi, đối với danh tiếng của Tiểu Nhu cũng không tốt.

An đại nương không phải là một người không có đầu óc. Lúc ở quê nhà Thông Châu, mặc dù An gia không được quá trọng dụng, nhưng cuộc sống vẫn trôi qua không tệ. Lúc không có sự che chở của cha mẹ, toàn bộ An gia đều do đôi phu thê trẻ tuổi bọn họ cai quản.

Cho nên, mặc dù trong lòng tức giận, bà vẫn không làm lớn chuyện, chỉ nói với trượng phu mà thôi. Sau đó, hai vợ chồng quyết định tách nữ nhi ra khỏi tỷ muội Vương gia, tận lực giữ con bé ở trong nhà. Vân Châu tuy phóng khoáng, nhưng nếu vì để nữ nhi tìm bạn khuê phòng, cho con bé cả ngày chạy ra khỏi cửa, An đại nương cũng không thích. Mãi đến gần đây, Dương Nghi tới, vợ chồng An Quý thấy nàng không tệ, mới để cho An Tiểu Nhu chơi với nàng.

14. Chương 14

Edit: Fuly

Đồng Khoát Nhiên vừa bước ra khỏi thao trường, liền bị biểu ca Triển Hoàn Đao khoác vai, tiếp đó giọng nói to lớn của hắn liền vang lên: “Huynh đệ, thao luyện suốt một ngày rồi, không bằng chúng ta đến Hồng Trướng tìm vài cô nương khoái hoạt một bữa đi?”

Đồng Khoát Nhiên hất tay hắn ra, nghiêm mặt nói, “Nóng chết được, biến qua một bên đi.”

Triển Hoàn Đao không đếm xỉa đến, tiếp tục dính tới, bày ra nụ cười bỉ ổi “Biểu đệ, đừng nói biểu ca có đồ tốt không nghĩ đến đệ, nghe nói hôm qua có mấy cô nương da mịn thịt mềm từ kinh thành tới, lão ca ta biết đệ đã lâu chưa được ‘ăn mặn’, cố ý tới đây thông báo một tiếng.”

Nói xong, rống lên một tiếng: “Mẹ ơi, sống ở Vân Châu mấy năm, cũng sắp quên tư vị cô nương ở Kinh Thành rồi. Lúc này mà không hưởng thụ cho tốt thì thật xin lỗi với cánh nam nhân.”

“Huynh đi đi, hôm nay đệ có việc.”

Hồng Trướng là chỗ ở của quân kỹ trong quân doanh, Đồng Khoát Nhiên không nuôi thị thiếp, lúc trước, mỗi khi có nhu cầu, đều trực tiếp đi tìm quân kỹ giải quyết. Nhưng sau khi phát tiết, cảm thấy trong lòng vẫn không thoải mái, dần dần, liền ít đến đó nữa.

“Đệ thật biết cách làm cho người ta mất hứng.” Triển Hoàn Đao bất mãn nhìn Đồng Khoát Nhiên chăm chăm.

Đồng Khoát Nhiên nhún nhún vai nói, “Thanh thúc phái người tới nói, khi nào đệ hết bận thì nhanh chóng về nhà một chuyến.”

Triển Hoàn Đao nghe vậy, hậm hực ngậm miệng. Trước kia, Thẩm Thanh nổi tiếng là Xạ Thần trong doanh trại, lúc hắn vừa vào đây, không ít lần bị ông ‘sửa chữa’ qua. Sau này, ông lớn tuổi, vết thương cũ tái phát, không thể không lui xuống, chẳng biết tại sao lại chạy đến phủ trạch của biểu đệ hắn làm quản gia, nguyên nhân trong đó thật khiến người ta khó lý giải. Nhưng mà dù ông đã lui xuống, nhưng uy thế vẫn còn, Triển Hoàn Đao thật không dám chọc tới.

“Nếu Thanh thúc đã nói vậy thì đệ nhanh về nhà đi.” Triển Hoàn Đao nháy nháy mắt: “Đúng rồi, có muốn ca ca đặt giúp đệ một chỗ trước không? Xong chuyện, trở về làm một lần vẫn còn kịp đó.”

“Cút ——” Đồng Khoát Nhiên tức giận nói.

“Thật không muốn à? Vậy thì đúng là đáng tiếc.” Triển Hoàn Đao bày ra vẻ mặt tiếc nuối đi về hướng ‘mục tiêu’.

Nhớ tới cái gì, Đồng Khoát Nhiên xoay người muốn gọi lại, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là bỏ qua, biểu ca hắn cũng không dễ dàng gì. Hắn thật chẳng muốn nhắc tới vị biểu tẩu không biết điều kia chút nào.

Mỗi ngày bận rộn việc ở doanh trại đã rất mệt mỏi, nếu là thê tử trong nhà không hiền thực mà nói, cuộc sống này trôi qua thật chẳng có ý nghĩa gì, như vậy cô độc không phải tốt hơn nhiều sao.

Đồng Khoát Nhiên vừa đi, vừa lắc đầu, chào thủ vệ xong, bước ra khỏi doanh, liền cưỡi ngựa chạy về nội thành.

Nội thành cách doanh trại không gần, đợi khi Đồng Khoát Nhiên về tới nơi thì trời đã tối muộn.

“Hồngбет!” Dương Nghi vừa tắm xong, tìm khắp nơi không thấy áo yếm, ắt hẳn là rơi mất trên đường rồi.

Dương Nghi thò đầu ra, híp mắt, mơ hồ thấy một miếng vải màu trắng nằm cách đó không xa.

Dương Nghi khê cần môi, tùy tiện mặc áo khoác vào xong, thấy bên ngoài không có ai, liền nhanh chóng chạy ra.

Cầm được áo yếm rồi, nàng mới vừa thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lúc xoay người liền đụng phải một lồng ngực mạnh mẽ.

Dương Nghi đau đến chảy nước mắt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía đầu sỏ gây ra chuyện: “Nhị, Nhị gia ——”

“Ừ ——” Đồng Khoát Nhiên nào biết, hần đi đường tắt, leo tường vào, sẽ gặp phải việc như vậy. Thấy tiểu nha đầu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, mắt hơi đỏ tố cáo nhìn mình, không khỏi bật cười, nhìn chớp mũi hồng hồng này, nhất định là đau lắm đây? Nghe Thanh thúc cùng nhũ mẫu hần nói, cô nương này không tệ, rất giỏi giang, giúp không ít việc trong ngoài, khiến bọn họ thoải mái hơn nhiều lắm. Cho nên khi gặp tiểu nha đầu, hần cố gắng khiến khuôn mặt nhu hoà hơn, để bản thân mình nhìn không quá nghiêm túc như vậy nữa.

Dương Nghi đau đến rơi lệ, vừa định mắng người, nhưng đầu sỏ gây chuyện lại là chủ tử của mình, nàng nào dám, chỉ đành phải nhịn. Chửi không được, nhưng nàng cũng không muốn để ý tới, liền cúi đầu, gạt hần qua một bên. Một hồi lâu, lỗ mũi mới bớt đau.

“Nhị gia, sao ngài vẫn còn ở đây?” Thanh âm Dương Nghi mang theo giọng mũi nong đậm.

Đồng Nhị gia cứng họng, sao có thể nói hần không yên tâm về nàng, cho nên mới đứng chờ ở chỗ này chứ?

Gió lạnh phát phơ, Dương Nghi cảm thấy đêm hè ở Vân Châu rất mát mẻ, quanh thân đều có cảm giác được an ủi.

“A ——” Dương Nghi hậu tri hậu giác phát hiện, cổ áo mình vẫn túm do bị đụng người lúc nãy mà buông lỏng ra, giờ đây xiêm áo rộng lưng thùng đang giắt trên người. Dương Nghi vội nắm chặt cổ áo, thấp thỏm nhìn Đồng Nhị gia, hi vọng vừa rồi hần sẽ không nhìn thấy gì hết. Sẽ không nhìn thấy gì đấy chứ?

Nhìn bộ dáng khấn trương của nàng, Đồng Nhị gia bật cười, hần rất muốn nói, không cần phải tốn sức đi che, dù sao cũng không có gì đáng xem. Chỉ là ‘phi lễ chớ nhìn’, hần cũng không muốn làm khó tiểu nha đầu nhà người ta, vì vậy bình tĩnh quay đầu, rời đi.

“Đúng rồi, lát nữa mang một tô mì đến thư phòng cho ta.” Đồng Nhị gia quay đầu, vốn định phân phó nàng mang thức ăn cho hần, nhưng đúng lúc thấy nàng tròn mắt nhìn mình, nhất thời nhịn không được: “Thật ra thì, người không phải cần phải để ý, mới vừa rồi, ngoại trừ hai mảnh xương sườn, ta chẳng nhìn thấy gì hết ——”

Nhìn bộ dạng tỉnh bơ của Nhị gia, mặt Dương Nghi tối lại.

Biểu hiện của Dương Nghi khiến Đồng Nhị gia cảm thấy rất vui vẻ, vì vậy bước chân của hần còn nhẹ hơn lúc nãy hai phần.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng liền khiến Dương Nghi buồn bực. Như vậy mà gọi là gì cũng không thấy sao? Còn nữa, nàng đây là bị khinh bỉ nhìn à? Dương Nghi quyết định, lát nữa, khi nấu mì thì nàng nhất định sẽ cho thêm mấy muỗng bột tiêu!

Ngày kế, Đồng Nhị gia mang theo hai cái ‘lạp xưởng’ trở lại doanh trại.

“Dương tỷ tỷ, tỷ nói xem miệng của Nhị gia là chuyện gì vậy?” An Tiểu Nhu tò mò hỏi.

Động tác của Dương Nghi hơi dừng lại, kể đó liền như không có việc gì tiếp tục thêu, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ là bị muỗi chích đó?”

Thật ra thì, Dương Nghi không ngờ tới Nhị gia lại có phản ứng với hạt tiêu lớn như vậy. Nàng cũng chỉ nghe Vưu đại nương nói việc hần không thể ăn hạt tiêu thôi, thấy bộ dạng kia của Nhị gia, trong lòng nàng rất lo lắng.

“Phải bao nhiêu con muối mới có thể cắn thành như vậy chứ, ở Vân Châu chúng ta có loại muối độc đến vậy sao?” An Tiểu Nhu hoài nghi nói.

“Huynh đệ, khó trách tối hôm qua đệ cự tuyệt đề nghị của ta. Thì ra là có ước hẹn, nếu chịu nói sớm, ca ca ta cũng không phải là người không biết thấu tình đạt lý” Triển Hoành Đào mang theo nụ cười xấu xa đi quanh Đồng Nhị gia một vòng, “Chắc chắc, nhìn miệng của đệ này, tối hôm qua phải kịch liệt đến cỡ nào thì mới có thể biến thành vậy chứ? Các người nói có đúng hay không?”

Tiếp đó đồng người liền ồn ào lên, vang động cả một góc doanh trại.

Nghe Triển Hoành Đào nhạo báng, Đồng Nhị gia dở khóc dở cười, “Đi qua một bên, huynh tưởng ai cũng giống huynh hử, cả ngày đây trong đầu chỉ nghĩ đến mấy chuyện lung tung!” Hắn sờ sờ đôi môi còn sưng, âm thầm lắc đầu, tiểu nha đầu kia cũng thật tàn nhẫn, chỉ nói nàng một câu, vậy mà dùng cả tô hạt tiêu để chích mình. Tối hôm qua, lúc Dương Nghi đưa mì tới, hắn đang xử lý công văn, nên không chú ý, chờ ăn hơn phân nửa thì mới hậu tri hậu giác phát hiện có cái gì không đúng, đáng tiếc đã quá trễ, không thể làm gì khác hơn là mang theo hai cái ‘lạp xưởng’ này.

“Làm gì vậy hử, một đám người không chịu đi luyện công buổi sáng, muốn lười biếng à?” Nhị cữu cữu của Đồng Khoát Nhiên, Triển Kinh Thương quát lớn, sau đó chỉ vào Đồng Khoát Nhiên và Triển Hoành Đào, “Người, còn người nữa, sáng nay tăng gấp đôi huấn luyện, không xong không được phép ăn cơm!”

Triển Hoành Đào u oán nhìn Đồng Khoát Nhiên một cái, đều là do người này chuyện!

Đồng Khoát Nhiên nhún nhún vai, trả lại cho hắn một cái liếc mắt, không phục à? Vậy đi nói lý lẽ với phụ thân huynh đi.

Triển Hoành Đào rất buồn bực, nói rõ lý lẽ với phụ thân, hắn nào dám chứ? Không còn cách nào khác, đành phải nhận thôi.

15. Chương 15

Edit: Fuly

Ngày hôm đó, sau khi đi dạo, Dương Nghi cùng An Tiểu Nhu trở về phủ. An Tiểu Nhu hưng phấn huyền thoại suốt dọc đường, còn Dương Nghi mua được hai tấm da hổ. Hai tấm da này chỉ tốn 800 văn tiền, vô cùng có lời, vậy nên tâm tình của nàng rất tốt, một đường không ngừng nở nụ cười.

Lúc đi qua nơi ở của An gia, không từ chối được thỉnh cầu An Tiểu Nhu, Dương Nghi bèn vào cửa nghỉ chân, thuận tiện uống chén canh đậu xanh.

“Nương, chúng con về rồi.” Đi dạo hơn một canh giờ, nàng mệt sắp chết rồi.

An đại nương mức thêm ồi người một chén canh đậu xanh: “Đi dạo cả một buổi chiều, chỉ mua được những thứ này à?”

“Nương, tấm da hổ này là Dương tỷ tỷ bảo con mua, được rồi, tặng cho người đó.” Nói xong, An Tiểu Nhu quay đầu muốn đi chơi với vài món đồ ngày hôm nay nàng mua được.

An đại nương đen mặt nhìn những thứ trên bàn, một cây trầm gỗ, được làm tinh tế, hoa văn cũng khá, nhưng còn con diều này là thế nào? Xét lại thì chỉ có tấm da hổ này xem như tạm được thôi.

Lại nhìn sang Dương nha đầu nhà người ta, chẳng có chút đồ linh tinh nào ngoài hai tấm da. Bằng vào nhãn lực nhiều năm của bà, đều là loại thượng hạng. Nhưng cũng may, nữ nhi chưa quá dần, còn biết mua được một tấm. Chỉ là nhìn bộ dạng không lưu tâm của nữ nhi với món đồ này, chẳng cần nghĩ cũng biết ắt hẳn là do Dương nha đầu khuyên mới mua. An đại nương thấy nàng có đồ tốt cũng không quên có ngốc nhà mình, vì vậy, hảo cảm với Dương Nghi lại tăng lên hai phần.

“Dương nha đầu, cháu muốn uống thêm không? Trong nồi vẫn còn nữa, để đại nương mức cho.”

“Cám ơn đại nương, không cần, nếu ăn thêm chén nữa, sợ bụng sẽ khôn chứa nổi mất.” Dương Nghi cười. Nàng không nói là, vì đậu xanh có tính hàn quá mạnh nên không ăn, canh này thanh thoả ăn còn được, nhưng nhiều quá sẽ không tốt với nữ nhân, mặc dù bây giờ nàng còn chưa phải là nữ nhân.

Ngồi thêm một lát, Dương Nghi liền cáo từ.

Cơm nước no nê, Thẩm Thanh vui vẻ đặt đũa xuống, cười nói, “Nha đầu, hai ngày nữa Thanh thúc sẽ về Thông Châu, cháu có gì muốn gửi về cho phụ thân và nương không?”

Lúc này trở về Thông châu? Dương Nghi kinh ngạc nhìn Thanh thúc một cái, nhưng vẫn không hỏi nhiều: “Có ạ, tối nay cháu lại qua tìm Thanh thúc.” Nhưng, trong nội tâm khẽ động, vài thứ kia, có thể nhờ Thanh thúc mang về không?

“Người về lúc này, là vì việc thu mua lương thực mới à?” Vưu đại nương thân là nhũ mẫu của Nhị gia, nên ít nhiều cũng biết được một chút.

“Đúng vậy, nghe nói năm nay không ít địa phương gặp lũ lụt, mấy thôn trang của Nhị gia cũng tạm ổn. Nhưng tình thế bây giờ không yên, không tự mình đi một chuyến ta không an lòng.”

Vưu đại nương gật đầu.

Dương Nghi nghe xong, liền hiểu được vài phần.

Nàng ở Vân Châu mấy tháng, cộng thêm những điều nghe được từ kiếp trước, tự nhiên hiểu Vân Châu là nơi thế nào, chẳng trách bọn họ lại thận trọng như vậy.

Khí hậu Vân Châu khắc nghiệt, đất đai cằn cỗi, trong một năm có gần nửa thời gian là bão cát hoành hành, trừ bỏ một phần năm diện tích có thể trồng trọt, thu hoạch một năm một lần ra, còn lại đều là thảo nguyên, cho nên vật tư cực kỳ thiếu thốn. Nhưng một phần năm diện tích đất canh tác với dân chúng ở nơi này mà nói, cũng rất quan trọng. Cho dù vất vả, cằn cù làm việc chân tay quanh năm suốt tháng, cũng chỉ có thể đủ no bụng mà thôi. Nhưng so với nhiều người ăn không đủ no mặc không đủ ấm mà nói, bọn họ đã rất mãn nguyện rồi.

Cũng chính vì như thế, vật giá ở Vân Châu cực cao. Chỉ nói tới gạo thôi, kinh thành chỉ bán chừng sáu văn tiền một cân, nhưng ở đây, lại bán đến tám chín văn tiền một cân, có lúc 10 văn tiền còn không mua được.

Mà chi tiêu trong phủ nếu như dựa hết vào bổng lộc Nhị gia thôi, quả thật sẽ rất khó khăn. May mà lão phu nhân thương con, trước khi đi Vân Châu, đã phân chia cửa hàng cho hai huynh đệ, dĩ nhiên là Đồng đại gia được phần nhiều. Nhưng, lão phu nhân cũng bí mật dùng đồ cưới trợ cấp cho Nhị gia không ít. Vì vậy, ngoài mặt, Đồng gia vẫn còn là một chính thể. Nhưng trên thực tế, trong lòng Đồng đại gia cùng Nhị gia đều hiểu, đây đã coi như là phân nhà. Mà từ nay, tất cả những chuyện ở Đồng gia sẽ không còn liên quan gì đến Nhị gia nữa.

Trong đó, Nhị gia được bốn thôn trang, ba cửa hàng, cộng thêm một ít điền sản. Những thứ này ước chừng chỉ chiếm ba phần sản nghiệp của Đồng phủ, còn đa số vẫn ở trong tay Đồng đại gia.

Những sản nghiệp này ở Thông Châu mà nói cũng xem như là hết sức giàu có rồi, ai bảo Nhị gia chỉ là lão Nhị đầu chứ, tự nhiên sẽ không thể so với người thừa kế Đồng phủ. Hiếm có là, Đồng đại gia cũng không bất mãn. Phải biết, dù Đồng đại gia chỉ cấp một hai thôn trang rồi đuổi Nhị gia ra ngoài, thì nhiều lắm cũng chỉ bị người ta nói thủ đoạn lợi hại mà thôi.

Nếu hoa màu, lương thực thu được trong trang đều đổi thành bạc đưa tới Vân Châu, thì dễ dàng hơn nhưng lại không có lợi, trung gian sẽ tổn thất một số tiền lớn. Vì vậy, trong một năm sẽ có hai lần vận chuyển như thế này.

Rửa bát đũa xong, Dương Nghi trở về phòng, kéo chiếc rương gỗ được sơn đỏ dưới giường ra. Bên trong đều là da lông thú, được xếp lại gọn gàng. Trên nhất là một tấm da chồn, tiếp đó là hai tấm da thỏ, dưới cùng chính là bốn tấm da sóc. Da chồn tương đối đáng tiền, da thỏ thứ hai, còn rẻ nhất là da sóc.

Những tấm da này đều mua được lúc nàng ra ngoài đi dạo, phải biết, đồ tốt có thể gặp nhưng không thể cầu. Sau mấy lần, công phu trả giá của nàng cũng tăng lên đáng kể, thường thường “chém” cho những người bán

hàng rong phải kêu cha gọi mẹ, đau lòng không dứt. Nhưng mà, mấy tấm da này cũng tiêu hết vốn liếng nàng tích cóp được.

Bây giờ, tiền lương mỗi tháng của Dương Nghi đã rất cao. Hiện tại là 500 văn, ngày lễ ngày tết hoặc khi có việc mừng còn được thêm mấy phong bao đỏ. Ở nơi này hơn nửa năm, trừ đi một chút chi tiêu thường ngày, nàng cũng tích cóp được mấy lượng bạc, chỉ là tất cả đều đã biến thành da thú cả rồi. Nhưng Dương Nghi cũng không đau lòng, nếu mang được mấy tấm da này về Thông châu trước tết, bán hết đi, ít nhất cũng có thể kiếm được hai ba mươi lượng.

Dương Nghi cũng không phải là một nha đầu mới mười hai tuổi, vừa tới nơi này không lâu nàng liền nhận thấy, da lông ở Vân Châu rẻ hơn ở Thông Châu rất nhiều. Mà gạo, lúa mì và các loại lương thực ở đây lại mắc hơn vài văn tiền so với Thông Châu. Nếu mua đi bán lại giữa hai nơi, tiền kiếm được chắc chắn không phải là con số nhỏ. Nếu có thể nhờ người mang một ít da lông trở về, phụ thân và nương cũng sẽ không còn rầu rĩ vì tìm kế sinh nhai. Sau khi nghĩ như vậy, nàng bắt đầu có ý tưởng tích cóp da lông.

Còn bốn tấm da sóc là Dương Nghi cố ý mua cho phụ thân cùng nương nàng, cũng không quá đắt. Nàng biết tính tình của hai vị thân sinh nhà mình, nếu là vật gì có giá trị phỏng chừng không phải cất đi, thì chính là mang bán, căn bản là không nỡ lấy ra dùng ỉn. Cũng may, tấm da sóc này mặc dù không quá đẹp mắt, nhưng cũng rất ấm.

Dương Nghi viết một phong thư, xếp gọn những tấm da kia lại rồi đi tìm Thanh thúc.

Thẩm Thanh kinh ngạc nhìn bọc đồ lớn trong tay Dương Nghi: “Dương nha đầu, cháu muốn nhờ ta đưa hết những thứ này về nhà hả?”

Nghĩ đến việc làm phiền người khác như vậy, Dương Nghi ngượng ngùng khẽ gật đầu.

Thẩm Thanh lật đi lật lại, hài lòng nghĩ, những tấm da này chất lượng cũng không tệ, không ngờ Dương nha đầu tuổi còn nhỏ, lại có nhãn lực như vậy.

“Thanh thúc, mấy thứ này nhờ thúc mang về giúp, để cho phụ thân, nương cùng ca ca muội muội làm quần áo chống lạnh trước khi đông đến.”

“Không thành vấn đề.” Thẩm Thanh vuốt vót râu, đồng ý. Thật ra, lần này ông cũng áp tải một chuyến hàng da lông đến kinh thành, sau đó sẽ qua Thông Châu thu lương thực mang về. Cũng may Thông Châu gần kinh thành, nên không quá khó khăn.

Dương Nghi có thể nhận ra được vấn đề khác biệt về vật giá ở Vân Châu, Đồng Nhị gia làm sao có thể không nhận ra đây. Vậy nên, không lâu sau khi hấn tới Vân Châu, liền cho người bắt tay vào thu mua da lông ở nơi này. Tiếp đó hợp tác với biểu ca Triển Hoàn Đào của mình mở một cửa hàng tiêu thụ da lông ở kinh thành. Hôm nay, cửa hàng này có danh thu rất khá, mỗi năm đều mang về cho Nhị gia không ít bạc.

“Dương nha đầu, lần này Thanh thúc giúp cháu, nhưng đừng nên nói gì nhiều với người khác.”

Nghe lời này của Thanh thúc, Dương Nghi hơi lo lắng, chẳng lẽ làm như vậy là không được phép?

“Ha ha, Dương nha đầu, nếu cháu gặp được mấy tấm da tốt, thì nên tích góp dần tới sang năm, lúc đó Nhị gia sẽ khai ân giúp cháu mang về Thông Châu.” Ở trong phạm vi nhất định, Nhị gia sẽ không ngăn cản bọn họ kiếm chút tiền, bất quá số da lông mỗi hộ đưa ra không thể vượt quá số lượng quy định. Nhưng cái ông không ngờ chính là, Dương Nghi lại cư trí như vậy, mới đến Vân Châu không lâu, liền nghĩ đến cách này rồi.

Dương Nghi sững sờ nhìn Thanh thúc, còn có việc như vậy sao?

“Về cách chọn da thú tốt, cháu có thể đi nhờ An đại thúc chỉ bảo thêm, ông ta rất có kinh nghiệm đấy, hàng năm đều đưa không ít da về Thông Châu.”

Khó trách, quần áo, vật dụng ở An gia dù không quá phô trương, nhưng còn tốt hơn gia nô ở Đồng gia mấy phần.

16. Chương 16

Edit: Fuly

“Dương tỷ tỷ, hôm nay tỷ búi tóc thật là đẹp.” An Tiểu Nhu vừa tò mò vừa hâm mộ nhìn búi tóc của Dương Nghi .

Hôm nay Dương Nghi tỉ mỉ chải một cái Tiểu hoàn kế. Lúc trước nàng vẫn luôn tết hai bím kiểu trẻ con, còn Tiểu hoàn kế này thì nghiêng về thiếu nữ, vừa lúc phù hợp với tuổi của một tiểu cô nương chưa xuất giá như nàng.

“Thích không?” Dương Nghi hỏi.

An Tiểu Nhu gật mạnh đầu.

“Thích thì cứ nói, tỷ tỷ sẽ dạy muội.” Quả nhiên, không có nữ hài tử nào không muốn làm đẹp.

“Thật tốt quá.” An Tiểu Nhu làm nũng, “Bây giờ dạy luôn được không?”

“Nhưng, không phải hôm nay đi xem hội chùa sao?” Tuy nói vẫn một búi tóc không mất bao nhiêu thời gian, nhưng để người khác chờ thì thật là không phải.

“Không sao đâu, đại ca muội sẽ không để ý.”

Dương Nghi không lay chuyển được nàng, chỉ đành phải dẫn Tiểu Nhu vào phòng.

Hai khắc sau, An Tiểu Nhu nhìn búi tóc xinh đẹp trên đầu, vui mừng nói: “Tỷ tỷ, tỷ học được bản lĩnh này lúc nào vậy?”

Dương Nghi cười nhạt, không trả lời. Cuộc sống của những nữ nhân ở hậu viện rất nhàm chán, đặc biệt là người làm di nương, sáng sớm đến thỉnh an phu nhân xong, thời gian sau đó đều là của họ. Không tìm chút chuyện để làm, sao có thể chịu đựng được mà sống qua ngày chứ, được sủng ái còn may, nhưng một khi thất sủng lại không có con bên mình mà nói, cuộc sống chỉ còn là ngồi ăn rồi chờ chết thôi. Những kiểu tóc này nàng học được lúc còn làm di nương, có vài kiểu là do bản thân tự nghĩ ra được.

Dương Nghi chải tóc Tiểu Nhu thành hai búi, cài hai đóa hoa lên, để vài lọn tùy ý rủ xuống bên tai, khiến An Tiểu Nhu nhìn vừa thanh tú lại vừa hoạt bát.

“Dương tỷ tỷ, người trong gương đúng là muội sao? Thật là xinh đẹp!” An Tiểu Nhu giật mình nói.

“Dĩ nhiên là muội rồi..., trong phòng còn có ai khác sao?” Dương Nghi vừa dọn dẹp vừa cười nói.

“Tỷ tỷ tay của tỷ thật khéo léo, nương muội cũng chỉ biết tết hai bím mà thôi. Đúng rồi, nếu tỷ tỷ đã biết vấn tóc, vì sao trước kia cũng tết hai bím xấu xí giống như muội vậy?” An Tiểu Nhu không hiểu, nếu đổi lại là nàng, mỗi ngày nàng sẽ vẫn một kiểu, chứ không dùng hai bím tóc xấu xí như vậy đâu.

“Lúc đó tóc còn ngắn mà.” Trước kia, bởi vì không đủ dinh dưỡng, nên tóc nàng rất ít, còn khô cứng nữa, không thích hợp để vấn thành những búi tóc quá cầu kì.

Nàng biết rất rõ tầm quan trọng của dung mạo với nữ nhi, nếu như dung mạo không khá, thì dù người có nhiều ưu điểm hơn đi nữa, cũng không lọt vào được mắt nam nhân.

Kiếp trước nàng không hiểu, nên cũng không để ý tới mái tóc, sau này biết rồi, muốn bảo dưỡng thì đã quá muộn. Dù nàng có dụng tâm đến cỡ nào đi nữa, hiệu quả cũng chẳng bằng được người khác. Vì vậy, mặc dù lúc này nó có hơi xấu một chút, nhưng Dương Nghi vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Nàng tin chắc, từ từ điều dưỡng, tóc sẽ dần tốt lên.

Trước khi đến Vân Châu, nàng đã nhờ người âm thầm mua 2-3 cân mè đen, đến đây rồi, mới đưa cho người ta sao chín cất vào hũ kín. Mỗi đêm, trước lúc ngủ, nàng cùng Vưu đại nương mỗi người ăn một muỗng, cứ liên tục hai tháng như vậy, tóc của Vưu đại nương liền tốt hơn rất nhiều. Mà nàng thì càng nhanh, gần như thay đổi dần theo từng ngày. Đến nơi này mới nửa năm, bổ sung đủ dinh dưỡng, chẳng những cao hơn, tóc cũng thêm dài mượt.

“Dương tỷ tỷ, đi, chúng ta đi tìm ca ca.” An Tiểu Nhu sốt ruột muốn khoe với huynh trưởng.

Ngoài sân, trừ An Trí Viễn còn có tỷ muội Vương gia. An Trí Viễn nói, tỷ muội Vương gia muốn cùng đi hội chùa với họ, đã đợi được một lúc rồi.

Dương Nghi hiểu ý gật đầu.

“Ca, huynh xem, có đẹp không?” Nói xong, An Tiểu Nhu còn xoay một vòng.

An Trí Viễn cũng chiều gật đầu một cái, khẽ vuốt hai búi tóc của nàng: “Đẹp lắm, hài lòng chưa?”

Sau đó xoay đầu hướng Dương Nghi nói: “Dương muội muội đúng không? Nha đầu này thật quá nghịch ngợm, đã làm phiền muội rồi.”

“Đâu có, Tiểu Nhu rất nghe lời, không phiền hà gì đâu.” Dương Nghi khách khí trả lời.

Vương Thiển Vân ở một bên nhìn qua, trong lòng không rõ là tư vị gì.

Hai nhà An – Vương, mặc dù quan hệ không tính là thân mật, nhưng vì cùng là người được lão phu nhân chọn tới Vân Châu, nên cũng chẳng quá xa lạ. Lúc đầu, phụ thân nàng còn có ý muốn kết thân với An gia, họ cũng không phản đối, mọi người đều ngầm hiểu, vốn định chờ con cái hai nhà lớn một chút sẽ đính hôn. Đáng tiếc, không biết bắt đầu từ lúc nào, An gia lại dần dần xa cách, không hề đề cập tới chuyện kết thân nữa. Hôm nay nhìn thấy An Trí Viễn cao lớn, ổn trọng, hơn nữa thái độ của hắn đối với Dương Nghi còn rất ôn hòa. Trong lòng Vương Thiển Vân tràn đầy khó chịu.

Vương Thiển Vân nào biết, An đại nương bị hành động ác độc lúc nhỏ của nàng ta hù dọa. Cho nên nói, Nhân - Quả tuần hoàn, tất có đạo lý của nó.

Vương Thiển Vân tỉ mỉ quan sát búi tóc của Dương Nghi một cái, nhận ra là Tiểu hoàn kế. Kiểu này không khó vấn, nàng cũng biết, nhưng muốn vấn ra được hình dạng như vậy, thì thật không dễ. Nó yêu cầu người làm phải có đủ khéo léo cùng thuần thực, nàng tự biết mình không có khả năng vấn ra được hình dạng này. Hơn nữa, cách ăn mặc của Dương Nghi hôm nay, khiến nhan sắc của nàng ta lại tăng thêm hai phần. Huống chi dung nhan của Dương Nghi còn chưa phát triển, mà của mình cơ bản đã ra hình ra dạng. Sau một phen so sánh như vậy, trong lòng Vương Thiển Vân lại càng thêm đau đớn, vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Nghi, thì nàng liền có kích động muốn hủy hoại!

Đợi gần nửa canh giờ, chỉ vì chờ An Tiểu Nhu vấn tóc? Vương Tuệ Xảo càng nghĩ càng bất mãn.

Thấy An Tiểu Nhu trở thành tiêu điểm, trong mắt Vương Tuệ Xảo lóe qua một tia phẫn hận, không nhịn được nói: “Này, các người lãng nhăng đủ chưa? Rốt cuộc có muốn đi hay không?”

An Trí Viễn nhàn nhạt liếc nàng ta một cái, không thêm so đo.

Dương Nghi âm thầm lắc đầu, Vương Tuệ Xảo đúng là một nha đầu được chiều quá sinh hư, hơi không vừa ý liền muốn ồn ào. Nếu Vương gia còn không chịu quản thúc cho tốt, về sau nhất định sẽ phải ‘ăn quả đắng’.

“Các người muốn thì đi đi, chúng ta cũng không mượn các người chờ.” An Tiểu Nhu nhỏ giọng lầu bầu, rõ ràng là họ ương ngạnh muốn đợi, lại còn bày ra thái độ như vậy, thật đúng là ức hiếp người quá đáng.

“Xảo nhi!” Vương Thiển Vân không đồng ý cau mày, An gia đối xử với Vương gia bọn họ đã đủ xa cách, muội muội lại còn muốn biểu hiện mặt tùy hứng điêu ngoa của mình lúc này sao?

Bị tỷ tỷ trách mắng cùng An Trí Viễn coi thường khiến Vương Tuệ Xảo cảm thấy khó chịu. Tầm mắt chuyển một cái, lửa giận liền nhắm vào người khác phát ra: “Nhìn cái gì, đúng là không biết xấu hổ, tuổi còn nhỏ, đã hết công khai quyến rũ nam tử, còn hại ta bị chửi. Tiện nhân, dám phụ!”

Dương Nghi kinh ngạc nhìn Vương Tuệ Xảo, quả nhiên, chọn hồng thường chọn quả mềm mà bóp sao? Thấy nàng ta càng nói càng khó nghe, sắc mặt của Dương Nghi trầm xuống, cho dù ai vô duyên vô cớ bị người ta mắng, đều sẽ cảm thấy tức giận. Huống chi, Vương Tuệ Xảo, nàng ta có tư cách gì mắng nàng?

“Chỉ là vấn một kiểu tóc thì chính là tiện nhân, dám phụ. Vậy tuổi còn nhỏ đã nói ra những lời ô ngôn uế ngữ như người thì tính là gì? So với tiện phụ dám ô còn không bằng?” Lạnh lạnh nói xong, Dương Nghi cố ý dời tầm mắt dừng lại trên búi tóc phức tạp của Vương Thiển Vân, châm chọc cười một tiếng.

“Thiên tỷ, đây chính là nữ nhi do Vương gia nuôi dạy sao? Hôm nay ta coi như đã nhìn rõ.” Nghe những lời nói không biết xấu hổ kia của Vương Tuệ Xảo, sắc mặt An Trí Viễn cũng trở nên khó coi. Hắn cũng không biết, tiểu nữ nhi của Vương gia này từ khi nào đã trở nên “biến chất” như vậy? May mà bây giờ Nhu Nhi không chơi thân với các nàng nữa, bằng không, sợ rằng tiểu muội ngoan ngoãn của hắn sẽ bị người ta dạy bậy.

“Vương Thiên Vân, quản lý muội muội của tỷ đi, đừng để nàng ta giống như con chó điên gặp phải ai liền cắn người đó!” Dương Nghi cũng lười nói nhiều, nếu đã trở mặt rồi, nàng cần gì phải giữ ý nữa?

“Xảo nhi, muội câm miệng cho ta!” Vương Thiên Vân giận dữ mắng. Vừa rồi nàng không lên tiếng, cũng chỉ vì muốn cho Dương Nghi một chút giáo huấn thôi, vậy mà muội muội lại chẳng hiểu chừng mực, không biết cách tiến lùi, ương ngạnh đến tình trạng này. Cũng do nương cả ngày cứ nói những lời khó nghe ở trước mặt muội muội, nếu truyền ra ngoài, nàng cũng sẽ bị dính líu, đến lúc đó nhà nào nguyện ý cưới nàng nữa chứ?

Vương Tuệ Xảo mơ hồ biết mình phạm sai lầm, liền mím môi, cứng cổ đứng bất động ở đó.

“Dương tỷ tỷ, chúng ta cứ đi như vậy sao?” An Tiểu Nhu tức đến đỏ mặt, họ khi dễ nàng thì không sao, nhưng lại còn đụng đến Dương tỷ tỷ nữa.

“Tiểu Nhu, muội phải nhớ kỹ, dù sao chúng ta cũng là người, nên biết hào phóng một chút, không thể chỉ vì bị chó cắn mà đi cắn lại nó đúng không?” Nàng đã chịu đủ cái kiểu cứ hai ngày ba bữa lại tìm tới gây phiền toái của tỷ muội Vương gia, trở mặt thì trở mặt, dù sao lúc đầu, nàng cũng chẳng mấy hảo cảm với Vương gia này.

Nhớ lại buổi chiều đầu tiên khi vừa đến Vân Châu, phòng tắm của bọn họ còn đang thu dọn, nên phải qua Vương gia mượn một lần. Lúc tắm nàng phát hiện, trên chiếc kệ đặt quần áo có hai ba mươi đồng tiền, rất dễ thấy. Mặc kệ Vương gia là cố ý hay vô tình, nàng cũng không so đo.

Nhưng nàng mới vừa tắm xong, Vương Thiên Vân liền viện cớ đi vào phòng tắm, Dương Nghi chờ ở bên ngoài.

Vương Thiên Vân đi ra, ánh mắt phức tạp nhìn Dương Nghi một cái, một chữ cũng không nhắc đến chuyện tiền đồng. Dương Nghi cười lạnh trong lòng, dùng mười mấy văn tiền để thử người khác sao? Mặc kệ mục đích là gì, cũng đều khiến cho người ta chán ghét.

“È hèm ——”

“Nhị gia ——”

Không biết Nhị gia đã thấy được bao nhiêu? Trong lòng mọi người đều không dám chắc, Vương Thiên Vân sợ hãi, lại càng thêm tức giận muội muội chỉ biết gây chuyện.

“Ừ ——” tiểu nữ nhi của Vương gia sao lại như vậy? Cái gì thô tục cũng nói ra được. Vừa rồi, hắn ở một bên nghe thấy cũng khó chịu, nhưng giờ đã khôi phục lại vẻ bình thường. Hắn lạnh lùng nhìn Vương Tuệ Xảo một cái, thấy nàng ta không chịu nổi sợ đến phát run, mới dời tầm mắt. Mặc dù không đến mức phải so đo với một tiểu nha đầu, nhưng tiểu nữ nhi Vương gia nên bị phạt.

Theo ý hắn, vẫn là Dương nha đầu tốt hơn, không chủ động gây chuyện, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt. Hắn có nên nghĩ đến việc bảo Vương gia dọn ra ngoài không? Tránh cho Dương nha đầu học theo, khiến một đứa bé ngoan ngoãn bị người ta dạy bậy, Đồng Nhị gia cân nhắc.

Dương Nghi thấy Nhị gia lẳng lẳng đứng ở đó không nói gì, không có cách, chỉ đành phải nhắm mắt chờ. Ai bảo mình hôm nay là nha hoàn cận thân của người ta chứ: “Không biết Nhị gia trở về phủ lúc này, có gì phân phó?” Bị Vương Tuệ Xảo náo loạn như vậy, ý muốn đi dạo hội chùa của Dương Nghi cũng nhạt đi, chẳng bằng ở nhà vậy.

Đồng Nhị gia cúi mắt, thấy Dương Nghi ngược đầu đầy hi vọng nhìn mình, giống như đang mong đợi mình sai bảo, con người sâu thẳm thoáng qua một chút ý cười, nhanh đến mức không để cho bất kỳ ai phát hiện: “Ừ, tối nay có người tới đây, người đi nói với nữ mẫu một tiếng, sau đó chuẩn bị chút thức ăn.”

Nói xong, nhìn An Trí Viễn gật đầu một cái, rồi bước tới thư phòng.

Trong lòng Dương Nghi rất vui vẻ, rốt cuộc cũng không cần dính dáng gì đến tỷ muội Vương gia nữa, vì vậy ấy nấy nhìn huynh muội An gia nói: “Xin lỗi, không thể cùng hai người đi dạo hội chùa rồi.”

“Không có việc gì, chuyện Nhị gia giao cho quan trọng hơn.” An Trí Viễn nói.

An Tiểu Nhu cũng không dám có dị nghị gì.

Dương Nghi thuận lợi rời khỏi, đi làm việc Nhị gia phân phó.

17. Chương 17

Edit: Fuly.

Hai tháng sau, Thẩm Thanh áp tải một lượng lương thực lớn trở lại Vân Châu.

Dương Nghi nhìn Thẩm Thanh đang phân phó mọi người chuyển lương thực vào kho hàng. Sau khi xong hết, nàng mới bước lên “Thanh thúc, phụ thân và nương của con vẫn khỏe chứ?”

“Rất tốt, thân thể còn đang tráng kiện, ca ca con cũng đã vào tường tư thực. Bọn họ nhờ ta chuyển lời bảo con đừng quá lo lắng cho gia đình nữa.”

Dương Nghi nghe ca ca của mình được đến trường, cảm thấy rất vui mừng. Nàng hy vọng ca ca có thể quý trọng cơ hội, cố gắng học. Nàng không cầu ca ca có thể thi được công danh, chỉ cầu huynh ấy biết nhiều chữ nghĩa hơn một chút, tầm nhìn cùng tương lai sẽ rộng mở hơn, không phải kiếm miếng ăn dựa vào mấy mảnh đất nữa.

“Đúng rồi, nương con còn nhờ ta mang vài thứ về đây.”

Dương Nghi nhận lấy túi đồ, vừa vào phòng liền mở ra, là một bộ xiêm y màu hồng cánh sen, tuy chất vải không phải là loại quá tốt, nhưng đường may rất tinh tế. Nàng mặc thử lên người, hơi rộng một chút, ắt hẳn là do nương đã hỏi Thanh thúc đáng người hiện giờ của nàng, sau đó ước chừng theo để may rồi.

Nhớ tới tình huống trong nhà, Dương Nghi có chút đau lòng, nhà nàng tuy chưa đến nỗi nghèo rớt mồng tơi, nhưng muốn đi học thì phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Hôm nay, trong nhà nhất định đã rất khó khăn, số bạc lúc nàng ký văn khế cầm cố trước kia sợ là không còn thừa bao nhiêu. Hơn nữa, phòng ốc cũng không bền chắc, mỗi khi trời mưa, người trong nhà luôn lo lắng, chỉ sợ nó sẽ đổ sập bất cứ lúc nào. Nghe nói năm nay không ít nơi xảy ra nạn lụt, đến cả địa phương quanh năm khô hạn như Vân Châu cũng mưa vài trận vào tháng năm tháng sáu, thiết nghĩ Thông Châu còn nhiều hơn. Mùa hè này, trong lòng phụ thân và nương khẳng định không dễ chịu. Phụ thân nàng đã sớm muốn sửa lại nhà cho tốt hơn, nhưng đáng tiếc “hữu tâm vô lực”.

Lần này nàng nhờ Thanh thúc đưa về một ít da lông là hy vọng có thể bán được nhiều tiền một chút, để trong nhà có đủ điều kiện mà xoay sở.

Không tốt, nàng suy tính không chu toàn rồi. Lẽ ra nàng chỉ nên để lại bốn tấm da sóc, còn lại thì nhờ Thanh thúc bán giúp, rồi mang bạc về cho phụ thân và nương chứ không phải để hai người tự lo liệu. Dương Nghi ảo não, thời gian này phụ thân và nương nàng đều đang rất bận rộn, họ lại còn là những người quá thật thà, không biết cách buôn bán, làm không tốt có khi còn bị người ta lừa, hoặc gặp phải những kẻ thấy mùi tiền thì liền nổi máu tham.

Nhưng giờ mọi việc đã ngoài tầm tay với, dù Dương Nghi có phiền lòng, cũng đành phải để xuống. Chỉ có thể tự an ủi mình, mong rằng mọi chuyện không quá tệ như nàng nghĩ, cách thôn bọn họ không xa cũng có chợ, bình thường, phụ thân cùng nương nàng thường hay mua bán ở đó. Nếu mấy tấm da kia bán ở đây, thì bạc kiếm được ít hơn một chút, nhưng có thể yên tâm.

Dương Nghi không biết, phụ thân và nương nàng căn bản không nghĩ tới việc bán mấy tấm da kia, tất cả đều giữ lại, đợi khi nàng và nhị nha đầu thành thân thì có thể lấy ra thêm trang.

Sau lần Dương Nghi và tỷ muội Vương gia xảy ra tranh chấp, ước chừng hơn một tháng tiếp đó, nhi tử của Vương gia - Vương Xuân Sinh bất ngờ được Bách phu trưởng thăng lên làm *Chính cửu phẩm ngoại Bả tổng. Ngay sau đó, Nhị gia gọi Vương quân sự tới, trả lại khế ước bán thân cho bọn họ xem như bồi thường, để Vương gia ra ngoài tự lập. Vương quân sự tìm một tòa nhà có hai viện ở cạnh Đồng gia để sinh sống.

*Một chức võ quan nhỏ thuộc hàng cửu phẩm.

Dương Nghi không biết tòa nhà này là mua hay thuê, nhưng hàng năm, hai nhà Vương – An cũng có buôn bán chút da lông, ắt hẳn kiếm được không ít, tất nhiên sẽ có bạc để mua nhà.

Vương gia được thăng quan, cởi bỏ nô tịch, khiến cho lòng An đại nương khó chịu một thời gian. Nhi tử của Vương gia chỉ mới vào doanh trại hai năm đã được thăng lên Bả tổng rồi, mà nhi tử nhà bà vào đó bốn năm, mới chỉ là Cửu phẩm Ngoại ủy, hôm nay dưới quyền Vương Xuân Sinh, bảo bà sao có thể nuốt được cơn giận này.

Nhớ đến mấy năm nay, phu thê họ cẩn trọng, đi theo làm tùy tùng, kết quả lại chẳng bằng loại người chỉ biết dùng mảnh khỏe. Đạo này, người đàn ông không có vận khí tốt rồi.

“Lão An, ông nói xem Nhị gia nghĩ thế nào vậy? Rõ ràng Viễn nhi, Văn nhi nhà chúng ta có khả năng hơn Vương Xuân Sinh kia rất nhiều, vì sao hắn có thể lên làm Bả tổng, mà Viễn nhi vẫn chỉ là một Ngoại ủy thôi!”

“Ồ đồ! Nhìn lại bộ dạng bây giờ của bà đi, để người khác thấy lại cho là chúng ta bất mãn với chủ tử đó.”

“Không phải vậy sao? Ông không nhìn thấy vẻ mặt hờ hững của Trương thị à, thật khiến người ta khó chịu!”

An Tiến Lực hí hửng nói: “Nữ nhân các bà đúng là ‘tóc dài kiến thức ngắn’, ngay cả đạo lý núp dưới bóng đại thụ cũng không hiểu. Vương gia hôm nay được thăng quan, cởi nô tịch, thoát nhìn có vẻ tốt. Nhưng một khi đã ra ngoài, phần tình nghĩa với Nhị gia tự nhiên sẽ từ từ phai nhạt theo thời gian, ngày sau Vương Xuân Sinh phải tự dựa vào chính mình rồi. Sinh ca nhi có bao nhiêu bản lĩnh, tôi và bà còn không biết sao? Người như hắn cũng có thể bay lên làm Bả tổng, ắt hẳn là do Nhị gia muốn bồi thường cho Vương gia bọn họ. Còn An gia chúng ta, bản lĩnh của Viễn nhi luôn rất tốt, nếu không gây ra sai lầm gì, Nhị gia đối xử với chúng ta ắt hẳn sẽ không kém hơn Vương gia. Bà cần gì phải để ý chút lợi nhỏ trước mắt này chứ?”

An đại nương đảo đảo mắt, hiểu thông rồi, nở nụ cười, khen An Tiến Lực một câu: “Tiến Lực, vẫn là ông sáng suốt.”

Nhưng có một chuyện An Tiến Lực nghĩ mãi cũng không ra, Vương gia như thế, không phải là ngày một ngày hai, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì khiến Nhị gia quyết định động thủ đây?

An Tiến Lực hưởng thụ ‘hừ’ một tiếng, quay sang nương tử nhà mình “Tôi thấy Vưu đại nương đối đãi với Dương nha đầu cũng không bình thường, rãnh rỗi thì bà và Tiểu Nhu nên thân cận với Dương nha đầu nhiều hơn chút.”

An đại nương đáp lại: “Trước đó vài ngày, Dương nha đầu có hỏi tôi cách chọn lựa da lông, lúc ấy dọa tôi giật cả mình, hỏi ra mới biết là Trầm quân gia bảo nàng tới xin chúng ta chỉ bảo, ông nói xem, Trầm quân sự có phải có ý đồ gì hay không?”

An Tiến Lực suy nghĩ một chút, nói: “Hơn phân nửa là đúng vậy, nha đầu kia rất thông minh. Nàng đã nói chuyện này trước với bà, chính là muốn tỏ rõ nàng không có tâm tư nào khác với An gia.”

An đại nương than một tiếng: “Nha đầu này mới đến chưa bao lâu thì đã chen được một chân vào rồi.” Da lông là nguồn thu lớn nhất cả năm của An gia bọn họ, mặc dù mỗi năm chỉ có một chuyến, nhưng có thể mang về cho họ ba đến năm trăm lượng bạc, gấp mấy lần tiền lĩnh hàng tháng. Chưa nói đến chuyện nếu những người khác ở Đồng phủ mà biết, ắt hẳn cũng hối hận đến xanh cả ruột rồi. Nhưng đáng tiếc chính là mỗi năm cũng chỉ có một lần, Nhị gia tuy không phản đối việc bọn họ tự làm, nhưng nghĩ đến quãng đường xa xôi, gặp ghềnh từ Vân Châu tới Thông Châu, đôi lúc còn có thổ phỉ, bà liền bỏ luôn phần tâm tư này,

An gia bọn họ không có tài lực vật lực lớn đến vậy, cũng không nên tham khoản tiền không thuộc về mình kia, có tiền mà không có mạng để dùng thì còn ý nghĩa gì chứ.

Tính tình nương tử nhà mình thế nào An Tiến Lực sao có thể không biết: “Bà cũng đừng oán giận người ta, việc đã như vậy, cũng là do Dương nha đầu có phúc khí. Vả lại Vương gia rút lui rồi, cái nàng chiếm là phần ngạch của Vương gia, cũng chẳng tổn hại đến chút ích lợi nào của bà. Hơn nữa đây là do Trầm quản gia phân phó, hơn phân nửa cũng được sự chấp thuận từ Nhị gia, bà đi so đo cái này, là tự tìm phiền phức đó.”

Vương gia cõi nọ tịch, không còn là gia nhân của Đồng gia, Đồng gia tất nhiên cũng không có nghĩa vụ phải tiếp tục chăm sóc cho bọn họ. Nghĩ đến việc mỗi năm bọn họ tổn thất đi mấy trăm lượng bạc, An đại nương liền cảm thấy thoải mái trong lòng: “Biết rồi biết rồi, ông chỉ được cái nhiều lời thôi.”

Hôm nay là ngày Vương gia thăng quan, Dương Nghi cũng cảm thấy thoải mái.

Vương gia dọn ra rồi, nàng thật vui mừng. Có mấy người đáng ghét cả ngày cứ lắc lư trước mặt, nói ra những lời khiến người ta bực mình, mà vẫn không thể đuổi đi, đúng thật là một chuyện khiến người ta phiền muộn. Bây giờ thì tốt rồi, nàng nhìn đâu cũng thấy mọi vật đều trở nên đáng yêu hơn mấy phần. Dương Nghi vừa thu dọn thư phòng vừa nghĩ.

Đồng Khoát Nhiên vờ như lơ đãng quét mắt nhìn qua Dương Nghi mấy lần, thấy nàng đang mỉm cười, khoe miệng hơi vênh lên, tâm tình hẳn cũng trở nên vui vẻ.

Quét dọn xong, Dương Nghi thi lễ cáo lui. Ra khỏi cửa, quả nhiên nhìn thấy An Tiểu Nhu ở cách đó không xa. Tiểu cô nương chỉ dám đứng yên ở khoảng cách đó, không chịu đến gần thư phòng thêm nửa thước.

Dương Nghi hướng nàng vẫy vẫy tay, nàng liếc qua thư phòng một cái, rồi mới chậm rãi bước đi, chờ Dương Nghi ở phía trước.

Dương Nghi buồn cười, nàng biết từ trước đến giờ An Tiểu Nhu đều sợ Nhị gia, thấy Nhị gia giống như ‘chuột thấy mèo’, chẳng dám hé miệng nửa câu.

“Tiểu Nhu, thật ra thì Nhị gia cũng không có gì đáng sợ đâu.”

“Cả Thành Vân Châu sợ chỉ có tỷ cảm thấy Nhị gia không đáng sợ thôi!” An Tiểu Nhu nhỏ giọng lầu bầu.

“Ngài không nhiều hơn người khác một cái mũi, cũng không thiếu hơn một con mắt, chẳng có gì khác với người bình thường. Ngài sẽ không tùy tiện đánh người, cũng sẽ không tùy tiện mắng chửi người, nhiều lắm chỉ trừng ra mặt lạnh thôi.”

“Mặt lạnh thôi cũng đã rất đáng sợ đấy!”

Thấy nói không thông, Dương Nghi cũng lười giải thích nữa, chuyện như vậy không thể cưỡng cầu được. Đồng Nhị gia cũng chẳng để ý.

“Nhị gia, Vương gia dọn ra rồi, gia nhân trong phủ không đủ, có cần bảo mấy người môi giới đi mua thêm không?” Vưu đại nương từ ái nhìn Dương Nghi ra khỏi thư phòng, mới nói.

“Không cần, sáng mai ta sẽ nói Thanh thúc dẫn mấy người tới đây. Bọn họ đều là những binh sĩ thương tật phải rút khỏi quân doanh, đại nương cứ chọn lựa đi, sau đó dạy bọn họ quy củ, rồi sắp xếp công việc cho họ.” Tiền trợ cấp ở trên phát xuống cũng không còn bao nhiêu, miệng ăn núi lở. Nếu được, hẳn không ngại cho công việc, để bọn họ có con đường sống.

Vưu đại nương đồng ý, nghĩ có nên nhân cơ hội này dạy bảo cho Dương Nghi luôn không. Năm nay Dương nha đầu cũng đã 11, cách lúc chuộc thân còn có bốn năm, sau khi chuộc thân cũng đến tuổi cập kê, tiếp đó là thành thân, trì hoãn nữa cũng không được, nếu đến lúc đó mới học nữ công gia chánh, thì đã muộn. Từ học tập đến thuần thục, cần phải có cả một quá trình. Nếu nữ công không thành thạo, mất thể diện không chỉ là Dương nha đầu, mà còn cả nương nàng nữa. Dương nha đầu thành tâm đối xử với bà, bà cũng không muốn ngày sau nàng phải khổ.

Thôi, dù sao lão bà tử như bà trừ chút bản lãnh này, cũng chẳng còn gì nữa. Dạy nàng, cũng coi như báo đáp ân tình hơn nửa năm nay đi.

18. Chương 18

Edit: Fuly.

“Ta nhỏ vào, chỉ là một Bách Trưởng nho nhỏ, mà cũng muốn lấy Thiên Vân nhà ta? Bảo hấn về nằm mơ đi! Không biết Thiên Vân của chúng ta, có tướng làm phu nhân sao, người như hấn mà có thể với tới à?” Con trai mới vừa được thăng lên Bả tống, đường làm quan đang rộng mở, Vương Đại nương Trương thị cũng ngày càng kiêu căng.

Nghe Vương Đại nương to tiếng, người nọ thẳng lưng, rời đi.

Lời này không khác nào quăng cho bà mai một cái tát, khiến người ta sinh hận. Dương Nghi chú ý thấy bước chân của vị đại nương này nặng thêm mấy phần, ắt hẳn là tức giận đến cùng cực rồi.

Dương Nghi âm thầm lắc đầu, Vương Đại nương này, nói chuyện cũng không biết giữ chừng mực. Chỉ lo vui miệng nhất thời mà vô duyên vô cớ rước thêm kẻ thù. Có gì không hài lòng, nói riêng với nhau là được, người ta cũng không phải là loại không biết phải trái. Cần gì phải to tiếng ra trước mặt thiên hạ, dùng sự khó xử của người ta nâng cao giá trị nữ nhi nhà mình. Đây mà gọi là kết thân gì chứ, rõ ràng là kết thù thì có!

“Chắc chắc, Dương nha đầu, con nói xem, đây đã là lần thứ mấy trong tháng rồi vậy?” An đại nương lắc đầu, tặc lưỡi. Con trai của bà ta trước kia cũng chỉ là một Bách Trưởng thôi, mơ hồ được Nhị gia chú ý, thăng lên làm Bả Tống, mới đảo mắt một cái mà đã khinh thường Bách Trưởng nhà người ta.

“Chắc là lần 3? Mặc dù hai lần trước không thành, nhưng Vương Đại nương vẫn còn rất khách khí cự tuyệt.” Từ lúc con trai độc nhất thăng quan, Vương gia được cưỡi nô tịch ra ở riêng, cộng thêm Vương Thiên Vân dung mạo xuất chúng, khí chất thanh nhã, xem như cũng có chút danh tiếng ở Vân Châu, người tới cửa cầu hôn liên ngày càng nhiều.

“Trước kia Trương thị không phải như vậy, ắt là do những năm này quá thuận buồm xuôi gió, nên người cũng càng ngày càng không biết chừng mực.”

Có vài người, lúc cao hứng liền làm xằng làm bậy, gây ra vô số họa về sau. Bọn họ không hiểu được đạo lý “Càng hài lòng thì lại càng phải khiêm tốn.”

Dương Nghi không nói nữa, nàng biết An đại nương chỉ đang buột miệng cảm thán mà thôi. Hơn nữa, dù nói thế nào, Vương Đại nương cũng xem như là bậc trưởng bối, An đại nương nói được, nhưng vẫn bối như nàng thì lại không được.

“Ta nghe nói, tiểu tử Trần gia này rất tốt, trừ hơi nghèo ra, mọi thứ đều ổn.”

“Chỉ cần dụng tâm xây dựng, không có ai sẽ nghèo cả đời.” Dương Nghi tùy ý nói.

“Lời này nói cũng phải.” Con người của Vương Đại nương đảo một vòng, cười nói: “Dương nha đầu, nếu con nhìn trúng ai, đại nương sẽ giúp con đi hỏi.”

“Đại nương, con còn nhỏ mà.” Trong lòng nàng khẽ trợn trắng mắt, đây không phải là quá sớm sao? Tính cả tuổi mẹ nàng cũng chỉ mới 12, hơn nữa, nàng cũng không có ý định thành thân ở Vân Châu. Nàng định về nhà, chọn một người thành thật hợp ý, ở gần cha mẹ, có thể đỡ đàn cho song thân.

An đại nương cười, “Không sớm nữa đâu, hôm qua còn có người đánh tiếng với ta về con đấy.”

Những binh lính ở đây, phần nhiều xuất thân từ tầng lớp bình dân, muốn cưới được thê tử là chuyện không dễ. Hơn nữa, ở Vân Châu, nữ nhân cũng không nhiều, làm gì có cơ hội để chọn lựa? Tướng mạo giống như Dương Nghi vậy, mặc dù chưa lớn lên, nhưng người để ý cũng không ít. Trong suy nghĩ của bọn họ, có thể quán xuyến công việc trong nhà chính là thê tử tốt, chẳng ai để ý đến xuất thân là sang hay hèn, cao quý chẳng thể ăn thay cơm. Dù có là tiểu thư yếu điệu cũng chẳng bằng một nữ tử bình thường có thể yên tâm phó thác cả gia nghiệp. Dĩ nhiên, điều này không đại biểu cho việc bọn họ không muốn cưới danh môn khuê

tú. Chỉ là tiêu chuẩn chọn trạng phu của những vị tiểu thư này thường rất cao, không phải môn đăng hộ đối thường không được. Với những người xuất thân bình dân như họ, quả là chuyện xa vời.

“Nghe lời đại nương, đính ước sớm một chút mới tốt, chậm chân thì sẽ bị người ta chọn hết đó. Còn dư lại không phải “dưa vẹo táo nứt” thì chính là những tên tiểu tử vất mũi chưa sạch.”

Nếu như lời An đại nương nói, Nhị gia nhà bọn họ chính là “hàng” còn dư lại, cũng nên xếp vào đội ngũ “dưa vẹo táo nứt” à? Dương Nghi nghĩ thầm, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

“Đại nương, người không cần phải lo cho con đâu, An đại ca cũng gần mười bảy rồi phải không? Đã đến lúc người ra tay thu xếp rồi đó.”

“Cũng đúng nhỉ?” Nghe Dương Nghi nói thế, tâm tư An đại nương chuyển đến khuê nữ bà vừa hỏi thăm mấy ngày trước.

”Vương tẩu, hôm nay lại có người đến cầu hôn nhà tẩu à?”

“Đúng vậy.” Trên mặt của Vương Đại nương Trương thị khó nén vẻ hài lòng.

“Người vừa rồi là Trần gia nương tử phải không? Nghe nói cháu bà ta cũng có chút bản lĩnh, năm nay chỉ mới mười bảy, đã là Bách Trưởng rồi.”

“Nhà đó chỉ có hần độc đinh, ta không muốn gả khuê nữ đi chịu khổ.” Bách Trưởng thì sao chứ, con trai của bà hôm nay đã lên chức Bả Tổng rồi.

Lời này vừa nghe liền biết là lấy cớ, nếu như gả đi, ở trên không có ai quản thúc, chẳng phải quá tốt sao. Là thân nam nhi chỉ cần có chí tiến thủ, ngày sau ắt sẽ thành công thôi. Dĩ nhiên, điều Trương thị nói, cũng có lý. Chỉ là theo tính tình Trương thị, hơn phân nửa là ngại người ta nghèo quá.

“Vương tẩu đúng là một mẫu thân tốt.”

Trương thị ở xa xa nhìn thấy hai người Dương Nghi đang ngồi thêu thùa, liền nói qua loa vài câu với người kia, rồi bước qua: “Ồ, hai người đang nói gì mà vui vẻ vậy, nói cho ta nghe một chút với nào.”

Dương Nghi cùng An đại nương khẽ nhìn nhau một cái. An đại nương nói: “Nào có việc gì, chỉ là vài chuyện thêu thùa linh tinh thôi.” Nói xong nhìn đối diện chớp chớp mắt vài cái, Dương Nghi hé miệng ra cười.

“Nói đến thêu thùa nha, vẫn là ——”

“Ấy chết, ta nhớ tới còn có bộ quần áo chưa làm xong, Dương nha đầu, con đi chọn vải giúp ta đi.”

“Là làm cho Tiểu Nhu phải không? Con nhớ hình như trước giờ muội ấy thích hoa sen ——”

“Nhà chúng ta ——” Trương thị cố gắng chen miệng.

“Không được không được, y phục có hoa sen của nha đầu kia cũng nhiều rồi.”

“Vậy thì.”

Người một câu ta một câu, Dương Nghi cùng An đại nương bàn luận hăng say, Trương thị mấy lần muốn chuyển đề tài tới trên người con gái bà ta, nhưng đều không thành công.

Bà đặc ý muốn khoe khoang đúng không? Ta không cho bà cơ hội đó, xem bà còn làm được gì.

Trương thị thấy hai người càng nói càng hứng khởi, mình hoàn toàn không chen miệng vào lọt, sốt ruột đứng ở một bên. Nhưng bảo bà ta cứ thế rời đi, thì lại không cam tâm, Trần thị (Vương Đại nương) bà sao có thể để mình mất mặt thế được, còn có, phải cảnh cáo tiểu nha đầu họ Dương này vài câu.

Đột nhiên, mắt Trương thị sáng lên, thì ra là Triệu thúc – quản gia đã trở lại,

Trương thị nhiệt tình bước lên đón, “Lão Triệu, ông về rồi à?”

Triệu thúc gật đầu, chần chờ nhìn mấy người họ một cái: “Sao đại muội tử lại có thời gian rảnh rồi đến đây?”

“Còn không phải là vì nữ nhi đáng lo kia sao, ta vừa mới giúp nàng cự tuyệt một mối hôn sự không thích hợp, trong lòng bực mình, nên đến đây nói chuyện một chút.”

Triệu thúc hiểu rõ gặt đầu, thì ra là thế: “Đúng vậy, con cái là nợ của cha mẹ mà.”

“Cũng không phải là ——” Trương thị giống như chiếc máy hát vừa được mở, “phát sóng” liên tục.

.

“Đặc biệt có những nữ nhân, còn nhỏ tuổi mà không biết xấu hổ, cứ thích nhìn chăm chăm nam nhân. Luôn mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình, còn không biết nhìn lại bản thân, nàng xứng sao?” Trương thị nói xong, đưa mắt quét về phía Dương Nghi bên này, lời đầy ẩn ý.

Thanh âm Trương thị vốn không nhỏ, lúc này còn cố ý kéo dài, Dương Nghi nghe xong liền cảm thấy bực bội. Lúc trước, đến ngày nghỉ, Vương Xuân Sinh thường về nhà vài lần, thấy hắn có vài phần giống một cố nhân (một gã sai vặt đã từng giúp nàng), nên nhìn nhiều hơn mấy lần thôi. Không ngờ Trương thị này lại cho rằng nàng tơ tưởng tới con trai của bà ta, thật không hiểu trong đầu bà ta đang nghĩ cái gì nữa.

Có nói gì thì loại người này cũng không thông suốt được, Dương Nghi nhanh chóng thu dọn tâm tư, tuyên, khùng thêu: “An đại nương, hình như con để quên một cuộn chỉ màu ở phòng rồi, phải về lấy đã.”

“Ta cũng phải về làm cơm tối rồi, nhìn sắc trời, chắc lão An cũng sắp trở lại.”

Vừa thấy hai người chuẩn bị đi, Trương thị không nói hai lời, liền tiến lên chặn lại: “Định đi đâu, người ta muốn nói chính là người!”

Triệu thúc nhanh tay đóng cửa lại, ngăn cản những ánh nhìn tò mò bên ngoài.

Dương Nghi giương mắt, nhìn bà ta, không nói một câu.

An đại nương nhin không được, kéo Dương Nghi qua, đứng ngăn ở trước mặt nàng, hỏi: “Họ Trương kia, bà có ý gì?”

“Ta muốn dạy dỗ tiểu nha đầu này, bà đừng nên xen vào!” Trương thị đẩy An đại nương ra, chỉ vào Dương Nghi mắng: “Ta cho người biết, đừng có quyền rũ Xuân Sinh nữa! Bằng không ta không để yên cho người đâu!”

An đại nương nghe vậy, sốt ruột nói: “Trương thị, có người nào hèn hạ như bà không? Bà xem con trai mình là châu là bảo là chuyện của bà, nhưng sao bà có thể đập con cái của người khác vào trong bùn vậy chứ? Dương nha đầu chỉ mới mười hai, bà nói như thế bảo nàng sau này sao dám gặp người khác đây hả?”

“Nếu nàng không làm, sợ gì bị ta nói?”

“Con mắt nào của bà thấy tôi quyền rũ con trai bà?” Dương Nghi lạnh lùng nói, nếu nàng còn im lặng, sẽ khiến người khác nghĩ rằng nàng đang chột dạ.

“Còn dám nói không có? Mấy lần trước là ai nhìn Xuân Sinh nhà ta không chớp mắt?” Xuân Sinh là bị tiện nha đầu này quyền rũ đến thất thần, con trai bảo bối của bà lại không nỡ nói nặng một câu, chỉ vậy thôi cũng đủ thấy bất đồng với người khác rồi.

“Thật buồn cười, nhìn nhiều vài lần là quyền rũ? Vậy vừa rồi ta thấy bà nhìn chăm chăm vào một con chó già, thì ra là bà đang quyền rũ nó à.” Dương Nghi bày ra biểu tình như chột hiểu.

“Người —— người ——” Trương thị giận đến mức bốc khói, nhưng không phản bác được lời nào.

“Tóm lại, Xuân Sinh nhà chúng ta chắc chắn sẽ không coi trọng người, người nên dập tắt cái ý niệm này đi!” Trương thị run rẩy lặp lại ý trong mấy lời vừa rồi, hi vọng dùng cái này để đả kích Dương Nghi.

“Ai thèm chứ, bà chó tự dát vàng lên mặt mình.”

“Đúng vậy, Trương thị, đừng tưởng rằng con trai bà được thăng lên Bả Tổng là giỏi, ta nói cho bà biết, Vân Châu chúng ta cái gì cũng thiếu, nhưng võ quan thì chả hiếm! Xuân Sinh nhà bà chỉ là một Bả Tổng nhỏ nhỏ mà thôi, chẳng đáng cho chúng ta để vào mắt!”

“Còn tốt hơn An Trí Viễn nhà bà, làm đã bốn năm năm mà vẫn chỉ là một Ngoại ủy.”

An đại nương nổi giận.

“Đủ rồi, các người nói xong chưa?! Cả trạch viện này đều bị các người làm náo loạn hết cả, đều do ta bình thường quá thoải mái, nên các người không xem quy củ ra gì phải không, hai người các người, từ ngày mai trở đi, mỗi người quét dọn nội viện mười ngày!” Vũ đại nương chỉ vào Vương Đại nương và Dương Nghi nói.

Hai người không phản đối, quét sân thôi mà, ngày nào họ không làm chứ?

Vũ đại nương nhìn về phía Trương thị: “Trương thị, bà cũng xuất thân từ Đồng phủ, chẳng lẽ mới ra khỏi trạch viện vài ngày, thì đã quên hết quy củ rồi hay sao? Còn nữa, lúc nào nha hoàn của Đồng phủ phải cần người ngoài tới dạy dỗ rồi?”

Trương thị nhìn Vũ đại nương, lúc này vì sự xúc động nhất thời của mình mà hối hận muốn chết: “Vũ đại nương, bà tha cho ta một lần đi, ta —— ta không dám nữa.” Trong quân doanh, con trai còn phải dựa vào Nhị gia nhiều, bà không nên vì mê muội nhất thời mà gây náo loạn ở đây.

“Lão Triệu, tiễn khách!”

Triệu thúc mở cửa, mời người ra ngoài.

“Lần này cho qua, nhưng lần tới sẽ không may mắn như thế đâu.” Thanh âm của Vũ đại nương truyền đến từ phía sau Trương thị, khiến bà ta kinh hoảng chảy mồ hôi đầy người. “Còn có, về chuyện ngày hôm nay, ta không hy vọng sẽ nghe phải nữa chứ khó nghe nào nữa!”

“Vâng ——” Trương thị run run đáp.

19. Chương 19

Edit: Fuly.

Vũ đại nương đuổi Trương thị đi rồi, nghiêm mặt nói: “Người như vậy nói nhiều làm gì, nếu thật ầm ĩ lên, chẳng lẽ chỉ có mình bà ta mất mặt sao?”

Nhưng là, tình huống lúc đó, Trương thị cứ cắn chặt không thả, có muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Dương Nghi hiểu Vũ đại nương lo nghĩ cho nàng, hơn nữa, có bị nói hai câu cũng không mất đi miếng thịt nào, nàng liền bước tới, kéo tay Vũ đại nương làm nũng: “Đại nương, con biết rồi, lần tới nếu nhìn thấy Trương thị, con nhất định sẽ tránh xa bà ta. Đại nương, ngài đừng giận nữa, giận nhiều sẽ mau già đó.”

Thái độ của Dương Nghi khiến Vũ đại nương vừa bực mình vừa buồn cười: “Tuổi ta đã cao, còn sợ già gì nữa.”

Vũ đại nương cũng hiểu Trương thị là người không biết điều, mà Dương Nghi bị người ta chỉ vào mặt mắng to, còn có thể bình tĩnh phản kích, chứ không phải chỉ biết khóc suông, đã rất giỏi rồi, bà cũng không đành lòng trách nàng quá mức.

Bà thở dài, “Danh tiếng của nữ nhân là thứ quan trọng nhất, cũng may bây giờ con còn nhỏ, nếu không hôm nay người bị thua thiệt sẽ là con.” Giấy không gói được lửa, chuyện lúc này nhất định sẽ bị truyền đi. May nhờ Dương Nghi còn ít tuổi, sao có thể làm ra những chuyện xấu xa kia? Nên có nói ra cũng không mấy ai tin.

“Sáng mai con đến biệt viện với ta, những người kia đã được dạy dỗ gần xong rồi, cũng đến lúc dẫn về phân việc.” Vũ đại nương phân phó.

“Vâng——”

“Kẹo Tinh Ngưu đây, kẹo Tinh Ngưu ngon tuyệt đây, hai văn tiền một hộp, được làm bằng bí quyết tổ truyền, hương vị ngọt ngào ngon miệng đây.”

“Lão trưởng, lấy cho ta hai hộp.” Triển Hoàn Đào vừa đưa tiền vừa lải nhải: “Con ta thích nhất cái này, mỗi lần về mà không mua, tiểu tử kia sẽ không cho ta vào cửa.”

Đồng Nhị gia suy nghĩ một chút, yên lặng bỏ tiền, mua một hộp.

“Này, không phải đệ không thích đồ ngọt sao, người đang cô đơn như đệ, mua cái này làm gì?”

Đồng Nhị gia không để ý đến hắn: “Đi thôi, ngày mai đừng đến trễ!”

“Này này ——” kêu hai tiếng, cũng không thấy hắn quay đầu lại, trong lòng Triển Hoàn Đào tò mò rồi rầm, rốt cuộc hắn mua cái này cho ai đây?

Đồng Nhị gia vừa trở về phủ, liền từ Triệu thúc biết được chuyện xảy ra lúc chiều, nghe xong hắn nghiêm mặt nói: “Về sau, những người không phận sự đừng cho vào.” Nói xong, sai bước đi về hướng nội viện.

Triệu thúc thầm tiếc hận thay Vương Hồi, từ lúc Vương gia được cử nô tịch, rời khỏi đây, Vương Hồi vẫn luôn bên ba bận rộn vì kế sinh nhai, đúng là một người biết chịu khó. Đáng tiếc, hắn lại cưới phải một nương tử phá hoại.

Sau khi Vương gia cử nô tịch, phần tình cảm với Đồng phủ đã phai nhạt nhiều rồi, giờ Trương thị lại náo loạn như vậy, khiến Nhị gia lập tức liệt Vương gia vào những người không phận sự, đây không phải phá hoại thì là gì?

Đánh chó phải ngó mặt chủ, lúc trước Vương gia còn là người của Đồng gia, bà ta có gây sự với Dương nha đầu, thì cũng chỉ là mâu thuẫn giữa ma ma với nha hoàn. Nhưng Vương gia tách ra rồi thì không giống vậy nữa. Hôm nay Trương thị náo loạn ở đây, chính là đánh vào thể diện của Đồng gia.

Nhị gia nói như vậy là còn quá nhẹ.

Đồng Khoát Nhiên vào nội viện, thấy Dương Nghi đứng ở bên giếng, lấy mu bàn tay không ngừng dụi mắt, bên chân là hai chiếc thùng nhỏ.

Trong lòng Nhị gia buồn bực, đứng ở bên cạnh không lên tiếng.

Dương Nghi xoa nhẹ một hồi, cảm thấy mắt dễ chịu hơn nhiều rồi, mới từ từ mở ra: “Nhị gia? Ngài về khi nào vậy?”

“Khóc nhè à?” Đồng Nhị gia nhìn chằm chằm vào đôi mắt hồng hồng của nàng.

“Nào có, là do bụi bay vào thôi.”

“Ừ.”

Nhị gia yên lặng lấy ra hộp kẹo: “Cho cô.”

Hai mắt Dương Nghi sáng lên, “Kẹo Tinh Ngư của Trần Ký?”

Chỉ một cái liếc mắt liền nhận ra là kẹo Tinh Ngư của Trần Ký, ắt hẳn bình thường cũng ăn không ít.

Nhưng, sao Nhị gia lại mua kẹo cho nàng?

Nhìn ra sự hoài nghi của nàng, Đồng Nhị gia nghiêm trang giải thích: “Không biết người nào đã đặt cái này ở trong lầu ta, thấy không ai thích ăn, nên ta cảm về, khỏi lãng phí.”

“A, cảm ơn Nhị gia.”

Biệt viện là một tòa nhà có hai cửa, nhỏ hơn nơi ở hiện tại của họ rất nhiều, cũng là sản nghiệp của Nhị gia.

Những người Thanh thúc nhận về dù sao cũng không biết quy củ, phải dạy dỗ quan sát một thời gian, giải quyết vài vấn đề, rồi mới có thể phân việc.

Thẩm Thanh đưa tới sáu nam tám nữ, trong đó có bốn đôi là vợ chồng, nam nữ tách ra dạy riêng. Thanh thúc quản nam, Vưu đại nương quản nữ. Dạy mấy ngày, loại đi một người tay chân không sạch sẽ, hôm nay Vưu đại nương mang Dương Nghi tới nghiệm thu thành quả.

Mà An Tiểu Nhu luôn chơi thân với Dương Nghi, dưới sự năn nỉ của nàng, cũng được dẫn theo .

Vưu đại nương nể tình An gia chăm chỉ chịu khó mấy năm nay, không phản đối việc An Tiểu Nhu đi theo, cũng không thiếu nguyên nhân do hôm qua Trương thị ra tay trợ giúp.

Những người này, chỉ có bốn người nguyện ý ký văn tự bán đứt, một đôi vợ chồng tuổi gần bốn mươi, một quả phụ, một nam tử trung niên bị què chân. Người quả phụ này tên là Hoa nương, lúc trước là tỳ nữ trong một gia đình giàu có, sau bị chủ nhà bán đi, lưu lạc tha hương, gặp gỡ trượng phu trên đường về thăm người thân. Sau đó cùng trượng phu đến Vân Châu, nhưng trước đây không lâu trượng phu bất hạnh bỏ mình. Quãng thời gian lưu lạc lúc trước khiến thân thể bà bị tổn thương không ít, sau khi thành thân không có con, trượng phu chết rồi, bà cũng không muốn tái giá, hôm nay tự nguyện bán mình vào Đồng phủ. Hán tử trung niên kia sau khi bị què chân, vợ bỏ trốn với người khác. Đôi vợ chồng còn lại thì đơn giản nhiều, con trai chết trận, vì kế sinh nhai, cũng vì muốn tìm nơi tránh gió sống nốt nửa đời sau.

Vưu đại nương tập trung mọi người tới đây rồi, không nhiều lời, trực tiếp phân việc. Hai vị thiếu phụ may vá tốt được an bài đến Châm tuyến phòng, hai vị đại nương trông nom việc giặt giũ, một vị phụ nhân khỏe mạnh trông nom việc vẩy nước quét nhà. Phòng bếp do An đại thúc quản, cũng chọn hai vị đại nương có tài nấu nướng.

An bài thỏa đáng xong, Vưu đại nương công bố tiền được lĩnh mỗi tháng cùng chế độ thưởng phạt ọi người, sau đó lại nữa đe dọa nữa động viên người mới, cuối cùng bảo bọn họ ngày mai bắt đầu làm việc.

“Vưu đại nương, Từ thị này vừa nhìn liền biết không phải người hiền lành, công phu mắng chửi người là số một, con thấy những người khác chẳng có ai thích bà ta, hơn nữa, Tôn Thị kia, bộ dáng hung ác, thích bằm, nhéo khiến người khác đau đến tận xương. Con không hiểu sao người lại muốn giữ họ lại? Như vậy sẽ ảnh hưởng đến hòa khí trong nhà đó.” Dương Nghi hỏi, trước kia lúc còn làm di nương, những ma ma như vậy là người nàng ghét nhất, trong viện nếu có những người như thế, thường bị nàng đuổi cho thật xa.

“Dương nha đầu hiểu rõ như vậy là do từng bị nhéo qua rồi à?” Vưu đại nương trêu ghẹo.

“Không có, con nghe được từ một nha hoàn bên Chu phủ, nàng ấy nói rất nhiều nha hoàn ghét bà ta. Biết bà ta muốn vào Đồng phủ, nên nói cho con để cảnh giác.” Lời này nghe rất gây thớ, bởi vì thân thiết với Vưu đại nương, nên Dương Nghi không ngại để cho bà thấy mặt gây thớ của nàng. Nếu là người khác, nàng sẽ tự nhìn tự nghĩ, không hỏi thẳng ra như vậy.

“Nha đầu, con nên nhớ, không có lính nào dỡ, chỉ có tướng không biết dùng người. Từ thị cùng Tôn thị, nếu con biết cách sử dụng thỏa đáng, chỗ tốt của họ sẽ phát huy cực hạn. Chẳng nói đâu xa, ngày hôm qua, nếu Từ thị ở đây, thì chính là nhân tuyển tốt nhất để đối phó Trương thị kia, nhất định sẽ khiến bà ta chẳng chiếm được chút tiện nghi nào.”

Dương Nghi nghe, âm thầm suy nghĩ. Trước kia, lúc nàng làm di nương, không ai dạy nàng những điều này, bình thường đều là phu nhân đưa nha hoàn tới, nàng thấy tay chân lạnh lợi liền phân việc thôi.

“Về phần sao phải lưu lại Tôn Thị, chính con tự suy nghĩ đi.” Bà nghĩ, trong tương lai, những người bà đã dạy dỗ này, chủ yếu là để cho sau khi Nhiên ca nhi thành thân sử dụng. Tránh việc nương tử của Nhiên ca nhi gả đến đây không thể quán xuyến được trạch viện một cách thuận lợi. Nếu không, Đồng phủ này chỉ cần giữ nguyên như cũ là được, nhiều lắm là mua thêm hai thô sử ma ma nữa thôi.

Tôn Thị? Người như vậy dùng để xử phạt những nha hoàn, nô bộc cứng đầu cứng cổ thì không còn gì tốt hơn, chẳng qua, hiện nay trong nhà trừ Nhị gia cùng Vưu đại nương, còn ai có thể động đến nàng? Mà thủ đoạn của Vưu đại nương không tệ, chẳng cần mượn người ngoài, cũng có thể xử lý thỏa đáng được mọi chuyện, cần bản không cần làm những việc thừa thãi thế này. Mà Nhị gia, thì lại càng không cần. Chẳng lẽ, hai người này đều không phải do Vưu đại nương chuẩn bị vì mình? Vậy thì vì ai? Dương Nghi trầm trọc nghĩ.

Buổi tối, An Tiểu Nhu kể lại những việc hôm nay thấy cho cha mẹ.

Nghe nữ nhi nói, An Tiến Lực than thở, “Không hổ là ma ma hầu hạ bên cạnh Thái phu nhân, dùng người cũng chu toàn như vậy. Bà ấy để cho ta làm một quán sự nho nhỏ ở phòng bếp, lúc trước ta còn không

phục. Bây giờ nghĩ lại, so sánh với bà ấy, chúng ta quả thật kém xa.”

An đại nương vẫn còn chưa phục hồi tinh thần.

“Tiểu Nhu, những thứ này ta và nương con không dạy cho con được, về sau con đi theo Dương tử tử phải chú ý mà học, biết không? Không hiểu cũng đừng lo lắng, cứ ghi nhớ ở trong lòng, nếu có thể nghiệm ra được mấy phần thôi, đời này của con cũng sẽ được nhờ rất nhiều rồi.” Chỉ là *Nhân Chi thuật mà đã lợi hại như vậy, ắt hẳn việc nữ công, bếp núc, trị gia ... cũng sẽ không kém.

*Thuật dùng người.

“Ông nói xem, sao vận số của Dương nha đầu này lại hên vậy chứ? Chuyện gì tốt cũng đều rơi xuống người nàng.” Nữ nhi nhà mình so sánh với người ta, liền thấy rõ cao thấp, bảo bà sao không để ý được.

“Bà đó, đừng có ghen tức lung tung. Bà chỉ thấy thành quả người ta đạt được, sao không thấy những gì người ta đã bỏ ra. Tấm lòng nàng đối với Vưu đại nương chẳng kém gì nữ nhi ruột thịt. Ta nghe Thanh quản gia nói, bệnh thấp khớp kia là do nàng mỗi ngày dụng công nấu thuốc chữa trị. Thảo dược không khó lấy, nhưng quan trọng hơn cả là sự kiên trì.”

Lần này, An đại nương không lên tiếng.

“Con biết chữ không?” Vưu đại nương hỏi Dương Nghi.

“Có một chút.”

“Còn việc tính toán?”

Dương Nghi lắc đầu.

“Tới đây, ta dạy cho con.”

Hai ngày sau, Vưu đại nương hỏi lại: “Học xong chưa?”

Dương Nghi gật đầu.

“Con cầm cái này đi, xem cho kĩ, không hiểu chỗ nào thì hỏi lại ta.”

Dương Nghi nhận lấy, thấy hai chữ “Sổ sách” thật to, giật mình đến mức thiếu chút nữa ném nó xuống đất.

“Vừa gặp chuyện đã hoảng hốt, bình thường ta dạy con vậy hả?”

“Đại nương, đây, đây là sổ sách sao?”

“Không phải trên đó có viết à?”

Những gì Vưu đại nương dạy, rất hữu dụng cho việc quản gia sau khi xuất giá của nàng, nàng cũng học rất nghiêm túc, cảm thấy những kỹ năng này, học thêm cũng chẳng có gì là không tốt. Nhưng đây là Sổ sách, kiếp trước đã từng sống ở Đồng phủ gần mười năm, đương nhiên biết sổ sách có ý nghĩa gì, đặc biệt là với một trạch viện như Đồng gia mà nói, sổ sách tượng trưng cho quyền lực lớn nhất, không phải là đương gia thì không thể giữ.

Sổ sách này ghi chép chi tiết thu chi trong nhà Nhị gia, mặc dù kém hơn tòa trạch viện ở Thông Châu kia, nhưng cũng không phải là thứ nàng có thể tùy tiện dụng tới!

Lúc trước khi còn đi theo Đồng Văn Nóc, có một thị thiếp được hán cung chiều đến vô pháp vô thiên, vọng tưởng muốn lấy biểu tượng quyền lực này trong tay phu nhân, không đến mấy ngày sau liền bệnh chết. Cũng lúc ấy nàng mới hiểu, công việc cai quản sổ sách này, chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

“Vưu đại nương, người mau cầm lại đi.” Dương Nghi nhét sổ sách vào tay bà như thể nó là một củ khoai lang nóng phỏng tay.

“Bảo con xem thì con cứ xem đi, nhiều lời như vậy làm gì?”

Đây không phải là vấn đề có nhiều lời hay không được không? “Đại nương tốt của con ơi, người cho con xem cái này, Nhị gia đồng ý sao?”

“Đương nhiên, hần không đồng ý, sao ta có thể đưa cho con?” Những sổ sách này chỉ là một phần nhỏ của việc thu chi trong nhà. Những thứ khác, đều do Nhiên ca nhi quản, lão Trầm thay mặt xử lý. Cho nên căn bản cũng không sợ người khác xem được.

Dương Nghi ngơ ngẩn, Vưu đại nương đối xử với nàng rất tốt, nàng đã biết, nhưng sao Nhị gia cũng ——

Chẳng lẽ? Sẽ không, Dương Nghi lắc đầu một cái, vứt bỏ suy đoán của mình. Mặc dù dung mạo của nàng không tệ, nhưng vóc người gầy yếu, bộ ngực bằng phẳng này, có thể khiến nam nhân thâm thương trộm nhớ sao? Nàng rất hoài nghi.

Trừ phi là loại nam tử bỉ ổi, nhưng ánh mắt Nhị gia nhìn nàng rất bình thường. Nhớ tới chuyện lúc trước hần cho nàng kẹo, đại khái, hần là, Nhị gia xem nàng như cháu gái mà thôi?

“Được rồi, sổ sổ sách này con cầm về đi, có chỗ nào không hiểu thì tới hỏi ta.”

“Vâng——”

20. Chương 20

Edit: Fuly.

“Đại nương, đại nương, không xong rồi.” Dương Nghi xông thẳng một đường từ cửa chính đến nội viện, thở hồng hộc nói.

“Hốt ha hốt hoảng như vậy, còn ra thể thống gì?! Bình thường ta dạy con thế nào, gặp chuyện không được hoảng hốt, nếu thật đã xảy ra, con sợ hãi cũng chẳng có ích gì, ngược lại phải bình tĩnh suy nghĩ, không chừng còn có cơ may cải biến. Còn có, bình thường, khi nói chuyện nhất định phải chậm rãi, hấp tấp như vậy, một chút khí độ cũng không có.” Vưu đại nương dạy dỗ nàng một hơi dài.

Dương Nghi vội ổn định lại thần sắc, đợi Vưu đại nương hài lòng rồi mới lên tiếng: “Đại nương, Nhị gia bị thương.”

“Cái gì? !” Lúc này đến phiên Vưu đại nương không giữ nổi bình tĩnh “Chuyện khi nào, làm sao con biết?”

“Vừa rồi ở đại sảnh, có người trong quân doanh đến.”

Dương Nghi mới vừa nói xong, liền thấy Thanh thúc dẫn một vị tướng lãnh mặc nhung trang, rất uy nghi tới đây.

Thanh thúc giới thiệu: “Vị này là Triển Đô Ti, cũng là biểu ca của Nhị gia, Triển Đô Ti, vị này là nhũ mẫu của Nhị gia.”

“Người là nhũ mẫu của Khoát Nhiên?” Sau khi thấy Vưu đại nương gật đầu, Triển Hoàn Đào nói tiếp: “Ta cũng không nhiều lời nữa, tối hôm qua đại quân Đột Quyết phái thích khách xâm nhập, Nhị gia các người vì cứu Tổng Binh Đại Nhân, thân trúng ba tên, trong đó một mũi tên trúng chỗ nguy hiểm, quân y đang chữa trị. Ta biết trong nhà hần có một lọ Kim Sang Dược, rất hữu dụng với vết thương, đây đúng là thứ đang cần, không biết lọ thuốc kia ở đâu?”

“Để ta đi lấy .” Thanh thúc nói xong, xoay người bước đến thư phòng.

“Bây giờ Nhị gia thế nào rồi?” Vưu đại nương vội hỏi.

“Trước khi ta tới đây, vẫn chưa tỉnh lại.”

“Không được, lão nô phải thấy hần bình an mới có thể an tâm. Triển đại nhân, khi ngài trở về có thể mang lão nô theo được không?”

“Chuyện này —— doanh trại là nơi trọng địa ——”

“Ta bảo đảm sẽ không đi lung tung.”

Không phải là vấn đề này.

“Để Dương nha đầu đi đi, bà cũng đã có tuổi, đến đó cũng chẳng giúp được gì? Không chừng Nhị gia chưa khỏe lại bà đã ngã bệnh rồi.” Không bao lâu sau, Thanh thúc trở lại, cầm trong tay một chiếc bình tinh xảo, giao cho Triển Hoàn Đào. Triển Hoàn Đào nhận lấy, cẩn thận cất đi.

“Không nhìn thấy hấn, sao ta có thể yên tâm? Huống chi ta cũng không đến mức vô dụng như vậy.” Vưu đại nương nói xong, quýnh lên, lại ho khan vài tiếng.

“Nhìn xem, vài ngày trước bà còn đang cảm phong hàn mà, đừng nên làm Nhị gia lo lắng thêm mới phải.”

Vưu đại nương vẫn đang ho, không phản bác được, huống chi chuyện này liên quan đến Đồng Nhị gia, Vưu đại nương không thể không thỏa hiệp, nói với Dương Nghi đang đứng sau võ lưng giúp bà: “Con —— đi ——, chăm sóc Nhị gia —— cho tốt.”

“Đại nương yên tâm, con nhất định sẽ tận tâm chăm sóc tốt cho Nhị gia.”

“Nhanh thu dọn y phục đi.” Thanh thúc nói với Dương Nghi.

Dương Nghi nhìn về phía Triển Hoàn Đào.

Triển Hoàn Đào nhìn quanh một vòng, hình như hấn còn chưa đồng ý mà? Thôi thôi, tối hôm qua thương vong khá nhiều, quân y sợ là không đủ sức ứng phó, có một người tay chân nhanh nhẹn chăm sóc biểu đệ cũng tốt. Vì vậy vội nói với Dương Nghi: “Nhanh lên.”

Dương Nghi không biết cưỡi ngựa, không thể làm gì khác là ngồi chung ngựa với Triển Hoàn Đào, nhưng vì Dương Nghi vẫn đang còn nhỏ, vóc người cũng không cao, nên không có ảnh hưởng gì.

Một đường xóc nảy vội vàng, khoảng hai khắc sau, đến cửa chính doanh trại Vân Châu.

Triển Hoàn Đào dẫn Dương Nghi đi thẳng đến trước lều của Đồng Khoát Nhiên, quân y vẫn còn đang chữa trị, hấn vội đưa lọ thuốc vào.

Hai người đứng đợi ở bên ngoài ước chừng hơn hai chung trà, quân y mới mang về mặt một mồi đi ra.

“Lâm quân y, Đồng Thiên tổng sao rồi?”

“Không tốt lắm, tên đã rút ra, máu cũng ngừng rồi, nhưng hình như Đồng thiên tổng không có ý muốn sống.” Quân y bất đắc dĩ lắc đầu.

“Chuyện này —— sao lại như vậy?” Biểu đệ này, cho tới bây giờ luôn là một người rất kiên cường, những lời này của quân y thật khiến hấn thật khó có thể chấp nhận.

“Các người vào xem một chút đi, nhưng đừng ở quá lâu. Còn nữa, tối nay có thể bệnh nhân sẽ phát sốt, nhớ chú ý giúp ngài ấy hạ nhiệt, đừng để nóng quá sẽ ảnh hưởng tới não.” Dặn dò xong, quân y liền đi.

Triển Hoàn Đào vào thăm Đồng Nhị gia một lúc, dặn dò Dương Nghi chăm sóc thật tốt cho hấn xong, liền vội vàng đi xử lý công vụ.

Đồng Nhị gia sắc mặt tái nhợt nằm ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, chân mày nhíu chặt, không còn vẻ hồng hào tinh anh thường ngày. Má trái có một khối băng trắng, Dương Nghi không hề biết má trái của Nhị gia bị một đao sâu tới tận xương. Tuy Lâm quân y đã khử trùng và bôi thuốc rồi, nhưng dù ngày sau có lành, cũng không tránh khỏi lưu lại sẹo.

Dương Nghi tỉ mỉ vắt một chiếc khăn mặt ướt, đắp lên trán Đồng Khoát Nhiên.

Đến trưa, Nhị gia vẫn còn hôn mê, có mấy tướng sĩ thường ngày thân thiết đến thăm hấn.

Tổng Binh Đại Nhân đã lên tiếng, bảo quân y dùng thuốc tốt nhất chữa trị cho Đồng thiên tổng, nhưng Đồng thiên tổng vẫn chưa tỉnh lại.

Gần tối thì Triển Hoàn Đào cùng các trưởng bối của Triển gia đều tới, nói chuyện với Nhị gia một lúc lâu, ngụ ý đều hi vọng hấn có thể tỉnh lại.

Đến tối, quả nhiên Nhị gia phát sốt. Dương Nghi dứt thuốc cho hắn xong, rồi cời hết y phục, chỉ chừa lại quần lót, cầm khăn lông ướt lau sạch toàn thân cho Đồng Khoát Nhiên, giúp hắn hạ nhiệt.

Có Dương Nghi tận tâm chăm sóc, cơn sốt trên người Nhị gia dần dần tản đi, ẩm xuống nhưng vẫn không ổn định, thân thể dần dần lạnh lẽo, hơi thở cũng chậm lại.

Dương Nghi nhớ tới lời quân y nói, xem ra, quả nhiên Nhị gia không có ý muốn sống nữa.

Dương Nghi là người đã chết qua một lần, nhớ tới quá khứ trước kia của Nhị gia, đối với suy nghĩ của ngài ấy, Dương Nghi cũng có thể mơ hồ hiểu được.

Bởi vì Nhị gia mang bát tự sát thê, một đường lận đận, nếu nói ngài ấy không thêm để ý, sợ đến chính Nhị gia cũng không thể tin nổi. Nghĩ thử xem, Nhị gia cũng đã 23 rồi. Nếu mọi việc đều suôn sẻ, sợ rằng con trai cũng đã có thể đi mua xì dầu. Đáng tiếc, hôm nay, đừng nói đến con, ngay cả thê tử cũng còn không có. Về phía người thân, trừ nương ngài ấy ra, còn có một đại ca không quá thân cận. Bởi vì lúc Nhị gia sinh ra, con trai đại ca ngài đã được một tuổi, cộng thêm Đồng Uẩn Nhiên thường làm quan ở ngoài, tình cảm của hai huynh đệ không thể xem là thân thiết. Gặp chuyện như vậy, người có thể để ngài ấy nhớ thương cũng không nhiều lắm, mà lão phu nhân tuổi đã gần 60, vốn nên an hưởng tuổi già, nhưng giờ lại vì chuyện chung thân đại sự của ngài ấy mà ‘lao tâm khổ tứ’.

Nửa đêm tỉnh dậy, có khi ngẫm lại, chẳng bằng chết đi, khỏi phải lo nghĩ gì nữa, tránh liên lụy đến người thân. Loại ý niệm tiêu cực này, cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua khi cảm thấy bất lực mà thôi. Nhưng một khi thân thể con người bị suy yếu, những suy nghĩ tiêu cực được đè nén trước kia sẽ nhân cơ hội mà ‘nổi dậy’, khiến cho người ta chẳng còn ý chí muốn sống.

Những thứ này, là do Dương Nghi suy đoán. Bát tự gì đó, chỉ là một khái niệm mơ hồ, tin thì có, không tin thì không, nàng cảm thấy chẳng đáng để tâm.

Nhị gia đã trải qua nhiều khó khăn cùng bất công như vậy, nhưng vẫn không một chút oán thán, thật khiến người ta bất ngờ. Thiết nghĩ, lấy thể lực của hai nhà Đồng - Triển cùng năng lực của bản thân ngài ấy, nếu coi trọng khuê tú nhà nào, chỉ cần không phải hoàng thân quốc thích, không phải tiểu thư nhà quá có thể lực, thì sao không cưới được ai. Nhưng ngài ấy tình nguyện độc thân đến nay, chứ không muốn gieo họa cho những cô nương khác, như vậy có thể thấy được ý chí kiên định cùng hiền hậu nơi Nhị gia rồi.

Nghĩ đến đây, Dương Nghi đột nhiên cảm thấy đau lòng, đau lòng thay ngài ấy. Hốc mắt đỏ lên, từng giọt lệ trong suốt, nóng hổi, tí tách rơi lên mu bàn tay Đồng Khoát Nhiên, càng nghĩ, nước mắt càng không kìm nén được.

“Nhị gia, ngài là người tốt, người tốt không nên chết sớm.”

Nhị gia là một trưởng bối tốt, mua kẹo cho nàng, còn bảo Vưu đại nương dạy nàng quản lý sổ sách. Mặc dù những chuyện làm vì nàng không nhiều lắm, nhưng là người đối tốt với nàng ngoài phụ thân và nương mà không hề có mục đích, không vọng tưởng nhận lại hồi báo gì từ nàng, hoàn toàn khác hẳn Đồng Văn Nóc.

Dương Nghi càng nghĩ càng không muốn, đôi tay bắt lấy cánh tay trắng kiện của hắn lắc lắc.

Còn có một chuyện rất quan trọng, nếu như Nhị gia đi rồi, nàng cùng mấy người Vưu đại nương cũng không có kết cục tốt, có thể trở về Đồng phủ là nhẹ, còn không thì bọn họ phải chôn theo.

“Nhị gia, đại nương đang ở nhà trong mong ngài tỉnh lại đây.”

“Nhị gia, nghĩ đến lão phu nhân đang ở Thông Châu đi, nếu người mất như vậy, chắc hẳn lão phu nhân sẽ rất đau lòng.”

.

Đột nhiên, ngón tay Đồng Nhị gia bỗng nhúc nhích, đáng tiếc Dương Nghi không phát hiện.

“Nhị gia, ngài tỉnh lại đi, ngài tỉnh lại ta sẽ làm cho ngài bánh quy xốp gạo nếp. Đây là ta món ta mới học được đó, đại nương nói ngài thích ăn món này nhất mà.”

“Tiểu nha đầu, đừng khóc.”

Dương Nghi đang khóc đến thương tâm chợt ngừng đầu, chớp chớp mắt: “Nhị gia, ngài tỉnh rồi?”

Nhị gia yên lặng nhìn nàng, đôi mắt ướt đầm, mi đẹp khê chớp, những giọt lệ theo đó chảy xuống, càng làm nổi bật da thịt nhẵn nhụi trắng hơn tuyết, cánh mũi ửng đỏ, trong giọng nói còn mang theo tiếng nấc nghẹn, ắt hẳn đã khóc rất nhiều.

“Ừ.”

Dương Nghi khê nấc một cái, ngừng khóc, cẩn thận đỡ hấn ngồi dậy, thấy đôi môi khô ráp của hấn, nhẹ nhàng hỏi: “Nhị gia, ngài muốn uống nước không?”

“Ừ.”

Dương Nghi đứng dậy đi rót ly trà, rồi ngồi xuống giường hẹp, tỉ mỉ giúp hấn uống.

Nhưng ánh mắt Nhị gia vẫn nhìn nàng, không chớp, trong lòng Dương Nghi hơi lúng túng, Nhị gia đây là sao vậy?

Ước chừng là thấy nàng hơi thiếu tự nhiên, Đồng Nhị gia cúi mắt, che đi ánh nhìn như muốn tìm tòi kia.

“Lão Nhị!”

Vừa rồi Dương Nghi có động tĩnh lớn như vậy, những binh sĩ canh gác bên ngoài không thể nào không biết, thoát nghe đều cho rằng Đồng thiên tổng không qua khỏi, bọn họ nào dám chậm trễ, lập tức chạy đi thông báo.

Người xông tới trước tiên là Nhị cứu cứu Triển Hồng Phi, kế tiếp, mấy người khác cũng lục tục tiến vào. Không bao lâu sau, trong căn lều rộng rãi đứng đầy tám chín người, những người này không phải là thân thích thì là huynh đệ vào sinh ra tử với Đồng Nhị gia, Dương Nghi bị chen đến một góc nhỏ phía trong.

Vốn là, bọn họ nghe tin tức nói tình trạng Đồng Nhị gia không được tốt lắm, có thể không qua khỏi. Nhưng bây giờ, thấy người đã tỉnh, đương nhiên không thể tránh được một trận ‘gà bay chó sủa’.

“Được lắm tiểu tử, dọa người khác rất vui đúng không? Người chờ đó cho ta, chờ người khỏe lên rồi, ta không đánh gục người thì không phải là ta.”

Nhị gia quét mắt nhìn hấn từ trên xuống một cái, khinh miệt nói: “Chỉ bằng người?”

Mặc dù bị thương, nhưng bản lĩnh khi dễ người khác của Nhị gia cũng không giảm đi nửa phần.

“Hấn không đủ sức, vậy thêm ta thì sao!?” Triển Hoành Đào đứng ở một bên, lạnh lạnh nói.

“Thêm ta nữa.”

“Còn có ta!”

.....

Khóe miệng Nhị gia co giật ——

21. Chương 21

Edit: Fuly.

“Tiểu Nghi Nhi, nhiều thêm chút, nhiều thêm chút, bây giờ tên kia đã khỏe ngang trâu rồi, không cần phải bồi bổ nữa, tránh khỏi nóng quá mà chảy máu mũi.”

“Triển Hoành Đào!” Lên tiếng cảnh ca tên biểu ca không biết điều kia xong, Nhị gia quay sang dặn dò Dương Nghi, “Nha đầu, đừng để ý đến hấn!”

“Lớn tiếng như vậy làm gì? Tai ta đâu có điếc.” Triển Hoành Đào ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó xoay người nói thảm: “Ngay cả một tiếng biểu ca cũng không gọi, thật là một đứa trẻ không ngoan.”

Đồng Nhị gia đen mặt: “Có loại biểu ca nào giành ăn với biểu đệ đang bị thương như huynh sao?” Nhị gia nhấn mạnh hai chữ ‘bị thương’.

“Nhìn lại dáng vẻ bây giờ của đệ đi, vết thương đã sớm tốt lên rồi, để ta ăn giùm chút canh cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào. Hơn nữa, hiện tại một mình ta phải làm phần việc của hai người, sút đến mấy cân rồi, đáng lý ra người nên bồi bổ là ta mới đúng.”

Đồng Nhị gia trừng hấn, sao không thấy người gầy ở chỗ nào chứ?

Dương Nghi bình tĩnh nhìn bọn họ cãi vã, loại tiết mục này, cơ hồ mỗi ngày đều trình diễn, lúc mới bắt đầu nàng có chút không thích ứng nhưng đến bây giờ đã thành thói quen. Múc thêm một chén nữa cho Nhị gia, còn dư lại thì trút qua bát cho đại nhân Triển Đồ ti.

Đồng Nhị gia cầm bát canh, buồn bực liếc biểu ca mình một cái, không thèm chấp với vẻ mặt hả hê của hấn.

“Nha đầu, hành lý sắp xếp đến đâu rồi?”

“Đều đã thu thập xong.” Cũng không có gì nhiều. Nói thật, ở trong quân doanh ngày người bốn năm ngày rồi, nàng thật sự có chút không chịu nổi.

Bởi vì Dương Nghi là nô tỳ, hơn nữa còn là tỳ tử chăm sóc chủ tử, tất nhiên không có chỗ ở riêng. Nàng nghỉ ngơi ở một góc nhỏ trong lều của Nhị gia, vấn đề ngủ này không quá khó khăn, nhưng vấn đề tắm thì đúng thật không có cách giải quyết. Bây giờ, trời đang là mùa hè, ở trong quân doanh không thể tắm, chỉ có thể thừa dịp vào buổi tối, lúc Nhị gia đã ngủ thắm ướt khăn lau qua loa một chút. Nàng là người yêu sạch sẽ, không tắm rửa thì cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Vậy sáng mai, chúng ta trở về.”

“Đợi chút, các người định đi à?” Vậy canh bổ mỗi ngày của hấn không phải sẽ bay mất sao?

“Vết thương của Nhị gia đã bắt đầu kết vảy, cộng thêm Vưu đại nương đang lo lắng ở nhà, không nhìn thấy Nhị gia sợ rằng sẽ không yên lòng. Hơn nữa thức ăn trong quân doanh cũng không quá tốt cho Nhị gia, cho nên về nhà nghỉ ngơi có lẽ sẽ mau bình phục hơn.” Dương Nghi tỉ mỉ giải thích.

Nghe vậy, Triển Hoàn Đào hít vào một hơi, giải thật, chiêu ‘rút củi dưới đáy nồi này’, đúng là đủ ngoan độc!

Trở lại Đồng gia, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Vưu đại nương, hơn một tháng sau, thương thế của Đồng Nhị gia cũng hoàn toàn lành lại, đáng tiếc vết sẹo trên mặt giống như một con rết kéo dài từ khóe miệng đến vành tai, không thể tiêu trừ. Bộ dạng của Nhị gia vốn đã đủ dữ tợn rồi, giờ đây lại có thêm một vết sẹo, càng giống tội phạm chạy trốn hơn.

Vưu đại nương vừa chăm sóc Nhị gia vừa không biết thở dài bao nhiêu lần, lau bao nhiêu lệ.

Trong lúc Nhị gia dưỡng thương, Vưu đại nương cũng không nơi lỏng việc dạy dỗ Dương Nghi.

Nghỉ ngơi một tháng, Nhị gia liền trở lại quân doanh. Cuộc sống quay về quỹ đạo vốn có.

“Huynh đệ, hai ngày nữa được nghỉ phép rồi, đệ có dự định gì không?” Triển Hoàn Đào bày ra biểu tình lấy lòng, sắp lại gân, một chút dáng vẻ của huynh trưởng cũng không có.

“Làm chi?” Đồng Nhị gia tùy tiện hỏi, mắt vẫn chưa từng rời khỏi sa bàn.

“Không bận gì thì cùng đến Thanh Sơn săn thú đi, bây giờ chính là thời kì hươu sao tươi ngon nhất đấy.”

Đồng Nhị gia ngẩng đầu, kỳ quái nhìn hấn một cái, không phải trước kia ngay cả hỏi hấn cũng không thèm, luôn trực tiếp kéo người đi sao?

Triển Hoàn Đào cảm thấy mình rất xui xẻo, nhận được những hai lá thư nhà, một phong đến từ nương, một phong đến từ tỷ tỷ của hấn. Trong thư đều là bảo hấn phải quan tâm đến chuyện lớn cả đời của vị biểu đệ này, tranh thủ tiền người đi trong năm nay. Bất đắc dĩ, chỉ đành phải nghe theo đề nghị của bạn xấu, dùng đến cả chủ ý cũ nát như vậy.

“Lần này Lâm An Dạ đề nghị mang theo gia quyến, thuận tiện ăn cơm dã ngoại.”

Đồng Nhị gia nhíu mày: “Có bao nhiêu người?” Nữ nhân nhiều thường hay dễ âm ỉ.

“Không nhiều lắm, chỉ mấy nhà có quen biết thôi.” Triển Hoành Đào suy nghĩ một chút rồi bổ sung: “Ta hiểu tính tình của đệ mà, lần này đệ cứ chuẩn bị như cũ là được rồi, ta sẽ nói tấu tấu đệ an bài thỏa đáng mọi thứ.”

Khóe miệng Đồng Nhị gia nhếch lên: “Không cần, tự ta sẽ chuẩn bị.” Mang tiểu nha đầu đi ra ngoài giải giải sầu cũng không tồi, nàng ắt hẳn sẽ rất vui mừng.

Triển Hoành Đào hơi ngạc nhiên, nhưng vì trong lòng còn có chuyện, nên cũng không nghĩ nhiều.

Vưu đại nương lấy lý do lớn tuổi, hành sự bất tiện nên không đi, giao cho nàng thu xếp mọi chuyện, xong hết rồi, báo lại với bà một tiếng là được. Dương Nghi hiểu, đại nương đây là muốn khảo sát khả năng của nàng.

Vưu đại nương không đi, An đại nương tự nhiên cũng biết ý từ chối, nói những trường hợp tụ hội dã ngoại thế này không thích hợp với đại thẩm như bà. Cuối cùng quyết định ra ba người sẽ đi: Dương Nghi, An Tiểu Nhu cùng một gã sai vặt để đánh xe.

Trước đó Dương Nghi đã hỏi qua Thanh thúc những vật dụng cần thiết cho chuyến dã ngoại..., quan trọng nhất là, có thể sẽ gặp phải những tình huống bất ngờ bên ngoài nên phải chuẩn bị kĩ lưỡng để kịp thời xử lý. Nàng còn liệt kê ra danh sách, cẩn thận đối chiếu lại, thêm bớt vài thứ, sau đó mới đưa cho Vưu đại nương xem qua.

Vưu đại nương khen nàng đôi câu, chỉ ra hai chỗ sơ sót nhỏ bảo Dương Nghi bổ sung.

Hai ngày trôi qua rất nhanh. Trời vừa sáng, bọn họ liền lên đường, Đồng Nhị gia cưỡi ngựa, mấy người Dương Nghi ngồi trong xe, nhàn nhã đi về hướng Thanh Sơn.

Đồng Nhị gia đi trước, thấy biểu tấu, liền nhờ nàng chăm sóc mấy người Dương Nghi.

“Nhị gia yên tâm đi, chuyện đệ đã nhờ, biểu tấu ta tất sẽ lo lắng chu toàn. Chỉ là, đừng trách ta nói mấy lời không lọt tai, đệ cũng nên thành thân thôi, trong nhà phải có một nữ chủ nhân chăm lo mới phải.”

Triển Hoành Đào tiếp miệng: “Biểu tấu đệ nói đúng lắm, chuyện này quả thật nên tiến hành sớm đi.” Lần trước biểu đệ xem chút mất mạng, dọa cho trưởng bối hai nhà sợ chết khiếp. Người tham gia quân ngũ như bọn họ, vốn đã luôn ở trong vòng nguy hiểm, chẳng biết khi nào sẽ bỏ thân lại chiến trường. Lấy vợ sinh con, kéo dài hương khói, là chúc trách mà phận làm con cháu như bọn họ phải làm.

“Lần này có gia quyến mấy nhà cũng cùng đi, đều là chỗ quen biết, gia cảnh không tệ, nếu xem trọng người nào, cứ nói với biểu tấu đệ, nàng ấy sẽ làm mai cho.”

Nhị gia lúc này mới hồi thần, cười khổ, thì ra là lần tụ hội này còn có mục đích như vậy. Chỉ là, với bộ dáng bây giờ của hắn, cô nương nhà nào sẽ để ý chứ? Dù cho là lúc trước, khi mặt hắn còn chưa bị thương, hi vọng cũng đã vô cùng mong manh, chứ đừng nói hiện tại.

“Biểu ca, biểu tấu, lời hai người nói, ta đều hiểu. Chuyện này, trong lòng ta tự có tính toán, hai người cứ yên tâm đi.”

Lại hàn huyên đôi câu, Đồng Nhị gia và Triển Hoành Đào liền giục ngựa tiến về phía nam, chuẩn bị vào núi săn thú.

“Khoát Nhiên, nói thật, nương đệ và chúng ta đều rất lo lắng cho đệ. Luôn không hiểu được đệ thích cô nương như thế nào, mấy năm nay đệ sống cũng không dễ dàng gì, nên nương đệ cũng không muốn cưỡng bách đệ cưới những cô nương mà bà thích, chỉ cần hòa hợp là được rồi. Nhưng có một yêu cầu, phải là cô nương có gia thế trong sạch.” Biểu đệ này của hắn, thật quá rắc rối. Những người yêu thương đệ ấy, đều hy vọng đệ ấy sẽ hạnh phúc. Qua lần tai kiếp này, ai cũng đều sợ, sợ đệ ấy cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chặt đứt hương hỏa.

Vân Châu ở lệch về phía Bắc, bốn mùa không rõ rệt như Thông Châu, lúc này lá cây đã ngả vàng, rơi xuống theo gió, phong cảnh nhìn rất hữu tình. Xe ngựa của bọn họ vừa tới núi Thanh Sơn, liền có một cô nương trẻ tuổi tiến lên đón: “Là muội muội ở Đồng phủ đến sao?”

Vừa nhìn trang phục cùng khí độ kia, liền biết là đại nha hoàn đắc lực cạnh chủ tử, Dương Nghi cũng không dám khinh suất: “Đúng vậy, vị tỷ tỷ này, là người Triễn phủ ư?”

Người nọ gật đầu. “Người cứ gọi ta là Hoa Đào là được, phu nhân đã chờ các người lâu rồi.”

Lời này Dương Nghi không dám xem là thật: “Làm phiền Hoa Đào tỷ tỷ, tỷ cứ gọi ta là Dương Nghi, còn vị muội muội bên cạnh này tên là An Tiểu Nhu.”

Hoa đào cười gật đầu: “Đi theo ta.”

Bái kiến phu nhân Triễn Hoàn Đào xong, Triễn phu nhân nói vài lời khách sáo, rồi giao bọn họ lại cho Hoa Đào.

Dương Nghi chọn một chỗ không xa Triễn gia bắt đầu dọn đồ đạc dã ngoại ra. Trên sườn núi tương đối bằng phẳng ở Thanh Sơn, trừ Triễn gia, còn có mấy nhà khác. Dương Nghi biết rõ thân phận của mình, để tránh chọc phải phiền toái, vẫn nên nương tựa vào Triễn gia thì hơn, ít nhất hai nhà còn là thân thích.

“Người có sẹo trên mặt vừa rồi là ai vậy? Nhìn thật đáng sợ!”

22. Chương 22

Edit: Fuly.

“Người có sẹo trên mặt vừa rồi là ai vậy? Nhìn thật đáng sợ!” Thẩm Hàm Ngọc chán ghét oán trách: “Biểu ca cũng thiệt là, người như vậy cũng mời tới, không phải dọa người khác chết khiếp sao?”

Lâm Phương Huệ cau mày, biểu muội này, thật đúng là không lễ phép: “Xuyt, biểu muội, muội đừng nói nữa. Người đó là Chính Lục Phẩm Doanh Thiên tổng Đồng đại nhân, nghe nói vết sẹo trên mặt là vì cứu Tổng Binh Đại Nhân nên mới bị thương.” Nàng nhấn mạnh ba chữ Chính Lục Phẩm, người ta không phải dạng vô danh tiểu tốt, mà người có thể tùy ý chà đạp.

Nếu để người ngoài nghe được, thể diện của Lâm gia bọn họ cũng coi như mất sạch.

“Oa —— hẳn chính là Đồng Nhị gia? Là người mang tiếng khắc thê kia sao? Quả nhiên, đáng đáp người này vốn đã xấu, giờ trên mặt còn có thêm một vết sẹo, lại càng xấu hơn.”

“Biểu muội!” Lâm Phương Huệ khẽ quát.

“Ai nha, biểu tỷ, chỉ là một Doanh Thiên tổng mà thôi, sợ gì chứ? Biểu ca là Chính ngũ phẩm kia mà.” Thẩm Hàm Ngọc xem thường.

“Dù chỉ là Cửu Phẩm Ngoại ủy, cũng không phải là người muội có thể tùy ý nghị luận!”

“Được rồi, không nói thì không nói. Cần gì bày ra bộ dạng giáo huấn người khác thế chứ.”

Thanh âm của hai người không nhỏ, nhưng bởi vì Dương Nghi cách bọn họ khá xa, nên chỉ có vài từ mơ hồ lọt vào tai.

Dương Nghi nghe được sắc mặt trầm xuống.

“Dương tỷ tỷ?” An Tiểu Nhu chần chờ hỏi. Hiển nhiên, nàng cũng nghe được.

Dương Nghi nhìn về phía Triễn gia một cái, phát hiện vẻ mặt của những nha hoàn ma ma kia vẫn bình thường, không lý nào nàng nghe, mà bọn họ không nghe được?

“Đừng để ý tới họ, lát nữa ta và muội đi xung quanh nhặt thêm ít củi mang về.” Dương Nghi thở dài trong lòng, cho dù nàng nghe những lời kia cảm thấy tức giận, khó chịu hơn đi nữa, thì với thân phận nhỏ bé này, có thể làm được gì chứ? Lỡ mắng tiến lên tranh luận với người ta sao? Như vậy, cũng chỉ làm tăng thêm phiền toái cho Nhị gia mà thôi. Huống chi, đối với lời nói của mấy người không liên quan này, Nhị gia cũng chưa chắc để ý.

Xung quanh núi Thanh Sơn đều là cây cối, nên chỉ một lát, hai người đã nhặt được một bó to.

Dương Nghi nhìn khuôn mặt mệt mỏi đỏ bừng của An Tiểu Nhu, nói: “Tiểu Nhu, muối ở đây nghỉ một lát đi, nhân tiện trông chừng hành lý, ta đi lấy chút nước. Bao ca ca đi nhặt thêm ít củi nữa đi.” Bao tiểu ca chính là gã sai vặt đánh xe.

Bao Lục Nhi không có dị nghị gì với sự phân công của Dương Nghi.

“Dương tỷ tỷ, ta đi với tỷ, ta không mệt, chỉ hơi nóng thôi.”

“Nghe lời, những hành lý này mặc dù không quý giá gì, nhưng cũng phải có người trông mới được. Hơn nữa, nường muối nhờ ta chăm sóc muối, lát nữa nếu bị nhiễm phong hàn ta biết ăn nói thế nào với An đại nương đây.”

“Được rồi.”

Dòng suối nhỏ cách nơi này một quãng, vừa rồi Dương Nghi thấy có rất nhiều người múc nước về từ phía kia. Nàng không muốn chen lấn với người khác, liền đi lên một đoạn ngắn, tìm chỗ tốt ngồi rửa tay, rửa mặt, định ngồi nghỉ trên tảng đá lớn một lát, rồi mới mang nước trở về.

Nhìn dòng suối trong suốt, bất chợt lại nhớ đến những người thân ở quê nhà, không biết bây giờ họ sống có tốt không? Tính thời gian, thì nàng đến Vân Châu cũng gần hai năm rồi. Tết năm ngoái, nàng vốn có thể theo trở về, nhưng không khéo chính là, trước khi bị nhiễm phong hàn, không thể không ở lại. Chỉ có thể lấy hai tấm da lông còn lại nhờ Thanh thúc bán, sau đó mang bạc về Dương gia giúp nàng. Năm đầu tiên tới Vân Châu, trừ gửi về mấy tấm da lông kia, nàng còn có một tấm da Chồn bạc chất lượng thượng hạng. Nàng không biết rằng, tấm da này bị Nhị giữ lại, còn bảo Thanh thúc mang hai mươi lượng bạc đến Dương gia.

Dương Nghi lấy lại tinh thần, thở dài, dù cuộc sống ở nhà thế nào, nàng cũng đã tận lực, có nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, còn không bằng làm việc trước mắt cho xong.

Đột nhiên, “bình” một tiếng, thùng gỗ chứa nước rơi xuống đất. Sắc mặt Dương Nghi trắng bệch ôm bụng ngồi xồm xuống. Bụng của nàng rất đau, mỗi lần hít thở thì cơn đau càng tăng thêm, đau đến nỗi khiến nàng ngồi không vững nữa. Qua chừng hai chung trà, bụng mới dần dần dịu lại. Dương Nghi thử đứng lên, cảm giác phía dưới có chút kì lạ, dính dính. Loại cảm giác này quá quen thuộc, Dương Nghi thầm kêu không tốt. Đây rõ ràng là dấu hiệu quỳ thủy đến. Kiếp trước lần đầu nàng có kinh là ở mười ba tuổi, sao giờ lại đến sớm thế này?

Quỳ thủy lần đầu tiên đến rất mãnh liệt, không đợi nàng suy tính thỏa đáng, đã thấy quần lót ngày càng ướt át. Thêm nữa, hôm nay nàng mặc xiêm áo màu trắng, Dương Nghi cứng người tại chỗ, không biết phải làm thế nào cho đúng.

Nhưng vào lúc này, nơi xa truyền đến từng tiếng ‘thùng thùng thùng —— thùng thùng thùng ——’.

Những người bên dòng suối vội vàng nhìn lại.

“Tiếng gì vậy?”

“Là mấy người đại nhân quay về sao?”

“Không giống tiếng chân ngựa!”

“Không tốt, thanh âm này —— thanh âm này —— hình như là heo rừng, heo rừng đến rồi!”

“Người nói đùa à?”

Nơi cắm trại cũng truyền đến tiếng thét chói tai của nữ nhân, ngay sau đó, tín hiệu báo nguy được phát lên không trung.

“Trời ạ, rất nhiều heo rừng!” Hơn một trăm con heo rừng điên cuồng chạy về hướng này, gặp ai cũng húc.

“Heo rừng húc người kia.”

“Cứu mạng.”

“Chủ tử đi mau!”

“Bảo vệ chủ tử lên xe ngựa, mau!”

.....

Dương Nghi lo lắng ấy người An Tiểu Nhu, nhưng nàng biết giờ mình có đi ra cũng chỉ là vô ích, hy vọng bọn họ có thể nhanh trí một chút, tìm chỗ an toàn mà trốn.

“Không tốt, bên kia có biến.”

Các nam nhân đang sẵn bản lập tức quay đầu ngựa, chạy như bay về sườn núi phía nam.

Không muốn va chạm với đám heo rừng, đám người phân tán ra. Đồng Khoát Nhiên nhìn xung quanh tìm kiếm mấy người Dương Nghi, may mắn, ở sườn núi phía bắc tìm thấy An Tiểu Nhu cùng Bao Lục Nhi, nhưng lại không nhìn thấy Dương Nghi.

Đồng Nhị gia bản liền mấy tên, thanh toán đám heo rừng xung quanh họ xong, lo lắng hỏi: “Sao chỉ có hai người các người? Dương Nghi đâu?”

“Tỷ ấy đang ở ngoài suối.”

“Hai người núp ở đây, ta đi tìm nàng.”

“Cứu mạng, có ai hay không? Đừng đến đây, đừng đến đây, a ——” Thẩm Hàm Ngọc lo sợ nhìn con heo rừng đang thở phì phò trước mắt, tay cầm một cây gỗ không ngừng khua khoắng loạn xạ.

Vừa rồi nàng chỉ biết cầm đầu chạy, bất tri bất giác thất lạc mọi người, chạy trốn đến nơi vắng vẻ này, ngay cả một bóng người cũng không có, lại còn có một con heo rừng theo sát sau lưng.

Đột nhiên, hai chân sau của nó đạp một cái, phát lực, hung hăng chạy nhanh về phía nàng. Thẩm Hàm Ngọc nhanh chân bỏ chạy, mắt thấy heo rừng càng đuổi càng gần, nàng nghĩ rằng ắt hẳn mình phải bỏ mạng ở đây rồi.

Đột nhiên, con thú thét lên chói tai, sau lưng còn truyền đến tiếng vật nặng ngã xuống đất. Thẩm Hàm Ngọc quay đầu nhìn, thì ra heo rừng bị một mũi tên bắn trúng đầu, sau đó, nàng phát hiện người cứu nàng lại là Đồng Nhị gia! Hắn ngồi trên lưng ngựa bắn liền ba tên, bắn xong rồi không thèm nhìn kết quả, chạy như bay, càng chẳng thèm liếc nhìn nàng một cái. Nếu không phải do mắt của nàng tốt, căn bản là nhận không ra người đến.

“Này, người chờ một chút! Người không giúp ta, ta trở về thế nào?”

Không ai trả lời nàng.

Đồng Khoát Nhiên rất có lòng tin với tài bắn cung của mình, dù ba tên kia không thể giết chết con heo rừng cũng sẽ làm cho nó bị thương nặng, cô nương kia hoàn toàn có thể chạy trốn, nếu vẫn không được, thì cô ta cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời thôi. Hắn phải nhanh chóng tìm được Dương Nghi, thật sự không muốn lãng phí sức lực trên những người không liên quan.

Lúc Đồng Nhị gia tìm được Dương Nghi thì nàng đang run run đứng trong dòng suối, sắc mặt trắng bệch. Một con heo rừng ở bên bờ nhìn đang chăm chăm, thỉnh thoảng thử nước, bộ dạng như lúc nào cũng có thể bổ nhào qua. Dương Nghi không biết heo rừng có sợ nước hay không, thời điểm vừa thấy con thú này, nàng theo bản năng chạy xuống dòng suối. Thật ra thì, con suối này sâu nhất là ở gần bờ, nước đến khoảng đầu gối.

Đồng Khoát Nhiên dễ dàng giải quyết con heo rừng. Tiếp đó, không nói một lời ôm Dương Nghi từ dưới nước lên bờ.

Nhiệt độ của Nhị gia khiến Dương Nghi lấy lại tinh thần: “Cám ơn Nhị gia.”

“Nàng bị thương?” Đồng Nhị gia chỉ chỉ vết máu phía sau nàng.

Ý thức được hẳn nói cái gì, Dương Nghi hận không thể đào một cái lỗ chui xuống: “Không có —— không có bị thương.”

Nhị gia cau mày, không đồng ý nhìn nàng: “Bị thương thì cứ nói ra, ta luôn mang theo thuốc trị thương, vừa lúc có thể cầm máu. Yên tâm, sẽ không đau đâu.”

Nhị gia, nàng thật không bị thương mà, loại vấn đề này, bảo một cô gái như nàng phải mở miệng giải thích thế nào với một đại nam nhân như hẳn đây!!!

“Nhanh đi, đừng để mất máu quá nhiều!” Nhìn màu máu, còn rất tươi, rõ ràng là vừa mới chảy xuống, điều này nói rõ vết thương còn chưa cầm máu.

Dương Nghi nhìn bộ dạng nếu nàng không ngoan hẳn liền tự thân động thủ kia, nhắm mắt lại, chấp nhận mà nói: “Thật ra thì, đó là Quỷ Thủy á.” Trời ạ, để cho nàng chết đi.

Đồng Nhị gia sửng sốt, tiếp đó, mặt dần đỏ lên, đáng tiếc da người này vốn đen, nên không nhìn rõ, chỉ từ hai bên tai hồng hồng có thể nhìn ra một chút đầu mối.

Lúng túng, trầm mặc tràn ngập giữa hai người.

“Khoác lên đi.” Đồng Nhị gia cởi áo ngoài trên người ra.

Dương Nghi chần chờ một chút, nhưng vẫn nhận lấy, khoác lên. Dù sao với tình trạng hiện giờ của nàng, để cho người khác nhìn thấy, không lịch sự lắm, có chiếc áo khoác đậm màu này của hẳn, ắt hẳn không ai nhìn ra gì.

“Đi thôi, chúng ta qua hội hợp với họ.”

Dương Nghi đáp khẽ.

Nhị gia dắt ngựa đi ở phía trước, Dương Nghi chậm rãi theo sát phía sau.

Nhị gia vốn là võ phu, bước chân vừa nhanh lại vừa lớn. Thân thể Dương Nghi đang không thoải mái, cộng thêm vừa rồi còn ngâm mình trong nước một khoảng thời gian nên lại càng khó chịu.

Đồng Khoát Nhiên quay đầu lại thì thấy nàng sắc mặt tái nhợt cố gắng bước theo hẳn, mặc dù không nói gì, nhưng tiếp đó, hẳn dần dần bước chậm lại.

Không bao lâu sau, bọn họ đến được chỗ bọn người An Tiểu Nhu. Các nhà đang kiểm lại nhân số, trải qua lần biến loạn heo rừng này, các nhà đều có thương vong. May nhờ các nam nhân trở lại kịp thời, nên chỉ chết hai người, số còn lại bị chút vết thương nhẹ hoặc kinh sợ mà thôi.

23. Chương 23

Edit: Fuly.

Trải qua trận hỗn loạn này, không ít người bị thương, hoặc bị rách xiêm áo, cũng có không ít nữ quyền khoác áo ngoài của người khác.

Cho nên Dương Nghi mặc áo của Đồng Khoát Nhiên, cũng không coi là quá gây sự chú ý. Chỉ là hai ống tay dài ra một khúc, giống như một đứa trẻ mặc y phục của người lớn, có chút buồn cười thôi.

Đồng Khoát Nhiên mặc dù đang thương nghị chuyện vừa rồi cùng các đồng liêu, nhưng cũng đôi lúc hoặc vô tình hoặc cố ý quét mắt về phía Dương Nghi, thấy sắc mặt nàng vẫn không tốt, nhưng may mà có chút huyết sắc hơn. Lúc vừa trở về, trừ thả chậm bước chân hẳn cũng chẳng biết phải giúp nàng thế nào. Hẳn không ngại công nàng trở lại, nhưng không thể không bận tâm đến thanh danh của nàng.

Lúc trước hẳn vẫn còn nghĩ nàng là tiểu nha đầu, vậy mà —— nghĩ đến không khí mập mờ vừa rồi, ngực của hẳn chợt xẹt qua một cảm giác khác thường, tê dại kích thích ——

Sau khi an toàn trở về, Thẩm Hàm Ngọc liền tiếp nhìn về phía Đồng Nhị gia.

Nữ nhân đối với thoại bản anh hùng cứu mỹ nhân, luôn khó có sức chống cự. Thẩm Hàm Ngọc cũng không ngoại lệ, nói thật, lúc vừa phát hiện người cứu mình là Đồng Nhị gia thì nàng vô cùng thất vọng.

Nhưng Đồng Khoát Nhiên sau khi cứu nàng, một câu cũng không nói liền bỏ đi, hiện tại cũng vậy, chẳng thêm liếc mắt nhìn nàng một cái. Điều này làm cho nàng rất tức giận, nữ nhân thật đúng là một sinh vật phức tạp, nếu lúc ấy Đồng Khoát Nhiên mượn ân cứu mạng bày tỏ sự quan tâm, có lẽ nàng sẽ vui mừng, sẽ hài lòng, nhưng tuyệt đối sẽ không để hấn ở trong lòng. Nhưng hôm nay hấn chẳng thêm ngó ngang gì đến, lại làm cho nàng thật sự để ý.

Nàng không tin, Đồng Khoát Nhiên xấu xí này chẳng có chút cảm giác nào với nàng, nếu không, hấn cũng chẳng xuất hiện một cách “trùng hợp” như thế.

Nhưng tại sao hấn vẫn luôn không bước tới kể công đây? Hay là, do lúc đó nàng quá chật vật, nên hấn không thấy rõ dung mạo? Có lẽ, hấn chỉ là “vờ tha để bắt”?

Thôi, nhìn vào phân lượng hấn đã cứu nàng, liền chủ động một lần vậy. Thẩm Hàm Ngọc quay sang Lâm Phương Huệ, nói: “Biểu tỷ, ta ra đây một lát.” Hấn lớn lên như vậy, sợ là chưa từng tiếp xúc với nữ tử như nàng đi?

Lâm Phương Huệ cau mày: “Muội định đi đâu?” Tình thế bây giờ, tốt nhất không nên làm gì khiến chuyện rối lên thêm nữa.

“Đến chỗ biểu ca.”

Lâm Phương Huệ thấy nàng nhanh như chớp đã đi ra xa, cũng lười trông nom.

“Đồng thiên tổng, cảm ơn vừa rồi ngài đã cứu ta ——”

Đồng Khoát Nhiên đang nói chuyện lại bị người ta cắt ngang, tự nhiên lòng không vui, hấn định bàn bạc nhanh, để về sớm một chút, không muốn nha đầu kia quá vất vả. Còn việc cứu người nào, hấn căn bản không để ở trong lòng.

“Không cần khách khí.” Đồng Nhị gia nhàn nhạt nói.

Cảm nhận được sự lạnh nhạt của hấn, Thẩm Hàm Ngọc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

“Biểu muội, ta và Đồng thiên tổng còn có việc phải thương lượng, muội trở về trước đi, hôm nào ta sẽ dẫn muội tới cửa cảm tạ.” Lâm Hoán Chi cũng cảm thấy phiền lòng với vị biểu muội này, giờ là lúc nào rồi, còn hành sự tùy tiện không phân biệt tình huống như thế chứ.

Thẩm Hàm Ngọc cắn môi, dậm chân một cái, chạy đi.

“Biểu muội này của ta thật luôn khiến người khác phải nhức đầu, mong Đồng huynh lượng thứ.”

“Không có việc gì.”

Cuối cùng, các nam nhân mượn được mấy chiếc xe ngựa từ một thôn trang dưới chân núi Thanh Sơn, cộng thêm vài chiếc chựa hư hỏng nặng, miễn cưỡng cũng có thể đưa người trở về.

Sau khi trở lại Đồng phủ, nàng nhờ ma ma ở phòng bếp nấu giúp một chén nước đường đỏ.

Vừa đại nương từ bên ngoài về, vừa nghe nói như thế, kinh ngạc nhìn Dương Nghi một cái, biết quỳ thủy của nàng đang tới, trước đây không lâu lại ngâm mình trong nước lạnh, vội bảo người pha nước tắm cho nàng.

Kiếp trước, kinh nguyệt của Dương Nghi luôn rối loạn, không theo quy luật, còn kèm thêm triệu chứng đau bụng. Nàng không để ý mấy, cũng không có trưởng bối nói với nàng về tầm quan trọng của vấn đề này. 15 tuổi, nàng bị Đồng Văn Nóc nạp làm thông phòng, vẫn không mang thai. Cho đến một hôm, nàng ra tay cứu một lão ma ma phạm tội, khi đó nàng coi như được sủng ái, nên Nhị phu nhân cũng cho chút mặt mũi. Sau này, đại nương thấy mỗi khi kinh nguyệt đến, nàng đều cực kì khó chịu cùng không có quy luật, mới ra tay giúp nàng điều chỉnh chút ít trên ẩm thực, thế này mới khiến nàng mang bầu.

Kiếp này, nàng không muốn bỏ bê thân thể của mình, chưa tới ba năm nữa nàng sẽ cập kê rồi, sau đó là lập gia đình. Làm thế tử của người ta không thể so với khi làm thiếp thất, không có mấy nhà có thể chịu được việc vợ mình ba năm rưỡi mà chẳng sinh nổi một quả trứng.

Thật ra thì đây không phải là chuyện khó khăn gì, mỗi khi đến nguyệt sự chỉ cần uống chút nước đường đỏ nấu gừng, sau kì kinh thì uống canh *Tứ vật khoảng sáu bảy ngày. Canh gừng nấu với đường đỏ có thể trị chứng đau bụng kinh, có thể xúc tiến việc bài tiết chất độc. Canh Tứ vật có thể điều lý thân thể, khiến kinh nguyệt có quy luật, cũng bài xuất các chất bẩn còn sót lại trong tử cung, giúp khí sắc nhìn tốt hơn.

Những biện pháp này, không có mấy người biết, nhưng những phu nhân thì lại biết. Đáng tiếc Dương Nghi xuất thân nghèo khó, nường nàng không bị bệnh này, hoặc dù có bị, cũng sẽ cố chịu cho qua, chứ chẳng tốn tiền đi điều trị. Mà bên cạnh Dương Nghi đến một vị ma ma cũng không có, người hầu toàn là những nha hoàn ít tuổi không mấy kinh nghiệm, đối với những chuyện này cũng chẳng biết chút gì. Lúc trước, khi đi theo hầu hạ Nhị phu nhân, tuy là nhị đẳng nha hoàn, thế nhưng những chuyện cơ mật đều do thân tín của Nhị phu nhân làm, nào đến lượt nàng nhúng tay? Chuyện liên quan đến con cháu, sợ không chỉ Nhị phu nhân, mà tất cả các phu nhân khác cũng phải phòng bị vậy thôi.

“Ai, nghe nói Vương Thiển Vân đính hôn rồi.” An Tiểu Nhu lại gần Dương Nghi nhẹ giọng thủ thỉ, gương mặt thần bí, giống như biết cái gì.

“Cũng không còn sớm nữa, năm nay nàng cũng đã 15 rồi đúng không?” Dương Nghi tùy ý nói, tay vẫn không ngừng việc luồn kim.

An Tiểu Nhu thấy Dương Nghi chuyên chú thêu thùa, nhìn thoáng qua, một đóa hoa sen đã thành dáng.

Thấy nàng không thèm để ý, tâm tình nhiều chuyện của An Tiểu Nhu cũng phai nhạt đi đôi chút, “Là 15 rồi, nghe nói nhà trai là Ngũ Phẩm Tuần phủ Lâm đại nhân.”

Lần này, Dương Nghi kinh ngạc ngẩng đầu lên, Ngũ Phẩm Tuần phủ Lâm đại nhân? Lấy thân phận của Vương Thiển Vân căn bản không thể, chẳng lẽ là làm thiếp? “Làm thiếp à?”

An Tiểu Nhu gật đầu.

“Vương gia chịu?”

“Sao lại không chịu? Hai ngày nay Vương Đại nương cười đến không khép miệng, ngày hôm qua còn dẫn Vương Thiển Vân đến nhà muội khoe khoang nữ nhi của bà ta tốt số thế nào, chộc nương muội tức giận kìa.” Nói xong lời cuối cùng, mặt An Tiểu Nhu buồn buồn.

“Làm thiếp à?” Dương Nghi thở dài, đặt khung thêu xuống. Người chưa từng trải qua, chỉ thấy được mặt tốt bên ngoài, đợi đến khi hiểu được thì đã quá muộn.

“Tiểu Nhu hâm mộ sao?”

Nhớ tới thần thái phi dương, quần áo sáng rỡ của Vương Thiển Vân hôm qua, An Tiểu Nhu mê muội nói: “Muội không biết.”

“Dương tỷ tỷ xinh đẹp hơn Vương Thiển Vân nhiều, về sau nhất định sẽ gả cho người còn tốt hơn Lâm đại nhân.”

Nghe lời nói thật thà, ngây thơ này của An Tiểu Nhu, Dương Nghi cười cười, có dung mạo đẹp chưa chắc đã có thể gả cho người tốt.

“Mặc kệ người ta thế nào, ta nhất định sẽ không làm thiếp.” Dương Nghi nghiêm túc nói. Có một số việc, đã làm một lần liền thôi, đi lại con đường đã từng bước qua thì đúng là quá ngu ngốc. Không phải ai cũng đều có cơ hội làm lại lần nữa, nàng rất biết trân trọng quà tặng mà ông trời đã ban ỉn.

Nghe nàng nói như thế, có một người đang đi cách đó không xa chợt dừng bước, sau ít phút mới rời khỏi.

Thật ra thì hơn một năm này, Vương Thiến Vân cũng trôi qua không tốt mấy, từ lúc cởi nô tịch, ra khỏi Đồng phủ, Trương thị lại còn ngạo mạn cự tuyệt mấy nhà tới cửa người cầu hôn xong, lời đồn Vương gia mất cao hơn đầu liền nhanh chóng lan ra.

Dần dần, người tới cửa cầu hôn ít đi. Vốn là, mấy hộ giống như Vương gia, những nhà quyền quý chân chính thường nhìn không vào mắt, có vài thương gia có chút tài sản đến cửa cầu hôn, cũng chỉ là vì mỹ danh của Vương Thiến Vân, nhưng Trương thị lại quá kiêu ngạo, không nhìn rõ được sự thật.

Cộng thêm những lời đồn kia, người có gia cảnh thuộc hàng trung, chẳng ai muốn đưa đến cửa cho người ta chế nhạo, vì vậy liền dứt khoát bỏ qua ý muốn kết thân với Vương gia. Khuê nữ Vương gia không có lỗi, nhưng thông gia như vậy thật quá không biết điều, không chừng ngày nào đó mình sẽ bị dính líu. Hơn nữa, cô nương tốt ở Vân Châu cũng không phải chỉ có mình Vương Thiến Vân.

Cũng có người bất mãn với thái độ của Vương gia, tốn ít tiền trưng diện cho lão khát cái đầu đường, bảo hấn tới cửa cầu hôn, thuần túy là muốn làm cho Vương gia mất mặt. Kết quả dĩ nhiên là bị Trương thị tức giận dùng chổi lớn đuổi ra khỏi cửa.

Nửa năm sau, Vương gia chấp nhận đề nghị của Lâm gia, gả Vương Thiến Vân làm thiếp cho trưởng tử Lâm gia.

Đối với việc này, mọi người khen chê không đồng nhất, có hâm mộ, có xem thường. Có người nói, Vương Thiến Vân đúng là tâm cao khí ngạo như lời đồn, chỉ sợ mệnh mỏng như giấy bạc, có lẽ chính bản thân nàng ta cũng không nhận ra.

Lúc mới đầu, Vương gia vốn rất đắc ý, cho là thoát khỏi Đồng gia, ngày sau sẽ càng tốt đẹp. Con trai tuổi còn trẻ đã lên chức cử phẩm, càng có nhiều cơ hội thăng tiến. Trên tay mình lại có chút tiền vốn, mấy năm nay dưới trướng của Nhị gia, cũng có quen biết không ít, dựa vào giao tình ngày thường, tiếp tục việc kinh doanh cũng không phải là vấn đề khó.

Đáng tiếc, Vương Hồi vất vả, xoay quanh, nhưng chẳng mấy ai muốn hợp tác với ông ta, bạc trong nhà lại vì việc xây dựng quan hệ mà tiêu tốn phân nửa.

Con trai không hiểu chuyện, vì một lần say rượu gây sự đả thương người, bị cách chức Chính cử phẩm Ngoại Ủy Bả tổng. Mới chỉ hơn một năm, đã hành hạ vợ chồng Vương gia tiều tụy không ít.

Hai đóa hoa nở trên cùng một cành. Ngược lại với Vương gia, An Trí Viễn vì lập công trong chiến trận được thụ phong làm Bát Phẩm Ủy sở kỵ binh, đệ đệ An Trí Văn mặc dù lần này không được thăng chức, nhưng cũng là người được coi trọng.

Wương Hồi vốn cũng không phải là người thông minh, bằng không cũng sẽ chẳng cưới phải một nương tử như Trương thị. Ban đầu, người Vương lão thái gia chọn cho ông ta là Trần thị (Là An Đại nương hôm nay), nhưng sau thấy Trương thị dễ nhìn hơn Trần thị một chút, trong lòng nghiêng về Trương thị, chẳng đồng ý việc cưới Trần thị. Chuyện này không biết sao bị An Tiến Lực biết được, An Tiến Lực chẳng phải là người tầm nhìn hạn hẹp như Vương Hồi, chỉ biết coi trọng danh vẻ bên ngoài, ông nhìn trúng Trần thị tháo vát biết trị gia. Vì vậy, tốn một ít công phu, khuyên bảo Vương Hồi cưới Trương thị, sau đó chính mình lại cưới Trần thị. Chuyện này ông làm rất bí mật, người biết rõ không nhiều lắm, ngay cả Trần thị cũng chẳng biết bà không thành với Vương Hồi là do một tay trượng phu nhúng vào. Cuối cùng, mọi việc đã rồi, Vương lão thái thái chỉ biết nói một câu đáng tiếc.

Mấy năm gần đây, càng minh chứng quyết định của An Tiến Lực lúc trước là chính xác. Song thân của An Tiến Lực mất sớm, căn cơ tự nhiên không so được với Vương gia, nhưng hôm nay, xem ra, có chỗ nào không bằng Vương gia chứ?

Thời gian thấm thoát, ngày tháng trôi đưa, Xuân Hạ Thu Đông, trong lúc lơ đãng, lại qua hai năm. Hai năm thời gian đủ để một tiểu nha đầu phát triển thành một đại cô nương xinh đẹp động lòng người.

“Nha đầu, con đi theo ta học những thứ này, cũng đã được ba năm rồi phải không?” Vụ đại nương gấp sổ sách lại, đưa cho Dương Nghi.

Dương Nghi cẩn thận nhận lấy, đáp: “Hai năm rưỡi rồi.”

“Từ đáng vẻ, tư thế, nữ công, việc bếp núc, quản lý người dưới đến trông nom sổ sách, trị gia, những gì nên dạy, ta đều đã dạy gần hết, mấy năm này, con cũng làm rất khá.” Vưu đại nương than thở, những thứ bà dạy này, không biết Dương nha đầu có thể sử dụng được mấy phần? Nha đầu này cái gì cũng tốt, chính là xuất thân hơi thấp một chút, nếu không ——

“Đại nương, đều nhờ người dạy bảo. Chẳng qua kinh nghiệm của con còn thấp, còn cần đại nương ở một bên giúp đỡ cho.” Vừa nói, Dương Nghi vừa kéo tay bà, lay nhẹ.

“Được rồi, đại nương còn có lời muốn nói với con. Dù con ở ngoài có chu toàn thế nào, nhưng trong nhà, đối với trượng phu, lúc nên mềm mại thì phải mềm mại, đừng cứng đầu. Còn chuyện khuê phòng ——” Vưu đại nương nhỏ giọng dạy Dương Nghi thuật giữ chồng.

Mặc dù được sống lại lần nữa, nhưng lời của Vưu đại nương vẫn khiến nàng trợn mắt hốc mồm, khuôn mặt đỏ ửng, Dương Nghi xấu hổ la nhỏ: “Đại Nương, sao người lại nói với con những cái này?”

“Cô nương ngốc, đạo làm vợ này vốn phải do nương con dạy cho con trước đêm thành thân. Bây giờ ta nói với con, chính là vì muốn cho con có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ. Một nữ nhân nếu muốn hạnh phúc, không có chút thủ đoạn thì không được. Đây cũng là điều cuối cùng đại nương có thể dạy con.”

Vưu đại nương không ngờ đến, những thủ đoạn mà bà dạy này, người được lợi cuối cùng lại là Nhị gia nhà mình.

*TỨ VẬT THANG

(Hòa tể cục phương)

Thành phần:

Thục địa hoàng 12 - 24g

Bạch thược 12 - 16g

Đương qui 12 - 16g

Xuyên khung 6 - 8g

Cách dùng: sắc nước uống.

Tác dụng: Bổ huyết điều huyết, hoạt huyết điều kinh.

Giải thích bài thuốc:

Theo sách cổ đây là bài thuốc chuyên về điều huyết can kinh, trị chứng huyết hư huyết ứ sinh ra đau kinh, kinh nguyệt không đều. Trong bài:

- Thục địa tư thận bổ huyết dưỡng bào cung là chủ dược.
- Đương qui bổ dưỡng can huyết, hoạt huyết điều kinh.
- Bạch thược dưỡng huyết hòa can.
- Xuyên khung hoạt huyết hành khí sơ thông kinh mạch.

Các vị thuốc cùng dùng thành một bài thuốc có tác dụng bổ huyết điều huyết, trị các chứng huyết hư huyết trệ.

Ứng dụng lâm sàng:

1. Bài thuốc được dùng nhiều chữa các chứng bệnh phụ nữ kinh nguyệt không đều, đau kinh, tắt kinh cùng nhiều bệnh khác có hội chứng huyết hư.
2. Trường hợp huyết hư kèm khí hư gia Đảng sâm, Hoàng kỳ để bổ khí sinh huyết.
3. Trường hợp có ứ huyết gia thêm Đào nhân, Hồng hoa (là bài Đào hồng Tứ vật), để hoạt huyết khu ứ.

4. Trường hợp huyết có hàn gia Nhục quế, Bào khương để ôn dưỡng huyết mạch.
5. Nếu huyết hư sinh nội nhiệt gia Liên kiều, Hoàng cầm, Đơn bì dùng Sinh địa thay Thục địa để thanh nhiệt lương huyết.
6. Trường hợp huyết hư có chảy máu bỏ Xuyên khung gia A giao, Hoa hòe, Tôm lư than để chỉ huyết.
7. Trường hợp huyết hư trệ, đau kinh gia Hương phụ chế, Uất kim để hành khí giải uất, điều kinh chỉ thống.
8. Trường hợp huyết hư đau đầu, vàng đầu gia Bạch chỉ, Cảo bản để khu phong chỉ thống.

24. Chương 24

Edit: Fuly.

“Triệu thúc, phiền thúc mở cửa giúp, con muốn đi ra ngoài một chút.” Dương Nghi hơi rụt rụt cổ, vừa hà hơi vừa nói, thời tiết quý quái này, sao lại lạnh đến vậy chứ?

“Tiểu Nghi Nhi, sớm như vậy đã ra ngoài sao?”

“Vâng, con đi mua chút đồ.” Sắp tới sinh nhật của Vương đại nương rồi, chiếc áo bông nàng làm cho bà cũng sắp xong. Đáng tiếc thiếu một loại chỉ màu, lát đi mua về, tối nay đẩy nhanh tốc độ làm là được.

“Thứ gì, sao phải vội vàng như vậy?” Triệu thúc vừa mở cửa vừa hỏi.

“Cũng không phải cái gì quan trọng, chỉ là thừa dịp tuyết đang ngừng, mua vài thứ cần thiết về thôi. Con sợ lát nữa trời càng tối, tuyết rơi sẽ càng nhiều”

“Nói cũng phải.”

“Triệu thúc, con đi trước, thúc nhanh đóng cửa lại đi, ngoài này gió lạnh lắm.”

“Được rồi, con nhớ đi nhanh về nhanh.”

“Dương nha đầu?”

Sau lưng Dương Nghi vang lên thanh âm quen thuộc, nàng xoay người, thử dò xét hỏi: “Nhị gia?”

Dã nhân trước mắt này là Nhị gia sao? Trừ vóc người có chút giống, trên mặt bị râu ria phủ kín, hoàn toàn không thấy rõ dung mạo. Nhưng theo lẽ thường suy đoán, chắc hẳn là Nhị gia rồi? Tối hôm qua truyền đến tin chiến thắng nói: quân ta đánh bại Đột Quyết, nàng và đại nương còn đang thắc mắc, sao hai ngày nay Nhị gia còn chưa trở lại. Chỉ là, Nhị gia rời phủ nửa năm đi đánh giặc, sao lúc trở về lại thành bộ dạng này? Dương Nghi nhìn mái đầu tổ quạ kia của Nhị gia, trong lòng rối rắm, phải bao nhiêu ngày không rửa mặt chải đầu mới thành ra như vậy chứ?

“Ừ.”

Được rồi, hôm nay không ra ngoài nữa. Nàng quả quyết xoay người đi đập cửa: “Triệu thúc, mở cửa ——”

“Quên gì à? Vị này là ——” theo lời của Triệu thúc, cửa chính chậm rãi mở ra.

“Nhị gia ——” Dương Nghi dùng khẩu hình miệng trả lời Triệu thúc. Triệu thúc, ngài đừng nhìn chằm chằm vào Nhị gia thế nữa, không thấy sắc mặt ngài ấy đang rất không tốt sao? Chỉ là với bộ dạng tổ quạ kia của Nhị gia, người khác có thể nhận ra được mới là lạ. Nhưng Dương Nghi vẫn miễn cưỡng cảm nhận thấy hình như Nhị gia có chút khó chịu.

Triệu thúc vội vàng tránh người ra: “Nhị gia về rồi? Mau vào thôi, bên ngoài gió lớn lắm.”

Dương Nghi dẫn Đồng Nhị gia đi tới nội viện: “Nhị gia, lò sưởi trong phòng ngài chưa kịp đốt, ngài chịu khó ngồi ở phòng khách một lát. Ta đến phòng bếp chuẩn bị thức ăn, rồi bảo người pha nước tắm cho ngài.”

Đồng Khoát Nhiên thấy nàng an bài chu đáo, cũng không phản đối. Vừa đúng lúc Vương đại nương nghe tin tức chạy đến đại sảnh, Dương Nghi lui ra ngoài, thu xếp mọi việc.

Trong khi chờ thức ăn mang lên, Đồng Khoát Nhiên cũng hiểu sơ lược được mọi chuyện xảy ra trong phủ nửa năm nay.

Vưu đại nương thấy hần ngồi nghe không yên lòng, mắt còn thỉnh thoảng quét ra bên ngoài, khẽ mỉm cười, ngừng chủ đề đang nói lại, chuyển hướng khác: “Nhiên Ca nhi, nếu thật thích nàng, thì nên bày tỏ đi, đừng do dự nữa.”

Một năm qua, nhìn đứa bé này khổ sở giãy giụa, bà cực kỳ đau lòng.

“Nhũ mẫu?” Đồng Khoát Nhiên ngạc nhiên, chuyện này hần chưa từng nói qua với bất kì ai mà?

“Đứa nhỏ ngốc ——” bà luôn thương yêu hần như nhi tử của mình, sao lại không biết trong lòng hần nghĩ gì chứ: “Đi nói với nàng đi, nói rồi, ít nhất còn có một nửa cơ hội.”

“Nàng ấy chỉ có tình cảm chủ tớ với con thôi, hơn nữa nàng còn nhỏ, trong chuyện này, còn chưa hiểu được gì đâu.” Đồng Khoát Nhiên khó nén khổ sở. Lâu nay, nàng đối xử với hần chỉ như trưởng bối, không chứa một tia tình cảm nam nữ nào.

“Đứa nhỏ ngốc, nha đầu kia rất giảo hoạt đấy. Con nói nàng không hiểu sao? Ta lại cảm thấy nàng còn hiểu rõ hơn con.”

“Bọn họ đều nói con khắc khe.”

“Tính tình của Dương nha đầu ta rất rõ, nếu nàng thật sự thích con, nàng sẽ không ngại.”

“Nhưng con sợ ——”

“Bất tự mớ hồ, tin thì có, không tin thì không. Nếu mệnh định ta sống thế nào thì sẽ sống thế ấy, ăn bao nhiêu dùng bao nhiêu đều đã được định sẵn, như vậy kiếp nạn cùng sống chết cũng đã được an bài cả rồi, chẳng liên quan gì đến người ngoài. Nếu không phải như vậy, vấn đề bất tự này, chính là nói hựu nói vượn.”

Thật ra thì những chuyện này, hần đều hiểu, đáng tiếc người ngoài lại không nghĩ như vậy. Mỗi khi xảy ra tai họa thì mọi người đều có thói quen đổ thừa cho người khác, dùng cái này để thoát khỏi áy náy cho bản thân.

“Đi đi, thử một chút cũng tốt, mặc kệ kết quả như thế nào, ít nhất con cũng đã từng cố gắng qua, không đúng sao? Còn hơn là phải tiếc nuối cả đời.”

“Ai, ta đi nằm đây, thật là, mới đứng một lát đã cảm thấy mệt mỏi. Người đã già, quả nhiên không còn dùng được.” Những gì nên nói bà đều nói rồi, có nghe hay không phải dựa vào chính hần thôi. Vừa ra đến trước cửa, bà lại bổ sung thêm một câu: “ Trong thành Vân Châu, có không ít người hỏi thăm Dương nha đầu đấy, con mà không nhanh tay lên, phỏng chừng sẽ bị người ta cướp mất thôi.”

Sau khi Vưu đại nương rời đi không lâu, Dương Nghi liền dẫn gia nhân bày thức ăn lên: “Nhị gia, xin dùng cơm.”

Trong lòng Đồng Khoát Nhiên có tâm sự, ăn cũng không nhiều, tùy tiện dùng qua một chút, tắm rửa, cạo sạch râu trên mặt, Đồng Nhị gia cuối cùng cũng có mấy phần giống người bình thường. Nhưng thân hình gầy đi rất nhiều, phỏng chừng là do đánh giặc rất khổ cực đi, Dương Nghi nghĩ.

“Ta đi ngủ một lát, giờ Mùi nhớ kêu ta. Đúng rồi, tối mai sẽ có mấy người khách tới dùng cơm, Dương nha đầu, người và nhũ mẫu thu xếp đi.”

Dương Nghi đáp khẽ.

Hôm nay, khó được lúc tuyết ngừng rơi, trời cũng không còn rét căm như ngày thường nữa. Dương Nghi ngồi đan len, thỉnh thoảng để ý đến chiếc đồng hồ nước trên bàn, cách giờ Mùi ước chừng hai khắc, nàng ngừng tay lại, đẩy cửa sổ ra, nhìn những nụ mai đang chớm nở trong sân. Sau đó nghiêng người, cầm một cây trâm hoa mai lên thưởng thức. Đây là do An Trí Viễn tặng. Bởi vì chất liệu là Đàn Mộc, nên tản ra một mùi thơm thoang thoang, phía trên khắc một đoá mai tinh xảo, nhìn ổn trọng lại không phô trương khiến nàng thích vô cùng.

Mỹ nhân thường tuyết, chẳng hề biết nàng cũng thành cảnh sắc tao nhã trong mắt người khác. Đồng Khoát Nhiên lẳng lặng nhìn nàng đẩy cửa sổ ra, ngắm những cây Tuyết Mai, cho đến khi nàng nghiêng người, lấy ra một cây trầm. Nhân lực của hắn cực tốt, nếu không cũng chẳng thể luyện được kỹ năng bách phát bách trúng trên chiến trường. Nhưng khi thấy rõ rồi, Nhị gia có chút buồn bực, đây là do ai tặng chứ, Dương nha đầu quý trọng như vậy, vẫn cứ vuốt ve mãi. Hắn có chút chán ghét nhân lực của mình, nhìn rõ ràng như vậy làm cái gì.

“Dương tỷ tỷ, lại đang nhìn cây trầm đại ca muội tặng à?” An Tiểu Nhu vừa vào cửa, phát hiện Dương Nghi lại đang nhìn cây trầm hoa mai, liền trêu ghẹo nói.

Dương Nghi cười cười, cũng không để ý đến lời của nàng, tiện tay thu cây trầm lại “Sao lại tới đây?”

“Không có gì, chỉ là do chỗ này của tỷ ấm áp, nên cố ý muốn tới đây hưởng nhờ chút lửa.”

“Lại nói càn.”

“Thật mà, Dương tỷ tỷ, cả nhà muội đều rất thích tỷ, tỷ làm đại tẩu của muội được không?”

“Hôn sự của đại ca muội, còn chưa tới phiên muội làm chủ đâu!” Nàng cùng An Trí Viễn không có gì, vì An Tiểu Nhu mới có phần thân thiết, nhưng cũng chỉ là có giao tình tốt hơn người bình thường chút ít thôi. Nhất định là nha đầu này thấy nàng thích cây trầm hoa mai, nên mới hiểu lầm nàng có ý với An Trí Viễn.

“Ai nói, nương muội cũng đồng ý mà.” Nhất thời nhanh miệng, sau khi nói xong, An Tiểu Nhu mới phát hiện ra mình lỡ lời.

Dương Nghi khẽ nhíu mày, nếu là An đại nương cũng có suy nghĩ này thì phiền toái rồi, một khi xử lý không tốt, giao tình của nàng với An gia liền không còn sót lại chút gì. Người, thường là như vậy, một khi đề xuất yêu cầu gì đó, người khác đồng ý thì không sao, nhưng nếu không đồng ý thì trong lòng họ liền có chút lúng túng cùng khó chịu.

“Ta chỉ xem An đại ca như ca ca, không có bất kỳ ý tưởng nào khác.” Nàng tỏ rõ thái độ.

“Vậy sao.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tiểu Nhu xệ xuống, khó nén thất vọng.

“Tiểu Nhu, đừng buồn, dù ta không thể trở thành đại tẩu của muội, chúng ta vẫn là tỷ muội không phải sao? Chẳng lẽ muội không xem ta là tỷ tỷ?”

“Nào có? Chúng ta vĩnh viễn là tỷ muội tốt.”

Ngày kế, trời tối, Dương Nghi mặc một bộ xiêm y bích la, khiến người vừa nhìn liền biết là người có chút địa vị trong Đồng phủ, nhưng lại không quá mức phô trương. Một năm trước, Dương Nghi đã được chính thức thăng lên thành đại nha hoàn, quản lý mọi việc lớn nhỏ trong nhà, tiền lương cũng tăng lên hai lượng bạc một tháng. Cộng thêm những bao lì xì vào ngày lễ, tết, tính sơ qua, một năm cũng có khoảng ba mươi lượng bạc. Số tiền này, nàng chỉ lưu lại một ít, phần lớn đều cầm đi đầu tư vào da lông. Bốn năm nay, trừ phần bạc hàng năm mang về nhà, tài sản của nàng cũng có được khoảng hai ba trăm lượng. Đối với việc năm lượng bạc là có thể để ột nhà bốn người vượt qua những ngày tháng tốt lành mà nói, con số này cũng không phải là nhỏ. Nàng nghĩ, về sau, dù xuất giá ở Thông Châu hay là Vân Châu, cũng xem như là một khoản hồi môn không ít.

25. Chương 25

(Phần 1)

Edit: Fuly.

“Trương thúc, trong phòng khách đã đốt lò sưởi chưa?” Lúc này đã là giờ Thân, Nhị gia cùng Thanh thúc đang chuẩn bị ra cửa chính đón khách, Dương Nghi kiểm tra lại mọi việc lần cuối.

Nghe Nhị gia nói, người tới lần này đều là những huynh đệ tốt trong quân doanh cùng ngài ấy. Vân Châu đại thắng, cấp báo tám trăm dặm đã xuất phát từ hôm trước, chạy tới Kinh Thành. Nhưng phải một khoảng thời gian ngắn nữa thánh chỉ mới ban xuống, lần này tề tụ ở Đồng phủ, xem như là ăn mừng trước vậy.

“Bẩm Dương quản sự, đã đốt rồi.”

“Thêm băng vào bốn góc trong phòng khách đi.” Lò sưởi rất nóng, hướng chỉ nhiệt độ thân thể nam tử vốn đã cao, lát nữa còn uống rượu, nên thêm chút băng để điều hòa nhiệt độ.

“Vâng!”

An bài xong bên này, Dương Nghi lại đi xuống phòng bếp lần nữa, thấy tất cả đều đã sắp xếp thỏa đáng mới yên lòng. Nói thật, đây là đầu nòng tổ chức việc thiết yến đãi khách, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn khiến Nhị gia mất thể diện.

Sau khi đã đón khách vào đại sảnh, nghe Nhị gia phân phó, cho phòng bếp mang hết món ăn lên xong, Dương Nghi cố ý lưu lại hai nha hoàn ít tuổi đứng ở ngoài hầu hạ. Còn nàng cùng Thanh thúc đi tới thiên sảnh, nghe Nhị gia phân phó.

Qua ba lần rượu, không khí cũng sôi trào lên hơn.

“Tiểu tử, nhà đệ rượu ngon thức ăn tốt không ít nhỉ. Đệ nói xem, những năm này đã đến chỗ ta ăn không uống không bao nhiêu lần rồi hả? Phụ thân và nương còn bảo ta chiêu cố đệ nhiều một chút, nói một mình đệ cô đơn sống không dễ dàng. Nhưng nhìn thức ăn, nhìn rượu này xem, ta thấy đệ còn sống thoải mái hơn ta.”

“Khi ta tới đây, biểu tẩu đệ còn lo lắng không có người quán xuyến nhà cửa giúp đệ, bảo chúng ta không được chê cười. Nhưng ta thấy hình như mọi việc được an bài cũng không tệ lắm.”

“Chỉ là Đồng Nhị à, người cũng nên tìm nương tử rồi, người xem, cả phủ viện to như vậy mà không có nữ chủ nhân lo liệu quả thật không thỏa.”

“Đúng vậy, những năm này, thấy đệ cứ bôn ba bên ngoài, nhưng đến cả một nha hoàn thông phòng cũng không có, chúng ta cũng sốt ruột thay cho đệ !”

Mọi người, người một lời ta một câu khuyên bảo.

“Cảm ơn các lão ca quan tâm, chuyện này trong lòng ta tự có chủ trương. Đây, ta kính các vị một ly.” Nói xong, Đồng Nhị gia liền đứng lên, nâng ly rượu uống cạn.

“Được, cạn!”

“Đồng nhị ca, ta muốn thương lượng với ngài chuyện này. Nghe nói trong phủ có một nha hoàn tên là Dương Nghi phải không? Biểu đệ này của ta từng thoáng gặp qua nàng một lần, biết ta và ngài có mấy phần giao tình, cố ý nhờ ta tới làm mối. Ta không từ chối được, không thể làm gì khác hơn là mặt dày chuyển lời giúp.” Phùng Quang Hoa cười tủm tỉm nói.

Nghe Phùng Quang Hoa nói xong, bàn tay đang nắm ly rượu của Đồng Nhị gia chợt cứng đờ, Dương nha đầu quả nhiên được nhiều người nhớ thương! Nhưng mà bọn họ nghĩ cũng hay thật, Hoa nhi hẳn tân tân khổ khổ mới bồi dưỡng được, sao có thể dễ dàng cho người ngoài chiếm tiện nghi như thế. Muốn không công tới hái trộm đào sao? Không có cửa đâu!

“Này, Phùng lão đệ, người như vậy là không đúng rồi, Đồng Nhị gia người ta đến thê tử cũng còn chưa có, sao người có thể vươn tay đến hậu viện nhà người ta vậy chứ?” Một người không đồng ý nói.

“Đúng vậy, việc đào tường nhà người khác thế này cũng hơi quá đáng rồi. Cô nương xinh đẹp trên đường có cả một bó lớn, bảo biểu đệ người tự đi tìm đi.”

.....

Phùng Quang Hoa bị người ta chê bai đến xấu hổ.

“Biểu đệ của Quang Hoa ta đã gặp qua, là một người có ánh mắt cực cao, nếu hắn đã cầu xin Quang Hoa, vậy thì chắc nha hoàn này của Đồng nhị phải có chỗ hơn người, gọi ra để cho chúng ta nhìn thử xem sao?”

Nhìn thử? Xem nơi này là thanh lâu hay sao? Đồng Nhị gia trong lòng không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt: “Chỉ là một tiểu nha đầu thôi, mới mười ba, mười bốn tuổi, còn chưa trưởng thành, có gì hay mà xem chứ.”

Mọi người ngằm trao đổi ánh mắt, Đồng Nhị che chở nha hoàn này như vậy, sợ là cũng để ý đến cô nương nhà người ta rồi?

“Đến, uống rượu đi, khó có lúc được tụ hội như hôm nay, đề cập tới nữ nhân làm gì chứ?”

Dưới sự phối hợp của mọi người, không khí lại sôi động lên. Mãi đến giờ hội, những người này mới lần lần ra về. Trừ mấy vị khách có người nhà tới đón, số còn lại, Dương Nghi đều an bài xe ngựa đưa tiễn về tận nhà.

Đưa xong người khách cuối cùng, Dương Nghi trở lại đại sảnh, thấy Vưu đại nương đang chỉ huy mọi người quét dọn.

“Nha đầu, Hồ Tử đã đưa Nhị gia về phòng rồi, con đi xem thử có gì cần thì giúp đỡ đi.”

“Vâng.”

Nhìn bóng lưng Dương Nghi, khóe miệng Vưu đại nương hơi vểnh lên, Nhiên ca nhi, cơ hội đại nương đã tạo cho con rồi, có nắm được hay không phải trông cậy vào con đó.

Dương Nghi đi tới phòng của Nhị gia, phát hiện hắn đang ngủ say trên giường, bóng dáng của Hồ Tử thì chẳng thấy đâu. Dương Nghi tiến lại, vắt khăn lông lau mặt cho hắn. Xong rồi, nàng không nhìn được cẩn thận quan sát khuôn mặt của hắn. Nói thật, ở đất nước xem trọng dáng vẻ thư sinh tuấn nhã như An Hòa quốc này, diện mạo thô kệch của hắn có thể nói là vô cùng xấu xí, nhưng nàng nhìn lâu, cũng cảm thấy thuận mắt, thậm chí ngay cả vết sẹo trên mặt hắn, cũng không còn khó coi như vậy nữa. Chỉ là với diện mạo như vậy, nếu muốn cưới một nương tử xinh đẹp sợ là rất khó, hơn nữa tin đồn khắc khe cùng với việc thân là con thứ, không thể thừa kế tước vị, gia nghiệp tầm trung, những nhà môn đăng hộ đối thường ít khi xem trọng hắn. Nếu lão phu nhân vẫn kiên trì việc chọn con dâu môn đăng hộ đối mà nói, sợ là kiếp sống độc thân của Nhị gia còn phải kéo dài một thời gian.

Thật ra thì Dương Nghi cũng mơ hồ cảm nhận được tâm ý của Nhị gia đối với mình, nhưng hắn chưa công khai, nên nàng vẫn giả bộ không biết. Nàng không muốn làm thiệp, cũng không muốn có quan hệ gì với Đồng gia, mặc dù Nhị gia là một chủ tử rất tốt. Nàng cũng có chút tình cảm với hắn. Đều do nàng tò mò, nghe Vưu đại nương nói quá nhiều chuyện về hắn. Thật ứng với câu nói: “Vì hiểu rõ mà hưởng thức, vì thưởng thức mà chú ý, vì chú ý mà lưu tâm, vì để ý mà đau lòng”, dần dần, nàng đã đặt hắn vào đáy lòng từ lúc nào chẳng biết. May mắn, nàng tự hiểu gia cảnh của nàng không xứng với hắn, mà khối tình cảm này vẫn chưa sâu nặng, có thể ách chế.

Đang lúc Dương Nghi thất thần, Đồng Khoát Nhiên mở mắt ra, nhìn thẳng nàng: “Rất xấu sao?”

Chỉ là một câu nói trống không, nhưng Dương Nghi biết hắn đang hỏi cái gì: “Cũng được.”

“Nếu Nhị gia không say, vậy thì nhanh nghỉ ngơi đi, nô tỳ đi xem thử phía đại nương còn gì cần giúp đỡ không?”

Trong nháy mắt Dương Nghi xoay người, Nhị gia đưa tay kéo nàng lại: “Ta thích nàng, gả cho ta được không?”

Mãi tận sau này, mỗi khi nghĩ lại, Nhị gia vẫn cảm thấy vô cùng may mắn vì sự kích động lúc đó của mình.

Dương Nghi ngoái đầu nhìn lại, “Ngài có biết, ta sẽ không làm thiệp?”

“Ta muốn cưới nàng làm vợ!” Đồng Khoát Nhiên kiên định nói.

Trầm mặc hồi lâu, Dương Nghi mới hỏi: “Ngài không sợ ta gả vào Đồng gia là vì tài phú cùng quyền thế sao?”

Đồng Nhị gia cười ngạo nghễ: “Không sợ, Đồng gia và ta cho tới bây giờ vẫn luôn là một, nàng đã có thể tiếp nhận ta, vì cái gì ta lại không thể chia sẻ những tài phú cùng quyền thế kia với nàng chứ?” Những thứ này cũng là một phần thực lực của hắn không phải sao? Nếu như muốn người khác tiếp nhận bản thân người, lại yêu cầu họ vứt bỏ tài phú cùng quyền thế, như vậy đâu phải là tiếp nhận toàn bộ con người người, lại chẳng công bằng cho cả hai. Huống chi, hắn tự hiểu được, mình không phải là người có diện mạo xuất chúng gì.

Câu trả lời của hắn khiến lòng nàng có chút động: “Hãy cho ta vài ngày để suy nghĩ đã.”

Không cự tuyệt, vậy chính là có hy vọng, Đồng Khoát Nhiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm: “Có thể.”

“Vậy ngài sẽ cưới thiếp sao?” Đùng trách nàng chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ, trong kế hoạch trước kia, nàng định sẽ gả cho người đáp ứng mình không nạp thiếp.

Đồng Nhị gia cười khổ: “Nàng đánh giá cao ta rồi, tin đồn khắc thê kia khiến ta chẳng tìm nổi thê tử, nào có ai đồng ý làm thiếp cho ta chứ.”

Nghe câu nói đầy vẻ đau lòng này của hắn, Dương Nghi hé miệng cười cười: “Nếu về sau thực sự có người nguyện ý làm thiếp cho ngài thì sao?”

“Nếu nàng chịu gả cho ta, về sau, mọi chuyện đều sẽ nghe theo phu nhân.”

Dương Nghi liếc hắn một cái: “Được rồi, cũng đã muộn, ngài nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài đây.”

“Ừ, nàng cẩn thận một chút.”

“Hôm nay thấy Dương nha đầu an bài cẩn thận chu đáo, không có chút sơ sót nào, đúng là có bản lĩnh, chẳng kém gì đương gia chủ tử của Đồng gia nhỉ!” An đại nương Trần thị xếp y phục vừa khen.

“Đúng vậy.” An Tiến Lực gật đầu phụ họa.

“Nha đầu Dương Nghi kia có thể nói là chúng ta nhìn lớn lên, phẩm chất cũng rất tốt, ông nói xem, nếu tác hợp với Trí Viễn nhà chúng ta thì thế nào?” Trần thị càng nói càng cảm thấy xứng đôi, nếu Dương Nghi có thể về làm dâu cho An gia bọn họ, thì còn gì tốt hơn?

“Bà đừng vội.” An Tiến Lực vội vàng ngăn nương tử lại.

“Sao vậy? Một đứa bé tốt như Dương nha đầu mà ông còn không hài lòng à? Hôn sự của Viễn nhi nghe theo lời ông, vẫn cứ kéo dài, ông xem, giờ thì tốt rồi, cũng đã 17, còn chưa đính ước.” Trần thị không khỏi oán trách trượng phu để mất quá cao.

“Không phải tôi không hài lòng về Dương nha đầu, tôi còn muốn con bé về làm dâu cho An gia ta hơn bà. Nhưng ý của Nhị gia thế nào chúng ta còn chưa biết được.”

“Ông muốn nói Nhị gia.....?” Trần thị kinh ngạc.

“Ừ.”

“Sao tôi lại không nhìn ra?”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.”

Trần thị buồn buồn đáp một tiếng, không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì.

An Tiến Lực vỗ vỗ lưng bà, khẽ trấn an.

“Huynh muốn nói gì?” Dương Nghi hỏi thẳng vào vấn đề.

Nàng vừa ra cửa không lâu, liền bị Vương Xuân Sinh gọi lại, bảo có mấy câu muốn nói cùng nàng, là chuyện về Nhị gia, vì vậy nàng liền cùng hắn đến một quán trà cách đây không xa.

“Dương muội muội, muội có biết ta từng để ý muội?”

Dương Nghi kinh ngạc nhìn hắn.

“Ta biết, muội cũng có cảm tình với ta, nếu không mỗi lần ta về nhà cũng sẽ không nhìn ta đắm đuối.” Nói đến đây, hắn hơi tự đắc.

Dương Nghi nghe xong, khóe miệng co giật, trong lòng âm thầm thề, sau này dù có nhìn thấy người giống đến thế nào đi nữa, cũng quyết sẽ không nhìn nhiều, tránh chọc phải phiền toái không cần thiết.

“Nếu không phải có người ở giữa cản trở, ta đã sớm đính hôn với muội rồi.” Vương Xuân Sinh nói tiếp.

“Rốt cuộc, huynh muốn nói cái gì?”

“Nghe này, Dương muội muội. Ta từng viết thư uội, mỗi lần trở về, luôn có một phong, mỗi sáng sớm đều đặt trên cửa sổ phòng muội, nhưng muội vẫn luôn không trả lời, ta nghi ngờ, nên có một lần lên núp ở một bên nhìn, thấy Nhị gia lấy thư đi!” trong giọng nói của Vương Xuân Sinh tràn đầy tức giận.

Dương Nghi nhú mày, thật vậy sao?: “Sau đó thế nào?”

“Ta chạy tới chất vấn hắn, hắn lại lấy người nhà của ta tới uy hiếp ta! Cầm ta không được quấy rầy muội nữa! Uống công Vương gia chúng ta hầu hạ Đồng gia lâu như vậy, thế nhưng lại bị đối đãi như thế, ta thật không cam lòng.”

Nếu theo lời Vương Xuân Sinh, có lẽ việc làm của Nhị gia không thể xem là quân tử, nhưng tuyệt đối sẽ không hèn hạ như hắn nói: “Đó là chuyện khi nào?”

“Một năm rồi.”

“Huynh làm theo?”

“Bằng không có thể thế nào? Ta không thể bởi vì việc riêng của mình mà mặc kệ người thân.” Vương Xuân sinh nói xong, mặt trở nên buồn bã.

“Lúc trước huynh không nói, bây giờ mới chạy tới nói chuyện này với ta, chẳng lẽ không sợ Nhị gia biết sẽ “giận chó đánh mèo” lên người nhà huynh sao?” Dương Nghi chậm rãi hỏi.

Vương Xuân sinh sững sốt một chút, mới hàm hồ nói: “Ta không đành lòng nhìn muội bị bộ dạng giả nhân giả nghĩa của hắn lừa gạt.”

“Nói xong chưa? Tại sao không nói chuyện sau đó người thích cô nương Lâm gia?” Đồng Nhị gia mặt không đổi sắc đi tới, mắt không rời Dương Nghi.

Nhận được tin tức, Đồng Khoát Nhiên liền nhanh chóng chạy đến, giờ phút này nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Dương Nghi, hắn có chút thấp thỏm, trong lòng không biết nha đầu này đang suy nghĩ cái gì.

“Người còn dám nói đến việc của Lâm cô nương?! Chuyện đó cũng là do một tay người an bài!” Vương Xuân sinh tức giận gầm nhẹ.

“Vương Xuân Sinh, Nhị gia đúng là đã nhìn lầm người rồi. Lúc đầu, mặc dù Nhị gia bảo người không được quấy rầy Dương nha đầu nữa, nhưng cũng đã đền bù ích lợi cho người, người nghĩ bản thân mình có thể với tới chức Ngoại ủy Bả tổng sao? Còn việc cả nhà người được cưỡi nô tịch nữa, cái nào không phải là ân điển của Nhị gia? Còn chuyện của Lâm cô nương, là do chính người không giữ được, bây giờ còn trách chúng ta, chẳng lẽ chúng ta có cầm dao ép người sao?”

“Dương nha đầu, con ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa nha.” Thanh thúc giáo huấn xong, quay đầu lại dặn dò Dương Nghi một câu.

Vương Xuân sinh bị Thanh thúc giáo huấn đến chặt vật.

Dương Nghi đột nhiên cảm thấy màn kịch này thật phiền chán, nàng đứng lên: “Về thôi.”

Đồng Nhị gia đi theo, không hiểu tâm tư hiện giờ của nàng thế nào, chỉ có thể duy trì một khoảng cách nhất định.

Trở lại Đồng phủ,

“Tức giận sao?” Đồng Nhị gia tiện tay rót cho nàng ly trà.

“Không có.” Tức giận? Không đến mức ấy, hơn nữa cũng không cần thiết vì một kẻ không quen biết mà tức giận.

Dọc theo đường đi nàng đã suy nghĩ rất nhiều, có người vì người hao phí tâm tư tính toán thế này, vậy chứng tỏ hắn thật sự đặt người trong lòng. Cho dù thủ đoạn không thể xem là quang minh chính đại, nhưng cũng không thể phủ nhận phần tâm ý này.

Hơn nữa, trong lòng nàng giờ đây đều tràn đầy cảm giác ngọt ngào cùng thỏa mãn.

Dù giờ phút này, biểu tình của hắn trông có vẻ bình tĩnh, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được hắn khẩn trương, Dương Nghi khẽ mỉm cười, an ủi: “Ta thật sự không có tức giận.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

“LỜI CẦU HÔN ĐÊM ĐÓ CỦA NGÀI, TA ĐỒNG Ý.”

Hồi lâu, Đồng Khoát Nhiên mới khàn khàn hỏi: “Thật sao?”

“Ừ.”

“Nàng có biết, nếu nàng đã đáp ứng, ta quyết sẽ không thả nàng đi?”

Dương Nghi khẽ bĩu môi, dù ta không đồng ý, ngài sẽ thả ta đi sao? Ít nhất là từ hai năm trước, hắn đã bắt đầu kế hoạch rồi, nàng mới không tin hắn sẽ dễ dàng buông tha cho nàng vậy đâu.

26. Chương 26

(Phần 1)

Edit: Fuly.

“Thanh nương, lấy danh sách ra đây.”

“Lão phu nhân, người nên nghỉ ngơi một chút đi, chuyện này không vội được đâu.” Thanh nương khuyên nhủ.

Lão phu nhân sờ sờ cục u nơi cổ, vẻ mặt chán nản: “Thời gian của ta không còn nhiều.”

“Lão phu nhân ——” Thanh nương nghẹn ngào.

“Yên tâm đi, tạm thời ta còn chưa chết được, ta còn muốn nhìn Nhiên ca nhi cười thê tử nữa. Lần này, Vân Châu đánh bại đại quân Đột Quyết, nhiều thì năm năm, ít thì ba năm, người Đột Quyết sẽ không dám tới xâm phạm, bọn người Nhiên ca nhi đã lập được công lớn rồi. Thẳng quan là chuyện sớm muộn thôi.” Lão phu nhân vui vẻ nói, một năm trước Nhiên ca nhi đỡ giúp Tổng binh đại nhân một mũi tên, lần này trình công ban thưởng, vô luận thế nào, Tổng Binh Đại Nhân cũng sẽ không bạc đãi Nhiên ca nhi. Lúc trước là do không có cơ hội, lần này thời cơ tốt đã đặt sẵn ở trước mắt, ông ta mà còn không ngỏ lời, ngày sau liệu ai sẽ bán mạng vì ông ta nữa?

Nghe Lão phu nhân nói thế, Thanh nương cũng mừng rỡ: “Như vậy, cơ hội cho Nhị gia lựa chọn cũng sẽ nhiều hơn một chút rồi. Những người này suy tính đến tiền đồ của Nhị gia, có lẽ sẽ. . .” Mấy chữ cuối, Thanh nương hạ giọng nói.

Lão phu nhân hí hóp mắt cẩn thận nhìn danh sách, không để ý đến mấy chữ mơ hồ của Thanh nương. Tình trạng của lão Nhị thế nào, không có ai hiểu rõ hơn bà, chính vì vậy, bà mới càng thêm đau lòng, mới muốn giúp cho hắn ít nhiều trước khi bà xuống gặp mặt Lão Hầu gia.

” Trước Tết năm nay, chúng sẽ trở về.”

Dương Nghi nghi hoặc nhìn về phía hắn.

“Càng kéo dài, chỉ sợ hôn sự có biến. Lần này Vân Châu đại thắng, ý chỉ phong thưởng sẽ được ban xuống nhanh thôi, e rằng nương sẽ nhận cơ hội này mà an bài hôn sự cho ta.” Nhận được phong thưởng, cấp quan của hắn sẽ cao hơn một bậc, chắc chắn sẽ có không ít người thèm thuồng quan chức của hắn, cũng chẳng sợ tin đồn khác thê kia nữa.

“Như vậy không phải rất tốt sao, Nhị gia chúng ta sẽ có không ít người tới của cầu hôn rồi.” Dương Nghi cười hắn.

Đồng Khoát Nhiên yên lặng nhìn nàng, cũng không phản bác. Dần dần, trên khuôn mặt tươi cười của Dương Nghi không nén được giận.

Đồng Khoát Nhiên cúi đầu cười, bàn tay trần an vuốt ve sau lưng của nàng: "Nha đầu khẩu thị tâm phi này! Yên tâm đi, ta sẽ không để nàng đi gieo họa cho người khác."

Nếu kế hoạch đã định, Đồng Khoát Nhiên và Dương Nghi cũng không phải người hay lần lữa, chỉ hai ngày, liền thu thập xong mọi thứ. Chủ yếu là do chuẩn bị hai xe quà mừng năm mới ọi người, phải tốn không ít thời gian, bằng không, còn có thể nhanh hơn một chút. Trong đó có gần một nửa là Đồng Nhị gia chuẩn bị cho Dương gia.

Lần này, Vưu đại nương cũng theo về Thông Châu, dù sao ở nơi đó còn một trận chiến ác liệt phải đánh.

Đối với chuyện tốt của Dương Nghi và Đồng Khoát Nhiên, Vưu đại nương cảm thấy rất vui mừng, thật ra thì mấy năm nay, bà đã sớm chết tâm với việc cưới thê tử là thiên kim cho Nhiên ca nhi, bà chỉ mong có thể cưới được một cô nương tốt gia thế trong sạch. Sợ nhất là hấn quyết định cô độc cả đời, đây cũng không phải đe dọa, dù sao Nhiên ca nhi cũng đã hai mươi lăm rồi, lại còn có khuynh hướng độc thân, bà có thể không sợ sao?

Dương Nghi trừ gia cảnh bản hàn, cũng không có gì không tốt, 'chí tình chí nghĩa'. Huống chi hai năm qua, bà đã dạy dỗ hết mọi thứ cho con bé, cũng chẳng kém gì khuê tú nhà người ta.

Khi lên đường, Đồng Khoát Nhiên chỉ mang theo một người, ra roi thúc ngựa chạy tới Thông Châu. Những người còn lại thì ngồi xe ngựa từ từ xuất phát.

Sau năm ngày, Đồng Khoát Nhiên đến nơi, đoạn đường này cho dù được cưới khoái mã cũng phải mất tới bảy tám ngày, như vậy có thể thấy được Nhị gia đang rất nóng lòng.

Về đến nhà, Đồng Nhị gia gặp qua mọi người một lần, hàn huyên mấy câu, liền bị lão phu nhân bảo trở về nghỉ ngơi. Đồng Khoát Nhiên quả thật cảm thấy mệt mỏi, cho nên cũng không từ chối.

Sáng ngày kế, Đồng Nhị gia đi thỉnh an lão phu nhân, gặp được nữ quyến của toàn gia.

"Nha, là Nhị gia tới. Tuyên ca nhi, đến, chào thúc công của con đi." Từ thị vừa thấy Đồng Nhị gia liền trêu ghẹo nói: "Nhị gia đã nhiều năm chưa về, nhà chúng ta lại thêm mấy tiểu tử, đây là con trai của lão tam, năm nay vừa được hai tuổi."

"Chào đại tẩu."

"Nhị đệ không cần đa lễ." Từ thị đưa tay nhét Tuyên ca nhi vào trong ngực Đồng Nhị gia. Đồng Nhị gia ôm chặt tiểu tử trong lòng, không biết nên làm thế nào cho phải. Vừa rồi hấn có thể tránh được, nhưng sợ đứa nhỏ này té nên không tránh.

Dáng vẻ lúng túng kia của Đồng Nhị gia chọc cho lão phu nhân bật cười, người chung quanh cũng đưa tay che miệng.

"Lão phu nhân, ngài nhìn xem, Tuyên ca nhi rất thân thiết với nhị thúc công của bé, bị ôm như vậy nhưng bé vẫn không khóc đấy." Từ thị tiếp lời lão phu nhân, trêu ghẹo nói.

Lão phu nhân phụ họa: "Ừ, đứa nhỏ này gan lớn, ngày sau hấn là người có tiền đồ."

"Chỉ là, nhị đệ, người cũng nên nhanh chóng hoàn thành chuyện lớn đi thôi, người xem, đứa cháu nhỏ nhất của người cũng đã có con trai, người cũng nên tính đến chuyện này rồi."

Đối với lời này của đại tẩu, hấn thật không biết đáp lại thế nào, chỉ đành phải đứng ở một bên không lên tiếng.

Lại nói thêm đôi ba câu, Từ thị liền dẫn mọi người rút lui: "Nhị đệ đã lâu chưa về đây, chắc hấn có nhiều chuyện muốn nói với lão phu nhân, đi, ta cũng không ở đây cản trở mọi người nữa."

Lão phu nhân cười mắng: "Cái người nhanh mồm nhanh miệng này, tốt xấu gì cũng nói được. Được rồi được rồi, mọi người lui xuống cả đi."

Đợi tất cả mọi người đi hết rồi, Đồng Nhị gia mới mở lời: "Mẫu thân, con có việc muốn nói với người." Vừa nói chuyện, hấn vừa quét mắt nhìn bốn phía một cái.

Lão phu nhân hiểu ý gật đầu, chỉ một lát, nô tài trong nhà đều lui xuống hết, chỉ còn lại Thanh nương – tâm phúc của lão phu nhân. Thanh nương tiến lên, cẩn thận đóng kỹ cửa lại.

“Nương, hài nhi có chuyện muốn nói với người.”

“Đúng lúc, ta cũng có chuyện cần thương lượng với con.”

“Nương, con muốn cưới Dương Nghi làm vợ.”

“Dương Nghi?”

“Chính là nha hoàn cùng về Vân Châu với hài nhi bốn năm trước.”

Lão phu nhân trầm ngâm hồi lâu: “Con xác định muốn cưới nàng? Làm vợ?”

Đồng Khoát Nhiên trịnh trọng gật đầu.

Lão phu nhân hít sâu một hơi, hỏi: “Con cũng biết, ta đã viết một lá thư, chuẩn bị cầu hôn khuê nữ Mạc gia ở Kinh Thành, Mạc gia luôn giao hảo tốt với Đồng gia chúng ta. Lần này con lập được công ở Vân Châu, chờ ý chỉ phong thưởng được ban xuống, bọn họ ít nhiều cũng sẽ có cân nhắc. Có lẽ cầu hôn dòng chính nữ có chút khó khăn, nhưng nếu chúng ta hạ thấp một chút, cầu hôn thứ nữ, cũng là chuyện dễ thôi.”

“Mạc gia tuy là quan văn, Mạc lão ông dù không thể nói là môn sinh khắp nơi, nhưng Mạc gia cũng có căn cơ, nếu kết hôn, chỗ tốt thì không cần phải nói. Dù như vậy, quyết định của con vẫn không thay đổi sao?”

(Phần 2).

“Đúng vậy, mẫu thân.” Chuyện này nếu là trước kia, có lẽ hẳn sẽ suy tính một chút, nhưng bây giờ hẳn đã có người trong lòng, những thứ này chẳng là gì nữa.

Mặc dù nhà mẹ đẻ Dương Nghi không cường đại như Mạc gia, cũng không trợ lực được bao nhiêu cho hắn, nhưng hắn tin tưởng, Dương Nghi sẽ là một thê tử tốt, sẽ không cản trở hay gây phiền phức cho hắn. **“Công trận tiền trình”*, hắn sẽ tự phần đấu. Hắn thích cảm giác được ở bên cạnh, được sống cùng nàng, yên bình vui vẻ. Hắn cảm thấy như vậy là đủ rồi. Nghĩ tới đây, hắn khẽ mỉm cười.

**Tiền đồ, công trạng*

Nhìn thấy hắn cười, lão phu nhân sững sốt, phát hiện khóe mắt có chút ướt át, bà khẽ đưa tay: “Con về trước đi, hãy để cho ta suy nghĩ. Chuyện thành thân này, vài ngày nữa, bảo Dương Nghi tới gặp ta.” Lão phu nhân day day huyết thái dương.

Lão phu nhân biết tính tình hắn quật cường, cố chấp giống như phụ thân của hắn vậy. Bình thường nhìn thì dễ nói chuyện, nhưng một khi đã quyết định rồi, mười con trâu cũng kéo không lại.

“Vâng!” Cửa này sớm muộn cũng sẽ qua thôi, Đồng Khoát Nhiên không nhiều lời nữa.

Thái độ của hắn khiến lão phu nhân rất hài lòng.

“Lão phu nhân, ngài đây là?” Lão phu nhân sẽ không hồ đồ chứ? Mặc dù lão phu nhân không phải là người có tư tưởng bảo thủ, nhưng cũng không giống người dễ thỏa hiệp.

“Ai, chuyện này ta không thể không thận trọng suy tính. Những năm này, Nhiên ca nhi đều thờ ơ với mọi thứ, chưa từng mở miệng cầu xin cái gì, nhưng giờ lại kiên trì như vậy, người làm mẫu thân như ta đây, thật không đành lòng khiến đứa trẻ này thất vọng. Người không phải không biết, sau năm ngoái, ta có bao nhiêu lo lắng, chỉ sợ chuyện như vậy lại tái diễn lần nữa, nó không chút nhớ thương, không có gì để lưu luyến, yên lặng mà rời đi.”

Thanh nương cũng biết chuyện này, lúc ấy, khi nhận được tin tức của cữu lão gia, lão phu nhân lo lắng đến mấy đêm không ngon giấc.

“Thanh nương, đã lâu rồi ta chưa thấy Nhiên ca nhi cười như vậy.” Lão phu nhân cảm thán. “Tuy thân phận của Dương Nghi hơi thấp chút, nhưng bây giờ đại ca của nàng cũng đã là tú tài, Dương gia cũng có thể được xem là một gia đình vừa làm ruộng vừa đi học rồi. Chỉ là chuyện nàng đã từng làm nha hoàn ở

Đồng phủ chúng ta có chút phiền toái, xử lý không tốt, về sau sẽ trở thành nhược điểm bị người khác công kích.”

“Nhưng tất cả phải để nhìn thấy người rồi mới tính tiếp, nếu nàng không thể làm ta hài lòng, thì cho dù Nhiên nhi có kiên trì hơn nữa, ta cũng sẽ không đồng ý cho nàng vào cửa.”

“Nhị gia ——”

Đồng Khoát Nhiên vừa ra khỏi hậu viện của lão phu nhân liền nghe có người gọi, hẩn xoay người, thấy một cô gái xa lạ.

“Có chuyện gì?”

Hồ Hạnh cắn môi nói: “Nhị gia không nhớ ta sao? Ta tên là Hồ Hạnh, bốn năm trước từng làm nha hoàn ở An Viên.”

Nghe nàng nói như thế, trong đầu Đồng Khoát Nhiên thoáng qua chút ấn tượng. Cô nương kia chính là người đã từng hầu hạ ở An Viên với nha đầu năm đó, nhưng hẩn nhớ, hình như là được Bân ca nhi mang đi.

“Người gọi ta có chuyện gì không?”

“Không có gì, ta chỉ muốn biết mấy năm nay Dương Nghi sống có tốt hay không?”

“Nàng rất tốt, cảm ơn người đã hỏi thăm. Không có việc gì, ta đi trước.” Nói xong, Đồng Nhị gia quay người, không quan tâm biểu tình ngập ngừng trên mặt nàng.

Hồ Hạnh thất thần nhìn bóng lưng Đồng Nhị gia dần xa, thật ra thì những năm này nàng sống không tốt chút nào. Trong viện của Tam thiếu gia đầy “hoa hồng liễu lục”, càng đấu càng hung tàn, mà tam thiếu phu nhân lại là một nhân vật lợi hại, nếu không phải có Tam thiếu gia che chở, cộng thêm nàng coi như cơ trí, sợ sớm đã “Thi Cốt không còn” rồi. Nhưng cũng chính vì được Tam thiếu gia che chở, khiến nàng trở thành “cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt” của chúng nữ nhân nơi hậu viện, hận không thể nhanh chóng trừ khử. Hôm nay cuộc sống của nàng luôn ngập tràn hung hiểm, nàng rất nhớ những ngày tháng ở An viên trước kia, mặc dù bình thản, nhưng không có nhiều tranh đấu thế này, đó mới là cuộc sống của con người. Đáng tiếc, nàng còn có thể trở về sao?

Một đường xốc nảy, mười hai ngày sau mấy người Dương Nghi cũng về đến Thông châu. Dương Nghi về nhà trước, dỡ hành lý xuống, Vưu đại nương khéo léo từ chối mời mời của nàng, lại hàn huyên đôi ba câu, mới ngồi xe ngựa đi về Đồng phủ.

Lúc này Lâm thị đang nấu cơm, nghe bên ngoài có tiếng động, đưa tay lau qua loa lên tạp dề mấy cái, bước ra sân nhìn.

“Đại nữ nhi?” Lâm thị chần chờ kêu một tiếng.

“Tỷ tỷ, là tỷ sao?”

“Nương, nhị nha đầu, là con, con đã trở về.” Dương Nghi cười nhìn người nhà.

“Tốt rồi, về là tốt rồi. Nghi nhi nhà chúng ta đã trở thành đại cô nương, nương cũng sắp không nhận ra rồi.” Đôi môi Lâm thị run rẩy, không dám tiến lên, một thân xiêm y này, chắc là rất quý đi? Đùng nên bị dây bẩn thì hơn.

“Nương, những thứ này đều là quà con mang về tặng mọi người, mau gọi phụ thân cùng đại ca ra giúp con một tay đi!” Dương Nghi tiến lên, thân thiết kéo tay mẫu thân, chỉ vào đồng đồ kia, cười nói.

“Tốt —— tốt ——” Lâm thị vui mừng đến rơi lệ.

Nhị nha đầu nhanh trí, thừa lúc họ còn đang nói chuyện, chạy vào nhà gọi Dương Đại Dũng và Dương Uy.

“Phụ thân, đại ca, Tiểu Tứ.”

Tiểu Tứ vừa được bốn tuổi, lúc này, bé nắm ống quần Dương Uy mở đôi mắt to tò mò nhìn Dương Nghi. Dương Nghi khom lưng, ôm bé lên, “Phụ thân, nương, chúng ta mau mang đồ vào nhà thôi? Bên ngoài trời rét, đừng nên để Tiểu Tứ bị cảm lạnh.”

Phu thê Lâm Đại Dũng đồng ý, không bao lâu sau, mọi thứ đã chuyển vào phòng của phu thê Lâm thị. Lâm thị đi nấu cơm, những người khác ngồi trong nhà nói chuyện phiếm.

Dương Nghi biết đại ca đã đậu tú tài, rất vui mừng, đây là chuyện mà kiếp trước không có.

Buổi trưa, cả nhà vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên. Tiếp đó, không ngừng có người tới cửa nhà Dương gia thăm hỏi, đều là vài người họ hàng, cùng với hàng xóm chung quanh. Cũng may Dương Nghi mang về rất nhiều đồ, trong đó có vài thứ đặc sản của Vân Châu, nàng nói Lâm thị mang một ít ra tặng mọi người, tránh thất lễ.

Mọi người thấy Dương Nghi trưởng thành xinh đẹp, không ít người động lòng muốn kết thân hoặc làm mai.

Cứ như vậy, Dương Nghi ở lại nhà hai ngày, ngày đầu tiên tiếp đón hương thân, ngày thứ hai đi theo Lâm thị về thăm nhà ngoại. Trước khi đi biểu hai lão nhân gia mỗi người một bao lì xì đựng hai lượng bạc, nàng không dám để quá nhiều. Mấy lượng bạc, đủ dùng là được rồi, vẫn không nên khiến người ta chạnh chắp, soi mói thì tốt hơn.

Tối hôm từ nhà ngoại về, Dương Nghi liền lấy ra hai mươi lượng bạc, để phụ thân cùng nương sửa sang lại phòng ốc.

“Những thứ con mang về kia, không tốn kém quá chứ? Hàng năm còn sai người mang nhiều bạc về cho chúng ta như vậy ——”

“Đại nữ nhi, con nói thật với chúng ta đi, bạc này là do con kiếm được sao?”

Mặc dù Dương Nghi chỉ mới về nhà có hai ngày, nhưng cũng có nghe qua tin đồn trong thôn, nói bạc của nàng không đành hoàng. Nàng bực mình, những người này thật đúng là không muốn ai sống tốt hơn họ.

Đối mặt với vấn đề của phụ thân và nương, Dương Nghi thở dài, quyết định vẫn nên giải thích một chút: “Phụ thân, nương, này bạc đúng là do con kiếm được.”

Thấy hai người không tin, nàng chỉ phải tiếp tục: “Năm trước, mấy tấm da lông con nhờ người mang về, hai người bán được bao nhiêu bạc?”

“Tất cả đều giữ lại cho con, chúng ta không nỡ bán!” Lâm thị chen miệng, vừa nói, bà vừa nghĩ đến lai lịch của mấy tấm da lông kia.

Dương Nghi sờ sờ chúng: “Những thứ này ở Vân Châu giá bao nhiêu tiền, hai người biết không? Chỉ tính khối da Chồn này thôi mà nói, ở Vân Châu là 100 văn, nhưng ở Thông Châu thì sao? Ít nhất cũng phải ba bốn trăm văn tiền. Một tấm da chồn nhỏ nhỏ như vậy, đã có giá chênh lệch cao thế, đừng nói tới những tấm da lông quý giá hơn. Hàng năm, con ở Vân Châu góp nhặt không ít da lông, sau đó nhân mỗi lần Thanh thúc về Thông Châu lại nhờ ông bán giúp, cứ kinh doanh như vậy, những năm này con cũng kiếm được không ít.” Nàng tránh nặng tìm nhẹ, giải thích sơ lược qua những thứ đặc sản mang về kia. Bây giờ, tâm tư của lão phu nhân ở Đồng gia thế nào còn chưa biết, nàng không muốn khiến người nhà lo lắng.

Phu thê Dương thị nghe đến trợn mắt há miệng, bọn họ thật không nghĩ tới nữ nhi nhà mình lại có năng lực như vậy.

“Ông nó, tôi đã nói là không nên nghe lời người ngoài nghi ngờ nữ nhi của mình mà.”

“Tôi biết rồi.” Dương Đại Dũng ý vị nhận sai: “Đều tại tôi tai mềm, tin lời nói khốn kiếp của người khác, Nghi nhi, con tha thứ cho phụ thân chứ?”

Dương Nghi bật cười, “Phụ thân, việc này đâu có nghiêm trọng đến thế, hai người cũng là quan tâm con thôi mà. Đúng rồi, số bạc này hai người nhất định phải nhận lấy, nhà mình cũng nên sửa sang lại rồi.”

Lần này phu thê Dương thị không từ chối nữa, đây là bạc do nữ nhi bọn họ đường đường chính chính kiếm được, bọn họ cũng yên tâm.

Ngày thứ ba, Dương Nghi chào người nhà, mượn một chiếc xe ngựa đi về hướng Đồng phủ. Đồng Nhị gia có nói sẽ cho xe qua đón nàng, nhưng bị nàng từ chối, bây giờ là thời điểm quan trọng, nàng không muốn phô trương quá mức.

27. Chương 27

Edit: Fuly.

Dương Nghi đi tới viện của lão phu nhân, thỉnh an xong, không bao lâu, lão phu nhân liền đi vào vấn đề.

Lúc đến đây, Dương Nghi đã biết, kế tiếp sẽ có một trận chiến ác liệt phải đánh. Muốn đạt được sự chấp thuận của lão phu nhân, trận chiến này nàng chỉ có thể tự dựa vào sức của bản thân, không ai có thể giúp nàng. Nàng cũng không sợ, kiếp trước nàng đã từng là thiếp trong Đồng gia, kiếp này sao không thể là thê trong Đồng gia chứ?

Nhận thấy ánh mắt quan tâm của Đồng Khoát Nhiên, Dương Nghi khẽ vuốt cằm. Môi hắn hơi nhếch lên, quay đầu đi ra, những người khác cũng theo bước. Trong khoảnh khắc cửa lớn đóng lại, toàn bộ khí thế của lão phu nhân liền được triển khai, ánh mắt sắc bén như dao chiếu lên người Dương Nghi, nàng ưỡn thẳng lưng, đón nhận ánh nhìn đó, khí thế hơn nhau mấy chục năm kia thật đúng là không phải ai cũng có thể thừa nhận. Nếu không phải nàng từng sống qua một lần, sợ rằng đã sớm bị dọa đến tiểu ra quần, chứ không phải chỉ là chảy mồ lạnh như bây giờ.

Qua Vưu đại nương, lão phu nhân biết, gần hai năm qua bà đã dạy cho Dương Nghi không ít bản lĩnh. Năng lực của Vưu đại nương lão phu nhân rất rõ, nếu bà ấy nói Dương Nghi kế thừa được đến bảy tám phần, dĩ nhiên sẽ không thừa hay thiếu đi phần nào.

Bà tin Vưu đại nương, có một nguyên nhân rất trọng yếu, chính là Vưu đại nương yêu thương Nhiên ca nhi như con ruột của mình, bà ấy sẽ không hại Nhiên ca nhi.

Hôm nay xem ra, bản lĩnh quản gia của Dương Nghi không thiếu, gia thế là không có cách nào thay đổi trong thời gian ngắn, lúc này chỉ có thể nhìn thử tâm ý của nàng với Nhiên ca nhi, không biết nàng có thể vì Nhiên ca nhi làm được gì?

“Gả cho người có tiếng khắc thê, dung mạo thô kệch, người không cảm thấy uất ức hay sợ hãi sao?”

“Nếu không phải như thế, phần tiện nghi này cũng không đến phiên tiểu nữ.” Dương Nghi hiểu rõ sự chênh lệch giữa Nhị gia và nàng, cho dù là hiện tại, muốn làm thê tử của hắn cũng là chuyện rất miễn cưỡng.

Từ khi hỏi ra vấn đề này, ánh mắt của lão phu nhân vẫn luôn không rời khỏi người Dương Nghi, bà biết những lời của Dương Nghi là thật tâm, bà chỉ cảm thấy kinh ngạc trước sự thẳng thắn của nàng: “Người thật thẳng thắn.”

“Về phần sợ? Vậy thì chưa từng. Cái đáng sợ là ở lòng người, chứ không phải là diện mạo.”

Lời của Dương Nghi khiến lão phu nhân lâm vào trầm tư. Đúng vậy, cái đáng sợ chính là lòng người, chứ không phải diện mạo. Dù diện mạo có đẹp đến đâu đi nữa, nhưng nếu trái tim đó bẩn, thì còn đáng sợ hơn bất kì người có tướng mạo xấu xí nào. “Tướng sinh ra từ tâm”, chẳng qua là nói đến ý này mà thôi.

“Người có thể làm gì vì Nhiên ca nhi?” Lúc này, sắc mặt của lão phu nhân đã hòa hoãn hơn rất nhiều, khí thế cũng thu lại vài phần.

“Nếu chàng không bỏ tiểu nữ, tiểu nữ sẽ mãi ở bên chàng!” Dương Nghi cũng nhẹ giọng trả lời.

“Vậy ta giao Nhiên ca nhi cho người, ta lấy danh nghĩa của một mẫu thân thỉnh cầu người, hãy quý trọng hắn.”

“Ngài yên tâm, tiểu nữ sẽ xem chàng như trân bảo.”

Bước ra khỏi viện lão phu nhân, Dương Nghi xoa khẽ phần mồ hôi trên trán, cửa này xem như đã qua rồi chứ?

Đồng Khoát Nhiên vẫn luôn đứng bên ngoài đợi nàng, giờ phút này thấy nàng đi ra, liền tiến lên đón, “Trở về An viên thôi?”

“Vâng ——”

“Lão phu nhân, ngài không thể để nhị thúc cưới nha hoàn được. Nếu cảm thấy thích, vậy nạp làm thiếp thôi, để nàng ta làm chính thê, thể diện của Đồng gia chúng ta biết để đi đâu chứ?” Đại phu nhân Từ thị vừa vào cửa đã ồn ào nói.

“Om sòm cái gì, ta còn chưa có chết đâu!”

“Chuyện này ta tự có chủ trương, người không phải cần phải nhiều lời.”

Từ thị nghe xong lời này, liền biết lão phu nhân cũng không phản đối, trong lòng nàng ta căng thẳng, giống như có thể thấy vẻ mặt giễu cợt của Triệu thị trong buổi tiệc trà của các phu nhân sắp tới.

“Lão phu nhân, nếu nhị thúc thật muốn lấy thê tử, cháu gái Hương Lan nhà nương con là một cô nương rất tốt. Chỉ cần con trở về, nói vun vào mấy câu, dựa vào thể diện của lão phu nhân, con có thể nắm chắc đến bảy phần.”

Bằng vào tính tình cháu gái kia của người? Người như vậy cũng dám đem ra chà đạp con trai của bà? Lão phu nhân giễu cợt nhìn nàng một cái: “Không cần phiền toái nhà thông gia.”

Lão ‘tú bà’ đáng chết, việc đã đến nông nổi này còn dám ghét bỏ cháu gái của nàng? “Lão phu nhân, nhị thúc làm như vậy, thể diện của đại lão gia biết đặt ở đâu chứ?”

“Nếu lão đại cảm thấy bất mãn với chuyện này, vậy thì ra riêng đi.” Lão phu nhân lạnh nhạt nói.

Từ thị ngạc nhiên, nàng ta không ngờ lão phu nhân lại dễ dàng nói ra chuyện ở riêng như vậy, mặc dù việc này đã là ý định trong lòng nàng ta từ lâu.

Những năm gần đây, lão Nhị bị uất ức nhiều rồi. Bà tận mắt thấy lão đại con cháu đầy đàn, đường thẳng quan rộng mở, mà lão Nhị bên kia vẫn độc thân, trừ một chút tài sản được chia ra thì gì cũng không có, mà những sản nghiệp đó, một phần còn do bà âm thầm thêm vào, ngay cả quan chức hôm nay cũng đều dựa vào chính năng lực của hần lấy được.

Hần cũng là cốt nhục của bà, trừ thân phận con thứ ra, những cái khác cũng chẳng kém gì đại ca hần. Nhiều năm như vậy, vẫn không tranh không đoạt, ngoan ngoãn đến khiến người ta đau lòng.

Huống chi thời gian của bà đã không còn nhiều, bà mong hần có người trong lòng, có người khiến hần nhớ thương. Như vậy, cho dù lâm vào tuyệt cảnh khó khăn nhất vẫn sẽ vì một tia hy vọng này mà đấu tranh với hiểm nguy, với chết chóc.

Đối với việc ở riêng, Đồng Khoát Nhiên không có dị nghị gì. Đồng Uẩn Nhiên khuyên đôi câu, thấy tâm ý lão phu nhân đã quyết, cũng liền đồng ý. Vì vậy, dưới sự chứng kiến của Tộc trưởng Đồng gia cùng lão phu nhân, chia làm hai nhà. Thật ra thì tài sản đã sớm phân ra rồi, chỉ còn thiếu nghi thức mà thôi.

Chuyện ở riêng chẳng mấy ảnh hưởng đến Đồng Nhị gia cùng Dương Nghi, thời gian này, hai người vì chuyện thành thân mà bận đến tối tăm mặt mũi. Thật ra thì chủ yếu là Nhị gia vội, Dương Nghi cũng chẳng phải nhúng tay vào việc gì, trừ đo mấy bộ quần áo, thì chính là bị Vưu đại nương bắt đi điều dưỡng thân thể.

Đối với hôn sự của Dương Nghi, trừ Lâm thị lo lắng nữ nhi sẽ bị khắc ra, Dương Đại Dũng thấy Dương Nghi vẫn kiên trì, cũng liền thuận theo, cuộc sống sau này là của con bé, con bé cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc là được rồi.

Ngày thành thân, có không ít người tới xem. Thật ra thì từ khi hôn sự được ấn định, đã có không ít người nói Dương gia thật quá lớn gan, đều chờ nhìn thử xem khi nào thì Dương Nghi bị khắc chết. Đáng tiếc mãi đến ngày thành thân, Dương Nghi vẫn bình an vô sự, khiến không ít người thất vọng.

Từ khoảnh khắc chiếc khăn voan trùm lên đầu kia, cả người Dương Nghi liền cứng đờ như rớt gỗ, toàn bộ hành trình đều do hỉ nường ra hiệu, bà bảo đi thì đi, bảo dừng liền dừng, bảo lay liền lay. Đợi đến khi âm thanh “đưa vào động phòng” vang lên, nàng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi ở trong tân phòng, chờ thời gian trôi qua.

Hỉ nường thấy Nhị gia đi vào, vội lên tiếng chúc mừng lời cát tường.

Đồng Khoát Nhiên cho bà ta một bao tiền lì xì, bà ta nhận lấy rồi thức thời lui ra ngoài.

Đồng Khoát Nhiên dùng gậy hỷ đẩy khăn voan đỏ ra, cảm thấy rất hài lòng với đám người giúp Dương Nghi trang điểm. Ngày thường, ngũ quan Dương Nghi vốn đã rất khá, sau khi điểm trang lên, nhan sắc lại càng mặn mà thêm vài phần, khiến Nhị gia rất tự đắc, tân nương xinh đẹp như vậy, sau này sẽ là thê tử của hắn rồi.

Trong khoảnh khắc khăn đỏ bị vén lên, ánh sáng bất ngờ trong tân phòng xông vào mắt làm Dương Nghi có chút khó chịu, chớp mi một lúc mới trở lại bình thường.

Nhị gia thừa dịp Dương Nghi nháy mắt, ôm nàng đặt lên đầu gối, đôi tay rắn chắc vòng quanh eo thon của nàng, thân mật chống cằm lên cổ nàng, khẽ cảm thán: “Rốt cuộc đã cưới được nàng về nhà rồi.”

Dương Nghi không ngờ hắn lại phóng túng như vậy, cả người nàng cứng lại, cảm nhận được đôi chân rắn chắc dưới móng mình, nàng bất an khẽ vùng vẫy.

“Ahhh, đừng động ——”

Dương Nghi tự nhiên hiểu được thứ đang để dưới móng mình là gì, mặt nàng đỏ bừng, thân thể căng thẳng, khẽ cúi đầu nhỏ giọng kháng nghị: “Chàng buông người ta ra đã ——” nàng không phải là tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu. Nhớ năm đó, của Đồng Văn Nóc cũng rất lớn, lúc vừa mới biết mùi đời cũng khiến nàng chịu không ít đau khổ, sau mấy lần mây mưa, nàng mới khá hơn. Hôm nay, chỉ dựa vào cảm giác, nàng cũng biết của Đồng Khoát Nhiên còn lớn hơn nhiều. Nàng không khỏi lo lắng, tối nay hẳn là không tránh được đau khổ rồi.

Nhị gia cười lên ha ha, đưa bàn tay to lớn khẽ vuốt lưng nàng “Đói bụng không?”

“Ừm!”

Đồng Khoát Nhiên ôm nàng đến ngồi xuống cạnh bàn: “Muốn ăn cái gì? Ta lấy cho nàng.” Cho nàng ăn no, lát nữa nàng mới có sức cho hắn “ăn” no chứ.

Dùng bữa xong, tẩy rửa thân thể, mặc y phục, dù chậm thế nào, cũng đến lúc nghỉ ngơi. Nàng dùng dằng như vậy, cũng chỉ vì xấu hổ thôi.

Trở lại tân phòng, Dương Nghi thấy Đồng Khoát Nhiên đang dựa vào đầu giường ngủ say, cuốn sách trên tay xiêu vẹo. Trong lòng nàng vui mừng, rốt cuộc không dây dưa nữa, đi tới bên giường, buông màn xuống, vừa định vượt qua người hắn nằm vòng trong. Eo đột nhiên bị người ta ôm lại, một hồi thiên hoàn địa chuyển, nàng đã bị người khác đặt dưới thân.

Thân hình to lớn của Đồng Khoát Nhiên ẩn hiện trong trường, có vẻ cực kỳ to lớn.

“Chàng giả vờ ngủ!” Dương Nghi trừng mắt nhìn hắn.

“Ha ha, Bình Bất Yếm Trá, nếu ta không giả vờ ngủ, không biết nàng còn định dùng dằng tới khi nào.” Nói xong, Đồng Khoát Nhiên yên lặng nhìn tiểu thê tử dưới thân “Nghi Nhi, ta cảm thấy rất vui khi có thể lấy được nàng.”

“Thiếp cũng thế.” Dương Nghi dịu dàng nói.

Dưới ánh nhìn tràn ngập dục vọng cùng xâm lược của Đồng Khoát Nhiên, mặt Dương Nghi dần dần nóng lên, trong lòng tê dại, muốn dời mắt đi, rồi lại cảm thấy không bỏ được.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra một mảnh hồng nhuận, lông mi thon dài, mũi xinh mượt mà, phía dưới là đôi môi đỏ mọng đang khẽ nhếch, giống như mời gọi người thưởng thức.

Đầu Đồng Khoát Nhiên cúi càng thấp, dần dần chạm đến môi nàng, trần trọc một lúc rồi tiến sâu vào trong, giống như khe dò xét, rồi trực tiếp cuốn lấy cái lưỡi thơm tho, quần quýt triền miên. Đôi tay hắn chu du trên người nàng, dần dần cởi bỏ mọi chướng ngại, của nàng và cả của hắn.

Tay Dương Nghi cũng chẳng biết đã đặt lên cổ Đồng Khoát Nhiên tự lúc nào, khẽ đáp lại hắn. Hành động của nàng, càng khiến Nhị gia như điên cuồng hơn.

28. Chương 28

Edit: Fuly.

Mây mưa qua đi, Đồng Khoát Nhiên nằm trên giường, ôm Dương Nghi đặt lên người hắn, đưa tay quơ tạm cái yếm, tỉ mỉ lau mồ hôi cho nàng. Tay kia xoa nhẹ lên tấm lưng trần của tiểu nhân nhi, hôn lên gò má mềm mại của nàng một cái: “Còn đau không?”

Dương Nghi mệt mỏi, chẳng mở nổi mắt, lều bều một tiếng: “Ừm, đau.”

Dưới đôi mi dài là hai vệt đen nhàn nhạt, ắt hẳn là do tối hôm qua ngủ không ngon. Nhị gia thương tiếc sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thành thân có quá nhiều lễ nghi, hạn chế, vừa rồi lại cùng hắn hoan hảo hơn nửa canh giờ, chắc hẳn nàng đã mệt mỏi lắm rồi.

Nghe bên trong phòng hình như đã yên lặng, ngoài cửa, Xuân Tuyết cùng Đông Mai liếc mắt nhìn nhau, Xuân Tuyết tiến lên một bước, đánh bạo hỏi: “Lão gia, phu nhân, cần mang nước ấm vào chưa ạ?”

“Vào đi.”

Nhị gia nhẹ nhàng đặt Dương Nghi xuống giường, sau đó khoác áo đứng dậy, vén rèm trướng lên, phân phó cho nha hoàn đang đứng đợi lệnh: “Các người đặt ở đây, rồi ra ngoài đi, sáng mai trở lại dọn dẹp.”

Đây là không để cho họ động thủ? Xuân Tuyết cùng Đông Mai nhìn nhau, thấy rõ sự ngạc nhiên trong mắt đối phương, nhưng vẫn cúi mi đồng ý: “Vâng ——”

Nhị gia vắt khăn ẩm, tỉ mỉ lau người cho Dương Nghi, muốn giúp nàng thoải mái hơn một chút. Nào biết càng nhìn thân thể nàng, ánh mắt của hắn càng nóng lên. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của thiên hạ trên giường, chỉ đành phải cố kìm nén, tự an ủi mình còn nhiều thời gian.

Vì vậy hắn khàn khàn nói: “Nha đầu, tới đây, lật người lại, ta lau sau lưng giúp nàng.”

Dương Nghi đang mơ màng, cảm thấy bị người ta quấy rầy, lều bều mấy câu tỏ vẻ kháng nghị.

Nhị gia vuốt tấm lưng trơn mượt của nàng, khẽ cười một tiếng: “Nha đầu lưỡi ——”

Nhị gia tẩy sạch thân thể, rồi bước trở lại giường, ôm nàng nhét vào khuỷu tay mình, thỏa mãn cảm thán một tiếng, sau đó chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Dương Nghi phát hiện mình không thể động dậy, bị bóng đè? Dương Nghi mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa vặn thấy một vật thể to lớn đang gặm cắn người mình, nàng liền bối rối, một hồi lâu mới nhớ ra hôm qua mình đã thành thân.

Dương Nghi bị đánh thức, giận dữ định không để ý đến hắn, không ngờ người ta lại càng lúc càng quá đáng, nàng đưa đôi tay còn bủn rủn đẩy đẩy nam nhân trên người: “Thiếp còn mệt.”

Lời cự tuyệt này, khiến Nhị gia cảm thấy rất buồn bực, chọc đúng vào tự tôn nam nhi của hắn, trong lòng Đồng Khoát Nhiên âm thầm nghĩ, không làm cho nàng phải cầu xin tha thứ, thể diện của hắn biết để nơi nào? Ngay cả một tiểu nha đầu cũng không giải quyết được, không phải hắn quá vô dụng sao?

“Ban ngày làm việc phóng túng, không tốt.”

“Cách lúc trời sáng còn sớm.”

Dương Nghi bị hắn trêu chọc, thân thể nóng dần lên. Cảm thấy hạ thân nàng đã đủ ướt, eo Nhị gia trầm xuống, tiến vào.

Bởi vì tối hôm qua mới hoan hảo, chỗ đó của Dương Nghi vẫn còn không khỏe, nhưng khoái cảm bị lấp đầy dần dần lấn át chút khó chịu này, khiến Dương Nghi như bị cuốn sâu vào.

Nhìn Dương Nghi đang trầm mê trong “biến nhiệt”, cổ kìm nén tiếng kêu dần tràn ra khỏi miệng, Nhị gia hài lòng, động tác dưới eo lại càng thêm mãnh liệt.

Vì vậy Dương Nghi gặp bị kịch, Nhị gia vốn chỉ định ăn cho đỡ thèm, định ném qua chút rồi sẽ ngừng lại. Nhưng vì nàng trong lúc vô tình đã thương tổn nghiêm nam nhi của Nhị gia người ta, nên trong trận mây mưa này Dương Nghi nhận đủ dày vò.

“Lão gia cùng phu nhân còn chưa tỉnh sao?”

Thấy Vưu đại nương đang đi tới, Xuân Tuyết cùng Đông Mai hai mặt nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Vưu đại nương đến gần, nghe trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng khóc lóc cùng tiếng cầu xin tha thứ của Dương Nghi, sao còn không hiểu? Bà nhìn sắc trời, phân phó Xuân Tuyết cùng Đông Mai đang đứng bên cạnh: “Chuẩn bị sẵn nước nóng đi, ta đến phòng bếp kiểm tra, khi nào lão gia cùng phu nhân xong việc thì tới gọi ta.”

“Vâng ——”

Khi Nhị gia đã thỏa mãn thì đến ngay cả đầu ngón tay Dương Nghi cũng chẳng nhấc lên nổi. Thấy nàng như vậy, lòng Đồng Nhị gia có chút xót.

Dương Nghi thâm liếc mắt trong lòng, biết thương tiếc nàng sớm một chút có phải tốt hơn không?

“Mệt không? Ta bảo người mang nước nóng vào, nàng tắm xong rồi, sẽ dễ chịu hơn.” Trong thanh âm Nhị gia mang theo chút khàn khàn, rất dễ nghe.

“Ừ.” Dương Nghi miễn cưỡng đáp một tiếng.

“Lão gia phu nhân, hai người đã tỉnh rồi ạ?”

“Ừ, mau mang hai thùng nước nóng vào đây đi!”

Nghe thấy thanh âm của nha hoàn, Dương Nghi vùng vẫy ngồi dậy. Nàng bọc chiếc chăn quanh người muốn xuống giường, nhưng vừa chạm đất, lại đánh giá cao năng lực của mình, chân mềm nhũn ngã về phía trước.

Đồng Khoát Nhiên ở một bên nhanh tay ôm chặt chiếc eo thon của nàng lại: “Sao vậy?”

Dương Nghi giận dữ trừng mắt nhìn một cái, vẻ kiêu mị của nữ nhân cộng với sự mệt mỏi sau cơn hoan hảo, khiến toàn thân Nhị gia như bị điện giật, cả người ngây ngốc đứng sững ở đó.

Vưu đại nương vừa tiến vào liền nhìn thấy bộ dạng không có tiền đồ này của Nhị gia nhà mình, âm thầm lắc đầu.

“Nhị gia, để cho ta.” Vưu đại nương đỡ Dương Nghi sang phòng bên, Nhị gia cũng đi theo qua phòng bên rửa mặt.

Nhìn toàn thân Dương Nghi đầy vết hôn, vết bầm xanh xanh tím tím, Vưu đại nương kinh hãi.

Vưu đại nương không đồng ý nhìn Nhị gia: “Ta nói này Nhiên ca nhi, phu nhân chỉ mới mười lăm tuổi, không chịu nổi giày vò như vậy của con. Hơn nữa, con cũng là nam tử hơn 20 rồi, đâu còn là thiếu niên mười mấy nữa đâu, cũng không hiểu nên biết tiết chế một chút sao?” Bởi vì hôn sự được tổ chức trong tháng, Dương Nghi vừa lúc tròn mười năm.

Đồng Nhị gia lúng túng sờ mũi một cái, nói thầm, một đêm hai lần, hẳn đã rất khắc chế rồi.

Nhìn dáng vẻ cam chịu kia của Nhị gia, Dương Nghi âm thầm vui vẻ. Thật ra thì dấu vết trên người nàng thoát nhìn đáng sợ vậy thôi, chứ cũng không đau lắm.

Bộ dạng ngoan ngoãn nghe giáo huấn của Nhị gia khiến Xuân Tuyết cùng Đông Mai cúi đầu, cổ nén cười.

Lúc ra riêng, lão phu nhân cấp thêm vài hạ nhân cho cho Nhị gia, những người này đều là do bà dạy dỗ, năng lực cùng trung thành đều thuộc hạng nhất, đáng tiếc chỉ có tám người. Nhưng nếu biết cách sử dụng, tác dụng cũng không nhỏ.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, hai người đi thỉnh an lão phu nhân.

Nơi ở trong thời kỳ tân hôn của bọn họ là một tòa nhà có ba sân viện, Đồng Khoát Nhiên vốn định mua một tòa nhà lớn hơn, đáng tiếc thời gian quá gấp, đã nhìn qua vài gian nhưng chẳng có cái nào vừa ý, hơn nữa thời gian sau này phần lớn là ở lại Vân Châu, nên cũng không phí tâm tư vào việc này nữa.

Bởi vì Nhị gia đang tân hôn, nên lão phu nhân trực tiếp qua bên này ở với đôi phu thê trẻ. Dĩ nhiên, chỉ là ở mấy ngày. Chờ mọi việc xong xuôi rồi, bà vẫn phải về Hầu phủ.

Lão phu nhân cũng không làm khó Dương Nghi, tặng cho nàng một đôi vòng tay bạch ngọc, nói vài lời như: mong nàng sớm ‘khai chi tán diệp’ cho Đồng gia, giữ bọn họ ở lại ăn điểm tâm, rồi cho hai người trở về viện của mình.

Vân Châu đại thắng, Minh Viễn Hoàng đế cũng ban chiếu khen thưởng trước khi qua năm. Đồng Khoát Nhiên được thăng lên làm Chính ngũ phẩm Tuyên Phủ sử Tư Đồng Tri. Trong việc này đương nhiên không thiếu công của Tổng binh Dương Minh Anh.

Nguyên nhân còn lại chính là ở bản thân Đồng Khoát Nhiên, một nam tử hán đã 26 nhưng vẫn đang độc thân, thân làm hoàng đế như ông cũng phải nên quan tâm đến việc này chứ? Thật ra thì, nếu ông không chỉ hôn, người khác cũng không dám nói gì, nhưng hàng năm ông đều tác hợp cho không ít thanh niên tài tuấn, sao đến phiên Đồng Khoát Nhiên, thì lại chẳng có ai? Việc này không phải đại biểu ông xem thường Đồng Khoát Nhiên sao. Dù thế nào đi nữa, người ta cũng là vì triều đình cống hiến không ít sức lực, lần này còn lập công lớn.

Dĩ nhiên, ông cũng có thể tùy ý chọn một nhà chỉ hôn cho hần, nhưng trạng huống của Đồng Khoát Nhiên như vậy, ai dám cùng hần kết thân chứ? Hơn nữa Hoàng đế chỉ hôn, dĩ nhiên phải là dòng chính nữ, có thứ nữ nhà nào đủ thể diện khiến Hoàng đế mở ‘kim khâu’? Nhưng dòng chính nữ của quan viên nhà nào không phải là bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay? Có ai nguyện ý để ông đẩy vào hố lửa chứ?

Nếu làm thật, không biết sẽ bị bao nhiêu người oán giận. Về sau còn ai dám để cho ông làm mai mối? Hơn nữa, theo tin tức mật thám của ông lấy được, Triển gia lão tướng quân Triển Bác Viễn chuẩn bị dâng tấu xin chỉ hôn cho cháu ngoại của ông ta là Đồng Khoát Nhiên.

Đã lâu Triển gia chưa mở miệng khẩn cầu điều gì, hoàng đế như ông nếu ngay cả chút việc đều nhỏ này cũng không đáp ứng, khó tránh khiến lòng người oán hận. Ông còn phải trông cậy vào Triển gia bảo vệ Vân Châu, cho nên, phải nói là Minh Viễn Hoàng đế đang rất phiền lòng.

May mắn, đại sự của Đồng Khoát Nhiên đã được chính hần giải quyết, Hoàng đế lão nhân gia ông cũng chẳng quan tâm người hần cưới là thiên kim hay nha hoàn. Dù sao ông cũng không cần phải phiền não nữa. Minh Viễn Hoàng đế rất hài lòng, trong lúc long tâm nộ phóng, vung tay lên, Chính ngũ phẩm Tuyên Phủ sử Tư Đồng Tri liền rơi vào đầu Đồng Khoát Nhiên.

Thanh nương nghi ngờ, “Lão phu nhân, người đã ban Xuân Tuyết, Đông Mai cho Nhị gia, vì sao còn lưu lại Bích Hạm?” Bộ dạng Bích Hạm nhìn cũng khá, ngày sau cho Nhị gia làm thông phòng cũng rất được.

“Bích Hạm là một nha đầu có tâm cơ, đưa cho Lão Nhị sớm muộn cũng sẽ thành mầm họa. Mặc dù ta rất hi vọng nhà lão Nhị có thể sớm khai hoa tán diệp. Nhưng ta cũng biết, ‘gia hòa vạn sự hưng’. Huống chi Nhiên ca nhi còn đang tân hôn, đang ở thời khắc ngọt ngào, ta lại đưa qua một cục gạch chắn ngang, nương tử lão Nhị nhất định sẽ bất mãn, chưa biết chừng đến cả Nhiên ca nhi cũng sẽ oán hận ta. Việc không ai vui vẻ như vậy, việc gì phải làm. Hơn nữa, nếu nam nhân đã muốn lập thiếp, nữ nhân cũng chẳng thể làm gì được, ta cần gì phải hấp tấp sắm vai người xấu chia rẽ uyên ương chứ?” Lão phu nhân nhàn nhạt nói.

“Vẫn là lão phu nhân sáng suốt, nhưng vì sao ——”

“Người là muốn hỏi vì sao ta lại cho người nói vài chuyện trước mặt bà thông gia chứ gì?”

Thanh nương gật đầu, nếu lão phu nhân đã suy tính cặn kẽ như vậy, vì sao còn để người khác nói nhảm trước mặt nương của Nhị phu nhân?

Chuyện này phải quay lại hai tháng trước, sinh lễ, đồ cưới của Nhị phu nhân đều là do một tay Nhị gia âm thầm chuẩn bị, đến cả nha hoàn, ma ma cũng vậy. Nhưng Nhị gia lại không chuẩn bị mấy nha hoàn đã trưởng thành làm người hầu thân cận, ngày sau sẽ thăm lên thông phòng. Dương gia thanh bạc, cộng thêm thời gian quá mức vội vàng, nên cũng không chú ý đến vấn đề này. Dương Nghi bị Vụ đại nương quản, dĩ nhiên cũng sẽ không có tâm lực lo tới chuyện khác.

Ngày thành thân, lão phu nhân an bài hai người đến nói chuyện thông phòng, cố ý để cho Lâm thị nghe được. Là đợi đến lúc Nhị phu nhân về lại mặt, Lâm thị sẽ nhắc tới chuyện này với nàng.

“Dù nói thế nào, ta cùng nương tử của lão Nhị cũng cách nhau một tầng quan hệ, nếu tùy tiện nhét người vào chỗ Nhiên ca nhi nàng sẽ thấy không thoải mái. Không bằng để thân gia tự nói với nàng, thân gia là người thân của nàng, dù gì cũng sẽ không hại nàng, nàng cũng có thể nghe lọt.”

“Tuy là nghe, nhưng không biết có làm theo hay không?” Nghe lão phu nhân phân tích, bà cảm thấy Nhị phu nhân chắc sẽ không nghe theo tìm thông phòng cho Nhị gia, mà hơn phân nửa là đẩy đi.

“Mục đích của ta không ở tại thông phòng. Là người đều luôn có tính xấu, vật gì có được quá dễ dàng sẽ không biết cách quý trọng. Ta chỉ muốn nàng biết, cũng sẽ có người tranh giành Nhiên ca nhi với nàng, nàng phải biết cách trân trọng hắn, đối xử tốt với hắn.”

“Lão phu nhân đúng thật là vì Nhị gia ”dụng tâm lương khổ” mà.” Thanh nương cảm thán.

29. Chương 29

Edit: Fuly

Ra khỏi viện lão phu nhân, hai phu thê trực tiếp quay về phòng.

Nhị gia phân phó Thanh thúc mấy câu, không bao lâu sau Thanh thúc cầm một chồng sổ sách qua.

“Đây là sổ sách của thôn trang và cửa hàng, về sau phải làm phiên phu nhân.” Nhị gia ra ý bảo Thanh thúc giao sổ sách cho Dương Nghi, rồi cho ông lui xuống.

Dương Nghi nhận lấy, tò mò liếc qua bìa một cái, nhưng không vội lật xem.

Nhị gia xoay người, từ một ngăn bí mật trên giường lấy ra một xấp giấy, đưa cho Dương Nghi, nhỏ giọng nói: “Đây là khế ước nhà cửa và hạ nhân của chúng ta, phía dưới cùng là ngân phiếu, chỉ là phần ngoài thôi, nàng cầm lấy để thu xếp chi tiêu trong nhà. Ừm, còn có một số bạc ta giấu đi rồi”

Dương Nghi cầm xấp giấy mỏng, cảm thấy phần tin tưởng này nặng tựa ngàn cân, nàng khẽ nói: “Chàng tin tưởng thiếp vậy sao?”

“Nha đầu ngốc, chúng ta là phu thê, sẽ cùng sống với nhau cả đời, ta không tin nàng còn có thể tin ai?” Nhị gia sờ sờ đầu nàng khẽ an ủi, không đành lòng thấy nàng như vậy, Nhị gia khó có lúc lại mở miệng trên choker: “Số bạc này chúng ta phải cố gắng kinh doanh cho tốt, bằng không nếu phá sản rồi, sau này cục cưng sẽ phải theo chúng ta đi uống gió tây bắc đấy.”

Dương Nghi liếc hắn một cái: “Miệng quạ đen!”

“Những tờ khế ước này nàng cất giữ cho cẩn thận, sổ sách thì xem qua một chút đi, lát nữa ta phải đi ra ngoài gặp mấy người bằng hữu, chỗ nào không hiểu thì đợi khi về ta sẽ giải thích cho nàng.”

Nghe Đồng Khoát Nhiên nói muốn ra cửa, Dương Nghi vội gọi người đi chuẩn bị xe ngựa. Thấy hắn ăn mặc mỏng manh, nàng không đồng ý khế liếc một cái, rồi xoay người đi lấy một chiếc áo choàng gấm màu lam tới.

“Ở ngoài không thể so với trong nhà, vẫn nên mặc nhiều hơn một chút.”

Trong lòng Nhị gia ấm áp, cười nói: “Người quân nhân nào sợ chút gió lạnh này? Lúc trước, chúng ta còn thao luyện giữa mưa tuyết đấy.” Nhưng hấn vẫn hạ lưng xuống, để cho nàng khoác áo vào.

Hạ nhân báo lại, xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Vừa ra đến trước cửa, Nhị gia cẩn thận dặn dò nương tử nhà mình: “Ta sợ là không thể về ăn cơm trưa với nàng được, nàng cứ bảo đầu bếp làm những món nàng thích, phải ăn nhiều một chút, biết không? Nàng quá gầy.” Tròn trịa hơn, sờ mới thoải mái.

Nàng rất gầy ư? Những cô nương bây giờ đều như vậy cả, không phải sao? “Ừm, thiếp biết rồi, chàng mau đi đi.” Cứ đồng ý trước đã, có làm hay không đó là chuyện sau này.

Đội Nhị gia ra cửa rồi, Dương Nghi nhờ Vưu đại nương tập hợp các ma ma, quản sự, nha hoàn, nô bộc trong nhà lại, nhìn qua một lượt. Chủ yếu là muốn gặp mặt những quản sự, biết rõ về mảng công việc do từng người phụ trách.

Tục ngữ nói: “quan mới nhậm chức ba tầng lửa”. Không ít người âm thầm lo lắng, nghĩ rằng phu nhân là muốn ra oai phủ đầu bọn họ.

Mặc kệ giờ phút này bọn họ là trầm ổn hay hốt hoảng, cũng không quản họ ngồi vào chiếc ghế quản sự này bằng cách nào. Không nắm chắc mười phần, Dương Nghi chắc chắn sẽ không động đến bọn họ. Là lừa hay là ngựa, phải dùng thử rồi mới biết. Giờ nàng chưa hiểu rõ tình thế, trên tay cũng chẳng có thân tín, vẫn nên duy trì như bình thường thì tốt hơn, tránh khỏi việc nhúng tay lung tung làm ọi thứ đều rối loạn, không đạt được mục đích lại còn bị phản tác dụng khiến họ xem thường.

Nói mấy câu xã giao xong, Dương Nghi liền ọi người giải tán. Như vậy, ngược lại càng khiến những quản sự này càng thấp thỏm, phu nhân cứ nắm “lửa” này không chịu thả ra, nên thời thời khắc khắc họ chẳng dám buông lỏng, ai dám chắc mình không phải là người đầu tiên bị lấy ra khai đao? Vẫn là giữ chắc cái đuôi làm việc cho cẩn thận thì tốt hơn.

Trở lại phòng, Dương Nghi cầm sổ sách lên xem qua một lượt. Cửa hàng có ba cái, tiệm gạo Đại Ký, Hồng Hưng bố trang, tiệm sắt Bình Lâu, nhìn qua tình hình, kinh doanh cũng không được tốt lắm, tiệm gạo là khá nhất, doanh thu hàng năm gần ngàn lượng bạc, nhưng doanh thu ở bố trang cùng tiệm sắt lại ít đến đáng thương, chỉ có khoảng hai ba trăm lượng.

Nàng nhớ Đồng phủ còn có mấy cửa hàng hương liệu, tửu lâu, ngân hàng tư nhân đều kinh doanh rất khá, hàng năm kiếm về không ít bạc cho Đồng phủ, nhưng Nhị gia của nàng một cái cũng không nhận được. Có thể nói, chỉ mình tiền lời ở cửa hàng hương liệu của người ta cũng đã bằng ba cửa hàng của họ, chứ đừng nói tửu lâu hay những nơi khác.

Còn thôn trang, có hai cái ở Thông Châu, một cái ở ngoại ô Kinh Thành, cách Thông Châu cũng không quá xa, một cái ở Vân Châu. Thôn trang ở Vân Châu thì chẳng thu hoạch được bao nhiêu rồi, không phải bỏ thêm tiền vào duy trì đã xem như không tệ. Ba thôn trang khác thì thu hoạch hàng năm đều vận chuyển về Thông Châu, tiền lời cũng không được bao nhiêu.

Nhưng khi xem hết quyển sổ thì nàng phát hiện: hàng năm, trừ những khoản doanh thu này ra, thì vào tháng Một và tháng Bảy đều có một khoản thu nhập thêm từ hai đến ba nghìn lượng bạc, chỉ dùng một ký hiệu để đánh dấu. Dương Nghi đoán, đây là thu nhập từ những nơi kinh doanh khác của Nhị gia.

Ngân phiếu trên tay nàng có khoảng một vạn sáu ngàn tám trăm lượng.

Nhìn những thứ này, Dương Nghi cảm thấy trách nhiệm thật nặng nề. Đây cũng không phải là vốn riêng mấy trăm lượng nhỏ nhoi của nàng, nếu xử lý không tốt, sợ rằng sẽ thật như Nhị gia nhà nàng vừa nói, con trai con gái sẽ phải theo bọn họ uống gió tây bắc rồi.

Thật ra thì số bạc này đối với gia đình bình thường mà nói đã coi như là nhiều rồi, với Dương Nghi, cũng là rất nhiều, nàng đã sống hai kiếp, nhưng đừng nói là một vạn sáu ngàn tám trăm lượng, đến ngay cả số lẻ cũng chưa từng thấy qua. Đáng tiếc, đối với Nhị gia mà nói, sợ rằng không thể xem là nhiều. Nhìn nhà người khác thử xem, ba năm làm Tri phủ, mười vạn ngân phiếu, thì chút bạc này của nhà bọn họ chẳng đáng để vào mắt. Nếu như Nhị gia nhà nàng còn muốn thăng quan tiến chức, tất nhiên sẽ không thể thiếu những khoản chi ra rồi. Số bạc này thoạt nhìn tưởng rằng nhiều, nhưng trên thực tế sợ là không đủ dùng.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa có cách, Dương Nghi quyết định không nghĩ nữa, chờ Nhị gia trở lại rồi hỏi hẳn thì tốt hơn. Nàng cất kỹ ngân phiếu, khế ước cùng sổ sách rồi lên giường nằm ngủ bù.

Khi Dương Nghi tỉnh lại đã là giờ Mùi, bỏ lỡ cơm trưa, nàng tùy tiện dùng qua chút điểm tâm xong liền gọi nha hoàn mang giấy và bút lên. Cho các nàng lui ra, Dương Nghi ngồi trên ghế nệm, cẩn thận nhớ lại những sự kiện đã từng xảy ra ở kiếp trước.

Căn cơ của nàng quá cạn, vốn liếng cơ hồ không có, trừ trí nhớ kiếp trước. Sau khi Nhị gia cùng Đại gia ở riêng, thế lực cùng quan hệ của Đồng gia cũng do Đại phòng bên kia tiếp quản, chẳng có chút quan hệ gì với chi thứ hai bọn họ. Nếu đã thành thân với Nhị rồi, ngày sau nàng còn sẽ sinh con, phải vì chúng suy tính cho thấu đáo mới được. Những ký ức này không có tác dụng gì lớn, nhưng dùng để “xu cát tị hung” thì vẫn còn có thể.

Nói thật, kiếp trước của nàng rất nhạt nhẽo, trừ việc quan tâm đến Đồng Văn Nóc ra, thì lực chú ý còn lại đều đặt vào những chuyện trong Đồng phủ, dù sao nơi đó cũng là chỗ nàng sinh sống. Những chuyện bên ngoài, nàng biết không nhiều lắm, ngoại trừ những việc quá lớn như: chiến sự, thiên tai, Trước kia, những lúc Đồng Văn Nóc nghỉ lại ở phòng nàng, thỉnh thoảng cũng sẽ nói vài chuyện bên ngoài cho nàng nghe đỡ buồn.

Nghĩ nghĩ, nàng quyết định sử dụng những ký tự khó hiểu ghi chép chúng lại, dùng cái này để nhắc nhở mình. Nó vốn đã nằm sẵn trong đầu, nên chỉ cần mấy chữ mấu chốt là có thể khiến nàng nhớ lại được. Hơn nữa, như vậy cũng tương đối an toàn, dù người khác có lấy được tờ giấy này, cũng sẽ không hiểu nàng đang nói cái gì.

Về phần những chuyện sẽ xảy ra sau này ở Đồng gia ư? Bọn họ đã chia nhà với đại phòng rồi, nên chuyện bên kia cũng không tới lượt nàng quan tâm, nàng cũng không muốn phí sức vào đó. Bây giờ, trong cả Đồng phủ, người thật lòng đối xử tốt với bọn họ sợ rằng cũng chỉ có mình lão phu nhân thôi.

Nhưng mà kiếp trước, nàng cũng không hiểu gì nhiều về lão phu nhân. Nàng chỉ là một thông phòng, mặc dù sau khi sinh con được thăng lên làm di nương, thì địa vị cũng không cao, cơ hội có thể gặp được lão phu nhân chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ấn tượng của nàng về bà cũng rất ít, điểm nhớ nhất chính là, năm Nguyên Hòa thứ 21, bà mất do mắc bệnh *“hạch bạch huyết ở cổ”. Mất trước Dương Nghi hai năm. Đây cũng là chuyện khắc sâu nhất trong trí nhớ của nàng. Bây giờ là, năm Nguyên Hòa thứ 18, nói cách khác, tuổi thọ của lão phu nhân chỉ còn ba năm.

Đối với bệnh này, nàng không biết gì nhiều. Chỉ biết đó là một loại bệnh nan y rất khó trị, ở cổ sưng lên một khối cứng như đá, triệu chứng lúc sơ kỳ không rõ ràng, khối u chỉ bằng hạt đậu nành, sau khi khối u bị vỡ, mặt mũi sẽ tiêu tụy, thân thể gầy gò, mất máu mà chết.

Về phần nguyên nhân bị bệnh, nghe đại phu chữa trị cho lão phu nhân nói là: tỳ bị tổn thương, dẫn đến suy thoái chức năng gan. Đại phu cùng hạ nhân lúc đó đều bị lão phu nhân ra lệnh ngậm miệng. Những lời này cũng chỉ là tin đồn do hạ nhân âm thầm truyền đi, nhưng nàng nghĩ, ắt hẳn cũng có mấy phần là sự thật.

Trong sách thuốc có nói, tức giận làm tổn thương gan, suy nghĩ nhiều làm tổn thương tỳ (lá lách), đau buồn làm tổn thương dạ dày. Năm Nguyên Hòa thứ 21, xác thực là nhà mẹ đẻ của lão phu nhân xảy ra đại sự. Nghe nói trong lúc đại quân Vân Châu đối chiến cùng Thát tử, bởi vì cơ mật quân sự bị tiết lộ, nên trận đánh này lâm vào tình thế hết sức gian nan, giằng co hơn nửa năm, tuy nói là An Hòa Quốc thắng trận, nhưng Triền gia quân hao tổn hết bảy tám phần, mà nam nhi Triền gia, gần như là chết trận toàn bộ, chỉ còn lại hai người. Trận chiến này, tổn thất thật quá lớn.

Hơn nửa năm, lão phu nhân hết lo lắng rồi đến buồn phiền, nhưng lại chờ phải kết quả như vậy, “bệnh đến như núi đổ” ắt hẳn là muốn nói đến việc này đi.

Về sau có xảy ra những chuyện như vậy không, nàng không dám chắc, nàng chỉ hy vọng lão phu nhân có thể tận lực tránh khỏi căn bệnh này. Những chuyện khác nàng không làm được, nhưng đi trò chuyện với lão phu nhân, giúp cho tâm trạng bà thoải mái, lại quan tâm nhiều hơn đến phương diện ẩm thực của bà vẫn là chuyện có thể.

Nghĩ là làm, không bao lâu sau, Dương Nghi dẫn Xuân Tuyết, Đông Mai đi đến viện của lão phu nhân.

“Phu nhân đã tới?” Thanh nương thấy Dương Nghi, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Ừ, Thanh nương, lão phu nhân đã dậy chưa?” Dương Nghi cười hỏi.

Thanh nương dẫn nàng vào cửa “Đã dậy rồi, người già thường khó ngủ, lão phu nhân đang chơi mạt chược với mấy nha đầu đấy.”

“Lão phu nhân thật là, biết rõ ta đang khó khăn, chơi bài cũng không chịu kêu ta.” Dương Nghi tỏ vẻ hơi bất mãn.

Một nha đầu nhanh chóng đứng lên, nhường chỗ lại cho Dương Nghi.

Dương Nghi nhìn nàng một cái, tướng mạo thường thường, không tính là xuất chúng, nhưng được cái lanh lợi.

Lão phu nhân vui vẻ phối hợp: “Nghe nha đầu này nói kìa, cứ như là nàng đã nắm chắc phần thắng rồi vậy. Bích Hạm, người giúp ta giám sát cho tốt, đừng để nàng lấy đi tất cả vốn liếng của ta.”

“Lão phu nhân yên tâm đi, nô tỳ sẽ nhìn giúp ngài.” Đứng ở sau lưng lão phu nhân, Bích Hạm dịu dàng đáp lời.

Vẻ xinh đẹp của Bích Hạm khiến Dương Nghi phải nhìn nhiều mấy lần, Dương Nghi khẽ mỉm cười: “Lão phu nhân, đến phiên người ra bài rồi.”

“Buổi tối, lão phu nhân ngủ có ngon giấc không?” Dương Nghi vừa chơi bài vừa tán gẫu với lão phu nhân, đề tài dần dần chuyển tới vấn đề sinh hoạt thường ngày. Trong lúc chơi, nàng không quên âm thầm quan sát lão phu nhân, nhưng bà mặc một kiện y phục màu tím cao cổ, nên nàng thật không nhìn ra được chỗ đó có gì khác thường không.

“Không tồi, chỉ là ngủ thẳng đến nửa đêm thì chân bị lạnh, không được ngon giấc, dễ tỉnh.”

“Trước lúc ngủ lão phu nhân có ngâm chân không?”

“Có ngâm nước.”

“Buổi tối, bảo người hầu nấu lá ngải cứu để ngâm chân đi ạ.” Ngải cứu có thể trừ bớt khí lạnh ở chân, thông máu tan vết bầm, có thể cải thiện giấc ngủ, việc chân bị sưng vù, còn có thể trừ tà.

Phương thuốc dùng lá ngải cứu ngâm chân này là do một vị bà bà nàng tiện tay giúp đỡ trên đường về nhà chỉ cho. Lão bà bà nhìn mặt của nàng, rồi giải thích rất rõ về những chỗ tốt của lá ngải cứu. Năm đó, lúc nàng khoảng mười hai mười ba tuổi thì trên mặt có không ít nốt đỏ, chính bởi vì như vậy, Nhị thiếu phu nhân Khương thị mới yên tâm thăng nàng lên làm nhị đẳng nha hoàn hầu hạ cho Đồng Văn Nóc chứ? Sau này nàng dùng lá ngải cứu ngâm chân, được khoảng mười ngày, mặt không còn bị nổi lên nữa. Thật ra thì dùng lá ngải cứu ngâm chân còn có thể điều dưỡng thân thể nữ nhân, loại trừ khí lạnh trong tử cung, hỗ trợ việc mang thai. Đáng tiếc, nàng không để lời nói của lão bà bà ở trong lòng, chỉ xem lá ngải cứu như một loại thảo dược có thể trừ đi những nốt đỏ trên mặt thôi, nếu không, kiếp trước nào đến nỗi nhiều năm không thể mang thai? Dĩ nhiên, nàng năm đó cũng không biết mình nhiều năm không có con là bởi vì lạnh tử cung cùng kinh nguyệt không đều.

“Có hiệu quả thực sao?”

“Hiệu quả rất tốt.”

“Được, nghe lời con, thử một chút vậy.” Được con dâu quan tâm, lão phu nhân cảm thấy rất hài lòng, nụ cười trên mặt cũng thật hơn mấy phần.

“Lão phu nhân, không được không được, ngài hai người khi dễ một người, tiền riêng con dâu vất vả tích góp được đều thua hết rồi.”

Lão phu nhân sao có thể không nhìn ra Dương Nghi là cố ý nhường cho bà thắng, đứa bé này thật hiểu lòng người mà: “Ha ha, Bích Hạm, đây là do Nhị phu nhân các người hiểu kính đấy, lát nữa người cầm lấy chia ọi người.”

Hạch bạch huyết bị sưng ở cổ - nguyên nhân và cách chữa trị.

(AloBacsi) - Có hàng trăm hạch bạch huyết ở cổ và được chia thành nhiều loại. Hạch bạch huyết bị sưng thuộc về bề mặt và nằm trực tiếp ngay dưới da.

Nguyên nhân

Viêm hạch bạch huyết là dạng viêm thường gây ra do nhiễm vi khuẩn. Các hạch bạch huyết bị sưng trên cổ của bạn có thể gây ra một chút đau đớn khi chạm vào, hoặc khi chúng đang hoạt động để loại bỏ nhiễm trùng.

Nếu mạch bạch huyết bị nhiễm có thể thấy vệt màu đỏ đi từ chỗ bị thương đến các hạch bạch huyết trên cổ. Để hiểu lý do tại sao các hạch bạch huyết trên cổ bị sưng, nên hiểu được nguyên lý làm việc bên trong của hệ bạch huyết.

Các hạch bạch huyết thường bé, hình hạt đậu và ở nhiều vị trí trên cơ thể. Những hạch này nhận các hướng của hệ bạch huyết nơi các lưu chất loại bỏ virus, vi khuẩn và tạp chất khác.

Nếu cần thiết, hạch bạch huyết có thể là những chiếc máy lọc có thể “bắt giữ” tạp chất lạ xâm nhập vào cơ thể của bạn. Các sinh vật lạ sẽ bị vô hiệu hóa bởi các bạch cầu hoặc các tế bào máu trắng.

Có khoảng 500 hạch bạch huyết khắp cơ thể và bạn có thể cảm thấy chúng trên nách, háng của bạn, sau tai và cổ.

Các hạch bạch huyết trên cổ xảy ra trong các nhóm và khi cơ thể bị nhiễm trùng. Các hạch bạch huyết này có thể bị sưng, đỏ và cảm thấy đau khi chạm vào. Vị trí của bạch huyết bị sưng là dấu hiệu để thông báo bạn đang gặp vấn đề sức khỏe ở chỗ nào đó. Ví dụ, nếu các hạch bạch huyết khắp cơ thể của bạn bị sưng, trên cơ thể bạn sẽ có vấn đề như nhiễm trùng, các bệnh tự miễn, phản ứng thuốc và bệnh bạch cầu.

Khi có các hạch bạch huyết bị sưng ở cổ, rất có thể bạn bị nhiễm trùng ở đầu, cổ hay miệng bao gồm viêm họng và cảm lạnh.

Những bé đang mọc răng hoặc nhiễm trùng tai cũng có thể có các hạch bạch huyết bị sưng ở cổ. Các bệnh khác như sốt toxoplasmosis và bệnh lao cũng được chỉ định nhờ các hạch bạch huyết bị sưng ở cổ.

Có nên thăm khám bác sĩ?

Bởi vì các hạch bạch huyết bị sưng trên cổ có thể là do nhiễm trùng nhưng không phải lúc nào nó cũng chỉ ra được các bệnh nghiêm trọng như ung thư hoặc các trường hợp tồi tệ khác mà bạn có thể gặp.

Gần đây bạn có bị đau cổ họng hay đau tai không? Nếu có, các hạch gần khu vực bị nhiễm bệnh có thể sưng lên. Đó là một dấu hiệu cho thấy cơ thể của bạn đang cố gắng chống chọi với các sinh vật hay vi khuẩn có hại xâm nhập vào cơ thể.

Do vậy, bạn có thể tìm đến bác sĩ để thăm khám và có phương pháp chữa trị hợp lý. Tuy nhiên bạn không cần phải lo lắng quá về các tuyến bạch huyết bị sưng.

Đôi khi các hạch bạch huyết của bạn sưng lên rất nhanh và gây đau đớn. Các hạch có thể bị sưng trong hai ngày hoặc thậm chí hai tuần. Mặt khác, nếu có hơi nóng và sưng đỏ ở chỗ bị sưng thì đây là dấu hiệu cho thấy bạn nên gặp bác sĩ. Bạn không cần phải đi khám bác sĩ nếu có các hạch bạch huyết bị sưng trên cổ đi kèm với cảm lạnh nhẹ, đợi tầm 3 hoặc 4 ngày xem biểu hiện khác như thế nào.

Trong một số trường hợp rất hiếm, các hạch bị sưng là dấu hiệu của ung thư hạch, ung thư máu có ảnh hưởng đến tế bào lympho, một loại tế bào máu trắng. Ngay lập tức hãy tìm gặp bác sĩ nếu các hạch bị sưng ở cổ không biến mất trong hơn 3 tuần và nếu đi kèm với các triệu chứng như:

- Ốm yếu hoặc thiếu năng lượng
- Giảm cân không rõ nguyên nhân
- Sốt
- Ôn lạnh

- Đổ mồ hôi đêm

Điều trị

Thuốc giảm đau, chẳng hạn như acetaminophen và ibuprofen là phương pháp điều trị chuẩn cho các hạch bạch huyết bị sưng lên. Nếu bạn bị rối loạn miễn dịch, thuốc kê đơn là cần thiết để giảm kích thích của hạch bị sưng

30. Chương 30

Edit: Fuly

“Sáng mai ta phải trở về.” Ăn cơm xong, lão phu nhân thông thả nói.

Dương Nghi cùng Đồng Khoát Nhiên vừa nghe được, cảm thấy rất kinh ngạc, Nhị gia nhìn qua mấy nha hoàn ma ma xung quanh một lượt: “Nương, là do hạ nhân hầu hạ không chu đáo sao?”

Dáng vẻ Nhị gia vốn giống hung thần, hơn nữa khí thế còn phóng ra ngoài, khiến người hầu xung quanh đều sợ đến dựng tóc gáy.

Thời gian Nhị gia ở lại đây cũng không dài, lâu thì mười ngày nửa tháng, mau thì ba ngày năm ngày phải rời Thông Châu. Nếu lão phu nhân trở về Hầu phủ, gặp mặt tất nhiên sẽ không dễ dàng như hiện tại.

“Những nha hoàn này ta dùng đã quen, sao lại không tận tâm?” Lão phu nhân buồn cười nói.

“Là do con dâu có chỗ thiếu sót ạ?” Dương Nghi đành phải tiến lên.

“Đừng nghĩ nhiều, con rất tốt, mọi người cũng đều rất tốt.” Lão phu nhân cười vỗ vỗ tay Dương Nghi an ủi: “Chỉ là hôm nay đại tẩu các con phái người tới xin ý kiến của ta, ta không yên lòng chuyện trong phủ mà thôi.”

Đại tẩu phái người tới? Sao nàng lại không biết? Dương Nghi đoán chừng hẳn là vào lúc nàng đang nghỉ trưa đi, nhưng sao lúc đó lại không có ai đến báo? Nàng không khỏi nhìn Xuân Tuyết, Đồng Mai một cái, thấy các nàng cũng mang vẻ mặt mờ mịt, chứng tỏ họ cũng không biết có chuyện này. Rốt cuộc là ai? Lát nữa phải tra xét rõ ràng, nếu không thì thực là quá nguy hiểm.

Nhưng theo nàng biết, hai năm qua lão phu nhân đã sớm giao Đồng phủ lại cho đại tẩu rồi, hôm nay nàng ta lại phái người đến xin ý kiến lão phu nhân, ắt hẳn là muốn nhắc nhở lão phu nhân cần phải trở về mà thôi.

“Còn có, ngày mai các con cũng theo ta về đi, gặp mặt đại ca, đại tẩu con cũng tốt. Dù sao hai người cũng là huynh đệ ruột thịt, chỉ là ở riêng, chứ đâu phải cừu địch, có lý gì lại cứ tránh mặt nhau?”

Đúng vậy, bọn họ chỉ là ở riêng mà thôi, ngoài mặt vẫn phải tỏ ra thân ái.

“Vâng ——” hai người đồng ý.

“Đã tối rồi, còn xem sách gì vậy? Không tốt ắt.”

Dương Nghi quay đầu, thấy quyển sách bị Nhị gia nhà nàng rút khỏi tay: “Không phải chàng đến thư phòng rồi ư? Sao lại về đây sớm như vậy?” Bây giờ còn chưa đến giờ Tuất mà?

Nhị gia âm thầm buồn bực, nha đầu này thật không hiểu phong tình mà: “Hôm nay nàng đã xem qua sổ sách rồi à? Có chỗ nào không hiểu không?”

Dương Nghi cười đứng dậy, cởi ngoại bào ra cho hẳn: “Chỉ mới xem sơ qua mà thôi, còn chưa có nhìn kĩ.”

Nhị gia ôm Dương Nghi nằm lên giường, kéo nàng vào lòng. Dương Nghi kêu lên một tiếng, mặt ửng đỏ, nhưng eo bị hắn khống chế, nàng không dám giãy giụa, sợ “lau sủng cướp cò”.

Nhưng nàng lại nghĩ, chuyện thân mật hơn tối hôm qua cũng đã làm rồi, bây giờ hà tất phải ngại ngùng chi nữa? Vì vậy nàng dựa vào ngực hắn, tìm một tư thế thoải mái, thả lỏng người hưởng thụ thời khắc ấm áp

này. Mới chỉ một lát, Dương Nghi đã không muốn xa rời, thân thể của người nam nhân này nóng quá, còn tốt hơn lò sưởi nhiều.

Nhận thấy được biến hóa của nàng, trên mặt Nhị gia chậm rãi xuất hiện một chút ý cười, cầm quyển sách nàng vừa xem lúc này lên.

Lần này, đến phiên Dương Nghi vuốt ve tay hắn “Gia, ánh sáng quá mờ, đừng xem sách, mắt của chàng còn quan trọng hơn thiếp nhiều.” Ở trên chiến trường, mắt không tốt sẽ thua thiệt, hơn nữa còn rất nguy hiểm.

“Không đọc sách thì có thể làm gì?” Bàn tay Nhị gia cách y phục nhẹ nhàng vuốt ve khắp người Dương Nghi.

Dương Nghi cố chịu đựng cảm giác nhồn nhột trên cơ thể: “Hôm nay ra ngoài thế nào, chàng nói cho thiếp biết với?”

Nhớ đến chính sự, Nhị gia dừng tay, do dự một chút mới mở miệng, “Chuyện này ta vốn định để mấy ngày nữa mới nói với nàng, nhưng vừa rồi ta nghĩ lại, nói cho nàng biết sớm một chút cũng tốt, để còn có thời gian mà chuẩn bị.”

Dương Nghi yên lặng lắng nghe, mặc kệ là chuyện tốt hay chuyện xấu, nàng đều không hy vọng mình là người biết cuối cùng.

“Lúc trước, chúng ta nhận được tin tức, nói phía nam lại không an phận rồi, hoàng thượng dự định xây dựng thêm một đội quân nữa ở Khâm Châu. Hôm nay ta ra ngoài là để gặp mấy người bằng hữu chí cốt, thương lượng với bọn họ việc này.” Nói đến đây, Nhị gia nhìn Dương Nghi một cái “Ta muốn xin đến đó.”

“Không trở về Vân Châu nữa sao?”

“Không về nữa, nàng nguyện ý đi cùng ta chứ?”

Dương Nghi liếc hắn một cái, chuyện này còn cần phải hỏi sao? “Dĩ nhiên là chàng đi đâu, thiếp liền theo đến đó.”

Nhị gia hài lòng cười ha ha.

“Chỉ là mấy người nhà cữu cữu chàng sẽ đồng ý sao?”

Đồng Nhị gia trầm mặc hồi lâu, nói, “Trứng gà không nên đặt ở cùng một chiếc giỏ.”

Điểm này thì Dương Nghi tán đồng. Triển gia đem tất cả nhân lực đưa hết vào quân đội ở Vân Châu, như vậy có thể tập trung lực lượng, không lo lắng người của Triển gia bị hại, nhưng cũng có tác hại rất lớn. Nếu vài năm sau, trong trận chiến ác liệt kia ở Vân Châu, có viện binh tới cứu, có lẽ Triển gia không đến nỗi thảm như vậy. Những đội quân khác không quen không biết gì với Triển gia, mất thấy Triển gia sẽ mất đi quyền lực ở vùng đất lớn như vậy, bọn họ nào chịu bỏ qua cho cục thịt béo này?

“Vân Châu là nơi của mấy người cữu cữu, ở đó có một đội quân tinh nhuệ, nhân lực cũng đã phân chia hoàn mĩ. Nhiều cây củ cải cùng chung một cái hố, lúc công trạng ban xuống, sẽ mỏng hơn rất nhiều, cho nên việc thăng quan vị sẽ rất chậm. Nếu như ta sống ở Vân Châu, chịu đựng thêm tám năm mười năm, có lẽ sẽ tiến được một bước, nhưng cao lắm cũng chỉ đến Chính Tứ Phẩm mà thôi.” Còn có một chuyện nữa, dù sao binh sĩ ở Vân Châu cũng có hạn, Đồng Khoát Nhiên chẳng thể nào đi “xơi tái” thế lực của đám người cữu cữu nhà hắn. Là một tướng quân mà trong tay không có binh, thì đánh trận thế nào chứ?

“Nàng đừng thấy lần này ta tiến một bước dài mà nhầm, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi. Hơn nữa lần này, sau khi đánh lui quân Đột Quyết, theo như ta đoán thì ít nhất trong vòng hai ba năm, chúng sẽ không dám xâm phạm.”

Hơn nữa lúc này thế lực của Vân Châu đã không thể coi thường, bọn chúng có muốn xuất binh, cũng phải xem lại trọng lượng của mình đã.

Nhị gia sờ sờ bụng của nàng: “Ta đã không còn trẻ, sau này còn có con của chúng ta. Nếu ở lại Vân Châu, sợ rằng ba đến năm năm cũng không lập được công trạng gì, ta không có thời gian để chờ nữa. Ta muốn thừa dịp còn có thể, liều mình đi phần đầu một lần, tích lũy công trạng, cho bọn nhỏ những thứ tốt nhất.” Thật ra thì, Đồng Nhị gia quyết định đi Khâm Châu còn có một nguyên nhân trọng yếu, đó chính là Dương

Nghi. Ở Vân Châu, có không ít người biết Dương Nghi xuất thân từ nha hoàn. Con người thường có quan niệm xem trọng gia thế, một khi trên người người đã bị dính qua dấu ấn gì, dù sau này thân phận có thay đổi, cũng rất khó khiến người ta đổi cách nhìn. Nhưng là, nếu đến Khâm Châu, người biết về Dương Nghi rất ít, bắt đầu ở nơi đó sẽ dễ dàng cho nàng hơn.

Thật ra thì tổng kết lại, đó chính sau khi Nhị gia có thể tử, người cũng hăng hái hơn, biết nhìn xa trông rộng, chẳng còn sống theo kiểu “được hôm nay rồi mới lo bữa mai” như trước đây nữa, biết suy nghĩ cho thể tử, cho những đứa con chưa ra đời của mình rồi, hơn nữa không nỡ để thể tử về Vân Châu chịu uất ức, vì vậy mới quyết định đến Khâm Châu khai hoang.

“Lúc nào thì lên đường?”

“Ngày mai ta đi xin lệnh điều động, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, trong khoảng năm ngày sau sẽ có phúc đáp.”

Ngày mai, Dương Nghi cũng định đi mua một quyển Sơn Hà Chí về, tìm hiểu rõ ràng mọi thứ ở Khâm Châu để thu dọn hành lý.

“Nhưng là nếu có lệnh xuống, ta sẽ phải đi trước để chuẩn bị, nàng cứ ở lại đây chăm sóc nương, vài hôm sau rồi hãy lên đường. Ừm, ta sẽ để Thanh thúc lại cho nàng.”

“Chàng cứ mang Thanh thúc đi đi, mấy người nương cho chúng ta cũng có chút năng lực, chàng đừng lo lắng gì về thiếp.” Dương Nghi không đồng ý, năng lực của Thanh thúc thế nào nàng hiểu rất rõ, để lại cho nàng đúng thật là “đại tài tiểu dụng” rồi.

“Nghe lời ——” đường đi đến Khâm Châu cũng không dễ dàng, để Thanh thúc lại cho nàng, hẳn mới yên tâm.

Nhìn vẻ mặt kiên định của trượng phu, Dương Nghi biết mình không thể lay chuyển được. Trong tính tình của hắn cũng ẩn giấu một mặt cường thế, nếu không cũng chẳng xảy ra việc của Vương Xuân Sinh. Lúc chính hắn còn chưa hiểu được tâm ý của mình, thì cũng không cho phép người khác mơ tưởng đến người của hắn.

“Chàng hung dữ với thiếp.” Dương Nghi bĩu môi oán trách.

Nhị gia buồn cười khê hôn lên cái miệng bé bỏng của nàng, dần dần quyến luyến xâm nhập, không thể kèm chế. Thân thể cao lớn tráng kiện đặt lên thân thể mềm mại của Dương Nghi.

Dương Nghi nhớ lúc sáng chỗ đó của mình vẫn còn sưng đỏ, dù đã bôi thuốc, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Nàng hơi sợ hãi, thân thể này còn quá non nớt, không chịu nổi “sự yêu thương” của hắn.

Nhận thấy Dương Nghi né tránh, Nhị gia rút lui, cố gắng khắc chế lửa dục, thở dốc nhìn qua khuôn mặt kiều diễm của nàng “Ngủ sớm một chút đi, sáng mai còn phải qua gặp đại ca đại tẩu nữa.”

Dương Nghi giật mình nhìn hắn, ý của hắn là tối nay bỏ qua cho nàng? Điều này sao có thể?

Nhị gia nhỏ giọng thì thầm bên tai Dương Nghi, còn đưa lưỡi liếm liếm tai nàng: “Tối nay không động đến nàng, nhưng mà tối mai nàng phải bồi thường lại cho ta ——” vừa nói, Nhị gia vừa đè người nàng lại, eo đẩy lên, đầy ngụ ý.

Cảm nhận được một thứ nóng rực đang đặt giữa hai chân mình cách lớp quần áo, mặt Dương Nghi đỏ ửng, đồng thời, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

31. Chương 31

(Phần 1)

Edit: Fuly.

Sáng sớm ngày kế, Dương Nghi trang điểm một phen. Nàng xuất thân không cao, điều này không có cách gì thay đổi, nhưng nàng có thể tự bảo bản thân làm được những điều tốt hơn. Lần này trở về Đồng phủ gặp đại ca đại tẩu của trượng phu, ít nhất quần áo, cử chỉ phải đúng mực, không thể để bọn họ coi thường.

Nhị gia đang ngồi chờ Dương Nghi ở đại sảnh, vừa thấy nàng, liền ngẩn ngơ, người cũng không tự chủ được đứng lên nghênh đón.

Hôm nay Dương Nghi cố ý vấn tóc thành một cái Triều Vân kế, dùng bích trâm điểm xuyên, trầm ổn mà không mất vẻ linh động, hợp với chiếc váy Bích Hà màu xanh biếc, phía ngoài khoác một tấm sa mỏng màu tím, càng lộ vẻ uyển chuyển hàm xúc mà đoan trang.

Quả nhiên là “người đẹp nhờ lụa”, sau khi trang điểm, Dương Nghi nhìn xinh đẹp hơn rất nhiều, khí thế của đương gia chủ mẫu như ẩn như hiện. Mặc dù chỉ yên lặng ngồi ở một bên, cũng sẽ khiến người ta phải chú ý.

Nhị gia rất thỏa mãn, hân tin tưởng, chỉ cần cho thêm thời gian, phu nhân của hắn nhất định sẽ còn làm tốt hơn.

“Có thể đi được chưa?” Dương Nghi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

“Đi, chúng ta đến viện của nương thỉnh an người đã.”

Lão phu nhân thấy trang phục hôm nay của Dương Nghi, cũng hài lòng gật đầu, có phong phạm của phu nhân hơn mấy phần rồi.

Giờ Thìn một khắc, mọi người lên đường.

Trạch viện chỗ Dương Nghi ở cách Đồng phủ cũng không xa, chỉ khoảng hai ba con phố mà thôi. Không bao lâu đã đến, Nhị gia xuống xe trước, rồi cùng thê tử của mình đỡ lão phu nhân vào phủ.

Vừa qua khỏi cổng thứ hai, liền thấy đại lão gia Đồng Uẩn Nhiên cùng Từ thị tiến lên đón.

“Lão phu nhân, ngài trở về rồi. Trong phủ này không có ngài, giống như thiếu mất cái gì đó vậy. Thấy ngài trở lại, lòng của con cũng an ổn hơn.” Từ thị buột miệng theo thói quen.

Nhị gia cùng Dương Nghi thấy đại ca đại tẩu tiến lên đón, vốn định thối lui qua một bên. Nhị gia thuận lợi làm được, nhưng tay Dương Nghi lại bị lão phu nhân nắm chặt. Tiếp đó, lão phu nhân đưa tay trái ra, ý bảo Từ thị đỡ bên này “*Đại tức phụ, tới đây, bên này.”

*Con dâu cả.

Lão phu nhân đây là ý gì?

Từ thị tâm không cam lòng không nguyện tiến lên, cùng Dương Nghi một tả một hữu đỡ lão phu nhân. Trong lòng Từ thị phẫn nộ, muốn nói nhưng chẳng thốt lên được lời nào.

Từ thị vừa định đẩy Dương thị ra phía sau, hạ uy phong của nàng ta xuống. Minh đường đường là đại tức phụ của An Nhạc hầu, một hạ nhân như nàng ta há có thể so sánh sao? Đáng tiếc có lão phu nhân che chở, chẳng những hóa giải chiêu này của mình, còn mượn mình để “đẩy” nàng ta lên! Thật là, tức chết đi được! Hơn nữa nhìn thấy Dương Nghi ăn mặc tươi sáng, rực rỡ, lửa giận của nàng ta càng tăng cao, tiện nhân, nghĩ rằng mặc được long bào thì mình chính là thái tử sao!

Lúc này, Dương Nghi cũng thấy đại tẩu bước về phía mình, nhường chỗ lại cho nàng ta cũng chẳng sao, nhưng bị lão phu nhân kéo, nên không thể.

“Cùng vào nhà đi, bên ngoài trời rất lạnh, nếu các con bị cảm, ta lại đau lòng.”

“Vẫn là lão phu nhân thương tụi con.”

Những người còn lại rồi rít phụ họa, nhất thời, không khí trở nên vui vẻ hòa thuận.

Vào phòng, tất cả mọi người ngồi xuống theo quy củ. Hôm nay là ngày Dương Nghi ra mắt thân thích, có thể ngồi ở đây đương nhiên phải là những chủ tử chân chính, những di nương hay thông phòng kia tất nhiên không thể tới.

Dương Nghi theo thứ tự hành lễ với lão phu nhân cùng đại ca đại tẩu, sau đó nhận lễ của các hậu bối, rồi phân phát quà gặp mặt đã được chuẩn bị tốt cho từng người.

Dương Nghi nhìn thấy Đồng Văn Nóc cùng Khương thị hành lễ với mình, nhất thời hoảng hốt, nàng vậy mà lại thành thắm thắm của Đồng Văn Nóc, đúng là chuyện khó tưởng tượng.

Đoàn người ngồi lại hàn huyên với nhau một hồi, thấy thần sắc lão phu nhân có chút mệt mỏi, mới thức thời chuẩn bị cáo từ.

Đột nhiên, Từ thị nhìn La thị (tam thiếu phu nhân) nháy mắt một cái.

La thị đứng dậy cười nói, “Lão phu nhân, cháu thấy Nhị thẩm nhìn rất quen, thật khiến người ta muốn thân cận. Đúng lúc, vài ngày trước cháu được tặng một gói trà thơm, muốn mời Nhị thẩm qua nếm thử một chút, không biết Nhị thẩm có chịu nể mặt hay không? Lão Nhân Gia ngài cần phải giúp cháu khuyên nhủ đấy.”

Một câu này của La thị khiến Dương Nghi chẳng thể nào từ chối.

Quả nhiên, lão phu nhân nghe xong, vui mừng đồng ý bảo: “Người trong nhà, tất nhiên nên thân thiết với nhau hơn.” Sau đó xoay đầu lại nhìn Dương Nghi: “Thê tử lão nhị, con cũng đừng quá khách sáo.”

“Lão phu nhân nói phải.” Dương Nghi nhìn về phía Nhị gia: “Chỉ là, không biết Nhị gia ở sẽ ở lại hay còn có chuyện——” nếu có, thì đừng để bị trì hoãn mới phải.

Nghe Dương Nghi nhắc nhở, lão phu nhân mới nhớ tới, vội nhìn về phía Đồng Khoát Nhiên. Trong lòng lão phu nhân tất nhiên muốn hai huynh đệ bọn họ có thể thân cận hơn một chút.

“Nhị thúc đang trong thời gian tân hôn, nào có nhiều việc đến vậy——” La thị xen vào, thanh âm vừa vắn có thể khiến cho tất cả mọi người nghe thấy.

Đồng Khoát Nhiên nói: “Ở lại cũng không sao, nàng cứ trò chuyện với thê tử của Bân ca nhi đi, vừa lúc ta cũng có chút việc muốn thỉnh giáo đại ca. Lát nữa ta đến tìm nàng sau.”

“Như vậy, cũng được.” Dương Nghi cười nói với La thị: “Nghe nhị thúc người nói nói, trà ở Ngô Đồng viện của các người luôn là tốt nhất, vậy ta đành tới cửa làm phiền rồi.” Nàng thật muốn xem La thị định làm gì? Ất hẳn chẳng đơn thuần là dùng trà thôi?

Nghe xong lời này, nghĩ đến hồ ly tinh kia, La thị liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tự mắng mình tìm gì không tìm lại viện đến cái cơ rách nát như vậy.

“Tam đệ muội, người cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia nha.” Thê tử của trưởng tôn Đồng Văn Sinh, Ưông thị cười híp mắt nói. Nghĩ tới vừa rồi, Từ thị nhìn nàng mãnh liệt nháy mắt ra dấu, Ưông thị liền cảm thấy bất đắc dĩ. Thật ra thì Ưông thị không muốn nhúng chân vào vũng nước đục này, nhưng bà bà Từ thị nhìn Nhị thẩm không vừa mắt, muốn thê tử lão tam làm nàng ấy mất thể diện, lúc trước nàng không đồng ý đã khiến bà bà rất không vui rồi, nếu ngay cả nhìn diện cũng không đi, không chừng thời gian thỉnh an ngày mai lại kéo dài.

“Đúng vậy, tẩu tẩu ta muốn nếm thử trà kia của các người đã lâu, giờ mới nắm được cơ hội.” Khương thị cũng hòa theo.

Lão phu nhân cười híp mắt nói: “Tốt tốt, các con cùng đi đi.”

Lại trêu ghẹo nhau thêm mấy câu, mọi người liền giải tán.

Ra khỏi cổng vòm, Dương Nghi cùng ba người La thị đi về hướng Ngô Đồng viện, lúc qua một hòn non bộ thì có tiếng nói chuyện của nha hoàn mơ hồ truyền đến.

“Hôm nay ta thấy Nhị phu nhân rồi, mặc váy dài Bích Hà màu xanh biếc, tóc vấn theo kiểu Triều Vân kế, rất đẹp.” Về mặt Nguyệt Như tràn đầy hâm mộ.

“Cô nói là Nhị phu nhân?” Vương Mai chần chờ tiếp lời.

“Đúng vậy, nghe nói nàng ta cũng xuất thân từ nha hoàn đấy. Đúng rồi, hình như là vào phủ năm Nguyên Hòa thứ bảy, không phải cùng thời gian với tỷ tỷ ư? Tỷ tỷ biết Nhị phu nhân không?” Nguyệt Như tò mò hỏi.

“Biết, trước kia nàng vào phủ cùng lúc với ta. Không ngờ chúng ta cùng nhau vào đây, nhưng người có tiền đồ nhất lại chính là nàng. Người ta hôm nay đã là Nhị phu nhân danh chính ngôn thuận rồi, đáng thương cho chúng ta vẫn mới chỉ là tam đẳng nha hoàn mà thôi.”

“Vương Mai tỷ, muội thấy tỷ cũng không kém nàng ta bao nhiêu, ắt hẳn ngày sau còn gả cho người tốt hơn nhiều.” Nguyệt Như an ủi.

“Cùng là người nhưng số mệnh không giống nhau, chỉ là một nha hoàn nhưng lại có thể khiến Nhị gia coi trọng, tiến được tới cương vị Nhị phu nhân, ắt hẳn thủ đoạn của nàng ta không đơn giản, Hồ Hạnh cũng chẳng thể đuổi kịp nàng.”

“Vương Mai tỷ, tỷ nói xem có phải nàng ta sử dụng thủ đoạn mê hoặc Nhị gia nên mới có ngày hôm nay không?” Nguyệt Như che miệng, trợn to hai mắt.

“Hừ! Nếu không, lấy thân phận nha hoàn như chúng ta, làm thông phòng cho chủ tử còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được, chứ sao có thể trực tiếp bước lên làm chính thê như thế?”

(Phần 2)

Edit: Fuly

Nghe đến cái tên Vương Mai này, môi Dương Nghi khẽ nhếch, thật đúng là nghiệt duyên? Nếu đến bây giờ, Dương Nghi vẫn không rõ mục đích của La thị, thì đúng là nàng đã sống uổng phí hai đời rồi. Phải biết, trên đời này, phần lớn những trường hợp ngẫu nhiên đều do bàn tay con người cố ý sắp đặt.

“Nhị thẩm?” Về mặt La thị lúng túng, cả giận nói, “Những nha đầu lắm miệng này, cháu sẽ bảo người kéo chúng ra đây, nói quản sự cho vài đại bản!”

“Không cần, đã để chúng ta ”trùng hợp” gặp được như thế, không nghe hết chẳng phải là đáng tiếc sao?” Dương Nghi cười như không cười nhìn nàng một cái.

“A, thủ đoạn của nàng ta cũng lợi hại thật. Người như Nhị gia vậy, ta vừa nhìn thấy đã sợ, nàng lại dám gả, quả thực rất can đảm.”

“Vì vinh hoa phú quý, có gì mà nàng ta không dám làm.”

Giang thị càng nghe càng thấy không ổn, mà La thị vừa rồi mới bị Dương Nghi dùng ánh mắt “hiểu thấu” làm cho chấn kinh, thế nên cũng sững sờ ngay tại chỗ.

“Các người đều là lũ vô dụng sao? Chủ tử bị nói thành như vậy, cũng không biết nên làm thế nào hả?” Ưông thị lạnh lùng đảo mắt qua, trách mắng.

Nghe thế, các nha hoàn ma ma đi theo sau nàng ta nhanh chóng bước về phía núi giả, không lâu sau, liền dẫn hai nha hoàn ra ngoài.

Nguyệt Như vừa nhìn thấy đoàn người, mặt liền trắng bệch, ánh mắt thất kinh, mà Vương Mai bị kéo ra, cũng là biểu tình hoảng sợ, nhưng nàng ta vừa nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Dương Nghi, trong mắt liền thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Lúc này La thị đã lấy lại tinh thần, nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất lạnh lùng nói: “Vả miệng chúng ta mười cái.”

Sau đó xoay đầu lại, tỏ vẻ áy náy với Dương Nghi: “Nhị thẩm, thật xin lỗi, vốn muốn mời thẩm dùng trà, thế nhưng lại để thẩm gặp phải chuyện này, thật là ——”

“Không sao ——”

“Nhị thẩm thật độ lượng.” Ưông thị chen vào: “Tam đệ muội, chúng ta nhanh đi thôi, trì hoãn lâu như vậy, ta cũng khát khô cổ rồi, chỗ này cứ để lại cho quản sự giải quyết là được.”

“Ừ.” Dương Nghi nhìn qua Vương Mai lần cuối, miệng nàng ta đã sưng đỏ, Dương Nghi không nói thêm gì, người sai bảo hôm nay nhất định sẽ cho nàng ta ích lợi. Vương Mai xem như cũng không thua thiệt.

Đi tới Ngô Đồng viện, vừa mới ngồi xuống, La thị liền phân phó nha hoàn bên cạnh: “Đi, gọi Hồ thị tới đây pha trà.”

Sau khi nha hoàn lĩnh mệnh rời khỏi, La thị mới cười nói: “Trong viện của chúng ta nếu bảo ai là người pha trà tốt nhất, đương nhiên phải kể đến Hồ thị. Trà nghệ của Hồ thị này, đến cả gia chúng ta cũng phải tán dương.”

Hồ Thị? Là Hồ Hạnh sao? Dương Nghi suy đoán. Nói thật, trở về lâu như vậy, nàng chưa từng gặp qua Hồ Hạnh.

Không bao lâu, một nha hoàn vén rèm vào báo Hồ Thị tới.

Dương Nghi ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Hồ Hạnh.

Hồ Hạnh vừa thấy Dương Nghi, cũng sững sờ một lúc lâu.

“Sao, thất thần ở đó làm cái gì? Còn không nhanh đi pha trà?” La thị quát nhẹ.

“Nhị thẩm, Hồ Hạnh này, cũng vào phủ năm Nguyên Hòa thứ bảy cùng lúc với người, người biết nàng chứ?”

Dương Nghi gật đầu: “Tất nhiên là biết.”

La thị giả vờ thở dài một hơi: “Lúc đầu, nàng ta cùng vào An viên với thẩm, đáng tiếc kiến thức hạn hẹp, bỏ qua Nhị thúc, chọn người vô dụng kia của nhà ta. Lòng dạ cũng không kém ai, ừm, cũng mấy năm rồi, vẫn là một thông phòng. Nếu theo các người đi Vân Châu, không biết chừng bây giờ đã có thân phận khác.”

Hồ Hạnh nghe thế, cả người run lên.

Dương Nghi liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Là người đều tự có duyên phận, không cưỡng cầu được.”

“Thật ra thì đám nha hoàn vào phủ cùng các người lúc trước cũng rất có tiền đồ, Nhị thẩm tất nhiên không cần phải nói. Lãng Tiểu Thúy bên cạnh lão phu nhân kia cũng đã gả cho Đại Quân Sự Đồng Dịch Đức, hôm nay là một nương tử quân sự đặc lực. Còn Hồ Thị này, mặc dù không thể so với người, nhưng cũng có thể coi như là người của Đồng gia rồi. Ba người, nhất là Nhị thẩm, chính là đối tượng hâm mộ của toàn bộ nha hoàn trong Đồng phủ chúng ta đấy.”

Nói hết một vòng đều luôn không quên nhắc đến thân phận nha hoàn của nàng, không phải là cố ý muốn châm chọc nàng sao? Ất hẳn đây chính là mục đích mời nàng tới đây hôm nay rồi? Dương Nghi có chút không rõ tại sao La thị phải làm như vậy.

Uông thị thấy Dương Nghi vẫn mang dáng vẻ điềm nhiên, liền biết kế hoạch của bà bà nhà mình đã thất bại, có dùng hết toàn lực cũng chỉ như đánh vào một tấm bông mà thôi, Nhị thẩm người ta hình như chẳng thèm để ý đến xuất thân, mặc cho ai nói thế nào cũng không buồn đáp trả.

Bà bà này của nàng cũng thật là. Người nói xem, nhị thúc cũng đã ra riêng rồi, bà còn tính toán với Nhị thẩm chi nữa? Nếu Đồng phủ có xảy ra chuyện gì, người có thể giúp, sợ vẫn chỉ có Nhị thúc, Nhị thẩm mà thôi. Trông cậy vào mấy người ngày thường bà hay kết giao kia sao? Đừng có mơ mộng viển vông.

Chớ trách sao hôm nay La thị lại như thế, vì La thị là cháu họ của Từ thị, nên tự nhiên sẽ nghe theo nàng ta.

Uông thị chen vào: “Tam đệ muội, nói những chuyện không đâu này làm chi? Thật chẳng có gì hay, còn không bằng nói về việc gần đây Vĩnh Phúc Lâu ở Kinh Thành mới cho ra mấy cây trà hoa, ta cũng nhận được hai cái, là do nhà nương ta đưa tới, khá tinh xảo đấy.”

Thật ra thì La thị cũng có chút bực mình, mặc kệ nàng ta có nói gì, Nhị thẩm cũng giống như nghe không hiểu, đừng nói đến việc mặt biến sắc, ngay cả biểu tình cũng chẳng có chút gì khác.

Nếu nói là Dương Nghi không thèm để ý ánh mắt của người khác đó là giả, dù sao nàng cũng chỉ là một con người. Nhưng nếu vì vài lời nói linh tinh của mấy người không đâu mà hao tổn tinh thần hay thậm chí ăn năn hối hận, thì đó chính là hành vi ngu xuẩn. Hơn nữa, biết rõ có người chờ xem kịch vui, nàng còn làm, đó không phải đầu óc có bệnh vậy là cái gì.

“Đại tẩu, là cây trà hôm nay tẩu cài đây sao?” Khương thị vẫn giả làm cọc gỗ nãy giờ cuối cùng cũng mở miệng.

“Đúng vậy ——”

La thị kêu lên: “Đến đây, mời dùng trà, không phải vừa rồi mọi người vẫn chờ sao?”

“Hồ Thị, mau mang trà lên cho khách đi!”

“Vâng, tam thiếu phu nhân.”

“Bang!” Ly trà rót xuống mặt đất, vỡ tan, La thị vỗ bàn một cái: “Người dâng trà kiểu gì vậy? Chỉ nói người hai câu, trong lòng người liền không phục phải không?”

“Tam thiếu phu nhân, không có, ta không có.” Hồ Hạnh lắc đầu, cố gắng phủ nhận.

Dương Nghi nhìn sang, thấy cả bàn tay phải của Hồ Hạnh đều sưng đỏ, có nhiều chỗ còn bị lột da, ắt hẳn bị phỏng không nhẹ.

Trong lòng Dương Nghi nổi lên cảm giác chán ghét, từ khi tới Đồng phủ, những người này chưa từng có thời khắc nào để nàng yên.

Uông thị để ý thấy Dương Nghi lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, trong lòng cũng bức mình: “Được rồi, Tam đệ muội, người muốn dạy thông phòng cũng nên chờ chúng ta đi rồi hãy làm. Khiến tâm tình muốn thưởng trà của chúng ta đều mất, có phải người sợ chúng ta dùng nhiều nên cố ý vậy không?”

“Đại tẩu, muội nghe lời tẩu.” La thị phát tiết xong, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, liếc Hồ Hạnh một cái: “Không nghe đại thiếu phu nhân nói gì sao? Mau đi pha lại ly khác?”

Dương Nghi ngồi ở Ngô Đồng viện hơn một giờ, mới có người hầu vào báo Nhị gia tới. Tạm biệt mọi người xong, vừa ra khỏi Ngô Đồng viện liền thấy Nhị gia chờ ở đó.

“Chàng chờ lâu chưa?”

“Chỉ vừa tới thôi.”

“Chúng ta về nhà đi.” Thật là mệt chết nàng.

Thấy vẻ mặt mệt mỏi của Dương Nghi, Nhị gia cũng không nói thêm gì, nắm tay nàng bước về hướng cửa chính, cả một đường rước lấy không ít ánh mắt hâm mộ của đám nha hoàn, Dương Nghi muốn rút tay lại, nhưng bị Nhị gia nắm chặt.

Về đến nhà, hai người đổi thường phục, rồi vui ở trong phòng nói chuyện. Được một lúc, bất tri bất giác nhắc đến vấn đề cần chuẩn bị mấy ngày nay.

“Những người làm ký văn tự bán đứt ở Vân Châu đều dẫn đi hết đi, bọn họ đều dùng được, mang đi là có thể làm việc, đến Khâm Châu khỏi cần phải tìm người mua.” Tiền là chuyện nhỏ, nhưng việc dạy người mới lại rất phiền toái.

Dương Nghi nghĩ đến An gia, chần chờ một chút: “An gia cũng không mang đi, được không?” Hai người con trai của An gia đều đang dốc sức ở doanh trại Vân Châu, chia rẽ gia đình nhà người ta cũng thật không tốt.

Nhị gia ngạc nhiên: “Không phải nàng rất thích An Tiểu Nhu sao?”

“Thích thích.”

“Thích thì mang theo, về phía An gia nàng không phải lo, mang tất cả theo là được.”

“Ai nói thích thì nhất định phải mang theo?” Dương Nghi buồn cười,

Không phải ai cũng nguyện ý làm lại từ đầu, hai huynh đệ An gia ở quân đội Vân Châu mấy năm, ít nhiều cũng đã xây dựng được chút căn cơ rồi, lúc này bảo bọn họ từ bỏ, chưa chắc họ đã vui lòng.

Hướng chi thân phận không giống nhau, thì không còn khả năng giống như trước kia được nữa. Dẫn theo thì có thể thế nào? Chủ tớ khác biệt, nếu nàng vẫn đối xử với An Tiểu Nhu như khi ở Vân Châu, thì không

cách nào phục chúng, bất lợi cho việc quản gia. Còn nếu như đối xử công bằng, trong lòng An Tiểu Nhu ít nhiều cũng sẽ có chút không thoải mái. Nghĩ thử xem, vốn cùng là nha hoàn, nhưng trong nháy mắt Dương Nghi lại trở thành chủ tử, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Phần tình cảm đó của các nàng cũng xem như chấm hết. Không bằng dừng lại ở đây, bọn họ còn giữ được chút quá khứ tốt đẹp.

Dương Nghi buồn bã, trong cuộc sống luôn sẽ phải đối mặt với rất nhiều lựa chọn, có lựa chọn thì có lấy hay bỏ.

“Chuyện này ta sẽ an bài thỏa đáng.”

“Khi nào chàng phái người đi thì nói với thiếp một tiếng, thiếp muốn gửi vài thứ về cho Tiểu Nhu.” Tặng cho nàng ấy một bộ trang sức bốn món bằng bạc, xem như là thêm trang trước giúp nàng, cũng vẹn toàn phần tình nghĩa trước đây.

32. Chương 32

Edit: Fuly

“Lão phu nhân, Nhị gia đích thân đến Ngõ Đồng viện đón Nhị phu nhân về rồi.” Thanh nương nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Lão phu nhân nhắm hai mắt đáp một tiếng.

Chuyện xảy ra ở Ngõ Đồng viện, vừa rồi đã có nha hoàn bẩm báo qua.

Đột nhiên, lão phu nhân mở mắt ra: “Hừ, Từ thị đúng là hồ đồ!” Mặc dù bà chủ động đưa ra ý kiến ở riêng, nhưng không đại biểu bà nguyện ý thấy hai đứa con trai của mình cư xử với nhau như người lạ.

Đại phu nhân luôn luôn như thế, không phải lão phu nhân đã sớm biết rồi sao? Ở trong lòng Thanh nương, lão phu nhân là một người tâm tư tỉ mỉ, không thể nào phạm vào sai lầm hạ đẳng như vậy, điều này có thể là do lão phu nhân cố ý.

“Đại phu nhân làm như vậy, tuyệt không bất ngờ. Nhưng vì sao lão phu nhân lại bảo Nhị phu nhân ——”

“Người muốn hỏi, vì sao ta đã nhìn ra nhưng lại không đi ngăn cản, đúng không?”

“Trước đó ta đã đoán được nàng ta hẳn sẽ gây náo loạn một phen, nhưng vẫn không muốn thấy việc ấy xảy ra. Ta cũng luôn hi vọng họ có thể đối xử với nhau hòa thuận như chị em dâu ở những gia đình bình thường khác, đáng tiếc chuyện lại không như ý nguyện. Dù lần này ta có ngăn cản, thì về sau thê tử lão đại cũng sẽ tìm cơ hội gây khó dễ cho thê tử lão Nhị thôi. Nếu đã như vậy, không bằng cứ để cho nàng ta gây chuyện, nhân lúc ta còn ở đây, có thể giải quyết những vấn đề lớn phát sinh. Cũng muốn nhìn thử một chút xem tính tình của thê tử lão Nhị như thế nào. Hôm nay xem ra, thê tử lão Nhị cũng không cần ta phải lo lắng nữa. Nàng dư sức để đối phó với Từ thị. Bây giờ ta chỉ mong nàng không chấp nhất với Từ thị là tốt rồi.”

“Lão phu nhân thật là ”dụng tâm lương khổ“, đại phu nhân, Nhị phu nhân sẽ hiểu cho ngài thôi.” Thanh nương vội trấn an bà. Sau khi Vương ma ma vẫn luôn theo hầu cạnh lão phu nhân rời đi, Thanh nương mới được cất nhắc lên. Từ khi hầu hạ lão phu nhân, bà mới phát hiện, lão phu nhân cũng sống không dễ dàng gì.

“Mong là vậy.” Lão phu nhân thở dài, “Tối nay, người đưa Bích Hàm đến chỗ đại gia đi.” Nếu nàng ta đã rảnh rồi như vậy, thì nên kiếm việc cho nàng ta làm thôi.

Thanh nương hít một ngụm khí lạnh, chiều này của lão phu nhân cũng thật hiếm, biết rõ đại phu nhân luôn nhìn những thị thiếp đáng vẻ xinh đẹp kia không vừa mắt rồi, bà còn cố ý đưa Bích Hàm qua, lần này đại phu nhân hẳn là phải bận rộn một phen đây.

“Lão phu nhân, đại phu nhân chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi.” Thanh nương khuyên nhủ.

“Nàng ta luôn như thế, đã có lúc nào mình mắc chưa?” Nhớ tới quyết định lúc trước, lão phu nhân liền giận đến mức muốn đâm giường. Cũng do bà năm đó hồ đồ, thấy tính tình của con lớn nhất có chút mềm yếu,

nên bà không muốn cưới một cô con dâu quá thông minh, sợ hấn sẽ bị khi dễ, chọn tới chọn lui, liền chọn trúng Từ thị, mấy năm trước nhìn còn được, nhưng những năm gần đây lại càng ngày càng hồ đồ.

Thanh nương thấy bà như thế, vội chuyển sang chuyện khác: “Hôm nay Đại thiếu phu nhân làm việc mạch lạc rõ ràng, lão nô thấy có mấy phần giống dáng vẻ năm đó của ngài.”

“Nàng ta cũng là người có mắt nhìn, có thể lấy đại cục làm trọng. Tối nay ta sẽ nói với Uẩn Nhiên, cho nàng giúp công việc quản gia.” Lão phu nhân định dạy cho Uông thị nửa năm, đợi sau khi nàng ta có thể tự mình đảm đương được việc, thì sẽ giao Hầu phủ lại cho nàng cai quản.

“Chỉ sợ Đại phu nhân sẽ không vui?” Thanh nương do dự, ngộ nhờ đại phu nhân làm âm ỉ lên ——

Sắc mặt lão phu nhân trở nên lạnh lẽo: “Nàng ta có gì mà không vui? Nếu hai năm qua không có ta trông nom, chỉ sợ lúc này đã loạn trong rồi ngoài rồi, nếu cứ để cho nàng ta tiếp tục làm bữa như vậy, sớm muộn gì Đồng phủ cũng sẽ bị hủy trong tay nàng ta thôi!” Muốn nắm quyền, thì phải xem thử có bản lĩnh hay không đã! Thời gian của bà đã không còn nhiều, phải nhanh chóng an bài mọi việc, không muốn lãng phí trên người Từ thị nữa.

Thanh nương cũng biết lão phu nhân sợ thời gian của mình không còn nhiều, mới muốn an bài mọi việc ở Đồng phủ cho thỏa đáng.

“Lão phu nhân, cứ dấu mọi người bệnh của ngài như vậy thật không ổn, chẳng bằng nói cho Đại gia, Nhị gia, không biết chừng họ có thể tìm được danh y chữa khỏi bệnh cho ngài đấy.”

“Từ xưa tới nay, bao nhiêu danh y đụng phải bệnh này cũng đều phải bó tay. Đến cả thái y trong Kinh Thành cũng hết cách, bọn họ có thể có biện pháp gì? Mấy ngày nữa Lão Nhị phải lên đường đi đến Khâm Châu rồi, không biết chính xác khi nào sẽ có chiến sự, ta không muốn hấn phải phân tâm vì chuyện này nữa.”

Chuyện này Thanh nương đã biết, sau lần từ biệt này, không biết đến khi nào mới có thể gặp mặt lần nữa? “Lão phu nhân, lão nô thấy quan hệ của ngài và Nhị phu nhân rất tốt, sao không giữ Nhị phu nhân ở lại đây mấy tháng?”

Lão phu nhân xua tay: “Thôi, bọn họ đang tân hôn, ta cũng chẳng muốn sấm vai người xấu, hơn nữa, ta còn muốn sớm ngày được bồi dưỡng cháu kia.”

Đồng Uẩn Nhiên vào phòng, để Từ thị cởi áo khoác giúp hấn xong, nghiêm mặt lên tiếng: “Nghe nói hôm nay nàng bảo La thị gây phiền toái cho nhị đệ muội?”

Từ thị đứng ở phía sau gấp áo, không thấy được sắc mặt của hấn, nghe nói thế, không cho là đúng bĩu môi: “Nhị đệ muội gì chứ? Chẳng qua chỉ là một tiện nha đầu mà thôi.”

“Nói như vậy, chuyện này là sự thật?”

Lúc này Từ thị mới phát hiện có cái gì không đúng, dừng tay lại, nụ cười có chút mất tự nhiên: “Làm gì có, chẳng đừng nghe những nha hoàn ma ma kia nói lung tung.”

Hôm nay, ở thư phòng, Đồng Uẩn Nhiên cùng Đồng Khoát Nhiên bàn luận rất tốt. Mặc dù bọn họ, một người là quan văn, một người là võ tướng, nhưng không có trở ngại gì trong việc trao đổi thể cục trong triều. Hai huynh đệ bọn họ gian nan lắm mới có thể ngồi cùng một chỗ như vậy, thời gian trước, hấn làm quan ở nơi khác, số lần về nhà cực ít. Còn Đồng Khoát Nhiên ở Vân Châu thì cũng không thể tùy tiện rời đi. Không ngờ, chỉ chớp mắt, đệ đệ đã theo sát phía sau hấn rồi.

Hôm nay là lần đầu tiên hai huynh đệ bọn họ ngồi xuống trao đổi với nhau, không ngờ lại khiến hấn thu hoạch được kết quả ngoài ý muốn. Đệ đệ hấn phân tích tình thế một chút, lại cùng hấn “không mưu mà hợp”, có đôi chỗ không đồng ý kiến, cũng có thể khiến hấn thông suốt, nghĩ sang một hướng khác, tự xem xét lại ý tưởng của mình.

Đệ đệ này của hấn luôn không tranh không đoạt, ngay cả việc ở riêng, cũng là cho bao nhiêu nhận bấy nhiêu, chưa từng oán trách qua một câu, đối xử với người ca ca như hấn cũng cung kính. Nếu Dương thị là người

đệ ấy muốn lấy, dù cho hấn không hài lòng với thân phận của Dương thị, cũng không muốn làm khó đệ đệ. Vừa nghe được Từ thị cho người gây khó dễ Dương thị, hấn liền tức giận.

Lúc trước, Từ thị luôn cầu nhàu bên tai hấn việc nhị đệ cưới nha hoàn làm thê tử, khiến nàng ta mất mặt ở buổi tiệc của các phu nhân. Hôm nay lại làm ra việc như thế, chắc cũng chỉ vì muốn phát tiết lửa giận trong lòng nàng ta mà thôi.

Thường nói trường tẩu như nương, những năm trước, lúc nhị đệ còn độc thân, sao chẳng thấy nàng ta có an bài gì giúp hấn?! Lúc này hấn đã kết hôn rồi, nàng ta lại ghét bỏ thân phận của Dương thị sao? Nhìn cách làm việc của nàng ta hôm nay, hình như càng ngày càng không để ý tới tình huynh đệ của bọn họ. Đúng là có cái có thể nhìn, có cái không thể nhìn!

“Về sau, tốt nhất nàng nên đối xử với Dương thị như đệ muội của chúng ta đi, có thể được như vậy là tốt nhất, nếu không thể cũng đừng gây phiền toái cho nàng ấy nữa.”

“Họ Dương kia là cái thá gì chứ?!” Nàng đường đường là nữ nhi của Thông Chính Tư Tham nghị, muốn nàng đối xử với một nha đầu dê tiện như đệ muội chân chính ư, sao nàng ta cũng không tự nghĩ thử xem, nàng ta xứng sao?

Sự hồ đồ của Từ thị làm bay hết tính nhẫn nại của Đồng Uẩn Nhiên, hấn cười lạnh, “Dựa vào cái gì à? Dựa vào việc nhị đệ thích, dựa vào việc hôm nay nàng ta đã là Chính Ngũ phẩm Tuyên phủ sử Tư Đồng Tri phu nhân, không còn là một nha đầu mặc cho nàng muốn nắn bóp thế nào cũng được!”

Từ thị bị đả kích, Chính Ngũ phẩm Tuyên phủ sử Tư Đồng Tri, phụ thân nàng, Thông Chính Tư Tham nghị cũng là Chính ngũ phẩm, nhưng phụ thân nàng đã tại vị ở chức vụ này nhiều năm rồi, vẫn chưa được thăng chức qua.

“Đây là do nàng ta dùng thủ đoạn mà có được!” Từ thị không cam lòng lên tiếng. Dương thị có xuất thân ti tiện như vậy, hôm nay lại cư nhiên đứng cùng địa vị với nàng ta, điều này khiến trong lòng nàng ta thật không dễ chịu.

“Cho dù có dùng thủ đoạn, đó cũng là bản lãnh của Dương thị! Ta ngược lại hi vọng nàng có thể học được mấy phần từ nàng ta, sẽ không suốt ngày bị người khác xúi giục trở về huyên náo gia đình không yên. Tối nay ta nghỉ ở chỗ Tần thị, chính nàng tự suy nghĩ cho kỹ đi.” Dứt lời, Đồng Uẩn Nhiên phẩy tay áo bỏ đi.

Từ thị nghe xong lời này, giận đến nghiến răng, cắn hận nói, một đám hồ ly tinh!

Hồ Hạnh sai nha hoàn cận thân bôi thuốc lên, rồi phất tay cho các nàng lui xuống. Nàng nhìn bàn tay đang bị băng bó, suy nghĩ đến thất thần. Hôm nay nhìn thấy Dương Nghi, đã cho nàng một kích động quá lớn.

Năm đó, lúc mới đến thế giới này thì nàng chỉ là một nha hoàn, mặc dù xuất phát điểm có hơi thấp một chút, nhưng nàng tin tưởng kế tiếp, nàng sẽ thuận buồm xuôi gió đi lên. Mà xác thực, sự bắt đầu của tất cả cũng nằm trong dự đoán của nàng.

Đến Ngô Đồng viện, cuộc sống trôi qua thông dong, bình lặng, đàm đạo với tam thiếu gia về trà, về thơ không phân biệt được trường hợp, địa điểm cũng chẳng sợ đắc tội với người khác. Ánh mắt Tam thiếu gia nhìn về phía nàng dần dần tràn đầy yêu thương cùng mến mộ, hơn nữa còn dung túng nàng khắp nơi. Mọi người trong viện đều biết nàng là tâm can bảo bối trong lòng Tam thiếu gia, không ai dám đắc tội với nàng. Mười ba tuổi thì nàng thuận lợi được thu phòng. Tam thiếu gia còn muốn phá cách thăng nàng lên làm thiếp thất, đáng tiếc bị La thị cản lại. Nhưng không sao, mặc dù nàng chỉ là thông phòng, cũng là một thông phòng có thể khiến cho chánh thất cũng phải né tránh.

Nàng cho là Tam thiếu gia sẽ luôn luôn cuồng đại với nàng không thay đổi, sẽ luôn dùng ánh mắt cưng chiều, ái mộ nhìn nàng. Nhưng là, nàng đã đánh giá cao cảm giác mới mẻ về mình của Tam thiếu gia, đồng thời cũng đánh giá thấp thủ đoạn của những nữ nhân trong viện kia. Lúc trước, mỗi khi Tam thiếu gia bị lôi đi thì nàng liền lấy ra một thứ đồ chơi khác lạ dụ dỗ hấn, có lúc là cờ năm quân, có lúc là một thứ gì đó mới mẻ, dùng những thứ này để lôi kéo hấn, để ánh mắt hấn luôn dừng lại trên người nàng. Mỗi lúc như vậy, những nữ nhân kia, đặc biệt là La thị, luôn nhìn nàng ‘cười như không cười’.

Mặc dù nàng đã rất cố gắng, nhưng Tam thiếu vẫn mê luyến những cô gái trẻ đẹp khác, mà những lá bài của nàng, cũng chỉ hữu dụng trong một vài ngày mà thôi. Tam thiếu gia dần dần bị chúng nữ nhân trong viện lôi kéo. Dù hiện tại, nàng cũng coi như được sủng ái, nhưng đã không còn được như lúc trước nữa.

Hôm nay thấy dáng vẻ ảm đạm của Dương Nghi, nàng không khỏi suy nghĩ, những việc lúc trước nàng làm, có phải có thiếu sót gì không? Lấy thân phận hôm nay của Dương Nghi, hoàn toàn có thể khiển trách La thị một trận mà không cần cố kỵ, nhưng sao nàng ấy lại không làm như vậy? Hồ Hạnh lâm vào trầm tư. Nàng không hề kém Dương Nghi, có thể nói, nàng có thứ mà Dương Nghi không có, nhưng hôm nay, nàng ấy cùng nàng, đã khác nhau một trời một vực, việc này nên giải thích thế nào đây?

Trải qua mấy năm nay, nàng đã không còn nhìn mọi chuyện bằng ánh mắt nông cạn như trước nữa.

Dương Nghi có thể từ một nha hoàn trở thành phu nhân của võ quan Ngũ Phẩm, nếu nói là hoàn toàn dựa vào diện mạo xinh đẹp, thì nàng không tin. Nhị gia cũng không phải là loại người chỉ biết xem trọng dáng vẻ bên ngoài. Như vậy, rốt cuộc nàng kém Dương Nghi ở chỗ nào?

Nàng cảm thấy, chỉ cần thông suốt được vấn đề này, La thị sẽ không còn là đối thủ của nàng nữa. Có lẽ, nàng nên ‘ngủ đông’ một thời gian.

33. Chương 33

Theo một cú nhấn sâu, Nhị gia chìm vào trong cơ thể Dương Nghi, sau khi phóng thích, vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, đưa tay xoa nắn khắp người nàng.

Mặt Dương Nghi ửng hồng như hoa đào, môi đỏ mọng khê nhếch, thở dốc đẫy đẫy nam nhân trên người: “Được rồi, đừng làm loạn nữa, nhanh bảo người vào giúp rửa mặt chải đầu đi, lát nữa còn phải về nhà nương thiếp đấy.”

Tối hôm qua bị hấn quấy phá đến hơn nửa đêm, buổi sáng lại làm thêm một lần, hiện giờ chân của nàng còn đang run đây. Chẳng biết có phải hấn định đem tinh lực đã tích góp vài chục năm phát tiết hết lên người nàng hay không, mà mỗi khi làm đều không chỉ một lần. Có lẽ là do mấy năm nhập ngũ, nên Nhị gia mạnh hơn nhiều so với Đồng Văn Nóc. Không riêng gì chiều dài cùng độ to, cả thể lực cũng bền bỉ đến đáng sợ. Nói thật, trong lòng Dương Nghi có chút sợ rồi.

Đồng Nhị gia thở hổn hển, xoay người xuống, “Nàng nghỉ một lát đi, để ta gọi người vào.”

Không bao lâu sau, Xuân Tuyết đến báo nước nóng đã chuẩn bị đầy đủ rồi. Hai người Xuân Tuyết, Đồng Mai liền nhanh chóng hầu hạ Dương Nghi rửa mặt, chải đầu.

Ăn xong, phu thê Dương Nghi lên xe ngựa, chậm rãi đi về hướng Lưu gia trang.

Xe ngựa lung lay, tối hôm qua ngủ không đủ giấc nên Dương Nghi hơi mệt, Nhị gia vòng tay qua, ôm nàng vào ngực, vỗ nhẹ lưng nàng, dỗ dành: “Ngủ đi, khi nào đến nơi ta sẽ gọi nàng.”

Dương Nghi không kháng cự được, “ừ” một tiếng cọt xọt ở trong lòng hấn, ôm hông hấn ngủ.

Nhị gia bảo xa phu đánh xe chậm lại một chút.

Về đến nhà, Dương Nghi bị đánh thức khi hai mắt còn đang mơ màng.

Dương gia biết hôm nay Dương Nghi về lại mặt, đã chuẩn bị xong từ sớm. Thấy ngoài ngõ có động tĩnh, liền mở cửa chính ra, phu thê Dương thị tự mình đón bọn họ vào.

Nhà mẹ đẻ Dương Nghi đã xây xong, nhà ngói năm gian rộng lớn, thoáng mát, sáng sủa. Không dám nói tốt nhất ở đây, nhưng cũng là số một số hai. Trong thôn có không ít nhà hảm mộ, nói Dương Đại Dĩnh sinh được nữ nhi tốt, nhà mẹ đẻ được nhờ. Nhưng cũng có không ít người âm thầm nói xấu sau lưng.

Lúc này, nhà đại bá phụ, đại bá mẫu ở cách vách nghe tin, cũng chạy tới. Mấy ngày nay, Đại bá mẫu Niên Thị luôn rất “chịu khó” đến đây, cả nhà Dương Đại Dũng đã sớm quen nên không trách.

Từ lúc Dương Nghi đính hôn với Đồng Nhị gia, Dương Đại Dũng lại nhanh chóng sửa nhà, Niên Thị hơn một lần hối hận, không thể dựa vào quan hệ với Dương Đại Dũng để hưởng chút “ánh sáng” của tiền bạc, nhớ tới ba xe sính lễ lớn của Đồng gia, đến bây giờ, vẫn khiến bà ta đỏ mắt không thôi. Ai có thể ngờ tới, Dương Nghi lại tốt số như thế.

“Đại nữ nhi đã về rồi à? Đây là cô gia sao?” Niên Thị tươi cười hỏi.

“Vâng, đại bá phụ, đại bá mẫu, đây là tướng công của con.” Dương Nghi khẽ gật đầu, sau đó quay sang Nhị gia: “Gia, đây là đại bá phụ, đại bá mẫu của thiếp.”

Nhị gia thấy Dương Nghi không nhiệt tình lắm, cũng chỉ gật đầu một cái.

“Tướng công không giỏi ăn nói, đại bá phụ, đại bá mẫu đừng trách.”

“Không trách, không trách.” Niên Thị lắc đầu thật mạnh, làm sao có thể trách tội được? Đây là kim chủ đó, Đồng Nhị gia chỉ cần tùy tiện vung tay lên một cái, cũng đủ cho bọn họ ăn cả đời rồi, nào dám trách tội đây?

Ánh mắt của Niên Thị làm Đồng Nhị gia có chút không thoải mái.

Thấy vẻ mặt nịnh hót của Niên Thị, Dương Nghi khẽ lắc đầu. Niên Thị này chính là người như vậy, kiến thức hạn hẹp, miệng lưỡi không buông tha người, lại còn keo kiệt, mấy chuyện này nàng đã biết từ lâu. Nàng không đến nỗi vì một chút chuyện khi còn bé mà ghi hận đến bây giờ, dù nói thế nào đi nữa, đại bá và phụ thân cũng là huynh đệ ruột. Hôm nay, nàng là nữ nhân đã gả ra ngoài, nếu việc gì ở nhà mẹ đẻ cũng muốn xen vào thì thật không hay. Trong nhà còn có cha mẹ quản, đại ca lại là người hiểu lý lẽ, bọn họ cảm thấy được là tốt rồi, ắt hẳn chẳng để người khác chiếm được tiện nghi. Hơn nữa, ai mà chẳng có khuyết điểm? Nhưng không so đo, không có nghĩa là nàng nguyện ý kết thân với bà ta.

“Con và tướng công đi dạo một chút, mọi người cứ tự nhiên đi.” Cách lúc ăn cơm còn một khoảng thời gian, phụ thân cùng nương đều đang bận rộn, bọn họ vẫn nên đi ra ngoài một lát đã.

“Các con đi đi, không cần để ý đến chúng ta. Chúng ta tới đây xem thử có giúp được gì không thôi, ta đến phòng bếp phụ nương con một tay đây.”

Dương Đại Dũng ở một bên nghe vậy, vội chen miệng, “Đại nữ nhi, mấy năm nay Lưu gia trang thay đổi rất nhiều, sợ rằng con không quen đường đâu, để ta bảo đại ca dẫn các con đi.”

“A Uy, A Uy! Tối đây, dẫn muội muội con ra ngoài đi dạo đi.”

“Vâng.”

“Tỷ, muội cũng đi ——” nhị nha đầu nói xong, sợ hãi nhìn Đồng Nhị gia một cái. Tỷ phu nhìn thật hung dữ, nếu tỷ tỷ không nghe lời chẳng biết có bị huynh ấy đánh một trận hay không?

“Đệ cũng muốn ——” Tiểu Tứ vội vàng nhét bánh trong tay vào miệng, sau đó cuống quýt ôm lấy một cái bắp đùi gần đấy. Sợ bọn họ đi mất, chân của hắn ngăn, theo không kịp.

Đồng Nhị gia cố gắng nặn ra nụ cười thân thiện nhất, đáng tiếc rất không thành công, nhưng vẫn khiến bọn người Dương Uy cảm nhận được ý tốt của hắn. Đột nhiên, nụ cười hắn cứng lại —— cúi đầu nhìn xuống, đúng lúc Tiểu Tứ ngược mặt lên, mắt to trừng mắt nhỏ.

Đoàn người đưa mắt theo ánh nhìn của hắn, vừa thấy tư thế của hai người, Dương Nghi là người đầu tiên nhìn không được bật cười, tiếp đó là nhị nha đầu, khóe miệng Dương Uy co giật, dờ khóc dờ cười.

Thì ra là, Tiểu Tứ không nhìn người, tùy tiện ôm một cái, thế nhưng lại ôm phải thứ thô to trong bắp đùi kia.

“Tỷ tỷ ôm đệ, chúng ta cùng đi.” Dương Nghi tiến đến, định bế hạt đậu nhỏ này lên.

“Để ta ôm.” Nhị gia cúi người xuống, xách Tiểu Tứ lên, ôm vào trong ngực.

Tiểu Tứ không sợ, chỉ phát ra tiếng kinh hô nho nhỏ, trong một thoáng, mắt liền mở to: “Thật là cao, đại ca, nhị nha đầu, đệ cao hơn hai người rồi.”

“Tiểu Tứ thối tha, gọi Nhị tỷ, không được gọi nhị nha đầu!” Nhị nha đầu làm bộ muốn đánh hấn.

Từ lúc Tiểu Tứ biết nói, chẳng biết đứa bé này học từ ai, mà luôn không chịu gọi Dương Du là Nhị tỷ, cứ mở miệng ra là nhị nha đầu, nhị nha đầu.

“Nương, nhị nha đầu đánh người kìa!”

Dương Du hậm hực bỏ tay xuống: “Tiểu quý, tối nay đừng nhờ ta tắm rửa giúp đệ nữa, tự tắm lấy đi!”

Tiểu Tứ làm mặt quỷ với nàng: “Không giúp thì không giúp, đệ sẽ nhờ nương.”

Dương Nghi đứng ở một bên nhìn hai tỷ đệ tranh cãi, kiếp trước cùng đời này nàng đều rời khỏi nhà từ sớm, nên không biết thì ra là huynh đệ tỷ muội trong nhà chung sống với nhau như vậy.

“Được rồi, đừng tranh cãi nữa, chúng ta đi thôi.” Dương Uy lên tiếng.

Ra cửa, nhị nha đầu kéo tay Dương Nghi, nhỏ giọng nói: “Tỷ, gần đây, đại bá mẫu thay đổi rất nhiều.”

“Vậy sao?” Dương Nghi hồ hững đáp.

Nhị nha đầu khẳng định: “Nhiệt tình với nhà chúng ta hơn trước rất nhiều.”

“Như vậy không tốt sao?”

“Tốt thì tốt, nhưng lại rất kì quái.”

Thật ra thì chuyện này cũng đơn giản thôi, bà ấy thấy nàng gả vào gia đình quyền quý, nên cũng muốn uống nhờ chút canh.

“A, ở kia xảy ra chuyện gì vậy?” Dương Uy dẫn bọn họ đi một vòng trong thôn, phát hiện cũng không có gì để ngắm, chuẩn bị về nhà. Dương Nghi thấy trước cửa một gia đình cách chỗ họ đứng khoảng mười trượng có một nhóm người đang tụ tập, chỉ chỉ chỗ chỗ vào phía đó. Còn có thể nghe được vài từ mơ hồ như “nương ác độc” gì gì đó....

Dương Uy khẽ liếc mắt sang, khinh thường nói: “Muội muội, đi thôi, về nhà rồi hãy nói.”

Mặc dù Dương Nghi có chút tò mò không biết ở đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng bản thân chen vào xem cũng không phải là điều hay, huống chi hình như đại ca nàng biết được nội tình, nàng cũng không cần phải đến đó góp thêm náo nhiệt nữa.

Thì ra, ngôi nhà bọn họ vừa nhìn thấy chính là Lưu gia, nam nhân tên là Lưu Nhị Cầu, mấy năm trước có cưới thê tử Kiều thị, một nữ nhân sống trong thung lũng. Kiều thị này cũng rất có “năng lực”, cả bốn lần sinh đều là nam. Trong Lưu gia trang có vài hộ đã sinh con mấy lần nhưng chỉ là toàn là nữ, không ít người âm thầm hỏi thăm Kiều thị bí quyết sinh nhi tử. Nhưng Kiều thị lại luôn nói không biết, điều này khiến bọn họ phát lòng. Bốn lần sinh đều là nam, còn nói không có bí truyền, ai tin được chứ? Có là trùng hợp thì cũng không đến mức ấy.

Vì vậy, có mấy nhà nhân lúc làm ruộng liền âm thầm giở trò, khi thiếu nước thì cắt, lúc nhiều nước lại thả ra, cho nên hoa màu nhà Lưu gia chẳng thu hoạch được mấy. Vài năm như vậy, cuộc sống càng lúc càng khổ sở, trong lòng Lưu Nhị Cầu cũng cảm thấy buồn bực. Đúng lúc này, có không ít thanh niên trong thôn vào thành làm công, ít nhiều cũng cải thiện được tình hình trong nhà. Lưu Nhị Cầu nhìn thấy cuộc sống của họ càng lúc càng khấm khá hơn, cần răng, cũng quyết định vào thành làm công.

Đi lần này chính là mấy năm, lúc mới đầu, Lưu Nhị Cầu làm công ở trong thành phụ cận nên cũng thường xuyên mang bạc về nhà. Dần dần, hấn đi làm ở chỗ xa hơn, số lần về nhà cũng ít đi, nhưng vẫn gửi tiền về đều đặn.

Nhưng Kiều thị này, là một mẫu thân nhân tâm, thấy tiền gửi về ít liền cắt giảm thức ăn của con trai. Nếu mọi người đều ăn như nhau, sẽ không có gì nói, nhưng nàng ta và đứa con nhỏ nhất ăn thịt, ăn canh, ba đứa con lớn lại chỉ có thể “ăn trấu nuốt cải”, có lúc còn phải nhịn đói, điều này đúng thật là quá đáng. Hơn

nữa, cứ cách một khoảng thời gian, nàng ta lại nhờ người đi thúc giục Lưu Nhị Cầu gửi tiền về. Lưu Nhị Cầu căn bản không biết nương tử của mình ở nhà lại là người như thế.

Đối với tình huống này, trong thôn có người nhìn không được, nói nàng ta mấy câu. Kiều thị kia cũng là người đánh đá, căn bản chẳng sợ hàng xóm nói, nếu ai dám nhiều lời, sẽ bị nàng ta cầm chổi đuổi đánh.

Lần âm ỉ này, nguyên nhân là do con trai thứ ba của nàng ta bị đói, ngất xỉu ở bên dòng suối nhỏ, được người trong thôn công về.

Dương Nghi nghe xong cũng thấy thương cảm: “Tại sao lại có mẫu thân nhẫn tâm đến vậy chứ? Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, mấy đứa bé đều là do nàng ta sinh ra, chẳng lẽ nàng ta chẳng đau lòng chút nào ư?” Có thiên vị thì cũng không đến mức đó chứ.

“Một loại gạo nuôi trăm loại người“, nàng dừng buồn.” Nhị gia vỗ vỗ vai nàng, an ủi.

“Thiếp chỉ thấy thương cho những đứa bé kia mà thôi, nghe đại ca nói, bé lớn nhất cũng chỉ mới tám tuổi.” Bị nương ruột đứt đải như vậy, không biết đứa bé kia sẽ thất vọng, đau khổ đến thế nào.

“Uy ca nhi, sao con lại nói mấy chuyện này với muội muội?” Lâm thị trách cứ nhìn Dương Uy một cái, sau đó quay sang Dương Nghi, “Con cũng đừng suy nghĩ nhiều, mỗi người đều có duyên phận của mình, ở cùng một thôn, nên ngày thường chúng ta cũng hay giúp đỡ mấy đứa bé ít nhiều, sẽ không để bọn chúng chết đói. Hơn nữa đoán chừng cuối năm Lưu Nhị Cầu sẽ về.”

“Như vậy là tốt rồi.” Dương Nghi nghe được mấy đứa bé sẽ không bị đói chết, lúc này mới yên tâm. Nàng định lát nữa sẽ đưa cho nương chút bạc, để bà dùng giúp đỡ ba đứa trẻ Lưu gia. Hi vọng bọn họ có thể bình an chờ phụ thân về.

“Cơm đã nấu xong rồi, vào trong dùng thôi.”

“Nhị đệ muội, ta và đại ca người đi về trước, có chuyện gì thì gọi ta.” Niên Thị xoa xoa tay nói.

“Ngồi xuống cùng ăn một bữa cơm đi, cũng không phải là người ngoài.” Lâm thị khuyên nhủ.

“Đúng vậy, Đại bá mẫu.”

Nhớ tới mấy món ăn vừa rồi, Niên Thị rất muốn lưu lại, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt không chút thay đổi của tân lang, bà ta liền thúc thời từ chối: “Không được, Phúc ca nhi còn đang chờ ta về ăn cơm.”

“Nương, người đi lấy mấy món quà biếu Đại bá mẫu giúp con, chọn phần lớn ấy.”

“Ừ.” Lâm thị xoa xoa tay nói: “Đại tẩu, tẩu đợi một chút.”

“Sao có thể không biết xấu hổ như vậy?” Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng chân Niên Thị lại không hề nhúc nhích.

“Không có gì, ngài là đại bá mẫu mà.”

Không bao lâu sau, Lâm thị cầm một phần lễ lớn ra, nhận được quà, Niên Thị cười đến không khép miệng.

Sau khi phụ thê Niên Thị cáo từ, một nhà Dương Nghi ngồi xuống ăn cơm, nàng nói chuyện không lâu nữa sẽ lên đường đi Khâm Châu cho phụ mẫu biết. Mặc dù Dương Đại Dĩnh cùng Lâm thị không muốn, nhưng cũng hiểu nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, tất nhiên phải “xuất giá tòng phu”.

Ăn cơm xong, Dương Nghi bị Lâm thị gọi vào trong nhà, còn Nhị gia, Dương Đại Dĩnh và Dương Uy ngồi ở ngoài uống trà, nói chuyện phiếm.

“Đại nữ nhi, trong cửa hồi môn của con không có nha hoàn hồi môn, lão phu nhân có nói với con hay không? Ta cũng là nhờ người khác nói mới nhớ đến, chỉ trách ta không nghĩ chu toàn.” Hôn sự quá vội vàng, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến nữ nhi sẽ gả vào môn hộ cao như vậy, thật sự là bất ngờ đến choáng váng, chẳng biết nên chuẩn bị những cái gì, phần lớn đồ cưới là do hiền tế đặt mua. Bây giờ nghĩ lại, thật đúng là áy náy với nữ nhi.

“Nương, lão phu nhân chưa nói với con, người cứ yên tâm đi.”

“Vậy có nên bổ sung không?” Lâm thị lo lắng hỏi.

“Không cần đâu.”

Lâm thị vẫn cảm thấy không yên lòng, Dương Nghi vội kéo tay bà, nói sang chuyện khác.

Gia đình không yên là ngọn nguồn tất cả tai ương. Nàng đã từng bước chân trên con đường thông phòng nên tất nhiên hiểu rõ, nữ nhân có đứa bé rồi, tâm cũng lớn lên. Mặc dù nàng có tự tin, một hai thông phòng vẫn có thể đối phó được, nhưng nàng cũng biết, phòng trộm chẳng thể phòng ngàn ngày, đó là cách làm khi vạn bất đắc dĩ mà thôi.

Mặc dù nàng có thừa bản lĩnh đối phó với đám thiếp thất, thông phòng, cũng chẳng bằng nắm chặt lấy Nhị gia. Huống chi, Nhị gia cũng đã đồng ý rồi, chuyện cưới thiếp, toàn bộ do nàng làm chủ. Để cho nàng làm chủ, đó chính là không nặc! Đến lúc thật sự không thể không nặc, nàng cũng tuyệt đối sẽ không để lại tai họa ngấm cho nhi tử mình.

34. Chương 34

Edit: Fuly.

Ngày 24 tháng 2 năm Nguyên Hòa thứ mười tám, là một ngày tốt để gả cưới hoặc xuất hành.

Đồng Khoát Nhiên, Lâm Hoán Chi, Tôn Thành Ích tụ họp trước cửa Lâm gia, cùng xuất phát, ở trên đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Sau ngày đại thắng ở Vân Châu, Lâm Hoán Chi được thăng nửa cấp, từ Chính ngũ phẩm lên Tuyên phủ sử, mặc dù chỉ là nửa cấp, nhưng chức tuyên phủ sử béo bở này vẫn khiến người ta tranh nhau đến sút đầu mỡ trán.

Tuyên phủ sử được triều đình phái đến địa phương trấn an dân chúng, xét xử án oan, thăm hỏi sứ thần biên cảnh, ngoài ra, còn có thể tiến hành việc chiêu mộ, xét duyệt quân đội; thưởng phạt quân binh; duy trì trật tự quân đội, điều phát cùng quản lý lương thảo, vũ khí, chiến mã, nhu yếu phẩm cần thiết; kiểm tra, tu bổ thành trì; tổ chức phòng ngự, bố trí chiến lược; bình ổn binh biến, phản loạn.

Quyền lực vô cùng lớn, phải biết, cả An Hòa quốc chỉ mới có ba Tuyên phủ sử, Thiểm Xuyên, Kinh Hồ, Giang Hoài Các. Bây giờ, lại có thêm một Tuyên phủ sử nữa ở Vân Châu, sao không khiến người khác “nhiệt huyết sôi trào” đây chứ ?

Nhưng mà nghĩ đến việc ở Khâm Châu vẫn còn rất nhiều vấn đề phải giải quyết, làm tốt, tất nhiên là mọi sự như nguyện, nhưng nếu làm không tốt, thì chưa chắc giữ được cái mũ trên đầu. Tiền cược quá lớn, không ít người hiểu rõ bản lĩnh mình, tự động thoái lui, cộng thêm một vài người tương đối bảo thủ, cũng nhường bước.

Trong đám quan viên hồi kinh báo cáo công tác cùng tự động thỉnh nguyện, hoàng đế chọn trúng Lâm Hoán Chi, ngoài nguyên nhân từ thực lực của hắn, còn có một nguyên nhân khác là Hoàng đế muốn bồi thường cho Lâm gia. Tổ phụ của Lâm Hoán Chi - Lâm Hàn từng là sư phó của hoàng đế, cuối năm ngoái vừa mới qua đời. Hoàng đế từng phái hoàng tử đích thân đến phúng.

Thật ra thì Đồng gia cùng Lâm gia có giao tình rất sâu, vì tổ phụ hai nhà đều đã từng đi theo Thái tổ hoàng đế tranh đấu giành thiên hạ. Đáng tiếc, sau này vì kiêng dè, tránh làm cho Thái tổ hoàng đế nghi kỵ, nên không thường lui tới nữa.

Lâm Hàn vốn hơn phụ thân Đồng Khoát Nhiên, Đồng Ngạo Vân, vài tuổi, còn thành thân sớm hơn ông, vậy nên, hôm nay, tôn tử Lâm Hoán Chi còn lớn hơn Đồng Khoát Nhiên mấy tuổi.

Chẳng qua, bây giờ, hai nhà Đồng Lâm vẫn còn vài phần giao tình, nếu không, Lâm gia cũng sẽ không để Lâm Hoán Chi dẫn thân đến Vân Châu, làm việc trong hệ thống quân đội của Triển gia. Phải biết rằng, Lâm gia không dùng võ khởi nghiệp như Đồng gia, mà làm quan văn qua nhiều thế hệ, đến Lâm Hoán Chi, hắn lại một lòng tông quân.

Lúc trước, khi còn ở Vân Châu, Đồng Khoát Nhiên cùng Lâm Hoán Chi, mỗi người đều có phạm vi thế lực riêng, quan hệ cũng chỉ ở mức sơ giao. Giờ, hai người không hẹn mà cùng đường, cộng thêm sự tác hợp của Tôn Thành Ích, giữa họ liền nảy sinh cảm giác tri kỉ.

Người thân ba nhà Đồng, Lâm, Tôn, vây quanh đám thanh niên tuổi trẻ sắp đi Khâm Châu tỉ mỉ dặn dò.

“Đọc theo đường đi phải cẩn thận!” Dương Nghi buộc áo choàng lại cho hẳn.

“Ừ, nàng ở nhà, khi nào rảnh rồi hãy đến thăm nương.” Đồng Nhị gia dặn dò.

Sau lưng Đồng Nhị gia là bảy binh sĩ mặc quân phục, những người này đều là thân binh của hắn. Mặc dù ở quân doanh Vân Châu hắn không là quan to gì, nhưng dưới trướng vẫn bồi dưỡng được mười mấy thân binh. Hắn chia bốn họ ra làm hai, một đội theo mình đến Khâm Châu trước, một đội khác phụ trách hộ tống đám người Dương Nghi.

.....

Lâm Phương Huệ buồn cười nhìn chị dâu kéo tay đại ca nàng dặn dò, từ cái ăn đến mặc quần áo, tỉ mỉ từng chút một. Trong lúc vô tình, ánh mắt quét về phía biểu muội Thẩm Hàm Ngọc thì kinh ngạc một chút. Cô biểu muội này, luôn luôn gây âm ỉ, sao giờ lại an tĩnh như vậy.

Lúc này, thấy vẻ mặt nàng ta phức tạp trông về phía trước, Lâm Phương Huệ nhìn theo, đúng lúc thấy Đồng Khoát Nhiên đang nghiêm cẩn để thê tử mới cưới của mình phủ đi bông tuyết trên vai áo.

“Biểu muội, đó là thê tử mới cưới của Đồng Nhị gia, hẳn là muội đã gặp qua.”

“Biểu tỷ, tỷ nói xem, muội và nàng ta ai xinh đẹp hơn?”

Lâm Phương Huệ cho là bệnh cũ của biểu muội lại tái phát, buồn cười lắc đầu một cái: “Muội và nàng, mỗi người một vẻ.” Cô biểu muội này, có chút kiêu căng, tự phụ vì bản thân xinh đẹp, miệng độc, bản tính không tính là quá xấu, nhưng lại không thích nhìn người có diện mạo bình thường, nam hay nữ cũng vậy, cho nên những nha hoàn hầu hạ đều là cực đẹp.

“Nhưng vì sao năm đó hắn lại không nhìn thấy ta chứ?” Thẩm Hàm Ngọc lẩm bẩm nói nhỏ. Mặc dù Dương Nghi rất xinh đẹp, nhưng nàng cũng không kém mà.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Lâm Phương Huệ ở gần đó, tất nhiên là nghe rõ từng chữ, lại thấy giờ phút này, nàng ta dùng vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm Đồng Nhị gia, một ý niệm chợt lóe lên, Lâm Phương Huệ cả kinh, không thể nào?

“Biểu muội, người ——”

Nàng cố gắng hồi tưởng lại những manh mối trước đó, muốn dùng chúng để thuyết phục chính mình. Nàng biết, Đồng Khoát Nhiên đã cứu biểu muội nàng; cũng biết chuyện ca ca dẫn biểu muội đến Đồng gia cảm ơn, đáng tiếc khi về sắc mặt của biểu muội lại không tốt; sau đó, có mấy lần biểu muội tìm nàng hỏi chuyện về Đồng Nhị gia, thời gian tiếp lại được cô cô đưa về.

Không, sẽ không, người yêu cái đẹp như biểu muội sao có thể thích Đồng Nhị gia chứ? Không nói đến chuyện Đồng Nhị gia đã bị hủy dung, mà dù là khi dung mạo còn nguyên vẹn Đồng Nhị gia cũng không thể vào được mắt biểu muội. Nghĩ đến tính tình cao ngạo tự phụ của Thẩm Hàm Ngọc, sợ là biểu muội này của nàng chỉ là không cam lòng, ắt hẳn qua một thời gian sẽ quên thôi.

Lại nói, dù cho Hàm Ngọc có thật tâm thích Đồng Nhị gia thì sao chứ? Nếu là lúc trước, biểu muội có ý định này, cũng không phải không thể thành toàn. Nhưng hôm nay, Đồng Nhị gia đã có thê tử, là tỷ nữ thân cận bên cạnh hắn. Biểu muội là con cháu thuộc dòng chính nữ của Thẩm gia, phụ thân nàng ấy là Ngũ Phẩm Điển nghị, chức quan không lớn, nhưng cũng không thể để nàng gả cho Đồng Nhị gia làm thiếp, dù là bình thê cũng không được.

Không nói đến biểu muội nàng, dù là những người khác, cũng rất không có khả năng. Thật ra thì, thứ nữ trong nhà quan lại, làm thiếp làm kẻ thất cho người ta cũng là việc bình thường, nhưng còn phải tùy vào đối tượng. Trường hợp của Đồng Nhị gia, đoán chừng không có mấy nhà nguyện ý đưa nữ nhi đến làm thiếp cho hắn, dù là bình thê, cũng là chuyện khó xảy ra. Nguyên nhân chủ yếu cũng do thân phận Dương Nghi

quá thấp, là bình thê với một chủ mẫu xuất thân từ nô tỳ, hoặc là thiếp thất dưới một chủ mẫu xuất thân từ nô tỳ, chuyện này nói sao cũng thấy khó nghe?

Trừ phi, Dương Nghi bị *hạ đường! Nhưng là, điều này có thể sao? Lúc trước, Đồng Nhị gia không màng đến sự phản đối của người khác, dù có phải ra riêng, cũng muốn cưới nha đầu này, đủ biết hấn nặng tình cỡ nào với thê tử, chắc chắn hấn sẽ không để nàng ta phải hạ đường. Hơn nữa, bây giờ còn đang trong thời gian tân hôn đấy.

*Thân phận thấp xuống, thành bình thê hoặc thiếp.

Còn có chức quan Chính ngũ phẩm không trên không dưới cùng tiền đồ chưa biết thế nào kia nữa. Ở trong chốn quan trường đầy rẫy mưu kế này xem ra, cũng không phải là một đối tượng đáng giá để đầu tư. Đi Khâm Châu khai hoang, là chuyện nói dễ hơn làm.

Dĩ nhiên, về sau nếu có người “đầu tư” cũng là chuyện dễ hiểu. Dù sao đưa một thứ nữ không chút địa vị trong nhà qua đó, cũng chẳng phải là việc đáng kể gì. Nếu như đánh cuộc thắng, vậy thì phát tài rồi. Ý nghĩ của bọn họ là tốt, nhưng thực tế lại rất tàn khốc. Vừa đề xuất ý định đưa nữ nhi đến làm thiếp cho Đồng đại nhân, liền bị cự tuyệt thẳng thừng. Nhưng, đây đều là chuyện sau này.

Nghĩ thấu đáo rồi, Lâm Phương Huệ vỗ vỗ vai Thẩm Hàm Ngọc: “Trở về thôi, đừng nhìn nữa.” Tuyệt càng lúc càng lớn rồi.

“Biểu tỳ, ta ——” Ánh mắt thấu hiểu của Lâm Phương Huệ khiến mũi Thẩm Hàm Ngọc có chút chua xót, để mặc cho nàng kéo mình đi về phía cửa lớn.

“Muội chỉ là không cam lòng mà thôi, qua một thời gian ngắn sẽ tốt lên.”

Thẩm Hàm Ngọc biết, mình không đơn giản chỉ là không cam lòng, mà trong đó còn xen lẫn một chút cảm xúc khác nữa. Chuyện trên đời này thường kì quái như vậy, rõ ràng nàng thích những thứ tốt đẹp, nhưng vì sao lại cứ lưu tâm với một người diện mạo như vậy đây? Nàng quay đầu nhìn Đồng Khoát Nhiên lần cuối, giờ phút này, hấn đang chuyên chú dấn dò cái gì đó, căn bản chẳng có tâm trí nhìn về nơi khác.

“Gió lớn rồi, nàng nhanh về đi, chúng ta cũng phải lên đường đây.”

“Ừ.”

Dương Nghi dẫn bọn hạ nhân lui qua một bên, lẳng lặng nhìn bọn họ tập kết, chờ lệnh xuất phát.

Đồng Nhị gia quay đầu lại nhìn nàng lần cuối, sau đó gơ roi lên: “Giá ——” bạch mã cất vó phóng đi.

“Đồng Nhị phu nhân, bên ngoài rất lạnh, có muốn vào ngồi uống ly trà không?” Phu nhân Lâm Hoán Chi, Hà thị tiến lên hỏi.

Thật ra thì ấn tượng của Lâm phu nhân với Dương Nghi cũng không tốt mấy, trong suy nghĩ của nàng, Dương Nghi chính là một hồ ly tinh quyến rũ chủ. Ý sủng mà kiêu, khiến Đồng Nhị gia vì nàng ta mà âm ỉ ra riêng, ngay cả huynh trưởng ruột thịt cũng không cần, lại chẳng lên tiếng can ngăn. Nếu Dương thị này thật lòng suy nghĩ cho Đồng Nhị gia, thì nên lui một bước, làm thiếp mới đúng. Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng nàng mà thôi, chuyện nhà người khác, bản thân nàng cũng không nên xen vào.

Dù nàng có không muốn gặp Dương Nghi thế nào, giờ phút này thân phận của nàng ta cũng đã là đồng Nhị phu nhân rồi. Hôm nay Đồng Khoát Nhiên là thủ hạ dưới trướng của phu quân nàng, là phu nhân cấp trên, sao có thể không giữ phong thái được? Ít nhất không nên gây khúc mắc trong mối quan hệ này. Hơn nữa, Đồng Khoát Nhiên cũng chỉ thấp hơn phu quân của nàng nửa cấp mà thôi, nên không thể không cẩn thận.

Dương Nghi biết đây chỉ là lời nói xã giao, mấy nữ nhân bọn họ vừa đưa tiễn trượng phu, tâm tình có thể không xấu, nhưng tuyệt đối cũng chẳng tốt, nàng vẫn nên thức thời một chút.

“Cảm ơn ý tốt của Lâm phu nhân, chỉ là trong nhà còn có chút chuyện phải xử lý, thật sự là ——” Dương Nghi bày ra biểu tình xin lỗi.

Không có “được đăng chân lân đăng đầu”, sự thức thời của nàng khiến ấn tượng trong lòng Lâm phu nhân tốt hơn đôi chút.

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Trong thanh âm của Lâm phu nhân tràn đầy tiếc nuối, “Vũ Mai, cô nói có đúng không?”

Vũ Mai là khuê danh của thê tử Tôn Thành Ích, Tạ thị phụ họa gặt đầu.

Dương Nghi cúi mắt, Lâm phu nhân cùng Tôn phu nhân, tình cảm rất tốt thì phải.

“Đúng vậy, đành để ngày khác tới cửa bái phỏng thôi.” Dương Nghi khách khí nói.

Dù gì, hôm nay nàng đã là Đồng Nhị phu nhân, vì Nhị gia nhà nàng, nói thế nào, giao tình của nàng và Lâm phu nhân cũng không thể xảy ra khúc mắc. Nhưng là, trước khi thăm dò được tính tình của Lâm phu nhân, nàng vẫn nên tuân theo quy củ thì tốt hơn. “Dục tốc bất đạt”, thay vì quá mức nóng lòng “biến khéo thành vụng”, chẳng thà cứ tính từ từ.

“Cũng tốt.”

“Vậy, Lâm phu nhân, Tôn phu nhân, ta cáo từ trước.”

“Ừ.”

Dưới sự dìu đỡ của nha hoàn, Dương Nghi leo lên xe ngựa, đi về trạch viện nhà nàng.

Thấy xe ngựa đi xa, Lâm phu nhân cùng Tôn phu nhân mới đi vào: “Vũ Mai, cô thấy Dương thị này thế nào?”

“Khó mà nói được.” Tôn phu nhân cười nhạt.

“Đúng vậy, cũng chỉ mới gặp mặt một lần mà thôi.” Thời gian sau này còn dài.

Chỉ là Lâm phu nhân âm thầm nhắc nhở mình, không được coi thường Dương thị, có thể khiến Đồng Nhị gia vì nàng mà bỏ ra nhiều như vậy, nếu nói không có chút bản lĩnh thì nàng không tin. Nếu thật chỉ là như vậy, nàng ta cũng chẳng đáng để nhắc tới.

Mấu chốt là nàng mới vừa muốn mời, Dương thị liền thức thời cự tuyệt. Chỉ tính ở hai phương diện biết nhìn sắc mặt cùng am hiểu tiến lùi này, cũng đã là hiếm có. Người biết nhìn sắc mặt không ít, nhưng sau khi thành công mà vẫn có thể giữ vững tỉnh táo thì lại chẳng nhiều. Mà Dương thị, vừa lúc là một trong số đó.

Nàng đã gặp qua nhiều, cũng thấy không ít nha hoàn hoặc người có xuất thân thấp hèn vừa đắc thế, liền thay đổi trở nên phô trương kiêu ngạo, hoàn toàn mất hết vẻ sắc xảo trước đó, cuối cùng tự diệt vong.

Dương thị này, là một người thông minh. Lâm phu nhân vừa nghĩ vừa quay người bước vào nhà.

35. Chương 35

(Phần 1).

Edit: Fuly.

Từ khi Nhị gia lên đường đi Khâm Châu, đến nay đã qua sáu bảy ngày.

Thời gian này, Dương Nghi cũng không nhàn rỗi, nói Vưu đại nương sai người thu dọn đồ đạc, một phần mang cho Nhị gia, một phần để dùng trên đường, cùng với số vật phẩm phải dùng khi đến Khâm Châu, đều mang theo toàn bộ, chất đầy trên hai chiếc xe lớn. Mà Dương Nghi, mỗi ngày đều đến chỗ lão phu nhân thỉnh an, kể cho bà nghe một vài chuyện thú vị, có lúc thì thương lượng với Thanh nương mấy việc cần chú ý cho cuộc sống sinh hoạt của lão phu nhân, thuận tiện ở lại dùng cơm trưa rồi mới trở về. Tuy thời gian thân thiết không dài, nhưng vẫn khiến lão phu nhân nhìn thấu lòng hiếu thảo của nàng.

Sau đó, Dương Nghi dành ra một ngày về nhà mẹ đẻ thăm người thân. Chuyện bên này mới tính là chấm dứt.

“Nhị phu nhân, nên lên đường rồi, bên phía Lâm gia đã phái người tới thúc giục.” Xuân Tuyết đẩy rèm cửa, mang theo khí lạnh đi vào.

“Hiện tại là giờ gì rồi?”

Đồng Mai phủ chiếc áo choàng đã sớm chuẩn bị lên người Dương Nghi.

“Giờ Mão canh ba rồi.” Xuân Tuyết đáp.

“Không sao, chạy đến Lâm gia không tới một khắc đồng hồ.” Dương Nghi vừa thắt áo choàng, vừa bước ra ngoài.

Giờ Thìn hai khắc mới lên đường, thời gian vẫn còn sớm. Hơn nữa đây chỉ là thời gian ước hẹn, nàng không tin Lâm gia cùng Tôn gia sẽ ở bên ngoài chờ nàng, nhất định là gần tới lúc lên đường, họ mới ra khỏi nhà.

Buổi chiều ngày thứ hai sau khi Nhị gia đi, nàng liền nhận được thiệp mời từ Lâm gia, ngày kế, liền tới cửa bái phỏng một lần. Dương Nghi nán lại đó ước chừng hơn một canh giờ, trong lúc nói đến vấn đề đi về Khâm Châu. Lâm phu nhân có ý là, nếu ba nhà bọn họ đều định đến đó, không bằng ước định thời gian, cùng nhau lên đường, trên đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Chủ ý này không tệ, Tôn phu nhân cũng đồng thuận, tất nhiên Dương Nghi sẽ không giả vờ thanh cao đi cự tuyệt. Phải biết, đường đến Khâm Châu không dễ đi. Hộ vệ Lâm gia, Tôn gia mang theo, chắc chắn sẽ không yếu hơn Đồng gia bọn họ. Vì vậy, ba người liền định ra ngày giờ lên đường.

Quả nhiên, lúc người của Đồng gia đến, Lâm phu nhân cùng Tôn phu nhân vẫn đang ở trong nhà. Gia nhân canh cửa nhanh mắt chạy vào thông báo, không lâu sau, Lâm phu nhân cùng Tôn phu nhân dắt tay nhau bước ra.

“Đồng phu nhân tới rồi à?” Lâm phu nhân cười hỏi.

“Lâm phu nhân, Tôn phu nhân, thật xin lỗi, ta tới chậm.” Dương Nghi áy náy nói.

“Không sao, là chúng ta đến sớm. Đúng rồi, Đồng phu nhân đã chuẩn bị xong hết chưa?” Lâm phu nhân nhìn về phía người của Đồng gia, cừ thật, hành lý vậy mà chất đầy hai chiếc xe ngựa!

“Ha ha, lần đầu đi Khâm Châu, cũng không biết phải mang những thứ gì, nên đồ đạc có hơi nhiều một chút.” Dương Nghi nhìn thấy nàng ta nhìn về hướng hai chiếc xe ngựa, ngượng ngùng cười nói. Thật ra thì vừa rồi nhìn đội ngũ của Lâm gia cùng Tôn gia, nàng phát hiện Lâm gia, Tôn gia cũng mang theo hai xe hành lý giống nàng, có khác chăng chỉ là ít hơn một chút mà thôi.

“À, không sao.” Lâm phu nhân nở nụ cười thiện chí. Nàng ta nhìn sang số người Đồng gia mang theo, không ít cũng không nhiều, gia đình nha hoàn cộng thêm hộ vệ, tổng cộng có 16 người. Quan trọng nhất là, tám hộ vệ này, toàn thân đều mang theo một luồng sát khí, vừa nhìn liền biết là người đã trải qua sinh tử. Những người này đều giống số cận thân đi theo Đồng Nhị gia lúc trước, ắt hẳn cũng từ một nhóm mà ra. Như vậy, cũng có thể thấy được Đồng Nhị gia rất thương yêu thế tử mới cưới này của hắn.

“Được rồi, nếu chúng ta đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy thì lên đường thôi, đi sớm một chút để nhanh đến Khâm Châu.”

Tôn phu nhân cùng Dương Nghi tất nhiên không có ý kiến.

Vì vậy, một nhóm sáu bảy mươi người, chậm rãi tiến về phía cửa thành.

“Phu nhân, xuống xe đi, xe ngựa của Lâm gia cùng Tôn gia cũng ngừng lại rồi, ở phía trước là tửu lâu Trần Ký, ắt hẳn là đã đến giờ cơm trưa.” Giọng nói của Thanh thúc vang lên ở ngoài xe ngựa.

Nghe thấy ở phụ cận có tửu lâu, Dương Nghi nghĩ, chắc nơi đây cách Khâm Châu cũng không xa mấy? Trước khi xuất phát, Thanh thúc có nói qua, từ Thông Châu đến Khâm Châu ước chừng phải đi mười ngày đường, hôm nay đã là ngày thứ chín, tuy nói không phải bọn họ đi cả ngày lẫn đêm, nhưng tốc độ cũng không chậm, hẳn là đã sắp đến nơi rồi mới phải.

“Thanh thúc, nơi này cách Khâm Châu còn xa không?”

“Khoảng ba bốn mươi dặm nữa, nếu buổi chiều đi hết tốc lực, có thể đến được Khâm Châu trước khi cửa thành đóng.” Thanh thúc hơi dừng lại: “Nhưng sợ là như vậy sẽ rất mệt mỏi.”

Theo như ý của Dương Nghi, nên nhanh chóng lên đường, tranh thủ tới Khâm Châu trong tối nay. Đến đó, có thể tắm nước nóng, ăn một bữa ngon, ngủ một giấc thoải mái rồi. Nếu không, hẳn là phải chịu tội thêm một đêm nữa. Lên đường gần mười ngày liên tiếp, ăn không ngon ngủ không yên, quan trọng nhất là, ít khi có cơ hội tắm rửa. Hơn nữa, lần cuối cùng được tắm đã là năm ngày trước rồi, điều này khiến cho người thích sạch sẽ như Dương Nghi có chút không chịu nổi, đặc biệt là mấy ngày nay nàng còn tới quỹ thủy, cảm giác dính dính rất khó chịu.

Nhưng chuyện này, còn phải xem qua ý kiến của Lâm phu nhân cùng Tôn phu nhân đã. Nếu hai nhà Lâm, Tôn quyết định nghỉ ngơi một đêm thì nàng vẫn có thể chịu đựng được. Dĩ nhiên, nàng cũng có thể bảo người của Đồng gia đi trước, nhưng chung quy như vậy rất không tốt. Nghĩ thử xem, nếu bỏ lại hai nhà, một mình Đồng gia lên đường trước, vậy còn ra thể thống gì nữa? Người biết, thì nói nàng nhớ trọng phu nên sốt ruột; người không biết, tưởng là hai nhà Lâm, Tôn không dung được nàng. Đến lúc đó, làm mất lòng cả hai nhà thì thật không có lợi. Hơn nữa, đã đến được đây, nàng thật không muốn “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”.

“Thanh thúc, thúc đi an bài ọi người thay phiên nhau ăn cơm, hành lý cùng xe ngựa cũng phải phân người canh chừng kỹ lưỡng, cháu đến phía trước xem thử tình hình thế nào đã.”

Lúc này, Lâm phu nhân, Tôn phu nhân đã vào tửu lâu, người hầu đứng chờ bên ngoài nhìn thấy Dương Nghi, liền nhanh chóng dẫn nàng tới.

“Đồng phu nhân đã tới rồi. Lúc này, ta mới bàn với Vũ Mai vấn đề lên đường chiều nay, cô đến đây vừa đúng lúc, không biết ý của cô thế nào?”

Dương Nghi nghe vậy, trong lòng vui mừng, cười nói: “Nghe theo Lâm phu nhân an bài, ta không có ý kiến.”

Lâm phu nhân cùng Tôn phu nhân cùng cười, thật ra thì không chỉ mình Dương Nghi, chính họ cũng chịu không được.

“Người đâu, bắt nàng ta lại cho ta!”

“Ở phía trước, ngăn nàng ta lại!”

.

Sự ồn ào bên ngoài khiến ba người nhú mày, Lâm phu nhân mở miệng trước tiên: “Hong Vân, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?”

Hong Vân trả lời, “Hình như có một phụ nhân trốn thoát, người nhà phu quân nàng ta phái gia đình tới bắt người.”

Lâm phu nhân vừa nghe thế, khẽ nhú mày.

“Ba vị phu nhân tốt bụng thiện lương, xin hãy cứu tôi đi! Tôi không thể trở về, trở về chỉ có con đường chết thôi.”

Một thiếu phụ mảnh mai nhu nhược, trang phục xốc xếch vừa vào điểm, hơi liếc mắt nhìn qua, liền giống như hoảng hốt chạy bừa về phía họ. Đám người Hong Vân, Xuân Tuyết căn bản không kịp nữa ngăn trở, Đông Mai chỉ đành phải cất lực bảo hộ cho chủ tử nhà mình.

Giờ phút này, người cách nàng ta gần nhất chính là Dương Nghi, chỉ thấy nữ nhân kia ôm cổ chân Dương Nghi, khóc lóc cầu xin .

“Van cầu ngài, vị phu nhân thiện lương xinh đẹp này, xin hãy cứu tôi đi, cứu tôi đi.”

Dương Nghi lúng túng muốn rút lại chân trái đang bị nàng ta ôm lấy, đáng tiếc thiếu phụ đó không chịu buông, Dương Nghi chỉ đành phải dịu dàng khuyên nhủ: “Vị phu nhân này, chuyện gì cũng phải từ từ, cô buông chân ta ra trước được không?”

Người đó vẫn ôm chân Dương Nghi như cũ, ngồi bệch ở một bên vừa lắc đầu vừa rơi lệ.

“Cần rồi! Điều dân từ đâu tới, còn không mau buông phu nhân nhà ta ra?!” Mới vừa rồi không kịp cản người, Xuân Tuyết đã tức giận, lúc này thấy chủ tử nhà mình bị nàng ta cuốn lấy, liền nhanh chóng đứng ra quát lớn.

Xuân Tuyết thấy kéo không được, tức giận, đưa tay bấm vài cái lên người nàng ta, người nọ bị bấm liền gào khóc kêu la: “Đau, đừng bấm tôi, đau quá, ô ô ——”

Tuy ngoài miệng kêu như vậy, nhưng tay vẫn ôm cứng lấy Dương Nghi tựa như phao cứu mạng.

Những người bên cạnh, mang vẻ mặt không đồng ý nhìn Xuân Tuyết, giống như nàng vừa làm ra chuyện “thiên lý bất dung vậy”. Xuân Tuyết cảm thấy uất ức, nàng cũng chỉ muốn nàng ta buông phu nhân nhà mình ra thôi. Đạo này, người làm việc sai, ngược lại thành người có lý mất rồi.

Dương Nghi rũ mi, trong mắt thoáng qua một tia chán ghét, phu nhân này làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng ta nghĩ mình không dám dùng sức đập nàng ta ra sao? Đúng vậy, dưới ánh mắt của đám đông trong đại sảnh, Dương Nghi không dám đập, nhưng tất cả cũng là vì giữ thể diện cho Đồng gia mà thôi. Tuy vậy, Dương Nghi cũng chán ghét loại trường hợp bị động này, nàng nháy mắt ra hiệu cho Đồng Mai, lại nhìn ra xa. Đồng Mai hiểu ý, lặng lẽ lui ra ngoài.

Sau khi Đồng Mai rời khỏi, Dương Nghi cúi mắt, nhìn đôi tay đang ôm bấp đùi nàng một cái. Nếu nàng ta muốn ôm, vậy cứ để cho nàng ta ôm một lúc cũng không sao, có thể thay đổi được gì đây chứ?

Lúc này, những gia đình vừa đuổi theo trước đó cũng vào đến. Người cầm đầu là một phu nhân mập mạp, vừa thấy nữ nhân quỳ trên mặt đất, khuôn mặt liền hiện lên biểu tình hận không thể tiến lên xé nàng ta ra. Nhưng nhìn thấy ba người Dương Nghi ngồi ở một bên, y phục bất phàm, liền nén giận, tiến lên làm lễ ra mắt nói: “Xin chào ba vị phu nhân, ngu phụ là thê tử của địa chủ trong Kim Lâm trấn ở phụ cận, Dương thị, người đang quỳ dưới kia chính là thiếp thấp vừa bỏ trốn khỏi nhà, Du thị, lúc này nếu có gì mạo phạm, xin hãy tha lỗi.”

“Không sao.” Lâm phu nhân nhàn nhạt nói.

(Phần 2)

Dương thị thấy vậy, mắt chuyển sang đám gia đình đang đứng bên cạnh, giận dữ mắng: “Các người còn không mau giải tiện nhân kia về?! Đúng là một đám ăn hại!”

“Phu nhân, cầu xin ngài, hãy cứu tôi đi? Tôi mà về đó sẽ bị họ hành hạ chết mất!” Du thị hoảng sợ nhìn đám gia đình đang đến gần, khóc đến “lê hoa đái vũ”.

Du thị này, đến khóc cũng rất có kỹ xảo, Dương Nghi cân nhắc nghĩ. Nước mắt rơi mãi không hết, khóc lâu như vậy rồi, mà mắt chẳng thấy sưng đỏ, không phải kỹ xảo thì là gì?

“Các người là người chết à, còn không mau chặn miệng nàng ta lại?!” Dương thị tức giận quát lớn.

Lâm phu nhân nghe Du thị này cứ nhắc mãi câu “Bị bắt trở về chỉ có một đường chết”, khẽ nhíu mày, nơi này cách Khâm Châu không xa, là địa phận thuộc quyền quản lý của Khâm Châu, nếu thật xảy ra việc giết người bữa bãi, mà nàng ở một bên lại đứng đưng, ngày nào đó bị truyền ra ngoài thì cũng khó ăn nói.

“Dương phu nhân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao Du thị lại nói như vậy?” Dương thị này làm việc quá cầu thả, khiến mọi người trong đại sảnh đều đang dùng vẻ mặt không đồng ý nhìn qua bên này.

Dương Nghi cũng cảm thấy như vậy, Dương thị vốn là là chánh thê, mà Du thị chỉ là thiếp, đáng lý ra nàng ta nên đứng ở vị thế cao, lưu loát, ngăn gọn thu thập Du thị này. Nhưng bây giờ thì sao chứ, luống cuống tay chân không nói, còn mang bộ dạng ác thê, khiến ọi người ghét. Hơn nữa Du thị trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, Dương thị mập mạp lớn tuổi, lại thêm đang tức giận khiến bộ mặt càng trở nên vằn vện dữ tợn, người khác chỉ thấy Du thị càng thêm đáng thương.

Dương thị vừa nhìn thấy sắc mặt của những người xung quanh không tốt, liền biết mình lại kích động khiến chuyện càng xấu thêm, nhưng Du thị này thật sự quá đáng ghét, vừa nhìn thấy khuôn mặt điềm đạm đáng yêu của nàng ta, liền nhớ lại những uất ức phải chịu lúc trước, nhất thời mới mất không chế.

Dương thị thu lại tức giận, trầm giọng nói, “Du thị này.”

Thì ra là Du thị này vốn là nữ nô người Dương Châu, đáng dấp kiều diễm. Có một lần Chu địa chủ bàn chuyện làm ăn với bằng hữu được người đó tặng cho, sau khi đưa về nhà rất được hân sủng ái, nói muốn sao sẽ không đưa trắng. Trên dưới Chu gia, đến cả Dương thị nàng ta cũng không để vào mắt. Mà Dương thị là người dễ kích động, Du thị lại được Chu địa chủ cưng chiều, vì thế, Dương thị chịu không ít thiệt thòi cùng uất ức. Bây giờ, Chu địa chủ chết rồi, con trai trưởng của Dương thị làm đại đương gia, nhớ tới khoảng thời gian mẫu thân bị uất ức lúc trước, liền hạ lệnh bắt Du thị chôn theo. Nhưng Du thị này chỉ mới hai mươi tuổi, sao có thể cam chịu? Vì vậy liền trốn ra ngoài. Chuyện đuổi bắt thị thiếp bỏ trốn thế này vốn chỉ cần giao cho gia đình là được, nhưng Dương thị thật sự quá hận Du thị, nên mới tự mình đuổi theo.

Trong lúc Dương thị đang kể lại đầu đuôi sự việc, Thanh thúc tiến vào, thấy chân của phu nhân nhà mình bị người ta ôm, liền nhanh chóng bước lên kéo Du thị ra, lúc chạm đến cánh tay Du thị liền động chút tay chân, khiến nàng ta chẳng thể phản kháng được.

Du thị bị buộc phải buông chân Dương Nghi ra, lúc vừa nhấc mắt, vô tình chạm đến ánh mắt cười như không cười của Dương Nghi thì tâm run lên, hiểu đây không phải là người nàng ta chọc nổi.

Lúc này Du thị cũng không quan tâm tới Dương Nghi nữa, Dương thị vừa nói xong, nàng vội khóc giải thích: “Ta không có, phu nhân, không thể bởi vì trước kia lão gia sủng ái ta nhiều hơn hai phần mà muốn đưa ta vào chỗ chết, ô ô, số ta thật khổ mà.”

“Lúc lão gia còn sống đã đồng ý với ta, sau khi ông ấy chết sẽ để cho ta hồi hương chăm sóc nương ta, nương đáng thương của con ơi, hôm nay nữ nhi sẽ phải chết ở chỗ này rồi. Lão gia ơi, ông mở mắt mà xem đi, ông vừa mới chết, thiếp thân liền bị người ta rẻ rúng này, lão gia ơi, ông đứng thật là chết không nhắm mắt mà.”

Dương thị nhìn tác phong hiện giờ của Du thị, hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Du thị, hôm nay lão gia chết rồi, bộ dạng diêm dâm đáng yêu này của người là diễn cho ai xem đây?”

Lâm phu nhân chỉ cảm thấy sự việc càng lúc càng ảm ỉ đến nhức đầu: “Khế ước bán thân của Du thị có ở trong tay người không?”

“Có ở ——”

“Vậy người dẫn nàng trở về đi, chuyện này chúng ta không quản.” Gia chủ xử trí nô tài, chỉ cần không quá phạm, quan phủ sẽ không hỏi tới. Làm gọn gàng chút là được. Thiếp thì sao chứ, còn không phải chỉ là một nô tài ư!

“Tạ ơn phu nhân.”

Du thị vừa nghe thế, lại lên tiếng cầu xin, quỳ trên mặt đất dập đầu không ngừng, “Ba vị phu nhân, xin hãy cứu ta đi, ta biết nấu nướng, biết may vá thêu thùa——”

“Thúy nhi, Du thị này thật đáng thương, trượng phu chết rồi, còn bị buộc phải chôn theo.” Một giọng nói âm ỉ ái đột ngột vang lên: “Người chung quanh vậy mà chẳng có ai chịu chìa tay giúp đỡ, thật đúng là khiến cho người ta thất vọng.”

“Tiểu thư ——” nha hoàn được kêu là Tiểu Thúy sốt ruột nói.

Mấy người Dương Nghi nhìn về phía thanh âm, chỉ thấy một tiểu thư khuê các mặc trang phục thiếu nữ thương xót nhìn Du thị. Cầu nói phía sau kia của nàng ta rõ ràng là nhắm vào ba người họ, Dương Nghi có chút đỏ khóc đỏ cười, nhưng cũng lười so đo với nàng.

Dương thị nghe nàng nói thế thì trong lòng nổi giận, muốn đem người trối về, không muốn gây thêm phiền phức nữa.

Nhưng Du thị là một người rất có mắt nhìn, lập tức quỳ xuống hướng về phía cô gái kia đau khổ cầu khẩn: “Vị tiểu thư tốt bụng này, cầu xin cô từ bi đại lượng cứu ta với, ta nguyện ý dùng nửa đời còn lại làm trâu làm ngựa làm báo đáp cô.”

“Yên tâm đi, ta sẽ cứu ngươi.”

Nha hoàn Tiểu Thúy ở một bên gấp đến dậm chân.

Dương thị lười phải nói nhảm với nàng, gọi gia đình tiến lên trối Du thị lại.

“Chậm đã, vị phu nhân này, nếu bà không muốn thấy nàng ta, thì để ta chuộc thân cho nàng ta là được, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt? Chẳng lẽ bà không sợ báo ứng sao?”

“Ha, cô nói báo ứng với ta ư?! Ta cho cô biết, cho dù có báo ứng, ta cũng không sợ! Sợ thì sao chứ, đi tìm chết à, còn không mau trời người lại cho ta?”

Thiếu nữ cắn môi, thanh âm run run: “Bà là người của Chu gia ở Kim Lâm đúng không? Phụ thân ta là Triệu Phổ Trạch, lúc trở về ta sẽ nói phụ thân cắt việc cung hàng cho nhà bà.”

“Cô là nữ nhi của Triệu tài chủ?” Dương thị cả kinh, cẩn thận nhìn lên, thiếu nữ trước mắt quả thật có mấy phần giống Triệu Phổ Trạch. Nghe đồn Triệu Phổ Trạch rất cưng chiều nữ nhi duy nhất này, thật không thể không cẩn thận.

“Đúng vậy.”

“Cô xác định muốn chuộc thân cho Du thị này?” Nghĩ đến con trai, nàng ta cắn hận trợn mắt nhìn Du thị một cái. Cục tức này, vì con trai, nàng nhin!

“Ừ.” Thiếu nữ dùng sức gật đầu.

“Tốt, hai trăm lượng!” Đùng trách nàng giở công phu sư tử ngoạn. Một nữ nô ở Dương Châu, chỉ khoảng năm mươi lượng. Nhưng nàng cũng không dám thét giá quá cao.

“Tiểu Thúy, lấy bạc.”

Tiểu Thúy vốn là không muốn tiểu thư nhà mình xen vào chuyện này, nghe tiểu thư gọi liền tiến lên đáp lời: “Tiểu thư, lúc ra cửa chúng ta không có mang theo nhiều bạc như vậy.”

“Hiện tại có bao nhiêu?”

“150 lượng.”

“Dương phu nhân, có thể ——”

“Không thể!”

Triệu gia tiểu thư cắn môi nhìn về phía mấy người Dương Nghi.

Lâm phu nhân nhìn Du thị đang quỳ trên mặt đất một cái, cười trêu nói: “Đồng phu nhân, ta thấy vừa rồi Du thị này nhận thức cô, hay là, cô chuộc nàng về đi? Vừa rồi Dương thị cũng nói, tài nấu nướng hay may vá thêu thùa của Du thị đều là cực tốt, cuộc mua bán này không lỗ đâu.”

Dương Nghi cười yếu ớt: “Lâm phu nhân hay nói đùa, Đồng gia chúng ta mộc mạc, sao có thể dùng nổi nha đầu thế này, vẫn là nên để lại cho Lâm phủ thôi.” Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, vừa rồi nàng nhìn qua bốn phía, phát hiện ánh mắt không ít tùy tùng cũng lộ ra vẻ không đành lòng. Từ việc vừa rồi xem ra, Du thị này hiển nhiên là một kẻ có tâm kế, cộng thêm bộ dạng liễu yếu đào tơ kia, nàng cũng không muốn dẫn theo một phiền toái trở về. Mặc dù nàng rất có lòng tin với Nhị gia nhà mình, nhưng không định để cho bất kỳ việc ngoài ý muốn nào xảy ra!

Lâm phu nhân cười nói: “Cũng được, cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng, năm mươi lượng còn lại ta thêm vào là được. Người thì ta cũng không cần, Triệu tiểu thư cứ mang về đi.”

“Tĩnh Vân tỷ tỷ (khuê danh của Lâm phu nhân), chuyện tốt này, há có thể để cho tỷ giành riêng một mình sao? Như vậy đi, tỷ tỷ đưa ra hai mươi lượng, ta cùng với Dương phu nhân mỗi người 15 lượng, hai người thấy thế nào?” Tôn phu nhân chen miệng.

“Ha ha, vậy tiểu muội đây đa tạ Tôn phu nhân.” Dương Nghi cười nói.

“Hai người các người đó.” Lâm phu nhân mỉm cười lắc đầu.

Đưa bạc xong, Triệu tiểu thư liền dẫn Du thị đi.

Dương thị cười lạnh nhìn bóng lưng xinh đẹp của Du thị: “Phu nhân, ba người các ngài đúng là thông minh. Du thị này nhìn nhu nhược là thế, nhưng cũng không phải là thứ tốt lành gì, nàng ta ấy à, am hiểu nhất là

tính toán sau lưng người khác. Triệu gia tiểu thư cứu nàng, tựa như cứu một con rắn độc, về sau ắt sẽ phải chịu khổ.”

36. Chương 36

Edit: Fuly.

“Cuối cùng cũng đến.”

Xe ngựa dừng lại, Dương Nghi vén rèm lên, ráng chiều khiến nàng phải nheo mắt, nhìn về phía cửa thành, cửa thành này xem ra nhỏ hơn, cũ nát hơn ở Vân Châu cùng Thông Châu rất nhiều.

“Cũng may là qua rồi, nếu mà muộn nữa khác, chúng ta sẽ không vào được thành.” Xuân Tuyết vỗ ngực thăm than may mắn.

Dương Nghi buồn cười, không vào thành được thì sao đâu chứ. Nàng biết, trưa hôm nay, Lâm phu nhân đã có chuẩn bị, kêu người cười khoái mã chạy đến Khâm Châu thông báo cho Lâm đại nhân rồi. Thiết nghĩ, chỉ cần đừng quá khuya, việc vào thành sẽ không gặp phải vấn đề gì.

Đột nhiên, từ trong thành, có ba người cưỡi ngựa ra, chạy chậm về phía bọn họ.

“Phu nhân, là Nhị gia!” Xuân Tuyết mở to mắt.

Dương Nghi hơi nhướn mi, cười nhìn trượng phu anh tuấn trên lưng ngựa, nửa tháng không gặp, hẳn hơi gầy đi.

“Đã đến rồi?” Nhị gia nhìn tiểu kiều thê của mình không chớp mắt, thấy nàng trừ vẻ mặt có chút mệt mỏi ra, cũng không có bất kỳ cái gì không ổn.

“Ừ. Chúng ta vào xe ngựa nói chuyện đi, nhiều người vội vào thành như vậy, có lẽ sẽ phải chờ một lát đấy.” Dương Nghi liếc mắt nhìn đám người hầu xung quanh đang cúi đầu nhìn loạn, bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Trải qua mấy ngày chung đụng, bọn họ đều nói Đồng Nhị phu nhân nàng là một người hiền hòa lương thiện, chỉ cần không phá hư quy củ, phạm vào đại kỵ của nàng, những việc khác đều rất dễ nói. Nhưng nàng cũng không định trình diễn tiết mục ân ái gì đó ở trước mặt hạ nhân đâu.

Đồng Nhị gia giao ngựa cho Thanh thúc, sau đó liền lên xe, Xuân Tuyết Đồng Mai lui xuống phía sau.

Đồng Nhị gia vừa vào xe ngựa, liền đặt Dương Nghi ngồi lên đùi hắn, tay phải không ngừng xoa bóp eo, giảm thiểu một phần đau đớn giúp nàng. Nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của ái thê, Nhị gia cực kỳ đau lòng: “Mệt không?”

Dương Nghi thoải mái nằm trong ngực Nhị gia, thở ra, cười nói, “Không sao, chỉ là bảy tám ngày không có tắm rửa, nên trên người hơi hơi hám khó chịu.”

Đồng Nhị gia ghé vào cổ nàng dùng sức hít một hơi: “Vẫn rất thơm mà, chẳng thấy mùi khó ngửi nào cả.”

Dương Nghi đưa tay bấm vào eo hắn một cái, nũng nịu: “Lại nói vậy.” Tuy dọc theo đường đi nàng không thể tắm, nhưng mỗi ngày đều dùng chút nước chà lau thân thể. Vậy nên tuy bảo trên người nàng có chút mùi, nhưng cũng không quá nặng.

Câu trách yêu của tiểu thê tử khiến Nhị gia rất hưởng thụ, hắn nắm lấy cổ tay trắng mịn của Dương Nghi, khẽ vuốt ve: “Trước khi tới đây ta đã cho người chuẩn bị nước nóng cùng cháo gà xong rồi. Lát về nha thì uống một chén cho ấm người, sau đó tắm rửa rồi ngủ một giấc cho thoải mái.”

Trong lòng Dương Nghi cảm động, xoay người, ôm lấy cổ của Nhị gia, đôi tuyết nhũ thỉnh thoảng lại ma sát vào lồng ngực cứng rắn: “Tạ gia đã quan tâm ——”

Nhị gia đỡ thân thể của tiểu thê, mắt tự nhiên lui ra sau một chút, bàn tay vỗ vỗ lên cái mông của Dương Nghi: “Nàng đừng lộn xộn ——” hơn nửa tháng chưa chạm vào nàng, nếu còn tiếp tục, hẳn sợ mình sẽ khắc chế không được mà muốn nàng ngay tại chỗ này mất. Bên ngoài nhiều người như vậy, tuy hắn không thêm để ý ..., nhưng chỉ sợ xong chuyện rồi nàng lại tức giận với mình.

Dương Nghi chú ý thấy mang tai hấn ửng đỏ, thứ chống đỡ giữa hai chân nàng càng ngày càng có khuynh hướng cứng rắn lên, liền không dám trêu chọc tiếp nữa, sợ gây ra chuyện "lau súng cướp cò" thì thật không tốt.

"Nhị gia, Nhị phu nhân, đã vào thành."

"Vậy thì hồi phủ, việc này còn cần ta dạy sao!" Lửa dục không được thỏa mãn, giọng điệu Nhị gia liền trở nên khó chịu.

"Vâng ——"

"Đông Mai, người đoán xem vừa rồi ta nhìn thấy cái gì?"

"Nhìn thấy cái gì?"

"Vừa rồi ta không cẩn thận liếc thấy phu nhân đang tựa vào người Nhị gia, mà Nhị gia thì đang xoa bóp eo giúp người đấy." Nói đến đây, mặt Xuân Tuyết hơi đỏ lên, "Nhị gia thật thương phu nhân."

Đông Mai liếc Xuân Tuyết một cái, nhắc nhở: "Đừng quên những lời phu nhân nói trước khi đến Khâm Châu đó."

"Tất nhiên sẽ không quên ." Chẳng trách trước khi đi Nhị phu nhân đã cảnh cáo các nàng trước, thì ra nguồn gốc là ở đây.

Sau khi tiễn Nhị gia, chiều hôm đó, Dương Nghi liền gọi các nàng tới nói chuyện.

"Hai người các người, rất tốt." Nhìn hai nha hoàn quy củ đứng ở trước mắt, Dương Nghi khen ngợi thật lòng. Xuân Tuyết, Đông Mai bảy tám tuổi đã được lão phu nhân mua, rồi đưa xuống thôn trang hồi môn của bà dạy dỗ. Hôm nay, lão phu nhân giao lại Khế ước bán thân của các nàng cho Dương Nghi. Tính tình của hai người này hoàn toàn bất đồng, một người hoạt bát, một người trầm ổn. Xuân Tuyết làm việc lưu loát, còn Đông Mai thì tỉ mỉ chu đáo. Quan trọng nhất, hai người đều là trẻ mồ côi, vậy nên, họ cũng sẽ không bị người khác quản lý, dùng yên tâm hơn nhiều. Dương Nghi dần dần có khuynh hướng xem trọng hai người họ, cho nên có mấy lời, không thể không nói.

Dương Nghi dùng lời này đi thẳng vào vấn đề, lúc ấy trong lòng hai người rất căng thẳng, cố gắng nhớ lại xem có phải gần đây mình phạm sai lầm gì khiến hôm nay phu nhân muốn trừng phạt hay không?

"Các người đừng sợ, ta gọi hai người đến đây, chủ yếu là muốn biết suy nghĩ trong lòng các người, các người nguyện ý đi Khâm Châu chứ?"

Xuân Tuyết, Đông Mai quay mặt nhìn nhau, đây không phải là nói nhảm sao? Họ đương nhiên là phải đi theo chủ tử rồi.

"Ta muốn cảnh cáo trước, các người là cận thân nha hoàn của ta, một người làm việc lưu loát, một người trầm ổn tỉ mỉ, ta cũng rất coi trọng các người. Nhưng mà, con người của ta hận nhất là phản bội, nếu các người đã đi theo ta..., thì tốt nhất nên chặt đứt tâm tư bỏ lên giường chủ nhân đi. Bởi vì ta sẽ không bao giờ an bài nha hoàn cận thân của mình đi làm thông phòng." Lấy cận thân nha hoàn làm thí nghiệm, đó chính là tự tìm tức giận cho bản thân. Người vốn hậu hạ thân thiết, chắc chắn sẽ biết chút ít sở thích cùng nhược điểm của chủ nhân. Nếu nha hoàn cận thân là một kẻ có dã tâm, đó không phải là tự tìm kẻ địch mạnh ình hay sao?

Nếu họ thật có loại tâm tư kia, vậy thì phải bóp chết nó từ khi mới manh nha. Nàng tình nguyện đến Khâm Châu rồi mua nha hoàn về dạy, chứ không muốn đến lúc đó phải hao phí tinh thần tới thu thập tàn cuộc.

Lúc ấy trong lòng Xuân Tuyết có chút không biết nên khóc hay cười, Nhị phu nhân coi trọng Nhị gia, coi ngài ấy như trân bảo, nhưng không phải Nhị phu nhân nghĩ mọi người cũng đều coi trọng Nhị gia đấy chứ? Nàng ấy không nghĩ lại thử xem Nhị gia kia mang bất tự sát thê, nếu không phải do chính lão phu nhân sai bảo, nếu có thể lựa chọn, Xuân Tuyết nàng sẽ không tới chỗ này làm người hầu.

Đông Mai thì nghĩ sâu hơn một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến quyết định trong lòng nàng .

Dương Nghi mặc kệ trong lòng các nàng nghĩ như thế nào, tiếp tục nói: "Hiện tại, ta cho các người hai lựa chọn. Một là đi Khâm Châu, các người sẽ nhận được tin tưởng của ta. Nhưng là, nếu như đến lúc đó, các

người phá hư quy củ phạm vào kiêng kỵ của ta, thì đừng trách lòng dạ ta hung ác. Lựa chọn thứ hai, là ở lại Thông châu, nể tình mấy ngày nay các người hầu hạ, ta sẽ đến nói chuyện với lão phu nhân, ắt hẳn lão phu nhân cũng sẽ không bạc đãi các người. Các người suy nghĩ đi, hai ngày nữa tới nói cho ta biết đáp án.”

“Phu nhân, không cần suy nghĩ, nô tỳ đi theo phu nhân, phu nhân đi đâu nô tỳ liền đến đó.” Giọng của Đông Mai thông thả mà kiên định. Phụ thân cùng nương chết ở trong tay thổ phỉ khi nàng mới bảy tuổi, sau đó nàng bị lừa bán, những kẻ đi mua nha hoàn thấy nàng tuổi còn nhỏ lại gầy yếu, nên chẳng ai chịu mua. Má mìn thấy vậy rất mất hứng, đố bụng là chuyện thường chuyện, chịu biết bao khổ cực hơn một năm trời, mới được lão phu nhân mua đi. Lão phu nhân có ân với nàng, nếu lão phu nhân bảo nàng hầu hạ Nhị phu nhân, vậy thì Nhị phu nhân chính là chủ tử của nàng.

“Nô tỳ cũng thế.” Xuân Tuyết cũng tỏ thái độ.

Dương Nghi rất hài lòng với kết quả này.

Khoảng một khắc đồng hồ sau, xe ngựa dừng ở trước mặt một trạch viện có ba cửa.

“Đến rồi, Nhị gia, Nhị phu nhân, xin xuống xe.”

Dương Nghi xuống xe, cùng Đồng Khoát Nhiên đi đến nhà chính. Sắc trời quá đen, nên không thấy rõ cái gì, Nhị gia đi trước dẫn đường, nàng mơ hồ cảm thấy tòa nhà này thật lớn.

“Đây phủ trạch do ở trên cấp cho, mấy ngày qua ta ở trong doanh trại nên cũng chưa kịp dọn dẹp. Tối nay, nàng nghỉ tạm đi, sáng mai nàng xem thử nên sắp xếp thế nào, nên mua thêm cái gì thì cứ làm.”

Nàng vừa đến nhà chính, liền biết lời của hắn không phải là giả, nơi này căn bản là chưa được thu dọn qua, rèm cửa sổ đều đã cũ. Dương Nghi vội cho người tới thay mới, nàng không có thói quen dùng đồ còn dư lại của người khác.

Nhị gia nhanh chóng sai người bưng cháo gà lên: “Đến đây, nàng lót bụng trước đi, lát nữa ăn thêm vài thứ kia sau, ta đã dặn phòng bếp làm rồi, nguyên liệu đều có sẵn, không tốn nhiều thời gian đâu.”

Dương Nghi vội sai Đông Mai dẫn mọi người lui xuống ăn chút gì đó, lát nữa còn phải làm việc. Sau đó nàng mới ngồi xuống, thấy trên bàn trừ một chung cháo gà thơm ngào ngạt ra, còn có hai chén con dạn kiểu. Dương Nghi cảm thấy rất hài lòng với những người làm ở phòng bếp, đúng là rất có mắt nhìn.

Nàng tự tay múc một chén canh cho Nhị gia, “Chàng cũng uống một chút đi.” Hôm nay đã là trung tuần tháng ba rồi, Khâm Châu gần phía nam hơn Thông Châu, nhiệt độ cũng hơi cao, nhưng buổi tối vẫn còn có chút lạnh.

Nhị gia không từ chối, cùng ăn với nàng.

“Đại nhân, đại nhân, không xong, mấy nhóm tân binh lại đánh nhau.”

“Cái đám này đúng là chán sống rồi!” Đồng Nhị gia hung hăng nguyên rửa một tiếng, để bát cháo gà đã uống được một nửa xuống.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, nàng đừng lo lắng.” Đồng Nhị gia choàng chiếc áo khoác đang đặt ở một bên lên người, nói: “Ta phải tới quân doanh một chuyến, không biết lúc nào thì có thể trở về, tối nay nàng đừng chờ ta, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Vâng, Chàng cẩn thận——”

Dương Nghi đứng dậy tiễn hắn, Nhị gia phát phát tay, không quay đầu lại, thấy hắn đi xa, nàng mới về lại chỗ ngồi, nhưng cũng không còn khẩu vị ăn tiếp nữa. Dương Nghi nhìn ma ma đang đứng một bên, hỏi: “Nhị gia thường như vậy sao?”

Trong nhà có vài hạ nhân, vừa rồi, lúc ở trên xe ngựa Dương Nghi đã nghe Nhị gia nhà nàng nói. Mấy người này đều do hắn gọi tới giúp việc tạm thời, đợi Dương Nghi đến rồi, phát tiền công, rồi cho bọn họ đi là được. Ma ma này chính là một người trong đó.

Ma ma cung kính trả lời: “Bẩm Nhị phu nhân, đúng vậy. Nửa tháng trước, lúc Nhị gia vừa tới Khâm Châu thì ở trạch viện này, nhưng hầu như mỗi đêm bình doanh đều có chuyện, Nhị gia mới không ở đây nữa, tránh việc qua lại phiền phức.”

Dương Nghi nghe xong, gật đầu một cái, rồi a ma lui xuống.

Chẳng biết lúc nào Nhị gia về, Dương Nghi cũng không đợi, để nha hoàn hầu hạ tắm rửa xong, liền lên giường nằm ngủ.

Hoa đoá hoa thường không nở trên cùng một cành. Đồng gia như vậy, còn phía Lâm gia thì có chút bất đồng.

Lâm Hoán Chi vung tay lên, cho người làm lui ra, để Hà thị cởi áo ngoài giúp hắn: “Mười ngày đi đường chung với Dương thị này, nàng cảm thấy nàng ta thế nào?”

Hà thị vừa cởi áo vừa không quên trả lời: “Dương thị này, biết tiến lùi, không phô trương, làm việc cũng rất có bản lĩnh, trừ xuất thân hơi thấp ra thì không có gì để chê trách, không thể không nói Đồng Nhị cưới được một thê tử tốt.”

Lâm Hoán Chi khẽ cúi người, bế Hà thị lên, đi về phía giường: “Vậy thì tốt rồi, Đồng Khoát Nhiên là người ta rất trọng dụng, nàng cũng nên thân cận với Dương thị nhiều hơn một chút.”

Hà thị thẹn thùng đáp lại.

37. Chương 37

Edit: Fuly.

Đến canh ba, Nhị gia mới trở lại, ma ma gác đêm không ngờ tới, giật mình gây ra tiếng động lớn. Dương Nghi vừa đến chỗ mới, ngủ không được sâu, cộng thêm lúc trước cũng đã ngủ 2, 3 canh giờ, nên lúc này bị ồn ào làm tỉnh.

Nghe bên ngoài là thanh âm của nam nhân nhà mình, nàng vội khoác áo choàng bước ra, trước không vội để ý tới hắn, mà phân phó ma ma bên cạnh: “Bà nhanh đi bảo nhà bếp nấu cho Nhị gia tô mì, ta nhớ hình như ở phòng bếp còn có chút cháo gà, dùng nó nấu mì đi. Còn nữa, nhớ nấu thêm chút nước nóng, lát nữa Nhị gia còn phải tắm rửa.”

Đồng Nhị gia đứng ở một chỗ, mỉm cười nhìn tiểu kiều thê sắp xếp mọi chuyện cho hắn, đây chính là nhà, không uổng công hắn chạy về từ quân doanh vào lúc đêm khuya thế này, dọc theo đường đi phóng ngựa như điên quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, rước lấy không ít lời mắng chửi.

“Chàng đứng ngốc ở đó làm cái gì? Ban đêm sương nhiều lắm, cẩn thận kéo cảm lạnh.” Thấy hắn bất động, Dương Nghi đi tới, nắm tay kéo hắn vào nhà: “Không phải là thiếp nói chàng, nhưng sao mỗi ngày đều bận rộn đến khuya thế chứ? Tiếp tục như vậy, thân thể sao chịu nổi.”

Dương Nghi cầu nhàu khiến trong lòng Đồng Nhị gia ảm áp, hắn vỗ vỗ tay Dương Nghi, ý bảo nàng đừng lo lắng: “Không sao, thân thể của ta tốt lắm, chịu mấy đêm liên tục cũng không thành vấn đề.”

“Chàng nha, cũng không biết tự chăm sóc ình, về sau già rồi chàng sẽ hiểu được lợi hại.” Dương Nghi liếc hắn một cái, “Ai, sao lâu vậy rồi mà phòng bếp còn chưa bung mì lên? Chàng ngồi đợi một chút, để thiếp đi xem thử.”

Sau khi Dương Nghi rời khỏi, Nhị gia cảm thấy mí mắt có chút nặng, liền cởi áo khoác ngoài ra, ngồi xuống giường nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc Dương Nghi bước vào, phát hiện Nhị gia đã nghiêng người ngủ rồi, miệng còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ. Dương Nghi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cho gia nhân lui xuống, sau đó bung chậu nước nóng đi đến. Trước hết, vắt khăn nóng tỉ mỉ lau mặt cho hắn, rồi đến chân, bung chăn ra đắp lên người Nhị gia xong nàng cũng cởi áo chui vào. Dương Nghi gối lên một tay của hắn, Nhị gia cũng đưa tay khác ôm lấy eo nàng theo thói quen.

Cả quá trình, động tác của Dương Nghi rất nhẹ. Nhưng là, nếu như theo đặc tính cảnh giác do nhiều năm dưỡng thành của Nhị gia, đã sớm tỉnh. Hôm nay lại ngủ rất ngon, ắt hẳn là do gần đây quá mệt mỏi.

Ngửi mùi hương nhàn nhạt quen thuộc trên người hắn, Dương Nghi nhắm mắt lại, vùi vào trong ngực hắn an tâm ngủ.

Buổi sáng, Dương Nghi là bị nàng bị nam nhân nhà nàng làm tỉnh.

Trong lúc mơ hồ, Dương Nghi chỉ cảm thấy có một đôi tay to không ngừng tới lui tuần tra trên cơ thể nàng, hai đóa hoa trước ngực bị người vừa hôn lại vừa nắn, tê dại. Dương Nghi cảm thấy người càng lúc càng nóng, nàng rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

“Nha đầu, đã tỉnh rồi hả? Ta thực nhớ nàng sắp chết rồi.” Thấy Dương Nghi tỉnh lại, Nhị gia cúi đầu chiếm cứ môi nàng.

Dương Nghi tự giác hé miệng, nghênh hợp hắn xâm lược, đôi tay vòng lên cổ Nhị gia. Hai người quần quýt, dây dưa thật lâu, tay nàng vô lực rũ xuống, ngực bắt đầu phập phồng kịch liệt.

(tỉnh lược 2000 chữ - đây là lời của tác giả, không phải do mình cắt đầu nha, mọi người đừng ném đá mình)

Lúc này Dương Nghi đã xụi lơ trên người của hắn, thân thể vô lực.

Nhị gia lật người, đè nàng dưới thân, hung hăng hôn nàng một cái: “Tiểu yêu tinh, thật là, chết ở trên người nàng cũng cam nguyện rồi.”

Dương Nghi liếc mắt, đưa tay đẩy hắn: “Người chàng hôn chết, cũng không chịu tắm trước đã.”

Nhị gia buồn cười nhéo chóp mũi nàng: “Ghét bỏ ta sao vừa rồi còn ôm chặt như vậy?”

Dương Nghi im lặng, lúc này cùng vừa rồi có thể so sánh sao? “Mặc kệ, chàng mau cho người mang nước nóng vào đi.”

Nhị gia nhìn sắc trời một chút, nói: “Lát nữa đi, bây giờ cách lúc trời sáng còn một khoảng thời gian.” Sau đó hắn hơi híp mắt nhìn Dương Nghi, cười nói: “Nhìn nàng bây giờ cũng đâu quá mệt mỏi, sao vừa rồi chỉ mới động một cái đã như không còn chút sức nào vậy?”

Dương Nghi nhớ tới kích tình vừa rồi, mặt không khỏi đỏ lên, thẹn quá thành giận nhéo hông của hắn một cái, khiến hắn cười ha ha.

“Nếu còn sức, vậy chúng ta lại làm thêm lần nữa đi. Phải biết, nửa tháng nàng không có ở đây, gia phải nắm chặt dây lưng quần sống qua ngày đấy.”

Nghe đến hắn muốn làm thêm lần nữa, Dương Nghi vội xin tha: “Gia, tha cho thiếp đi, hôm nay thiếp còn phải ——”

Chưa nói hết lời đã bị Nhị gia chặn miệng, bên trong trướng lại một mảnh phong lưu.

“Đông Mai, gia và phu nhân ——”

Lúc này, trời đã sắp sáng rồi. Vừa rồi họ ở ngoài phòng nghe trong nhà có động tĩnh, cho là Nhị gia cùng Nhị phu nhân đã thức dậy, vội bảo phòng bếp thu xếp. Nhưng lúc này nào giống như muốn dậy chứ?

Đông Mai không nói thêm gì, chỉ phân phó: “Bảo phòng bếp chuẩn bị nước nóng đi, điểm tâm cũng phải luôn giữ ấm, lát nữa Nhị gia cùng Nhị phu nhân dậy sẽ dùng đến.”

Lúc Dương Nghi dậy thì mặt trời đã lên cao ba sào, nàng ngồi ở trước bàn trang điểm chậm rãi dùng lược chải mái tóc dài, toàn thân lộ ra một cổ lười biếng khó nói thành lời. Nhị gia từ bước ra khỏi phòng, đứng trước tủ gỗ mặc xiêm áo.

Dương Nghi xoay người, dựa vào bàn trang điểm nhìn hắn, cũng không định đi hỗ trợ, có chút hả hê mở miệng: “Mặt trời đã cao ba sào rồi, gia còn nhàn nhã ở trong nhà như vậy, để xem hôm nay chàng ăn nói thể nào với Lâm đại nhân.”

Mặc áo khoác xong, Nhị gia chậm rãi thắt dây lưng, thanh âm trầm thấp: “Hôm nay là cuối tuần, được nghỉ, không đi cũng chẳng sao, ngài ấy có thể làm gì ta?”

Dương Nghi ghen lời, khó trách, hắt dầy vò nằng từ sáng sớm đến bây giờ.

“Đi, chúng ta dùng cơm trước, sau khi ăn xong ta dẫn nằng đi dạo xung quanh.”

Đồng Nhị gia kéo Dương Nghi ra khỏi cửa phòng, đáng tiếc, sau bữa ăn, hắt lại bị người trong binh doanh mời đi.

Dương Nghi dùng cơm xong, dẫn Xuân Tuyết, Đông Mai cùng hai gia nhân, dọn những thứ mang tới vào kho, rồi ghi lại danh sách.

Thanh thúc đã sắp xếp xong công việc cho gia nhân, Dương Nghi hài lòng gật đầu một cái, lần này Thanh thúc giúp nằng tiết kiệm không ít công phu.

Sau đó, Thanh thúc bẩm báo việc an bài nhân sự, cùng với việc trong phủ thiếu người cho nằng.

Dương Nghi trầm nghĩ, phát hiện số gia nhân trong trạch viện quả thật quá ít. Nằng từ Thông Châu mang đến tổng cộng 17 người tính cả Thanh thúc, nhưng trong đó, tám hộ vệ vừa đến Khâm Châu đã bị Nhị gia thu về rồi. Hôm nay trong phủ chỉ có chín gia nhân thôi. Gác cổng phải để hai người; phòng bếp phải để bốn người, còn phải cần hai ma ma phụ trách nấu ăn, cộng thêm hai nha hoàn làm việc nặng; cả phủ đệ lớn như vậy, ma ma, nha hoàn phụ trách vẩy nước quét nhà, trực đêm cùng làm việc nặng cũng không thể thiếu, ít nhất cũng cần 6 người; ừ, còn phải có người phụ trách hoa viên, cây cối; đến Khâm Châu, chuồng ngựa cũng phải sử dụng, cần có một gã sai vặt phụ trách ở đó; còn có phòng thu chi.

Ừ, bên người nằng cần thêm một ma ma, một quản gia, những người này phải cất nhắc từ các lão nhân trong phủ lên để dùng. Không phải Xuân Tuyết, Đông Mai không tốt, mà là tuổi tác còn quá trẻ. Hơn nữa, dù sao họ cũng là đại cô nương, có một số chuyện, để cho các nằng đi làm cũng không thích hợp. Lần này tới Khâm Châu, Vưu đại nương không đi theo. Thứ nhất là bà đã lớn tuổi, không chịu nổi xóc nảy trên đường, thứ hai, Vưu đại nương am hiểu việc điều lý thân thể, để bà ở lại bên cạnh lão phu nhân, bọn họ cũng yên tâm hơn. Về phương diện nhân thủ, Dương Nghi dần dần có cảm giác hơi chật vật, cất nhắc một vài người đặc dụng, là việc rất khẩn cấp.

Dương Nghi khê đếm, số người thiếu quả thật không ít. Mà số người ở Vân Châu bên kia cũng không biết lúc nào mới có thể tới được, chỉ là theo như lộ trình mà tính, chắc khoảng một hai ngày sau thôi. Cũng không biết có mấy người có thể tới. Chỉ là nằng cảm thấy sẽ không nhiều, lúc trước, chỉ có bốn người ký văn tự bán đứt. Xét thấy, vì bốn người này mà lãng phí thời gian, có chút mạo hiểm. Nhưng là bốn người Hoa nương kia quả thật rất có năng lực, cũng là người nằng đã dùng quen, cũng đáng giá.

“Thanh thúc, hai người người gác cổng kia, thúc phải chọn lựa cẩn thận.” Hai người này đại biểu cho thể diện của Đồng gia bọn họ, không phải là vị trí chó mèo gì cũng có thể đảm nhiệm, phải chừng chặc cơ trí, biết tiến lùi, không phải là dạng “chó cày gần nhà”.

“Nhị phu nhân, chuyện này người cứ yên tâm đi, ta sẽ tận lực.” Thanh thúc thận trọng đồng ý, sau đó mở lời hỏi: “Nhị phu nhân, có muốn gọi ma ma buôn người dẫn người đến phủ cho phu nhân chọn không?”

Dương Nghi suy nghĩ một chút, nói, “Cũng được, thúc bảo bọn họ chiều ngày mai đến đây đi.” Người mới đến, không chỉ mình Đồng gia, hắt là Lâm gia, Tôn gia cũng đang thiếu nhân lực đi? Để bọn họ chọn trước cũng tốt, dù thế nào đi nữa Đồng gia cũng chỉ cần vài ma ma, nha hoàn thô sử, không phải là việc gì gấp, cũng không nên khiến người ta ngựa mất. Thời gian một ngày rưỡi, ước chừng cũng đủ rồi.

Thanh thúc sững sốt, nghĩ một chút, liền hiểu mấy phần. Biết rồi trong lòng hắt vui mừng, phu nhân thông tuệ sáng suốt, đúng là trợ lực không nhỏ cho Nhị gia.

“Vâng — nếu phu nhân không còn gì phân phó, vậy ta lui xuống thu xếp trước.”

“Đi đi.” Dương Nghi phát phát tay.

Tồn chừng ba ngày, Dương Nghi đã thông thuộc mọi chỗ lớn nhỏ trong phủ. Gia nhân thiếu hụt cũng đã mua đủ, bây giờ để cho Tổng nương (ma ma Dương Nghi mới cất nhắc đến bên cạnh) dạy dỗ. Không chỉ có như thế, hai ngày nay, Nhị gia cũng dành ra chút thời gian nói chút chuyện trong binh doanh của hắt, cũng nói về mối quan hệ với các quan viên trong Khâm Châu qua một lần để nằng chú ý. Nhà nào giao hảo với mình, nhà nào không qua lại, nhà nào không thể đắc tội, nhà nào lại không cần để ý, cũng tỉ mỉ nói ra,

để trong lòng nàng tự cân nhắc. Để về sau khi phải giao thiệp với các phu nhân thì nàng không quá bối rối, không biết chọn người nào. Thật ra thì sau khi Dương Nghi thành thân, Tống nương đã từng được lão phu nhân đặc biệt bồi dưỡng qua, nên rất thông thạo về những chuyện thế này. Chỉ là hiểu biết về Khâm Châu còn kém Thông Châu rất nhiều thôi. Nhưng dùng để chỉ điểm cho Dương Nghi, thì vẫn còn đủ.

Dương Nghi biết đây chính là thiếu sót của nàng, cho nên lúc Đồng Nhị gia nói, nàng rất nghiêm túc lắng nghe, sau đó cầm bút ghi lại, học thuộc lòng. Mà Dương Nghi cũng hiểu thêm về công việc ở Khâm Châu của nam nhân nhà mình, hẳn phụ trách tổ chức quân đội; chiêu mộ binh lính tới tuổi cùng chiêu nạp những người lưu vong. Khó trách lại bận rộn như vậy.

Người từ Vân Châu người cũng đến, so với dự liệu của Dương Nghi thì nhiều hơn hai người, hai người này chính là Từ thị cùng Tôn Thị. Năm đó, lúc Dương Nghi mới vừa học quản gia, còn định đuổi hai người họ đi, nhưng nghe lời của Vưu đại nương, nên giữ lại. Sau đó, có mấy lần, lúc Vương thị đứng ngoài cửa “chỉ cây dâu mà mắng cây hòe”, Dương Nghi sẽ để cho Từ thị đi ra ngoài đối phó, mỗi lần như vậy Từ thị luôn là oai phong hùng dũng “ra trận”, khi trở lại thì vẻ mặt rất thỏa mãn. Mỗi khi nàng ta thắng Dương Nghi đều sẽ lên lút cho nàng ta một chút tiền đồng mua rượu uống, thường xuyên qua lại, Từ thị càng ngày càng thêm tin phục Dương Nghi, cảm thấy trong số những chủ tử nàng ta đã từng hầu hạ qua, chỉ có mỗi Dương Nghi khiến cho nàng ta cảm thấy thân thiết.

Mà Tôn Thị này, cuộc sống cũng chẳng có phát triển gì, nhưng thường ngày hay giao hảo với Từ thị, lúc này thấy Từ thị quyết tâm muốn tới Khâm Châu cùng Dương Nghi, cũng liền đi theo.

Ngày đó, lúc Dương Nghi hiểu được nguyên nhân thì có chút dở khóc dở cười. Nhưng mà nếu đã tới, Dương Nghi vẫn sẽ để cho họ làm công việc trước kia.

38. Chương 38

Edit: Fuly.

Khâm Châu gần phía Nam, mưa nhiều, cộng thêm lúc này đã qua Thanh Minh, cảnh sắc đang dần vào hè.

Phủ đệ bọn họ đang ở là chỗ của Tri châu trước kia, có ba viện, rất rộng rãi, còn có một cái sân lớn rộng năm mẫu, trong đó hồ nước chiếm hai mẫu, giữa hồ còn xây một cái đình nghỉ mát, quanh hồ trồng rất nhiều cây liễu. Lúc này, liễu đã xanh um, mềm mại lay động theo chiều gió.

Phủ đệ này gần đường cái, rất tiện lợi. Đáng nhắc tới chính là, Đồng phủ của bọn họ nằm trên cùng một con đường với Lâm phủ, cách nhau rất gần.

Dương Nghi ngủ trưa dậy, cảm thấy trong phòng có chút ngột ngạt, liền ra đình giữa hồ ngắm cảnh. Trong đình gió nhẹ vi vu, rất mát mẻ.

Đồng Mai sai gia nhân mang trà cùng điểm tâm lên, Xuân Tuyết bưng chung trà được pha thơm ngát, cười nói, “Nếu Nhị phu nhân cảm thấy buồn, sao không gửi thiệp mời vài vị phu nhân tới uống trà ngắm hoa?” Trước kia, lúc nàng còn ở Thông Châu, thường nghe những lão ma ma nói, Đồng phủ bọn họ thỉnh thoảng sẽ hạ thiệp mời mấy phu nhân đến Đồng phủ gặp mặt, thứ nhất có thể liên lạc, bồi dưỡng tình cảm, thứ hai cũng có thể giải buồn.

Dương Nghi nâng ly trà, nhẹ nhàng nhấp một cái, cười nhạt nói: “Không vội.” Người mới đến, nhất động không bằng nhất tĩnh. Nàng muốn biết những phu nhân kia, còn họ sao lại không muốn xây dựng quan hệ với nàng chứ.

Phải biết, ở Khâm Châu nhiều việc phải làm này, Nhị gia nhà nàng là Chính ngũ phẩm Tuyên phủ sử Tư Đồng Tri, phía trên, trừ Tuyên phủ sử Lâm Hoán Chi, Khâm Châu Tri Phủ Bùi Kính, cùng với một vài Tướng quân ra, thì chẳng còn ai nữa. Những chức Phòng ngự, Phòng giữ khác, không phải thuộc hạ thì chính là cùng cấp bậc với hắn, mà trong tay Nhị gia là công việc cai quản quân đội, chiêu mộ cùng chiêu nạp những người dân lưu vong, đây chính là thực quyền. Ở trong thành Khâm Châu không biết có bao nhiêu người muốn kết giao với Đồng gia bọn họ đây. Chỉ là bên phía Lâm phu nhân còn chưa có động tĩnh gì, nàng sao có thể qua mặt chứ?

Dương Nghi cười khiến Xuân Tuyết thoáng hoảng hốt. Hôm nay, Nhị phu nhân chỉ mặc một thân váy dài xanh nhạt, cùng với trung y màu vàng, trên vai là khối lụa mỏng trắng như tuyết nhẹ phất phới trong gió, đứng dưới bóng liêu, rất thanh nhã, phiêu dật. Nhị phu nhân thật đẹp, trong lòng Xuân Tuyết thầm hâm mộ. Mặc dù thời gian nàng đi theo bên cạnh Nhị phu nhân không lâu, nhưng nàng cảm thấy, toàn thân Nhị phu nhân chẳng có chỗ nào giống người đã từng làm nha hoàn.

“Nhị phu nhân, vừa rồi quản sự phòng bếp nói, hôm nay có một ít củ sen rất tươi, buổi tối ngài có muốn ăn canh sen hầm xương không?”

“Lúc này đã có củ sen rồi à?” Dương Nghi kinh ngạc quay đầu hỏi.

Đông Mai cười trả lời, “Đúng vậy, lúc nô tỳ mới nghe qua cũng vô cùng kinh ngạc, hình như là từ phía nam chuyển tới, nếu không phải là quản sự đi sớm, thì chưa chắc mua được đâu.”

“Vậy tối nay bảo phòng bếp làm canh sen hầm xương đi, đúng rồi, nói họ làm thêm nhiều món ăn ngon miệng một chút.” Ngày càng lúc càng nóng, nếu thức ăn quá nhiều dầu mỡ sẽ dễ khiến cho người ta mất khẩu vị. Không phải nàng yếu ớt, nàng thì không sao, không đói bụng sẽ dùng ít một chút, khi đói thì ăn thêm là được. Nhưng Nhị gia không giống vậy, cả ngày lẫn đêm hẩn ở trong binh doanh tiêu hao rất nhiều thể lực, món ăn mặn là nhất định, càng ngon miệng thì càng dùng được nhiều hơn.

Từ lúc Dương Nghi đến Khâm Châu, mặc kệ bận rộn thế nào, Nhị gia cũng tận lực chạy về dùng cơm tối với tiểu kiều thê nhà mình, nếu như cơm tối không kịp về, thì cùng ăn khuya. Dĩ nhiên, sau khi ăn khuya, thường thường sẽ làm vận động tiêu thực.

“Nhị phu nhân, Lâm gia phái người đến, đang ở bên ngoài cầu kiến.”

“Mời vào .”

“Nô tài bái kiến Đồng phu nhân.”

“Được rồi, phu nhân nhà người phái người tới, có chuyện gì?”

“Đồng phu nhân, là như vậy, 24 tháng ba là yến tiệc tiểu công tử nhà chúng ta chọn đồ vật đoán tương lai. Đến lúc đó, những phu nhân lớn nhỏ trong thành Khâm Châu cũng sẽ trình diện, phu nhân nhà chúng ta muốn mời ngài đến dự yến.” Gã sai vật nói xong, lấy ra một thiệp mời màu đỏ từ trong ngực.

Đông Mai tiến lên, nhận thiệp đưa cho Dương Nghi.

Dương Nghi cầm thiệp mời, cười, nàng đoán không sai, lúc này Lâm gia cũng đã có động tác rồi. Chờ đợi thêm nữa, sẽ khiến những người kia sốt ruột, họ sẽ nghĩ rằng Lâm phủ thanh cao không thể với tới, như vậy được không bù đủ ắt.

“Đây là tiểu công tử nào?”

Gã sai vật là người cơ trí, miệng cũng rất biết ăn nói, nếu không phải như thế, việc đưa thiệp mừng này cũng không tới phiên hắn. Thấy Dương Nghi nghi ngờ, hắn hiểu ý giải thích: “Mẹ đẻ của tiểu công tử này là Vương Thiển Vân Vương di nương, bởi vì tiểu công tử khéo léo cơ trí, phu nhân nhà chúng ta rất thương yêu, vẫn luôn giữ bên cạnh chăm sóc.”

Vương Thiển Vân à, không ngờ bọn họ đến Khâm Châu còn có thể gặp nhau. Nàng ta có thể khiến Lâm phu nhân mang mình tới Khâm Châu, cũng có thể xem là khá có bản lĩnh.

Dương Nghi biết, yến tiệc này cũng chỉ là danh nghĩa để Lâm phu nhân mở tiệc thôi.

“Trở về nói cho phu nhân nhà người biết, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới.” Nói xong, Dương Nghi nháy mắt ra hiệu cho Đông Mai.

Đông Mai cầm một cái hà bao tiến lên, kín đáo đưa cho gã sai vật, “Đây là của phu nhân chúng ta thưởng cho người.”

Gã sai vật tạ ơn xong, Dương Nghi cho quản sự dẫn hắn ra ngoài.

Giờ Tuất, Nhị gia trở lại, đúng thời gian ăn khuya. Gia nhân bưng thức ăn lên xong, Dương Nghi cho toàn bộ bọn họ lui xuống, nàng tự mình chia thức ăn cho Nhị gia.

Nhị gia nâng lên chén, ăn từng miếng to, cho đến khi hết một chén, tốc độ của hắn mới chậm lại.

“Nghe Thanh thúc nói, hôm nay nàng nhận được thiệp của Lâm phủ à?”

Dương Nghi vừa chia thức ăn cho hắn, vừa đáp: “Vâng, ngày định là 24, chỉ còn khoảng mấy ngày.”

“Đúng rồi, chàng có biết lần này Lâm gia mở yến là vì việc gì không?” Dương Nghi nhìn Nhị gia, cười đến ý vị sâu xa.

“Nàng có lời thì cứ nói, dù sao ta cũng đoán không được.”

Dương Nghi lầu bầu một câu, không nặng không nhẹ, rồi thuật lại lời của gã sai vặt lúc chiều cho hắn nghe: “Gia, chàng nói xem, lễ này cần phải dày mấy phân đây?”

Thấy dáng vẻ xinh đẹp kia của nàng, Nhị gia kéo tay nàng qua, để cho nàng ngồi ở trên đùi mình: “Đến đây, không vội, ngồi xuống với ta một chút.”

Dương Nghi thấy hắn không đáp, bèn lặp lại một lần.

Nhị gia vừa nghe là Vương gia, cũng không vui, nghiêm mặt nói: “Không cần phải để ý đến nàng ta, cứ theo như thường lệ là được rồi.”

Dương Nghi cười: “Như vậy có chút vô tình đấy.”

“Tiểu yêu tinh, còn không phải là vì nàng!” Nhị gia nhéo mũi của nàng một cái, “Ồ Khâm Châu này có một hiệu may Kim Ký rất nổi danh, sáng mai gọi bọn họ tới đo may vài bộ xiêm y cho nàng, đừng ủy khuất chính mình, cũng đừng để đám người kiến thức hạn hẹp kia coi thường nàng.”

Dương Nghi suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, y phục mùa hạ của nàng thật đúng là không có mấy, y phục đang mặc, vẫn là hai bộ xiêm y được chế tạo gấp trước khi thành thân, dùng cho những dịp khẩn cấp. Những bộ năm ngoái kia mặc dù nhìn được, nhưng đều là y phục được dùng khi làm nha hoàn, hôm nay nhất định là không thể mặc. Hơn nữa, dù nàng muốn mặc cũng không có cách, đều đã bị nương nàng lấy rồi. Vài món tốt là uội muối nàng, phần kém hơn còn lại, là đưa cho những thân thích khác. Hơn nữa quần áo mùa hạ của Nhị gia cũng không nhiều, vẫn nên làm thêm mấy bộ thôi.

“Ngày mai nếu có rãnh, ta cùng nàng ra ngoài đi dạo, đồ trang sức của nàng quá ít, chúng ta đến cửa hàng bạc Trường Thái đặt mua vài món.”

Nhớ tới một ít đồ trang sức trong khuê phòng, Dương Nghi lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: “Chàng cứ cưng chiều thiệp nữa, cẩn thận làm hư thiệp luôn đấy.” Nhưng nụ cười trên mặt nàng vẫn chẳng giấu nổi.

“Ta thích điểm trang cho nàng thật xinh đẹp.” Nhiều năm như vậy, hắn không dễ dàng gì mới có tiểu kiều thê, không thương nàng thì thương ai? Những thứ này của hắn, chính là dành cho thê tử cùng bọn nhỏ, chỉ tiêu trên người bọn họ, hắn rất vui lòng.

Dương Nghi bị những lời này của hắn làm đỏ mặt, giận mắng: “Miệng lưỡi trơn tru.” Nhưng trong lòng nàng giống như được ai rót mật, rất ngọt ngào.

Nhị gia thấy tiểu thê tử trong cười như hoa như ngọc, tâm động, bế nàng lên, cười nói: “A, nếu Lâm đại nhân vừa có thêm con trai, chúng ta cũng phải ráng gắng sức, mau chóng sinh một tiểu tử mập mạp mới đúng.”

Dương Nghi nghe hắn nói tới đứa bé, đỏ bừng cả mặt, đưa tay đập hắn hai cái.

Nhị gia cười lớn ôm người vào phòng ngủ, kéo màn che, ngăn lại một mảnh kiều diễm.

“Vải gấm thêu đóa Mẫu Đơn tím này không tệ, làm thành một chiếc váy dài tám mảnh, trông rất cao quý phi phàm.” Trần chương quý của cửa hiệu Kim Ký đo người cho Dương Nghi xong, cân nhắc chọn ra một tấm vải trên mặt bàn, khen không dứt miệng.

Những cuộn vải này đều là do Dương Nghi sai Tổng nương cầm chìa khóa đến kho lấy ra, một số là lão phu nhân cho, chất lượng tất nhiên đều là thượng hạng, có vài cuộn cần bản là không tìm được thị trường.

“Nhị phu nhân, Nhị gia đã về, bảo ngài thay xiêm y, nói muốn dẫn ngài đi ra ngoài đi dạo đấy.” Ngoài cửa, một tiểu nha đầu vừa tiến vào liền lớn tiếng thông báo.

Dương Nghi liếc mắt nhìn Trần chương quý, thấy trên mặt nàng ta lộ ra nụ cười thấu hiểu, mặt không khỏi nóng lên: “Nha đầu không biết phép tắc! Hô to gọi nhỏ làm cái gì, không thấy có người ở đây sao?”

Nha hoàn kia thấy thế, rụt cổ một cái, lặng lẽ thối lui đến cạnh cửa. Dương Nghi thấy vậy, cũng không để ý tới nữa, xoay người lại ấy nấy nói với Trần chương quý: “Những nha đầu này trước giờ đều không biết phép tắc, khiến Trần chương quý chê cười rồi.”

“Không sao, Đồng Nhị gia cùng đồng Nhị phu nhân thật là ân ái.”

Lần này, Dương Nghi lại càng không biết nên tiếp lời như thế nào, chỉ đành phải quay sang phân phó cho nha hoàn lúc nãy: “Đi, mời Nhị gia tới đây.”

“Trần chương quý, đúng lúc phu quân ta về, ngài hãy giúp chàng đo người, để may thêm một vài bộ y phục. Còn về chất liệu, thì dùng cuộn vải lanh màu xanh này, còn có cuộn gấm Tứ Xuyên in hoa đây nữa.”

Trần chương quý tất nhiên không từ chối.

Mới vừa nói xong, đúng lúc, Đồng Nhị gia tiến vào.

Trần chương quý chỉ nhìn Đồng Nhị gia một cái, liền vội cúi đầu, tim không ngừng đập mạnh, dù là Trần chương quý, một phụ nhân đã từng trải việc đời, thấy Đồng Nhị gia, cũng không khỏi kinh ngạc một chút.

“Gia, chàng trở lại thật đúng lúc, Trần chương quý đang đo người cho thiếp đây.” Dương Nghi cười nghênh đón, kéo tay của hắn qua, “Đến đây, dừng động đây, để nàng ấy đo người cho chàng, chàng cũng nên làm thêm mấy bộ quần áo mùa hè rồi.”

“Ừ.” Đồng Nhị gia đáp lời Dương Nghi một tiếng, sau đó liền đưa mắt nhìn Trần chương quý.

Trần chương quý luống cuống cúi đầu, vội cầm thước dây, cẩn thận từng li từng tí đo cho hắn.

Không bao lâu, liền đo xong, Trần chương quý cũng không trì hoãn nữa, hẹn ngày lấy xiêm y với Đồng Nhị phu nhân xong, liền thức thời cáo từ. Ra cửa, nàng không khỏi lau mồ hôi, đưa tay vuốt trái tim còn đang nhảy thình thịch. Thâm nghĩ, dáng dấp của Đồng Nhị gia này thật là đáng sợ, đặc biệt là hai vết sẹo kia, nếu gặp phải người nhát gan một chút không biết sẽ bị dọa thành cái dạng gì nữa. Cũng là Đồng Nhị phu nhân gan lớn, luôn nở nụ cười hoà thuận vui vẻ, cứ như đang nhìn một người bình thường.

Lúc này, trong lòng của Trần chương quý rất bội phục Đồng Nhị phu nhân. Tin đồn về Đồng Nhị phu nhân, nàng cũng nghe được một chút. Nhưng mà sau hôm nay, nếu ai còn nói những lời khó nghe về Đồng Nhị phu nhân với nàng nữa, nàng cũng sẽ không hùa theo. Đồng Nhị phu nhân là thật sự có bản lĩnh, nhìn phần trấn định tự nhiên khi nàng ấy đối mặt với Đồng đại nhân kia, cũng biết nàng có thể đảm nhận được phần vinh hiển này.

39. Chương 39

Edit: Fuly

Hai mươi bốn tháng ba, trời quang mây tạnh. Hôm nay, đối với Lâm gia mà nói, là một ngày tốt lành, còn với Dương Nghi sao lại không phải!

Từ sớm Dương Nghi đã bắt đầu chuẩn bị, dưới sự giúp đỡ của bọn nha hoàn, rất nhanh đã trang điểm xong. Nàng đứng ở trước gương đồng cẩn thận quan sát mình, một khối lụa mỏng Bích Hà la màu lam nhạt, một thân váy tím có bách hoa điểm xuyên, uốn lượn kéo dài chấm đất, bên ngoài là lụa mỏng xanh biếc viền bằng tơ vàng, thật là một mỹ nhân đoan trang tú lệ.

Dương Nghi nhìn trong gương một chút, cau mày, bộ y phục này phối hợp tấm lụa mỏng màu xanh viền tơ vàng, thật quá mức phô trương rồi, vì vậy nàng cởi khối lụa ra, nói với Xuân Tuyết: “Lấy khối lụa mỏng Bạch La Thúy kia cho ta.”

Thay xong, xem ra quả nhiên tốt hơn nhiều, không quá đơn thuần, cũng không quá phô trương, chẳng gây cảm giác bức người như vừa rồi, mà có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều. Dương Nghi hài lòng gật đầu một cái.

“Đi thôi.”

Hai nhà Đồng - Lâm cách nhau khá gần, không cần ngồi xe ngựa, nhưng kiệu mềm là vẫn phải dùng.

Lúc Dương Nghi đến, Lâm phủ đã rất náo nhiệt rồi. Dương Nghi bảo Đông Mai đưa thiệp cùng quà tặng đã chuẩn bị giao cho quân sự đang đứng một bên xong, liền có người dẫn họ đến đại sảnh.

Tuy lễ Trao Chu chưa bắt đầu, nhưng bên trong phòng khách đã có rất nhiều người, bọn họ hoặc tốp năm tốp ba tụ lại trò chuyện, hoặc đơn độc tìm chỗ ngồi lẳng lặng thưởng thức trà. Dương Nghi đi về phía Lâm phủ nhân, thấy Tôn phu nhân đã đến, hai người đang trò chuyện vui vẻ. Dương Nghi tiến lên chúc mừng Lâm phu nhân, liền bị nàng ta kéo lại không cho đi.

Dương Nghi theo lời lưu lại, cả đại sảnh, chỉ có hai người là nàng quen biết, đây cũng là một chủ ý không còn gì tốt hơn. Dù sao với thân phận bây giờ của các nàng, nếu hấp tấp tới bắt chuyện với người khác, có vẻ quá mức vội vàng, không khỏi khiến cho người ta coi thường. Chẳng bằng chờ ở nơi này.

Mục đích hôm nay của nàng, chính là tới lộ diện, thỉnh thoảng nói lên mấy câu, để ọi người hiểu đôi chút về tính tình của nàng là được rồi. Sau đó chỉ cần chờ, sẽ tự có người tính tình hợp nhau đưa thiệp đến bái phỏng hoặc hẹn ước, đến lúc đó, nàng tỉ mỉ sàng chọn những người có thể kết giao lại lần nữa là được. Dĩ nhiên, tính tình khác nhau, thì sẽ phải đối đãi khác nhau.

Lâm phu nhân kéo tay Dương Nghi, quan sát trên dưới một lượt, cười nói, “Cô trước kia ấy, luôn ăn mặc rất đơn thuần, một thân xiêm áo hôm nay, khiến ý vị cả người đều toát ra. Sau này vẫn nên mặc thể này mới phải, tuổi còn trẻ, thì phải ăn mặc xinh đẹp một chút, Vũ Mai, cô nói có đúng không?”

Tôn phu nhân đồng ý gật đầu.

“Ha ha, vậy về sau ta liền ăn mặc thể này thôi, đến lúc đó hai vị không bị hoa mày chói mắt là tốt rồi.”

Mấy người Dương Nghi bên này đang nói cười vui vẻ, thì thấy một vị phu nhân mặc y phục đồ thẫm tay áo thêu hoa, khí thế bức người, đi giữa một nhóm bốn năm người bước về phía Lâm phu nhân.

“Vị kia là?” Dương Nghi nhìn Bùi phu nhân đang đi tới, nhẹ giọng hỏi.

Tôn phu nhân liếc mắt nhìn, nói: “Đây là chi thê của Tri Phủ Khâm Châu, Bùi Kính, Bùi phu nhân.”

Dương Nghi hiểu rõ gật đầu, trong thành Khâm Châu chỉ có hai quan viên Tứ Phẩm thôi, khó trách lại phô trương như thế.

Bùi phu nhân đến gần, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Lâm phu nhân thật là nhân từ rộng lượng, chỉ là một buổi tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của thứ tử thôi mà cũng long trọng như thế, thật đúng là khiến cho người khác hâm mộ. Ta nghĩ, sợ là con trai trưởng chẳng qua cũng đến thế mà thôi?”

Một lời này, khiến tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, lần lượt giữ im lặng. Bùi phu nhân công khai đối đầu với Lâm phu nhân như thế, sao không khiến họ kinh hãi. Đại thần đánh nhau, những nhân vật nhỏ bé như họ vẫn không nên lên tiếng thì tốt hơn, tránh khỏi mang họa vào thân.

Người sáng suốt đều hiểu, buổi yến chọn đồ vật đoán tương lai này chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi, một cái cớ Lâm phu nhân cần dùng để nhúng tay vào vòng giao tiếp ở Khâm Châu. Nhưng nàng ta lại giả vờ như không biết, còn cố ý nói ra trước mặt nhiều người như vậy.

Lâm phu nhân cười nhạt: “Sao Bùi phu nhân lại nói vậy, hôm nay Trữ ca nhi là do ta nuôi, tất nhiên không thể sánh với con thứ ở những nhà khác.”

“Vậy là phúc khí của tiểu công tử rồi.”

Bùi phu nhân quét mắt qua Lâm phu nhân một cái, nhìn thấy Dương Nghi, con người nàng ta đảo một vòng: “Hơn nữa, mẹ đẻ của tiểu công tử này, Vương di nương còn có quan hệ sâu xa với Đồng gia đấy. Sao Lâm phu nhân không mời Vương di nương ra gặp chủ tử trước kia của nàng? A, ta lại quên, lúc đó Đồng Nhị phu nhân còn chưa phải là chủ tử đâu. Nhưng không sao, Đồng đại nhân luôn luôn lấy Lâm đại nhân

làm chủ, quan hệ hai nhà Đồng - Lâm các người thân cận như vậy, ắt hẳn Lâm phu nhân sẽ không cự tuyệt đâu nhỉ.” Bùi phu nhân nói xong, che miệng cười không ngừng.

Sắc mặt của Lâm phu nhân rất khó coi, thiếp thất của Lâm gia lại hành lễ với Đồng Nhị phu nhân, sẽ thành cái gì chứ?

Sắc mặt của Dương Nghi cũng không được tốt, lời này của nàng ta cũng đồng thời ám chỉ Đồng Nhị gia gia phong bất chính, mình là nha hoàn làm chủ mẫu thì thôi, nha hoàn trong phủ còn gả ra ngoài làm di nương cho Lâm đại nhân. Người không biết, còn tưởng rằng tất cả tỳ nữ của Đồng gia bọn họ đều có loại tâm tư muốn bò lên cao này.

Lời nói của Bùi phu nhân giống như một bàn tay tát thẳng vào mặt hai nhà, thật là độc ác.

Mấy vị phu nhân giao hảo với nàng ta cũng rồi rít nháy ra làm hậu thuẫn, cúi đầu xâm xì bàn tán không ngừng.

Những người vốn không hiểu nghe nói như thế liền hiểu kì không thôi, nhưng ngại vì mấy phu nhân cấp trên còn chưa lên tiếng, bây giờ thấy có người châu đầu ghé tai, sao còn có thể kềm chế được? Tất nhiên là rồi rít quay qua chung quanh hỏi thăm ngọn nguồn rồi.

“Chủ tử trước kia?”

“Đây là có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Vương di nương á, cái gì?? Cô không biết Vương di nương? Chính là mẹ đẻ của tiểu công tử làm lễ Trảo Chu hôm nay đấy, hiểu chưa? Nàng ta vốn là nha hoàn của phủ Đồng Nhị gia, sau không biết sao lại thành thông phòng của Lâm đại nhân, hôm nay sinh được con trai, nên được cất nhắc lên thiếp.”

“Không phải đâu, Đồng Nhị phu nhân này cũng xuất thân từ nha hoàn? Thật là khiến cho người ta phải giật mình.”

.....

Thấy sắc mặt hai người khó chịu, Bùi phu nhân vẫy khăn tay, lại tặng thêm một cây đuốc, trên mặt cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Lâm phu nhân, chẳng lẽ chỉ một yêu cầu nhỏ nhỏ này cũng không chịu đồng ý sao?”

Lâm phu nhân nhìn khuôn mặt tràn đầy nụ cười của Bùi phu nhân, hận không thể tiến lên cho nàng ta hai cái tát!

Nhìn Lâm phu nhân giận đến nói không ra lời, Bùi phu nhân liền cảm thấy một trận sáng khoái. Đại nhân nhà nàng cũng là Tòng Tứ Phẩm, người khác sợ Lâm gia, nhưng nàng không sợ!

Cũng khó trách Bùi phu nhân muốn tìm hai nhà gây phiền phức, trên thực tế Bùi phủ và Lâm phủ đã đối đầu sẵn rồi, cộng thêm bây giờ Đồng Khoát Nhiên còn là ái tướng đắc lực của Lâm Hoán Chi, hai nhà cùng một hội, đúng là “nhất tiến song điêu”. Dù cho không thể đạt mục đích, cũng phải khiến họ mất hết thể diện. Hôm nay, chuyện của hai nhà Đồng - Lâm cùng đặt ở nơi này, sao nàng ta chịu bỏ qua cho? Vốn dĩ, Bùi gia bọn họ tới Khâm Châu “cắm rễ” trước, chuyên quyền một phương, nhưng chỉ một đạo thánh chỉ ban xuống, quyền lực thực tế liền bị Lâm gia phân đi năm sáu phần, làm sao Bùi gia không tức?

Mỗi một người ở đây đều không lên tiếng, thật ra thì họ có muốn lên tiếng cũng chẳng có cách, hai vị phu nhân cao nhất đều đang ở đây. Muốn làm người hòa giải, cũng phải xem thử bản thân mình có đủ sức hay không đã? Mà những người đủ sức, lại có suy tính riêng, không muốn bày tỏ thái độ quá sớm, hơn nữa mấy lời này, lại còn rất khó nói.

Dương Nghi thở dài, có lúc, nên tiến lên thì vẫn phải lên, nhắm mắt cũng phải lên, ai bảo Nhị gia nhà mình làm việc dưới trướng của người ta chứ, huống chi chuyện này còn liên lụy đến Đồng gia bọn họ.

Một hồi lâu, Dương Nghi mới thả ly trà trong tay xuống, lấy khăn ra cẩn thận lau miệng xong, mới thông thả ung dung nói: “Bùi phu nhân, nói thế không ổn. Chưa kể đến việc mấy năm trước cả nhà Vương gia đã cõi nò tịch, không còn là nô tài trong Đồng phủ nữa. Mà cho dù có phải, thì cũng chỉ là một thiếp thất mà thôi, có gặp hay không cũng chẳng quan trọng? Thiếp cùng thông phòng, mỗi người đang ngồi đây, trong hậu viện nhà nào lại không có mấy cái? Gọi Vương di nương lên đây, đó là không công lại coi trọng nàng

ta. Những phu nhân chúng ta, hôm nay cũng không phải là đến để xem một thị thiếp. Nếu thực là như vậy cũng quá hạ thấp mình rồi, các vị nói có đúng hay không?” Nói xong, Dương Nghi nhìn Lâm phu nhân liếc mắt một cái.

Nhiều người nhao nhao gật đầu, đúng vậy, cũng không nhìn thử xem đây là trường hợp gì, những thứ không thể “bày lên mặt bàn” gì đó cũng có thể tới được sao?

Trong hậu viện những người ở đây sao có thể không có mấy thông phòng, di nương, lời này của Dương Nghi chính là nói trúng tim đen của bọn họ rồi, vốn đã vô cùng không muốn gặp những người đó. Hôm nay, trường hợp chính thức như vậy, họ cũng không muốn làm cho chính mình cảm thấy khó chịu.

Lâm phu nhân là một người rất sáng suốt, vừa rồi nhất thời bị Bùi phu nhân đánh đòn phủ đầu khiến cho “giận quá mất khôn”, lúc này chỉ cần vài phút nàng ta liền hiểu ý Dương Nghi, lập tức cười tiếp lời: “Đồng phu nhân nói đúng lắm, Bùi phu nhân, nếu ngài thật sự muốn gặp Vương di nương, ta sẽ cho người kêu nàng ta lên đây, chỉ là phải phiền ngài dời bước khỏi thiên sảnh rồi.”

Kế hoạch đang tiến hành rất tốt lại bị Dương Nghi làm loạn, Bùi phu nhân tức run người, nàng thật không nghĩ tới Dương Nghi lại là một người miệng lưỡi lợi hại như thế, chỉ mấy phút đã nhanh chóng hoá chuyển thế cục. Chỉ là, nàng cũng không phải là người dễ bị đánh ngã vậy.

“Dương phu nhân nói thế cũng đúng, chỉ là, theo lời phu nhân, không khỏi có chút vô tình quá mức, dù sao phu nhân cùng Vương di nương cũng có mấy năm giao tình mà, phải không?”

Lúc trước, Dương Nghi tuy có phản bác, nhưng vẫn giữ lại vài phần thể diện, không nói chuyện tuyệt tình, giờ phút này thấy nàng ta “được voi đòi tiên” nhất quyết không tha như thế, cũng tức giận. Dù sao Nhị gia nhà nàng đã nói, Tri Phủ Khâm Châu cùng bọn họ không hợp nhau, mình không cần cố kỵ gia môn bên kia, tất nhiên có thể tùy tâm hành sự.

Dương Nghi khẽ hừ nhẹ một tiếng: “Bùi phu nhân hiểu cũng thật tường tận, ta lại không biết ta cùng với Vương di nương này lại có mấy năm giao tình cơ đấy. Không ngờ Bùi phu nhân có thể thần thông như vậy, chuyện nhỏ nhặt ở tận Vân Châu xa xôi cũng có thể biết rõ ràng đến thế.”

“Ha ha, ta cũng chỉ là nghe người ta đồn đại mà thôi.”

“Vậy sao? Nhìn bộ dạng nói năng rạch rẽ kia của phu nhân, chẳng thấy mơ hồ giống lời đồn, chẳng lẽ là Vương di nương tự mình nói cho phu nhân biết hay sao? Nếu là như vậy, tất cả đã rõ ràng rồi, khó trách Bùi phu nhân muốn ra mặt giùm Vương di nương, thì ra là, Bùi phu nhân cùng Vương di nương có giao tình sâu như vậy.” Có giao tình với một hạ nhân, đường đường là Tri Phủ phu nhân như ngài cũng thật thú vị đấy?

Bùi phu nhân tức giận đến nổi vò nát chiếc khăn trong tay, nàng thật không nghĩ tới Dương Nghi lại vô sỉ như thế, phản kích bằng việc lấy nàng cùng gia nhân đề tiện họ Vương kia ghép lại chung một chỗ.

“Hừ, bản sự đơn đặt chuyện của Đồng phu nhân cũng thật không nhỏ.”

“Nào có, chẳng qua cũng chỉ là để góp vui ọi người mà thôi. Tính ta trời sinh vốn sợ người lạ, không hiền hoà bằng Bùi phu nhân, lần đầu tới cửa, tại chốn đông người thế này, xem nhà người ta như nhà mình, không giống kẻ gan nhỏ như ta đây, ngay cả ăn chè cũng muốn hỏi ý kiến chủ nhà. Mọi người không nên học ta mới tốt.”

Lời nói này có ý gì mọi người ở đây đều nghe được, là Bùi phu nhân quá dài tay, chuyện trong nhà người khác mà cũng muốn quản.

Có vài phu nhân nhất thời không nhịn được, bật cười, vội vàng dùng khăn che miệng.

Bùi phu nhân liếc mắt nhìn mấy người đang cười kia, lạnh mặt nói: “Hừ, ta cũng là có ý tốt, nhưng nếu người ta không cảm kích, vậy thì thôi đi.” Nói xong, uốn éo cái mông bước qua một bên ngồi xuống.

“Muội muội tốt, hôm nay đã làm phiền cô rồi.” Sau khi những người kia rời đi, Lâm phu nhân kéo tay Dương Nghi thân thiết nói.

“Lâm phu nhân khách sáo rồi.” Dương Nghi cười, mặt có chút xấu hổ.

Tôn phu nhân đang đứng một bên cũng gật đầu phụ họa: “Muội muội quả nhiên có tài ăn nói, không giống ta, là một kẻ vụng về.”

“Ta lớn hơn cô vài tuổi, nếu như muội muội không ngại, thì có thể gọi ta một tiếng tỷ tỷ.”

Thịnh tình khó từ chối, Dương Nghi không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Không bao lâu sau, có quân sự lên nói mọi thứ để chọn đồ vật đoán tương lai đã chuẩn bị xong.

Dương Nghi thấy vậy, dĩ nhiên là thức thời từ bên cạnh Lâm phu nhân tránh ra, chọn một góc ít người ngồi xuống uống trà. Cùng lúc, có mấy phu nhân lục tục bước tới chào hỏi nàng, Dương Nghi đều nhất nhất cười đáp lễ.

“Ai, sao cô lại chạy đến nói chuyện với Đồng Nhị phu nhân này vậy?” Một vị Phu nhân thất kinh, “Vừa rồi cô không nghe thấy, Đồng Nhị phu nhân này thế nhưng xuất thân từ nha hoàn——”

Phu nhân này không cho là đúng nói: “Tỷ tỷ thật hồ đồ, tỷ đúng là người không rõ tình thế. Có câu nói ‘anh hùng không hỏi xuất xứ’, về phần Đồng Nhị phu nhân, muội mặc kệ trước kia nàng ta có thân phận gì, muội chỉ biết hôm nay nàng là Đồng phu nhân, rất được Đồng đại nhân coi trọng là được.” Mà họ, cần dựa vào nàng, hoặc là trượng phu của các nàng cần dựa vào Đồng Nhị gia.

Vị phu nhân kia nghe xong, như có điều suy nghĩ.

Yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, sau khi nghi thức cử hành xong, môn khách ở lại một lúc, rồi dần dần từ biệt chủ nhà rời đi.

Dương Nghi cảm thấy ngồi cũng đủ rồi, liền đứng dậy đi tới nói lời từ giã với Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân thấy là Dương Nghi, hòa ái cười cười, nói đôi câu giữ lại xong, mới để cho nàng đi.

Sau khi khách đã ra về hết, Lâm phu nhân phân phó Đại Quản Gia trông nom việc dọn dẹp xong, rồi bước trở về phòng.

Cận thân nha hoàn của Lâm phu nhân, Cẩn Xuân, vén rèm đi vào: “Phu nhân, Vương di nương cầu kiến.”

“Nói ta một mỗi, không gặp!” Thanh âm của Lâm phu nhân có chút lạnh.

Chuyện hôm nay, Bùi phu nhân lấy Vương di nương để làm bè, mặc dù Vương di nương vô tội, nhưng vẫn khiến nàng có chút tức giận.

Trước khi tới Khâm Châu, đối mặt với đám nữ nhân trong sân kia, nàng đã cẩn thận cân nhắc qua. Tới Khâm Châu không thể nào không mang theo một hai thông phòng hoặc di nương, thay vì đến nơi này lại lần nữa lấy người không hiểu rõ, chẳng bằng mang những người cũ đến, ít nhất bọn họ có điểm yếu gì, nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Mang Vương di nương này tới đây, cũng là vì suy tính đến Đồng gia, Vương di nương cùng Đồng gia có chút quan hệ sâu xa, nghĩ tới lúc Vương gia mới vừa cỗi nô tịch, Đồng Nhị gia đối xử với bọn họ rất tốt. Mang theo nàng ta, ít nhiều có thể khiến Đồng Nhị gia thân thiện hơn với Lâm gia thêm mấy phần.

Hơn nữa Vương di nương này mặc dù có chút tham vọng, nhưng nàng tự nhận mình còn có thể đối phó được, chẳng sợ nàng ta nhảy ra khỏi lòng bàn tay. Lâm phu nhân nghĩ, thay vì mang một người ngu xuẩn không có chút tác dụng nào, chẳng bằng mang những thông phòng hoặc di nương có mấy phần thông minh này. Thông minh tốt, nàng chỉ sợ có người không thông minh, người thông minh sẽ có cố kỵ, bắt được nhược điểm, sẽ không sợ họ thoát ra khỏi khống chế.

Suy tính đến Đồng gia, mặc dù chuyện hôm nay khiến Lâm phu nhân rất tức giận, nàng cũng sẽ không động Vương di nương.

Lâm phu nhân không biết Đồng gia căn bản không xem trọng Vương di nương kia, nhưng cũng do Nhị gia làm việc rất bí mật, sợ rằng ngoại trừ chính hấn cùng Thanh thúc ra, không ai biết hấn chán ghét Vương gia này.

40. Chương 40

(Phần 1).

Edit: Fuly.

Dương Nghi về đến nhà, cởi bộ xiêm y phức tạp kia ra, thay lại bằng một bộ trường sam màu xanh nhạt thoả mái, lại dùng một cây Đàn Mộc trầm vấn tóc lên. Nàng tùy ý ngồi ở trên giường gạch gần cửa sổ lớn, thoả mái thở dài.

Sau một buổi tiệc, thật là mệt chết người.

“Phu nhân, uống chút nước ô mai ướp lạnh đi, sẽ giúp hạ nhiệt.”

“Ừ.” Dương Nghi nhận lấy, khẽ nhấp từng ngụm, uống được một nửa, nàng liền ngưng, cho Đông Mai mang nửa bát còn lại lui xuống.

Thật ra thì trên người nàng vẫn cảm thấy rất nóng, chỉ là nước ô mai ướp lạnh này là loại thức uống có tính hàn, nàng không dám ăn nhiều.

“Phu nhân, vừa rồi phòng bếp phái người tới hỏi, tối nay ngài muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện đi, những món giống trưa hôm nay là được rồi.” Dương Nghi lưu tâm nói, thu hồi tầm mắt đang nhìn phía ngoài cửa sổ, nàng mở một trang giấy ra, lấy bút lông sói chấm mực nước, chọn một cảnh trong hồ vẽ hoa sen.

Dương Nghi quá mức chuyên tâm nên không nhận thấy biểu tình muốn nói lại thôi của Đông Mai. Một hồi lâu Đông Mai mới cười khổ, được rồi, nàng vẫn nên tự mình đi đến phòng bếp một chuyến thì hơn. Nếu như nghe được buổi tối phu nhân vẫn muốn ăn dưa muối như cũ, sợ là đám đại nương trong phòng bếp kia sẽ lại ầm ĩ một trận rồi.

Nghĩ lại chuyện vừa rồi, đại nương phòng bếp tự mình cầu nàng tới xin phép, xem thử phu nhân muốn ăn những thứ gì, nhìn bộ dáng xoa tay, hận không thể thì thổ tài năng kia, Đông Mai liền cảm thấy nhức đầu. Đông Mai biết, họ đây là ghen sắp hỏng rồi. Không khó tưởng tượng sự thất vọng của họ lúc biết được kết quả. Nhưng nguyên nhân lại không thể nói rõ ràng.

Quả nhiên, hai vị đại nương quản sự phòng bếp vừa nghe tối nay Nhị phu nhân vẫn ăn dưa muối, không nhận được lên tiếng: “Đông Mai, có phải Nhị phu nhân ghét bỏ món ăn chúng tôi làm không? Nếu không, đã tới Khâm Châu lâu như vậy rồi, sao đại đa số thời điểm Nhị phu nhân cũng chỉ để cho chúng tôi làm mấy món ăn chay cùng dưa muối mà thôi đây?” Thời gian cũng không ngắn, nên họ hoàn toàn không thể hiểu được sao Nhị phu nhân lại thích dưa muối đến vậy.

Thật ra thì các đại nương phòng bếp đã sớm không nhận được nghĩ thâm, sau khi đến Khâm Châu, sao khẩu vị của Nhị phu nhân lại trở nên kỳ quái thế kia. Ăn chay hoài không nói, mỗi món ăn còn bảo cho nhiều thêm hai muống muối, họ len lén ném thử, thật là mặn chết người, không hiểu sao Nhị phu nhân lại ăn được. Càng làm cho họ cảm thấy thất bại chính là, mình hoàn toàn mất hết đất dụng võ, chỉ lúc Nhị gia ở nhà, họ mới có thể thi thố tài năng, thời điểm khác, bọn họ lại cực kỳ rảnh rỗi, điều này thật khiến người ta lo lắng.

“Trần đại nương, bà đừng nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu.” Nguyên nhân không thể nói, Đông Mai chỉ đành cố sức trấn an.

“Đông Mai, cô lên tiết lộ cho chúng tôi một chút đi, có phải Nhị phu nhân ăn không quen món chúng tôi làm, định cứ như vậy cho chúng tôi làm việc ở đây hai tháng, sau đó đuổi chúng tôi không?” Một đại nương khác nhỏ giọng hỏi.

“La đại nương, không có việc này đâu, thời gian gần đây Nhị phu nhân vẫn ăn dưa muối là có nguyên nhân, việc này ta cũng không tiện tiết lộ, mọi người cứ làm theo là được. Lâu thì năm ba tháng, mau thì một hai tháng, sẽ đến lúc các người trở tài, yên tâm đi.”

Nhìn vẻ mặt thành thật của Đông Mai, không giống bộ dạng như muốn dối phó qua loa với các bà, trái tim đang lơ lửng của hai đại nương quản sự cũng dần yên ổn lại.

Binh doanh Khâm Châu.

Bận rộn mấy ngày, rốt cuộc cũng xử lý thỏa đáng xong tình huống đột nhiên phát sinh. Trong binh doanh, các thủ lĩnh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt đầy vẻ căng thẳng suốt mấy ngày nay rốt cuộc lộ ra nụ cười.

Tào Quốc Hưng vươn vươn lưng mới nói: “Tốt rồi, rốt cuộc có thể về nhà tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc thoải mái rồi.”

Từ Hoài An gật đầu, trên mặt nở nụ cười mập mờ: “Ừ, thuận tiện có thể ôm ấp kiều thê mỹ thiếp.”

Nói đến nữ nhân, Tào Quốc Hưng liền thấy phấn khởi, hần nhìn Đồng Nhị gia bên cạnh này giờ vẫn im lặng, không có ý tốt hỏi: “Đại ca, nghe nói tiểu kiều thê nhà huynh vẫn chưa tới 16 đâu, không biết có chịu nổi không?”

“Thê tử không chịu nổi, không phải còn có thiếp sao.” Từ Hoài An lơ đãng nói.

“Người ngốc à..., hậu viện nhà Đồng đại nhân cũng chỉ có mỗi Đồng phu nhân thôi, không có những ”chủng loại” khác đâu.”

Thiệu Hàm Dung cũng dùng vẻ mặt không có thuốc chữa nhìn Từ Hoài An: “Ngu ngốc, người nghĩ đại ca giống người sao, trong nhà có sáu phòng tiểu thiếp cùng phu nhân không đủ, còn nuôi thêm một hồng nhan tri kỷ ở Câu Lan viện. Ta nghĩ sớm muộn có một ngày người cũng sẽ chết ở trên người nữ nhân!”

Từ Hoài An bày ra biểu tình khó tin “Đại ca, đây không phải là thật chứ?” Trên mặt rõ ràng viết: đại ca, huynh thật đáng thương, trong nhà trừ phu nhân ra chẳng còn nữ nhân nào khác, quá đáng thương.

Đối với sự nhạo báng của đám thuộc hạ, Đồng Nhị gia làm như không thấy.

Chung đụng đã lâu, mặc dù bọn họ biết Đồng Nhị gia rất nghiêm túc trong công việc, nhưng ở các thời điểm khác lại là người rất dễ nói chuyện. Cho nên những người này ngẫu nhiên cũng dám mở miệng trêu chọc hần.

Cứ lời qua tiếng lại như vậy một lúc, Nhị gia kết thúc công việc trên tay xong, trước khi đi mở miệng: “Từ Hoài An, người đã rảnh rồi như vậy, thì đi thống kê xem Khâm Châu chúng ta có bao nhiêu đất hoang đợi khai khẩn, ba ngày sau báo cáo lại kết quả cho ta.”

“Không phải chứ, đại ca?” Từ Hoài An kêu rên, việc này đừng nói ba ngày, dù có là mười ngày hần cũng không làm xong.

Nhị gia đi thẳng tới cửa chính binh doanh, hoàn toàn không thèm để ý vẻ mặt gào khóc thảm thiết của thủ hạ sau lưng.

“Ai bảo người không quản được miệng, lần này tốt rồi, chọc phải núi lửa chưa?” Tào Quốc Hưng ở một bên hả hê.

“Lão Tào, người đừng vội đắc ý, chuyện này người phải giúp ta.”

“Dựa vào cái gì?”

“Người đừng mong tránh thoát, nếu không bây giờ ta liền đi tố cáo chuyện người lén nuôi tiểu thiếp ở cuối phố Bình An với đại tẩu!”

Tào Quốc Hưng trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu, mới cắn răng khạc ra hai chữ: “Vô sỉ!”

Thiệu Hàm Dung nhìn bọn họ đùa giỡn, đồ cũng thu thập xong, đang chậm rãi nhắc chân chuẩn bị đi ra ngoài, liền bị Từ Hoài An kéo lấy vạt áo.

“Thiệu lão đệ, lúc này người cũng nên giúp ca ca đây một chút mới phải.”

“Ta nhớ hình như mình không có nhược điểm gì rơi vào tay người?” Vẻ mặt Thiệu Hàm Dung đầy thành thật.

“Không có không có, Thiệu Lão đệ luôn luôn đa mưu túc trí, làm sao có thể ngu ngốc giống như Lão Tào này để cho ta bắt được nhược điểm đây. Chỉ là chuyện này không có người thật không xong, coi như là Lão Ca Ca nợ người một lần, được không?”

Thiệu Hàm Dung suy nghĩ một chút liền đồng ý, “Hôm nay trước hết như vậy đi, chuyện này chúng ta trở về suy nghĩ một chút, ngày mai lại nói.”

Từ Hoài An tất nhiên không phản đối.

“Các người nói xem, sao lúc này Lâm đại nhân lại phân việc như thế cho chúng ta, khai khẩn đồng ruộng? Chúng ta là luyện binh đánh giặc, chứ đâu phải là tới Khâm Châu đi trồng trọt cho người ta! Còn nữa, chúng ta không dễ dàng gì mới chiêu mộ được hơn hai vạn người, hấn cũng hay thật, nói nhận liền nhận đi, còn phân phó chuyện tôi tề như thế bắt chúng ta làm.” Tào Quốc Hưng bực tức nói.

“Đây là lệnh của cấp trên, muốn chúng ta làm gì thì phải làm đó, suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?” Nói đến việc này, trong lòng của Từ Hoài An cũng cảm thấy không thoải mái.

“Ta đây không phải là cảm thấy không đáng thay đại ca sao. Binh lính là do chúng ta chiêu mộ, nhưng lại không cho chúng ta luyện.”

“Làm chuyện của người đi, chuyện của đại ca khi nào thì đến phiên người quan tâm hả?”

Thiệu Hàm Dung nghe hai người cãi vã, không nói một câu.

(Phần 2).

Đồng Nhị gia hoàn toàn không biết thủ hạ của hấn đang bắt binh thay hấn. Hấn lúc này đang đánh ngựa chạy trên đường, suy nghĩ nên mua những thứ gì về cho Dương Nghi. Vốn là ngày đó định cùng nàng đi dạo, kết quả binh doanh lại đột nhiên xảy ra chuyện, hấn chỉ đành phải quay trở về xử lý. Nhớ tới dáng vẻ bĩu môi bất mãn của nàng lúc ấy, Đồng Nhị gia bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Biết nàng luôn thích ăn chút quà vặt, hấn quyết định đi Tam Vị Trai ua vài món điểm tâm.

Lúc Đồng Nhị gia về thì mặt trời đã dần hạ xuống phía tây, tiểu nha đầu đang đứng chờ ngoài cửa nhìn thấy chủ tử nhà mình trở lại, rồi rút hành lễ.

“Lão gia ——”

“Lão gia ——”

“Ừ.” Đồng Nhị gia khẽ gật đầu: “Phu nhân ở trong phòng à?”

“Dạ, phu nhân đang dùng thiện.” Vừa trả lời, nha đầu vừa vội vén rèm lên cho hấn.

Nghe động tĩnh phía ngoài, Dương Nghi không để ý đến bữa cơm đang ăn dở, lập tức đứng lên nghênh đón: “Gia, sao hôm nay chàng về sớm vậy?”

Đồng Nhị gia cau mày nhìn món ăn trên bàn.

“Xuân Tuyết, cho người mang những thứ này xuống đi, thay món mới lên.” Dương Nghi quay đầu lại, phân phó Xuân Tuyết.

“Không cần, mang bát đĩa đến cho ta.” Nhị gia ngồi xuống.

Xuân Tuyết khó xử nhìn Dương Nghi, Dương Nghi cười cười: “Cứ theo ý gia mà làm, đi mang thêm bát đĩa lên đây.”

Ăn liền mấy đĩa thức ăn, chân mày Nhị gia ngày càng cau chặt, cuối cùng không nhịn được hạ đĩa xuống, trầm mặt nói: “Phòng bếp bên kia là chuyện gì xảy ra? Tất cả đều là thức ăn chay thì thôi, sao còn làm mặn như vậy, lúc ta không có mặt họ cũng thất lễ với nàng vậy sao?”

Bọn hạ nhân đang đứng một bên nghe thế, rồi rút quỳ xuống đất.

“Gia, không liên quan đến bọn họ.” Dương Nghi cười cười, vỗ vỗ mu bàn tay hấn trấn an, sau đó nói với các nô tài đang quỳ trên mặt đất: “Các người đều đứng lên đi, dọn các món ăn trên bàn xuống, nói phòng bếp làm mấy món Nhị gia thích ăn, nhanh lên.”

Bọn hạ nhân ngẩng đầu nhìn Nhị gia một cái, thấy hắn không phản đối, lúc này mới từ từ đứng lên, bắt đầu nhanh nhẹn dọn dẹp bàn, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

“Gia, chuyện là như vậy ——” Dương Nghi ngồi lên đùi Đồng Nhị gia, nói nguyên do cho hắn.

Trước khi tới Khâm Châu, nàng đã về nhà mẹ đẻ một chuyến, bảo Đông Mai mang ngân phiếu 50 lượng lên đi đến nhà Lưu Nhị Cầu. Nhưng cũng không phải chỉ đơn thuần đi cứu giúp bọn họ, mà là đi dùng lợi dụ Kiều thị, muốn từ miệng nàng ta moi ra bí quyết sinh con trai.

Liên tục sinh bốn đứa con trai, nếu nói là tất cả đều là ngoài ý muốn, sợ cũng thật quá trùng hợp. Dương Nghi cũng không tin, phải biết, phần lớn trùng hợp đều là do bàn tay con người nhúng vào.

Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, đưa 50 lượng qua đó, dù miệng Kiều thị có chặt hơn đi nữa cũng sẽ phải mở ra. Quả nhiên, Kiều thị lên tiếng.

Đối với chuyện dùng lợi dụ Kiều thị này, Dương Nghi không cảm thấy có lỗi gì, mình có thể cố gắng để được vật mình muốn, tại sao cứ phải trông cậy vào ông trời? Hơn nữa bọn họ, hai bên cũng chỉ là theo như nhu cầu thôi, Kiều thị cần bạc, nàng cần bí quyết trong tay Kiều thị.

Lúc Dương Nghi nghe cách Đông Mai mang về, cảm thấy rất ngoài ý muốn. Chỉ đơn giản như thế thôi sao? Lúc ấy nàng bảo Đông Mai giữ miệng, không được để phương pháp truyền ra ngoài. Yêu cầu của phương pháp này không khó, chính là từ lúc muốn có con, thức ăn hai phu thê dùng không giống nhau, nữ nhân ăn mặn một chút, tốt nhất là ăn chay lấy dưa muối làm chủ, cũng có thể ăn nhiều rau xà lách. Nam nhân thì nhất định phải ăn tốt hơn nữ nhân, thích hợp nhất là nhiều rau họ. Chờ sau khi xác định mang thai, nữ nhân có thể ăn nhiều loại thức ăn có dinh dưỡng để bù lại.

Sau khi biết phương pháp này, nàng liền bắt đầu thử, cũng không định nói cho Nhị gia, nhưng hôm nay đã bị bắt gặp, thì không cần che giấu nữa, bèn nói rõ ngọn ngành.

Nghe xong, thanh âm của Đồng Nhị gia có chút khàn khàn, hắn nhìn nữ nhân đã gầy đi mấy phần trong ngực, hồi lâu mới nói: “Mặc kệ nàng sinh nam hay sinh nữ, ta đều sẽ không ghét bỏ.” Nói thật, thai đầu là nam hay nữ, hắn cũng không để ý, đều là con của hắn, hắn sẽ hết lòng yêu thương bọn chúng.

“Thiếp biết chàng không để ý, nhưng chúng ta cũng phải nghĩ cho lão phu nhân đang ở Thông Châu xa xôi chứ? Bà mong có thể bồng cháu cũng gần mười năm rồi, đã có biện pháp, tại sao không thử một chút? Lại nói, nếu thai đầu chúng ta có thể sinh được một tiểu tử béo mập, ngày sau thiếp cũng không cần phải lo lắng thai tiếp theo là nam hay nữ nữa.” Thai đầu là nữ nhi có lẽ không mấy quan trọng, nhưng thai thứ hai thứ ba nếu vẫn là nữ thì sao? Không có con trai kế thừa hương hỏa, đỉnh môn lập hộ, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng nam nhân, ít ai có thể rộng rãi đến mức không có con trai cũng chấp nhận.

Nàng tin tưởng tình cảm Nhị gia dành cho nàng, cũng tin tưởng những lời hắn nói lúc này đều phát ra từ nội tâm. Nhưng ai có thể bảo đảm đến lúc việc này thật sự xảy ra, hắn sẽ không khó chịu. Nàng quyết sẽ không để tình cảm lâm vào tình cảnh đó, hơn nữa nàng cũng không muốn hắn khó chịu.

Thấy nàng kiên trì như vậy, Nhị gia trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Vất vả cho nàng rồi.”

Dương Nghi lắc đầu một cái: “So với gia ở bên ngoài khổ cực, chút khổ này của thiếp không đáng là gì, cũng chỉ là hạn chế việc ăn uống mà thôi.”

Lại nói bên này, sau khi hai vị đại nương phòng bếp biết việc xảy ra ở trong phòng, cả kinh thất sắc, lại nhận được phân phó của Nhị phu nhân, hận không thể lấy ra một rương bản lĩnh, để cho Nhị gia biết bảo đao của họ chưa già.

Buổi tối, Dương Nghi nói lại chuyện xảy ra trong yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của tiểu công tử Lâm gia cho Đồng Nhị gia nghe, cuối cùng, lo lắng hỏi: “Gia, thiếp làm như vậy, có thể gây thêm phiền toái cho chàng không?”

Nhị gia lơ đãng nói: “Thêm phiền toái gì chứ, làm cũng làm rồi, có việc xảy ra, gia sẽ chịu trách nhiệm thay nàng.”

Người ta còn kém chưa có chỉ vào mũi mũi, dù cho nha đầu có thể nhin, hắn cũng không nỡ để nàng chịu uất ức. Để nương tử phải vì hắn mà ủy khuất cầu toàn, đó là do hắn không có bản lĩnh. Nếu thật xảy ra

chuyện gì, để cho bọn họ nhằm về hần là được.

Lại nói bên này, sau khi Vương Thiển Vân cầu kiến bị cự tuyệt, cũng không làm ầm ĩ, mang theo một bụng suy nghĩ trở về tiểu viện của mình.

Nàng trầm tư hồi lâu, từ dưới gối lấy ra một ít tiền, đưa cho tiểu nha hoàn: “Hương Nhi, hơn hai mươi đồng này ngươi cầm đi, đến tiền sảnh hỏi thăm một chút, hôm nay đã xảy ra chuyện gì.” Sáng sớm, phu nhân còn đối xử thân thiết với nàng, sao chỉ chớp mắt nói thay đổi liên thay đổi?

Lúc trước, dù có một mối thế nào, nàng cầu kiến thì hơn phân nửa phu nhân cũng sẽ cho nàng vào, nói đôi câu mới đuổi đi. Hôm nay trên mặt nha đầu truyền lời rõ ràng mang theo không kiên nhẫn, như vậy có thể đoán, nhất định là phu nhân không muốn gặp nàng, những nha hoàn kia mới dám can rõ như thế. Trong này nhất định đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết, hơn nữa còn bất lợi với nàng. Nghĩ như vậy, lòng của Vương Thiển Vân liền trầm xuống, không dễ dàng gì nàng mới đi tới địa vị như hôm nay, nàng cũng muốn biết rốt cuộc ai muốn gây khó dễ cho nàng, nghĩ như vậy, trong mắt Vương Thiển Vân lóe qua một tia sáng lạnh.

Chuyện trong đại sảnh hôm nay nhiều người biết, nên cũng không phải là bí mật gì, tiểu nha hoàn Vương Thiển Vân phái đi rất nhanh liền nghe được tin tức mình muốn.

Tiểu nha hoàn lo sợ nói xong, len lén liếc Vương Thiển Vân một cái, thấy mặt Vương Thiển Vân trầm như nước, trong lòng cảm thấy Vương di nương thật là đáng thương, đang êm đẹp lại bị Tri Phủ phu nhân dùng làm công cụ phát tác, thật là vô tội mà.

Vương Thiển Vân trầm mặt nghe xong, sau khi đuổi tiểu nha đầu ra, mới thả lỏng quả đấm nãy giờ vẫn nắm chặt, chỉ thấy móng tay thật dài hằn sâu vào lòng bàn tay thành một dấu vết đáng sợ, ắt hẳn là do vừa rồi nàng dùng sức quá mức, nhưng Vương Thiển Vân lại giống như không cảm thấy đau đớn gì, cũng không đi xử lý.

“Dương Nghi ——” nàng ta cắn răng thốt lên hai chữ này.

Thật là oan gia, trước kia không hợp nhau, Vương Thiển Vân đã luôn cảm thấy Dương Nghi là một “tai tinh”, đặc biệt khắc nàng ta! Ở Vân Châu cũng vậy, mỗi lần nương hoặc muội muội nàng chống lại Dương Nghi, đều không có kết cục tốt. Hôm nay đến Khâm Châu, còn âm hồn bất tán! Vương Thiển Vân vừa nghĩ tới cục diện khó khăn lắm nàng ta mới tạo ra được, hôm nay lại bị hai câu của Dương Nghi đánh tan không còn một mống, càng nghĩ càng cảm thấy “nộ hỏa công tâm”.

Nàng tự thấy mình không có gì kém Dương Nghi, nhưng cảnh ngộ giữa hai người lại cách nhau quá nhiều. Dương Nghi tốt số, hôm nay đã là Chính ngũ phẩm Đồng Tri phu nhân, mà nàng vẫn như cũ chỉ là một thị thiếp. Nàng không hiểu, Dương Nghi đã có nhân duyên tốt như vậy rồi, vì sao nàng ta còn muốn gây khó dễ ỉn.

Càng nghĩ càng giận, Vương Thiển Vân nhào lên giường, cầm lấy gối đầu cấu xé phát tiết, mới có chút vui bớt.

“Dương Nghi, Vương Thiển Vân ta không đội trời chung với ngươi!”

Vương Thiển Vân cũng không phải là loại người không có đầu óc, lúc này nàng không có cách gì đối phó với Dương Nghi, nhưng cái nàng có là kiên nhẫn, một ngày nào đó, cơ hội đến nàng sẽ cho nàng ta một bài học trọn đời khó quên. Nàng cũng không tin, vận số của Dương Nghi sẽ cứ tốt mãi!

Vương Thiển Vân chỉ thấy Dương Nghi phá hư việc của nàng, nhưng lại không thử nghĩ xem, nếu không phải bởi vì Đồng gia, Lâm phu nhân sao có thể cho nàng ta vài phần kính trọng? Nếu không phải bởi vì Đồng gia, sợ rằng lúc nàng ta sinh nở, Lâm phu nhân đã cho “giữ con bỏ mẹ” rồi, làm gì cho nàng ta có cơ hội “nhảy lên”. Chỉ có thể nói, thành cũng chết mà bại cũng chết. Chuyện trước kia ở Đồng phủ, vừa là ưu điểm lại vừa là tổn thương đối với nàng ta.

Hơn nữa, Vương Thiển Vân hận Dương Nghi như vậy, có thể nói, hận ý đối với Dương Nghi còn vượt qua người dùng nàng ta làm bè gây sự, Bùi phu nhân. Đây đúng là vô lý, nhưng sự thật như thế, nguyên nhân không thể thiếu phần ghen tỵ giận chó đánh mèo cùng không cam lòng. . .

41. Chương 41

Edit: Fuly

Lúc kinh nguyệt đã muộn nửa tháng, trong lòng Dương Nghi mơ hồ có dự cảm. Vì để bảo đảm chắc chắn, Dương Nghi cho người hầu cầm thiệp của mình đến Y quán Hồng Tế mời tọa đường đại phu tới nhà.

Đại phu ở y quán Hồng Tế này là độc đinh ba đời, họ Tô, ở Khâm Châu y thuật cũng xếp vào hàng inh, phẩm tính y đức đều rất tốt. Tô lão thái gia tuổi đã gần 60, trừ phi gặp phải chứng bệnh nan y gì, nếu không căn bản đều ở nhà dưỡng lão, chủ sự của y quán chính là Tô lão gia cùng Tô thiếu gia.

Sau khi toàn gia Dương Nghi đến Khâm Châu không lâu, đã biết được đại khái giá cả các y quán trong thành Khâm Châu, liền lấy ra năm trăm lượng trả cho y quán Hồng Tế, phàm là Đồng gia dùng thuốc hay xem bệnh đều là của y quán Hồng Tế.

Đây đều là quy củ của những đại môn đại hộ như bọn họ, hàng năm những gia đình giàu có đều sẽ lấy ra một số bạc nhất định trả ột y quán, như vậy đại phu ở y quán này chính là đại phu chuyên biệt cho gia đình họ. Phàm là môn hộ này gặp phải bệnh tật gì, đại phu đều phải ưu tiên chữa trị.

Năm trăm lượng bạc không coi là nhiều, nhưng đối với một địa phương còn nghèo khó như Khâm Châu này mà nói, đã là một khoản tiền không nhỏ rồi.

Chuyện này Dương Nghi đã làm sau khi đến đây không lâu, trong đời người nào không có lúc nhiễm bệnh, đặc biệt là Nhị gia nhà nàng lại còn ở binh doanh nữa, khoản tiền này là tuyệt đối không thể tiết kiệm.

Một lát sau, Tô Vực Thanh liền đến, chẩn mạch cho Dương Nghi xong, xác nhận nàng quả thật mang thai, chỉ là vẫn chưa tới hai tháng, nhưng dinh dưỡng có chút không đủ.

Xuân Tuyết Đông Mai ở một bên nghe, sốt ruột, luôn miệng hỏi phải làm thế nào.

Tô Đại phu sờ sờ râu, cười nói: “Không sao, ta kê mấy đơn thuốc dưỡng thai cho phu nhân uống sẽ không có việc gì, phu nhân có chút gầy, bình thường nên ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng.”

“Đồng phu nhân, lát nữa ngài hãy phái người theo ta trở về y quán lấy thuốc.”

Dương Nghi gật đầu, nói với Đông Mai đang đứng ở một bên: “Lát nữa người đến phòng thu chi lĩnh mười lượng bạc thưởng cho Tô Đại phu, sau đó phái người có thể tin cậy được đến y quán lấy thuốc.”

Tô Đại phu không nhiều lời, mỉm cười thu nhận.

Đồng Nhị gia vừa về nhà liền nghe nói Dương Nghi mời đại phu ở y quán Hồng Tế tới đây, nghĩ là thân thể nàng có vấn đề, bị dọa cho giật mình, bước nhanh đi vào nhà, còn kém không có chạy, điều này làm cho người hầu đi theo bên cạnh hấn, Trường Xuân, kêu khổ không dứt.

Đồng Nhị gia vừa vào phòng, liền thấy Dương Nghi như có như không nhìn hấn cười, bên cạnh nàng, Xuân Tuyết cùng Tống nương cũng là ý vị che miệng. Sau đó cũng rất biết điều lui xuống, còn săn sóc đóng cửa lại cho bọn họ.

Hấn bước nhanh đi tới bên cạnh Dương Nghi, ân cần hỏi: “Nàng làm sao vậy? Vừa rồi, ở ngoài cửa, ta mới nghe nha hoàn nói nàng mời đại phu ở y quán Hồng Tế tới đây, trên người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Dương Nghi kéo hấn ngồi xuống, cười nói: “Thiếp không sao, chỉ là có mà thôi.”

Đồng Nhị gia nhất thời không kịp phản ứng, nghi ngờ nhìn Dương Nghi: “Có cái gì?”

Dương Nghi kéo tay hấn đặt lên bụng mình, mỉm cười nhìn hấn: “Có thai rồi.”

Đồng Nhị gia nhìn chằm chằm bụng của Dương Nghi một lúc lâu, mới ngẩng đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng thật sự có?”

Dương Nghi khẳng định gật đầu.

Đồng Nhị gia đột nhiên đứng bật dậy, đi tới đi lui ở trong phòng, không ngừng xoa xoa tay, sau đó cười khúc khích, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: ta sắp làm phụ thân rồi, ta có con rồi, đến cuối cùng thanh âm thậm chí còn có một tia ghen ngào.

Dương Nghi nhìn bộ dạng vui mừng ngốc nghếch kia của hắn, trong lòng khẽ ê ẩm. Nhị gia năm nay đã hơn 26, nếu như nhân sinh trôi chảy, ắt hẳn hiện tại con cũng đã gần mười tuổi. Nhưng bây giờ, trưởng thành rồi, dưới gối vẫn chưa có con.

Vui mừng qua đi, Đồng Nhị gia khấn trương ôm lấy Dương Nghi, dặn dò cẩn thận cái này cẩn thận cái kia, đừng làm cho bản thân mệt mỏi.

Vừa bắt đầu Dương Nghi còn mỉm cười lắng nghe, nhưng tới lúc hắn lặp lại đến lần thứ ba, Dương Nghi không nhịn được cắt đứt hắn: “Chàng đừng khấn trương như vậy, bên cạnh thiếp có Tống nương rồi, bà ấy sẽ không để cho thiếp mệt mỏi đâu.”

Đồng Nhị gia cũng biết mình có hơi quá, hắn ngượng ngùng sờ mũi một cái, nói: “Bây giờ nàng mang thai rồi, ta đến phòng bếp, dặn dò bọn họ làm những món bổ dưỡng cho nàng.”

Dương Nghi tất nhiên không phản đối.

Lúc này, trên dưới trạch viện đều biết dương gia chủ mẫu mang thai. Hơn nữa mới vừa rồi, Đồng Nhị gia vui mừng vung tay lên, trong nhà từ trên xuống dưới, tháng này toàn bộ đều nhận gấp đôi tiền lương. Không khí trong nhà cũng tràn đầy vui mừng cùng sung sướng.

Thời gian trước, Đồng gia khách đến đầy cửa. Sau bữa yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của Lâm gia tiểu công tử, lại không ngừng có nữ quyến tới bái phỏng, cùng lúc cũng nhận được không ít thiệp. Trải qua một phen sàng chọn, từ bối cảnh, tính tình,..., Dương Nghi cũng chọn ra được năm ba người hợp tính, sau khi họ biết được Dương Nghi mang thai, đều tới tặng lễ. Dương Nghi cũng không từ chối, nhận lấy cả, rồi bảo Đông Mai ghi lại thành một danh sách.

Kế tiếp, Đồng gia bắt đầu đóng cửa, trừ mấy nhà thân cận có thể tin, Dương Nghi căn bản không gặp người ngoài. Ngay lúc này, chuyện gì cũng không bằng khối thịt nhỏ trong bụng nàng.

Chuyện Dương Nghi mang thai, Đồng Nhị gia cũng không quên gửi một phong thư báo tin mừng cho lão phu nhân. Lão phu nhân được thư, vui mừng khôn tả, tự mình thu xếp một vài thứ đồ cho trẻ con muốn đưa đi Khâm Châu, lại sai hai đại nương tinh thông việc dưỡng thai sinh nở đến, cuối cùng, còn từ trong vốn riêng của mình lấy ra hai bộ đồ trang sức thượng hạng cho Dương Nghi.

Từ thị biết chuyện, tự mình đi nhìn, sắc mặt trầm xuống trong nháy mắt. Nhìn một xe đồ đạc, cảm thấy vốn riêng của lão phu nhân đều cho phu thê Nhị gia hết rồi.

Nàng ta biết lão phu nhân có không ít đồ tốt, lúc nàng ta sinh lão đại, lão phu nhân rất coi trọng, cho nàng ta ba món đồ trang sức, khiến nàng ta mừng đến 2-3 tối cũng không ngủ được. Đáng tiếc sau này, lúc sinh lão Nhị lão Tam, lão phu nhân cũng chỉ tùy tiện thưởng ít đồ rồi thôi. Hôm nay, một xe này, chẳng phải đã khoét rỗng cả kho của lão phu nhân sao?

Sau khi so sánh, Từ thị càng cảm thấy lão phu nhân thiên vị, nhưng đồ là của lão phu nhân, Từ thị cũng không có cách, chỉ là hận đến nghiến răng.

Đối với những người lão phu nhân phái đi, Từ thị cũng không thèm để ý, dù lão phu nhân không đưa người cho lão Nhị, về sau nàng ta quản gia rồi, cũng sẽ không trọng dụng bọn họ.

Từ thị oán hận trở về phòng, suy nghĩ một hồi lâu, bây giờ Dương thị có thai, không thể hầu hạ nam nhân, theo lý nhất định sẽ phải lập thông phòng. Nước phù sa này cũng không thể để chảy ra ruộng ngoài, tuy nói nhị thúc đáng đáp không ra hồn, nhưng trong tay cũng có một số tài sản đáng kể, vạn vạn không thể để cho người ngoài chiếm tiện nghi.

Từ thị nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới ở nhà nương còn có Tam diệt nữ Từ Nhược Khanh, cảm thấy nàng ấy đúng là một nhân tuyển thích hợp. Nói đến Tam diệt nữ này, cũng là người mệnh khổ, mới xuất giá một năm, trượng phu liền chết. Từ Nhược Khanh giữ ba tháng hiếu đạo cho trượng phu đoán mệnh này xong liền không chịu được nữa, nên nhờ phụ thân cùng nương làm chủ mang mình về nhà. Nương nàng ta không

muốn để con mình còn trẻ đã thành quả phụ, liền đến thương lượng với nhà trưởng phu nàng ta. Nhưng Giang gia kia cũng cật lực, muốn nàng ta làm quả phụ, không cho phép tái giá. Vì chuyện này huyền não rất âm ỉ, ở dưới sự đe dọa cùng dụ dỗ của Từ gia, Giang gia rốt cuộc chịu thua người. Bây giờ cô chất nữ kia đang ở nhà cha mẹ.

Lại nói, cháu gái nàng mặc dù tính tình có chút cật lực, nhưng dung mạo cũng thuộc hàng nhất đẳng, đến nàng thân là nữ nhân nhìn thấy, cũng động lòng không dứt. Nàng cảm thấy, chỉ cần là tiểu thúc nhìn thấy người, nhất định có thể thành.

Nghĩ như vậy, Từ thị lập tức phân phó gia nhân chuẩn bị xe ngựa, tự mình về nhà mẹ để nói việc này.

“Cái gì? Con muốn để cho cháu gái con đi làm thiếp cho cho Nhị gia kia sao?!” Từ mẫu vừa nghe, không nói hai lời, liền lắc đầu cự tuyệt.

“Nương, người nghĩ thử xem, không nói đến việc Nhược Khanh hôm nay đã là quả phụ, chỉ tính đến trước kia chúng ta vì nàng cùng Giang gia âm ỉ lợi hại như vậy, phụ cận này có ai dám lấy nàng? Hơn nữa, nương, bộ dạng tiểu thúc này của nhà con tuy có hơi xấu, nhưng là người rất có kinh nghiệm, mấy cửa hàng của hắn buôn bán cũng không tệ, bản thân không trêu hoa ghẹo nguyệt. Lão phu nhân lại thương yêu hắn, tiền bạc trong tay hắn chưa chắc ít hơn đại phòng chúng con đâu.” Nói đến tiền, Từ thị không nhịn được liếm liếm miệng.

Từ mẫu vừa nghe đến tiền, hơi có đắn đo: “Nhưng cũng không thể để nàng làm thiếp cho tiểu thúc con.”

“Làm thiếp chỉ là tạm thời, để Nhược Khanh có thể đứng vững đã chúng ta mới tính tiếp. Không nói đến chuyện sau này có thể thăng thiếp lên làm bình thê, mà nếu Nhược Khanh đủ thủ đoạn, thì việc đập Dương Nghi kia từ vị trí chánh thê xuống, để chính mình ngồi lên cũng không phải không có khả năng.” Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Từ thị lộ ra hung quang.

“Dương thị có kia dễ đối phó như vậy sao?” Từ mẫu hoài nghi.

Từ thị lơ đãng nói: “Dương Nghi này xuất thân là một nha hoàn, hưởng chi tuổi lại còn quá trẻ, biết cái gì? Nếu Nhược Khanh qua đó, bằng bản lĩnh của nàng, muốn nắm bóp nàng ta còn không phải là chuyện dễ dàng sao?”

“Nhưng là, không phải nói tiểu thúc kia khắc thê sao?” Từ mẫu chần chờ nói.

“Sao có thể? Hai người trước là do số mệnh không tốt, người nhìn Dương thị kia đi, đã gả qua bao lâu rồi, chuyện gì cũng không có, người ta vẫn có thể vui vẻ nhớn nhác sống qua ngày.” Từ thị tức giận nói, nàng cũng muốn tiểu thúc có thể khắc chết Dương Nghi đi, tránh khỏi làm cả Đồng gia mất thể diện.

Nghĩ tới nghĩ lui, Từ mẫu vẫn không thể quyết định: “Chuyện này liên quan đến cháu gái con, ta cũng không muốn qua mặt nó, thôi, ta kêu Nhược Khanh ra, con nói chuyện với nó, nếu nó không đồng ý, coi như xong.”

“Được rồi, người đi gọi đi.”

Không bao lâu sau, Từ Nhược Khanh tới, Từ thị liền kéo tay nàng ta qua nói chuyện. Lúc đầu Từ Nhược Khanh cũng không nói đồng ý hay không, Từ thị chỉ đành phải đem chuyện của Đồng Nhị gia kể qua một lượt, cho đến khi nghe nói Đồng Nhị gia là một quân nhân, dáng dấp cường tráng mạnh mẽ, vóc người bần chắc, lại nói thêm vài chuyện khác, Từ Nhược Khanh mới nghiêng mặt đồng ý.

Thấy chuyện phát triển như mong đợi, Từ thị rất vui mừng, trước khi đi, Từ mẫu kéo nàng ta lại: “Chuyện này con phải chính miệng hỏi qua lão phu nhân đã mới được.”

“Con biết rồi.” Ngoài miệng thì đáp lời, nhưng trong lòng Từ thị lại muốn “tiền trăm hậu tấu”. Lão thái bà kia, không phải bà luôn thích nhét nữ nhân vào phòng con trai mình sao, không phải bà luôn thương Dương thị sao, bây giờ ta liền thay bà làm “chuyện tốt” này. Không có ai hiểu hơn nàng nỗi khổ lúc mang thai mà trưởng phu lại ở bên cạnh tiểu thiếp.

Từ thị càng nghĩ càng hưng phấn, hoàn toàn không nghĩ đến việc, nếu như cháu gái nàng ta bị cự tuyệt thì sau đó sẽ khó chịu thế nào. Có lẽ là nàng ta quá tự tin, cho là không có người nam nhân nào đối mặt với một mỹ thiếp trong tình hình đặc biệt như vậy lại không động lòng?

Nửa tháng sau, người cùng lễ vật lão phu nhân chuẩn bị đều đã đến. Một xe hành lý, Dương Nghi cùng Nhị gia đi xem, tất cả đều là đồ đặc cho em bé, một xe này chở đầy mong đợi của lão phu nhân dành cho tôn nhi của mình. Dương Nghi cùng Đồng Nhị gia yên lặng nhìn những thứ kia, sau đó cho gia nhân cẩn thận cất vào phòng kho. Hai bộ trang sức lão phu nhân đưa này, Dương Nghi rất ưa thích, cũng sai Đông Mai cất giữ cẩn thận.

Về phần nữ nhân vừa thấy mặt liền hành lễ gọi nàng là tỷ tỷ kia? Trước cứ “tiếp đãi” trong tiểu viện hẻo lánh đã.

42. Chương 42

Edit: Fuly.

Dương Nghi nhấp một miếng trà, sau đó để ly lại trên bàn, quét mắt qua quần sự đang quỳ bên dưới một cái, lạnh giọng hỏi: “Người nói, đây là người trưởng bối thưởng xuống hầu hạ Nhị gia sao?”

Lời này, lúc vừa mới gặp mặt Cao Phong cũng đã nói. Cao Phong là người lão phu nhân sai phụ trách lần này. Bởi vì hắn có chút nhược điểm rơi vào trên tay Từ thị, nên không thể không nghe lời của nàng ta..., đưa biểu tiểu thư đến Khâm Châu.

Thật ra thì Từ thị nguyên bản là muốn sau khi hắn đến Khâm Châu, liền nói với Dương thị, biểu tiểu thư Từ Nhược khanh là lão phu nhân ban cho Nhị gia làm thiếp.

Lúc ấy trong lòng Từ thị nghĩ, đến khi gạo sống nấu thành cơm chín, thì dù sau đó bọn họ có biết được không phải là ý của lão phu nhân thì sao chứ? Dựa vào thủ đoạn của cháu gái mình, còn sợ không lung lạc được tiểu thúc kia sao?

Nhưng Cao Phong lại rất có tâm nhãn, chỉ nói là trưởng bối ban cho, lão phu nhân là trưởng bối, đại tẩu cũng là trưởng bối, dù sự tình có phát sinh, hắn cũng có thể giải thích là Nhị gia cùng Nhị phu nhân hiểu nhầm. Không đến nỗi vì vậy mà mất mạng nhỏ.

Lúc này Nhị phu nhân đơn độc triệu kiến, lại hỏi trực tiếp như vậy, mặc dù hắn chột dạ, nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt trả lời: “Bẩm Nhị phu nhân, đúng, đúng vậy.”

Mặc dù khi Dương Nghi biết được chuyện này thì rất tức giận. Nhưng sau tỉnh táo lại, lại phát hiện có chỗ không đúng. Nếu như lão phu nhân thật muốn nhét một thông phòng cho Nhị gia, chắc chắn sẽ nói với bọn họ một tiếng, nhưng ở trong thư lão phu nhân lại chẳng nhắc tới biểu tiểu thư này nửa chữ. Hơn nữa, vừa rồi nàng mới cùng Tống nương thương lượng, cũng cảm thấy lão phu nhân không thể vào lúc này ngàn dặm xa xôi đưa một thị thiếp tới đối phó nàng. Không nói đến cái khác, chỉ tính đến đứa bé trong bụng của nàng cũng đã là không thể. Hơn nữa Tống nương cũng nói, ban đầu lúc đại tẩu nàng mang thai, lão phu nhân chẳng những không có nhét người cho đại bá, mà còn giúp trấn áp những di nương không an phận kia nữa. Ở trong chuyện này, lão phu nhân không có khả năng nặng bên này nhẹ bên kia.

Có nghi vấn, thì phải tìm hiểu rõ, quyết không thể chịu phần thiệt thòi không minh bạch này được. Nếu quả thật là ý của lão phu nhân, trưởng giả ban thưởng không thể chối từ, nhưng nàng cũng có thủ đoạn để biểu tiểu thư này không thể giở trò được.

“Đây là ý của lão phu nhân?”

Cao Phong chạm phải ánh mắt cười như không cười này của Nhị phu nhân, trong lòng kêu khổ không dứt. Hắn cũng định trả lời là “đúng”, nhưng lại không thể không cân nhắc thiệt hơn: “Chuyện này là đại phu nhân làm chủ.”

Quả nhiên, Dương Nghi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thấy vô cùng tức giận. Người được đấy! Từ thị, chuyện nhà bọn họ lúc nào thì đến phiên nàng ta làm chủ? Tay cũng dài quá đi!

“Lão phu nhân bên kia nói thế nào?” Dương Nghi nén giận hỏi, thái độ của lão phu nhân quan trọng hơn.

“Lão phu nhân cũng không biết.”

Được lắm, nàng ta quả nhiên là một đại tẩu tốt, đến ngay cả lão phu nhân cũng không để vào mắt.

Lúc này, Tống nương đi vào, nói nhỏ mấy câu bên tai Dương Nghi, càng nghe sắc mặt của nàng càng lạnh lẽo: “Cao Phong, có phải người có chuyện gì còn chưa nói hay không?”

“Ta thấy biểu tiểu thư nhìn không giống hoàng hoa khuê nữ, đúng không?” Mới vừa rồi Tống nương có nói, biểu tiểu thư này vừa nhìn giống như là người đã “phá thân”.

Dưới cái nhìn lạnh lẽo soi mói của Dương Nghi, trán Cao Phong lặn lẽ đổ mồ hôi hột, chỉ có thể cà lăm nói: “Đúng, đúng vậy, biểu tiểu thư đã gả cho người khác, chỉ là chồng trước của nàng ta đã chết.”

Tốt, tốt, quả thật là đại tẩu tốt của nàng! “Săn sóc” đưa thị thiếp cho tiểu thúc thì cũng thôi đi, ghê tởm hơn chính là, Từ thị chọn người nào không chọn, lại cố tình muốn đưa cô cháu gái vừa làm quả phụ không lâu của nàng ta tới đây. Một người sa cơ thất thế! Đây không phải là khinh người quá đáng sao? Từ thị nghĩ chỉ thứ hai bọn họ là đồ bỏ đi sao, có cái gì bẩn cũng muốn nhét qua nhà bọn họ!

Dương Nghi vừa tức giận, lại vừa đau lòng trượng phu bị người ta khinh khi như thế, giờ phút này Dương Nghi quả thực là hận chết Từ thị.

“Phu nhân?” Tống nương ở một bên lo âu hỏi.

Dương Nghi hít một hơi thật sâu, ép cổ hận ý này xuống, nhìn Cao Phong trên đất đang không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, cười lạnh một tiếng: “Cao Phong, lá gan của ngươi cũng thật không nhỏ nhỉ.”

“Nhị phu nhân, tha cho nô tài một lần đi, tất cả chuyện này đều là đại phu nhân làm chủ, chúng tôi chỉ là nô tài, thật sự cũng không có cách nào.” Cao Phong dùng sức dập đầu.

“Tống nương, cho người dẫn Cao Phong đi!” Dương Nghi chán ghét nói, Cao Phong là người của lão phu nhân, nàng không tiện xử trí, nhưng mà quyền cho hắn ném chút đau khổ thì nàng vẫn có.

Nhất thời, mồ hôi Cao Phong chảy ròng ròng bị người ta dẫn xuống.

“Phu nhân, sao sắc mặt người lại trắng như vậy?” Tống nương vừa quay đầu lại, phát hiện khí sắc Dương Nghi tái nhợt dọa người, nhìn một cái cũng biết là động thai khí, lập tức sốt ruột hỏi. Lúc này Đông Mai đi sắp xếp cho đám người từ Thông Châu đến cũng vừa trở lại, vừa thấy tình huống như vậy, vội sai tiểu nha đầu đi gọi Thanh quản gia mời Tô Đại phu tới đây.

“Tống nương, hai vị đại nương trong sân kia bà dàn xếp cho tốt.”

“Nô tỳ biết rồi, người cũng đừng quan tâm mấy chuyện này nữa.”

Mới vừa rồi Tống nương thấy có chỗ không đúng, liền đi Thiên viện tìm hai vị đại nương lão phu nhân đưa tới hỏi thăm chuyện của biểu tiểu thư này. Hai vị đại nương này cũng là người thông minh, biết về sau phải làm việc dưới trướng Dương Nghi, hôm nay có cơ hội lập công trạng, sao họ lại không vui lòng, vì vậy hai người thay nhau kể lại đầu đuôi gốc ngọn câu chuyện của Từ Nhược Khanh.

“Phu nhân, đừng nghĩ đến những chuyện linh tinh kia nữa, đứa bé quan trọng hơn.” Tống nương ý vị khuyên can.

Dương Nghi cũng biết hôm nay tâm tình của nàng kích động quá lớn, động thai khí, lập tức để Tống nương cùng Đông Mai đỡ nằm lên giường, cố gắng bình ổn lại tâm trạng.

Gần tối, Nhị gia đi dự tiệc về, nghe thấy Dương Nghi bị động thai khí, vội chạy đi xem, thấy sau khi uống thuốc nàng đã ổn định lại, mới từ trong miệng Tống nương biết được đầu đuôi mọi chuyện.

Nhị gia nghe xong, vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng ngoài ảm áp còn có thêm một tia cảm động.

Thật ra thì trong bữa tiệc hôm nay, cũng có người nói giỡn nói muốn đưa nữ nhi cho hắn làm thiếp. Chỉ là bị hắn cự tuyệt rồi. Có lúc đùa giỡn chính là một loại dò xét, nếu hắn đáp ứng, không chừng người ta sẽ làm thật. Hắn hôm nay đã có kiều thê, hơn nữa cũng sắp có con, những ngày sau này trọn vẹn hoàn mỹ, không muốn để cho người khác tới phá hư.

“Vì những thứ nhỏ nhặt này mà tức giận đến vậy, đáng sao?” Nhị gia ngồi ở mép giường, sờ sờ đầu Dương Nghi hỏi.

“Thiếp chỉ là tức giận đại tẩu lại đưa một nữ nhân như vậy tới chà đạp chàng chứ sao.” Dương Nghi tức giận lắm lắm.

“Chỉ là vài người không liên quan thôi mà.” Nhị gia nhàn nhạt nói.

Dương Nghi nhìn nét mặt lạnh nhạt của hắn, hiểu trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút để ý. Bất luận kẻ nào bị người thân coi thường như thế, sợ rằng cũng rất khó quên được trong thời gian ngắn.

“Biểu tiểu thư đó phải làm sao đây?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Ngày mai ta sẽ cho người đưa nàng ta đi.”

“Ừ.” Tuy nói là đại tẩu làm chủ, nhưng nếu Từ Nhược Khanh không đồng ý, chuyện này cũng không cách nào thành. Đối với loại nữ nhân mơ ước trạng phu của mình này, hôm nay rơi vào trường hợp khó chịu như thế, Dương Nghi không có nửa phần đồng tình. Người như vậy, ở lâu thêm một ngày thì chỉ gieo họa. Không chừng ngày nào đó nàng ta đắc thủ, mình muốn khóc cũng không kịp.

Ngày kế, Đồng Khoát Nhiên quả nhiên an bài gia nhân đưa Từ Nhược Khanh đi, nhưng Từ Nhược Khanh chết sống không chịu, âm ỉ muốn gặp Nhị gia Nhị phu nhân.

Sau khi Dương Nghi biết, liền phái người đi mời Từ Nhược Khanh tới đây.

Lần này Từ Nhược Khanh ra cửa, bên cạnh chỉ dẫn theo một tiểu nha hoàn, cũng không biết tối hôm qua trong nhà xảy ra chuyện gì, chỉ cho là Dương Nghi không dung được mình. Nên vừa vào cửa, nàng liền hành đại lễ với Dương Nghi: “Tỷ tỷ.”

“Người gọi ta Đồng Nhị phu nhân là được, hai tiếng tỷ tỷ này của người ta không nhận nổi.” Dương Nghi cười như không cười nhìn Từ Nhược Khanh tử tử mĩ trang điểm trước mặt.

“Nhưng —— nhưng ——” Từ Nhược Khanh muốn nói lại thôi.

Dương Nghi biết nàng ta muốn nói cái gì, nhưng lại không muốn lòng vòng với nàng ta nữa: “Ta khuyên người đừng náo loạn, ngoan ngoãn trở về, bằng không, cuối cùng người thua thiệt nhất định sẽ là người, không tin, người có thể thử xem.”

Thấy Dương Nghi nói chuyện tuyệt tình như vậy, Từ Nhược Khanh cũng lệt lết mặt nạ ôn thuần xuống: “Ta là phụng lệnh lão phu nhân tới hầu hạ Nhị gia, người không có quyền đuổi ta đi, ta muốn gặp Nhị gia!”

Dương Nghi cười nhạt một tiếng: “Nên nói người ngây thơ hay là ngu xuẩn đây? Người cũng không nghĩ thử xem, là một quả phụ, còn muốn gả vào Đồng gia chúng ta làm thiếp, xứng sao? Từ gia các người không biết xấu hổ, nhưng Đồng gia chúng ta còn biết.”

Từ Nhược Khanh phần hận nhìn chằm chằm Dương Nghi, Dương Nghi nhún mày: “Thế nào, cảm thấy lời nói của ta khó nghe? Ta nói thật với người, nếu người làm âm ỉ lên, người khác còn nói những lời khó nghe hơn ta gấp trăm lần.”

“Một người xuất thân nha hoàn như người cũng có thể làm phu nhân Đồng gia, ta đường đường là nữ nhi của Hồng Lư Tự Thiếu Khanh sao không thể vào Đồng gia chứ?”

“Đúng, ta xuất thân nha hoàn, nhưng thân ta trong sạch, Đồng gia dùng ba môi sáu sính mang tới cửa dạm hỏi làm thê. Còn người, chỉ là một thị thiếp không minh bạch! Không, phải nói, đến thiếp cũng không bằng.” Dương Nghi châm chọc nói.

“Người có ý tứ gì?” Từ Nhược Khanh cả kinh.

“Ý của ta chính là, chuyện người tới Khâm Châu này, hoàn toàn là cô cô người tự chủ trương, lão phu nhân không hề biết, mà ta cùng Nhị gia, cũng không định cho người vào cửa.” Dương Nghi nói thẳng.

Từ Nhược Khanh nghe thế, như Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Dù là cô cô nàng làm chuyện tốt, lại chẳng nghĩ cho nàng chút nào. Nói với nàng là đã xin phép lão phu nhân Đồng phủ, thì ra cũng chỉ là lừa gạt nàng. Lúc ấy thời gian eo hẹp, nàng không kịp suy xét kỹ càng, liền an vị lên đường.

Nghĩ đến vừa rồi mình còn không biết xấu hổ ỷ lại vào người ta, Từ Nhược Khanh cũng cảm thấy thẹn đến mức chân đứng không vững.

Dương Nghi thấy vậy, quyết định thêm một cây đuốc: “Thật đáng tiếc, nếu người là người khác an bài, ta ít nhiều còn có thể suy tính một chút, nhưng đây lại chính là cô cô của người đấy.”

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Từ Nhược Khanh khó chịu đứng tại chỗ. Nhớ tới lời vừa rồi Dương Nghi nói, nàng đột nhiên tỉnh táo, thật may là lúc này không có làm ầm ĩ, nếu không, thể diện của nàng thật đúng là không còn phân nào. Nếu thật như vậy, nửa đời sau coi như là phá hủy. Lại nghe thêm lời này của Dương Nghi, chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa nóng dần dần bốc cao, lại càng cảm thấy hận cô cô nàng thấu xương.

Hồi lâu, Từ Nhược Khanh mới bình ổn tâm tình, hành lễ với Dương Nghi một cái, “Đồng Nhị phu nhân, vừa rồi Nhược Khanh có gì mạo phạm, xin hãy bỏ qua cho.”

“Không sao.”

Từ Nhược Khanh khó khăn mở miệng, “Đồng Nhị phu nhân, Nhược Khanh ở đây cầu xin người một chuyện.”

Dương Nghi thấy nàng ta co được dân được, lại là người thông minh, cũng vui lòng nghe thử nàng muốn nói cái gì: “Nói đi.”

“Chuyện tới Khâm Châu lần này là do ta nhất thời nghĩ không chu đáo, mong rằng ngài có thể thương tiếc Nhược Khanh, nếu chuyện này truyền ra ngoài, hoặc để người khác biết, Nhược Khanh cũng không muốn sống nữa.” Nói xong, Từ Nhược Khanh rút vài giọt lệ.

“Chuyện này dễ thôi, những người trong nhà ta miệng đều rất chặt, sẽ không đi ra ngoài nói lung tung. Tối nay ta sẽ ra lệnh cho gia nhân, người yên tâm đi.”

“Vậy thì cảm ơn Đồng Nhị phu nhân.” Từ Nhược Khanh thở phào nhẹ nhõm, cúi người hành đại lễ.

“Khách khí rồi, người trở lại Thông Châu, cứ việc nói người tới Khâm Châu làm khách giải sầu là được.”

Từ Nhược Khanh cảm kích cười cười.

Sau khi đuổi Từ Nhược Khanh đi xong, Dương Nghi uống thêm chén cháo gà, mới để cho Tổng nương hầu hạ nghỉ ngơi.

Nếu như bọn họ thô bạo đuổi Từ Nhược Khanh đi, trong lòng nàng ta nhất định sẽ tràn đầy oán hận, thay vì oán hận mình, không bằng để cho nàng ta chuyển phần hận ý này đến trên người cô cô nàng ta, dù sao tất cả chuyện này đều là do đại tẩu nàng gây ra, không phải sao? Vì vậy Dương Nghi liền trù hoạch nên kế hoạch này.

Cuộc nói chuyện vừa rồi, đích xác là Dương Nghi cố ý, từng bước một chọc giận Từ Nhược Khanh, khiến nàng ta khó chịu, cuối cùng mới tiết lộ tất cả mọi chuyện thành ra như thế này là do Từ thị gây ra. Nàng càng khiến Từ Nhược Khanh khó chịu, thì khi công bố đáp án, Từ Nhược Khanh lại càng thêm oán hận Từ thị. Hơn nữa phần nhân tình này, Từ Nhược Khanh không những sẽ không ghi hận Dương Nghi, ngược lại sẽ càng cảm kích nàng. Trận này, Dương Nghi có thể nói là thắng lợi hoàn mỹ.

Chỉ là Từ thị, về sau thì phiền toái rồi. Nàng tin tưởng, thông minh như Từ Nhược Khanh nhất định sẽ làm cho cô cô nàng ta đau đầu không dứt. Đối với chuyện này Dương Nghi hoàn toàn không áy náy, Từ thị gây ra phiền phức, tự nhiên phải để cho nàng ta tự mình thu thập.

Từ Nhược Khanh bị đưa đi trong ngày hôm ấy, Nhị gia viết một lá thư gửi cho đại ca của hắn, uỷ chuyển nhắc tới chuyện này, cũng nhắc nhở về sau không hy vọng đại tẩu “quan tâm” đến hắn nữa

Lại nói Đồng Uẩn Nhiên sau khi nhận được thư thì giận tím mặt, hắn thật không nghĩ tới, thê tử của mình hôm nay lại càng ngày càng không biết điều. Thậm chí ngay cả chuyện trong nhà tiểu thúc cũng nhúng tay, đừng nói bây giờ bọn họ đã phân nhà, dù không có ở riêng, trên hắn cùng với lão Nhị còn có lão phu nhân, khi nào thì đến phiên nàng ta làm chủ?

Sau đó hắn về nhà phát giận với Từ thị một trận lớn, kể tiếp, suốt hai tháng không qua đêm ở chỗ Từ thị, khiến Từ thị ở trước mặt thiếp thất mất hết thể diện.

43. Chương 43

Edit: Fuly.

“Nương, sao người lại hồ đồ như vậy?” Đồng Tĩnh Thù “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” nhìn nương mình. Trước, nàng theo trượng phu về thăm người thân, hôm qua mới trở lại Thông Châu, nàng vừa nhận được tin tức liền chạy tới, chỉ sợ nương mình trong cơn tức giận lại làm ra chuyện hồ đồ gì đó.

“Ngay cả người cũng đặc biệt trở lại đây trách ta?” Từ thị thấy nữ nhi mang vẻ mặt không đồng ý nhìn mình, nhất thời bực mình, ngay cả sự vui sướng khi gặp mặt nữ nhi cũng phai nhạt.

Lần này, Từ thị không chỉ bị trượng phu mắng, mà lão phu nhân sau khi biết chuyện cũng tức giận phạt nàng đi học lại quy củ trong nửa tháng. Nửa tháng này, nàng trải qua cực kỳ gian nan. Hôm nay, mọi người trong nhà ai cũng nhìn nàng không vừa mắt, không phải châm chọc thì chính là soi mói. Nàng làm gì sai, khiến ọi người phải xa lánh như vậy, không phải chỉ đưa một thị thiếp cho tiểu thúc thôi sao? Lại nói, chuyện này cũng không thành kia mà?

Ngoài tức giận Từ thị còn cảm thấy cực kỳ uất ức, trong lòng càng căm giận Dương Nghi. Đối đầu với nàng ta thật đúng là không có chuyện tốt.

Nhìn bộ dạng cổ tình gây sự của nương mình, Đồng Tĩnh Thù cảm thấy nhức đầu vô cùng: “Nương à, con biết người không ưa Nhị thẩm, nhưng xã giao mặt ngoài người cũng phải biết chứ? Không phải muốn người lấy lòng thẩm ấy, nhưng người cũng không nên làm hư quan hệ hai nhà. Hơn nữa, Nhị thẩm ở Khâm Châu xa xôi, lại không làm phiền gì đến người, con thật không hiểu tại sao người nhất định phải gây phiền phức cho thẩm ấy?” Đồng Tĩnh Thù luôn biết nương nàng không phải là người thông minh, chỗ nên chặt thì buông lỏng, chỗ nên lỏng lại thắt chặt, không nghĩ rằng đến khi già rồi, lại vẫn không hiểu lý lẽ như vậy.

“Với thân phận như thế mà muốn ta lấy lòng nàng ta? Xứng sao?!”

“Được rồi, bây giờ chúng ta nói thử xem, sao Nhị thẩm lại đắc tội với người?”

Từ thị cố gắng suy nghĩ một chút, hình như Dương thị này thật sự không có chỗ nào đắc tội với nàng, chỉ là bởi vì nàng ta làm hại mình bị người ta trào phúng mấy câu ở trong buổi họp mặt các phu nhân, sau đó liền xác định nàng ta không vừa mắt? Sau đó nữa mình không nhận được thứ gì tốt từ tay nàng ta, nên vẫn ghi hận trong lòng. Sau, thấy những thứ lão phu nhân cho nàng ta, bất mãn trong lòng, liền có những chuyện về sau.

Dưới cái nhìn tức giận của nữ nhi, Từ thị càng nói càng nhỏ.

Đồng Tĩnh Thù nghe xong, cảm thấy rất im lặng. Theo nàng nghĩ, tất cả mọi chuyện, nguyên do là những năm này nương nàng trôi qua quá yên ắng rồi. Trở nên yếu ớt như thế, ngay cả một chút tức giận cũng chịu không nổi.

Quả thật là như thế, những năm này Từ thị thuận buồm xuôi gió, lão phu nhân là một người hòa ái, trừ việc thỉnh thoảng bắt nàng ta lập quy củ ra, căn bản cũng không làm khó gì nàng. Con trai, con dâu lại hiếu thuận, chuyện phiền lòng duy nhất, chính là vài thị thiếp kia, nhưng trượng phu đối xử với nàng ta cũng xem như là tốt, mọi chuyện cũng rất nể mặt Từ thị.

“Nương, vì vậy dừng lại đi, đừng đi tìm Nhị thẩm gây phiền phức nữa. Người hãy nghe con đây một lần đi, con là con gái người, sẽ không hại người đâu.” Quan trọng nhất là, nàng cảm thấy lão nương nhà mình căn bản cũng không phải là đối thủ của Nhị thẩm. Nàng thật sự không đành lòng nhìn lão nương nhà mình bị thua đến bể đầu chảy máu.

Thấy nữ nhi dùng ánh mắt cầu xin nhìn mình, Từ thị chẳng thể nói ra nổi lời cự tuyệt. Nếu là người khác tới khuyên, nàng nhất định sẽ không nghe lọt, thế nhưng người đang khuyên đây là nữ nhi của mình, đúng như lời nha đầu nói, nữ nhi sẽ không hại mình.

Rốt cuộc, Từ thị thở dài, đồng ý: “Được rồi, ta nghe con, không đi tìm Dương thị kia gây phiền phức nữa.”

Nghe nương nàng đồng ý, Đồng Tĩnh Thù âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hôm nay lão phu nhân cùng phụ thân đã bất mãn với nương rồi. Nếu ngày lễ ngày tết Nhị thúc cùng Nhị thẩm trở về, nương còn gây sự nữa,

sợ rằng lão phu nhân cùng phụ thân sẽ càng thêm chán ghét. Như vậy không phải cuối cùng người bị khó chịu vẫn là nương hay sao?

“Đúng rồi, nương, chuyện của Nhược Khanh biểu muội là thế nào vậy?” Đồng Tĩnh Thù nhớ tới chuyện này, cảm thấy có cái gì đó không đúng, liền hỏi ra.

“Nàng ta ấy à, sau khi từ Khâm Châu trở về, ở nhà ngây ngô buồn bực, nói muốn tới Đồng phủ ở một thời gian để giải sầu.” Từ thị không để ý nói.

“Giải sầu sao không đến thôn trang ấy? Ở đó cảnh trí tốt, lại yên tĩnh, rất thích hợp để tịnh dưỡng.”

“Nhược Khanh không thích đến thôn trang, nói ở đó quá vắng vẻ, đến ngay cả người nói chuyện cũng không có.”

“Nương, sáng mai rảnh rồi, người nói nhà ngoại đến đón biểu muội về đi.” Trong lòng Đồng Tĩnh Thù thủy chung vẫn có một nỗi lo lắng mơ hồ, liền nghiêm túc đề nghị.

“Chuyện này không cần vội, đừng đề cập đến nàng ta nữa, nói chút chuyện về Duệ ca nhi đi.”

Đồng Tĩnh Thù thấy nương nàng không để ý, cũng chẳng nhiều lời thêm nữa, chuyển qua nói về chuyện của nhi tử, Duệ ca nhi

Từ lúc đưa Từ Nhược Khanh đi xong, Dương Nghi liền bắt đầu an tâm dưỡng thai. Nháy mắt liền tới tháng Bảy, nhiệt độ ở Khâm Châu có chút thấp xuống. Bụng của Dương Nghi cũng đã bắt đầu lộ ra.

Dương Nghi tựa vào ghế mềm, chậm rãi nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

“Phu nhân nhất định là lại đang nghĩ đến Nhị gia rồi.” Xuân Tuyết mang theo một khay trái cây đến, thấy Dương Nghi như thế, liền mở miệng trên.

Dương Nghi cũng không phản bác, chỉ than nhẹ: “Đã đi hơn một tháng, cũng không biết hôm nay bọn họ như thế nào?”

“Nhị gia còn chưa từng rời đi lâu như vậy đâu, ắt hẳn cũng sắp trở về rồi?” Xuân Tuyết an ủi nàng.

Lúc này Đông Mai từ bên ngoài đi vào, liếc Xuân Tuyết một cái: “Xuân Tuyết, người lại nhắc đến Nhị gia, đây không phải là cố ý để phu nhân không ăn không ngon ngủ không yên sao?”

“Dù ta không đề cập tới, chẳng lẽ phu nhân cũng không suy nghĩ?” Xuân Tuyết nhìn Dương Nghi một cái, cười hì hì phản bác.

“Hai người các người, được lắm, dám lấy ta ra làm chuyện cười, ăn gan hùm mật gấu rồi hả?” Dương Nghi tức giận nhìn hai nha đầu cận thân này.

“Ai nha, ta nhớ tới có một việc đã quên dặn Thanh Tâm, việc này không thể trì hoãn được, phu nhân, ta đi làm đây.”

“Ừ, ta cũng nhớ ra có chuyện còn quên chưa làm.”

Nhìn hai nha hoàn nhất nhất rời đi, Dương Nghi bắt đầu đi lắc đầu một cái, lại chuyển tầm mắt sang đôi uyên ương đang chơi đùa trong ao.

Dương Nghi thở dài, làm sao lại không nhớ được chứ? Nhị gia đi đã gần một tháng rồi, trừ mười ngày trước còn nhận được một phong thư báo tin bình an ra, đến giờ cũng không nhận được tin tức nào khác, thật là khiến người ta sốt ruột.

Từ sau khi bọn họ đến Khâm Châu đóng quân chiêu mộ binh lính, liền không ngừng bị bọn cướp quấy rầy. Tuy biết vậy, nhưng những binh lính chưa từng thấy qua máu đều rất yếu ớt. Tháng trước, Lâm đại nhân ra lệnh cho các tướng lĩnh binh doanh dẫn những tân binh đã thao luyện được ba tháng bắt đầu xâm nhập vào rừng rậm phía nam, thực chiến cùng bọn thổ phỉ, gia tăng kinh nghiệm hành quân đối kháng địch. Đồng Khoát Nhiên cũng ở trong số này, như vậy mấy tên thủ hạ của hắn, tất nhiên cũng cùng đi.

Đây là một cơ hội, Đồng Khoát Nhiên không nghĩ từ chối, phải biết, vào sinh ra tử, là biện pháp hiệu quả nhất để khảo nghiệm sự trung thành của một người lính. Hơn nữa cho ba quân tướng sĩ thấy năng lực mạnh mẽ cùng sự trân trọng của hắn dành cho họ, như vậy thì rất dễ dàng thu phục được lòng người. Đây là một mở đầu cực tốt, nếu thuận lợi, về sau hắn ở Khâm Châu sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, mặc dù không nở xa kiêu thế cùng đứa bé trong bụng nàng, nhưng Nhị gia vẫn quyết định đi. Chia lìa ngắn ngủi đối lấy những ngày tốt về sau, vẫn đáng giá.

Thật ra thì, cũng là Lâm Hoán Chi thấy khoảng thời gian này hắn biểu hiện không tệ, dù phải đi làm cái gì, hắn cũng không có một câu bất mãn hay oán hận nào, điều này khiến Lâm Hoán Chi quyết định trọng dụng hắn.

Nhớ tới thân sắc kiên nghị của hắn trước khi đi, nàng sờ sờ chiếc bụng hơi nổi lên, trong mắt xẹt qua một tia nhớ nhung, chia ly đã một tháng, bụng nàng vẫn luôn nhớ hắn.

Lúc này, tiểu nha hoàn báo lại, có khách tới chơi, Dương Nghi cho gia nhân dẫn nàng ấy đến đình hóng mát. Chỗ đó mát mẻ, cảnh trí cũng tốt. Nếu người đến là người khác, nàng đã tiếp đón ở thiên sảnh rồi, chứ không phải an bài ở trong đình, chỗ tuy tốt, nhưng lại không đủ trang trọng.

Nhưng người tới là Ngụy Tình Lam, là thê tử quan tham mưu Thiệu Hàm Dung dưới trướng Nhị gia nhà nàng, nói chuyện rất hợp với Dương Nghi, liền không câu nệ những lễ nghi đó nữa. Thiệu gia nhân khẩu đơn giản, từ lúc nam nhân hai nhà lĩnh mệnh đi trừ phiến loạn, khi nào rảnh rồi Ngụy Tình Lam làm sẽ tới chơi với Dương Nghi, trên dưới Đồng phủ cũng đã quen rồi. Hai người cùng nhau cười cười nói nói, ngày trôi qua cũng không còn thấy khó khăn nữa.

Lúc Dương Nghi đến, bốn phía của đình nghỉ mát đều tỏa ra mùi thơm đậm đà.

Ngụy Tình Lam thấy nàng thân thể hồng kèn, vội bảo nàng cẩn thận: “Bụng của cô, so với hai ngày trước ta thấy hình như lớn hơn một ít.”

Dương Nghi được Đông Mai đỡ, ngồi xuống, cười đáp: “Ta ngày ngày nhìn nó, cũng không có cảm giác này.”

Ngụy Tình Lam nhìn bụng Dương Nghi, trong lòng không nhịn được cảm thấy hâm mộ. Trước đó vài ngày, lúc bụng Dương Nghi còn chưa lộ ra thì nàng còn chưa có cảm giác gì, giờ phút này thấy bụng của nàng ấy, cũng không khỏi sờ sờ bụng mình. Thầm than, cũng chỉ có thể trách bụng mình không có tiền đồ thôi. Điều đã thành thân gần hai năm rồi, còn chưa có tin tức gì. Người ta mới vừa thành thân chưa tới nửa năm, đã có thai, khoảng sáu bảy tháng nữa, là trở thành mẹ rồi.

Dương Nghi biết tâm tư của nàng ấy, nhưng chuyện này nàng cũng không thể giúp được. Nàng dùng canh tứ vật cùng lá ngải cứu để điều lý thân thể, nhưng những thứ này chưa chắc đã hợp với thân thể nàng ấy. Nhưng là, nói cho nàng ấy biết cũng không có gì xấu. Dương Nghi nghĩ, dạy phương thuốc này cho nàng ấy cũng không sao. Có được hay không là tùy vào ý trời.

Nghĩ như vậy, Dương Nghi liền phát tay một cái, cho tất cả gia nhân lui ra, chỉ để lại hai nha hoàn cận thân là Xuân Tuyết, Đông Mai.

Ngụy Tình Lam vừa nhìn liền biết Dương Nghi có chuyện muốn nói với mình, vì vậy nàng giương mắt nhìn sang.

“Kinh nguyệt của cô có luôn chính xác không?” Dương Nghi nhẹ giọng hỏi.

Thấy Dương Nghi hỏi vấn đề tư mật như thế, mặt Ngụy Tình Lam đỏ lên, nhưng vẫn hơi lắc đầu, trả lời vấn đề của Dương Nghi, “Không chính xác, có lúc là đầu tháng, có lúc là giữa tháng, có lúc là cuối tháng.”

“Vậy cô có đi xem đại phu chưa?”

Ngụy Tình Lam vẫn lắc đầu, theo ý nàng, có con hay không là tùy thuộc vào duyên phận, trong số nàng quen biết có mấy người, dưới gối cũng không có con, đều đã thỉnh không ít đại phu, uống không ít thuốc, nhưng vẫn không thấy có động tĩnh. Huống chi nàng mới thành thân được hai năm, có những người thành thân đến bốn năm năm mới có con kia mà. Cho nên, mặc dù cảm thấy sốt ruột nhưng có lẽ chỉ là thời cơ chưa tới thôi.

“Tình Lam, trước kia ta cũng giống như cô vậy, chẳng qua ta biết thân thể nữ nhân chúng ta là phải điều lý. Điều lý tốt rồi, mới có thể mang thai. Ta đề nghị cô nên tìm cơ hội đi xem đại phu thử đi, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài dự đoán cũng không biết chừng. Ừ, chỗ này ta có hai cách, là cách ta thường dùng, một là canh tứ vật, một là dùng lá ngải cứu ngâm chân. Chỉ là canh tứ vật canh sau khi mang thai ta đã ngừng. Còn lá ngải cứu thì ngược lại vẫn dùng.” Thiệu Hàm Dung, Ngụy Tình Lam đều là cô nhi, trong nhà cũng không có trưởng bối, không hiểu những thứ này là bình thường.

“Cô nói là, ta vẫn chưa mang thai, là bởi vì thân thể của ta không tốt, kinh nguyệt không đều tạo thành?” Ngụy Tình Lam không dám tin nhìn Dương Nghi.

“Hơn phân nửa là nguyên nhân này. Chỉ là cô nên đi xem đại phu thì tốt hơn, dù sao ta không phải đại phu.” Trong lúc nói chuyện, Dương Nghi viết ra nguyên liệu của canh tứ vật.

Ngụy Tình Lam nhận lấy phương thuốc, cẩn thận cất đi, sau đó trình trọng hành đại lễ với Dương Nghi. Dương Nghi vội sai Đông Mai đi đỡ dậy.

Ngụy Tình Lam cự tuyệt, cảm kích nói: “Nếu cô nói là thật, vậy cô chính là đại ân nhân của Tình Lam rồi, cô nhận nổi phần lễ này.”

Dương Nghi thấy không ngăn được, cũng đành phải để tùy nàng ấy, hai người lại ngồi xuống nói chuyện một lát.

Nhưng Dương Nghi thấy nàng ấy ngồi ở đó, thỉnh thoảng lại nhấp nhồm, không yên, cũng hiểu trong lòng nàng ấy sốt ruột, liền cũng không miễn cưỡng nàng ấy ở lại bởi mình nữa: “Được rồi, ta biết trong lòng cô sốt ruột, cũng không giữ cô nữa, cô nhanh đi về đi.”

Ngụy Tình Lam vội đứng lên: “Ta cũng không khách khí với cô nữa, trong lòng ta quả thật đang nóng vội, lần này xin cáo từ trước vậy, ngày mai ta lại tới đây quấy rầy.”

Dương Nghi sai Đông Mai đi tiễn khách.

44. Chương 44

Edit: Fuly.

“Lâm phu nhân, hoa Hải Đường của quý phủ nở thật là đẹp.” Dương Nghi đứng ở trong đình nhìn hai gốc Hải Đường đang nở trong sân, khen.

Mặc dù lần trước lúc tiểu công tử Lâm phủ tắm ba ngày thì Lâm phu nhân từng dặn dò Dương Nghi gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, nhưng Dương Nghi cũng không làm thật. Quả nhiên, sau này Dương Nghi vẫn kêu nàng ấy là Lâm phu nhân, cũng chưa thấy phản bác, liền hiểu được lúc đó nàng ấy cũng chỉ là nhất thời khách khí thôi.

“Quả thật, nơi này gần phía nam hoa nở sớm hơn nhiều.” Lâm phu nhân gật đầu cười nói, ngay sau đó ân cần hỏi: “Hôm nay thân cô công kênh, trượng phu lại đang ở bên ngoài, nếu cần cái gì, thiếu cái gì, cứ nói với tôi.” Dương Nghi thức thời, Lâm phu nhân quả thật là càng xem càng yêu. Cộng thêm nam nhân của nàng ấy được trượng phu mình tín nhiệm, nàng cũng vui lòng chăm sóc cho Dương Nghi nhiều hơn một chút.

Dương Nghi sờ sờ bụng, cười nói cảm ơn: “Tạ Lâm phu nhân quan tâm, trong nhà trên dưới đều do Thanh thúc chuẩn bị, cũng chưa từng thiếu cái gì.” Đang khi nói chuyện, nàng bưng chén lên uống chút nước, đợi nàng để xuống thì Đông Mai sau lưng kịp thời thêm vào.

Ở bên ngoài, trừ nước trắng ra, Dương Nghi không dám tùy ý ăn uống. Cũng không phải hoài nghi đồ ăn ở Lâm phủ bị người ta động tay chân, mà nàng sợ trong lúc vô tình ăn phải cái gì đó không tốt cho thai nhi. Cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nửa tháng trước, khi Dương Nghi đang nóng ruột không dứt, Nhị gia cho người đưa tin báo bình an, nói là bên kia có chuyện trì hoãn, sợ còn phải ở bên ngoài bận rộn thêm một thời gian, bảo nàng chớ nên lo lắng. Nhận được tin, mặc dù trong lòng Dương Nghi hơi thất vọng, nhưng cũng biết nhất định là có chuyện quan

trọng, hần mới không phân thân ra được, cũng có thể thông cảm một chút, hôm nay chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Lâm phu nhân khẽ vuốt cằm, thấy đĩa điểm tâm trước mặt Dương Nghi vẫn không thay đổi, trong lòng sáng tỏ, nhưng cũng không nói gì, Đồng nhị gia đã hai mươi mấy tuổi rồi mới có huyết mạch này, chẳng trách Dương Nghi khẩn trương đến thế. Nếu Dương Nghi gặp chuyện không may ở chỗ mình, cũng thật không hay.

“Lâm phu nhân, nhìn bộ dáng hồng nộn này của nàng ấy, nào giống như thiếu thứ gì đâu chứ, ngài cũng đừng quan tâm đến nàng ấy nữa.” Người đến là hôm nay là phu nhân Mạc Lan chi của Quan phòng thủ, chỉ thấy trên đầu nàng cài một đóa hoa hải đường, cười tủm tỉm trêu ghẹo.

Lâm phu nhân cũng cẩn thận nhìn bụng Dương Nghi, cười phụ họa: “Đúng vậy, thai này Đồng phu nhân nuôi cực tốt, cũng là ta đa tâm.”

“Cũng may là đứa bé này không quá quậy phá, chẳng qua ta vẫn muốn cảm ơn Lâm phu nhân đã quan tâm.”

Đây chỉ là một buổi gặp mặt nhỏ, người đến cũng không nhiều, chỉ bốn năm người, nhưng chức vị không thấp. Người có giao tình tốt nhất với Lâm phu nhân, Tôn phu nhân, có chuyện không phân thân ra được, cho nên lần này không đến.

“Lâm phu nhân, nghe nói ít ngày nữa Lâm đại nhân sẽ triệu tập dân chúng khai khẩn đồng ruộng?” Uống được nửa chung trà, Mạc Lan chi mới hỏi.

Lâm phu nhân cười nhìn nàng một cái: “Tin tức của cô cũng thật linh thông.”

“Nào có.” Những chuyện này, Lâm đại nhân không lộ ra một hai, sao trượng phu họ có thể biết chứ

Thần kinh Dương Nghi run lên, biết chủ đề chính đã tới, lập tức chen vào một câu: “Lâm đại nhân ”quang huy tế nguyệt“, vì dân chúng Khâm Châu cúc cung tận tụy, chúng ta đều biết.” Khai khẩn đồng ruộng? Thật quá tốt, chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng có hành động rồi. Tới Khâm Châu đã một thời gian, chi tiêu trong nhà trước giờ vẫn là từ số vốn ban đầu trên tay nàng, thật ra thì từ tháng Tư nàng đã nói Thanh thúc mua lại vài cửa hàng ở khu phố chính, bán chút vải vóc, quần áo may sẵn, nhưng buôn bán vẫn không có gì khởi sắc. Thương nhân bây giờ, căn bản đều là làm nhà buôn (tây bán đông mua) kiếm chút bạc, nếu không có tinh lực đi thương chuyển, không bằng mua chút đồ ở địa phương để buôn bán cũng được. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn nên bán chút thực phẩm thì tốt hơn, nhưng đất đai trồng trọt ở Khâm Châu thật sự là quá ít, có bạc người ta cũng không nguyện ý bán. Nàng cũng muốn cho người đi khai khẩn một chút đất để trồng lương thực, nhưng Lâm gia không động, nàng sao dám động?

Lâm Hoán Chi trẻ trung khỏe mạnh, là một người biết tiến thủ, sau khi hần đến Khâm Châu, dùng thủ đoạn sét đánh đứng vững gót chân, tiếp đó, ra mệnh lệnh thi hành từng hạng mục một. Khâm Châu này, từ một nơi bần khổ, dần dần toả sức sống. Hôm nay binh sĩ trong binh doanh ước chừng có khoảng năm vạn người, quân đội ở Khâm Châu không thể chờ để thành thực như ở Vân Châu, có thể trong gần nửa năm chiêu mộ được năm vạn binh lính đã coi như là rất tốt rồi.

Vùng Tây Nam ở Khâm Châu bần khổ, nhân khẩu ít, đất canh tác tất nhiên cũng không nhiều, đất hoang cùng đất bị bỏ hoang tăng lên ước chừng 1000 khoảnh, rất nhiều nơi không có lực khai khẩn cùng trồng trọt. Khâm Châu địa thế quá cao, bất lợi trong việc trữ nước. So sánh với mấy thành châu đối diện ở hướng đông mà nói, đất đai quá mức khô cằn. Từ khi binh doanh Khâm Châu được thành lập, người dân các nơi không ngừng đến Khâm Châu, nhưng Khâm Châu cũng không thể tự cấp tự túc, đại đa số lương thực đều được chuyển từ nơi khác tới, vấn đề thiếu lương càng ngày càng cấp bách.

Sau khi chiêu mộ binh lính cùng xây dựng binh doanh xong, Lâm Hoán Chi liền viết một quyển tấu, bẩm rõ tình huống Khâm Châu, thỉnh cầu hoàng thượng hạ chỉ khích lệ khai hoang. Hôm nay thánh chỉ chỉ vừa mới được ban ra, vẫn còn đang ở trên đường, chuyện này vẫn còn là bí mật, cũng không biết ý của Thánh thượng thế nào. Nhưng Lâm đại nhân vẫn là người nhận được nhiều tin tức nhất, nhìn dáng vẻ của Lâm phu nhân, hơn phân nửa là chuyện tốt.

Năm xưa, Đường Kim Thánh Thượng rất hưởng ứng việc khai hoang. Còn từng lập chỉ tiêu mỗi địa phương

khai hoang được bao nhiêu cùng thành tích của quan viên địa phương. Như quan viên đốc phủ, trong vòng một năm phải khai khẩn hai ngàn Khoảnh là đạt chỉ tiêu; 6000 Khoảnh tăng thêm một cấp. Còn, quan viên phủ, khai khẩn tới 1000 Khoảnh là đạt chỉ tiêu; hai ngàn Khoảnh tăng thêm một cấp. Việc này lúc ấy, đã nhắc lên một lần sóng khai hoang. Không ít quan viên mượn cơ hội này thăng quan, nhưng cũng có không ít người bởi vì khai khẩn không thật, khai mang mà bị tội, mất chiếc *mũ chuồn chuồn.

*Mũ quan thời xưa.

Đáng tiếc, sau khi làn sóng khai hoang này kết thúc, mấy năm sau Hoàng Hà xảy ra nạn hồng thủy, quanh sông Hoàng Hà bởi vì khai khẩn quá độ, khiến cho liên tiếp mấy năm ngập úng nghiêm trọng. Lúc ấy có vị đại học giả chỉ ra tác hại của việc này, Dương Kim Thánh Thượng rất khó tiếp nhận, cuối cùng tạo thành kết cục vị học giả này chết vì can gián. Sau đó lại bạo phát vụ án mấy quan lại vì ham thăng quan nói dối việc khai khẩn. Đến đây, Dương Kim Thánh Thượng bị đả kích nghiêm trọng. Sau liền hủy bỏ điều lệ khai hoang này. Đổi thành, ruộng hoang vô chủ, các quan châu huyện cấp giấy phép, khai khẩn trông trọt, canh tác lâu dài, miễn thuế ba năm. Khoảng ba năm sau, quan lại tiến hành thanh tra ghi lại vào sổ điền, căn cứ vào thực tế mà tiến hành thu thuế.

Những chính sách sau này nhìn chung vẫn có ích, nhưng so với trước đó thì không được, nó đả kích nghiêm trọng tính tích cực khai hoang của nhân dân. Vì vậy Lâm Hoán Chi mới viết một bản tấu khẩn cầu, hi vọng hoàng thượng có thể ở nơi lồng chính sách. Nếu không, các nơi trong cả nước đều có đất khai hoang thì so ra Khâm Châu thật đúng là kém hơn nơi khác.

Nhưng lúc này đã là gần tháng Tám, những mảnh đất hoang kia dù được khai khẩn, sợ cũng bỏ lỡ nửa năm mùa vụ rồi. Nhưng mà chuyện này cũng không còn cách nào khác, lúc trước Lâm Hoán Chi vẫn luôn bận rộn việc binh doanh, sau khi mọi thứ đã ổn thỏa mới có thể bắt tay vào xử trí chuyện khai khẩn đất hoang, nói thế nào cũng không thể đầu đuôi lẫn lộn được. Nhưng dù không thể trông lúa thì vẫn còn có thứ khác, cũng không sợ là không được.

“Ha ha, trong việc này chẳng lẽ chỉ có công lao của mình chàng ấy thôi sao?” Mặc dù ngoài miệng Lâm phu nhân khiếm tốn, nhưng sự thỏa mãn trong mắt chẳng thể gạt được người khác.

Dương Nghi cùng Mạc Lan Chi đều chỉ cười cười không nói nữa.

Lúc này, một lão ma ma ôm tiểu công tử Lâm gia đã tỉnh ngủ tới. Đứa bé kia vừa thấy Lâm phu nhân liền đưa tay đòi bế, Lâm phu nhân ôm hân, đặt ở trên đầu gối.

Nàng ta trêu chọc tiểu tử trong ngực, cười nói: “Chuyện trong quan trường ta không hiểu, những phụ nhân như chúng ta, chỉ cần giúp chồng dạy con, xử lý tốt nội viện, quản lý tốt cửa hàng trong tay, nhàn rồi có thể chuẩn bị thêm ấy đứa nhỏ vài thôn trang, đất đai ..., vậy là tốt rồi.”

“Ai, chỉ là Khâm Châu này, chúng ta ở cũng gần nửa năm, tình huống thế nào, trong lòng mọi người ắt cũng hiểu. Sợ rằng, mau thì chúng ta phải ở nơi này ba năm rưỡi, lâu thì vài chục năm cũng có. Các người đừng thấy trên tay ta sản nghiệp, đất đai nhiều, nhưng con cái dưới gối cũng không ít, đợi bọn chúng từng đứa một lớn lên, lấy ra một phần, thì cũng chẳng là bao nhiêu. Nếu không có thu vào, chỉ toàn dựa vào trước kia mà chống đỡ, của cải giàu có thì còn tốt, chứ nếu của cải yếu kém, sợ rằng bây giờ cũng đau đầu không dứt đi?”

“Những lời này của Lâm phu nhân đúng là tiếng lòng của ta, không dối gạt Lâm phu nhân, hôm nay ta thật sự có chút chống đỡ không nổi rồi. Bây giờ vừa mở mắt ra, trên dưới đều cần dùng đến tiền, chỉ mới mấy tháng, đã khiến chúng ta sắp chết đói. Tiết kiệm thì lại vô năng, kính xin Lâm phu nhân chỉ cho ta một con đường. Bằng không, chẳng tới hai tháng, ta sợ là ngay cả rau cải cũng ăn không nổi.” Dương Nghi buồn rầu nói. Ở trước mặt Lâm phu nhân, ra vẻ yếu thế là cần thiết. Cấp trên phần lớn không thích những thủ hạ quá bình tĩnh trấn định, như vậy sẽ khiến cho hắn cảm thấy người không để hắn trong mắt.

Hơn nữa bọn họ mới phân nhà với Đồng gia, không phải là nền tảng nông cạn sao?

Quả nhiên, nụ cười của Lâm phu nhân càng đậm hơn.

Mạc Lan Chi hòa theo, ai oán nói: “Đúng vậy đấy, cái nơi Khâm Châu quỷ quái này, đừng nói đến việc xây nhà mua đất hoàn toàn chẳng thể chen vào. Chúng ta đã đến đây nửa năm nên chắc mọi người cũng biết,

cả thành đều hoang sơ vắng vẻ, cửa hàng chẳng có mấy, nhân khẩu lại còn chưa bằng một huyện của kinh thành. Bây giờ mặc dù tốt hơn một chút, nhưng dân cư trong thành đều là lưu dân mới dời vào, đều rất nghèo. Cửa hàng kia của nhũ mẫu ta đến bây giờ vẫn còn làm ăn thua lỗ đấy. Gần nửa năm qua, lương thực chúng ta ăn hàng ngày có lúc nào là không phải được đưa đến từ trong thôn trang của mình? Muốn mua một ít đất để canh tác, nhưng có tiền lại chẳng mua được, càng nghĩ càng thấy ảm ức.”

“Các cô đấy, Dương Kim Thánh Thượng nhân từ, khích lệ dân chúng khai khẩn đất hoang, tự cấp tự túc, sao các cô không đi thu xếp để cho gia nhân khai khẩn một chút, ngược lại tới chỗ ta đây khóc than, đây là cái đạo lý gì chứ?”

Nghe lời này, mắt Dương Nghi lóe lên, khẽ nhìn Mạc Lan Chi một cái, lời này của Lâm phu nhân coi như là khẳng định rồi. Lúc trước bọn họ vẫn không dám hành động, đơn giản đúng là đang đợi, hôm nay xem như đã đợi được.

Một lát sau, Lâm phu nhân lại tiết lộ một chút, nói Thánh thượng miễn thuế sáu năm cho đất mới khai hoang ở Khâm Châu. Điều này lại càng khiến Dương Nghi mừng rỡ.

Thật ra thì khai hoang cũng có nguy hiểm, có những nơi, đất đai rất cằn cỗi, dù mất mấy năm, thu hoạch cũng không tốt. Chỉ là khai hoang xong rồi rao bán, phần thắng vẫn tương đối lớn, theo như chánh lệnh Thánh thượng ban bố, đất mới khai hoang, trong vòng sáu năm miễn thuế và lao dịch, mặc dù điểm này đối với bọn họ mà nói, không có ý nghĩa gì, vì bọn họ vốn đã được miễn thuế đất. Nhưng với dân chúng mà nói, lại là chuyện may mắn khó có được. Đất vừa khai hoang, mấy năm đầu thu hoạch ít, nếu đều phải nộp lên, như vậy công sức của họ không phải đều mất trắng sao. Sẽ đã kích nghiêm trọng đến tính tích cực của người dân. Đợi thánh chỉ này hạ xuống, sẽ có rất nhiều lưu dân nghe tiếng mà tới, đến lúc đó, nàng cũng không cần sợ thiếu nhân thủ nữa.

Cuối cùng, lại được biết thêm một chút tính toán của Lâm đại nhân. Binh doanh Khâm Châu ở phía Nam, Lâm Hoán Chi chuẩn bị thống lĩnh binh sĩ lên phía Bắc lấy 300 khoảnh làm đồn điền, còn lại để nhân dân tự do khai khẩn, dĩ nhiên, cũng không hạn chế thương nhân muốn người khai khẩn.

Dương Nghi biết được điểm này đúng là tiết kiệm được không ít công phu. Ít nhất việc thăm dò đất đai phì nhiêu hay không, có thể trừ ra nơi Lâm đại nhân muốn, tránh khỏi đến lúc đó phải làm công không.

Tương lai thật tươi sáng, mắt thấy bọn họ sẽ có một khoảng đất lớn, tâm tình những nữ nhân đang ngồi đều không tệ.

Lúc này, ở *cửa Thủy Hoa truyền đến tiếng tranh chấp, khiến cho Lâm phu nhân khẽ nhíu mày: “Ngoài kia đang ồn ào gì đó? Không thấy trong nhà có khách sao?”

Một ma ma vội vàng tiến lên đáp lời: “Bẩm phu nhân, Vương di nương cầu kiến.”

*Cửa thủy hoa (cửa nóm tua): một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

45. Chương 45

Edit: Fuly.

Một ma ma vội vàng tiến lên đáp lời: “Bẩm phu nhân, Vương di nương cầu kiến.”

“A ——” Lâm phu nhân như có như không nhìn Dương Nghi một cái, thấy nàng không có phản ứng gì, mới quay đầu lại, nhíu mày nói: “Nàng ta cầu kiến, ta liền nhất định phải gặp sao?”

Thấy Lâm phu nhân không vui, nha hoàn hầu cận bên cạnh nàng ta lập tức đứng dậy: “Trần đại nương, bà làm việc thế nào vậy? Thật là một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong! Không thấy trong sân đều là khách quý sao? Nếu như bị Vương di nương đụng phải thì làm sao xử lý hả?”

Trần đại nương bị mắng, trong lòng đầy hối hận, vừa rồi đáng lẽ không nên tham lam nhất thời, thu bạc nàng ta đưa tới. Thật ra thì Trần đại nương mở một mắt nhắm một mắt như thế, chủ yếu vẫn là thấy Vương di nương này cũng là người được sủng ái, bởi vì một tháng luôn có ba bốn bữa lão gia nghỉ ở chỗ

nàng ta, nên bà mới ôm thái độ có thể không đắc tội thì không cần đắc tội, cộng thêm nàng ta đưa tới hai lượng bạc, không ít đâu.

Trần đại nương bị làm khó: “Nhưng Vương di nương nói. . . nói. . .” Lời này bà nhất định phải chuyển giao, nếu không, cả hai bên đều đắc tội, bà cũng quá thua thiệt.

“Nói gì hả ?”

Trần ma ma cắn răng một cái, nói: “Nàng ta nói, biết chủ tử cũ trước kia cũng ở đây, nếu nàng ta không tới bái kiến, sẽ cảm thấy rất có lỗi, cầu xin phu nhân thành toàn.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người lại rơi vào trên người Dương Nghi.

Dương Nghi cười khổ, Vương Thiển Vân này là có ý gì vậy, không gây sự với nàng thì không chịu nổi à? “Lâm phu nhân thỉnh tùy ý, ta đây từ trước đến giờ không có thói quen sai bảo nô tài nhà người khác.”

Thái độ này của Dương Nghi rõ ràng là không muốn nhúng tay vào, Lâm phu nhân hài lòng gật đầu một cái: “Nếu Vương di nương có lòng như vậy, thì kêu nàng ta vào đây đi.” Những người đang ngồi đây cũng coi như là thân cận với nàng, thật sự không cảm thấy quá mức ngại ngùng gì, nếu Vương Thiển Vân này muốn tự rước lấy nhục nhã, vậy nàng cũng sẽ không ngăn cản.

Trần ma ma được lệnh, vội vàng đứng dậy, xoa xoa mồ hôi trên trán, lui xuống.

Bên kia, Vương Thiển vân đứng ở ngoài cửa thủy hoa, tay vô thức nắm chặt khăn tay, nàng cũng hiểu được nước cờ này đi vô cùng “nát”, nhưng nàng thật sự là không còn cách nào. Từ sau buổi tiệc chọn đồ vật đoán tương lai kia, cũng gần 5 tháng rồi, nàng mới thấy con trai được hai lần. Những ngày thường, phu nhân sẽ không dễ dàng cho nàng gặp con trai. Mất thấy con mình sắp bị phu nhân chiếm đoạt hoàn toàn, cũng nhận không ra nàng, nàng làm sao có thể không gấp?

Vốn là, chuyện phu nhân đãi khách ở vườn hoa hậu viện, nàng cũng không để ý lắm, vừa rồi có nha hoàn báo lại, nói thấy Lưu đại nương ôm Ý ca nhi đến vườn hoa. Nàng liền vội vã chạy tới, cho nha hoàn dẫn ma ma giữ cửa thủy hoa đi. Vốn định lặng lẽ đi vào, làm bộ như trong lúc vô tình gặp gỡ, sau đó nói lên yêu cầu ôm Ý ca nhi, trước mặt khách nhân, phu nhân chắc chắn sẽ đồng ý.

Nhưng chuyện xấu đi ở chỗ bị Trần đại nương này nhìn thấy, chặn ngoài cửa, còn xảy ra tranh chấp. Nhưng cơ hội hôm nay khó có được, muốn nàng bỏ qua cơ hội gặp con trai lần này, nàng lại càng không cam tâm.

Trong lúc bất chợt, nàng liền nghĩ đến kế sách này, nói Trần ma ma giúp nàng truyền lời.

Vương Thiển Vân cũng không ngu ngốc, mấy tháng qua, nàng đã mơ hồ hiểu rõ nguyên nhân lão gia đối với nàng có vài phần kính trọng. Có lúc lão gia đến, nàng nói nhiều hơn một chút về những chuyện trước kia ở Vân Châu, lão gia luôn rất vui mừng. Mặc dù nàng rất không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không nghĩ đến việc làm thế nào tạo mối quan hệ với Đồng Nhị phu nhân.

Đối với việc có thể làm chuyện này thuận lợi hay không, Vương Thiển Vân có lòng tin rất lớn.

Trước kia, bởi vì nương cùng muội muội của nàng, quan hệ của hai người cũng không tốt, hôm nay nàng tặng cho Dương Nghi cơ hội khoe khoang trước mặt mình; hơn nữa dù nói thế nào, nàng cũng là ái thiếp của cấp trên Đồng Nhị gia, lấy thân phận này bái kiến Dương Nghi, lấy tuổi tác của Dương Nghi mà nói, hẳn là sẽ không muốn cự tuyệt đâu? Còn nữa, hành động lần này cũng có thể biểu hiện rằng nàng không quên “gốc”, một mũi tên hạ hai con chim, thật quá tốt rồi.

Dù cho Dương Nghi cự tuyệt thì sao chứ? Đây chỉ là cái cớ nàng lấy để có thể đi vào mà thôi, mặc kệ thái độ của Dương Nghi như thế nào, kết quả đều không thể cải biến. Dương Nghi bằng lòng gặp nàng, điều này tất nhiên không tệ, lão gia cùng phu nhân ít nhiều cũng sẽ xem trọng nàng thêm hai phần. Nếu không muốn gặp, thành ý của nàng cũng đã bày ra rồi, thanh danh không quên “gốc” tới tay là điều khẳng định.

Dĩ nhiên, nàng đường đột cầu kiến, trong lòng phu nhân không vui là nhất định. Nhưng mà nghĩ đến mấy tháng này, mặc kệ nàng biểu hiện nghe lời như thế nào, phu nhân cũng không cho nàng đến gần con trai nửa phân, như vậy có thể thấy được thái độ của phu nhân, vậy nàng còn có cái gì mà phải sợ hãi chứ?

Huống chi, trong tay nàng còn có một lá bài chưa dùng đến. Lúc trước còn ở Vân Châu, trong lúc vô tình nàng phát hiện ra một chuyện rất cơ mật của Nhị gia, nếu vận dụng thỏa đáng điều bí mật này, đủ để có thể gia tăng phân lượng của nàng ở trong lòng lão gia.

Cho nên, dù phu nhân muốn khiến nàng khó chịu, nhất định cũng sẽ đồng ý cho nàng tiến vào trong, đây là kết quả kém nhất.

Nghĩ đến đây, Vương Thiển Vân cắn cắn môi.

Không bao lâu sau, Vương Thiển Vân được Trần đại nương truyền lời, nhìn bà ta cảm kích cười cười. Trần đại nương vội dời mắt sang một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, dạy dỗ một lần là đủ rồi, phu nhân rõ ràng không muốn gặp Vương di nương, tránh được lúc này đã là may mắn, nếu lần sau bà còn không có mắt phạm phải lần nữa, thần tiên cũng không cứu được.

Thấy Trần ma ma như thế, Vương Thiển Vân cắn cắn môi, sau đó đi vào hoa viên.

“Phu nhân.” Vương Thiển Vân hướng Lâm phu nhân hành lễ của tì thiếp.

Lâm phu nhân thấy sau khi nàng ta đi vào, đôi mắt liền dính vào trên người đứa bé trong ngực nàng, cũng không để ý tới, chỉ dùng một tay đùa với đứa bé, nói: “Không phải nói muốn bái kiến Đồng phu nhân sao? Người đang ở đây, sao không nhanh qua đó hành lễ?” Người đã muốn bái kiến, vậy thì quỳ hành đại lễ đi, như vậy mới biểu hiện rõ có thành ý, không phải sao?

“Vâng ——” Trong mắt Vương Thiển Vân xẹt qua một tia không cam lòng, nhưng rất nhanh liền bị nàng ta che giấu.

“Miễn đi, lúc nhà các người cỗi tạ, ta còn chưa có gả vào Đồng gia, cùng người cũng không có tình cảm gì có thể nói, nhận lễ này của người có chút hữu danh vô thực. Nhưng xem ở thân phận lúc trước người từng là gia nhân của Đồng gia, ta vẫn phải chỉ điểm người hai câu. Người hôm nay đã là nô tài của Lâm gia, nên toàn tâm toàn ý suy nghĩ ặt mũi của chủ tử, đừng cứ nghĩ đến việc chu toàn mọi thứ. Chuyện ngày hôm nay không thể làm tiếp, hiểu chưa?”

Nhận lễ này của nàng ta, liền đại biểu còn phải dính líu đến Vương Thiển Vân, Dương Nghi cũng không muốn Vương Thiển Vân được hả hê. Mà lời nói vừa rồi của nàng, cũng coi như là một bài học nho nhỏ, chặt đứt suy nghĩ của nàng ta, tránh việc về sau nàng ta lấy mình làm có sinh sự.

Vương Thiển Vân cũng không ngờ tới Dương Nghi nói chuyện không nề tình như thế, một câu “chu toàn mọi chuyện”, hung hăng tát nàng một cái, người quanh mình cũng cảm khản che miệng cười. Mặt của Vương Thiển Vân lúc trắng lúc xanh, ngay sau đó liền hồng vành mắt: “Mặc dù Đồng phu nhân không nhận ta đây là nô tài, nhưng Vương gia chúng ta vẫn luôn nhớ kỹ Nhị gia, xin ngài chăm sóc Nhị gia thật tốt.”

Nhanh như vậy đã hồi phục lại từ trong đả kích? Trong lòng mọi người cũng coi trọng Vương Thiển Vân thêm một phần, nhưng mà điều này cũng nói rõ Vương Thiển Vân là kẻ khó đối phó, lại càng thêm bội phục Lâm phu nhân, Lâm phu nhân đến cả Vương di nương này cũng “dọn dẹp” được gọn gàng như thế, có thể không khiến cho người khác bội phục sao? Nếu là tì thiếp nhà các nàng đều giống như Vương di nương này, sợ là khiến họ phải cực kỳ đau đầu rồi.

Lời này nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ cục. Dương Nghi bưng chén lên, khẽ nhấp một miếng, đến cả ánh mắt cũng lười cấp cho nàng ta: “Cái này cũng không nhọc người phải phí tâm.”

“Được rồi, người đã nhớ thương Đồng gia như vậy, thì nhanh đến hành lễ đi.” Lâm phu nhân dứt lời, xoay đầu lại nhìn Dương Nghi nói: “Ta biết cô xưa nay không để ý đến những thứ này, nhưng giờ hãy để cho nàng quỳ hành lễ với cô một lần, cũng vẹn toàn phần tình nghĩa chủ tớ của nàng với Đồng gia, thế nào?”

Lâm phu nhân thấy thái độ của Dương Nghi không quá để ý đến Vương Thiển Vân, không có ý định làm chỗ dựa cho nàng ta, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, lại mơ hồ cảm thấy có chút đáng tiếc. Về tương đối mà nói, phần đáng tiếc này cũng không nhiều. Hôm nay quan hệ của nàng cùng Dương Nghi không tệ, dù cho không có Vương Thiển Vân, cũng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà, đây mới là nguyên nhân Lâm phu nhân nói ra những lời này.

Dương Nghi từ chối cho ý kiến, xem ra, Lâm phu nhân là quyết tâm muốn cho Vương Thiển Vân một bài học rồi: “Nếu Lâm phu nhân đã nói như vậy, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Vương Thiển Vân mạnh mẽ hành đại lễ, quỳ lạy, tổng cộng dập đầu chín cái, mỗi cái đều đủ mười phần. Những phu nhân xung quanh đều là người tinh mắt, chỉ một chút bột xén “nguyên vật liệu” cũng không thoát khỏi ánh mắt bọn họ, Vương Thiển Vân vừa rồi đã ăn một chút thua thiệt, tất nhiên không muốn bị những người này lên án nữa, nói năng không thật tâm.

Dập đầu xong, Vương Thiển Vân được nha hoàn Kim Tinh bên cạnh nâng dậy, đứng lên.

“Phu nhân ——” Vương Thiển Vân nhìn đứa bé trong ngực Lâm phu nhân, muốn nói lại thôi.

Lâm phu nhân ôm đứa bé, cười: “Được rồi, ta biết ngươi là người có ơn tất báo. Ý ca nhi mệt rồi, ta cho Lưu nương ôm hắn trở về dỗ hắn ngủ, ngươi cũng đi theo xem một chút đi.” Vương di nương, cố gắng quý trọng cơ hội lần này đi, tiếp đó, ba tháng sau ngươi sẽ chẳng còn cơ hội nhìn thấy Ý ca nhi nữa đâu.

“Tạ phu nhân ——” Vương Thiển Vân vui mừng nói. Nàng cũng biết, kế sách này nhất định sẽ có hiệu quả.

Bị Vương Thiển Vân náo loạn, một nhóm người cũng không còn tâm tư ngắm hoa nữa, cộng thêm mục đích đều đã đạt được, thấy Lâm phu nhân lộ vẻ mệt mỏi, mọi người thức thời cáo từ.

Đi ra Lâm phủ, Dương Nghi nói với mấy hạ nhân sau lưng: “Các người đi về trước đi, nơi này cách phủ không xa, ta muốn đi bộ một chút.”

“Phu nhân, người còn đang mang thai mà, nếu như bị những người không có mắt đụng phải, thì thật không tốt!” Tống nương là người đầu tiên không đồng ý.

“Không sao, lúc này không có nhiều người, chúng ta đi qua phố Tây Lâm, trở về từ cửa sau là được. Bà yên tâm, để những người này đi theo ta là được rồi.” Mang thai ba tháng đầu, nàng đều cực kỳ cẩn thận, không dám bước ra khỏi nhà nửa bước, nhưng hôm nay nàng đặc biệt muốn đi dạo một vòng.

Tống nương thấy nàng quyết tâm muốn đi dạo, không có cách nào, chỉ đành phải cho bốn người mang cổ kiệu trở về, còn lại sáu người đi theo bảo vệ.

Lâm gia cách Đồng gia cũng không xa, dù đi chậm, cũng chỉ một khắc đồng hồ là có thể đến nhà.

Đang lúc bọn họ sắp đến cửa sau thì cửa chính Triệu gia đột nhiên mở ra, một nữ nhân nhu nhược bị mấy gia đình xô xô đẩy đẩy ra khỏi cửa chính, Dương Nghi nhìn thoáng qua, nữ nhân phía trước kia nhìn rất quen mắt, vì vậy không tự chủ dừng bước chân. Tống nương vội ra hiệu cho đám gia nhân bảo hộ Dương Nghi.

Nữ nhân kia giãy giụa nói: “Các người đừng như vậy, đại tiểu thư, ta cùng lão gia là thật lòng yêu nhau, cầu xin cô thành toàn cho chúng ta được không?”

“Thật lòng yêu nhau? Ta nhổ vào! Ngươi đúng là đồ lòng lang dạ sói, ta thật hối hận vì lúc đầu đã cứu ngươi! Mới làm hại mẹ ta hôm nay tức giận đến mức hộc máu.”

46. Chương 46

Edit: Fuly.

Nói xong, mặt cô nương kia không chỉ đỏ bừng lên vì tức giận, mà mắt cũng đỏ hồng.

“Phu nhân, đó không phải là người chúng ta đã gặp phải ở khách điểm Trần Ký, nữ nô Dương Châu cùng Triệu gia tiểu thư sao?” Xuân Tuyết kinh ngạc kêu lên thành tiếng, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra hai người này, chủ yếu là chuyện ngày đó đã khắc quá sâu vào trí nhớ của nàng rồi.

Dương Nghi gật đầu, phải tức giận đến mức nào, mới có thể làm ột tiểu cô nương thiện lương nhu nhược ngày đó biến thành đáng vẻ như hôm nay chứ?

“Tiểu thư, xin người đừng nói Xuân Nương như vậy được không? Người nói như vậy thật khiến ta đau lòng. Ta biết tiểu thư là người thiện lương, tại sao người không thể lấy ra một chút xú thiện lương đó để giải quyết việc này chứ, tại sao người phải tàn nhẫn vô tình như thế?”

“Ta tàn nhẫn vô tình? Người thực sự tàn nhẫn vô tình là người mới đúng? Ta cứu người, cho người chỗ ở, người không báo đáp lại cũng không sao, nhưng lại đi quyến rũ phụ thân ta, làm hại nương ta hôm nay —— ô ô, ta thật sự hối hận, ban đầu không nên cứu người, nếu như không cứu người, sẽ không xảy ra chuyện thế này.” Nói xong lời cuối cùng, Triệu gia tiểu thư khóc, có thể thấy được nàng ta có bao nhiêu hối hận cùng đau thương.

“Xảy ra chuyện gì? Các người đang làm gì ở đây? !” Lúc này một nam tử trung niên tuổi đã hơn bốn mươi vội vã chạy tới, vẻ mặt kinh sợ.

Dương Nghi đoán đây hẳn là Gia chủ Triệu gia, Triệu viên ngoại rồi.

“Lão gia ——” Triệu viên ngoại vừa xuất hiện, Du thị liền dịu dàng nhìn hắn: “Lão gia, van ngài khuyên nhủ tiểu thư, đừng đuổi nô tỳ ra ngoài. Nô tỳ không quan tâm danh phận, cũng sẽ không tranh cái gì với tỷ tỷ, chỉ cầu có một chỗ trú ẩn ở Triệu gia, để cho nô tỳ có thể thấy lão gia mỗi ngày, như vậy là đủ rồi.” Nói xong, nàng ta còn quỳ xuống đất dập đầu với Triệu gia tiểu thư.

“Nàng đứng lên trước rồi hãy nói.” Thấy Du thị như thế, Triệu viên ngoại không đành lòng, vội sai ma ma đỡ nàng ta lên.

Còn Triệu đại tiểu thư thì cắn môi, căm hận trợn mắt nhìn Du thị một cái, sau đó quật cường nhìn phụ thân mình.

Trong mắt kia tràn đầy thất vọng cùng chỉ trích khiến khuôn mặt vốn đã chột dạ của Triệu viên ngoại không nén được giận, cộng thêm có Du thị ở đây, nhất thời càng khiến Triệu viên ngoại cảm thấy xa cách với nữ nhi mình: “Thấy trưởng bối mà không chào, lễ nghĩa của con ở đâu? Giáo dưỡng của con để đâu, hả?”

Du thị dịu dàng khuyên nhủ: “Lão gia, tiểu thư không phải cố ý, nàng ấy chỉ nhất thời không tiếp thụ nổi thôi, chờ thêm một thời gian nữa là tốt rồi, lão gia đừng nên vì nô tỳ mà tức giận với tiểu thư.”

“Ai cần người ”giả mù sa mưa” chứ?” Triệu tiểu thư cảm giác ngực mình như nghẹn lại, hô hấp dồn dập, nhìn lại bộ dáng không đành lòng kia của Du thị, nàng thật hận không thể tiến lên cho nàng ta vài cái tát.

Nghe mấy lời của Du thị, sắc mặt Triệu viên ngoại vốn có chút dịu xuống, nhưng lại bị nữ nhi chống đối, lửa giận càng tăng lên: “Cần rồi!”

Từ trước đến giờ, ai cũng thích xem náo nhiệt, lúc này ngoài cửa Triệu gia có không ít người vây quanh. Giờ thấy thái độ của Triệu viên ngoại như thế, rồi rít nghị luận.

“Thị thiếp này thật đáng thương.”

“Đúng vậy, ta cảm thấy Triệu phu nhân nên rộng lượng một chút mới phải, Triệu viên ngoại bốn mươi tuổi rồi vẫn chỉ có một mình nàng ta, bây giờ muốn nạp một người thiếp mà thôi, nàng ta nên thông cảm nhiều hơn mới đúng.”

“Phi, nam nhân các người cũng quá buồn cười, thị thiếp kia vừa nhìn liền biết là thứ hồ ly tinh, các người chỉ cần thấy người đẹp là mềm lòng.”

“Ha ha, ta coi như đã thấy được diện mạo thực ở những gia đình phú thương rồi.”

“Đúng vậy, vì một thị thiếp chẳng ra gì mà đi trách mắng nữ nhi dòng chính thất, chắc chắn.”

.

Xung quanh, tiếng nghị luận không nhỏ, chỉ nghe một lát, mặt Triệu viên ngoại liền lúc trắng lúc xanh .

“Đứng đó làm cái gì? Còn không mau đóng cửa chính lại cho ta!” Trong nhà có xích mích thì nên đóng cửa bảo nhau, giờ phút này hẳn đang ảo não vì lúc vừa chạy tới đã không lập tức bảo gia nhân đóng cửa lớn, lại công khai cho người ta xem, nên bây giờ mới trở thành đề tài cho người ta châm chọc.

“Đều là người, chỉ biết mang tới phiền toái, hôm nay thể diện của Triệu gia đều bị người làm ất sạch.” Trong cửa lớn còn mơ hồ truyền đến tiếng trách mắng của Triệu viên ngoại.

“Phụ thân? !” Triệu gia tiểu thư không thể tin nhìn phụ thân nàng.

Sau đó nói gì nữa, người bên ngoài đều không nghe được.

Thấy không còn trò hay, quần chúng vây xem mang bộ mặt vẫn chưa thỏa mãn tản đi hết.

Dương Nghi được gia nhân dìu đỡ về thẳng nhà.

Đổi qua xiêm áo thoải mái xong, Dương Nghi nghiêng người dựa vào tràng kỷ mềm mại, tiện tay cầm một quyển sách lên xem, bên cạnh ao, gió mang theo chút khí nóng như có như không thổi qua, làm cho người ta thoải mái vô cùng.

“Triệu viên ngoại này, cũng thật là ác tâm, chỉ vì một chiếc giày rách, ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng trách mắng.” Tổng nương vừa dọn dẹp xiêm áo vừa lắc đầu.

Trong lòng Dương Nghi rất đồng ý, quả nhiên, có mẹ kế thì có bố dượng thôi.

“Theo ta, cũng là do Triệu đại tiểu thư này gieo gió gặt bão, nếu lúc ấy nàng ta không cứu Du thị thì giờ đâu xảy ra chuyện gì.” Xuân Tuyết lầm bầm, “Tổng nương, lúc ấy bà còn ở ngoài nên không biết, cô ả đó còn định ỷ lại vào phụ nhân chúng ta đấy.”

“Còn có chuyện này?” Tổng nương kêu lên.

Sau chuyện xảy ra ở khách điểm Trần Ký, xế chiều hôm đó bọn họ bận rộn lên đường, nên cũng không nhắc đến.

“Đúng vậy.” Xuân Tuyết gật đầu, tiếp đó ghé vào tai Tổng nương, đem chuyện ngày đó thêm mắm thêm muối nói lại một lần.

Nghe xong, Tổng nương càng lắc đầu: “Thật không nghĩ tới, còn có người như vậy. Du thị này quả thật là một mầm tai họa, người nào chọc phải người đó liền xui xẻo. Chỉ có thể thương cho Triệu phụ nhân thôi, gây nên chuyện là nữ nhi của mình, không biết hai mẹ con bọn họ sẽ giải quyết thế nào đây.”

Xuân Tuyết cũng phụ họa: “Còn không phải sao? Thế nào cũng tức hộc máu. Nghe người ta nói, Triệu viên ngoại này ban đầu cũng là người tốt, chưa từng cưới thị thiếp nào, cùng Triệu phụ nhân cũng là tâm đầu ý hợp, sao chỉ vừa tiếp xúc với Du thị một thời gian lại trở nên như vậy? Vẫn là phụ nhân inh, lúc ấy tình nguyện móc bạc cũng không nguyện ý lĩnh người về, nếu không đồ họa tinh đó liền đến nơi này của chúng ta rồi.”

Dương Nghi buồn cười, lúc ấy nàng bắt quả thấy Du thị là một người không đáng tin, đối với phiền toái nàng luôn nghĩ tránh được thì nên tránh, luôn tận sức không xen vào việc của người khác. Coi như lúc ấy Triệu gia tiểu thư không ra tay, mấy người các nàng ở hiện trường cũng không thể mặc cho Dương thị kéo người trở về chôn theo lão gia nhà họ. Nhưng cách làm của nàng, nhiều lắm là chuộc thân thay Du thị, cho thêm nàng ta mấy lượng bạc rồi đuổi đi, chứ không bao giờ mang nàng ta về nhà. Chỉ là Dương thị này ngược lại nói đúng, Du thị quả nhiên tựa như một con rắn độc, người nào dính vào người đó liền xui xẻo, Triệu gia tiểu thư cùng Triệu phụ nhân, sợ là còn phải ăn nhiều đau khổ.

Cầm thán qua đi, Tổng nương liền đi ra ngoài làm cơm tối, Xuân Tuyết cũng đi theo đến phòng bếp, xem thử có loại điểm tâm nào ngon, mang lên một chút cho phụ nhân ăn lót bụng. Dù có đồng tình với Triệu phụ nhân hơn đi nữa, thì đó cũng là chuyện nhà người ta, chẳng nên để nó ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Lại nói, Triệu gia bên này, Triệu phụ nhân, Lư thị, lẳng lặng nghe nhũ mẫu cận thân, Trịnh nương, kể lại màn kịch ở cửa chính Triệu phủ.

“Phụ nhân, lần này người nhất định phải cố chống đỡ, đại tiểu thư còn trông cậy vào người đó. Nếu phụ nhân buông tay, lão gia nhất thời bị ma quỷ ám ảnh đưa tiện nhân kia lên làm chánh thất, toàn bộ Triệu gia ắt sẽ rơi vào trong tay tiện nhân kia, không chừng nàng ta còn nghĩ cách để hãm hại tiểu thư đấy.” Trịnh nương nói xong, lau lệ, thật là nghiệp chướng mà, một nhà đang êm đẹp lại bị tiện nhân kia hại thành như

vậy. Lão gia cũng thiệt là, Du thị chỉ ra vẻ uất ức khóc lóc đôi câu, liền không phân biệt được trắng đen đầu nữa. Những hành động đó thật khiến cho lòng người rét lạnh, haizz.

Lư thị này giờ vẫn không có phản ứng, sau lại nghe được toàn bộ Triệu gia sẽ rơi vào tay tiện nhân kia thì trong lồng ngực chợt xẹt qua một tia phần hận cùng không cam lòng ý.

Nhà mẹ đẻ Lư thị vốn là tài chủ phú giáp một phương, dưới gối chỉ có mỗi nữ nhi là Lư thị. Dĩ nhiên là hơn phân nửa gia sản đều cho Lư thị, chỉ có một phần nhỏ phân ấy người trong tộc.

Triệu viên ngoại lúc ấy gia đạo sa sút, sau được Lư thị chọn trúng, Lư thị mang theo của hồi môn gả vào Triệu gia, lại lấy ra hơn phân nửa tiền tài cho Triệu viên ngoại mượn làm tiền vốn, hẳn mới có thể gây dựng được gia nghiệp lớn như vậy. Những năm này Triệu viên ngoại cảm kích Lư thị, chưa từng nạp qua thị thiếp nào. Ai ngờ lớn tuổi rồi, lại còn “già mà không kính”. Du thị này chẳng lớn hơn Triệu gia tiểu thư mấy tuổi, nhưng được cái tươi trẻ, tướng mạo lại đẹp.

Đối với việc nữ nhi dẫn sói vào nhà, nói Lư thị không oán là giả. Nhưng hôm nay nữ nhi cũng vì nàng ta, đại náo Triệu trạch, đối đầu với phụ thân mình. Bây giờ còn đang bị nhốt ở trong khuê phòng. Những thứ này cũng đủ khiến cho nàng ta cảm động không thôi.

Tính tình con gái mình thế nào, nàng tất nhiên biết, là một cô nương rất thiện lương, hôm nay lại dám làm những thứ này, hẳn là do trong lòng cực kỳ áy náy rồi.

“Du thị này rốt cuộc có lai lịch thế nào?” Hồi lâu, Lư thị mới khàn giọng hỏi.

Trịnh nương thấy phu nhân mình cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi, vui mừng nhìn Lư thị: “Phu nhân, như vậy mới đúng, dù cho Du thị này có cầu kết với lão gia thì như thế nào chứ? Cũng chỉ có thể làm thiếp mà thôi, tuyệt đối không thắng được người. Phu nhân đừng để mất ý chí chiến đấu.”

“Nhũ mẫu, bà hãy nói cho ta biết lai lịch của Du thị đã.” Lúc trước, U Nhi đến nhà cô cô chơi, khi trở về liền dẫn theo Du thị. Lúc ấy U Nhi chỉ nói Du thị là một người đáng thương, nàng gặp được, liền mua về thôi. Nàng cũng không để trong lòng, hôm nay nghĩ đến, là do chính mình khinh suất rồi.

“Vâng —— những chuyện này đều là biết được từ chỗ Tiểu Thúy.” Tiếp đó, Trịnh nương liền kể lại đầu đuôi mọi chuyện ở khách điểm Trần Ký.

“Đáng hận, ba người kia biết rõ Du thị này không phải đồ tốt lành gì, lại không chịu chỉ điểm cho U Nhi một phen, còn ném củ khoai lang phồng tay đó cho con bé.” Lúc ấy ba vị phu nhân ở đó, nếu thật muốn cứu người, nào đến phiên nữ nhi ngốc nghếch nhà mình ra tay chứ? Những người kia rõ ràng biết Du thị là một đại phiền toái, họ không muốn nhận, lại ném cho Triệu gia, quả nhiên là đáng hận!

Trịnh nương giật mình? Không ngờ ba vị phu nhân kia lại tinh tường như vậy, chỉ bỏ ra năm mươi lượng chứ không cần người, vừa có danh còn được lợi, tiểu thư nhà mình lại gây ngốc mang sao chổi về nhà. Nhưng dù hôm nay có hiểu rõ thì sao chứ, dân không đấu với được với quan, ba vị phu nhân này ở trong thành Khâm Châu lại là người rất mực quyền thế.

“Phu nhân, người vẫn nên nghĩ thoáng hơn một chút đi, mấy vị phu nhân kia cũng không phải dễ chọc. Bây giờ quan trọng nhất là đối phó Du thị, kéo lòng của lão gia trở về.”

Lư thị “ừ” một tiếng, nhưng trong lòng vẫn âm thầm tính toán kế hoạch, hồi lâu, nàng mới hỏi: “Đúng rồi, không phải bà nói lúc ấy Dương thị kia đưa Khế Ước Bán Thân của Du thị cho U Nhi sao, Khế Ước đâu? Có Khế Ước Bán Thân trong tay, Du thị còn không phải do nàng “vân vân bóp nặn” sao?”

Nghe câu hỏi của phu nhân, Trịnh nương thở dài, nói: “Hôm đó, về đến nhà thì tiểu thư liền đem trả lại khế ước bán thân cho Du thị rồi.”

Lần này quả thật phiền toái, chân mày Lư thị cau lại.

Trịnh nương nhìn phu nhân mình như vậy, trong lòng có chút vui mừng, có một số việc để phu nhân sốt ruột cũng tốt. Bà nhìn phu nhân lớn lên từ nhỏ, sao không hiểu phu nhân chỉ là không muốn nói mà thôi, chứ đối với ba vị phu nhân kia nhất định vẫn còn hận ý. Có Du thị phân tán chút lực chú ý, dù phu nhân có âm ỉ với Du thị đến lật trời, thì cũng chỉ là chuyện nhà. Nếu phu nhân nhất thời nghĩ không thông, đi trên chọc ba người kia, đối với Triệu gia mà nói mới là đại nạn.

47. Chương 47

Edit: Fuly.

Ngày hôm đó, trời trong nắng ấm, Dương Nghi lấy mấy quyển sổ sách ra đọc.

Lần trước, sau khi Lâm phu nhân tiết lộ tin tức khai hoang, Dương Nghi về nhà cân nhắc cả một buổi tối, liền quyết định viết thư gửi về Thông châu, chia ra cho cả lão phu nhân và các đại bá, nói rõ chuyện hoàng thượng khích lệ Khâm Châu khai hoang.

Trong gia tộc Đồng gia, người làm quan cũng không ít, chuyện khai hoang này, để người trong tộc tham dự vào là tốt nhất. Mặc dù khai hoang cần đầu tư nhân lực vật lực, nhưng việc mua bán này nói tóm lại vẫn rất có lời. Mấy năm đầu, có thể sản lượng rất ít, nhưng đợi thêm vài năm, thổ nhưỡng màu mỡ rồi, thu hoạch sẽ tốt hơn nhiều. Vả lại, những miếng đất hoang này phân tán dưới danh nghĩa của một dòng tộc, như vậy sẽ không gây chú ý như chỉ có một nhà. Hơn nữa Nhị gia nhà nàng ở Khâm Châu cũng có thể xem là người có tiếng nói, chiếm được ưu thế như vậy thì cũng không nên lãng phí mới phải.

Không ngoài dự liệu, sau khi đại bá nhận được tin, liền hỏa tốc hồi âm, nói tông tộc sẽ phái người đến Khâm Châu, khi nào thánh chỉ hạ xuống thì để nàng tùy cơ hành động, không cần phải đợi bọn họ.

Thật ra thì việc đả động đến tông tộc Đồng gia nhất chính là, ở trong thư Dương Nghi có nhắc tới một trấn nhỏ cách Thành Tây Nam của Khâm Châu không xa, tên là Mộc Chương Hương, có rất nhiều nguyên liệu như: hồi hương, hạt tiêu,... vì vậy nếu có thể mở rộng, Khâm Châu chính là nơi rất thích hợp để trồng trọt những loại hương liệu này, nếu trồng trọt trên diện rộng, thì chính là một phương diện buôn bán không tồi. Chỉ là Dương Nghi cũng nói rõ trong thư, chuyện này liên quan rất lớn, cần giữ bí mật, chỉ để cho những thúc bá có địa vị cao trong tông tộc hiểu là được rồi.

Hoàng thượng khích lệ khai hoang, miễn thuế sáu năm, chính sách này chẳng có gì thu hút bọn họ, ở đâu lại không khai hoang? Trong gia tộc Đồng gia bọn họ có không ít người làm quan, chỉ cần để mấy người đó đứng tên thì chẳng sợ bị thu thuế. Nhưng là, có bạc ai lại không muốn kiếm chứ. Đồng Nhị đến Khâm Châu liệu mạng phần đầu còn suy nghĩ cho tông tộc cũng là việc hiếm có, mấy lão nhân đều ghi ở trong lòng, quay đầu dặn dò các huynh đệ trong tộc, lúc có cơ hội ít nhiều cũng phải giúp đỡ Đồng nhị một chút, dù sao người ta mới vừa phân nhà, cũng sống không dễ dàng gì

Kiếp trước, trấn nhỏ Mộc Chương Hương nổi danh là nhờ trồng nhiều hương liệu, nhưng nó chỉ được biết đến thông qua Nam Cung thế gia, sau này Nam Cung thế gia tiến tới nắm hết các khu vực xung quanh đó, vì vậy các tử lâu của Nam Cung thế gia ngày càng phát triển không ngừng.

Dương Nghi nhớ rõ điểm này, chỉ là bởi vì Đồng gia cũng kinh doanh tử lâu, Đồng Văn Nóc đã từng được phân cho cai quản một tử lâu, có đoạn thời gian tâm tình của hắn không tốt, nàng hỏi, mới biết được nguyên nhân chính là những món ăn của Nam Cung thế gia đột nhiên trở nên ngon hơn, chèn ép việc kinh doanh của các tử lâu khác.

Hôm đó, đến Lâm gia xong, ngày kế, Dương Nghi liền nói Thanh thúc phái người đi trước thăm dò, xác định phương hướng chính là ở thành Tây Nam của Khâm Châu. Thật ra thì theo như vị trí địa lý mà nói, ngoài thành Khâm Châu đi về hướng đông hoặc hướng nam thì tốt hơn, nơi đó thổ địa vững chắc, địa hình bằng phẳng, độ ẩm cao, chỉ cần sửa sang lại một chút, là có thể trồng trọt, hơn nữa như vậy thu hoạch thường sẽ không tệ.

Nhưng lần này Đồng gia lại chọn những nơi ở gần binh doanh Khâm Châu, trừ có một miếng đất bằng phẳng, còn lại, đi về phía tây thì địa hình dốc thoải, đi về phía nam lại là chỗ trũng. Khiến cho người ta vừa nhìn liền biết là không phải nơi tốt gì, dù miếng đất bằng phẳng kia có tốt, khai khẩn ra cũng chỉ là gần hai trăm mẫu, còn dốc thoải cùng chỗ trũng kia thì lên đến ba bốn trăm mẫu. Hai trăm mẫu đất tốt đối với người khác mà nói, là rất nhiều, nhưng đối với người Đồng gia mà nói, thì hơi ít một chút. Không thấy Lâm gia chọn được đến ba bốn trăm mẫu tốt ư, Bùi gia cũng thế, hai nhà một nhà chọn dựa vào phía đông, một nhà chọn dựa vào phía Nam .

Thanh thúc phái người thăm dò xong, Dương Nghi để ông tự mình đến nha môn xin cấp phép.

Việc khai khẩn lần này do Lâm đại nhân cùng Bùi đại nhân đồng thời cai quản, hai người vừa thấy Đồng gia chọn địa thế không phải là nơi có đất tốt gì, hai nhà đều rất kinh ngạc, nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, hai người không nói nhiều, liền phê duyệt.

Mấy ngày trước, thánh chỉ đã tới, thời gian gần đây có không ít cư dân trong thành tự động đi khai hoang. Khâm Châu cũng có lưu dân đến, những người này đều được quan sai giúp đỡ lĩnh lại hộ tịch, sau đó ra ngoài thành khai hoang.

Mà cũng trong ngày thánh chỉ được ban xuống đó, Dương Nghi cũng nói Thanh thúc chiêu tập nhân thủ, đi khai hoang.

Bởi vì Đồng gia ra điều kiện thực sự không tệ, một ngày năm mươi đồng tiền, còn cho cơm trưa, lưu dân hưởng ứng lệnh triệu tập không ít. Mỗi ngày bọn họ chỉ cần khai khẩn đủ ba phần là có thể xem như hoàn thành nhiệm vụ, nếu nhiều hơn thì mỗi phần được trả thêm 20 văn tiền.

“Phu nhân, thanh quản gia cầu kiến.”

“Cho ông ấy vào.”

“Phu nhân, không xong, tửu lâu bên kia đã xảy ra chuyện.” Thanh thúc có chút hốt hoảng nói.

“Xảy ra chuyện gì?” Lúc Thanh thúc tiến vào, Dương Nghi đang tính đến một khoản cuối cùng, nghe nói như thế, vội thả sổ sách trong tay xuống.

“Vừa rồi, quản sự tửu lâu báo lại, ở ngoài có mấy người nói tửu lâu chúng ta không sạch sẽ, sau khi ăn xong có bảy tám người ngã xuống, nghiêm trọng hơn là còn sùi bọt mép. Những người đó bao vây tửu lâu, nói muốn đi báo quan, bây giờ ở bên đó đang rất rối loạn.”

“Mấy người kia như thế nào rồi? Đã thỉnh đại phu chưa?” Nghe xong những lời này, Dương Nghi cũng không ngồi yên nổi nữa, vội vàng đứng dậy. Nàng chỉ sợ quản sự ít kinh nghiệm, chỉ lo giải thích với khách mà quên mất việc mời đại phu.

” Phó quản sự Tửu lâu là một người thông minh, thấy tình thế không ổn, đã sớm cho người đến y quán Hồng Tế mời Tô Đại phu, may mà Tô Đại phu tới kịp, hạ châm rồi sai người hầm canh đậu xanh cho những người đó uống.”

“Không có xảy ra mạng chứ?” mặc dù Dương Nghi tin tưởng vào y thuật của Tô Đại phu, nhưng mà vẫn không nhịn được nghĩ đến hậu quả xấu nhất.

“Không có, chỉ là bảy tám người này bây giờ còn đang nằm trong tửu lâu.” Nói đến đây, Thanh thúc cũng cảm thấy có chút may mắn.

“Không xảy ra án mạng là tốt rồi.” Dương Nghi nhẹ nhàng thở ra, không xảy ra án mạng, thì chuyện sẽ dễ giải quyết hơn: “Thanh thúc, thúc qua đó trước trấn áp đi, ta sẽ đến ngay.”

Thanh thúc lĩnh mệnh, vội “ngựa không ngừng vó” rời đi.

Tổng nương biết bây giờ là thời khắc mấu chốt, cũng không dám khuyên Dương Nghi điều gì, chỉ có thể cùng Đông Mai đi theo bảo vệ hai bên nàng, Xuân Tuyết cầm theo một ít đồ Dương Nghi cần dùng đi phía sau.

Không bao lâu, Tổng nương dẫn mười mấy gia đình đi theo đến tửu lâu.

Tửu lâu trong miệng Thanh thúc vừa rồi là do Dương Nghi mở vào hồi tháng Năm, tửu lâu Như Ý.

Nàng mới tới Khâm Châu đã định mở cửa hàng, lúc ấy còn không biết nên làm cái gì, chỉ còn cách mua hai cửa hàng liền nhau ở khu phố chính, ngay cả hàng hóa cũng mua luôn, khi còn chưa đưa ra được quyết định thì cho hai cửa hàng này tiếp tục buôn bán như ban đầu.

Nàng cảm thấy, theo sự phát triển dần dần của Khâm Châu, khẳng định giá trị của cửa hàng sẽ càng ngày càng cao, xuống tay sớm chính là thượng sách. Sự thật chứng minh, ý tưởng của nàng đúng. Nhưng mà bây

giờ xem ra, nàng mua cửa hàng còn hơi ít một chút. Nhưng nàng cũng thỏa mãn, cõi đời này chỗ tốt sao có thể để cho nàng chiếm hết toàn bộ chứ.

Sau, Nhị gia tiết lộ chuyện Lâm Hoán Chi có ý định khai hoang, nàng liền biết việc này nhất định không có vấn đề, đến lúc đó ắt hẳn sẽ có rất nhiều người tràn vào Khâm Châu, vừa tới một địa phương mới, ăn, mặc, ở, đi lại, cái nào không phải tốn tiền? Lúc ấy nàng lập tức thu mua thêm một cửa hàng bên cạnh, sau đó cho thông chúng với nhau, tu sửa lại lần nữa mới có tửu lâu hiện tại này.

Tửu lâu nàng làm này cũng không phải rất xa hoa, cư ngụ trên một đoạn đường có thể xem là náo nhiệt, là tuyết đường thường đi của những người bình dân, thức ăn không phải rất tinh xảo, nhưng được cái mùi vị không tệ, số lượng vừa đủ. Sau khi khai trương, buôn bán cũng xem như khá. Trong tháng năm chỉ vừa đủ, không bị thua lỗ, nhưng hai tháng này lại kiếm được chút tiền, đặc biệt là tháng này, sau khi thánh chỉ ban xuống, buôn bán rất náo nhiệt.

Hôm nay Như Ý tửu lâu xảy ra việc này, cũng không biết là tình cờ hay là có người cố ý giá họa.

Những người có chút quyền thế đều biết, Như Ý tửu lâu là Đồng gia bọn họ mở, hẳn không có người nào không có mắt dám đụng vào chứ? Dương Nghi cẩn thận suy nghĩ, gần đây nàng cũng không đắc tội với người nào.

Trong lúc suy tư, đoàn người Dương Nghi đã đi tới tửu lâu Như Ý. Xa xa liền nhìn thấy trước cửa tửu lâu có một nhóm người đang vây quanh, bên trong có người đang quát tháo ầm ĩ: “Các hương thân, tửu lâu Như Ý này nhất định là có gì đó không sạch sẽ. Các vị nhìn xem, huynh đệ chúng ta êm đẹp tới ăn một bữa cơm, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn. Vô luận như thế nào, tửu lâu Như Ý này nhất định phải cho chúng ta một công đạo.”

“Theo ta thấy, tửu lâu Như Ý này nhất định là vì tiết kiệm tiền vốn nên dùng thịt đã mốc meo biến chất, bằng không, thức ăn ở tửu lâu này sao có rẻ như vậy được?”

Dương Nghi nghe thế cười lạnh trong lòng, dạo này, tốt bụng bán rẻ một chút liền trở thành tội trạng trong miệng người khác vậy à?

“Hôm nay xảy ra chuyện này, nếu tửu lâu Như Ý không ột lời giải thích hợp lý, về sau ta cũng không dám đến nơi này ăn cơm nữa.”

“Không thể nào? Từ khi vào thành, ta cũng thường xuyên đến tửu lâu Như Ý ăn cơm, sao chẳng xảy ra chuyện gì chứ?” Một vị đại thúc thật thà không tin nói.

“Vị đại thúc này, đó là ông tốt số, thân thể khỏe mạnh! Dùng những thức ăn có vấn đề này, thân thể sớm muộn gì cũng sẽ suy sụp. Các người nhìn đi, mấy huynh đệ chúng ta ăn đều bị sùi bọt mép mắt trợn trắng, nếu không phải là ta ăn ít, giờ phút này sợ cũng đã phải đi gặp Diêm Vương gia rồi.” Nói xong, tên lưu manh này còn dùng sức lau lau mắt. Nhất thời nhận được sự đồng tình của mọi người.

“Vậy, mấy vị huynh đệ sau khi ăn cơm ở tửu lâu Như Ý thì gặp chuyện không may, tửu lâu này nói thế nào, có giải thích gì không?”

“Nhường đường một chút, nhường một chút——” gia đình Dương Nghi mang tới cầm một cón cách ly những người vây xem cùng mấy người kia ra, quản sự tửu lâu Kiến Đông Gia đến, vội sai gia nhân ở tửu lâu cầm một cón tiến lên hỗ trợ

48. Chương 48

Edit: Fuly.

Trong dân chúng có người nhận ra Dương Nghi, rồi rút lui sang một bên.

Nhìn thấy Dương Nghi, quản sự tửu lâu Như Ý liền tiến lên, kể lại mọi chuyện đã xảy ra. Nghe xong, Dương Nghi gật đầu, ý bảo đã biết.

“Tô Đại phu ——”

“Đồng phu nhân ——”

“Bọn họ sao rồi?” Dương Nghi liếc mắt nhìn mấy người đang nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, phía dưới có chiếu lót.

“Không có gì đáng ngại, chỉ là người còn có chút yếu. Ta kê đơn thuốc, để nhà bếp sắc cho bọn họ, uống xong thì sẽ khá lên.”

Dương Nghi biết chuyện không đơn giản như vậy, nhưng có mấy lời không thể nói ở đại sảnh đầy người, nàng gật đầu một cái, Tô Đại phu này cũng rất hiểu ý người, sau chuyện này, phải nên cảm ơn ông ấy cho thật tốt.

“Tô Đại phu, ông là đại phu nổi tiếng về cả y thuật và phẩm đức trong thành Khâm Châu chúng ta, ông nói không có việc gì dĩ nhiên là không có việc gì, nhưng vì sao ông phải che giấu giúp cho Đồng gia, không nói chuyện mấy người này bị trúng độc thạch tín ra ọi người cùng biết?” Lúc này một nam nhân trung niên vuốt chòm râu dê đứng ra chất vấn.

Dương Nghi nghe thấy liền nhướng mày, thế nhưng hạ cả thạch tín, đến tột cùng là người nào ác như vậy, muốn hãm hại nhà bọn họ nặng nề đến thế?

Thạch tín? Sắc mặt Lý Tam trắng nhợt, người kia nói, nhiều lắm là chỉ là đau bụng một lát mà thôi.

Vừa nghe đến là trúng độc, hơn nữa còn là thạch tín, đám người lập tức ồn ào lên. Mặc dù vừa rồi thấy mấy người này bị sùi bọt mép cũng có chút giống, nhưng không dám khẳng định, bây giờ nghe người này nói vậy, bọn họ liền thấy lạnh cả người.

“Là Trần Đại Phu ——”

“Nếu Trần Đại Phu nói là thạch tín, vậy thì chính xác không sai.”

“Không phải chứ? Thạch tín sao?”

“Thật là thạch tín?”

“Không thể nào? Trong thức ăn của tửu lâu Như Ý thậm chí có cả thạch tín, về sau ta chẳng dám tới đây ăn cơm nữa.”

“Các người thật ngu xuẩn, thạch tín này chắc chắn không phải là tửu lâu Như Ý bỏ vào, người ta mở cửa làm ăn, làm sao lại có thể tư hủy bằng hiệu như thế chứ?”

“Người nói ai ngu xuẩn? Dù tửu lâu Như Ý là bị hãm hại thì sao chứ, nếu hôm nay không bắt được hung thủ, còn ai dám đến đây ăn cơm? Cũng không phải là chán sống, ai biết người xui xẻo tiếp theo có phải là mình không?”

“Đúng vậy, người muốn tới thì cứ tới, dù sao ta cũng không dám.”

“Đúng vậy, bây giờ là thạch tín, lần tới ai biết có thể là Hạc Đình Hồng hay không đây?”

“Đúng vậy, mạng nhỏ quan trọng hơn.”

Tô Đại phu nhàn nhạt mở miệng: “Nếu Trần đại phu đã nhìn thấu những người này trúng độc Thạch tín, thì chắc hẳn cũng rõ bây giờ bọn họ trừ có chút suy yếu thì chẳng có gì đáng ngại. Vừa rồi ta đã cho bọn họ ăn bột đậu xanh cùng lòng trắng trứng, đợi phòng bếp nấu thuốc xong, cho uống hai chén, sau đó lại kết hợp với mấy chén thuốc phụ trợ, thì có thể loại bỏ hết tất cả độc tố.”

Trần đại phu không có ý tốt hình hấn: “Ta dĩ nhiên tin phụ y thuật của Tô Đại phu, nhưng vì sao ông lại bao che cho Đồng gia. Dù sao bảy tám người này là do ăn thức ăn của tửu lâu Như Ý mới gặp chuyện không may, thiếu chút nữa mất luôn tính mạng. Bất luận thế nào Đồng gia cũng phải đưa ra lời giải thích, mà lời của ông vừa rồi là định biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, điều này không khỏi khiến người khác phải nghi ngờ y đức của ông.”

“Ta chỉ không muốn bọn họ sợ hãi, sợ hãi sẽ không tốt cho việc trị liệu.”

“Ta thấy không chỉ có như thế?” Trần Đại Phu cắn chặt không thả.

Mọi người nghị luận, Dương Nghi cũng nghe được, biết hôm nay nguy cơ không giải quyết, như vậy từ lâu Như Ý này xem như xong đời, danh tiếng của Đồng gia bọn họ cũng sẽ chịu liên lụy.

Dương Nghi quả thực là hận thấu xương người đứng sau chuyện này, rốt cuộc hẳn phải hận Đồng gia bọn họ đến mức nào, mới nghĩ ra kế sách ác độc như vậy. Nhưng Dương Nghi hiểu, bây giờ không phải là lúc tức giận, mấu chốt là phải tìm cho ra rốt cuộc thạch tín xuất xứ từ đâu.

“Bàn thức ăn của bọn họ đâu?” Dương Nghi hỏi.

Lúc này phó quản sự từ lâu Như Ý, Vạn Uyên tiến lên: “Bẩm phu nhân, chính là bàn đó.” Hẳn chỉ một bàn đồ ăn cách đó không xa bị ba bốn gia nhân trông chừng. Chỉ thấy thức ăn trên bàn đã được dùng vải bố che lại, còn chặn bốn góc, hơn nữa có ba bốn người trông chừng, cho dù có người muốn làm chuyện xấu, cũng không có cơ hội.

Trong lòng Dương Nghi đánh giá cao khả năng làm việc của phó quản sự này, nếu từ lâu Như Ý có thể thuận lợi vượt qua nguy khốn, nàng sẽ thăng chức, tăng tiền công cho hẳn.

Dương Nghi không đành lòng thấy Tô Đại phu vì nghiêng về Đồng gia bọn họ mà rơi vào phiền toái, liền mở miệng nói: “Tô Đại phu, có thể giúp ta kiểm tra thử xem các món ăn ở bàn này có độc hay không được chứ?”

“Đồng phu nhân không cần phải khách khí.”

“Này, Tô Đại phu, ông vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của, vì sao lại bao che Đồng gia?”

Tô Đại phu thấy bộ dạng nhất quyết không tha của hẳn, cũng giận, “Cứu người là bổn phận của thầy thuốc, tại sao lại nói đến hai chữ bao che?” Nói xong, không muốn dây dưa thêm với hẳn nữa, thối lui sang một bên sai người vén khăn trải bàn lên, lấy ngân châm trên người ra, định bắt đầu nghiệm độc.

“Sai gia tới.”

Dương Nghi chợt cảm thấy nhức đầu, bên này nàng còn chưa xử lý xong, đám sai gia này lại tới chen thêm một chân vào. Dương Nghi cũng không quên bây giờ Tri Phủ Khâm Châu, Bùi đại nhân cùng Lâm đại nhân luôn luôn đối đầu, mà mình lại giao hảo với Lâm gia, dĩ nhiên Bùi gia sẽ không ưa bọn họ. Bây giờ quan sai nhúng tay vào, sợ là chuyện này sẽ khó giải quyết hơn.

“Đồng phu nhân, có người báo quan nói, món ăn của các người có độc, thiếu chút nữa xảy ra án mạng. Bây giờ chúng ta muốn niêm phong từ lâu Như Ý, tất cả đời chuyện này tra rõ sẽ tính sau.” Dẫn đầu sai gia, Lý bộ đầu nói.

Lý Tam vừa nhìn, trong lòng mừng thầm, số bạc còn lại sớm muộn gì cũng sẽ vào túi hẳn. Chỉ thấy hẳn nhanh chóng nghênh đón, nói: “Sai gia, các người tới thật đúng lúc, từ lâu Như Ý này hạ thạch tín trong thức ăn, ta muốn kiện bọn họ tội mưu sát.”

“Lý Tam, cơm có thể ăn lung tung, nhưng lời thì không thể nói lung tung.” Sắc mặt Thanh thúc âm trầm nhìn Lý Tam. Trong lòng ông cũng sốt ruột, tội mưu sát cũng không phải nhẹ. Bây giờ Nhị gia không có ở đây, nếu là phu nhân có chút sơ xuất nào, dù ông có chết chục lần cũng không đủ để tạ tội, huống chi trong bụng phu nhân còn có huyết mạch của Nhị gia — ông căn bản không thể tưởng tượng, nếu như vào ngục, nàng và đứa nhỏ trong bụng sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở.

“Mưu sát? Người có cái gì có thể khiến người ta phải mưu sát?” Dương Nghi nhàn nhạt liếc hẳn một cái, lạnh lùng nói.

Nguyên nhân chuyện này vốn không rõ, đám người Lý Tam muốn bồi thường như thế nào, cứ mở miệng, đều có thể thương lượng, chỉ cần là yêu cầu không quá vô lý, hơn phân nửa bọn họ sẽ thỏa mãn. Bây giờ đụng đến quan sai, sợ là không thể giải quyết dễ dàng. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Lý Tam, không giống như là nguyên ý thỏa thuận.

Lúc này Lý Tam đã là cười hồ khó xuống, chỉ đành phải tiếp tục diễn kịch, làm nhanh, phần thắng càng lớn: “Thanh quản sự, Đồng phu nhân đúng không? Đến lúc này, các người còn định uy hiếp ta? Các người có thể có chút lương tâm hay không? Mấy huynh đệ chúng ta, chỉ muốn đến từ lâu các người ăn một bữa cơm ngon, thế nhưng rơi vào hoàn cảnh như vậy, chẳng lẽ các người không nên có một lời giải thích sao?”

Lý Tam bị phần nói: “Các người giết người bừa bãi như thế, không tích đức, sẽ gặp báo ứng. Đồng phu nhân, cẩn thận đứa bé trong bụng ——”

Nghe được lời kia của Lý Tam, trên dưới Đồng gia đều tức giận nhìn chăm chăm hắn, giận đến mức hận không thể lột da uống máu hắn!

Cái Dương Nghi giận nhất chính là chuyện này, có gì nhằm về phía nàng thì được rồi, tại sao cứ phải lấy đứa bé trong bụng nàng ra nói? Chỉ là Dương Nghi biết, lúc này nàng không nên tức giận, đành liều mạng hít sâu hai cái nói: “Công đạo ở tại lòng người, tửu lâu Như Ý chúng ta không làm, thì dù có ra công đường, chúng ta cũng không sợ.” Vừa rồi nàng thấy món ăn ở chỗ bọn Lý Tam cũng không có gì khác biệt.

“Vậy thì tốt, người đầu, dẫn người đi, sau đó niệm phong tửu lâu lại.”

”Chậm đã, Lý bộ đầu, người có dẫn theo pháp y đến chứ?”

“Có, vị này là Đình pháp y, tinh thông các phương pháp nghiệm vết thương, nghiệm độc.”

“Vậy người để hắn khám nghiệm bàn thức ăn mấy người Lý Tam vừa ăn đi.” Nàng sợ lát nữa đến nha môn có người tẩy máy tay chân, bày ra nghiệm ra kết quả là tốt nhất.

Lý bộ đầu kinh ngạc nhìn Dương Nghi một cái, sau đó gật gù đầu, Đình pháp y theo lời tiến lên.

Mà Dương Nghi cũng tiến lên, tỉ mỉ nhìn các món ăn trên bài lại lần nữa, chỉ sợ bỏ sót cái gì.

Không bao lâu, bảy tám món ăn trên bàn đã nghiệm xong rồi, nhưng ngân châm vẫn không chút biến đổi nào, chứ đừng nói là đen lại. Đình pháp y nhìn một chút, đến nước trà cũng không bỏ qua.

“Đúng rồi, cả xương và xác tôm cũng nghiệm luôn đi.” Dương Nghi nhắc nhở.

Nghiệm hết rồi nhưng lại không có kết quả. Mọi người nhất thời yên lặng như tờ.

Ngay cả Lý bộ đầu cũng nhíu chặt mày.

“Sai gia, chúng ta thật sự là ăn thức ăn của tửu lâu Như Ý mới trúng độc đó, cũng không biết bọn họ hạ độc như thế nào, các người phải giúp chúng ta chủ trì công đạo.”

“Chính là như vậy mới đáng sợ, chúng ta hoàn toàn không biết tửu lâu Như Ý hạ độc ở đâu.”

“Lý bộ đầu, như vậy người còn muốn niệm phong tửu lâu của ta sao?”

Lý bộ đầu cân nhắc một lát, nói: “Đồng phu nhân, chuyện này không phải là chuyện ta có thể quyết định. Kính xin Đồng phu nhân dời bước, nếu tửu lâu không làm, ta tin tưởng Bùi đại nhân nhất định sẽ cho ngài công đạo.” Nói xong, hắn dùng tay ra dấu mời.

Trên tửu lâu đối diện, Bùi phu nhân mỉm cười nhìn mọi việc.

“Đồng gia này không biết đắc tội với ai, lại bị người ta hãm hại như vậy, chắc chắn, thật thê thảm.”

“Có người thay chúng ta ra tay không tốt sao? Chúng ta chỉ cần đứng lúc đấy một cái, hiệu quả nhất định không tệ.”

“Quan sai ta đã báo thay nàng ta, ta tin tưởng lão gia nhất định sẽ xử lý công bằng. Để ta xem thử lần này nàng ta có thể hóa nguy thành an hay không.”

49. Chương 49

Edit: Fuly.

Dương Nghi cười lạnh trong lòng, Bùi đại nhân sẽ xử lý công minh? Nếu tin tưởng thì nàng chính là kẻ ngu. Nha môn này vô luận như thế nào cũng không thể tiến vào. Cộng thêm thân thể nặng nề, cũng khiến cho nàng không có kiên nhẫn đôi co với bọn họ nữa.

Trước, cứ chứng minh tử lâu trong sạch, còn người giết đây, thì ra tay ở chỗ Lý Tam, về phần có thể tra được hay không, để sau tính tiếp.

“Lý bộ đầu, không bằng không chứng, thứ cho ta không thể bởi vì lời từ một phía mà để cho người niệm phong tử lâu. Hơn nữa, hấn là vu hãm.”

Lý bộ đầu rõ ràng không nhận được: “Đồng phu nhân, ngài đây là đang cản trở người thi hành công vụ. Người đâu, hành động.”

“Chậm đã, ta có thể chứng minh chuyện này không liên quan đến tử lâu Như Ý.”

Lý bộ đầu rõ ràng không tin lời nói của Dương Nghi: “Đồng phu nhân, ngài còn như vậy, đừng trách Lý mỗ không nể mặt.”

“Ta thật muốn nhìn, người định không nể mặt phu nhân ta thế nào!”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Dương Nghi xoay người, chỉ thấy Đồng Khoát Nhiên cười một con ngựa cao lớn, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Lý bộ đầu. Lúc này cả người Nhị gia lộ thói lếch thếch, thoát nhìn giống như một tên côn đồ, râu ria dài gần hai thốn, nhìn đen hơn trước kia một chút, cả người tản ra hơi thở bất thiện.

Dương Nghi ngơ ngác đứng ở đó nhìn trượng phu xa cách đã gần hai tháng, hốc mắt nóng lên. Bình thường không cảm thấy, hôm nay gặp lại, nàng mới phát hiện, mình nhớ hấn đến mức nào. Hấn đã trở lại, Dương Nghi có cảm giác như đã tìm được chỗ dựa đáng tin cậy, cảm thấy an lòng, trọng trách trên vai cũng nhẹ đi.

Lạnh lùng nhìn Lý bộ đầu một cái, Nhị gia lại quay sang tìm tiểu thê tử của mình, nhìn thấy phần bụng hơi nhô lên của nàng, trong lòng hấn rất kích động. Nhưng rất nhanh, hấn liền biết bây giờ không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện, tiếp, hấn cho thê tử một ánh mắt trấn an. Sau đó tung người xuống ngựa, giao cho người sau lưng, từng bước từng bước đi về phía Dương Nghi, mọi người rớt rít thối lui sang một bên, chỉ sợ bước chậm đắc tội với người nhìn không dễ chọc này. Cuối cùng, Nhị gia đứng ở trước mặt của Dương Nghi.

“Chàng về rồi?”

“Ừ, ta đã trở về.”

Tiếp đó, hai người không nói gì nữa, bọn họ cũng không định trình diễn tình cảm ở trước mặt nhiều người như vậy.

Lý bộ đầu cau mày: “Đồng đại nhân, ngài như vậy không tốt đâu? Dù sao cũng đã có người báo quan, hơn nữa mấy người này là xảy ra chuyện ở tại tử lâu của ngài, các ngài lại ngăn không cho tra án, như vậy thật đúng là khó nói?”

Nhị gia định nói gì đó, nhưng Dương Nghi lại kéo kéo ống tay áo của hấn, ngăn trở mấy lời vừa tới miệng. Bây giờ nạn nhân còn ở đây, nếu hấn nói quá quyết tuyệt, khiến dân chúng cho là Đồng gia bọn họ ý thể hiếp người thì sẽ không tốt. Hơn nữa, lúc này Dương Nghi chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

“Để cho thiếp đi ——” Dương Nghi nhỏ giọng nói.

Nhị gia gật đầu, sau đó khẽ lui về phía sau nửa bước.

Dương Nghi hơi nghiêng đầu, thấy hấn như một gốc tùng kiên nghị đứng ở bên người nàng. Nàng khẽ mỉm cười, hấn đứng ở nơi nàng có thể nhìn thấy, cho nàng dựa vào, thật tốt.

“Lý bộ đầu, vừa rồi ta đã nói, ta có thể chứng minh chuyện này không liên quan gì đến tử lâu Như Ý của chúng ta.”

“Vậy ngài nói thử xem, vì sao bọn họ lại trúng độc trong tử lâu của các ngài? Đừng nói là bọn họ đã trúng độc trước ở nơi khác trước, ai cũng đều biết rõ, loại độc thạch tín này luôn phát tác ngay tức khắc.”

“Lý Tam, ta hỏi các người. Trước khi các người tới tử lâu Như Ý ăn cơm, có phải đã ăn khoai lang sống trước không?”

Lý Tam áp úng, thấy hần như vậy, một người bệnh đang nằm ở trên chiếu cũng có chút khác thường.

“Người đừng nghĩ nguy hiểm, nhìn thử vạt áo của người xem có phải dính vật gì đó đen đen không? Ta nghĩ không ít lão nông đều nhìn ra được, đây chính là củ khoai lang, bởi vì dính vào quần áo nên mới trở nên sẫm màu như vậy.”

“Đồng phu nhân, khoảng một khắc trước khi chúng ta tới tử lâu Như Ý xác thực có ăn khoai lang, nhưng cái này có quan hệ gì với việc chúng ta trúng độc?” Một đại hần nằm ở trên chiếu đáp lời Dương Nghi.

Hôm nay, Lý Tam dẫn bọn họ đi thật lâu, đến một nơi trong số đất đang khai hoang, ở đó có mấy bụi khoai lang, bọn họ đào ra được một số củ nhỏ. Sau, thấy đói bụng, liền rửa rồi ăn sống. Trước khi ăn cơm Lý Tam còn cho bọn họ ăn mấy củ.

“Lát nữa các người sẽ biết.” Dương Nghi gọi chương quỹ ra, bảo hần đi lấy mấy con gà sống tới đây. Lại sai người đi lấy một ít khoai lang sống. Dĩ nhiên, Dương Nghi cũng cho người của Lý bộ đầu đi theo, tỏ vẻ Đồng gia bọn họ không động tay động chân gì lên những thứ này.

“Ắt hẳn, người mời khách hôm nay cũng là Lý Tam đúng không?” Đây cũng là Dương Nghi suy đoán, vừa rồi nàng thấy, y phục mấy người này mặc không được tốt. Bình thường, người như vậy tới dùng cơm, khẳng định không nỡ bỏ tiền để gọi mấy món đắt như trứng tôm, trừ phi là có ai khác mời. Hơn nữa bảy tám người đều trúng độc, chỉ có mình Lý Tam vẫn không việc gì, cộng với những lời nói cử chỉ vừa rồi của hần, không khó đoán ra hần là người đạo diễn tuồng kịch này hơn nữa nhất định là biết không ít nội tình.

“Làm sao ngài biết?” Mấy người trên chiếu đều kinh ngạc.

Dương Nghi không đáp, lúc này, người mua đồ vừa trở lại. Dương Nghi cho người vào trong phòng bếp mang một đĩa trứng tôm ra ngoài, món này giống hệt món mấy người Lý Tam đã ăn. Mấy thứ này chia ra cho ba con gà. Con thứ nhất chỉ ăn mình khoai lang, con thứ hai chỉ ăn mình trứng tôm, con thứ ba, cho ăn khoai lang, một khắc sau lại cho nó ăn trứng tôm.

Không bao lâu, con gà thứ ba sùi bọt mép, run rẩy mấy cái rồi chết, hai con gà còn lại thì không có chuyện gì.

“Làm phiền Tô Đại phu tiến lên kiểm nghiệm.”

Tô Đại phu gật đầu, sau đó lấy ngân châm ra ngồi xổm xuống, không bao lâu ngân châm liền biến đen: “Thật là thạch tín.”

Mọi người vây đều yên lặng nhìn một màn trước mắt, có vài người còn sợ đến run rẩy, chiêu này, thật đúng là giết người không thấy máu. Nếu ai đó có ý đồ dùng trên người bọn họ, đoán chừng bọn họ chết thể nào cũng không biết.

“Các vị hương thân phụ lão, các người cũng đã nhìn thấy. Tôm cùng khoai lang ăn riêng sẽ không có ảnh hưởng gì, nhưng nếu dùng chung, thì sẽ dẫn đến đau bụng không dứt, nghiêm trọng hơn còn có thể trúng độc tử vong. Còn nữa, tôm không chỉ không thể ăn cùng khoai lang, mà còn không thể ăn cùng cam hoặc táo với số lượng nhiều.”

“Đây chính là đồ ăn tương khắc.” Tô Đại phu vuốt chòm râu dê nói.

“Không chừng là do tôm của tử lâu Như Ý có vấn đề cũng nên.” Trong đám đông có người nghị luận.

“Người ngu á..., hôm nay trừ bọn Lý Tam ra, còn có mấy bàn khác cũng gọi tôm, sao người ta lại không có việc gì chứ?”

“Đã có người hoài nghi, vậy làm phiền Thanh thúc phái một người nữa đến tử lâu bên cạnh mua một đĩa trứng tôm về đây.”

Kết quả tất nhiên không có gì khác. Lần này, tất cả mọi người đều có thể khẳng định, bọn người Lý Tam bị trúng độc không có liên quan gì với tử lâu Như Ý. Người ta xui xẻo bị bọn hần làm loạn nửa ngày, buôn bán cũng chịu ảnh hưởng.

Kết quả đã sáng tỏ, Lý bộ đầu cảm thấy còn dây dưa nữa, cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy liền chuẩn bị đi.

Đáng tiếc lại bị Dương Nghi gọi lại: “Lý bộ đầu chậm đã, tên Lý Tam này rất đáng ghét, thế nhưng tùy tiện vu hãm tửu lâu chúng ta hạ độc, có phải nên đánh hai ba mươi hèo để răn đe không? Nếu tùy tiện vu hãm tửu lâu, khách điểm mà cứ nhẹ nhàng bỏ qua như vậy, không khỏi khiến những người buôn bán lạnh tâm. Dù sao mỗi tháng tửu lâu Như Ý cũng phải đóng không ít thuế Thương đấy.”

Lý bộ đầu cảm thấy không có vấn đề, dù sao Lý Tam này cũng không phải là người của hắn, đánh liền đánh. Vì vậy, hắn vung tay lên, liền có hai sai gia tiến đến, tùy ý kéo một băng ghế dài qua. Không để ý Lý Tam cầu xin, liền đè người xuống, trói lại, mạnh tay đánh ba mươi cùn.

Đánh người xong, Lý bộ đầu liền dẫn cả đám tiểu đệ, tiêu sái rời đi.

Nhị gia cũng khôn ngoan, có chút nợ, chờ đến lúc thỏa đáng, liền tính luôn cả vốn lẫn lời, phải cho bọn họ mất chút da thịt, mới có thể biết đau mà nhớ lâu, không phải sao?

Trừ Lý Tam, những người khác đều là người trung thực, thấy đã gây không ít phiền toái cho tửu lâu, vì vậy cũng áy náy. Bọn họ phải người lớn tuổi nhất tiến lên xin lỗi Dương Nghi: “Đồng lão gia, Đồng phu nhân, đã gây phiền phức cho các ngài rồi, thật đúng là xấu hổ. Chúng ta thật sự không biết ăn khoai lang cộng với trứng tôm sẽ tạo thành kết quả như thế.”

Thật ra thì họ cũng là người thiện lương, từ đầu tới đuôi chỉ có mình Lý Tam ở đó kêu la, nếu có chút lòng riêng thì hẳn là cũng muốn nhận được ít tiền bồi thường thôi. Dương Nghi thấy mấy người bọn họ sợ hãi ôm đầu, đáng thương ngồi yên lặng trong góc. Có chút không đành lòng: “Lão trượng, các người cũng là bị người che mắt mà thôi. Hơn nữa, chúng ta đều là người bị hại. Lão trượng, lúc này Tô Đại phu đã nói rồi, thân thể của các người còn phải điều dưỡng thêm mấy ngày, chắc hẳn thời gian tới cũng không làm việc được đúng không?”

Lão trượng thở dài: “Còn không phải sao, chúng ta ngàn dặm xa xôi tới Khâm Châu, cũng chỉ là muốn kiếm chút tiền công thôi, nào biết sẽ gặp phải cơ sự như thế này.” Mấy ngày tới, đừng nói là làm việc, đến ăn uống còn phải có tiền, thật đúng là không biết phải làm sao.

“Lão trượng, năm lượng bạc này ông cầm lấy chia ra cho bọn họ đi. Các người cũng không dễ dàng gì, tự đứng lại gặp tội, những thứ này xem như là tửu lâu Như Ý của ta trợ cấp cho các người. Tiền bạc không nhiều lắm, lão trượng đừng chê bai.” Nói xong, Dương Nghi nhìn Lý Tam một cái, nói: “Về phần có vài người, lão trượng không cần phải chia cho hắn.”

Lão trượng nhận lấy bạc, cùng những người khác hành đại lễ.

Đồng gia này là người phúc hậu, bọn họ gặp tội, cũng do chính mình gây họa, thiếu chút nữa còn ầm ĩ khiến tửu lâu người ta phải đóng cửa, Đồng gia không trách tội, trái lại còn trợ cấp cho bọn họ, thật đúng là nhân nghĩa. Về sau có cơ hội, nhất định phải báo đáp lại phần nào. Mà lời vừa rồi của Đồng phu nhân, bọn họ sao không hiểu.

Bọn họ là người thành thật, nhưng không phải kẻ ngốc. Sáng sớm hôm nay, Lý Tam dẫn bọn họ đi lòng vòng đến chỗ mấy mảnh đất đang khai hoang, trước khi lúc ăn cơm còn khuyên họ ăn không ít khoai lang. Sau lại đến tửu lâu Như Ý, hai đĩa tôm to cũng là do hắn gọi. Lúc ấy bọn họ còn thấy kì lạ, từ lúc nào Lý Tam này lại hào phóng như vậy. Nhưng không ngờ, người ta đã đào bẫy chờ bọn họ nhảy xuống.

Lý Tam thật đúng là ác độc. Bọn họ cùng hắn đã quen biết nhiều năm thế nhưng lại bị hắn thiết kế đi đối phó với Đồng gia vô tội, thật đúng là lương tâm bị chó ăn rồi. Phải biết, hai thứ này nếu ăn nhiều, ắt là sẽ xảy ra án mạng.

Đến đây, Đồng gia nhân nghĩa được lưu truyền ra ngoài, xem như là gặp họa lại được phúc.

Ở tửu lâu đối diện, Bùi phu nhân nhìn hết cả vở diễn từ đầu tới đuôi, thấy Đồng gia không bị tổn thất gì, ngược lại còn được tiếng hiển đức, hận đến cắn răng, vận số của Dương thị này sao lại tốt đến vậy?

Kịch đã tàn, biết được kết quả, không ít người thầm nói thật đáng tiếc. Về phần đáng tiếc cái gì, chỉ có chính bọn họ mới rõ.

50. Chương 50

Edit: Fuly.

“Phụ nhân Đồng gia này, cũng có chút bản lãnh đấy. Quả nhiên là tai họa ngàn năm, không dễ bị người ta diệt trừ.” Gần đây mọi chuyện không thuận, khiến cho người vốn không hay nói chuyện như Lư thị cũng trở nên chua ngoa.

Biện pháp bí ẩn như vậy, vốn tưởng là không có sơ sẩy, nhưng vẫn để nàng ta phá giải được, Dương thị này không phải yêu nghiệt gieo họa thì là cái gì?

Trịnh nương than thở: “Phụ nhân, chuyện đã như vậy, thôi bỏ qua đi. Đồng gia hẳn là sẽ không tra ra được chúng ta. Nhưng lần tới làm việc, vẫn nên đừng xúc động thì hơn.”

Lư thị không kiên nhẫn nói: “Nhũ mẫu, bà chỉ biết bảo ta nhẫn nhịn, trừ nhẫn nhịn ra chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác nữa sao? Đối với tiện nhân kia, ta vì lão gia, có thể nhịn. Nhưng bà xem, Du thị đó chỉ biết càng ngày càng ngang ngược. Có nhịn nữa cũng chỉ vô dụng mà thôi!”

Nhìn phụ nhân bà đã xem như con ruột mà nuôi lớn từ nhỏ khổ sở như vậy, Trịnh nương cũng không nhẫn tâm nói tới những chuyện khiến nàng đau lòng kia. Thôi, phụ nhân đã khổ sở như vậy rồi, thì còn có chuyện gì khó chịu hơn nữa chứ.

“Phụ nhân đã thua rồi à?” Du thị ngồi ở trên ghế, hỏi một gia nhân đắc lực phía dưới.

“Vâng”

“Đáng tiếc ——” Kết quả này, Du thị đã sớm biết, nhưng Dương Nghi có thể thoát thân dễ dàng như thế, còn có thêm chỗ tốt, thật sự là ngoài dự liệu của nàng ta.

Lúc trước, nàng ta biết trong lòng Lư thị có chút oán hận với ba phụ nhân Lâm gia, Đồng gia, Tôn gia liền thuận nước đẩy thuyền bí mật tiết lộ cho Lư thị biết chuyện khoai lang cùng tôm tương khắc có thể gây trúng độc, muốn mượn tay Lư thị trả thù Dương Nghi một phen.

Không sai, Du thị cũng hận Dương Nghi. Lúc ấy nàng đã quỳ xuống đất, hèn mọn cầu xin nhưng Dương Nghi vẫn không cứu. Quả thật là cực kỳ đáng hận! Có cơ hội khiến Dương Nghi khổ sở, tất nhiên nàng sẽ không bỏ qua.

Chỉ là, đáng tiếc.

Ăn cơm, tắm rửa xong, Dương Nghi cùng Nhị gia ở trong phòng nói chuyện.

Đồng Nhị gia nhẹ nhàng vuốt bụng của nàng, nói: “Mấy ngày nay thật là khổ cho nàng.” Vừa rồi thấy nàng nâng bụng độ sức với người ta ở tửu lâu Như Ý, tim hẳn đau như bị gai châm.

Thì ra là, ở nơi hẳn không thấy được, thê tử của hẳn lại bị người khác lập mưu khi dễ như vậy. Người đứng sau lưng chuyện này quả thật đáng hận, chờ hẳn tra ra được, quyết sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tim Dương Nghi nóng lên, cười nói: “Có cái gì mà khổ cực với không khổ cực chứ.” Nếu đã gả cho hẳn, cùng hẳn hưởng vinh hoa phú quý, vậy thì cũng phải biết gánh vác trách nhiệm. Huống chi nàng ở nhà an ổn ỷ, dù sao cũng chỉ là bị người khác tính kế nhỏ nhen, chỉ cần đề phòng một chút, thì cũng không có vấn đề, so với hẳn ở bên ngoài dẫn binh, đối mặt với nguy hiểm, thật sự không đáng là gì.

Đồng Nhị gia vỗ vỗ tay Dương Nghi. Tiếp đó, Dương Nghi kể lại sơ lược những chuyện lúc hẳn không có ở đây, bao gồm cả chuyện viết thư cho Đồng gia.

“Những chuyện này nàng xem thế nào tốt thì cứ làm, chỉ là trấn nhỏ Mộc Chương Hương kia, ta phải phái người đi điều tra trước đã.”

Dương Nghi dĩ nhiên là không có dị nghị, sau đó nàng lại quần quýt lấy Nhị gia, bắt hẳn nói vài chuyện trong hai tháng ở ngoài này.

Đồng Nhị gia không có cách nào, chỉ đành phải chọn một ít chuyện không liên quan đến quân sự lại không dính dáng đến máu me mà kể cho nàng.

Dương Nghi lắng lắng nghe, rồi ngủ quên mất lúc nào không biết. Nàng luôn có thói quen ngủ trưa, cộng thêm hôm nay xử lý chuyện của tử lâu Như Ý quá hao tổn tinh lực, mà Nhị gia trở về lại khiến nàng rất hưng phấn, nên khi cảm xúc này qua đi, lại cảm thấy mệt mỏi không dứt.

Đồng Nhị gia nói xong, liền phát hiện tiểu thê tử trong ngực đã tựa vào lòng mình ngủ thiếp đi, cái miệng nhỏ nhắn còn thỉnh thoảng phát ra thanh âm “ừ, ừ” phụ họa lời của hắn. Đồng Nhị gia nở nụ cười, ôm thê tử lên giường, thấy khoe miệng nàng hơi cong, mặt mũi an bình, giống như nằm mơ thấy chuyện gì đó rất vui vẻ vậy, hắn kim lòng không nổi bèn vuốt vuốt khuôn mặt hồng nhuận của nàng.

Thật ra thì hai tháng qua, hắn rất ít khi chớp mắt. Lần này không giống những lần trước, bởi vì dẫn theo đều là tân binh, nên không thể nhẹ nhàng như quá khứ, tốc độ cũng chậm hơn nhiều. Lúc mới bắt đầu, còn hay lâm vào nguy hiểm, hắn thời thời khắc khắc đều phải lên tinh thần để ứng phó, sau này tình huống mới chậm rãi biến chuyển tốt hơn. Nhưng cái giá bỏ ra cũng rất cao, hắn mang đi 4000 người, chỉ còn dư lại hơn hai ngàn. Thương vong gần một nửa, vì vậy khiến cho lòng hắn rất không thoải mái. Cũng may những người lính còn sống sót kia đã tiến bộ rất nhiều.

Nhiều lần lâm vào khốn cảnh, nhớ tới thê tử cùng đứa nhỏ trong bụng nàng ở nhà, hắn lại cố gắng chống đỡ tiếp. Vì trong lòng có nhớ thương, nên dù cho khổ nữa, khó khăn hơn nữa, hắn cũng chưa từng buông tha cho hy vọng sống sót dù chỉ là nhỏ nhất.

Ngắm nhìn dung nhan đang ngủ của nàng, Nhị gia cũng cảm thấy cơn buồn ngủ dâng cao. Vì vậy hắn dứt khoát cởi quần áo, leo giường, quyết định cùng ngủ trưa với nàng. Kiều thê trong ngực, Đồng Nhị gia cảm thấy vô cùng an lòng cùng thỏa mãn, dần dần, hắn cũng nhắm hai mắt lại.

“Đã tỉnh rồi à?”

Đồng Nhị gia tỉnh dậy, nhìn tiểu thê tử của mình nở nụ cười sáng lạng, nhất thời cảm thấy trong lòng cũng rất vui vẻ: “Giờ gì rồi?”

“Giờ Thân hai khắc, thiếp đã nói phòng bếp nấu Canh hạt sen bách hợp rồi, lát nữa chàng cũng uống một chút để giải nhiệt đi.” Vừa nói chuyện, Dương Nghi vừa vắt khăn lông,

“Những chuyện này bảo gia nhân làm là được, bây giờ thân thể nàng nặng nề, đừng để mình mệt mỏi.”

“Không sao mà, Tô Đại phu nói rồi, hoạt động thích hợp, đối với đứa bé cũng rất tốt.”

Đồng Nhị gia được nha hoàn hầu hạ rửa mặt.

Lúc dùng canh, sự kiện trúng độc trong tử lâu cũng đã có manh mối.

“Người giết dây đã tra ra được rồi, liên hệ với Lý Tam chính là một vị lão bộc ở thôn trang của Triệu gia, lão bộc này cũng có chút tinh ranh, vòng vo, gián tiếp qua tới tận mấy người. Tri huyện bên kia cũng phải mất một ít công sức mới tra được. Lão bộc này không cha mẹ, không con cái, chỉ có một biểu tỷ bà con xa, người biểu tỷ bà con xa kia chính là Nhũ mẫu đặc lực bên cạnh thê tử của Triệu Bộc Tôn. Triệu gia Cửu Thành chính là người đứng sau thao túng chuyện này.”

“Triệu gia? Là nhà Triệu viên ngoại ở phía đối diện sau phủ chúng ta?” Lúc trước Nhị gia đã nói rõ với nàng các mối quan hệ ở Khâm Châu, Triệu viên ngoại này cũng là một trong số đó, hơn nữa cũng có thể coi là một trong những người có uy vọng ở Khâm Châu này. Huống chi, trước đó vài ngày, Du thị kia cùng Triệu đại tiểu thư còn gây ra một trận ồn ào, chính mắt nàng nhìn thấy.

“Đúng là nhà đó, chúng ta đã từng đắc tội với Triệu gia à?” Đồng Nhị gia cau mày nói, kết quả do tri huyện bên kia tra được dĩ nhiên sẽ không sai, nhưng vì sao Triệu gia lại phải hạ độc thủ sau lưng tử lâu của Đồng gia bọn họ, thật khiến cho người ta khó hiểu. Nhưng nếu như không phải là có thù oán, Triệu gia cũng sẽ không dùng loại biện pháp âm độc như thế để vậy bản thể diện của Đồng gia.

Dương Nghi trầm tư.

Từ khi Đồng Nhị gia tới Khâm Châu, vẫn luôn bận rộn chuyện trong binh doanh, sau này lại còn dẫn binh hành quân gần hai tháng, nếu là bọn họ thực sự có xích mích với Triệu gia, như vậy người kia hơn phân nửa không phải là Nhị gia, mà hẳn là nàng. Nhưng Dương Nghi đã nghĩ rất kỹ, sau khi tới Khâm Châu, nàng chưa từng tiếp xúc với người của Triệu gia, sao lại có khúc mắc gì được? Không, hẳn không phải là tiếp xúc trực tiếp. Dương Nghi chợt nghĩ tới việc ở khách điểm Trần Ký vào ngày lên đường đến Khâm Châu đó!

Lúc ấy chuyện ở khách điểm Trần Ký cũng không coi là bí mật nên ắt hẳn là có nhiều người biết, Triệu phu nhân biết cũng không kỳ quái. Lại liên tưởng đến tình trạng gần đây của Triệu gia, cùng với lòng của Triệu phu nhân kia, Dương Nghi cũng có thể mơ hồ đoán ra được mấy phần, chỉ là, Dương Nghi cảm thấy thật khó tin? Chẳng lẽ bởi vì nàng cũng ở đó, nên Triệu gia phu nhân liền giận chó đánh mèo sao?

Lại nói, khi Triệu phu nhân biết Triệu viên ngoại động tâm với Du thị bên cạnh nữ nhi thì đau lòng một đoạn thời gian, sau đó tỉnh lại, liền đấu với Du thị. Du thị này bề ngoài ôn hòa dịu dàng, nên rất được Triệu viên ngoại sủng ái, mặc dù căn cơ có chút nông cạn, nhưng cũng đấu ngang tay với Triệu phu nhân.

Thật ra thì theo Dương Nghi thấy, chủ yếu là Triệu phu nhân kia nghĩ đến vài phần tình nghĩa khi xưa với Triệu viên ngoại, mà Triệu viên ngoại lại hết lần này đến lần khác che chở cho Du thị, nên dù Triệu phu nhân có hận hơn đi nữa, lúc hành động cũng vẫn lưu lại chút đường sống, khiến Du thị kia chiếm được tiện nghi. Vì vậy, đến giờ hai người vẫn đang ở thế giằng co.

Thấy sắc mặt Dương Nghi cổ quái, Nhị gia liền hỏi: “Sao vậy?”

Dương Nghi lập tức kể lại chuyện ngày đó cho hẳn, thuận tiện nói lên suy đoán của mình.

“Lòng của phụ nhân thật là kỳ lạ, nếu đúng thế thì chẳng còn gì khó hiểu!” Nhị gia dứt khoát nói. Dù không phải như thế thì đã sao? Chuyện đã xảy ra, nguyên nhân là cái gì cũng không còn quan trọng. Nếu Triệu gia dám làm, vậy thì phải có gan gánh chịu hậu quả.

“Chuyện này nàng đừng bận tâm đến nữa, vi phu tự có cách, nàng nên an tâm dưỡng thai đi.”

Dương Nghi thấy hẳn sắc mặt kiên quyết, chỉ đành phải gật đầu, sau đó con người đảo một vòng, ôm cánh tay Nhị gia, cười tủm tỉm hỏi: “Nhị gia, vừa rồi chàng nói, lòng của phụ nhân thật là cổ quái sao?”

Đồng Nhị gia lúc này mới ý thức được, một câu mắng của hẳn cũng bao gồm luôn cả tiểu thê tử của chính mình.

Giờ phút này thấy bộ dạng giảo hoạt tràn đầy tinh thần của nàng, Nhị gia cũng vui vẻ chịu đựng, vì vậy hẳn xoay người, ôm nàng vào trong ngực dụ dỗ: “Lòng của tiểu phụ nhân nhà ta rất bình thường, cổ quái là người khác.”

Dương Nghi giận dỗi nhéo hẳn một cái: “Miệng lưỡi trơn tru ——”

Bộ dạng này tựa như đang làm nũng, Nhị gia càng nhìn cổ họng càng khô khốc, thứ giữa hai chân lại bắt đầu trường đau. Lúc trước, hẳn đã hỏi Tô Đại phu về chuyện phòng the, Tô Đại phu nói rồi, chỉ cần qua ba tháng đầu, động tác không thể quá mức mạnh liệt là được. Hẳn khê tính trong lòng, thê tử hẳn bây giờ đã sắp bốn tháng, ắt hẳn là có thể làm cái kia chứ? Chỉ cần động tác của hẳn dịu dàng chút, không khiến thai nhi bị thương là được.

Nhị gia cúi đầu, ngậm vành tai ngọc của nàng, khí nóng thổi ra khiến Dương Nghi cảm thấy rất buồn: “Đừng liếm, nhột ——”

“Đã mấy ngày không gặp, nương tử có nhớ vi phu hay không?” Theo giọng nói của hẳn, bàn tay đang đặt ở hông nàng cũng khê siết lại.

Động tác của Nhị gia khiến Dương Nghi hơi ngứa, nàng lui về phía sau tránh, vậy nên cái hôn của hẳn rơi vào khoảng không. Đồng Nhị gia bất mãn, một tay trực tiếp ôm hông của Dương Nghi, một cái tay khác kéo bắp đùi nàng ra, để cho nàng giạng chân ngồi lên người hẳn.

Nhận thấy được lửa nóng cách tầng vải mỏng đang chống đỡ ở nơi tư mật của mình, Dương Nghi lo lắng liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, thấy ráng chiều còn đang nhuộm đỏ chân trời, đẩy người nam nhân trước mặt một cái: “Chàng định làm gì vậy?” Nếu như thanh âm của nàng nghiêm túc hơn chút nữa, không lộ vẻ yếu điệu vô lực như vậy thì quả thật quá tốt.

Đáng tiếc, thân thể tiếp xúc cũng đã gọi lên khát vọng của nàng đối nam nhân trước mắt. Sau khi mang thai thể chất của nàng trở nên rất nhạy cảm, mới khẽ lỏ kéo một chút, blại giạng chân ở trên đùi của hắn, nơi tư mật lại đang chống đỡ vật đó, Dương Nghi khấn trương lên, của nàng lại càng ướt át.

Nhị gia thân mật nhìn chăm chăm vào người cô nương đang đỏ bừng hai gò má, cười đến ý vị sâu xa: “Nàng nói đi? Dĩ nhiên là làm chuyện muốn làm rồi.” Nói xong, còn có đầy ngụ ý đẩy đẩy eo.

Cách lớp vải đụng vào người Dương Nghi khiến nàng phải phát ra một tiếng hét nhỏ.

“Phu nhân?”

Ngoài cửa vang lên tiếng Đông Mai hỏi thăm, Dương Nghi hung hăng trợn mắt nhìn nam nhân đang làm chuyện xấu phía dưới một cái, khẽ nói: “Ta không sao.”

Thừa lúc nàng nói chuyện, Nhị gia vươn tay, lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve nơi bí ẩn của nàng, không bao lâu, Dương Nghi lại cảm thấy cả người vô lực. Thấy vậy, Đồng Nhị gia liền kéo đai lưng, cởi áo nàng ra.

“Nương tử còn chưa nói có nhớ vi phu hay không đấy. Ngược lại vi phu ở bên ngoài nhớ nàng đến sắp chết rồi, đặc biệt là lúc đêm khuya yên tĩnh, vi phu sẽ nghĩ đến dáng vẻ của nàng.” Đồng Nhị gia lại gần vành tai Dương Nghi nhẹ nhàng nói một câu gì đó, vành tai Dương Nghi liền ửng hồng.

Kế tiếp, Đồng Nhị gia liền móc ra cửa mình ra. Nhìn thứ kia còn mạnh mẽ to lớn hơn, lại nhớ đến vui thích trước kia, thân thể Dương Nghi lại càng thêm thành thực ướt át. Nhận thấy được điều này, mặt của nàng liền càng thêm đỏ.

Nhị gia đỡ hông của nàng, để cho nàng chậm chậm ngồi xuống . Đáng tiếc, Dương Nghi chỉ một mực lắc đầu, “Không được, quá lớn, không vào được.”

Không có cách nào, Nhị gia không thể làm gì khác hơn là ôm nàng thay đổi tư thế, sau đó đè lên, lúc đầu Dương Nghi có chút bỏ đã lâu đau rất, nhưng không lâu sau liền dễ chịu hơn .

Theo động tác của hắn, hai người dần dần trầm luân.

51. Chương 51

Edit: Fuly.

“Lão phu nhân, còn nửa canh giờ là sẽ vào thành.” Thanh nương được tiểu nha hoàn đỡ lên xe ngựa xong, liền bẩm báo cho lão phu nhân tin tức tốt này.

Lão phu nhân nghe vậy rất vui mừng: “Thanh nương, người nói thật không?”

“Đây là Cao quản sự nói, lần trước hắn đã tới Khâm Châu .”

“Ừ.” Lão phu nhân nghe vậy, hiền hoà đáp một tiếng.

Thanh nương ngẫm bực bản thân mình nhanh miệng, nhắc tới Cao Phong khiến cho lão phu nhân mất hứng. Lần trước Cao Phong tự ý mang biểu tấu thư đến Khâm Châu, ngày kế tiếp, liền bị lão phu nhân biết được. Lão phu nhân lập tức phái người đuổi theo, đáng tiếc đuổi theo hai ngày vẫn không thể kịp. Sau chuyện này, lão phu nhân giận Cao Phong, cho nên lúc hắn trở lại phục mệnh thì liền bị đuổi đi quét sân ở một viện nhỏ. Đây là nề tình đưa bé trong bụng Nhị phu nhân không có chuyện gì nên mới phạt nhẹ hắn. Lần này nếu không phải lão phu nhân vội tới Khâm Châu lại không quen thuộc đường xá, thì đầu đến lượt Cao Phong được trọng dụng.

Thấy lão phu nhân nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng còn có chút ý cười, Thanh nương liền nhẹ tay nhẹ chân, nhưng trong lòng thì không ngừng suy nghĩ.

Cũng không biết bây giờ Đồng phủ thế nào rồi? Lúc lão phu nhân đi, Đồng phủ còn đang náo loạn. Nguyên nhân có chút dính lứu đến cháu gái Từ Nhược Khanh của đại phu nhân.

Thời gian trước, Từ Nhược Khanh mang về một người bạn khuê phòng tên là Thích thị, cũng là quả phụ trẻ tuổi giống nàng ta. Mấy ngày này, hai người bọn họ luôn trò chuyện với đại phu nhân, khiến đại phu nhân rất vui vẻ. Nhưng nửa tháng trước, không biết sao, Đồng đại gia uống say lại hồ đồ ngủ với người ta.

Lần này đúng là náo loạn lật trời, nhưng Thích thị kia từ đầu tới đuôi chỉ là lạng lẽ chảy nước mắt.

Đối lập với đại phu nhân luôn không ngừng quát tháo, Thích thị yên lặng ngược lại khiến đại lão gia áy náy, lòng đầy thương tiếc.

Thật ra thì đại lão gia cũng là không có cách, dưới con mắt mọi người, hắn cũng không thể “ăn” rồi lại không chịu trách nhiệm. Cộng thêm Thích thị tuy là quả phụ, nhưng nhà mẹ đẻ nàng ta cũng là chức quan Lục Phẩm, Đồng đại gia không thể làm gì khác hơn là quyết định nạp nàng ta làm thiếp.

Sau khi đại phu nhân biết được, dĩ nhiên liền phản đối mãnh liệt, còn nói, bất luận kẻ nào trở thành thị thiếp của đại lão gia cũng được, nhưng Thích thị thì không được.

Thanh nương cũng hiểu được chút ít, đại phu nhân đây là vừa hận lại vừa không cam lòng. Lúc trước, vì cháu gái Từ Nhược Khanh mớ nói, đại phu nhân vẫn xem Thích thị là cháu gái. Hôm nay Thích thị phản bội mình, cô phụ phần tin tưởng này, đại phu nhân hận không thể làm thịt nàng ta, chứ đừng nói đến việc cho nàng ta qua cửa?

Đáng tiếc, mặc cho đại phu nhân làm ầm ĩ thế nào, cũng đều vô pháp thay đổi kết quả.

Thật ra thì đại phu nhân đi tới bước này, chính bà ta phải tự nhận hơn phân nửa trách nhiệm. Ban đầu, lão phu nhân đã từng cảnh cáo đại phu nhân, nói cô cháu gái nhà mẹ đẻ kia cứ ở lại Đồng phủ lâu như vậy không phải là chuyện tốt.

Lúc ấy đại phu nhân còn bày ra dáng vẻ uất ức, nói lão phu nhân không có lòng bao dung với người nhà của nàng ta, sau lại còn đi cáo trạng với đại lão gia.

Lão phu nhân lúc ấy rất tức giận, “đúng là chó cắn Lã Động Tân”, bà liền mặc kệ chuyện này, chẳng thèm nói gì nữa.

Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, ban đầu nàng ta không nghe khuyên bảo, hôm nay rơi vào kết cục này, còn trách được ai.

Mà Từ Nhược Khanh này cũng là một người rất thức thời, nàng ta mơ hồ cảm thấy lão phu nhân không thích mình, vì vậy cũng không hay cố ý tiếp cận lão phu nhân.

Thanh nương cũng biết chút ít về ý định của lão phu nhân, đại phu nhân là một người không thể dạy được nữa. Về sau, ắt hẳn lão phu nhân sẽ chỉ để cho đại thiếu phu nhân quản gia chứ không giao Đồng gia cho đại phu nhân.

Lúc này lão phu nhân quyết định tới Khâm Châu, đúng là việc ngoài dự đoán của nhiều người. Đại lão gia vừa nghe tin liền chạy tới khuyên, đáng tiếc lão phu nhân đã quyết tâm. Hắn cũng biết gần đây trong nhà không khí ngột ngạt, hẳn là lão phu nhân muốn đi ra ngoài giải giải sầu. Liền chỉ thở dài, không ngăn cản nữa.

Từ Nhược Khanh buồn chán uống trà, trầm nghĩ, dù bây giờ cô có gặp mình hay không cũng là lần cuối cùng mình đến Đồng phủ này.

“Tiểu thư, Thích di nương cầu kiến.”

“Không gặp ——”

Từ Nhược Khanh tiếp tục ngăn người nhìn cái ly trong tay. Lúc vừa từ Khâm Châu trở về, nàng đã cho cô cơ hội. Chỉ cần cô xin lỗi, chuyện kia liền có thể thương lượng lại. Nhưng cô gặp nàng, đến một câu xin lỗi cũng không nói. Đúng là khiến cho người ta vừa bực vừa hận, lúc ấy nàng thật hận không thể lập tức thiết kế dượng, muốn biết lúc người cô tốt kia nhìn thấy nàng ngủ cùng dượng thì sẽ có bộ dạng gì. Nàng nghĩ, thấy bà ta khổ sở, nàng nhất định sẽ rất sung sướng.

Nhưng cũng may là nàng không đến nỗi mất trí, trong lòng nàng hiểu, nếu nàng làm thật, có lẽ sẽ lấy được sáng khoái nhất thời, nhưng nửa đời sau của nàng cũng sẽ sống không dễ chịu. Cô cùng cháu hầu hạ một phu quân là chuyện tuyệt đối không được phép, mà cô cô lại là trưởng bối, đã ngồi ở chiếc ghế đương gia phu nhân kia vững chắc lắm rồi, mình nhất định không bị được. Nếu đến mức độ đó, sợ rằng nàng sẽ bị người ta vứt bỏ.

Vì vậy nàng liều mạng áp chế lửa giận cùng hận ý, từ từ lấy lòng cô cô, cẩn thận mưu tính.

Thích thị này là do nàng cố ý mang đến Đồng phủ, dĩ nhiên, đối với sắp xếp của nàng, Thích thị cũng nguyện ý. Thích thị tuy là quả phụ, nhưng vẫn là thân hoàn bích, là vì trưởng phu trước của nàng ta còn chưa kịp thành thân thì đã chết rồi. Hơn nữa, tuy phụ thân Thích thị là một quan Lục Phẩm, nhưng kinh tế trong nhà nàng ta lại không tốt, cuộc sống còn không bằng một thương hộ bình thường. Thích thị nhìn thấy tất cả cuộc sống ăn mặc của Đồng gia, không động lòng mới là chuyện lạ.

Đến cuối cùng, Thích thị này quả nhiên rất được việc. Nhìn cô cô nàng khổ sở không dứt, Từ Nhược Khanh cảm thấy cuối cùng cơn tức cũng đã xả được. Nhưng về sau, dù là cô cô hay Thích thị, cũng không còn liên quan gì đến nàng. Nàng sẽ không xen vào chuyện giữa hai người bọn họ nữa!

Nhưng, đã diễn tuồng thì phải diễn cho hết. Phụ thân, nương, gia gia, nãi nãi đều có chút bất mãn với việc nàng mang Thích thị đến Đồng phủ khiến ọi việc loạn lên như thế này. Vì vậy nàng phải đứng ngoài cuộc mới được. Nhưng nếu cô cô không nhận lời xin lỗi của nàng, nàng cũng không cần phải miễn cưỡng bản thân.

Ngày hôm đó, ăn cơm trưa xong, Đồng Nhị gia cưỡi ngựa ra khỏi thành, đúng lúc gặp được xe ngựa Đồng gia. Từ xa hần đã thấy quen mắt, nhìn kỹ đám người, thấy một vị đại thúc của nhà mình, liền vội vàng giục ngựa tiến lên.

“Tam thúc, các người đến rồi?”

Đồng An Phúc liếc mắt một cái liền nhận ra Đồng Khoát Nhiên, lúc này ngẫu nhiên gặp nhau ở cửa thành quả thật là vô cùng vui vẻ: “Đúng vậy, đi chừng mười ngày mới đến. À, cháu đang định ra khỏi thành hả?”

“Tam thúc, hôm nay không đi nữa, để cháu dẫn mọi người về nhà.” Nói xong, Đồng Nhị gia xoay người dặn dò Thuận Tử mấy câu.

“Vâng, vâng ——” Thuận Tử “vâng” hai tiếng liên tục, sau đó vỗ ngựa rời đi, Đồng An Phúc có chút lo lắng hỏi: “Nhị Lang, sẽ không làm trễ nãi chuyện của cháu chứ?”

“Yên tâm đi Tam thúc, không tốn thời gian bao nhiêu đâu, hơn nữa hôm nay cũng không có việc gì quan trọng.” Đồng Nhị gia trấn an hần.

Đồng An Phúc yên lòng, sau đó vỗ ót một cái: “Quên mất, Nhị Lang, lần này nương con cũng tới. Ừ, tẩu ấy ở chiếc xe ngựa thứ ba phía sau.”

Đồng Nhị gia nghe thế, vội nói: “Tam thúc, cháu đi gặp nương một lát.”

“Đi đi.”

“Lão phu nhân, Nhị gia tới.”

Lão phu nhân nghe vậy, vội vàng kêu lên: “Mau mau, đỡ ta đi ra ngoài ——”

Lúc Đồng Nhị gia vừa tới, lão phu nhân đã nghe được tin tức, vội sai người đỡ mình xuống xe.

“Nương, đừng vội, người cứ ngồi ở trong đó đi, bảo Thanh nương vén màn xe lên để hai mẫu tử chúng ta trò chuyện là được rồi, cũng để con giới thiệu sơ qua thành Khâm Châu cho người.”

Lão phu nhân vừa nhìn thấy con trai, cõi lòng tràn đầy mừng rỡ, tất nhiên cũng không có yêu cầu gì khác.

“Nương, sao người lại tới đây?”

“Thế nào, không hoan nghênh bà già như ta à?”

“Sao có thể chứ, chỉ là đoạn đường này gập ghềnh, nên con đây lo lắng cho thân thể người thôi.” Đồng Nhị gia thấy nương mình có chút gầy, trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân tối nay phải mời Tô Đại phu tới khám qua thử.

Lời Đồng Nhị gia khiến lòng lão phu nhân tràn đầy vui vẻ, giờ phút này thấy lão Nhị rõ ràng sáng sủa, phần chần chừ hơn trước kia, lão phu nhân lập tức ghi tạc hết công lao lên người thê tử hần, lại càng hài lòng hơn về Dương Nghi.

Có câu nói, có đối lập mới có phát hiện. Thê tử lão đại như vậy, liên đới khiến cho lão đại cũng có vẻ không có tinh thần cùng bức bối. Mà lão Nhị, nhìn tốt hơn nhiều. Quả nhiên, lấy thê tử phải cưới người hiền, có một nàng dâu tốt, mới có lợi cho con cháu ba đời ngày sau.

Dọc theo đường đi, mọi người đều cười nói, không bao lâu, liền đến.

Dương Nghi đã sớm nhận được tin tức, một thân xiêm áo nghiêm chỉnh tự mình đứng ở đại môn chờ.

Lão phu nhân xuống xe ngựa, thấy phần bụng hơi nhô lên của Dương Nghi, lại càng thêm vui vẻ, trực tiếp nắm tay của nàng nói: “Thê tử Lão Nhị à, bây giờ con chính là công thần của Đồng gia rồi. Phải biết tự chăm sóc bản thân cho tốt, sinh cho Đồng gia chúng ta đứa bé mập mạp mới được.”

Dương Nghi đỏ mặt đáp “vâng”, dẫn người phòng khách, lại sai gia nhân dâng trà bánh lên, Dương Nghi tự mình rót cho lão phu nhân một ly trà, cười nói: “Lão phu nhân, bây giờ Tổng nương đang dẫn người dọn dẹp phòng, sợ là phải chờ thêm chút nữa, người cứ ở trong sảnh nghỉ chân một lát, thuận tiện dùng chút điểm tâm đã.”

Lão phu nhân cười lắc lắc đầu: “Không sao, hai ta đứng lúc có thể trò chuyện.” Bà biết, đám người bọn họ tới ngoài ý muốn, con dâu nhất thời không kịp chuẩn bị cũng là chuyện có thể hiểu được, hơn nữa chỉ chờ có một lát, chẳng mấy chốc là xong thôi.

Tiếp đó, lão phu nhân kéo Dương Nghi hỏi chút chuyện ở Khâm Châu, lại nói thêm vài vấn đề cần chú ý khi mang thai, chỉ vài phút sau liền có gia nhân báo lại, nói phòng ốc đã thu dọn xong.

Dương Nghi vội vàng đứng dậy, muốn đỡ lão phu nhân.

Lão phu nhân vỗ vỗ tay nàng: “Đứa bé ngoan, ta biết con hiếu thuận, nhưng con cũng là phụ nữ có thai, cứ để Thanh nương tới đỡ ta là được.”

Dương Nghi cười đáp “vâng”, đưa người đến chỗ ở, đợi lão phu nhân nghỉ ngơi rồi, nàng lại nghiêm nghị nhắc lại với bọn gia nhân lần nữa, bảo họ nghiêm túc hầu hạ lão phu nhân xong, lúc này mới đi vội đi làm chuyện khác.

Lần này ở Đồng gia Bốn gia tới khoảng năm sáu chục người, trừ chừng mười người là thân thích thúc bá của Bốn gia ra, còn lại đều là gia nhân.

Bốn gia có mười mấy thân thích, Dương Nghi đã sớm thu thập xong sương phòng, cũng may phủ viện đủ lớn, nên dù có nhiều người như vậy, cũng không lộ vẻ chật chội.

Hôm nay vừa qua khỏi mùa thu hoạch, mấy lão nhân Bốn gia thấy bọn gia nhân này đang rảnh rỗi, liền giữ một nửa ở nhà, phần còn lại điều đến đây khai hoang.

Những gia nô kia, Dương Nghi cho đến ở hết trong tiểu viện mới mua. Bởi vì bây giờ bọn họ đang ở trong sân viện được cấp, ở Khâm Châu không có một khu nhà nào gồm nhiều nhà liên tiếp nhau, vậy nên Dương Nghi mới cân nhắc mua thêm tiểu viện này. Tiểu viện được mua khoảng nửa năm trước, cũng là theo kiểu tam hợp viện, nhưng nhỏ hơn phủ trạch bọn họ đang ở. Tuy vậy để ba, bốn mươi gia nhân ở vẫn thừa.

52. Chương 52

Edit: Fuly.

“Lão gia, Lý chương quỹ của ngân hàng tư nhân, Mạc chương quỳ của tử lâu đã thôi việc.” Gã sai vật rứt rứt thân thể nói.

“Cút, tất cả đều cút hết cho lão tử!” Triệu viên ngoại giận đến cắn răng, ném luôn cả chiếc bình cổ, chỉ vào Lư thị mắng to: “Phụ nhân ngu xuẩn, nhìn thử xem người đã làm chuyện tốt gì đi! Hôm nay Triệu gia biến thành như vậy, người hài lòng chưa?!”

Trịnh nương bên cạnh Lư thị bị dọa đến mức nhắm tịt mắt.

Triệu gia là thương nhân, thuộc hạ cũng không mấy sạch sẽ, năm xưa đã từng làm vài chuyện thiếu nhân đức, nhưng phần lớn đều đã được lão ta xử lý thích đáng. Hôm nay bị Đồng Nhị gia lôi ra, mặc dù phần lớn đều không có chứng cứ, nhưng dấu vết vẫn còn. Vì vậy, sau khi Đồng Nhị gia thẩm tra xong, liền sai người lan truyền những tin tức này ra ngoài.

Lúc lời đồn truyền tới tai Triệu Bộc Tôn thì lão ta đang lẫn lộn trên giường với một di nương mới có được. Di nương này thứ nữ do Văn lão gia tặng lão. Có tiện nghi mà không chiếm thì đúng là ngốc, vì vậy Triệu Bộc Tôn vui vẻ đáp ứng nạp nàng ta làm thiếp, thời gian này vui vẻ hoan hảo đến quên cả trời đất. Còn Du thị thì lại là một hồ ly tinh yêu mị ở trên giường, vì vậy, đã gần nửa tháng Triệu viên ngoại chẳng thêm để ý đến chuyện làm ăn.

Chờ chương quỹ ngân hàng tư nhân sốt ruột như lửa cháy đến mông đi cầu kiến thì Triệu Bộc Tôn mới hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề. Khoảng thời gian tiếp đó, Triệu Bộc Tôn quả thật là loay hoay bề đầu sút trán.

Đối với lời đồn, lúc đầu dân chúng nửa tin nửa ngờ, nhưng họ đều là những người đã sống ở mảnh đất này một thời gian dài, lại từng chứng kiến nhiều chuyện, nên khi đối chiếu những lời đồn kia cùng tình huống lúc đó, liền thấy mọi việc đều trùng khớp. Vì vậy, Triệu gia quả thực xui xẻo. Máy nơi kinh doanh đều bị ảnh hưởng rất nặng, buôn bán ế ẩm, ngân hàng tư nhân Triệu thị lại càng thêm tổn thất nghiêm trọng.

Ngân hàng tư nhân của Triệu gia bởi vì là do người bản địa mở, lịch sử lại dài, nên rất được dân Khâm Châu tín nhiệm, là ngân hàng tư nhân lớn nhất nơi đây. Nhưng lúc này uy tín của Triệu gia bị tổn hại, bách tính đều sợ Triệu gia nuốt luôn tiền bạc của mình, nên rút rút rút hết tiền ra khỏi đó, gửi cho Ngân hàng tư nhân khác.

Triệu viên ngoại quả thật là có khổ rồi mà nói không được, một bên lão cho người ra sức dập tắt tin đồn, một bên phái người đi khuyên ngăn. Nhưng bách tính thấy Ngân hàng tư nhân của Triệu gia như vậy, lại càng thêm tin tưởng vào những lời đồn đó, cho là Triệu gia thật sự muốn nuốt tài sản của bọn họ, nên thêm phần khùng hoảng. Lần này, người đến lấy tiền lại càng nhiều hơn.

Trong ngân hàng tư nhân trừ một phần vốn lưu động bên ngoài, phần lớn bạc đều đã bị lão rút ra, hoặc là tiêu dùng, hoặc là đầu tư vào việc khác.

Triệu viên ngoại không có cách nào, chỉ đành phải chờ bạc trong nhà tới, lại lấy bạc ở những cửa hàng khác đắp vào. Nhưng là, vẫn chưa đủ. Cuối cùng, Triệu gia bán sạch mấy cửa hàng, mới ổn định được ngân hàng tư nhân. Nhưng lúc này ngân hàng tư nhân có khác gì đã sụp đổ đâu chứ? Không có ba hoặc bảy năm, sợ là ngân hàng tư nhân của Triệu gia không khôi phục được.

Khi ngân hàng tư nhân của Triệu gia chỉ còn là cái vỏ, những thương nhân vốn định hợp tác với Triệu viên ngoại đều rút rút giải trừ khế ước, tình nguyện bồi thường bạc. Lần này, sản nghiệp Triệu gia lại càng thêm sa sút nghiêm trọng.

Theo lý thuyết, Triệu gia đã cầm rế ở Khâm Châu một thời gian dài, đáng lẽ không thể thảm đến mức này mới đúng. Ngay cả Đồng Nhị gia cũng thật không hiểu, hẳn chỉ là “lấy đạo của người trả lại cho người” thôi, nào biết chuyện lại thuận lợi ngoài dự liệu như vậy.

Đồng Nhị gia không hiểu là vì không biết, Triệu viên ngoại trước kia chính là một tên tú tài, tính tình rất cao ngạo, tự xưng là văn thương, luôn xem thường những thương nhân luôn kiếm tiền khắp nơi khác. Cho nên mối quan hệ với những viên ngoại trong vùng không được tốt đẹp như mặt ngoài, mà các đại thương nhân kia cũng không ưa bộ dạng hếch mũi lên trời của lão ta, dần dần, bọn họ tụ hội hay họp bàn đều

không mời lão nữa, vì vậy giao tình lại càng thêm lạnh nhạt. Cho nên lần này Triệu gia xảy ra biến cố lớn như vậy thế nhưng không có một ai đưa tay trợ giúp.

Hơn nữa, không ít Thương gia tin tức linh thông biết người Triệu gia đắc tội là Đồng gia, lại càng không thể nào đứng ra. Triệu gia hồ đồ, nhưng bọn họ lại không, từ xưa dân không đấu lại quan, bọn họ tội gì vì một người không mấy giao tình như Triệu gia mà đi đắc tội với Đồng gia chứ. Hơn nữa, Triệu gia xui xẻo, vậy bọn họ lại càng có thêm nhiều cái lợi. Không thấy mấy ngày nay các chương quỹ ngân hàng tư nhân của bọn họ đều cười không khép miệng được sao, nguyên nhân rất dễ hiểu, bách tính rút bạc khỏi ngân hàng Triệu gia xong, không phải sẽ tìm một nơi khác cất giữ sao? Một ngân hàng tư nhân khác chính là lựa chọn tốt nhất, trong khoảng thời gian ngắn, trong thành Khâm Châu có không ít ngân hàng tư nhân phát lên, làm ăn cực tốt.

Tổn thất nhiều như vậy, Triệu viên ngoại tất nhiên muốn biết rốt cuộc là ai đối phó Triệu gia. Sau khi điều tra, tất cả đầu mối đều chỉ hướng Đồng gia. Lúc Triệu viên ngoại phái người điều tra, Đồng Nhị gia cũng thuận tiện nói cho lão ta việc làm của Lư thị. Biết được tất cả nguyên do đều bởi vì nương tử bại gia kia, Triệu Bộc Tôn liền cực kỳ phẫn nộ. Vì vậy mới có một màn này.

Gần đây, Triệu viên ngoại nạp hai người thiếp, vốn vẫn còn chút áy náy với thê tử, nhưng vừa nghĩ tới việc nàng ta gây ra họa lớn như vậy cho Triệu gia, Triệu viên ngoại liền hận đến ngứa răng.

“Người đứng là phụ nhân phá sản, Triệu Bộc Tôn ta cưới người, quả thật là xui xẻo tám đời. Bình thường ở nhà tính toán cái này tính toán cái kia thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn lớn gan, dám tính toán đến tận Đồng gia, người quả thật là giỏi mà. Người thật sự nghĩ mình có bản lĩnh làm đến thần không biết quỷ không hay sao?” Triệu Bộc Tôn quả thật không rõ, rốt cuộc trong óc Lư thị này chứa cái gì, bã đậu sao? Càng khiến lão ta sợ hãi hơn chính là, kế sách này quá mức thâm độc, hơn nữa lại còn giết người không thấy máu, nếu như Lư thị dùng lên người lão, quả thật có thể khiến lão chết bất đắc kỳ tử.

Hơn nữa nguyên nhân cũng chính là vì kế sách kia quá mức âm hiểm, mới khiến quan hệ của Triệu gia cùng Đồng gia căng thẳng đến mức độ này, hoàn toàn không còn cách nào để cứu vãn. Lão đã mấy lần mang hậu lễ tới cửa bái phỏng, nhưng đều bị cự tuyệt.

Lư thị cười lạnh: “Triệu Bộc Tôn, hôm nay Triệu gia biến thành như vậy, người dám nói người không có trách nhiệm? Nếu không phải là người nạp con hồ ly tinh đó, hai ta vui vẻ sống qua ngày, làm sao đến nông nỗi này?”

“Người người người ——” Triệu Bộc Tôn chỉ vào Lư thị nói không ra lời: “Độc phụ, người phải hại Triệu gia ta cửa nát nhà tan mới cam tâm phải không? !”

“Tỷ tỷ, tỷ ghét muội, muội không dám trách, nhưng tỷ cũng không nên trút giận lên sản nghiệp lão gia khổ sở lắm mới gây dựng ra được.” Du thị cầm khăn lau khóe mắt hai cái, con người cũng đỏ lên. Lúc này nàng ta cũng rất hối hận, sớm biết đắc tội với Đồng gia sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, lúc trước đã không làm. Bây giờ thì hay rồi, vinh hoa phú quý nửa đời sau mất hết một phần lớn, nghĩ tới mấy rương bạc lão ra mang ra, đều mất hết, bảo nàng ta sao không đau lòng.

Lư thị liếc Du thị: “Tự vả miệng mười cái! Ta đang nói chuyện với lão gia, tới lượt người chen miệng vào sao?”

Mặt Du thị đầy uất ức nhìn Triệu viên ngoại một cái: “Lão gia ——”

“Được rồi, Tĩnh nương, người đã khiến Triệu gia gặp phải họa lớn như vậy, còn ở chỗ này khoe khoang uy phong của chủ mẫu nữa sao, người không cảm thấy thẹn à!”

Triệu viên ngoại tâm phiền ý loạn mở miệng: “Tĩnh nương, ta thấy gần đây hình như nàng mệt nhọc quá độ rồi, nên tĩnh dưỡng một thời gian thôi. Nàng giao lại việc quản gia cho hai vị di nương đi, còn các thôn trang, cửa hàng ở ngoài kia, vì phụ quản thay nàng.”

“Triệu Bộc Tôn, đừng cho là ta không biết người đang nghĩ gì! Những thứ đó là của hồi môn cho nữ nhi! Người cũng dám động tới sao?” Lư thị tâm hỏa dâng trào, liều mạng đứng lên chất vấn.

Triệu Bộc Tôn thẹn quá thành giận, gầm nhẹ: “Tĩnh nương, đây là cách nàng nói chuyện với phụ quân sao? Hiền lương thực đức của nàng đi đâu hết rồi?”

Lư thị cười lớn một tiếng: “Đi đâu? Dĩ nhiên là bị chó ăn mất rồi. Thật là buồn cười, người đã quên lời thề trước kia, thiếp thất từng người từng người một đón vào, vẫn còn dám yêu cầu ta hiền lương thực đức?”

“Lão gia, tỷ tỷ luôn lương thiện, kẻ sách hãm hại Đồng gia này chắc không phải do tỷ tỷ nghĩ ra, nhất định là có gia nhân tâm tư ác độc xúi giục tỷ ấy.” Du thị ẩn ý nhìn thoáng qua Trịnh nương. Chuyện đã đến trình độ này, mặc kệ như thế nào, vẫn nên cố gắng chuyển cục diện thành có lợi hơn mình mới được. Mượn cơ hội này, chặt đứt một tay của Lư thị, cũng không tồi.

Lư thị trừng mắt tức giận: “Du thị, người dám!”

Tức giận hôm nay của Triệu Bộc Tôn không có chỗ phát tiết, Lộ Tĩnh Nương là thê tử, dù cho nàng ta có làm sai cũng không động được, giờ phút này đề nghị của Du thị vừa đúng cho hẳn có cơ hội phát tiết: “Nàng nói đúng, Tĩnh nương lương thiện, nhất định là có người xui khiến nàng.”

Du thị nháy mắt một cái, lập tức có một nha hoàn thức thời tiến lên chỉ chứng nói, trước đó vài ngày nàng ta vô tình nghe Trịnh nương nói thầm với phu nhân khoai lang thạch tín gì đó.... Kế tiếp lại có một gã sai vặt nói, từng thấy Trịnh nương lén lút ra khỏi cửa

Vì vậy Triệu viên ngoại nhanh chóng định tội cho Trịnh nương, đang muốn kéo xuống đánh 30 đại bản.

“Triệu Bộc Tôn, người đứng là không biết phân biệt thị phi! Ta ngược lại muốn nhìn thử xem, các người ai dám bước lên? !” Lư thị bảo hộ nhũ mẫu của mình ra phía sau, lạnh lùng nhìn đôi cầu nam nữ trước mắt, quả thật là tức cười, ban đầu mình đúng là mất bị mù mới gả cho họ Triệu này, đã đến tuổi trung niên, thế nhưng còn rơi vào kết quả như vậy! Lúc trước nàng ta tính kế Đồng gia, có lẽ là nhất thời nóng giận cùng kích động, nhưng sâu trong nội tâm cũng do bị trượng phu cùng nữ nhi làm tổn thương sâu sắc.

Triệu viên ngoại xanh mặt, thấy Lư thị vừa quát xong, thậm chí có một phần ba gia đình đã đứng ở sau lưng Lư thị, những người này đều là nô tài hồi môn của nàng ta, dĩ nhiên là tận trung với Lư thị.

Trước kia phu thê Lư thị hòa thuận, nô tài hồi môn của nàng ta tự nhiên cũng tôn kính Triệu viên ngoại, hôm nay hai người mỗi người một ý, mới thành cục diện như hiện tại.

“Được! Được! Được lắm!” Triệu viên ngoại hung hăng trợn mắt nhìn Lư thị một cái, sau đó phát tay áo bỏ đi.

Du thị nhìn Lư thị một cái, trong mắt thoáng qua một chút ý cười, sau đó đi theo.

53. Chương 53

Edit: Fuly.

Đảo mắt đã sắp đến tháng Mười Một, *Tiểu Tuyết cũng vừa qua.

(*Vào ngày 22, 23 tháng 11.)

Bụng Dương Nghi đã rất lớn, lúc cúi đầu thời còn không nhìn được chân mình, đi đường cũng phải có hai ma ma lực lưỡng đỡ mới bước nổi.

Có một lần, vào buổi tối chân nàng bị chuột rút, khó chịu không ngủ được, Nhị gia cũng tỉnh theo, thấy nàng đau đến hốc mắt hồng hồng thì hoảng hốt, Tống nương nghe tiếng liền bước vào phòng, vừa thấy tình huống này chỉ nói không có gì đáng ngại, xoa bóp một lát là tốt thôi. Quả nhiên, sau khi được Tống nương xoa bóp, Dương Nghi dễ chịu hơn rất nhiều. Nhị gia thấy vậy liền bảo Tống nương dạy hẳn, sau lần đó, vào mỗi buổi tối, lúc Dương Nghi bị chuột rút, đều là do hẳn tự tay xoa bóp cho nàng.

Sợ chuyện này ảnh hưởng đến giấc ngủ của Nhị gia, nàng cũng từng khuyên hẳn chia phòng, nhưng lại bị cự tuyệt. Trong lòng Dương Nghi cảm thấy rất mâu thuẫn, nửa vui nửa buồn, mặc dù nàng hi vọng có trượng phu ở bên cạnh, nhưng ban ngày Nhị gia còn phải đến binh doanh, nếu tinh thần không tốt, ảnh hưởng

chính sự thì sao đây. Nhưng Nhị gia lại ý vị bảo nàng đừng lo, Dương Nghi chỉ đành phải buông tha việc khuyên bảo, hưởng thụ sự săn sóc của hắn.

Có lẽ là từ khi đứa bé được bốn tháng đến nay, sự khổ cực khi mang thai của Dương Nghi, Nhị gia đều chứng kiến nên lại càng thêm thương yêu, quý trọng nàng. Mỗi ngày, xử lý chuyện ở binh doanh xong, hắn liền chạy về nhà, có lúc còn mua vài thứ quà nho nhỏ Dương Nghi thích để dỗ nàng vui. Ở nhà, ngoài việc xử lý công sự ra, hắn dành hết thời gian để đi dạo cùng thê nhi hoặc ngồi nói chuyện với lão phu nhân, ba người cùng nhau đếm thời gian, chờ ngày đứa bé ra đời, cuộc sống trôi qua bình thản nhưng lại rất ấm áp.

Bởi vì đã sắp đến tháng Chạp, nên chuyện khai hoang cũng chấm dứt.

Những người đã từng làm qua đều biết rõ, khai hoang là một việc vô cùng cực khổ, nếu gặp nền đất dày, địa hình bằng phẳng thì còn dễ chứ đụng phải dốc thoải thì tốn thời gian hơn rất nhiều, chỉ tính đến việc xử lý cây cỏ hoang ở đó thôi đã đủ phiền toái rồi.

Dương Nghi đã từng đi thị sát những mảnh đất Đồng gia nhận khai hoang, nên hiểu rất rõ, cũng vì vậy nàng đã bàn với Nhị gia trả công cao hơn cho họ. Dù là gia nhân hay nhân công, chỉ cần khai khẩn được một mẫu đất hoang, sau khi kiểm tra chứng nhận là đạt yêu cầu thì sẽ nhận 500 văn tiền công.

Chính vì vậy, gia nhân cùng nhân công đều rất hưng phấn làm việc.

Nếu không phải do Đồng gia điều chỉnh tiền công kịp thời, sợ rằng số nhân công kia đều sẽ rời đi hết.

Người thuê thông minh, nhưng những nhân công được thuê cũng không dần. Bọn họ giúp chủ đất khai khẩn một mẫu đất hoang ước chừng được khoảng 250 văn (bởi vì thấy việc khai hoang khó khăn, Đồng gia cũng nói lỏng nhiệm vụ hơn, mỗi ngày bọn họ chỉ cần hoàn thành hai phần là được nhận 50 văn tiền). Nhưng nếu bọn họ tự khai khẩn, để vài năm sau lại bán đi, thì phải được tới mấy lượng bạc, hơn nữa sáu năm đầu còn không phải nộp tiền thuế. Thiệt hơn thế nào chỉ cần tính toán một chút là biết, đặc biệt là những người muốn sinh sống luôn ở Khâm Châu, họ thà rằng bỏ sức đi khai đất, chứ không muốn vì 250 văn tiền mà bán sức khai khẩn cho người ta.

Nhưng không phải ai cũng nghĩ như vậy, nên biết, đất vừa được khai khẩn cho sản lượng không cao, phải tỉ mỉ chăm sóc mấy năm, mới có thể bán lấy tiền. Hơn nữa, trong mấy năm đó, già trẻ, lớn bé một nhà còn phải ăn cơm, có thể chịu đựng qua được cũng đâu dễ.

Tự mình khai khẩn rồi vài năm sau bán lấy tiền là chủ ý tốt, nhưng phải bỏ ra rất nhiều tinh lực, hơn nữa nguy hiểm quá lớn, thêm vào đó không phải đất nào cũng có thể trồng hoa màu. Có lúc khổ cực khai khẩn được vài mẫu, nhưng lại chẳng trồng được gì, thì phần tổn thất kia bảo ai tới gánh đây.

Ở Khâm Châu có nhiều nhân công là người dân của vùng phụ cận, không phải họ không có đất, nhưng vì sản lượng ít, người trong nhà lại đông, cần tiền phụ cấp, cho nên khi nghe thấy ở Khâm Châu có nhiều gia đình cần người khai hoang liền rời rít đến đây làm việc.

Đồng gia đưa ra điều kiện không tệ, dù hơi khổ cực một chút, nhưng số nhân công làm việc ngắn hạn này vẫn đồng ý. Cộng thêm Đồng gia kết toán tiền công kịp thời, buổi trưa còn thỉnh thoảng cho bọn họ thêm đồ ăn, cho nên số nhân công làm việc cho Đồng gia lại càng thêm chăm chỉ.

Qua ba tháng, đã khai khẩn được 2000 mẫu, dĩ nhiên, bao gồm cả số ruộng chỗ dốc, trũng và vùng núi. Trong lúc Thanh thúc đi nha môn xin cấp phép lần 2, Đồng gia lại tiếp tục khuếch trương về phía Bắc.

Thời gian này, mấy người Nhị gia cũng không nhàn rỗi, Lâm gia liên hợp cùng Đồng gia và Tôn gia tự bỏ tiền túi ra khởi công xây dựng thủy lợi, khoét sâu kênh mương, theo hướng Tây Nam của sông Thương Lan xuôi về hướng đông, kênh đào sâu 6 thước, rộng hơn một trượng, gọi là kênh Khâm Châu. Kênh đào này kéo dài từ Khâm Châu đến tận sông Hồng Sa.

Phe phái do Bùi tri phủ cầm đầu tất nhiên không thể ngồi yên nhìn bọn họ tạo dựng danh tiếng, phải biết, nếu kênh đào này được sửa xong, thì chính là chuyện tốt được người người ca tụng, là một thành tích không nhỏ. Chỉ có kẻ ngu mới không tranh không đoạt. Đối với hành vi này của phe họ Bùi, Lâm Hoán Chi đã thương lượng với các thủ hạ, quyết định cho họ tham gia, dù sao cho bọn họ cơ hội thực hiện, sau đó phân chút công lao, còn hơn là để họ ở sau lưng ngăn trở. Vì vậy, lần đầu tiên các quan viên trong thành Khâm Châu đoàn kết thống nhất một vấn đề.

Bởi vì không có ai ngầm cản trở, vào cuối tháng Tư, sau khi đã hao phí không ít tài lực, nhân lực, vật lực, kênh Khâm Châu cũng gần hoàn thành, theo dự đoán thì nó sẽ được làm xong trước tết. Sang năm, vào vụ mùa đầu xuân thì bách tính trong thành Khâm Châu đã có thể dùng kênh đào Khâm Châu để tưới tiêu.

Ngày hôm đó, Ngụy Tình Lam lại tới phủ thăm hỏi.

“Nghỉ muội muội, lần này tỷ tỷ có thể mang thai, quả thật là phải đa tạ muội nhiều.” Ngụy Tình Lam vuốt bụng, cảm kích nói.

“Tình Lam tỷ, tỷ lại khách sáo nữa rồi! Có thể mang thai, đó là do may mắn của tỷ. Lúc ấy muội cũng chỉ nhiều lời hơn hai câu thôi mà.” Nửa năm trước, sau khi nghe Dương Nghi khuyên, Ngụy Tình Lam liền chú ý điều dưỡng thân thể, bây giờ rốt cuộc đã có thai. Dương Nghi biết chuyện, cũng cảm thấy vui mừng thay cho nàng ấy.

Đại ân không lời nào cảm ơn hết được, Ngụy Tình Lam cười cười, khắc ghi phần ân tình này vào trong lòng, mở miệng đối qua chủ đề khác: “Đúng rồi, thân thể lão phu nhân nhà muội dạo này thế nào?”

“Thế cốt đã khỏe mạnh hơn trước kia một chút.” Sau khi Lão phu nhân đến Khâm Châu không lâu, phu thê Dương Nghi liền mời Tô Đại phu tới khám bệnh cho bà, quả thực là lúc mới đến lão phu nhân gầy đi không ít. Nhưng lão phu nhân vừa nghe đến việc khám bệnh, liền ý vị cự tuyệt, lúc ấy Dương Nghi cảm thấy hình như bà đang muốn che giấu việc gì đó, hơn nữa theo trí nhớ kiếp trước, nàng lại càng không muốn lão phu nhân lựa gạt bọn họ về bệnh tình của bà. Thấy phu thê bọn họ cương quyết, cuối cùng lão phu nhân cũng đành gạt đầu.

Quả nhiên đại phu chẩn mạch thấy được rằng bà mắc phải bệnh Thất Vinh, đã đến giai đoạn trung kỳ rồi.

Lúc ấy Nhị gia rất khiếp sợ, ngay cả Dương Nghi cũng giật mình không thôi, mặc dù nàng biết kiếp này có rất nhiều chuyện không còn giống kiếp trước, nhưng vẫn bị tin tức này khiến cho trở tay không kịp.

Nhị gia giận lão phu nhân chuyện lớn như vậy mà lại gạt bọn họ, lão phu nhân chỉ cười khổ nói bệnh này đến cả đệ tử của danh y đệ nhất Kinh Thành cũng phải bó tay hết cách, nói cho hai người biết thì có ích lợi gì, cũng chỉ khiến tăng thêm phiền hà mà thôi.

Nhị gia cùng Dương Nghi nghe vậy, cảm thấy rất khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Tô Đại phu nhìn đơn thuốc được đệ tử thần y kê, cảm thấy không tệ, lại tăng thêm mấy vị thuốc ích khí, bổ huyết cho bà.

Nhị gia còn cất công nhờ người đến Tây Vực mua *A ngụy hóa bỉ cao để lão phu nhân bôi ngoài da.

*A ngụy: tên 1 loại thuốc đông y.

Sau đó Nhị gia lại viết cho đại ca hẩn một phong thư, tự thuật toàn bộ bệnh tình của lão phu nhân. Đại lão gia nhận được tin, vừa khiếp sợ lại vừa đau lòng, càng cảm thấy chính mình bất hiếu. Lúc lão phu nhân còn ở Thông Châu hẩn không hề nhận ra được bà đang bị bệnh, nhưng chỉ mới đến Khâm Châu không bao lâu, đệ đệ liền phát hiện. Sự đối lập này càng khiến đại lão gia cảm thấy vô cùng xấu hổ, ngoài thăm hẩn mình, hẩn lại càng thêm thất vọng với Từ thị. Đa số thời gian hẩn đều phải bận bịu với chính sự bên ngoài, nên không thể thường xuyên kề cận chăm sóc tốt được ấu thân, nhưng là một thê tử hiền đức, ngay cả mẹ chồng bị bệnh nặng đến vậy mà cũng không biết, thì quá vô trách nhiệm. Vì vậy, hẩn lại càng thêm bất mãn với Từ thị này.

Chuyện của nhà đại lão gia, hai phu thê Dương Nghi cũng lười quản. Nhị gia cố ý viết cho đại lão gia một phong thư như vậy, không phải là không có ý oán trách. Đáng tiếc, có hối hận, có đau lòng nhiều hơn nữa cũng không còn cách nào cứu vãn, bệnh này của lão phu nhân chẳng thể trị tận gốc, chỉ có thể cố gắng chống đỡ được thêm một thời gian mà thôi.

Bây giờ bụng Dương Nghi đã rất lớn, mặc dù lão phu nhân không cho nàng tới thỉnh an nữa, nhưng mỗi ngày, sau khi ăn cơm trưa xong, nàng đều đến chỗ bà ngồi một lát, thứ nhất là để hoạt động tiện cho việc sinh nở sau này, thứ hai là có thể tán gẫu với lão phu nhân, không để bà cảm thấy tịch mịch. Mà chuyện hai người thảo luận nhiều nhất chính là về đứa nhỏ trong bụng Dương Nghi, từ tên của bé đến dáng vẻ rồi

học vấn sau này, trò chuyện rất say sưa. Bởi vì hay nhắc đến, nên cảm giác mong đợi của lão phu nhân đối với đứa cháu này cũng càng ngày càng mãnh liệt. Trong lòng có hi vọng, cộng thêm tất cả các phương diện ăn, ở, ngủ, nghỉ đều được Dương Nghi tỉ mỉ an bài, nên thân thể cùng tinh thần của lão phu nhân tốt hơn ở Thông Châu đôi chút. Cũng vì vậy, những hạ nhân bên cạnh bà cũng thích và thân thiết với Dương Nghi hơn Từ thị.

“Ở chỗ tỷ có một cây nhân sâm 200 tuổi, có lẽ muội sẽ cần dùng đến, tối nay tỷ sẽ cho người mang tới.”

Lời của Ngụy Tình Lam cắt đứt dòng suy nghĩ của Dương Nghi, nàng cười cười: “Cảm ơn ý tốt của tỷ, chỉ là cây nhân sâm này muội thấy tỷ nên giữ lại đi, vật giá trị đến mấy trăm lượng như thế, muội thật không dám nhận.” Nhân sâm thì trong kho phòng của Đồng gia vẫn còn, hai trăm năm, năm trăm năm cũng không phải là không có, chỉ là ít mà thôi. Còn Ngụy Tình Lam cùng Thiệu Hàm Dung vốn thân cô thế cô, tất nhiên của cải cũng chẳng phong phú gì, sợ rằng cây nhân sâm này đối với bọn họ mà nói, là rất quý giá.

“Giữa tỷ và muội còn phải khách khí vậy sao? Nếu không nhờ muội chỉ điểm, sợ rằng đến giờ tỷ vẫn chưa có thai.” Ngụy Tình Lam thấy nàng từ chối, liền giả vờ không vui.

“Nói thật, phần tâm ý này của tỷ, muội xin nhận, nhưng tuyệt đối không thể nhận. tỷ cứ để muội nói hết đã —” Dương Nghi giơ tay lên, ngăn nàng ấy lại, nói tiếp, “Thứ uội nói thẳng, bây giờ tỷ đang mang thai, nữ nhân sinh con đều như đi vòng qua quỷ môn quan, nếu có cái gì ngoài ý muốn, nhân sâm này không chừng có thể cứu tỷ một mạng. Bây giờ tỷ tặng uội, nếu đến lúc đó thật xảy ra chuyện, không phải sẽ khiến uội và phu quân tỷ khổ sở sao?”

Ngụy Tình Lam nghe nàng vừa nói như thế, cũng cảm thấy có đạo lý, liền không cố chấp nữa.

Dương Nghi thấy nàng ấy đã thông suốt, cũng khẽ mỉm cười, tiếp tục tán gẫu vài chuyện khác.

Nợ nhân tình rất khó trả, đặc biệt là những người ở địa vị như bọn họ, có thể không thiếu thì đừng nên thiếu. Hôm nay nàng nhận đồ của người ta, ngày khác ắt phải trả lại bằng thứ quý trọng hơn.

54. Chương 54

Edit: Fuly.

“Phu nhân, người ngài phái đi Nghiễm Châu đã về rồi, bây giờ đang ở Tiền viện.”

“Đi, chúng ta mau đến đó thôi.” Dương Nghi nghe tin này, rất vui mừng, nhưng nàng cũng không quên hiện tại mình đang mang thai, nên vội để hai ma ma nâng dậy, đi tới tiền viện.

“Phu nhân, có phải là mấy thứ này không?” Đồng Thành Hòa tiến lên hỏi.

Dương Nghi chỉ vào một xe trong số đó nói: “Mang một cây đến đây cho ta nhìn thử.”

Đồng Thành Hòa nhanh nhẹn lấy ra một cây dài chừng ba thước đưa cho Dương Nghi, nàng tỉ mỉ quan sát một lúc, mới gật đầu nói: “Chính là vật này.”

Đồng Thành Hòa thở phào nhẹ nhõm, rờn rã hai tháng, chở về ba xe đồ, cuối cùng cũng không phải là vô ích. Thật ra thì hắn không hiểu vì sao phu nhân lại muốn vật này, phải bọn họ đi xa cả ngàn dặm mang về. Lúc đến huyện Phúc Nguyên ở Nghiễm Châu, họ phải đi từng nơi, cuối cùng mới tìm được vật này ở thôn Đại Sơn.

Những thôn dân kia vừa nghe thấy bọn họ muốn mua cây sắn, Đồng Thành Hòa lại đưa ra giá hai mươi lượng bạc, liền đồng ý, dẫn bọn họ đến một vài ngọn đồi, nơi đó có rất nhiều loại cây này. Ở đó, thôn dân chọn những cây đã trưởng thành cứng cáp, chặt hết xuống đưa cho Đồng Thành Hòa, việc này tốn chưa đến hai ngày, thì mấy ngọn núi đầy cây sắn đã trở thành ba chiếc xe như hiện tại.

“Phu nhân, đây là?” Thanh thúc cũng tò mò cầm một cây lên xem. Hai tháng trước, việc phu nhân phái Đồng Thành Hòa dẫn người đến Nghiễm Châu ông cũng biết, chẳng lẽ loại cây này chính là thứ phu nhân muốn?

Dương Nghi cười nói: “Vật này gọi là cây sắn, chịu được hạn, cần ít dinh dưỡng nhưng sản lượng cao, hơn nữa không gây hại cho cây lương thực, trồng cây sắn còn có thể xen vào một ít cây đậu nành, đậu phộng. Rất thích hợp cho những loại đất vừa được khai hoang, sang năm ta định sẽ cho trồng loại cây này——”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nàng không quên, Nguyên Hòa năm thứ 21, trận đại chiến xảy ra ở Vân Châu kia, nguyên nhân chủ yếu là vì lương thực. Lúc ấy không chỉ riêng dân du mục phía Bắc thiếu lương, mà cả An Hòa quốc cũng bởi vì nạn hạn hán mà sản lượng giảm mạnh, thậm chí đến thóc gạo cũng chẳng còn là bao.

Cũng thời gian đó, con trai của Thái Bộc Tự Khanh Tạ Hoài Lý, là Tạ Tấn An du học trở về, dâng lên thánh thượng loại giống cây này, cũng mở rộng phạm vi gieo trồng ra cả nước, chỉ hơn nửa năm sau đã giải trừ được nguy cơ lương thực cho An Hòa Quốc. Tạ Tấn An cũng nhờ vậy mà trở thành Chính Tứ Phẩm Hồng Lư Tự Khanh, tiền đồ vô lượng.

Ngoài dự liệu chính là, lúc ấy, cây sắn này đã tồn tại ở huyện Phúc Nguyên của Nghiêm Châu rồi. Nàng còn nhớ rất rõ, khi cây sắn được mở rộng phạm vi trồng trọt thì Tri huyện của Phúc Nguyên liền trình tấu chương nói rằng: củ của cây sắn có độc, còn trách cứ Tạ Tấn An, nghi ngờ hắn có ý đồ bất chính, muốn mưu hại dân chúng.

Lúc ấy, hai người này chất vấn nhau ngay giữa Kim Loan điện. Trước mặt các quan viên, Tạ Tấn An ung dung ăn hết củ sắn đã được ngâm sáu ngày sáu đêm, vẫn bình yên vô sự. Ngay sau đó, Tạ Tấn An bẩm với Thánh thượng rằng: vật này mặc dù có độc, nhưng nếu đem ngâm nước mấy ngày, sau đó nấu chín lên thì có thể loại trừ độc tố.

Cũng vì thế, tri huyện Phúc Nguyên bị đám quan viên phe họ Tạ chèn ép, nói hắn không có kiến thức, ôm bảo vật trong ngực mà không biết, còn nói hắn lòng dạ hẹp hòi, ghen tức với Tạ Tấn An.

Tri Huyện này một lòng vì dân, ai ngờ lại bị làm nhục như thế, trong cơn xấu hổ, liền đập đầu vào cột, tự vận.

Lúc ấy, chuyện này âm ỉ rất lâu, gần như cả nước đều biết, nên Dương Nghi cũng không ngoại lệ.

Bây giờ, thấy gần hai ngàn mẫu đất hoang Đồng gia vừa khai khẩn được, nàng bỗng nhiên nghĩ đến cây sắn, dù sao cây Hối, Cam thảo cùng các loại hương liệu khác đều khó trồng được ở đây, mà lại muốn có thu hoạch tốt thì nó là nhân tuyển tốt nhất. Cho nên nàng liền phái Đồng Thành Hòa đến huyện Phúc Nguyên của Nghiêm Châu. Nàng cũng không dám chắc hẳn có thể thuận lợi mang được cây sắn về, may mà trời không phụ lòng người.

Đối với việc lợi dụng trí nhớ của kiếp trước đoạt lấy tiên cơ này, Dương Nghi không cảm thấy có gì phải áy náy. Nếu Tri Huyện Phúc Nguyên không có phúc sử dụng cây sắn, thì nàng nhận lấy vậy, dù sao vật này ở trong tay hắn ta cũng không được coi trọng, nếu cứ bỏ qua thì thật đáng tiếc. Với Tri Huyện này mà nói, sợ rằng loại cây này là bùa đòi mạng, Dương Nghi lấy đi, đối với hắn mà nói chưa chắc đã là chuyện không tốt.

“Nhưng phu nhân, nghe người ở đó nói, vật này có độc ——” Đồng Thành Hòa chần chờ nói. Nghe thôn dân ở thôn Đại Sơn nói, vật này gọi là cây sắn, không kén đất, rất dễ sống, nhưng rễ củ lại có độc .

“Không sao, ta có biện pháp để bài trừ độc tố. Sang năm, chúng ta sẽ trồng nó lên khoảng 10 mẫu, 8 mẫu.” Nhìn ba xe sắn trước mặt, Dương Nghi đoán chừng nhiều lắm cũng chỉ được 10 mẫu, hơn nữa là không có khả năng.

Đồng Thành Hòa tò mò nhìn Dương Nghi, phải biết, chỉ cần ăn khoảng nửa củ sắn, mặc kệ là động vật hay con người đều sẽ bị trúng độc.

Thấy bọn họ tò mò, Dương Nghi cũng không giấu diếm, khẽ mỉm cười, nói: “Thật ra thì biện pháp trừ độc rất đơn giản, chính bỏ củ sắn vào trong nước ngâm mấy ngày là được.”

Đứng một hồi, Dương Nghi cũng mệt mỏi, cuối cùng phân phó nói: “Thanh thúc, lát nữa thúc dẫn người đi dọn dẹp tòa nhà bên kia, rồi đào mấy hố to, bỏ những cây sắn này vào trong đó theo hướng thẳng đứng, nhớ cách mấy ngày thì tưới cho chúng ít nước. Ừ, loại cây này còn phải dùng rơm phủ lên để chống lạnh.”

*****Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bão tuyết vừa qua, thời tiết càng lạnh hơn, không ít lưu dân, khát cái đều di chuyển về các thành thị phồn hoa, gần đây thành Khâm Châu cũng có không ít khát cái tràn vào. Nghe Nhị gia nói, mấy ngày nay có người lén lút chở vài xe khát cái đến Khâm Châu, những người đó cũng khôn khéo, vận chuyển tới khu rừng ở gần cửa thành Khâm Châu liền đuổi người xuống. Những khát cái này đa phần là người già yếu, sau khi bị đuổi xuống xe, dĩ nhiên là lựa chọn đi về thành trấn gần nhất.

Cho nên mấy ngày nay, bên trong thành Khâm Châu lưu dân, khát cái chọt tăng lên, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Các quan viên trong thành Khâm Châu cũng suy đoán là do những thành trấn phụ cận làm, chắc thấy thời tiết ngày càng lạnh, bọn họ lại muốn giữ được mũ ô sa trên đầu nên tất nhiên không thể để cho nhiều người như vậy chết trong khu vực quản hạt của mình làm ảnh hưởng đến thành tích.

Đối với chuyện này, các quan viên trong thành Khâm Châu đều giả vờ như không biết, nhưng Dương Nghi nghe Nhị gia nói, bọn họ đã âm thầm hành động rồi, mấy rừng cây nhỏ ở lân cận đều đã có người giám sát, một khi có động tĩnh thì sẽ ra tay.

Nghe nói, tối hôm qua quả thật đã bắt được một nhóm người, nhóm người kia chở ba mươi mấy tên khát cái tới đây, vừa định để xuống, liền bị mấy người Nhị gia bắt được, đánh ột trận, ép hỏi mới biết thì ra bọn họ là người ở thành Kỳ Dương, Nhị gia liền cho người theo áp giải về, dĩ nhiên, bao gồm cả hai xe khát cái vừa được mang đến, thuận tiện còn dâng tặng thêm mười mấy người nữa.

Những người này chính là một phần đã bị vứt bỏ trước cửa thành Khâm Châu trước đó, Nhị gia tập hợp bọn họ lại, hỏi bọn họ có muốn về lại thành Kỳ Dương hay không thì phần lớn khát cái đều nguyện ý.

Khâm Châu dù sao cũng là thành mới, bách tính trong thành chỉ đủ ấm no, làm sao còn thừa lương thực mà bố thí chứ? Những khát cái có chút đầu óc đều sẽ không xem trọng thành Khâm Châu này, mà cố gắng đến những thành thị phồn hoa hơn. Chỉ có ở nơi có thể chống chọi được qua mùa đông này, mới có cơ hội sống lớn hơn, không phải sao? Hôm nay bị người ta bắt buộc đến Khâm Châu, trong lòng bọn họ đều không mấy vui vẻ, bây giờ có cơ hội về thành, làm sao mà không nguyện ý chứ?

Vì vậy, Nhị gia liền rộng rãi đưa bọn họ đến thành Kỳ Dương.

Dĩ nhiên, cũng có một số người không muốn, nhưng đa phần đều là những người già yếu. Đến thành thị lớn tuy có cơ hội sống nhiều hơn, nhưng nghĩ đến trường hợp “sư nhiều cháo ít”, bọn họ thà ở lại thành Khâm Châu. So với những thành lách về phía Bắc mà nói, Khâm Châu cũng xem là một nơi tương đối ấm áp.

Tri Phủ thành Kỳ Dương biết được tin này thì giận đến giơ chân. Việc vứt bỏ bỏ khát cái như vậy đã làm nhiều năm rồi, tên họ Bùi kia đến cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Bây giờ, bọn họ cũng chỉ làm theo lệ thường thôi, hần thật không ngờ họ Lâm trong thành Khâm Châu kia lại hung ác đến vậy, không những trả lại toàn bộ khát cái, mà còn tặng thêm mấy xe! Thật sự là tức chết hần! Hơn nữa, mười mấy tên ăn xin này nhất định là từ trong thành Khâm Châu đưa qua, bây giờ bắt hần tiếp nhận ư, không có cửa đâu!

Hai ngày kế tiếp, lại có hai nhóm người bị tóm, cũng như trước, bị đánh rồi lại được tặng miễn phí thêm 30 tên khát cái. Vì vậy, các quan viên trong thành Kỳ Dương bắt đầu ý thức được, bây giờ chủ nhà Khâm Châu không còn dễ bắt nạt như trước nữa.

Sau khi chấm dứt việc vứt bỏ ăn xin này, Lâm gia, Bùi gia, Đồng gia và Tôn gia liền bắt đầu dựng lều cỏ, phát cháo miễn phí theo thứ tự, nhà này xong rồi thì đến nhà khác, tận lực giúp ấy người khát cái chịu đựng qua mùa đông này, tránh để xảy ra trường hợp quá đói hoặc quá no.

Ngày hôm đó, có lẽ là biết Dương Nghi còn khoảng 1 tháng nữa sẽ sinh, Lâm phu nhân tự mình đến thăm hỏi. Lúc đi, Dương Nghi để người ta đỡ, tự mình tiến ra đến cửa.

Sau khi tiễn Lâm phu nhân đi, đúng lúc thấy gia nhân Triệu gia hình như đang tìm kiếm gì đó, Dương Nghi hí hóp nói: “Đông Mai, sai người hỏi xem mấy người Triệu gia kia đang tìm cái gì.”

Không bao lâu, Đông Mai liền thăm dò được, thì ra là Du di nương của Triệu gia mất tích, nghe nói là bỏ trốn với người khác, còn cầm theo một số châu báu của Triệu viên ngoại!

Dương Nghi nghe xong, cười lạnh một tiếng, rốt cuộc Du thị cũng không nhin nổi nữa rồi à?

Nửa năm này, Triệu gia đã không thể so với trước kia. Lư thị hình như đã hết hy vọng với Triệu viên ngoại, chẳng thèm quan tâm tới việc gì nữa, chỉ dùng đồ cưới của mình sống qua ngày với nữ nhi. Triệu đại tiểu thư đã sớm đính hôn rồi, nghe nói qua năm, vào tháng ba sẽ thành thân.

Lư thị không phải là kẻ dằn, từ lúc trở mặt với Triệu Bộc Tôn thì đã hoàn toàn chết tâm, đầu óc cũng dần dần thanh tỉnh. Nàng ta trở về suy nghĩ hồi lâu, liền cảm thấy chuyện có chỗ kỳ hoặc, khi đó nàng ta nóng giận muốn tìm cách đối phó với Du thị thì vô tình biết được chuyện thức ăn kỵ tính này nô tài thân tín là Nghiêm nương. Cũng vì bị Nghiêm nương xúi giục, cộng thêm lúc ấy tửu lâu Triệu gia bị tửu lâu Như Ý đoạt đi không ít khách, trong lúc quá nóng nảy mới có thể giận chó đánh mèo lên Đồng gia. Chủ yếu vẫn là cảm thấy biện pháp này bí ẩn, sẽ không bị điều tra ra, mà nàng ta cũng chỉ định cho Đồng phu nhân một bài học nhỏ, khiến danh tiếng của tửu lâu Như Ý bị tổn hại mà thôi.

Nhưng nàng ta lại không nghĩ đến, Nghiêm nương đã đi theo mình nhiều năm sao lại biết được biện pháp âm độc thế này? Sau, bị nàng ta tra hỏi, Nghiêm nương cuối cùng cũng khai thật, biện pháp là do một tiểu nha hoàn mới mua nói cho bà ta, đồng thời còn cho bà ta ba mươi lượng bạc. Tiểu nha đầu kia nói, nàng ta có thù oán với Đồng gia, chỉ cần bà ta nói biện pháp này cho phu nhân, nói xấu Đồng gia thêm mấy câu là được. Lúc ấy Nghiêm nương quả thực đang thiếu tiền, con trai bà ta đánh bạc thiếu nợ, lại nghĩ, chỉ nói hai câu là có được số bạc này, cũng thật không tệ. Cộng thêm bà ta biết phu nhân cũng rất hận Đồng phu nhân, những lời này cũng chẳng gây hại gì, liền làm theo.

Biết được những điều này, cẩn thận điều tra, Lư thị liền phát hiện người đứng sau là Du thị. Nguyên nhân Du thị làm vậy, nàng ta cũng đoán được đại khái. Thứ nhất, mượn chuyện này để phân tán sự chú ý của mình; thứ hai, mượn tay mình trả thù Đồng phu nhân, nếu mình tức giận Đồng phu nhân, như vậy, so với mình, nhất định Du thị càng hận Đồng phu nhân hơn! Loại biện pháp mượn dao giết người này, nàng ta không hẳn tay, dù bị Đồng gia biết, nàng ta cũng vô can. Quả nhiên là kế sách hay ——

Nhưng mà “chiêu mượn dao giết” người này không chỉ Du thị biết, nàng ta cũng biết! Hơn nữa, sao nàng ta chịu để cho tiện nhân Du thị kia chụp lên đầu mình cái mũ đen này chứ? Vì vậy, Lư thị viết cho Dương Nghi một phong thơ. Nàng tin tưởng, Đồng phu nhân nhất định sẽ tra, lấy bản lĩnh của Đồng gia, không lo không tra được. Du thị, cứ đắc ý đi, cho người yên tĩnh mấy ngày, tiếp đó, ta liền chờ xem kịch hay.

Lúc Dương Nghi nhận được thư, trầm tư hồi lâu. Sống ở thành Khâm Châu đã một thời gian, Lư thị là hạng người gì nàng cũng hiểu được vài phần, biện pháp này quả thật không giống như là điều nàng ta có thể nghĩ ra. Nghĩ sâu hơn, mấy chục năm này, người đắc tội Triệu gia không nhiều, nhưng cũng không tính là ít, biện pháp này bí ẩn như vậy, nếu Triệu gia muốn đối phó ai thì rất dễ dàng. Nhưng vì sao Lư thị chưa bao giờ dùng qua, mà mình, chỉ là bị nàng ta giận chó đánh mèo mà thôi, lại dùng tới biện pháp âm độc như vậy, càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu.

Hôm nay thấy thư này, tất cả đều đã được giải mã. Nhưng vẫn phải điều tra một chút mới chắc chắn được. Sau khi xác thực, mắt Dương Nghi híp lại.

Du thị này quả thực là một kẻ nhỏ nhen, lúc ấy mình chẳng qua là không cứu nàng ta mà thôi, liền bị ghi hận, quả thực đáng sợ. Để phòng ngừa kế đầu không xong, nàng ta lại tính kế thứ hai, giống như một con rắn độc núp ở sau lưng tùy lúc có thể cắn mình, thứ người như thế phải trừ đi mới an tâm.

Kế sách của nàng cũng rất đơn giản, nàng sai người tìm một tay ăn chơi, cho hắn chút tiền bạc để hắn giả mạo là một tên công tử phú quý, sau đó nhân lúc Du thị ra cửa mà quyến rũ nàng ta, nếu có thể khiến nàng ta bỏ trốn thì tốt nhất. Còn việc tiến hành như thế nào, thì phải xem bản lĩnh của tên ăn chơi này rồi.

Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn

Rất đơn giản có phải không? Nhưng nếu Du thị không cắn câu, nàng cũng chẳng còn cách nào?

55. Chương 55

Edit: Fuly.

Đã qua nửa tháng Chạp, nhưng bụng Dương Nghi vẫn không có động tĩnh. Nhị gia cùng lão phu nhân đều ngằm nóng ruột, nhưng chẳng dám lộ ra chút nào trước mặt Dương Nghi, chỉ sợ nàng lo lắng theo. Nhị gia còn lên hỏi Tô Đại phu, Tô Đại phu nói sớm hay chậm vài ngày là chuyện bình thường, lúc này hẳn mới thử phào nhẹ nhõm.

Lão phu nhân còn thường xuyên an ủi Dương Nghi, nói đứa bé trong bụng nàng biết điềm lành như thế, sau này nhất định sẽ rất có tài.

Nửa đêm, lúc nước ối vỡ, Dương Nghi liền tỉnh dậy.

Nhị gia đang mơ màng chợt sờ thấy một mảng ẩm ướt, cũng giật mình, mở mắt, bình tĩnh hỏi Dương Nghi: “Nàng sắp sinh?”

Rất tốt, không khẩn trương cũng chẳng rối rắm, Dương Nghi sờ sờ chiếc bụng căng tròn, cười gật đầu một cái.

Nhị gia cũng gật đầu một cái, xuống giường, bước thẳng ra ngoài.

Động tĩnh nhà trong cũng đánh thức Đông Mai, nàng thấy Nhị gia đi ra như người bị mộng du, giấy còn chưa kịp mang, liền hoảng hốt gọi: “Lão gia, ngài sao vậy?”

“Sắp sinh, phu nhân sắp sinh ——”

Đông Mai vừa nghe vậy, liền bỏ mặt Nhị gia đang ngu ngốc ở đó, vội vã chạy đi mời bà đỡ, còn bảo Xuân Tuyết đến phòng bếp sai người nấu nước nóng cùng chuẩn bị vài thứ cần thiết.

Lúc Đông Mai chạy vào phòng, thấy Dương Nghi vẫn đang bình tĩnh nằm đó, trong lòng thử phào nhẹ nhõm, quay đầu thấy Nhị gia vào phòng cùng mình, liền dậm chân: “Nhị gia, ngài không thể vào đây ——”

Lúc này, Nhị gia chỉ biết ngơ ngác nắm chặt tay Dương Nghi, môi trắng bệch. Thấy hấn sợ, Dương Nghi cố chịu đựng từng cơn đau đang không ngừng truyền tới, khẽ an ủi: “Thiếp không sao, chàng ra ngoài đi, nam tử không thể ở trong phòng sinh được.”

Có lẽ là thấy sắc mặt Dương Nghi bình tĩnh, trong lòng Đồng Nhị gia cũng yên tâm hơn đôi phần, gật đầu một cái: “Đừng sợ, ta ở bên ngoài chờ nàng ——”

Lần này lão phu nhân đến cũng có mang theo mấy bà đỡ, đều đang chờ ở đây. Bà đỡ đang ngủ say, vừa nghe Nhị phu nhân sắp sinh, liền vội vàng mặc y phục bước ra. Khí lạnh ngoài trời ập vào mặt khiến bà ta cũng tỉnh táo hơn vài phần.

Bà đỡ biết đứa bé trong bụng Nhị phu nhân là con cháu mà lão phu nhân và Nhị gia mong đợi đã lâu, nên càng không dám chậm trễ, vội vàng theo nha hoàn đi đến phòng sinh.

“Phu nhân, ngài ăn chút mì trước đi.” Tổng nương bưng một chén con còn đang bốc khói bước vào.

Dương Nghi đã từng sinh con, biết lúc sinh sợ nhất là không có sức, nên không từ chối, cố gắng ăn hết chén mì cùng hai quả trứng gà.

Lúc bà đỡ đến, mọi thứ đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, băng, gạc, kéo đều đã được lược qua nước sôi, lau sạch để ở một bên, nước nóng đã bưng vào trong phòng hai bồn, dưới bếp vẫn đang nấu.

Bà đỡ nhìn Dương Nghi thấy nàng không hoảng hốt, hơi yên tâm một chút, bà ta chỉ sợ gặp phải sản phụ sinh con lần đầu, cái gì cũng không hiểu, vừa đau bụng đã khóc la, giống như sợ người khác không biết mình đang sinh con, khiến thể lực tiêu hao, đến khi cần dùng sức lại không có, đó mới là đại kỵ.

Bà ta tiến lên nhìn lướt qua, cười an ủi: “Phu nhân yên tâm, cách lúc sinh còn một thời gian nữa, ngài hãy kiên nhẫn chịu đau, tiết kiệm sức, lát nữa lão nô nói ngài dùng sức hãy dùng, hiểu không?”

Lúc lão phu nhân tới, Dương Nghi đã ở trong phòng sinh, mà con trai bà thì đang đứng ngơ ngác ở ngoài nhìn về phía cửa.

“Đi gọi lão gia các người lại đây.”

Bọn nô bộc gọi không được, lão phu nhân chỉ đành phải tự đi: “Con trai à, nữ nhân sinh con ít nhất cũng phải mất bốn năm canh giờ, huống chi thể tử của con là thai đầu, thời gian chỉ sợ dài hơn không ít, chẳng lẽ con muốn đứng ở ngoài đây ba bốn canh giờ luôn sao? Đừng để con con còn chưa sinh, con đã ngã bệnh.”

Lời này Nhị gia nghe hiểu, nhưng vừa nghĩ tới Dương Nghi có thể phải chịu đau đớn ba bốn canh giờ, Nhị gia liền thấy lạnh cả người. Nhưng vì không thể để mẫu thân lo lắng, Nhị gia chẳng thể làm gì khác hơn là nghe lời, vào thiên sảnh sát vách nhà chính, nhưng hễ bên phía Dương Nghi có chút tiếng động nào, hoặc là giọng hơi lớn, hoặc là có người bưng nước nóng đi vào hoặc bưng máu đi ra, hần nhất định ngồi không yên, sau đó đứng dậy, đi tới đi lui trước cửa phòng. Lần này lão phu nhân cũng không quản hần nữa, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Bất tri bất giác, đã qua bốn canh giờ, trời vừa hừng sáng. Tóc Dương Nghi đã đầm mồ hôi, giống như vừa ngâm mình trong nước, nàng cảm thấy hơi sức trên người dần dần biến mất, tiếng hô của bà đỡ đã có chút mơ hồ.

Nhìn thấy như vậy, bà đỡ cũng sốt ruột, nếu cứ tiếp tục thế này, thì thật quá nguy hiểm, không khéo lại một thi hai mệnh mất.

“Mau, mau, đưa miếng huyết sâm này cho phu nhân ngậm!”

Tổng nương tất nhiên cũng thấy tình huống của phu nhân nhà mình không ổn, bà đỡ vừa nghiêm giọng nói xong, liền nhanh chóng dứt vào miệng Dương Nghi một miếng huyết sâm: “Phu nhân, ngài phải cố lên, tiểu thiếu gia tiểu thiếu thư vẫn còn ở trong bụng ngài đấy.”

Dương Nghi biết tình huống này rất nguy hiểm, trong lòng nàng cũng sốt ruột, nhưng không làm gì được. Bây giờ đến cả sức để nâng tay nàng cũng không có.

Bà đỡ xoa bụng nàng một lúc, thấy Dương Nghi vẫn không có phản ứng, bà ta biết tình huống đã vô cùng xấu, vội sai người đi ra ngoài hỏi Nhị gia cùng lão phu nhân, để cho bọn họ quyết định! Tình huống lúc này còn có thể bảo vệ một người, nếu trễ hơn, sợ rằng cả hai đều không giữ được.

“Lão —— lão gia, bà đỡ nói, tình huống của phu nhân rất xấu, hỏi là bảo vệ người —— người lớn, hay là bảo vệ đứa bé?” Dưới ánh mắt như muốn ăn thịt người của Đồng Nhị gia, nàng ta lắp bắp chuyển lời của bà đỡ xong, hốc mắt đỏ lên, gần như sắp khóc.

Nhị gia nghe xong, âm trầm mở miệng: “Người đi nói cho bà đỡ, nếu mẫu tử họ xảy ra chuyện gì, các người liền chôn theo đi!”

Nhị gia đang đứng ngoài cửa, nên những lời này tất nhiên bà đỡ nghe được, bà ta run sợ lau mồ hôi một cái, vừa ấn mấy cái lên bụng Dương Nghi vừa bảo nàng dùng sức, cố gắng lần cuối cùng. Nhưng Dương Nghi vẫn không có động tĩnh gì, bà đỡ bất lực ngồi bệch xuống đất, chỉ vài giây sau, bà ta liền xông ra ngoài.

“Lão phu nhân, lão gia, lão nô thật sự đã tận lực, bây giờ phu nhân đã không còn ý thức, người lớn và đứa bé chỉ có thể bảo vệ một, kính xin lão phu nhân, lão gia quyết định nhanh đi.” Bà đỡ quỳ gối bên cửa, nước mắt nước mũi dần dụa.

“Bảo vệ người lớn ——” Nhị gia liếc mắt nhìn vào phòng, cắn răng nói: “Còn không mau đi? ! Nếu phu nhân xảy ra chuyện gì, cái mạng già này của người cũng đừng mong giữ được!”

Lão phu nhân hơi há miệng, nhưng cuối cùng cũng chỉ thở dài, không nói lời nào.

Bà đỡ nghe được đáp án, vội lau lệ trở lại nhà trong.

Trong cơn mơ hồ, Dương Nghi loáng thoáng nghe được tiếng của Nhị gia, lý trí cũng thanh tỉnh hơn đôi chút, nghe thấy hần nói đến mấy từ “bảo vệ người lớn”, nàng cố gắng nghĩ một lát, rốt cuộc hiểu rõ là có ý gì thì toàn thân chấn động, vừa nghĩ tới có thể sẽ mất đi đứa bé đã hoài thai mười tháng này, nội tâm của nàng tràn đầy đau đớn cùng không cam lòng!

Dương Nghi mở mắt ra, cố sức nắm chặt tay bà đỡ: “Bảo vệ đứa bé, ta muốn bà bảo vệ đứa bé, bà có hiểu không?”

Thấy Dương Nghi khôi phục ý thức, bà đỡ cực kì vui mừng: “Vâng, vâng, bảo vệ đứa bé, bây giờ phu nhân hãy làm theo lời lão nô, được không?” Thấy sản phụ tỉnh táo, bà đỡ quyết định cố gắng một lần nữa, nếu không được thì bảo vệ người lớn vẫn còn kịp. Bà đỡ biết, nếu không có đứa bé, dù có bảo vệ được phu nhân, thì cũng không được chỗ tốt gì.

“Thở ra, hít vào, tốt, dùng sức ——”

Dương Nghi làm theo khẩu lệnh của bà đỡ, miệng cắn khăn vải, sau cùng dùng hết hơi sức toàn thân thì rốt cuộc cảm thấy bụng nhẹ đi, có vật gì đó trôi từ trong cơ thể mình ra ngoài.

“Sinh rồi, sinh rồi ——” những người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bà đỡ nhanh tay lẹ mắt tiếp được đứa bé, bởi vì khó sanh, sắc mặt có chút tím bầm, bà ta đưa tay vào miệng giúp bé thông khí, sau đó vỗ vào chân nó một cái.

Đứa bé bị đau, khóc to.

Dương Nghi cố chống đỡ đến khi nghe được tiếng khóc, mới yên tâm ngắt đi.

Mà phía ngoài, lão phu nhân cùng Nhị gia tất nhiên cũng đã nghe được tiếng khóc, lão phu nhân kích động đứng lên, còn Nhị gia thì mặt mũi trắng bệch, ngơ ngác đứng bên cửa.

“Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão phu nhân, phu nhân vừa sinh được một tiểu thiếu gia mập mạp. Công tử nặng chừng tám cân, rất khỏe mạnh, các ngài nhìn ——”

Lão phu nhân nghe được được là cháu trai, vô cùng vui mừng, nhận lấy đứa bé từ tay bà đỡ, miệng không ngừng niệm: “Phật tổ phù hộ”.

Mà Nhị gia thì chẳng thấy chút vui vẻ nào, cũng không thèm liếc qua đứa bé trong ngực lão phu nhân, hẩn hung hăng nhìn bà đỡ hỏi: “Phu nhân đâu? Không phải ta nói các người bảo vệ người lớn sao? !” Vừa nói hẩn vừa tức giận dậm một dậm lên cột nhà.

Bị hai con mắt giăng đầy tơ máu như một con dã thú đang bị thương nhìn chăm chăm, bà đỡ chỉ cảm thấy cả người rét run, vội vàng nói: “Phu nhân không sao, chỉ là lúc sinh hao phí quá nhiều sức nên ngắt đi mà thôi, từ từ điều dưỡng sẽ khỏe lại ngay.”

Tổng nương cũng gật đầu: “Lão gia, phu nhân thật sự không sao, chỉ là lần này khó sinh, vẫn nên để Tô Đại phu xem qua thì tốt hơn.”

Đồng Nhị gia bỏ lại đám người ngoài cửa, sải bước đi vào phòng ngủ, thấy Dương Nghi còn có hô hấp, chỉ là sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, mới khá yên tâm. Tỉ mỉ dịch lại góc chăn cho nàng xong, Đồng Nhị gia mới sai người mời Tô đại phu vẫn đang đứng ngoài vào.

Lúc vừa biết Dương Nghi khó sinh, Nhị gia liền cho người mời Tô Đại phu đến. Cũng may Tô Đại phu biết Đồng phu nhân sinh con lần đầu, mà thai nhi lại hơi lớn, nên lúc nghe thấy tình huống không tốt từ miệng gia nhân liền lập tức mang hòm thuốc đến Đồng gia.

Chẩn mạch cho Dương Nghi xong, Tô Đại phu sờ sờ chòm râu dê, nói: “Đồng phu nhân chỉ quá mệt mà thôi, lát nữa ta kê mấy đơn thuốc, trong tháng lại cố gắng điều dưỡng thì sẽ ổn. Chỉ là, lần sinh này thân thể phu nhân có chút tổn thương, sợ là phải điều dưỡng khoảng hai năm mới có thể mang thai được.”

Trải qua mấy canh giờ “thập tử nhất sinh”, giờ phút này thấy nàng “mẹ tròn con vuông”, Nhị gia đã cảm ơn trời đất lắm rồi, làm sao còn dám hy vọng xa vời gì khác? Huống chi Tô Đại phu cũng không nói nàng không thể sinh nữa, chẳng qua là phải điều dưỡng mấy năm mà thôi.

Nhị gia nghe được lời khẳng định của Tô đại phu xong, lúc này mới chính thức có cảm giác vui sướng khi được làm cha. Lập tức vung tay lên, toàn bộ trên dưới trong phủ đều được thưởng hai tháng tiền lương, những người phụ giúp ở phòng sinh và phòng bếp, mỗi người thưởng năm lượng bạc, bà đỡ được thưởng ba mươi lượng bạc, cộng thêm hai cuộn tơ lụa. Tô Đại phu được thưởng hai mươi lượng vàng, bởi vì hai mảnh huyết sâm trăm năm này, là do Tô Đại phu đưa đến.

56. Chương 56

Edit: Fuly.

Sáng hôm ấy, những người tin tức nhanh nhạy đều biết Đồng đại nhân, hai mươi sáu tuổi, rốt cuộc cũng có con trai.

“Đại ca, nghe nói đại tẩu vừa sinh cho huynh một cậu con trai? Chúc mừng huynh.” Thiệu Hàm Dung nhìn vẻ mặt mang đầy nét vui mừng của cấp trên, thật lòng chúc phúc. Phu nhân nhà hắn cùng Đồng phu nhân cũng xem như thân thiết, vậy nên, quan hệ với người cấp trên này cũng thân hơn vài phần. Hơn nữa thê tử hắn có thể mang thai, một phần cũng là nhờ ơn của Đồng phu nhân, hắn sao có thể không cảm kích?

“Đại ca, nhớ mời đệ uống rượu mừng đấy.” Tào Quốc Hưng cùng Từ Hoài An cũng lên tiếng.

“Yên tâm, lúc đầy tháng nhất định mời mọi người uống đủ.” Đồng Nhị gia hào phóng đồng ý.

“Đại ca, lời này là huynh nói đấy, đến lúc đó đừng quên.”

“Yên tâm, đại ca đã nói mời thì sẽ mời, không thiếu phần của người đâu.”

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa... mau làm việc thôi.”

Bởi vì khó sinh, Dương Nghi ngủ một ngày một đêm mới tỉnh lại. Khoảng thời gian này, Đồng Khoát Nhiên rất lo lắng, chỉ cần rảnh ra lúc nào, liền đến thăm nom nàng.

Đứa bé rất khỏe mạnh, tiếng khóc to rõ, hơn nữa hình như đã biết nhận thức. Lúc mới tỉnh ngủ, sẽ khóc, nhũ mẫu có dỗ mấy cũng không nín. Lão phu nhân nghe tiếng chạy tới, vừa đúng lúc nhìn thấy những giọt nước mắt to như hạt đậu từ mắt cháu ngoan, tim cũng bị bé làm cho nhói đau.

“Có chuyện gì? Sau tiểu thiếu gia lại khóc to như vậy? Có phải là do người chăm sóc không tận tâm hay không?”

Nhũ mẫu lo lắng giải thích : “Không phải vậy đâu, thưa lão phu nhân, tiểu thiếu gia vừa tỉnh lại đã khóc, cho ngài ấy uống sữa cũng không uống, nô tỳ cũng không biết tiểu thiếu gia đây là bị sao nữa.”

“Đưa ta ôm nào ——”

Thật ra thì lúc lão phu nhân vừa xuất hiện, đứa bé liền vừa khóc vừa quay đầu sang nhìn lão phu nhân.

Lão phu nhân ôm bé vào ngực, dỗ dành : “Cháu ngoan của bà, đừng khóc nữa, cháu khóc khiến tim tổ mẫu cũng tan nát cả rồi ——”

Quả nhiên, được lão phu nhân ôm một lúc, đứa bé cuối cùng cũng nín khóc. Không biết có phải là do mệt hay nguyên nhân gì khác, bé rốt cuộc gặm quả đấm nhỏ uất uất ức ức ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, bé lại khóc, lão phu nhân ôm dỗ dành cũng chỉ an tĩnh được một lúc. Điều này làm cho lão phu nhân rất lo lắng, nghĩ là bé đói bụng, nhưng im lặng ăn no xong, lại bắt đầu khóc to, mặc cho người nào dỗ cũng không được. Cuối cùng, lão phu nhân cũng hết cách, lại sợ bé có chỗ nào không thoải mái, liền mời Tô Đại phu đến.

Kiểm tra xong, Tô Đại phu nói : “Tiểu thiếu gia không có gì đáng ngại ——”

“Nhưng vì sao bé cứ khóc suốt vậy?” Lão phu nhân nhìn cháu trai khóc đến mặt mũi đỏ bừng, lòng rối như tơ vò.

Vừa lúc này, Nhị gia từ Binh doanh về. Lúc sáng, có việc gấp, hắn phải đi sớm để xử lý, xong việc, hắn liền vội vã trở về, trước tiên là đến thăm Dương Nghi, thấy nàng mặc dù vẫn chưa tỉnh, nhưng sắc mặt đã hồng hào hơn, lúc này mới yên lòng đến viện của lão phu nhân thăm con trai.

“Nương, xảy ra chuyện gì, sao bé con lại khóc đến vậy? Tô Đại phu, sao ông cũng ở đây? Có phải bé ——”

“Đồng đại nhân, yên tâm, tiểu thiếu gia không sao.” Tô Đại phu cười nói. Nhìn đứa nhỏ đang nằm trong ngực lão phu nhân dần nín khóc đưa mắt nhìn chung quanh, nụ cười càng đậm hơn. Trong lòng thầm nghĩ, đứa nhỏ này của Đồng gia sau này chắc hẳn là một người rất thông minh.

Đứa bé nhìn xung quanh một chút, không nghe được âm thanh vừa rồi nữa, miệng bé dẹt ra, lại bắt đầu khóc to.

“Sao vậy?” Nhị gia luống cuống nhìn cục thịt nhỏ đang khóc to, đó là con trai hần đấy.

“Đại nhân mau đi thay xiêm áo rồi đến ôm thiếu gia đi.” Tô Đại phu nói.

Mặc dù không biết Tô đại phu có thâm ý gì, nhưng Đồng Nhị gia vẫn nhanh chóng thay y phục. Theo chỉ dẫn của Nhũ mẫu, Nhị gia máy móc ôm cục thịt nhỏ, vẻ mặt kia như đang đối đầu với kẻ địch mạnh, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ làm bị thương cậu con trai.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa nào.” Nhị gia tận lực mềm giọng dỗ dành bé.

Kỳ tích, bé nấc cục một cái, rồi dần dần ngừng khóc, đôi mắt đỏ hồng mở to nhìn lên, trong cái miệng nhỏ nhắn còn gặm quả đấm của chính mình.

Quả nhiên là như vậy, Tô Đại phu mỉm cười, nói : “Để nhũ mẫu ôm một cái thử xem.”

Nhũ mẫu lo ngại tiến lên, trong lòng âm thầm cầu nguyện, tiểu tử tông, cầu xin ngài, lần này đừng khóc nữa. Nói thật, bà ta bắt đầu cảm thấy sợ tiểu tử tông này rồi.

Không ngoài dự đoán, Nhị gia ôm bé đỡ bé thì không sao, nhưng đổi lại là người khác, tiểu tử này liền mở miệng khóc to.

Nhị gia đau lòng, lập tức ôm lại bé, cẩn thận lau nước mắt cho bé. Sau khi được trở lại ngực phụ thân, tiểu tử này lại uất ức rầm rì hai tiếng.

Đến lúc này, mọi người cũng hiểu được vài phần, tiểu thiếu gia đã biết nhận thức, chỉ muốn lão phu nhân cùng lão gia ôm, cũng chỉ muốn ở gần phụ thân và tổ mẫu của mình mà thôi, có lẽ còn cả nương của ngài ấy nữa? Khác người ư, đó là điều mà người khác có muốn cầu còn không cầu được đấy!

“Tiểu thiếu gia thật thông minh, nhỏ như vậy đã biết ai là người thân của mình rồi.” Không biết là gia nhân nào cảm khái nói một câu, những người còn lại ríu rít phụ họa gật đầu, người một lời ta một câu, chỉ kém so sánh bé với thần đồng chuyển thế mà thôi.

Nghe gia nhân càng nói càng khoa trương, Nhị gia cau mày : “Chớ nói lung tung!”

Đám gia nhân thấy vô vọng ngựa không xong lại vô nhằm đến đùi ngựa, liền lập tức im miệng.

Lúc này Tô Đại phu mới cười nói : “Nghe người ta nói, ở Kinh Thành có lưu hành một phương pháp gọi là dưỡng thai gì đó, ắt hẳn là trước khi sinh tiểu thiếu gia đã từng tiếp nhận qua phương pháp này có phải không?”

“Dưỡng thai?” Mọi người nghi ngờ hỏi.

“Ừ, lúc thai nhi được khoảng 4,5 tháng, thường xuyên cùng bé trò chuyện hoặc, đánh đàn hoặc ngâm thơ gì đó. Như vậy, lúc sinh ra, bé sẽ cảm thấy quen thuộc với thanh âm đã từng nghe trước kia, lại càng có âm giác muốn dựa vào người phát ra thanh âm đó. Chắc hẳn là vậy rồi.” Đối với phương pháp dưỡng thai mới lạ này, Tô Đại phu cũng chỉ biết ở một mức độ nhất định.

Nghe Tô đại phu nói như thế, mọi người cũng dần hiểu. Nhị gia âm thầm gật đầu, lúc trước ở nhà, hần đồng ý với yêu cầu của Dương Nghi, thường xuyên đọc thơ cho bé con nghe, mà Dương Nghi thì thường nghe tiếng ngâm thơ của hần đi vào giấc ngủ, có lúc hần nghĩ có phải nàng xem hần thành công cụ ru ngủ rồi không. Nhị gia thương nàng mang thai khổ cực, chỉ cần là chuyện nàng muốn, hần đều nguyện ý làm vì nàng.

Lão phu nhân cũng thầm nghĩ, lúc trước con dâu thường đến thăm bà, chẳng lẽ là cháu ngoan ở bên trong nghe được thanh âm của bà, cho nên nhận ra?

Còn bọn hạ nhân lại thầm nghĩ, mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng có người trị được tiểu tử tông này rồi.

Tô Đại phu ngồi thêm một lát, liền cáo từ. Lão phu nhân khẽ gật đầu, sai quần gia tiễn ông ta ra tận cửa.

Sau khi Tô đại phu đi, lão phu nhân lo lắng nói: “Đứa bé này cũng quá kén người rồi, về sau phải làm thế nào mới tốt đây?” Cháu thích gần bà, tất nhiên là lão phu nhân cảm thấy vui. Cũng không phải bà ngại chăm trẻ con phiền phức, mà đáng tiếc là hữu tâm vô lực. Tuổi tác lão phu nhân đã cao, người già rồi, chẳng còn sức lực mà chăm bé nữa.

Nhị gia nói: “Tạm thời cứ để con trông bé, chờ Nghi nhi tỉnh, có lẽ sẽ có biện pháp.”

“Tô Đại phu nói thê tử con có thể sẽ ngủ một ngày một đêm, ta đã bảo phòng bếp hầm cháo gà xong rồi, vẫn luôn giữ ấm, con bé tỉnh lại là ăn được ngay.” Nhớ tới tối hôm qua, thê tử lão Nhị quả thật là nguy hiểm, có thể nói là dạo một vòng qua quỷ môn quan. Lão phu nhân không khỏi nhớ tới năm đó, lúc bà sinh con, cũng là thai đầu, còn là sanh đôi, lúc ấy thật sự mất nửa cái mạng. Đồng bệnh tương liên, nên lão phu nhân cũng càng thêm thương cho Dương Nghi: “Thê tử của con quả thật đã vất vả nhiều rồi, trong thời gian ở cử nhất định phải điều dưỡng tốt, nếu không để lại bệnh về sau sẽ rất phiền toái. Trong tháng, con nên chú ý nhường nhịn con bé, đừng làm chuyện gì khiến con bé tức giận.”

“Nương, con biết rồi, ngài cứ yên tâm đi.”

Chẳng biết đứa bé đã thiếp đi từ lúc nào, ngậm quả đấm trong miệng ngủ rất say, lão phu nhân yêu thương nhìn bé: “Con đã nghĩ xong tên cho cháu ta chưa?”

“Vâng, đại danh con đã nghĩ xong, gọi là Đồng Hạo Nguyệt. Nhũ danh thì xin nương đặt.”

“Đồng Hạo Nguyệt, không tệ. Nhũ danh của bé thì cứ gọi là Đại Bảo đi.” Về sau nếu có thêm em thì gọi là Nhị Bảo, Tam Bảo —— đều là bảo vật, ha ha.

Lúc Dương Nghi tỉnh lại, Nhị gia đang ôm Đại Bảo đi quanh phòng.

“Đây là con chúng ta?” Dương Nghi nhìn cục thịt nhỏ nằm trong ngực Nhị gia, tim cũng mềm thành nước.

Đại Bảo vốn đang nằm trong ngực Nhị gia an tĩnh mút ngón cái, nghe được âm thanh kích động đến mức ngón tay cũng không thèm nữa, há mồm hướng về phía Dương Nghi a ê kêu.

Thấy vậy, Dương Nghi kinh hãi: “Con đây là?” Biểu hiện này của con trai, giống như nhận thức được nàng vậy, nhưng nàng đã từng sinh con nên biết, trẻ con mới sinh ngoài ăn thì chính là ngủ, sao có thể thông minh sớm như vậy được?

Tất nhiên Nhị gia biết đây là vì sao, cũng chỉ là bé con nghe được thanh âm của nương nên kích động thôi. Thật là, có nương liền quên phụ thân, Nhị gia ề ề nghĩ, nhìn cái đáng yêu kích động kia, Nhị gia rất muốn vỗ mấy cái vào mông bé, nhưng không nỡ.

“Nàng đã một ngày một đêm chưa ăn gì rồi, uống chén cháo gà trước đi, uống xong hãy ôm con.”

Dương Nghi cũng cảm thấy đói bụng nên không cãi lời hần. Ăn no, liền vội vàng ôm lấy con trai, từ ái nhìn bé: “Ha ha, tiểu tử này thật nặng, chẳng trách lúc trước thiếp cứ luôn thèm ăn này nọ, muốn ngừng mà ngừng không được.”

“Tiểu tử hư này, giày vò nàng quá nhiều rồi. Lớn lên nếu dám bất hiếu với nàng, ta nhất định sẽ đánh nát mông nó!” Vừa nghĩ tới khoảnh khắc hung hiểm hôm qua, Nhị gia liền cảm thấy sợ hãi.

Dương Nghi buồn cười: “Con còn nhỏ, đã biết gì đâu?” Vuốt nhẹ qua cái trán trơn mềm của con trai, trong lòng nàng tràn đầy cảm giác ấm áp. Có người từng nói, lúc sanh con là lúc nữ nhân đau nhất, nhưng chịu đựng qua thì sẽ chỉ còn lại yêu thương. Hôm nay vừa nhìn thấy con, Dương Nghi lại cảm thấy có chịu khổ hơn nữa cũng là đáng giá.

Đồng Nhị gia nhìn kiêu thê ấu nhi, cảm thấy không có gì hạnh phúc hơn hiện tại. Đồng Nhị hần, cô đơn hơn hai mươi mấy năm, thật không ngờ còn có hôm nay.

Nhị gia ôm Dương Nghi, cùng nhìn con trai đáng yêu trong ngực: “Nghi Nhi, cảm ơn nàng.” Cảm ơn nàng đã nguyện ý gả cho ta, vì ta chăm nom việc nhà, sinh con dưỡng cái; cảm ơn nàng tối hôm qua vẫn luôn kiên trì, không để cho ta phải cảm thấy đau đớn, cũng cảm ơn nàng đã không buông tay vứt bỏ phụ tử chúng ta mà đi.

Dương Nghi quay đầu nhìn về phía hân, thấy trong mắt hân tràn đầy nhu tình cùng thương yêu, hốc mắt nàng đỏ lên, khẽ mắng: “Đồ ngốc, chàng thật đúng là đồ ngốc.”

Nhìn dáng vẻ vừa cảm động vừa xấu hổ của nàng, Đồng Nhị gia khẽ mỉm cười, kể cho nàng nghe những chuyện khác.

57. Chương 57

Editor: Linh.

Đến mừng năm mới, vì Dương Nghi còn đang trong cử nên tất cả công việc đành phải phiền tới lão thái thái quan tâm. Hai vợ chồng có chút bận khoăn, lão thái thái lại nói: “Chuyện này thì có cái gì? Mọi việc đều giao cho quản sự và người làm đi xử lý, ta chỉ nhận lấy tổng kết, đáng để các người như vậy?”

Đây là cái tết âm lịch đầu tiên của Đồng gia ở Khâm Châu, Dương Nghi đang trong cử. May nhờ có lão thái thái trông nom, hơn nữa miệng người cũng đơn giản, năm này trôi qua cũng có tư vị.

Bởi vì tiểu gia hỏa cực kì dính cha nương cho nên Dương Nghi liền thuận thế giữ đứa nhỏ bên người. Bà vú thì an trí cho bọn họ ở phòng cách vách, lúc uống sữa để bà vú cho ăn, ngủ hay gì đó đều là đồ ngủ đặt ở bên người. Về chuyện Đại Bảo, Dương Nghi không nói mọi chuyện đều tự bản thân xử lý, nhưng mọi chuyện đều phải hỏi đến. Cục cưng bảo bối chính nàng đau khổ cay đắng sinh ra, tự nhiên là chăm sóc cẩn thận, hưởng hô nàng cũng không muốn xuất hiện tình huống đứa nhỏ thân cận với bà vú hơn cả mẹ ruột là nàng. Cho nên bà vú ở Đồng phủ trừ cho đứa nhỏ ăn chút sữa, cơ bản là không có việc gì làm, thanh nhàn hơn không biết bao nhiêu lần so với bà vú nhà khác.

Dù tỉ mỉ thế nào thì Dương Nghi cũng là một sản phụ, cho nên chuyện chăm sóc đứa nhỏ một phần rơi lên người Nhị gia. Trừ đêm sinh con đó, còn lại Nhị gia cũng chưa từng cùng Dương Nghi chia phòng ngủ.

Đối với việc phu nhân nhà mình trong thời gian ở cử, lão gia không tuân thủ quy củ cùng phòng, tuy rằng không thể làm cái gì, chút không hợp lẽ thường này, bọn người làm cũng rất cố ánh mắt làm như không thấy. Không thấy lão thái thái cũng không nói gì à, làm người làm như bọn họ quan tâm chuyện này làm cái gì?

Thật ra bọn người làm cũng rất buồn bực, bà bà như lão thái thái cũng không khổ quá tốt đấy chứ. Lúc phu nhân có thai chưa cho lão gia một hai nha hoàn thông phòng, ở cử, lão gia còn cùng phu nhân cùng giường chung gối, cũng không thấy lão thái thái nói một câu.

Chính là bọn họ chỉ dám nghĩ trong lòng hoặc là về nhà cùng trượng phu hoặc nương tử nói thầm một hai, đừng quên, dù nói thế nào lão gia phu nhân vẫn là áo cơm cha mẹ của bọn họ mà, nào có ai nghị luận về áo cơm cha mẹ? Cũng không phải là muốn chết.

Nhưng bọn họ nào đâu biết rằng lão thái thái là hiểu rõ, như lúc trước bà nói, nam nhân muốn nạp thiếp thì dù mười đầu trâu cũng không kéo lại được. Nếu không muốn, bà cần gì phải gấp gáp làm người xấu? Bây giờ bà thấy cuộc sống của con trai trôi qua rất tốt, con dâu lại vừa giúp Đồng gia sinh một đứa bé mập mạp, bà đối với cháu trai thông minh rất vừa lòng, tự nhiên là yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhìn Dương Nghi không có chỗ nào không vừa mắt. Hơn nữa, nữ nhân bên ngoài bầy loạn tám hổng, nhìn thì ôn thuận thiện lương, vừa nâng vào cửa, địa vị bất đồng, tâm tư liền lớn, khó bảo đảm không nổi lên ý gì xấu. Nếu cháu trai bảo bối của bà vì vậy mà có sơ xuất gì, bà sẽ đau lòng muốn chết.

Lão thái thái mỗi ngày nhất định phải đi lại một hai lần nhìn cháu trai, vốn Dương Nghi nói nếu lão thái thái muốn gặp Đại Bảo, sai Tổng mẹ bọc kín, sau đó phủ thêm áo choàng ôm đến phòng lão thái thái. Nhưng lão thái thái ngại bên ngoài gió tuyết quá lớn, trời giá lạnh đất đóng băng, sợ đứa nhỏ trên đường gặp lạnh, thà rằng bản thân vất vả chút cũng không để đứa nhỏ bất chấp cái nguy hiểm kia. Thật ra Dương Nghi nói như vậy trong lòng cũng đau lòng, lão thái thái dám vì đứa nhỏ như vậy, trong lòng Dương Nghi cũng cảm kích.

Bây giờ tiểu gia hỏa ngoan hơn lúc mới sinh ra trừ cha nương nãi nãi thì không cho ai ôm, bây giờ chỉ cần Dương Nghi đứng ở bên cạnh, bà vú và nha hoàn hầu hạ đều có thể ôm một chút. Chỉ có điều mỗi một lần đổi người, tiểu gia hỏa sẽ phát ra thanh âm a a a, làm như hỏi nương có đồng ý không? Nếu không được nương đáp lại, sẽ cao giọng khóc lớn. Nếu được đáp lại, sẽ tự mình vui vẻ chơi một hồi. Đến lúc ngủ thì sao, tiểu gia hỏa nhất định muốn Dương Nghi ôm, ngửi được mùi hương quen thuộc mới bằng lòng ngủ.

Đêm trước hôm Đại Bảo đầy tháng, người trong tộc Đồng gia bên kia đến. Chuyện Dương Nghi bình an sinh con trai, Nhị gia cũng viết thư gửi cho bên Thông Châu báo tin vui.

Đồng gia bên Thông Châu này, vốn đều là ngành của Đồng thị ở Kinh Thành, năm đó Hoàng đế tiền triều ngu ngốc, một ít trung lương lúc bị chém đầu trốn được ra ngoài, sau này luôn lang bạt kỳ hồ, thẳng đến khi cha của Đồng Nhị gia là Đồng Ngạo Vân được phong làm An Nhạc Hầu, dưới lệnh triệu tập của ông, ngành này mới tập trung đến Thông Châu cắm rễ. Khi mới đến Thông Châu, những người này không thiếu được An Nhạc Hầu giúp đỡ. Ngay cả nhóm học tử đầu tiên của Đồng gia đi lên sĩ đồ cũng thiếu không ít ân huệ của An Nhạc Hầu. Chính là bởi vì Đồng Ngạo Vân thức thời buông tha cho quyền lực trung tâm, khai quốc Hoàng đế mới mở một con mắt nhắm một con mắt với việc ông nâng đỡ một ít nam hài trong tộc vào sĩ đồ. Thế này mới có ngành Đồng thị phồn vinh này.

An Nhạc Hầu đi sớm, trên cơ bản không đợi được đệ tử bản tộc hồi báo đã đi, nhưng bọn họ đều chưa từng quên mất sự giúp đỡ của An Nhạc Hầu năm đó, đều ghi tạc trong lòng.

Năm trước, người trong tộc Đồng gia bên kia có mấy chục người đến đây khai hoang, sau đó lại quy hoạch ra mấy con rạch nhỏ tưới nước cho đồng ruộng, rạch đó đều tương tiếp với kênh lớn ở Khâm Châu. Mất nhiều thời gian và sức lực, mãi cho đến tháng chạp mới tính hoàn công.

Mười mấy thúc bá trong tộc ngây người ở Khâm Châu cũng gần nửa năm, tháng chạp mới đi. Nhóm thúc bá cũng khôn khéo, mua bán thu thập một ít đặc sản ở thành Khâm Châu hoặc thành trấn phụ cận, chuẩn bị cùng mang về Thông Châu. Nhưng bọn họ chính là bọn họ, bên mình cũng phải có chút biểu hiện đúng không? Vì thế lúc bọn họ đi, Dương Nghi sai người thu thập hai ba xe hàng hóa bảo bọn họ cùng cầm lại chia cho người trong tộc bên kia một phần. Đương nhiên, bên Đại phòng cũng có một phần, tách riêng với người trong tộc bên này. Mặc kệ lúc trước có hiềm khích gì, bọn họ làm đệ đệ, lúc nên biểu hiện vẫn phải biểu hiện. di-ễn dà-n lê qu-ý đô-n

Người trong tộc bên kia nhận được quà mừng năm mới đều nói Đồng nhị có tâm, mấy thứ này có lẽ không phải thật sự quý trọng, nhưng bọn họ nhà nhà đều dùng được.

Cho nên sau khi nhận được thư, các nhà đều thu thập này nọ cấp cho đứa nhỏ, qua năm mới liền sai nhân mã không ngừng vó đến Khâm Châu, chỉ sợ bỏ lỡ đứa nhỏ đầy tháng.

Đêm trước hôm đứa nhỏ đầy tháng, Dương Nhi rốt cuộc có thể tắm rửa. Ngày đó nàng nhìn thời gian, qua giờ Mùi liền vội vàng bảo Tống mẹ gọi người mang nước ấm vào.

Tống mẹ cười nàng, “Phu nhân, ngài bây giờ còn rất tốt đấy, ở cứ vào mùa đông. Nhớ năm đó, khi lão nô sinh lão Nhị, ngay vào tháng bảy, chính giữa tháng nóng nhất trong năm, khắp mình đều có mùi –”

Dương Nghi lại gọi người thay một chậu nước sạch sẽ khác mới cười nói, “Còn không phải à? Mới chỉ một tháng không tắm rửa, ta đã cảm thấy cả người ngứa –”

“Phu nhân chính là quá thích sạch sẽ chút.” Tống mẹ than thở, trước kia các nàng ở Thông Châu, không sai biệt lắm đều là năm sáu ngày mới tắm một lần. Bây giờ phu nhân yêu cầu những người hầu hạ trước mặt như bọn họ, thường xuyên ôm tiểu thiếu gia, mỗi hai ngày nhất định phải tắm một lần, năm ngày gội đầu một lần. Chỉ có điều hàng tháng phu nhân trợ cấp 300 văn tiền củi lửa, cũng không tính ăn thiệt.

Không riêng bọn họ, tiểu thiếu gia càng phiền toái hơn, trừ mỗi ngày đều phải tắm ra, quần áo đều phải trần qua nước sôi, sau đó dùng lông sưỡi hong khô, rất phiền toái. Rõ ràng, ở phương diện đó phu nhân chăm sóc thiếu gia cực kì dụng tâm.

Biết ý của Tống mẹ, Dương Nghi chỉ cười cười, “Đứa nhỏ còn nhỏ thân thể yếu đuối, chăm sóc tỉ mỉ chút nhất định không sai.”

Khi Dương Nghi trở lại phòng, nhìn thấy Đồng Khoát Nhiên ở trong phòng, Đại Bảo cũng tỉnh, đang a a a vung nắm tay nhỏ với cha hấn đây.

Tắm rửa xong tâm tình Dương Nghi rất tốt, có phần rảnh rỗi dựa vào cạnh cửa nhìn hai cha con chơi đùa.

Nhị gia giương mắt nhìn lên, chỉ thấy nàng dâu nhà mình mái tóc có chút ẩm ướt, dùng một cây trâm một búi lên, trên người mặc một bộ váy màu nguyệt bạch thêu mẫu đơn. Khuôn mặt trắng hồng, hai tròng mắt ướt át, dáng người đầy đặn hơn chút so với trước đây, cả người tùy ý dựa vào cửa, tư thái thiếu phụ mềm mại làm Nhị gia nhìn cả người nóng lên.

Thấy nam nhân nhà mình bị mình hấp dẫn, lòng Dương Nghi âm thầm cảm thấy đắc ý, có chút khiêu khích ném cho hấn một cái mị nhãn. Trước nàng có chút gầy, sinh con xong đầy đà hơn chút, đặc biệt trước ngực, nhị độ trở mã, mặc dù không phải sóng lớn mãnh liệt, nhưng cũng là nổi. đi_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Tiếp nhận ánh mắt khiêu khích của nàng, hai mắt Nhị gia hơi nheo lại, làm càn đánh giá thân thể nàng từ trên xuống dưới một lát, mới nói: “không tệ, không tệ.” Cũng không biết không tệ này chỉ là thái độ dám can đảm khiêu khích của nàng hay chỉ nàng có dáng người lung linh đây?

Tầm mắt chuyên chú mà giàu tính xâm lược của Nhị gia làm Dương Nghi có chút không được tự nhiên, trên mặt có chút nóng lên, dáng đứng cũng không còn thoải mái như trước. Cuối cùng, Dương Nghi then quá thành giận, nhịn không được trừng mắt nhìn trượng phu nói: “Nhìn cái gì vậy?”

Nhị gia tốt tính lắc lắc đầu.

Tiểu gia hỏa bị cha nương bỏ qua một bên ủy khuất a a hai tiếng, ý muốn kéo lại lực chú ý của cha, thấy cha hấn không cúi đầu đùa hấn như thường ngày, Đại Bảo ủy khuất bệt bệt miệng.

Mắt thấy con trai sắp khóc, Dương Nghi vội đi tới.

Nhị gia ôm cổ nàng, hai tay giữ lấy eo nàng, mặt chôn trong ngực nàng ngửi ngửi, an ủi thở dài, “Thật thơm.”

Dương Nghi đỏ mặt, nàng giãy dụa, “Buông ta ra, người ta vừa tắm xong, lại bị chàng làm bẩn —”. Mỗi lần Nhị gia về nhà đều thay quần áo khác, lại thay áo dài sạch sẽ thoải mái, cho nên không thể bẩn. Dương Nghi chỉ muốn hấn buông mình ra nên viện cớ như vậy.

Nhị gia buồn cười, tiếp theo ra vẻ ủy khuất nói, “Trước nàng một tháng không tắm ta cũng chưa ghét bỏ nàng, bây giờ nàng trái lại lại ghét ta, con trai, con nói có phải nương con rất không có đạo lý hay không?”

Tiểu gia hỏa lại a a hai tiếng, làm như phụ họa.

Dương Nghi thấy tránh không được, mà tay người này lại không thành thật sờ tới sờ lui trên người nàng, nàng bị biến thành có chút nóng lên, không khỏi giận liếc hấn một cái, “Con trai đang nhìn, thành bộ dáng gì nữa?”

Nhị gia lườm con trai đang mở to mắt nhìn bọn họ, tên kia khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn, làm như thật sự bị giật mình, “Sợ cái gì? Hấn còn nhỏ như vậy biết gì? Đừng nói, ta chỉ ôm mà thôi, cho dù chúng ta làm cái kia —” d d L q đ

Nhị gia còn chưa nói xong, eo đã bị nhéo một cái, lời nói kế tiếp cũng không cần nói. Đối mặt với thê tử da mặt mỏng, Nhị gia chỉ có thể bất đắc dĩ dừng câu chuyện.

58. Chương 58

Editor: Linh.

Đại Bảo đầy tháng làm rất long trọng, ý định ban đầu của hai vợ chồng Nhị gia là chỉ làm mười đến hai mươi bàn rượu, mời những người quen biết đến náo nhiệt một chút là được rồi. Nhưng lão thái thái không

đồng ý, phải muốn làm lớn một hồi, ít nhất là 40 bàn tiệc bà mới chịu, còn nói nếu bọn họ không đồng ý, tự bà bỏ tiền của mình ra làm.

Hai vợ chồng Dương Nghi không còn cách, lão thái thái đã một bó tuổi, khó được khi kiên trì chuyện gì, bọn họ làm con trai và con dâu, thế nào cũng không thể cứng rắn ngăn cản. Huống chi lão thái thái cũng chỉ thích náo nhiệt vui mừng, ngấm lại tình huống của lão thái thái, hai người liền đồng ý làm lớn. Huống hồ làm nhiều thêm hai ba mươi bàn cũng không sao, chính là có chút mệt, phiền toái chút thôi. Người Đồng gia làm việc vui, hấp dẫn không ít lưu dân khát cái đến xem. Nhìn khát cái lưu luyến đứng ở cách cửa lớn Đồng gia không xa nhìn xem, sợ bọn họ ở cửa chính ảnh hưởng thể diện Đồng gia. Thanh thúc bảo gã sai vặt dẫn bọn họ đến cửa sau, nói Đồng gia sẽ phát bánh bao ở cửa sau. Thấy gã sai vặt dãn dần kéo được tất cả khát cái đi, trong lòng Thanh thúc có chút bội phục phu nhân.

Ngay cả tình huống ngày phu nhân cũng liệu đến, còn sớm kêu phòng bếp chưng mấy lòng bánh bao lớn, dự bị phân phát cho nhóm khát cái này, cũng để bọn họ cùng vui mừng. So với những nhà giàu khác sợ tổn hại thể diện mà dùng vũ lực xua đuổi, lúc này cách làm của Đồng gia bọn họ càng có hiệu quả hơn một chút, lại còn có thêm được một chút thanh danh. Để nhóm khát cái xếp thành hàng, một tiểu quản sự của Đồng gia liền đi xuống phát bánh bao. Nhóm khát cái im lặng lĩnh phần của mình, sau đó tùy ý tìm chỗ ngồi xuống. Trong đó có một tên khát cái, hẩn lĩnh hai cái bánh bao thịt lớn, hai ba miếng ăn xong, con người xoay một vòng, nói: “các vị, Đồng gia này khách nhân ra ra vào vào, bên trong rượu thịt phát phối, chúng ta ở đây chỉ có hai cái bánh bao khô khốc, ngấm lại đều cảm thấy không phục.

“Đồng gia này đưa chúng ta ra cửa sau, chính là sợ chúng ta ở trước cửa làm bọn họ hẩn mất mặt thôi, nếu chúng ta quay lại cửa lớn muốn chút thịt, bọn họ cố kị chúng ta, nhất định sẽ cấp thịt cho chúng ta ăn, các người ai muốn cùng ta một đường đi ra đằng trước?” Có mấy tên khát cái mới lớn bị hẩn nói động lòng, rục rịch ngóc đầu dậy. Mấy khát cái già chỉ nhàn nhạt nhìn hẩn một cái, một lão đầu râu bạc trong đó nói: “Ta nói Lưu lão tam, người đủ chưa. Ta khuyên người làm người đừng nên quá tham lam mới tốt. Mới vừa ăn bánh bao thịt người ta cho, quay đầu lại muốn đi nháo người ta?”

“Người sở miệng mình tự hỏi một chút, làm như vậy không làm thất vọng lương tâm à?” di_ễn_đàn_lê_quý_đôn

“Tất nhiên chúng ta làm khát cái phải hiểu được cảm ơn. Đồng gia này là người tốt, từ mùa đông năm trước liền bắt đầu thường xuyên dựng lều phát cháo cho chúng ta, bây giờ người ta rất khó mới có một chuyện vui, chúng ta vừa mới ăn bánh bao thịt người ta phát còn đi nháo, cũng quá không có lương tâm.”

“Xuy, các người mấy lão già gì đó, nói cái gì đấy? Lưu lão tam ta làm việc, khi nào thì đến lượt các người xía vào?” Lưu lão tam có chút thẹn quá hóa giận nói, “các huynh đệ, chúng ta đi đến phía trước, để mấy lão già này đối chết đi.”

“Ta nói này Trần lão đầu, Lý lão đầu, người ta muốn đi chết, các người ngăn cản làm cái gì? Đồng gia hiền lành, có một số người lại coi đó thành yếu đuối dễ bắt nạt, loại người lấy oán trả ơn này chết sạch là tốt nhất!”

Lúc này mở miệng chính là mấy lão nhân vẫn luôn không mở miệng. Thế này mấy khát cái mới lớn mới chú ý tới cửa sau nơi phát bánh bao còn có hai binh lính đứng đó, bọn họ đều cầm gậy thô, thẳng tắp đứng ở phía sau, giống như hai đầu sói đang chờ tấn công, chỉ cần bọn họ vừa có dị động, gậy trong tay sẽ không chút lưu tình dùng trên người bọn họ. Cửa sau còn như thế, nếu là cửa chính sợ là càng thêm sâm nghiêm? Bọn họ nghĩ không sai, hôm nay là đầy tháng của con trai bảo bối, Đồng nhị gia cũng không muốn xảy ra cái gì ngoài ý muốn, vì thế điều động mười mấy thân binh trong quân đến trấn bãi.

Hôm nay là đầy tháng của con trai, người có thể diện trong thành Khâm Châu đều đến đây, Dương Nghi bận tối mày tối mặt, thật hận không thể có ba đầu sáu tay mới tốt. Bên khách nam tự nhiên do Nhị gia ở chính sảnh chiêu đãi, bên khách nữ này là Dương Nghi ở thiên sảnh chiêu đãi. Sáng sớm, Dương Nghi đã thu thập thỏa đáng, hôm nay Vương Thiên Vân đi theo Lâm phu nhân đến Đồng gia, chính là Lâm đại nhân thấy thời gian này nàng rất là nhu thuận, lại nghĩ nàng và Đồng gia quả thật có mấy phần tình nghĩa, nên để Lâm phu nhân dẫn theo nàng qua đây.

Nàng vừa mới vào cửa liền nhìn thấy Dương Nghi mặc áo dài đỏ thắm thêu hoa đang chiêu đãi nữ quyền, gơ tay nhắc chân đều có đại khí trang trọng. So với lần trước thấy nàng, càng ý vị xuất chúng hơn. Nàng nào biết đau rằng, từ sau khi lão thái thái đến đây, Dương Nghi thường xuyên đi làm bạn, lão thái thái cảm

niệm phần hiếu tâm của nàng, thường thường cùng nàng nói kinh nghiệm tâm đắc của bản thân, từ mặc quần áo ăn cơm đến quần gia, không chỗ nào không nói.

Lão thái thái là ai? Là danh môn chính nữ, trải qua hai triều Hoàng đế, mạnh hơn Vương mẹ không biết bao nhiêu lần. Tuy rằng Vương mẹ làm bạn bên cạnh chủ tử nhiều năm, đối với chuyện kia cũng chỉ biết chút, coi như là có sáu bảy phần thôi. Thật ra thì cũng không phải là Vương mẹ không tốt, với một nô tài đi theo bên người chủ tử mà nói, Vương mẹ đã đủ bác học rồi. d d L q d

Nhưng cùng lão thái thái so sánh thì đã không ở trên cùng một cấp bậc rồi.

Dương Nghi có thể học được một phần mười kinh nghiệm cả đời của lão thái thái đã đủ để nàng hưởng thụ đến chung thân, huống chi lão thái thái còn không cất giấu độc lòng chỉ điểm từng cái, Dương Nghi không tiến bộ mới là lạ đấy. Trong mắt Vương Thiển Vân thoáng qua một tia không cam lòng và ảm đạm, chẳng lẽ ông trời chỉ chiếu cố họ Dương này?

Chuyện Đồng gia, nàng ta vẫn luôn âm thầm chú ý, đáng tiếc nàng ta chỉ là một thiếp thất, người có thể sử dụng rất ít, thường thường có một số việc khi nàng ta biết đến đã là quá muộn, không có cơ hội phục sinh. Chuyện Triệu gia, nàng ta cũng biết rồi. Nhưng nàng ta không có chút vui mừng nào, theo ý nàng ta, Triệu gia thật sự là quá vô dụng. Có điều kiện tốt như vậy, chỉ cấp cho họ Dương này một chút phiền toái, sau đó liền mai danh ẩn tích, thật sự là vô dụng.

Nếu trên tay nàng ta có nhiều nhân lực vật lực như vậy, hừ! Lâm phu nhân đến không sớm không muộn, Dương Nghi tự nhiên cũng nhìn thấy Vương Thiển Vân đi theo sau nàng một bước. Chỉ có điều vừa nhìn thấy Vương Thiển Vân mặc quần áo màu trắng, trong lòng Dương Nghi xẹt qua một chút không vui, nàng ta cố ý mặc bộ này, không phải là đến rửa con trai nàng đấy chứ? Ăn mặc như đang giữ hiếu, không biết còn tưởng rằng nàng ta đang đi tham gia đám tang đấy. “Lâm phu nhân, biết nhà các ngài quy củ nghiêm, thiếp thất nhà ngài cũng giữ quy củ, thậm chí ngay cả một chút đồ cũng không dám mặc, ngài thật sự là có cách dạy.”

Nhìn Vương Thiển Vân, Dương Nghi lạnh lùng hừ một tiếng. Nàng nói lời này coi như là cho Lâm gia mặt mũi, nếu là người khác nàng đã sớm bảo hạ nhân trực tiếp đuổi ra ngoài. Lâm phu nhân thật ra cũng xấu hổ, trong lòng có chút cảm tức, Vương Thiển Vân này thật sự là quá không hiểu chuyện, mặc bộ quần áo này nào có bộ dáng vui mừng gì, muốn đến rửa nhà người ta gặp rủi ro à? Nàng cũng là xuống xe ngựa mới biết Vương Thiển Vân mặc thế này, muốn đổi cũng không còn kịp rồi.

“Nàng là người không hiểu chuyện, trở về ta sẽ cẩn thận dạy bảo, hôm nay là ngày vui của Đồng gia các người, phải vô cùng vui vẻ mới đúng, đừng để một số chuyện này làm tức giận, không đáng.” Thiếp thất nhà mình gây họa, cũng khó trách người Đồng gia tức giận, Lâm phu nhân đành phải hạ mình, nói mềm hai câu, sau khi nói xong, nàng hung hăng liếc Vương Thiển Vân phía sau một cái.

Lúc này Vương Thiển Vân đứng dậy, vẻ mặt ủy khuất nói, “Đồng phu nhân, Thiển Vân không biết người không thích màu trắng, nhưng từ trước đến nay Thiển Vân thích quần áo thanh lịch, lão gia cũng nói Thiển Vân mặc bộ này rất đẹp mắt. Hôm nay đến Đồng phủ, Thiển Vân cố ý mặc bộ này chính là tỏ vẻ tôn trọng Đồng phu nhân, Đồng phu nhân thật sự là hiểu lầm Thiển Vân rồi.” Dương Nghi trào phúng nhìn nàng ta một cái, chặc, một thiếp thất nhỏ nhỏ, thật sự nghĩ mình lên được mặt bàn rồi.

“Câm miệng, chúng ta nói chuyện, nào có phần cho người xen mồm vào?” Lâm phu nhân khiển trách. Nàng thật sự sắp tức điên, những người ở thiên sảnh này thường liếc đi liếc lại một cái, đang chờ chế giễu đây. “Tử Ngọc, Vương di nương không thoải mái, một lát người mang nàng ta về nhà trước đi!” Đi trước kéo người về rồi hãy nói, mặt mũi Lâm gia đều bị nàng ta làm mất hết rồi. Vương Thiển Vân đang muốn nói chuyện lại bị Tử Ngọc đến gần hung hăng nhéo một cái vào giữa lưng, lại đón nhận ánh mắt hơi chút hung ác của Lâm phu nhân, nhớ tới thủ đoạn xưa nay của nàng, không khỏi có chút hoảng hốt, không thể sinh ra tâm tư phản kháng.

Vương Thiển Vân đi rồi, có tới tởn lục tục dẫn nữ quyến vào thiên sảnh, không khí cũng dần trở lên thân thiện. Đợi mọi người đến đủ Dương Nghi mới cười nói: “các vị phu nhân tiểu thư, hôm nay các ngài có thể đến lễ đầy tháng của tiểu nhi tử, Đồng gia chúng ta thật sự cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, mong các vị thứ lỗi cho.” Chúng nữ quyến đều cười nói Đồng phu nhân quá khách khí.

“Tốt lắm, tốt lắm. Hôm nay chúng ta đến đây cũng không phải để nghe người nói lời vô nghĩa, mau ôm con trai bảo bối của người ra đây. Ta nghe người ta nói, nhi tử nhà người bộ dáng rất xinh đẹp, hôm nay người không để ta thấy, ta sẽ ở nhà người mãi không đi.” Một vị phu nhân có quan hệ tốt với Dương Nghi không chút khách khí ngắt lời nàng, những người khác ào ào phụ họa.

Thấy vậy Dương Nghi cũng không giận, xoay người lại nói với Đông Mai, “Thiếu gia tỉnh chưa? Nếu tỉnh thì ôm qua đây.” Lúc này Tiểu gia hỏa thật đúng là tỉnh, khó được không làm ầm ĩ. Dương Nghi nhìn con trai ngoan ngoãn để Đông Mai ôm, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nàng chỉ sợ tiểu tổ tông này vào ngày vui hôm nay lại nháo nàng. Lúc đến gần Dương Nghi, tiểu gia hỏa lập tức có tinh thần, ánh mắt đen lúng liếng càng thêm sáng rực, còn nhếch môi cho Dương Nghi một nụ cười không có răng, kêu a a , đậm ý lấy lòng. Dương Nghi buồn cười ôm lấy hắn, nhẹ nhàng điểm một cái vào trán hắn, tiểu gia hỏa cười càng thêm hăng hái.

Ngày hôm nay là ngày hán đầy tháng, từ sớm Dương Nghi đã chuẩn bị quần áo hôm nay hán mặc, bên ngoài đều là gấm màu đỏ thêu hoa, trên đầu đội mũ làm từ da cáo đỏ, hơn nữa bộ dáng hán béo mũm mĩm, toàn bộ có vẻ khỏe mạnh khá khinh, vô cùng đáng yêu. Nữ quyến chung quanh nhìn thấy đứa bé đáng yêu như vậy, trong lúc nhất thời tình thương của mẹ tràn ra, ào ào xông tới. Tiểu gia hỏa ở trong lòng Dương Nghi mở to ánh mắt tò mò nhìn người này một chút, lại nhìn người kia, tuyệt không sợ người lạ.

Điều này làm các nàng vui vẻ không thôi, sôi nổi lấy lễ vật ra cài lên cho Đại Bảo, đều giống như là không cần tiền. Kết thúc một vòng, trên người tiểu gia hỏa treo đầy lễ vật. Dương Nghi lắc đầu, kêu Đông Mai thu hết lễ vật này lại. Chính là những phu nhân này đều rất thức thời chỉ ghé vào bên người Dương Nghi đùa đứa nhỏ, cũng không yêu cầu ôm. Các nàng đều biết đến, tiểu thiếu gia Đồng gia là Đồng Nhị gia ngóng trông hai mươi mấy năm mới tới, vô cùng quý giá. Vạn nhất ôm ra vấn đề gì, sẽ mất nhiều hơn được rồi.

59. Chương 59

So với Đồng gia náo nhiệt, Triệu gia lại có vẻ quanh quẽ hơn, từ những chỗ rất nhỏ đã lộ ra hơi thở suy bại, bọn người hầu cũng giảm bớt rất nhiều. Trừ bỏ của hồi môn đi theo Lư thị đến đây, còn lại hoặc chuộc thân hoặc phát mại, thừa lại đều là mấy người già yếu kém không có chỗ để đi.

Lư thị mang theo bà vú Trịnh mẹ chậm rãi đi tới, tới đó thấy lập tức tiến lên hành lễ.

“Người đi xuống trước đi, lão gia bên này đã có ta –”

Tôi tới theo lời đi xuống. đi»ễn đàn l«ê quý đ»ôn

Để Trịnh mẹ canh giữ ở ngoài cửa, Lư thị đi vào buồng trong, nhìn thấy Triệu Phó Tôn khoe miệng giật giật, ánh mắt luôn nhìn ra bên ngoài, “Bên ngoài thật náo nhiệt đúng không? Muốn biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Ha ha –” Lư thị cầm lấy bát canh ở bên cạnh lên, từng ngụm từng ngụm dứt vào trong miệng hắn, “Là Đồng gia làm việc vui đó, tiểu công tử Đồng gia đầy tháng, nghe nói người có máu mặt trong thành Khâm Châu đều có mặt đấy. Thực ra nếu Triệu gia chúng ta không từng dùng thủ đoạn bắt thủ hại Đồng gia, bây giờ Đồng gia cũng dành cho chúng ta một chỗ.”

“Rất tức giận sao?” Lư thị cười khê nhìn Triệu Phó Tôn ánh mắt trợn thật lớn, “Vẫn cho rằng tất cả chuyện này đều do ta tạo thành?”

“Nói thật ra, nếu tôi thật sự có sai, chẳng lẽ ông cũng không sai sao? Biết biện pháp độc thạch tín là ai tiết lộ cho ta không? Là Du thị tốt đẹp trong lòng người đó.”

Nhắc tới Du thị, Triệu Phó Tôn càng kích động, tay run run nghĩ muốn nắm thành nắm tay, miệng cũng lèch lợi hại hơn, nước miếng chảy xuống dưới.

Chính là nàng ta cũng tự mình ăn quả đắng rồi. Thật ra không lâu sau khi Du thị cùng nam nhân kia bỏ trốn, người của bà đã vô tình tìm thấy Du thị, là bà bảo hạ nhân cơ trí kia âm thầm giám thị không được động. Bởi vì bà hiểu rõ, cho dù tìm được bạc về, giống như là nạp thêm thiếp cho Triệu Phó Tôn mà thôi, làm gì đâu. Dù sao bà chỉ có một nữ nhi, khi xuất giá bà xuất ra một phần đồ cưới cho nàng là đủ rồi. Vì thế bà bảo hạ nhân này nhìn, nhìn Du thị từng bước từng bước bị nam nhân này lừa gạt, sau khi bị lừa hết tiền rồi bị đánh, cuối cùng bị bán vào thanh lâu tiếp khách! Biết được kết cục của Du thị, Lư thị cảm thấy thoải mái vô cùng.

Nhưng là, Lư thị không nói những chuyện này cho Triệu Phó Tôn biết.

Thấy Triệu Phó Tôn như vậy, Lư thị cảm thấy có chút tẻ nhạt vô vị, bà dứt cho hắn một ngụm canh cuối cùng, sau đó buông bát, “Thật ra không chỉ người sai, sao nữ nhi của chúng ta không sai đây? Nếu như nàng không xen vào việc của người khác cứu con rấn độc Du thị, hoặc là nghe lời nói của địa chủ bà thì sẽ không có những chuyện sau này rồi. Tục ngữ nói, nhi không giáo, là lỗi của cha. Nói tóm lại, chúng ta làm cha mẹ lỗi càng nhiều hơn một chút. Chính là bây giờ nói những lời này đều đã quá muộn. Yên tâm đi, còn có mấy tháng nữa nữ nhi sẽ xuất giá, ta nhất định sẽ cẩn thận dạy bảo nàng, sẽ không để nàng tự hại mình hại cả người khác.”

Nói xong, bà đứng lên, từng bước một đi ra ngoài.

~*

~“Đông Mai, Đông Mai –”

“Lão gia, có cái gì phân phó?” d iễn_đàn_l ê_Quý_đ ôn

“Đêm nay Tiểu thiếu gia liền giao cho các người chăm sóc, trông nom cẩn thận cho ta.” Nhị gia dè thấp giọng, chỉ sợ đánh thức tiểu tử tông trên tay.

Đông Mai dè dặt cẩn trọng ôm lấy tiểu gia hỏa đã ngủ say, đi sang phòng cách vách.

Nhớ tới vẻ mặt hiểu rõ vừa rồi của Đông Mai, Dương Nghi liền cảm thấy trên mặt nóng lên, lúc này thấy hắn chậm rì rì cởi quần áo, không nhin được néo một cái vào eo hắn, thở phì phì nói, “Giờ thì bọn họ đều biết cả rồi –”

Nhị gia cầm tay nàng, đặt trong tay mình vuốt ve thưởng thức, không chút để ý nói: “Biết thì biết, ta cùng thê tử của mình thân thiết, bọn họ còn có thể có ý kiến gì hay sao?” Tay kia thì vòng qua ôm lấy thắt lưng nàng ngồi xuống giường lần nữa, sau đó không thành thật sờ tới sờ lui.

“Nói cái gì vậy hả?” Dương Nghi da mặt mỏng, nghe thấy hắn nói lời đương nhiên, vẫn không nhin được giận một câu.

“Chẳng lẽ nàng không muốn? Chúng ta đều thật lâu không cái kia –” Nhị gia ghé sát vào lỗ tai nàng thì thầm, thở ra hơi nóng làm nàng nhin không được co rúm lại một chút, gương mặt lại càng vừa tê dại vừa nóng, thấy hắn nói không rõ ràng lại khiêu khích, Dương Nghi không nhin được néo hắn hai cái.

Nhị gia khoe miệng nhếch lên, bàn tay to vừa kéo màn trướng liền rủ xuống, che đi phong cảnh trong giường

~*

~Tháng hai, bắt đầu cày bừa vụ xuân. Đồng gia hai ngàn mẫu đất chính là trọng tâm, dù sao cũng là năm trước mọi người vội vàng và tốn nhiều công sức mới làm ra.

Cái gọi là kỹ thuật tốt có chuyên công, cho tới bây giờ Dương Nghi cũng chưa từng nghĩ rằng bản thân cái gì cũng biết, cho nên từ sớm nàng đã bảo Thanh thúc mời mấy lão giả có kỹ năng làm ruộng về. Sau đó quy hoạch hai ngàn mẫu đất của Đồng gia thành mấy mảnh, mỗi mảnh đất trồng một loại cây lương thực khác nhau.

Dân lấy thực làm trời, lương thực ở thế đạo nào cũng không thể thiếu. Vì thế, 800 mẫu ruộng đất tốt nhất trồng lúa. Lúc trước luôn nói muốn trồng hương liệu, vì thế Thanh thúc còn đặc biệt , năm nay đương nhiên cũng phải trồng hương liệu theo kế hoạch, lập tức lại chia ra 500 mẫu đất trồng các loại hương liệu.

Còn lại 700 mẫu đất thì dùng để trồng lạc, đỗ tương, khoai tây, ngô và sắn linh tinh, nên trồng bao nhiêu thì trồng bấy nhiêu, do Thanh thúc hạch toán chi phí một năm cho bọn họ sau đó ấn tỉ lệ đến gieo trồng. đi_ên_đàn_lê_Quý_Đôn

Mà cảnh sản Dương Nghi bảo người ta đặc biệt vận chuyển từ Nghiêm Châu tới tự nhiên cũng trồng xuống. Hai ngàn mẫu đất này của Đồng gia cũng không tốt lắm.

Nhị gia lấy việc công làm việc tư một lần, sai người cầm chỉ thị viết tay của hắn đến đại lao kéo bọn đạo tặc năm trước bọn họ bắt được ra ngoài đồng làm việc, dù sao giam bọn họ trong lao cũng chỉ phí cơm, đưa bọn họ ra đồng làm chút công việc cũng không sai.

Lâm gia Bùi gia thấy Đồng gia bỗng chốc dẫn gần 100 người ra đồng làm việc, thế này mới giật mình, hóa ra phạm nhân còn có thể dùng như vậy! Vì thế các phạm nhân trong lao ngục đều gặp xui, theo sau Đồng gia, Lâm gia và Bùi gia đều dẫn không ít phạm nhân ra đồng làm việc. So với cuộc sống ăn không ngồi chờ chết, tiếp theo những phạm nhân đó giống như là sống trong nước sôi lửa bỏng. Đúng vậy, mỗi ngày đều phải làm việc, tuy rằng thức ăn so tốt hơn trước đây, nhưng bọn họ tình nguyện trở về trong lao.

Không phải chưa từng nghĩ muốn đào tẩu, nhưng nơi bọn họ làm việc cứ một khắc lại có binh lính tuần tra, bị bắt trở về kết cục thật sự rất thảm. Mỗi đào phạm bị bắt trở về đều sẽ bị ăn roi, sau đó còn phải làm việc, không làm việc thì không có cơm ăn còn có thể bị roi quất, nhưng cách một hai giờ sẽ cho chút nước cơm, sẽ không để cho người ta chết đói. Sau khi kiến thức qua kết cục của đào phạm, những người này đều thành thật rồi. die»n d an l«e qu»y d«on

Có gần một trăm nhân lực khỏe mạnh gia nhập, ruộng đất của Đồng gia nhanh hơn không chỉ một lần.

Luôn mãi bận rộn đến giữa tháng tư mới xem như là trồng xong toàn bộ.

Thời gian như nước, khi mọi người không phát hiện nó đã qua rồi. Ruộng đất của Đồng gia không giống người thường, hoa màu vừa mới nảy mầm không lâu, bộ dạng cũng không nổi bật lắm, thật cũng không khiến cho người khác chú ý.

Chính là có bảy tám chục mẫu đất, hoa màu bên trong bộ dạng không tốt, sinh trưởng lúa thừa lớt thớt không nói, còn vừa lùn vừa xấu, một bộ dáng tùy thời đều có thể chết, kém hơn cả cây giống mọc trên Liên Sơn.

Dương Nghi nhìn xuống phát hiện mảnh đất này chính là một phần chỗ trũng trước đây. Mảnh đất trũng này có một phần lấy làm kênh mương, thừa lại đều dùng để trồng hoa màu, đáng tiếc không biết nguyên nhân gì, hoa màu trồng ở mảnh đất trũng này sinh trưởng đều không tốt.

Dương Nghi bắt chắp, gọi người đào hai mươi mấy hồ nước, sau đó trồng một ít củ sen, lại nuôi một ít cá bột.

Cũng còn lại hơn bốn mươi mẫu đất, Dương Nghi không có cách đành tiếp tục trồng hoa màu, lãng phí sức người sức của không nói, chờ đến khi được thu hoạch chỉ sợ không có vài cọng có thể sống. Dứt khoát bảo người ta xây dựng nhiều phòng ở ở bốn phía xung quanh mảnh đất này, trừ để lại cái thôn trang ở phía Nam cho bản thân, phòng ở còn lại đều là dựng cho nô lệ ở, đương nhiên còn để lại một ít để chứa lương thực. Ở ngay đó, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian đến chăm sóc đồng ruộng. Ở giữa còn làm một cái sân phơi, phương tiện cho thu gặt sau này. Đồng gia làm như vậy, trên mảnh đất phía Tây Nam Khâm Châu thật là có một ít thôn xóm, cách binh doanh của Khâm Châu không xa, cũng không sợ bọn ăn trộm linh tinh.

~*

~Đầu tháng năm, Dương Du muội muội Dương Nghi theo đoàn xe Đồng gia đến đây, đi cùng nàng còn có Dương Tú Trúc nữ nhi của Đại bá, đường muội của nàng.

Dương Nghi tự mình ra cổng nghênh đón, đã hơn một năm không thấy, Dương Du cao hơn không ít, cũng lộ ra kiều thái tiểu nữ nhi.

“Tỷ -” Dương Du vừa vào cửa liền gặp được Dương Nghi, lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Đường tỷ -” Dương Tú Trúc đi theo phía sau Dương Du, e lệ cười cười.

“Các người có thể đến đây, dọc đường đi mệt lắm đúng không?” Dương Nghi mỉm cười hỏi.

“Đúng vậy, đường này thật đúng là khó đi.” Dương Du cau cau cái mũi, vẻ mặt ghét bỏ.

“Các người đi rửa mặt trải đầu trước, sau đó ăn chén canh rồi nghỉ ngơi, một lát nữa chúng ta lại nói chuyện.”

“Đúng rồi, tỷ, cha mẹ còn để ta mang thư đến cho tỷ.” Dương Du một phong thư từ trong ngực ra, “Đúng rồi, tiểu cháu ngoại trai đâu?” Nhìn quanh bốn phía, không thấy người.

Dương Nghi nhận thư, cười nói, “Tiểu ma đầu này rất khó mới ngủ, người đừng nhớ thương hấn, chờ nó tỉnh người mới hiểu được phiền.” Nói xong, không để ý tới Dương Du bĩu môi, nàng quay đầu, bảo Tống mẹ an bày hạ nhân dẫn bọn họ đến sương phòng.

Trở lại trong phòng, Dương Nghi mở thư. Trong thư nói, hàng hóa nàng gửi về mừng năm mới đều đã nhận được, chính là bởi vì hàng tết nhiều lắm, bọn họ có chút áy ngại.

Dù sao nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, mừng năm mới còn gửi về nhà mẹ đẻ nhiều đồ như vậy, bọn họ sợ nữ nhi ở bên nhà phụ gia khó sống.

Trong thư còn nói, ca ca nàng quyết định thành thân vào tháng mười hai (ca ca nàng năm trước đã đính thân), kêu nàng nếu rảnh rỗi có thể trở về uống ly rượu mừng. Muội muội nàng năm nay cũng mười năm, ở phụ cận thôn đều chưa tìm thấy người nào phù hợp, ở đây có nhiều binh sĩ còn chưa đính thân chính là chưa trưởng thành, muốn nhờ nàng người tỷ tỷ này giúp một chút việc, nhìn xem ở thành Khâm Châu có người nào thích hợp không. Ý của cha mẹ nàng chính là nam nhân cần cù kiên định, không trêu hoa ghẹo nguyệt, có thể qua ngày lành là được, cũng không cần đại phú đại quý, tốt nhất là quan hệ trong nhà không quá phức tạp. đi n đàn lê q ụy đôn

Đối đường muội theo tới, cha mẹ nàng cũng nói qua loa ý tứ của Đại bá, nghĩ nàng nhận thức nhiều người, có thể giúp đường muội xem một chút. Đối với thỉnh cầu của Đại bá, bọn họ cũng không tốt cự tuyệt. Chính là cuối thư bọn họ còn bổ sung một câu, nếu chuyện này làm nàng khó xử, cứ để vậy đi.

60. Chương 60

Editor: Linh

Buông thư, Dương Nghi xoa xoa trán. Muội muội nàng dễ nói chuyện, nhưng đường muội thì khó làm rồi. Từ xưa đến nay, bà mỗi đều không dễ làm. Nếu đường muội nàng gả tốt, người ngoài chỉ biết nói nàng ta có phúc khí, không có chuyện gì của đường tỷ như nàng, nếu như gả không tốt, đại bá và đại bá mẫu của nàng chỉ biết oán trách bà mỗi như nàng. Còn nữa, hai vợ chồng làm sao có thể không có lúc va chạm? Àm ĩ lên, bản thân lại là người bị oán trách. Tóm lại, vừa tổn sức lại chẳng được việc gì. Còn có chính là, đường muội này của nàng là tính tình gì, nàng còn chưa rõ đâu.

Hơn nữa, kết thân quan trọng nhất là môn đăng hộ đối.

Sợ là đại bá và đại bá mẫu thấy nàng gả tốt, cho rằng chuyện nàng có thể làm được, không có đạo lý nữ nhi của họ lại không làm được.

Việc này thật đúng là phiền toái, nàng muốn làm bộ như không biết ý tứ của đại bá và đại bá mẫu, nhưng dù sao cũng không thể không quan tâm muội muội ruột của mình đúng không? Nhưng hôm nay nhiều hơn một đường muội, quan tâm muội muội ruột, chẳng lẽ nàng làm đường tỷ còn đối đường muội làm như không thấy? Phải biết rằng Dương Tú Trúc còn lớn hơn Dương Du mấy tháng đấy.

Nếu chỉ có một mình Dương Du, nàng còn có thể mang theo nàng tham gia các phu nhân tụ hội. Nhưng mang Dương Du đi, vậy đường muội thì sao? Dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn các nàng? Nghĩ cũng cảm thấy khó chịu. Mà Dương Du phỏng chừng sẽ có cảm giác không được tự nhiên đúng không? Thật sự là làm cho người ta nhức đầu.

“Phu nhân, Du tiểu thư, Tú Trúc tiểu thư đến.” Giọng của Xuân Tuyết cắt đứt Dương Nhi trầm tư.

“Mời các nàng vào.”

Sau khi Dương Du và Dương Tú Trúc ngồi xuống, người làm chia nhau bưng trà lên cho các nàng.

Dương Du tò mò đánh giá thiên sanh các nàng đang ngồi, còn Dương Tú Trúc thì bưng trà lên, khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt không dấu vết đảo qua một vòng, sau đó thu hồi tầm mắt, ngại ngùng uống trà.

Thu về mặt của hai người vào trong mắt, Dương Nghi âm thầm lắc đầu, muội muội này của nàng thật đúng đơn thuần, nghĩ gì đều viết ở trên mặt.

“Tỷ, tiểu cháu ngoại trai đâu?” Đánh giá xong, Dương Du vội vàng lên tiếng hỏi.

“Đông Mai, đi xem tiểu thiếu gia tỉnh chưa.” Tiểu gia hỏa ngủ cũng đã một canh giờ, bây giờ không sai biệt lắm hẳn là cũng sắp tỉnh.

Dương Du nghe xong trực tiếp gật đầu, vẻ mặt thúc giục, “Ừ, ừ, nhanh đi nhanh đi.”

“Tỷ tỷ, cuối năm trước lúc tỷ sắp sinh ta đã muốn đến đây thăm rồi. Nhưng cha mẹ thấy trời lạnh, tuyết lại lớn, hơn nữa mắt thấy sắp mừng năm mới nên không cho ta đến đây. Năm sau nhiều chuyện, khó khăn lắm mới làm xong hết, mới có cơ hội đến đây thăm tỷ. Tỷ, tỷ không biết đâu, ngày chúng ta đến đây, Tiểu Tứ còn ăm ỉ muốn đi theo đó. Nhưng không cho, hẳn còn cứng đầu đuổi theo xe ngựa một hồi.”

Dương Du lú lú nói chuyện, Dương Nghi ở một bên mỉm cười nghe, lúc này Đông Mai ôm Đại Bảo khóc đến vẻ mặt ủy khuất tiến vào.

Đại Bảo vừa xuất hiện, nháy mắt liền kéo lực chú ý của Dương Du qua đó.

Đại Bảo bây giờ đã sắp nửa tuổi, bộ dạng rất khỏe mạnh, tay chân từng đoạn từng đoạn như củ sen. Lúc này hẳn vừa tỉnh ngủ, trên khuôn mặt có hai đoàn đỏ ửng, ánh mắt vừa tròn lại vừa đen như nho. Có lẽ là hẳn ngủ dậy không thấy Dương Nghi nên hoảng sợ rồi khóc, lúc này ánh mắt ươn ướt, lông mi dài chớp chớp, khiến người trù mến cực kì.

Tiểu gia hỏa thấy Dương Nghi, từ xa đã vươn hai tay về phía nàng đòi ôm, lại bị Dương Du chiếm tiện nghi, một phen ôm qua.

Tiểu gia hỏa thấy bản thân bị người không quen biết ôm lấy, lơ mơ một chút, lập tức quay đầu nhìn nương hấn, thấy Dương Nghi chỉ cười cười cổ vũ hẳn cũng không có ý muốn tiến lên ôm hẳn. Hấn chu mỏ, bộ dáng ủy khuất muốn khóc lại không dám khóc, thẳng làm Dương Du ôm hẳn vỗ vỗ, hận không thể chuyển hết tất cả những gì tốt đẹp trong thiên hạ đến chỗ hẳn vui vẻ mới thôi. Nhưng ngoài dự kiến của Dương Du, tiểu gia hỏa cũng không có khóc.

Dương Du tự nhiên không biết, đãi ngộ như vậy đã chẳng phải lần đầu. Bởi vì Dương Nghi sẽ không giống cha và nãi nãi hẳn, đối hẳn có cầu tất ứng. Chỉ cần hẳn vừa khóc, liền hận không thể hái cả sao trên trời xuống cho hẳn. Trên cơ bản, Dương Nghi nên làm gì thì làm cái đó. Ví dụ như, tiểu gia hỏa tỉnh ngủ muốn ôm, mà lúc đó Dương Nghi đang bận chuyện, hơn phần nửa đều sẽ xử lý xong xuôi tất cả mới có thể ôm lấy hẳn, mặc kệ hẳn có khóc hay không. Hoặc là, mỗi đêm lúc giúp hẳn rửa miệng, mặc kệ hẳn kháng cự hay nỉ non, Dương Nghi đều vẫn sẽ rửa.

Dù rằng Dương Nghi đối Đại Bảo rất là nghiêm khắc, nhưng tiểu tử kia vẫn dính Dương Nghi nhất, thật làm cho lão thái thái và Nhị gia có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Đại Bảo, ta là di nê, mau gọi một tiếng nào, đến, di – tiểu di –” Dương Du một tay ôm tiểu tử béo, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hẳn dỗ dành nói.

.....

“Đường tỷ, tiểu cháu ngoại trai thật sự rất đáng yêu.” Đây là lần đầu tiên Dương Tú Trúc mở miệng từ lúc vào thiên sanh đến giờ.

“Tiểu hài tử thôi, đều như vậy.” Dương Nghi cười cười, hô, “Điểm tâm làm được không tệ, là đặc sản Khâm Châu bên này đây, người nếm thử.”

Dương Tú Trúc theo lời ăn hai khối, nho nhã cười, gật đầu, “Quả thật không tệ.”

Lần đầu đối mặt, Dương Tú Trúc cho nàng cảm giác không tệ lắm, ít nhất bây giờ ở trên người nàng ta, nàng không cảm thấy sự chanh chua của đại bá mẫu.

Lúc này Dương Nghi chú ý thấy muội muội đổi tay, vội hỏi, “Nhị nữ, tiểu tử này rất nặng đấy, bế một hồi tay người cũng nên mỏi. Ôm hẳn qua cho ta đi, người nghỉ một lát lại ôm hẳn là được.”

Tiểu gia hỏa tuy rằng được di hẳn ôm, nhưng ánh mắt hẳn lại thường xuyên liếc về phía nương hẳn, lúc này hẳn thấy nương giang hai tay về phía hẳn, ánh mắt lập tức sáng ngời, vội xoay người, mở hai tay liền bỏ nhào về phía Dương Nghi, hướng Dương Nghi kêu a a.

Dương Nghi bị động tác này của hẳn dọa nhảy dựng, hai tay vội ôm chặt lấy hẳn.

Sau khi Dương Nghi ôm lấy hẳn, vỗ vào mông hẳn hai cái, giả bộ tức giận nói, “Tiểu bại hoại, làm di con sợ rồi.”

Sau khi tiểu gia hỏa bỏ nhào vào trong lòng Dương Nghi, hôn Dương Nghi một cái, sau đó há cái miệng nhỏ nhắn, chảy nước miếng, hướng về phía Dương Nghi cười cười lấy lòng.

Trước đây mỗi khi Dương Nghi đùa hẳn luôn dùng đầu cứng hẳn, khiến hẳn cười khanh khách không ngừng, sau đó sẽ hôn hẳn, dùng nước miếng rửa mặt hẳn. Tiểu gia hỏa học theo, mỗi khi có thể tiến đến gần mặt Dương Nghi, cũng thích dùng cái miệng nhỏ nhắn của hẳn rửa mặt Dương Nghi.

“Con đó –” điểm điểm cái mũi nhỏ của tiểu gia hỏa, Dương Nghi bắt đắc dĩ nở nụ cười.

Dương Du ở một bên tò mò nhìn hai người hồ động, vừa rồi tiểu gia hỏa không chút lưu luyến đầu nhập vào ôm ấp của tỷ tỷ nàng, nàng cũng không tức giận. Dù sao tỷ tỷ nàng là mẹ ruột của tiểu gia hỏa mà, đứa nhỏ không thân với mẫu thân thì thân với ai đây?

Dương Nghi ôm đứa nhỏ cùng các nàng nói chuyện một lát, thấy đứa nhỏ đã mệt dùng hai tay dụi dụi mắt, liền bảo Đông Mai gọi bà vú đến đây cho bú sữa.

Thú vị chính là, lúc tiểu gia hỏa uống sữa, luôn luôn dùng khoeo mắt liếc Dương Nghi. Trước đây cũng vậy, khi uống sữa nhất định muốn Dương Nghi ở nơi hẳn nhìn thấy, nàng vừa có dị động, hẳn liền buông nụ hoa ra gào khóc nức nở.

Lúc này Dương Nghi ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, chậm rãi uống trà, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía tiểu gia hỏa bên kia. Tiểu gia hỏa vừa tiếp xúc với tầm mắt mẫu thân, ánh mắt sẽ chăm chú nhìn về phía nụ hoa của bà vú, động tác sẽ nhanh hơn một chút.

Tiểu gia hỏa tình quái này, cũng không biết giống ai. Dương Nghi lại lắc đầu, sau đó nhìn Dương Du và Dương Tú Trúc cười nói: “Dọc đường đi ngồi xe một nhọc, hai người các người cũng mệt mỏi rồi nhỉ? Lát nữa các người đi nghỉ trước một chút, buổi tối ta bảo người chuẩn bị chút thức ăn đặc sản bên Khâm Châu này cho các người tẩy trần đón gió.”

“Tất cả đều nghe tỷ tỷ/ đường tỷ an bày.” Hai người Dương Du trầm miệng một lời nói.

Sau khi bảo người làm dẫn hai người xuống nghỉ tạm, Dương Nghi ôm lấy tiểu gia hỏa đã ăn no, tiểu gia hỏa đã vô cùng mệt mỏi, ánh mắt mơ màng. Rúc ở trong lòng Dương Nghi dùng đầu cọ sát ngực nàng.

Dương Nghi ôm ngang hẳn, nhẹ tay vỗ vỗ, tiểu gia hỏa dần dần nhắm mắt lại. Sau đó, Dương Nghi ôm hẳn về phòng, lúc đặt xuống giường, tiểu gia hỏa bất an hơi động đấy, mí mắt giãy dụa muốn mở ra. Nàng chỉ phải nằm xuống, một bàn tay vỗ sau lưng hẳn dỗ. Đợi đến khi Tiểu gia hỏa ngủ say, nàng cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, nghĩ nghĩ buổi chiều cũng không có chuyện gì, liền quyết định cùng tiểu gia hỏa ngủ trưa.

Đối với hai em vợ đã đến, Nhị gia cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ hẳn đã biết mà thôi, thời gian còn lại nên làm cái gì thì làm cái đó. Trừ hôm các nàng đến có gặp mặt một lần, khi tiến vào nhà trong, nếu xa xa nhìn thấy các nàng, đều là tránh đi.

Đối với ý đồ đến của hai em vợ, Nhị gia cũng biết, chính là hẳn cũng chỉ nói một câu, thanh niên tài tuấn có, nhưng phần lớn bọn họ đều đến từ năm sông bốn biển, nếu các nàng muốn gả, cũng không bằng ở ngay đây tìm một chỗ tốt.

Dương Nghi cũng nói, “Đúng vậy, cha mẹ ta sợ là ngóng trông Nhị nữ về sau không cần vất vả.”

Nhị gia gật gật đầu, nói: “Việc này ta sẽ giúp đỡ lưu ý.”

“Thật ra chuyện của Nhị nữ thì dễ làm, cho dù chúng ta ở đây không tìm thấy người thích hợp, đến lúc đó cùng cha mẹ ta nói một tiếng cũng không sao. Nhưng chỗ đường muội thì khó giải quyết rồi. Giúp đỡ rồi, một đồng tai họa ngầm. Hơn nữa ta cảm thấy, dù cho ta làm được, Đại bá mẫu cũng sẽ cảm thấy ta không đủ tận tâm. Không giúp, sai khi trở về sợ là Đại bá mẫu lại nói này nọ. Ta thì không sợ đại bá mẫu nói gì, nhưng dù sao ta cũng phải cố kị ặt mũi cha mẹ. Thật là người ta khó xử.” Theo nàng đoán tâm tư đại bá mẫu, sợ là bà ấy muốn để đường muội gả vào nhà giàu có. Nam tử có nhân phẩm thế nào chỉ là thứ yếu, nếu so sánh giữa nhân phẩm và gia thế, chỉ sợ đại bá mẫu sẽ chọn gia thế. Đường nhiên, người vừa có gia thế vừa có nhân phẩm là tốt nhất rồi. Nhưng điều kiện trong nhà nàng ta đặt ở đây, muốn đẹp cả đôi đường, sợ là có chút khó khăn. Bây giờ cũng không biết đường muội nàng nghĩ thế nào.

Thấy nàng bộ dáng phiền não rối rắm, ấn tượng của Nhị gia đối Dương Tú Trúc kém đi một chút, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, thuận theo tự nhiên là được.”

61. Chương 61

Editor: Linh

Ngày đó, Dương Uy theo chương quây đến nơi khác buôn bán hàng hóa trở về, lúc phong trần mệt mỏi về nhà, lại nhìn thấy đại bá nương về mặt tươi cười đi ra từ trong nhà mình, hần đứng lại chào hỏi đại bá nương.

“A Uy đã trở lại? Tốt tốt, mau vào nhà đi thôi, đại bá nương còn có việc đi trước đây.” Niên thị cười tủm tỉm nói xong, liền lắc hông đi rồi.

Dương Uy vẻ mặt buồn bực vào nhà, không bao lâu, liền biết đường muội cũng theo đến Khâm Châu. Chuyện trong đoạn thời gian này muội muội muốn tùy đội ngũ Đồng gia đi Khâm Châu hẳn biết, nhưng đường muội cũng đi theo là có chuyện gì.

Thấy che mẹ vẻ mặt vui mừng khi nói đến chuyện này, Dương Uy có chút bực mình ngồi xuống. Vừa thấy là biết cha mẹ lại bị đại bá phụ đại bá nương rót mê canh gì rồi.

“Cha, nương, muội muội cũng không dễ dàng, hai người đưa Nhị nha đi để nàng quan tâm cũng thôi, nhưng đưa cả Tú Trúc qua là chuyện gì vậy?” Cha mẹ người ta còn ở đây, danh không chính ngôn không thuận, rõ ràng là một chuyện tổn sức lại chẳng có kết quả tốt gì.

Dương Đại Dũng vỗ đầu Dương Uy, “Nói cái gì đấy, nàng là đường muội của người!”

Đường muội dù thân nhưng cũng không bằng muội muội ruột, “Đừng quên muội muội cũng là nữ nhi ruột của hai người, hai người nhận lấy chuyện này, muội muội có bao nhiêu khó làm.”

“Làm sao có thể khó làm chứ?” Nụ cười trên mặt Lâm thị không còn, có chút bất an xoa xoa tay. byy l q đ

Dương Đại Dũng cũng không nói gì nữa.

Dương Uy thở dài, cha mẹ hẳn từ trước đến nay vốn cũng không phải người đầu óc nhanh nhẹn, xuất thân nông thôn như bọn họ kiến thức luôn ngắn hơn chút. Từ sau khi muội muội gả cao, bọn họ sợ hãi rụt rè cả đời cuối cùng cũng hãnh diện, xử sự với người khác khó tránh khỏi cao giọng hơn một chút. Hơn nữa dân quê có một bệnh chung, chính là trong nhà nếu ai có tiền đồ, bọn họ muốn kéo thân thích lên. Nhưng dù nói thế nào, bọn họ cũng là cha mẹ của mình.

Chỉ có thể phân tích rõ từng quan hệ lợi hại trong đó cho bọn họ nghe, “Người muốn để Đại nha giúp Nhị nha, để nàng gả tốt, chuyện này không sai. Nhưng hai người nghĩ tới chuyện của Tú Trúc chưa? Mặc kệ

nàng ta gả cho ai, chỉ cần là muội muội giúp nàng ta xem, về sau nếu nàng ta qua không tốt, bọn đại bá nương liền có chuyện để nói. Đến lúc đó nếu bọn họ lại cứng rắn muốn ỷ vào muội muội, sẽ có trở ngại cho thanh danh của muội muội. Hai người đừng quên muội muội bây giờ là Nhị phu nhân Đồng gia, đại biểu chính là thể diện Đồng gia. Hơn nữa đến lúc đó bọn đại bá nương thực sự làm âm lên, trên mặt chúng ta cũng không dễ nhìn đúng không?”

“Vậy để muội muội người giúp nàng tìm một phu quân tốt là được.” Dương Đại Dũng chần chờ nói.

Dương Uy cười lạnh, “Bình sĩ trong mắt chúng ta là tốt, trong mắt bọn họ chưa chắc cũng như vậy.”

Hai phu thê Dương Đại Dũng nghĩ đến tính tình của đại tẩu bọn họ, có chút không dám xác định.

Dương Uy nói tiếp, “Cha, cuộc sống là hai người tạo nên, không phải muội muội giúp Tú Trúc chọn được hôn phu tốt thì có thể cam đoan nàng sẽ hạnh phúc cả đời.” Cuộc sống là dựa vào hai người tạo ra, tính tình của đường muội này của hắc, aiz –

Nghe cha hắc nói câu nghe đương nhiên như vậy, Dương Uy không thể không giới thiệu cho ông một thùng nước lạnh, “Cha, nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, Đại nha đã vì nhà chúng ta làm quá nhiều, chúng ta cũng chưa từng làm gì được uội ấy thì thôi. Hướng hồ muội ấy ở Đồng gia là dạng tình huống gì chúng ta đều không biết, có lẽ cũng không có vẻ vang như trong tưởng tượng của chúng ta. Đối với muội muội, chúng ta đã không giúp đỡ được cái gì, vậy thì đừng uội ấy thêm phiền toái.”

Lời nói của Dương Uy gợi lên áy náy của nhị lão đối nữ nhi. Đúng vậy, từ sau khi nữ nhi tám tuổi, liền không ở nhà ngây người. Trước tám tuổi, hai phu thê bọn họ cũng không phải rất thương đứa nhỏ này, chủ yếu là do nhà quá nghèo, muốn thương yêu cũng không có năng lực đó. Sau này nữ nhi đến Đồng gia, hàng năm đều cấp này nọ cho nhà để cải thiện cuộc sống. Sau khi lập gia đình, đồ cưới vẫn là phu gia chuẩn bị. Bây giờ nghĩ tới, bọn họ làm cha mẹ, thật sự không xứng chức. Cẩn thận ngẫm lại, những năm gần đây bọn họ quả thật chưa từng vì Đại nha làm qua chuyện gì, lại dựa vào cái gì luôn luôn yêu cầu nàng làm những chuyện này đây?

“A Uy, việc này là cha và nương suy nghĩ không chu toàn.”

“Chuyện này cũng đã xảy ra, coi như xong. Lần tới, nhà người ta vừa nói vài lời hay hai người liền choáng đầu, sau đó chuyện gì cũng đừng tự mình ôm vào người nữa.”

Phu thê Dương Đại Dũng nghe vậy dùng sức gật đầu, thôi, nữ nhi đều có tiền đồ của mình, bọn họ cũng già đi, hồ đồ rồi. Về sau muốn làm gì, để nữ tử cấp chủ ý rồi nói sau, đừng cho bọn nhỏ thêm phiền toái nữa. diieenddan leeqd Linh’sLinh

“Vậy Tú Trúc có phải sẽ uội muội người thêm phiền toái không?” Lâm thị hỏi.

Thêm phiền toái? Nhất định sẽ.

Nói đến Tú Trúc này, cho tới nay đều biểu hiện rất nhu thuận, nhưng Dương Uy biết nàng ta không phải người như thế. Tú Trúc này, rất có lòng cầu tiến, thường thường vụng trộm học chữ, ngẫu nhiên sẽ mang chữ không hiểu đến hỏi hắc, cũng sẽ cùng hắc hỏi thăm chuyện bên ngoài. Đường muội này của hắc bộ dạng tú lệ, người tới cửa cầu hôn không phải không có, mà là đều bị cự tuyệt rồi. Hơn nữa hắc thỉnh thoảng nghe đại bá nói đây là ý của Tú Trúc, lý do đơn giản là muốn ở nhà bồi cha mẹ thêm mấy năm nữa.

Dương Uy mơ hồ cảm thấy, là đường muội ghét bọn họ, ghét những người mười dặm tám thôn đến cầu hôn này. Chính là những điều này đều là suy đoán của hắc, mặc kệ chính xác hay không, dường như đều không có quan hệ gì với hắc, hắc cũng lười đi quản nhiều như vậy. Nhưng lần này, đường muội muốn mượn Đại nha nhà hắc trèo lên cảnh cao, khiến trong lòng hắc có chút không thoải mái. Chính là làm hắc tức giận vẫn là thái độ của cha mẹ đối muội muội, xem bộ dáng nói chuyện của bọn họ vừa rồi, thực sự cho rằng việc này đối Đại nha mà nói dường như rất đơn giản. Nhưng bây giờ nói rõ cũng tốt, che mẹ hắc chỉ không hiểu mà thôi, lúc này đã hiểu rồi, bọn họ liền sẽ không hồ đồ như vậy nữa.

Hơn nữa đường muội hắc là người rất tàn nhẫn, đối người khác tàn nhẫn, đối mình còn tàn nhẫn hơn. Người như vậy, nếu nhận định cái gì, sẽ rất khó thay đổi. Xem ra, hắc phải tự mình đi Khâm Châu một chuyến mới được.

“Cha mẹ, chưởng quầy nói, trong cửa hàng mới nhập giấy nhuộm, dù sao cũng không có chuyện gì, ta nghĩ muốn đi Khâm Châu một chuyến.

Lời này vừa nói ra, nhị lão lại càng bất an, bọn họ bản thân thật sự có lòng tốt làm chuyện xấu, cấp cho nhi tử và nữ nhi thêm phiền toái rồi. Vì thế, hai người đều cúi đầu.

“Ngày mai lại ra ngoài.” byylove of ♠ theworld

“Ừ.”

~*

~“Nghe nói hai vị muội muội nhà mẹ đẻ người đến đây? Sao không dẫn ra đây để chúng ta nhìn một cái?” Tôn phu nhân ăn một quả vải, nhu hòa cười hỏi Dương Nghi.

Dương Nghi chau chau mày, cười nói: “Tin tức của người thật linh thông, ngay cả hai ngày trước hai vị muội muội nhà mẹ đẻ ta đến đây cũng biết được.” Trước khi nàng chưa hiểu rõ tính tình của đường muội này để tìm biện pháp tốt, nàng quyết định yên lặng xem xét. diieen daanl qd

“Ai bảo hai vị muội muội này của người bộ dạng xinh xắn như vậy, chúng ta là ở cửa hàng bạc Trường Thái nhìn thấy, sau đó hỏi chưởng quầy, mới biết được đây là người nhà mẹ đẻ người, lúc đó cháu trai lớn của ta đều đi không nổi.” Nói xong, Tôn phu nhân che miệng cười không ngừng.

Ngày hôm qua, nàng quả thật bảo Tống mẹ mang bọn họ đi cửa hàng bạc Trường Thái đánh hai bộ trang sức. Cũng không nghĩ, để Tôn phu nhân gặp được bọn họ. Chỉ có điều, chuyện này cũng không sao. Sớm hay muộn đều sẽ nhìn thấy, nàng cũng không định cất giấu hai muội muội.

“A, người trong nhà Đồng phu nhân tới rồi hả? Còn là hai vị cô nương? Thật là, cũng không mang ra đây, là sợ chúng ta nhìn hồng hay sao?” Lâm phu nhân cảm thấy hứng thú tiếp lời.

“Các nàng là hai ngày trước mới đến, các người cũng biết đường này có bao nhiêu khó đi, bây giờ các nàng còn chưa trở lại bình thường đâu. Lần tới có cơ hội, ta nhất định sẽ mang người ra ngoài cho các người gặp.”

“Đây chính là người nói đấy, lần tới nếu chúng ta không gặp được hai vị cô nương, nhất định sẽ không tha cho người.”

Các vị phu nhân này mỗi người có nói mấy lời nữa, thấy không có chuyện gì, liền tản ra.

Loại tụ hội này, mỗi tháng đều có hai ba hồi như vậy, hoặc là hoa nhà người này nở, mời người đến ngắm. Hoặc là nhà này mới mời được một đầu bếp mới, điểm tâm hoặc món ăn người này làm đặc biệt ngon, mời người đến nếm. Dù sao các loại danh mục đều có, đoàn người tụ cùng nhau, có thể liên lạc chút tình cảm, trộn lẫn cho quen mặt, xem như thay phu quân làm ngoại giao. Về sau gặp mặt, làm chuyện gì cũng dễ dàng. Không đi cũng không được, dù sao thành Khâm Châu chỉ lớn như vậy, trong vòng luẩn quẩn chỉ có mấy người đó. Ngẫu nhiên từ chối một hai lần còn có thể, nếu như tất cả đều không đi, tin tức liền thật sự bị tắc, cũng dễ dàng bị người xa lánh ở ngoài, đối nhà như bọn họ mà nói, cũng không có chút ưu việt nào.

Rời khỏi Lâm gia, nghĩ hồi lâu chưa nhìn thấy Ngụy Tình Lam, Dương Nghi liền phân phó một tiếng, “Đi Thiệu gia.”

Vào Thiệu gia, sau khi Ngụy Tình Lam tố cáo kẻ tội xong, liền bưng bát cơm lên ăn.

Dương Nghi thấy nàng gấp một miếng thịt xào khô béo ngậy lên cho vào miệng xong, lại liếc mắt nhìn cái bụng cao ngất của nàng, có chút lo lắng. Lúc trước nàng sinh con, Tô đại phu từng nói bụng nàng to sợ lúc sinh sẽ bị khó sinh, kêu nàng đẻ miệng. Nhưng là nàng đói đến hoảng, ăn ít một chút liền cảm thấy choáng đầu, rồi không nhin nữa, sau này quả nhiên là bị khó sinh.

Lúc này nhìn bộ dáng của Ngụy Tình Lam, không phải là giống nhau đấy chứ?

“Tình Lam, người đây là hơn tám tháng đúng không?”

“Đúng vậy, hơn tám tháng.” Ngụy Tình Lam vừa ăn vừa ậm ờ nói.

Một hồi lâu, nàng ăn xong một cái đùi gà, gọi hạ nhân bưng cơm thừa canh cặn xuống, mới ngượng ngùng nói, “Mấy tháng này không biết làm sao, trong bụng đói vô cùng, thấy cái gì cũng muốn ăn.”

Dương Nghi nghe xong, không nhận được khuyên, “Người vẫn nên ăn ít đi một chút, lúc ta sinh Đại bảo, cũng bởi vì nó quá lớn, kém chút không sinh được.”

Chuyện Dương Nghi khó sinh, Ngụy Tình Lam cũng biết đến, nghe Dương Nghi nói như vậy, nàng cũng biết sợ hãi, “Nhưng là, ta thật sự rất đói bụng.”

Dương Nghi cũng biết cảm giác đói này làm người ta không nhận được, “Người tận lực ăn ít đi một chút, không cần luôn ăn nhiều thịt như vậy, ăn nhiều chút rau dưa và trái cây. Việc này cũng không phải nói đùa.” Sợ nàng không để bụng, Dương Nghi lại dặn dò một câu, nhưng cũng không dám nói lời gì rủi ro.

Chạng vạng lúc Thiệu Hàm Dung trở về biết việc này, vội mời đại phu đến xem, đại phu nhìn, cũng nói thai này của Ngụy Tình Lam quá lớn, đề nghị ăn kiêng.

Lúc này, phu thê hai người đều sợ, Ngụy Tình Lam cũng không dám ăn nhiều, lúc nào thật sự đói, liền gặm một quả dưa chuột tươi mới. Buổi tối Thiệu Hàm Dung trở về cũng cùng nàng ăn chay.

Một tháng sau, lúc Ngụy Tình Lam cực khổ gian nguy sinh ra một bé gái, Thiệu Hàm Dung ôm nữ nhi bảo bối, đối Dương Nghi rất là cảm kích. Nếu không phải ngày ấy nàng nhắc nhở, hẳn sợ là còn chưa phát hiện tính nghiêm trọng của việc thê tử ăn nhiều. Hẳn từng cho rằng, thê tử ăn nhiều khẩu vị tốt, đứa nhỏ bên trong cũng tốt. Nhưng lại không nghĩ tới, đứa nhỏ quá lớn sẽ làm mẫu thân lúc sinh con bị tội, thậm chí khó sinh.

Chỉ có điều đây là nói sau, tạm thời không nhắc tới.

62. Chương 62

Editor: Linh

“Phu nhân, không tốt, tiểu thiếu gia không biết thế nào, chỉ khóc đến lợi hại –”

Một ngày kia, Dương Nghi ra ngoài trở về, vừa mới về đến nhà, Dương Nghi liền nhận được tiểu nha hoàn thất kinh bẩm báo.

Nghe vậy, lòng Dương Nghi căng thẳng, bắt chấp tất cả bước chân vội vàng đi về phía chính phòng. Mới vào cổng trong đã nghe thấy tiếng khóc khàn khàn của tiểu gia hỏa. Dương Nghi ba chân bốn cẳng chạy qua.

“Oa oa –” Từng giọt nước mắt từ trong mắt hắn chảy ra, cánh tay và chân của tiểu gia hỏa đều bị cào hồng, còn có chỗ bị xước da.

Lão thái thái ở bên cạnh gấp đến độ không được, “Các người cẩn thận giữ chặt bé, đừng để bé cào xước da.”

Dương Du và Dương Tú Trúc đều là vẻ mặt lo lắng đứng ở một bên.

“Nương, Đại Bảo như thế nào?” Dương Nghi hơi có chút hỗn hển hỏi.

Nghe được giọng nói của nàng, tiểu gia hỏa liền giang tay về phía nàng đòi ôm, miệng chuyển sang khóc hu hu, so với khóc lớn vừa rồi, bé như vậy càng làm người khác đau lòng hơn.

Sau khi ôm lấy tiểu gia hỏa, Dương Nghi nhẹ nhàng vỗ lưng bé, ôn nhu an ủi, “Ngaoan, nương ôm, đừng khóc –”

Chú ý tới cánh tay và cẳng chân như ngó sen của bé đều bị cào ra dấu vết, đau lòng đến không được. Thấy tiểu gia hỏa còn muốn vươn móng vuốt cào, lập tức bắt lấy tay bé không buông, tiểu gia hỏa ngứa đến liền tục xoay, “Đông Mai, ta nhớ trong kho phòng còn có một lọ nước bạc hà, người mau đi lấy đến đây.” Nước bạc hà này là Nhị gia thu thập về, hi vọng dùng được.

Nghe nói như thế, Dương Du dừng lại cái chân đang định bước ra.

“Đúng rồi, đã phái người đi mời đại phu chưa?”

“Aiz, xem ta này, chỉ lo sốt ruột, Thanh Nương, mau, phái một gã sai vặt nhanh nhẹn đi mời Tô đại phu lại đây.” Lão thái thái ảo não bản thân sơ ý, khiến cháu ngoan phải chịu tội một hồi.

Vừa nghe đến muốn mời đại phu, lòng Dương Tú Trúc căng thẳng. Nàng ta không nghĩ tới, đứa nhỏ chỉ bị ngứa người một chút đã điều động binh lực như thế, thật sự là thất sách. Tiếp theo, nàng ta tiến lên mỉm cười: “Lão thái thái, đường tỷ, các người không cần lo lắng. Đứa nhỏ ngứa người ở chỗ chúng ta là chuyện bình thường, dù là đường đệ Tiểu Tứ, trời nóng cũng thường khóc kêu ngứa người, chỉ cần lau chút rượu thuốc là tốt rồi, ngay cả đại phu cũng không cần mời.”

“Đường muội, người nói thật không?”

Dương Du lúc này gấp đến độ không được, nghe xong lời của nàng ta, có vẻ như có chuyện như vậy, cũng không nghĩ sâu liền gật đầu.

Lão thái thái không vui lườm nàng một cái, cháu trai của bà đứa nhỏ ở nông thôn có thể so được hay sao? Hơn nữa Đại Bảo mới nửa tuổi, cũng không thể so với đứa nhỏ chắc nịch khác.

Dương Nghi nghe vậy nhìn nàng ta một cái, đúng lúc này Đông Mai cầm nước bạc hà đi vào.

Dương Nghi vội vàng lau cho Đại Bảo, có lẽ là do nước bạc hà mát mẻ, tiểu gia hỏa không còn giãy dụa lợi hại như trước, tiếng khóc cũng dừng lại. Đại Bảo vốn là một đứa trẻ không thích khóc, nếu không phải thật sự không chịu được, bé sẽ không khóc đến lợi hại như vậy. A!l q* d

Chỉ có điều bé vẫn không chịu nhịn được lấy tay cào,

“Đường muội, rượu thuốc vừa rồi người nói có mang đến không?”

“Mang đến, nương ta kể, rượu thuốc này dùng được cho ngứa vì bị côn trùng cắn, cho nên lúc ta đi nhét cho ta hai chai.”

“Vậy làm phiền người về phòng, đường tỷ ở đây nhận ân tình của người.”

Con người Dương Tú Trúc sáng lên, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một chút cảm xúc cao hứng, nàng ta sợ bị người nhìn ra, vội rũ mắt xuống nói, “Đường tỷ nói gì vậy, muội muội phải đi ngay mang tới.”

Dương Tú Trúc đi rồi, Tô đại phu đến.

“Thế nào Tô đại phu? Đang tốt sao Đại Bảo lại có thể bị ngứa cả người?” Lão thái thái vội hỏi.

“Có phải quý phủ trồng tích thủy Quan Âm hay không?” Tô đại phu sờ râu, hỏi.

“Tích thủy Quan Âm?” Mọi người buồn bực.

Thấy mọi người hình như cũng không rõ, Tô Đại phu tính tình tốt mỉm cười, “Tích thủy Quan Âm tục xưng thiên hà*, thường xuyên được người trồng để thưởng thức. Vừa rồi lúc ta đi qua hồ nước, hình như nhìn thấy tích thủy Quan Âm, cho nên liền hỏi một chút.

(*) Thiên hà: thiên là trời, hà là hoa sen. Gộp hai từ vào mình cũng không biết nó là hoa gì nữa, nên mình để yên.

Dương Nghi nghĩ nghĩ, liền đi đến bên cửa sổ, đẩy ra, chỉ vào một gốc cây thực vật đang nở đẹp hỏi: “Tô đại phu nói chính là nó?”

Tô đại phu sờ sờ râu, cười nói: “Đúng vậy.”

“Vậy tích thủy Quan Âm này và bệnh của Đại Bảo có liên quan gì đến nhau?” Lão thái thái không phải là người chưa thấy qua việc đời, lập tức liên tưởng đến tất cả khả năng, chỉ có điều bà còn cần Tô đại phu chẩn đoán chính xác.

“Tích thủy Quan Âm này cả cây đều có độc. Ăn nhầm sẽ khiến đầu lưỡi chết lặng sưng to lên, chảy nước miếng, dạ dày nóng, buồn nôn, nôn mửa, đi tả, ra mồ hôi, ngất xỉu. Làn da tiếp xúc với chất lỏng này, lập tức sẽ xảy ra ngứa hoặc kích thích mãnh liệt; ánh mắt tiếp xúc sẽ khiến cho bị bệnh đau mắt nghiêm trọng, thậm chí mù.”

“Ta vừa thấy bộ dáng cây tích thủy Quan Âm giống như là bị người hái qua, hơn nữa đứa nhỏ lại như vậy, đoán được.” Tô đại phu chỉ nói là ông đoán.

“Hỏi nha đầu trông nom tiểu thiếu gia hôm nay một chút, có thấy ai hái qua tích thủy Quan Âm này không?” Lão thái thái lạnh giọng nói, có người muốn hại cháu trai của bà, chuyện này quyết không thể tha thứ.

Cuối cùng tra ra quả thật có tiểu nha đầu hái qua hoa này, nói rằng nghe thấy có người nói hoa này nở đẹp, dạo gần đây tiểu thiếu gia thích vật mới mẻ, tiểu nha đầu liền nghĩ hái đến đồ bé vui vẻ, cũng không nghĩ lại dẫn ra họa lớn như vậy.

Bất kể như thế nào, tiểu thiếu gia đều bởi vì nàng mới phải chịu khổ, tiểu nha đầu này đương nhiên là bị phạt. Chính là cũng chỉ đánh hai mươi bản, đây xem như là khai ân rồi. love of the world

Lúc Tô đại phu nói những lời này, Dương Tú Trúc vừa vặn cầm rượu thuốc đi đến cửa.

Nghe xong lời nói của Tô đại phu, nàng ta lập tức phát hoảng. Thiên hà (tục trừ danh của tích thủy Quan Âm) này nàng ta từng nhìn thấy ở nhà họ hàng, biết chất lỏng nó dính vào trên da sẽ ngứa đau khó nhịn, nước rửa cũng không sạch được. Nhưng nàng ta lại không biết nếu chất lỏng này rơi vào mắt sẽ biến thành bệnh đau mắt thậm chí mù.

Ý định của nàng ta vốn chỉ là muốn để đường tỷ nhận ân tình này của nàng ta, sau đó đối nàng ta để bụng chút thôi.

Mấy ngày nay, các loại phương pháp lấy lòng nàng ta đều đã dùng qua, làm quần áo và điểm tâm cho đứa nhỏ, đáng tiếc nàng ta rất ít khi có thể gần người, trừ khi có cả Dương Du đi cùng. Gần đây đường tỷ một chút ý tứ đưa nàng ta ra ngoài cũng không có, nàng ta thật sự có chút nóng nảy. Cho nên khi nhìn thấy thiên hà, nàng ta mới nghĩ ra chủ ý như vậy.

Nàng ta biết tiểu nha đầu này luôn bị các đại nha đầu khác bắt nạt, cũng biết nàng ta luôn luôn hi vọng có thể trở lên nổi bật, cho nên mới cố ý đứng cách nàng ta không xa tràn đầy tán thưởng đàm luận về thiên hà. Còn nói chuyện hai ngày trước có một nha hoàn hái một ít hoa sen đưa tiểu thiếu gia vui vẻ được thưởng. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng ta, tiểu nha hoàn này động tâm suy nghĩ, vì thế liền có chuyện hôm nay. Nhưng nàng ta thật sự không biết thứ này có độc, nếu biết, nàng ta tuyệt đối không có khả năng đi làm chuyện này. Chỉ có điều nha hoàn kia còn chưa nói ra nàng ta, thật sự là vận hạnh.

Tô đại phu mở được, Dương Nghi sai một gã sai vặt đi theo ông đến y quán lấy thuốc, lúc này bọn họ mới chú ý tới Dương Tú Trúc.

“Đường muội, rượu thuốc mang tới chưa?” Dương Nghi như có đắm chiêu liếc mắt nhìn Dương Tú Trúc một cái, đây là trùng hợp sao?

Dương Tú Trúc nắm chặt lấy chai rượu thuốc trong tay áo, vẻ mặt ngượng ngùng cười nói: “Đường tỷ, thật sự là ngượng ngùng, không có rượu thuốc, có lẽ là trên đường tới Khâm Châu bị rơi mất rồi.” Bình rượu thuốc trong tay nàng ta thật sự có thể trị đau khổ mà thiên hà mang đến, chính là rất đúng bệnh, nàng ta có chút sợ hãi. Cái nhìn vừa rồi của đường tỷ, khiến nàng ta rất bất an.

“Như vậy à. Đây cũng là chuyện không có biện pháp, đường muội người cũng đừng thật sự tự trách.” Trong giọng nói của Dương Nghi không phải không có tiếc nuối, mặc kệ việc này có phải trùng hợp hay không, nếu rượu thuốc này thật sự dùng được, nàng vẫn muốn dùng cho Đại Bảo rồi lại nói.

Đỗ tiểu gia hỏa uống thuốc, lại chơi một hồi, rõ ràng đã buồn ngủ không chịu được, đứa nhỏ này vẫn tròn mắt đã mơ màng không chịu ngủ, tay gãi gao nắm lấy tay nương bé, giống như sợ nàng chạy.

Làm Dương Nghi vừa bực mình vừa buồn cười, nhẹ điểm cái mũi của bé, trước khuyên lão thái thái trở về.

Lão thái thái thấy cháu trai không có việc gì, ép buộc gần nửa ngày, cũng mệt mỏi, liền nghe lời trở về nghỉ trưa.

Tiếp theo, Dương Nghi lại bảo Dương Du và Dương Tú Trúc về phòng, thế này mới ôm đứa nhỏ vào phòng trong dỗ ngủ.

Sau khi dỗ đứa nhỏ ngủ, Dương Nghi mới ra phòng ngoài, “Hai ngày nay hai muội muội này của ta có cái gì khác thường không?”

“Chỗ khác thường thì không có, Du cô nương và Tú Trúc cô nương mỗi ngày đều chỉ thêu hoa ngắm cảnh, có khi sẽ đến bồi tiểu thiếu gia. Chỉ là, người gác cổng lại thu được một cái bái thiếp, nói là mời Tú Trúc cô nương đi hồ Tương Phi ngắm cảnh.”

“Ai đưa bái thiếp?”

“Kí tên là Thiểu gia Tôn Thiểu Thành.”

“Tôn Thiểu Thành, chính là nhà Tôn Thành Ích?”

“Đúng là cháu trai của Tôn Thành Ích.”

“Nhưng là Tú Trúc cô nương khước từ.”

“Ừ, việc này ta đã biết – đúng rồi, Tú Trúc từng tiếp xúc qua với nha đầu vừa bị đại bản kia không?” đ d lq đN

“Cái này thật không có.”

“Tốt lắm, ta đã biết, người đi xuống làm việc đi.”

Buổi tối lúc Nhị gia trở về biết nhi tử bị tội, đau lòng vô cùng, buổi tối hoãn lại công vụ, bồi bé chơi hơn nửa canh giờ làm tiểu gia hỏa hết sức vui vẻ, cả đêm trong phòng đều là tiếng cười khanh khách của bé.

Khi đi ngủ, Dương Nghi nói suy đoán về Dương Tú Trúc với Nhị gia, “Chỉ là đây có lẽ cũng là ngoài ý muốn, có lẽ trên tay Tú Trúc vừa đúng có rượu thuốc trị ngứa cũng không biết chừng.”

Nhị gia vừa nghe có chuyện như vậy, lập tức nói, “Việc này nàng đừng quan tâm, tối nay ta sai người điều tra rõ ràng rồi hãy nói. Tốt nhất –” Nhớ tới Dương Tú Trúc này là đường muội của Dương Nghi, Nhị gia rầu rĩ cắt đứt câu chuyện.

“Nếu việc này thật sự cùng nàng ta có liên quan, cũng từng trách ta không nể tình tỷ muội.” Cùng con trai bảo bối so sánh, đường tỷ muội tính cái gì, nếu như nàng ta không để ý đến tình thân giữa hai nhà, nàng cần gì phải để ý?

Nếu việc này thật sự cùng nàng ta có liên quan, lại liên tưởng đến biểu hiện hôm nay của nàng ta, tâm tư tự biên tự diễn này của nàng ta, Dương Nghi cũng đoán được mấy phần. Nhưng tất cả cũng chỉ là nàng suy đoán, chờ có kết quả rồi nói sau.

“Nàng có thể nghĩ như vậy là tốt, ta cũng biết rõ nàng khó xử, nếu đến lúc đó nàng không muốn ra mặt, ta đến xử lí cũng giống nhau.” Đối với người làm hại người thân nhất của hần, Nhị gia thật sự một chút ấn tượng tốt cũng không có.

Đối với tỷ muội Dương gia, Đồng gia bọn họ cũng toàn tâm toàn ý xem như khác quý đến chiêu đãi, nhưng Dương Tú Trúc này cố tình vì tâm tư buồn cười đó mà tính kế lên đầu con hần, thật sự là không hiểu biết. Hơn nữa theo ý hần, mặc kệ là vì cái gì, đây đều là một loại phản bội!

Lúc nàng ta tính kế sao không ngắm lại, Đại Bảo chính là một đứa nhỏ nửa tuổi. Đạo này, tỉ suất đứa nhỏ chết non là cao nhất, bọn họ bình thường đều là dè dặt cẩn trọng chăm sóc, sợ bé bị đau đầu hay nóng người, một cái không cẩn thận là đi rồi.

Hơn nữa, lúc nghe nói tích thủy Quan Âm này toàn thân đều có độc, hần thật hận không thể giết cái người hái hoa đưa cho con trai! Nếu như Dương Tú Trúc thật sự có liên quan đến chuyện này, tâm tư nàng ta thật sự ngoan độc! Nếu nàng ta chưa hiểu rõ hết tích thủy Quan Âm đã dám dùng, không khỏi có chút quá ngu xuẩn.

“Hôm nay ta bảo người ta nhổ hết toàn bộ tích thủy Quan Âm trong hồ lên, lại nhờ Tô đại phu đi một vòng quanh tòa nhà, nhổ hết toàn bộ những gì có độc đi.” Những gì có độc, bộ dạng dù xinh đẹp cũng không thể giữ. Tiếp mấy tháng nữa Đại Bảo sẽ học đi, đứa nhỏ mà, đối cái gì cũng tò mò, vạn nhất chạm phải cái gì có độc, bọn họ hối hận cũng không kịp.

Vốn lúc chuyển vào ở nàng thấy mấy cái đó đều là chủ trước giữ lại, cho rằng đều an toàn vì thể liền để lại, nàng hoàn toàn không nghĩ tới có người sẽ trồng một ít cây có độc đến thưởng thức.

Chuyện lần này, nghĩ về mặt tốt, coi như là cho bọn họ một cái nhắc nhở. Nếu không có chuyện ngày hôm nay, bọn họ vẫn giữ lại cây tích thủy Quan Âm này, đây mới coi là đòi mạng. $d^{12}d^{31}\frac{1}{2}q\ d^{\frac{1}{4}}$

“Việc này nàng làm chủ là được rồi.”

63. Chương 63

Editor: Linh

Chỉ có một ngày, Nhị gia đã dùng đại bản moi ra được từ miệng nha hoàn ngày ấy quả thật có người ở trên hành lang tán thưởng tích thủy quan âm này nở đẹp, còn nói muốn hái một đóa đồ tiểu thiếu gia chơi. Lúc đó nàng ta thật sự ở góc rẽ nghe được những lời này mới nổi lên tâm tư.

Có thể ngắm hoa trên hành lang, trừ mấy vị chủ tử Đồng gia và đại nha hoàn bên người lão thái thái ra, liền chỉ có Dương Du và Dương Tú Trúc. Đại nha hoàn bên người hai vị nữ chủ tử nàng ta nhận được, nàng ta nói cũng không phải các nàng. Sau này Nhị gia an bài nàng ta từ một nơi gần đó nghe tỷ muội Dương Nghi đối thoại, nàng ta chỉ nghe ra giọng nói ngày đó cùng giọng nói của Dương Tú Trúc có mấy phần giống nhau.

Xem báo cáo, Dương Nghi rồi rầm xoa đầu. Nếu như nói tất cả chuyện này là Dương Tú Trúc sai sử, thì có chút gượng ép. Nếu như nói nàng ta không hề có liên quan gì với chuyện này, nhưng biểu hiện trước sau của nàng ta cũng quá trùng hợp chút. Giống như là có thể biết trước tất cả, thậm chí cầm rượu thuốc ở bên cạnh chờ. Thật ra trong lòng Dương Nghi cũng không tin Dương Tú Trúc hoàn toàn vô tội, chính là cảm thấy mỗi một bước đều rất hoàn hảo, mặc dù đơn giản nhưng lại rất chuẩn xác. Tại lòng người nắm chặt thời cơ, không giống một tiểu cô nương lớn lên ở nông thôn như nàng ta có thể nghĩ ra. Xem Dương Du như vậy, Dương Nghi thể nào cũng không tin Dương Tú Trúc lớn hơn Dương Du hai tháng sẽ là người tâm tư thâm trầm.

Đột nhiên, trong đầu Dương Nghi chợt lóe. Nghĩ đến ngày đó lời nói lúc sau của Dương Tú Trúc, nàng ta nói không có rượu thuốc, cũng không biết là thật hay giả. Có điều Dương Nghi cảm thấy là nàng ta nói dối, trên tay đường muội nhất định có rượu thuốc. Chính là nàng ta không muốn lấy ra mà thôi. Thử nghĩ, nếu không phải trên tay nhất định có rượu thuốc này, Dương Tú Trúc lại mạo hiểm nói ra, đến lúc đó không lấy ra được, chẳng phải là nâng đá tự đập chân mình, khiến Dương Nghi và lão thái thái đều không có hảo cảm với nàng ta.

Trên tay có thuốc, vào lúc cuối cùng lại không chịu lấy ra. Nghĩ vậy, Dương Nghi càng thêm khẳng định trong lòng đường muội nàng có quỷ, ít nhất không làm việc không thẹn với lương tâm.

Phản ứng lúc đó của nàng ta cũng coi như linh hoạt, nói không có rượu thuốc, ít nhất không có nhược điểm rơi vào tay bọn họ. Dù cho bọn họ phát hiện người trên hành lang là nàng ta, cũng chỉ cho rằng đây là trùng hợp, không có liên quan đến nàng ta.

Nhưng chính là như vậy mới khiến Dương Nghi càng thêm khẳng định nàng ta có liên quan đến chuyện này.

Chuyện được xác định nhưng nàng cũng không thể trực tiếp đuổi người về nhà cũ, cũng không thể giống trống khua chiêng nói ra, nếu không, thanh danh nhà mẹ đẻ Dương Nghi cũng bị liên lụy. Hơn nữa người đời đều đồng tình kẻ yếu, việc này nếu thật sự bị truyền ra, những người bên ngoài đó cũng mặc kệ thị phi bên trong. Khẳng định sẽ có một bộ phận cho rằng Đồng gia cậy thế khinh thường, ngay cả thân thích cũng bắt nạt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Nghi vẫn như cũ không nghĩ ra được biện pháp thập toàn thập mỹ nào. Cảm giác ném chuột sợ vỡ đồ khó chịu y như nuốt phải con ruồi. Thật ra thỏa đáng nhất chính là tiễn người, sau đó vụng trộm để nàng ta ăn cái mệt ngằm, tính nợ sạch sẽ là được.

Chính là, tính sổ rõ ràng không được, nhưng ở Đồng gia, một chút giáo huấn nho nhỏ nàng vẫn có thể. Vì thế, dưới sự gợi ý của Dương Nghi, Đông Mai nhờ một bà tử có quan hệ thân thiết ở phòng bếp bỏ một ít thuốc xổ vào trong thức ăn của Dương Tú Trúc.

Liên tục bài tiết hai ngày, khuôn mặt vốn hồng nhuận của Dương Tú Trúc trở nên trắng phờ phạc, thịt trên người cũng mất mấy cân, cần bản là không đi được.

Dương Nghi thấy vậy thế này mới bảo Đông Mai ngừng thuốc. Không phải là nàng yêu thương đường muội này, chỉ là tiếp tục bài tiết nữa, làm ra mạng người sẽ không tốt lắm.

Lấy sự thông minh của Dương Tú Trúc, mơ hồ đoán được có người động tay động chân trong thức ăn của nàng ta, nhưng bất hạnh là đang ăn nhờ ở đậu nên không phát giác được, có điều trong lòng nàng ta lại nhớ kỹ một khoản này của Đồng gia.

Sau khi Dương Tú Trúc khỏe lên, giống như trước đây mỗi ngày đều theo Dương Du đi bồi đường tử nói chuyện một hồi. Có khi lại nói bóng nói gió mong muốn kết bạn với thanh niên tài tuấn ở Khâm Châu, chỉ có điều mỗi lần đều bị Dương Nghi mơ hồ cho qua.

Dương Tú Trúc dần dần hiểu rõ Dương Nghi đây là cự tuyệt, trong lòng lại càng thêm nôn nóng. Nàng ta từng cùng Tôn thiếu đi ra ngoài, thông qua hắn, cũng nhận thức không ít công tử thiếu gia, gần đây càng thường xuyên đi đến nơi hẹn. Dương Nghi giao cho người gác cổng, Tú Trúc cô nương muốn ra ngoài thì đừng ngăn đón.

Dương Tú Trúc muốn kéo Dương Du cùng đi, nàng ta nghĩ nếu Dương Du cùng đi, ít nhất đường tử sẽ không yên lòng sau đó sẽ giúp. Bàn tính này đáng đánh, nhưng Dương Nghi tuyệt không mắc mưu, tùy tiện dùng chút cố liềm ngăn chặn Dương Du bắt ở trong nhà.

Trong lòng Dương Tú Trúc càng oán giận Dương Nghi bất công, cho rằng Dương Nghi có nhiều nhân tài mạch lực như vậy cũng không nguyện ý đường muội nàng ta một phen, thật sự đáng giận. Cũng bởi vì như thế, dục vọng muốn vượt hẳn mọi người của nàng ta càng thêm mãnh liệt.

“Có nghĩ muốn đi theo đường tử muội cùng đi chơi?” Dương Nghi dứt Đại Bảo ăn canh trứng gà, né tránh móng vuốt muốn bắt thừa canh của tiểu gia hỏa, thuận miệng hỏi Dương Du.

Dương Du lắc đầu, tuy rằng nàng không biết vì sao tử tử không để nàng đi ra ngoài cùng đường tử, nhưng nàng là người biết tốt xấu, bất kể như thế nào, Dương Nghi cũng là tử tử ruột của nàng, dù thế nào cũng sẽ không hại nàng.

Thấy nàng lắc đầu, Dương Nghi mỉm cười, “Thứ tốt là đáng giá chờ đợi, tử phu muội cùng ta nói, trong quân doanh của bọn họ phái một đám binh lính trẻ tuổi đầy hứa hẹn đi ra ngoài, chờ bọn hắn trở lại, ta bảo tử phu muội tỉ mỉ chọn uội vài người. Sau đó mời bọn họ đến trong nhà uống rượu, đến lúc đó muội ở phía sau vụng trộm nhìn một chút, cho nên muội đừng sốt ruột.”

“Tử tử –” Dương Du không thuận theo kéo dài giọng.

Lát lâu sau, Dương Nghi vẽ mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng, nàng vẫn nổi lên dũng khí hỏi, “Tử, nếu trên tay tử phu đã có không ít người để chọn, vì sao cũng không giúp đường tử chọn lấy một người?” Mấy ngày nay nàng thường cùng đường tử Tú Trúc ở chung một chỗ, đối tâm tư nàng ta cũng biết vài phần. Mấy ngày nay nàng thấy đường tử thường xuyên ra ngoài còn trang điểm rất xinh đẹp, trong lòng mơ hồ có chút bất an. Tuy rằng dân phong ở Khâm Châu cởi mở hơn nhà cũ bên kia của các nàng rất nhiều, nhưng nàng vẫn sợ đường tử thường xuyên ra ngoài rước lấy lời đồn đãi không tốt. Nếu tử tử tử phu có biện pháp rất tốt, thuận tay giúp đường tử một phen, cũng không phí nhiều sức lực lắm không phải sao?

“Muội là người không giấu được tâm sự, có một số việc tử cũng không muốn uội biết. Muội chỉ cần biết rằng tử làm như vậy đều có đạo lý là được. Hơn nữa không phải chúng ta không muốn giúp Tú Trúc đường tử, mà là nàng quá nôn nóng chút. Còn nữa, có lẽ nàng ta đã có lựa chọn rất tốt cũng không nhất định đâu. Chúng ta thế nào cũng không tốt ngăn cản đúng không?” Chuyện tích thủy quan âm, Dương Nghi không nói uội muội nàng. Dương Du là người đơn thuần, nói ra cũng chỉ khiến nàng khi đối mặt với Dương Tú Trúc sẽ không được tự nhiên và sợ hãi mà thôi, không có tác dụng gì. Có điều bây giờ không nói, cũng

Không có nghĩa Dương Nghi vĩnh viễn không nói. Đợi sau khi các nàng trở về, Dương Nghi sẽ nói việc này cho Dương Du biết, để nàng có chút phòng bị với Dương Tú Trúc cũng không sai.

**

Dương Tú Trúc nắc cục một cái, sau đó vội cúi đầu, sờ sờ gò má có chút nóng lên, ngửi thấy mùi rượu, trong lòng hô một tiếng hồngбет. Nàng ta tưởng rượu trái cây, không có mùi rượu, nào đâu biết rằng tác dụng chậm như vậy. Nhìn nhìn lại hai nữ nhân bên cạnh, mặt đỏ hồng, ánh mắt mê mông, rõ ràng đã say.

Lại nhìn ba bốn nam nhân đang giương giương mắt hổ ở bên cạnh, trong lòng Dương Tú Trúc hồi hận bản thân xúc động. Vừa rồi Tôn Thiếu Thành có việc rời đi, nàng ta nên cùng đi mới phải, không phải ở lại đây cùng nam nhân mới gặp qua một lần ăn cơm. Bây giờ làm thế nào mới tốt?

Dương Tú Trúc giả bộ lung lay thoáng động đứng dậy, đi ra cửa lại bị một nam tử ngăn cản: “Dương cô nương, người đây là đi đâu?”

“Ta nghĩ muốn phương tiên (đi vệ sinh) một chút. “Dương Tú Trúc làm bộ đáng như đang say rượu, sau đó thật sự quá mệt.

Nam tử thấy nàng ta không giống giả vờ, do dự một chút, hai nam nhân bên cạnh hẳn đi theo.

Dương Tú Trúc ra khỏi nhã sương, nhanh chóng nhìn lướt qua đại sảnh, phát hiện không có người quen biết, trong lòng thoáng qua thất vọng, sau đó lại liếc mắt nhìn đường đào tẩu một cái, trong lòng nhanh chóng tính toán khả năng có thể chạy trốn.

“Dương cô nương, nhà vệ sinh ở cạnh – “ nam tử lôi kéo Dương Tú Trúc rõ ràng muốn đi về phía cửa lớn lại.

Dương Tú Trúc không còn cách nào khác, chỉ phải đi theo phương hướng của nam tử chỉ đột nhiên nhã sương bên cạnh mở ra, nàng ta quay mặt nhìn vào trong, vừa nhìn nàng ta lập tức vui mừng vội tránh thoát nam tử phía sau rồi chen vào nhã sương, “Đường tỷ phụ, người ở đây? Thất tốt quá – “ lúc nói chuyện, nàng ta xui lơ trên cái ghế gần đó.

Nam tử đi theo Dương Tú Trúc nhận ra Đồng Nhị gia, sợ run một chút, lập tức cúi đầu đi về.

Thấy nam tử kia bị dọa đi rồi, thế này Dương Tú Trúc mới yên tâm mà hôn mê bất tỉnh.

Đồng Nhị gia đen mặt nhìn Dương Tú Trúc, bộ dáng này của Dương Tú Trúc hẳn hoàn toàn không thể mặc kệ.

“Đầu, là tay lôi dờ của người bên kia.” Tuy từng của Nhị gia thấp giọng nói.

Nhị gia gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Hôm nay hẳn cùng với người ở nhã sương của tửu lâu Như Ý bàn chút chuyện, khi mới nói tới một nửa, Dương Tú Trúc liền xông vào. Đối mặt với đồng nghiệp và bạn tốt, Đồng Nhị gia chỉ nói Dương Tú Trúc xem như là em vợ của hắn, sau đó liền sai tùy tùng chuẩn bị xe ngựa.

Vừa rồi giọng của tùy tùng tuy nhỏ, nhưng đang ngồi đều là người luyện võ, tai thính mắt tinh, lời nói của hắn mọi người tự nhiên cũng nghe rõ.

Bình doanh tuy rằng đều là binh, nhưng là bởi vì người dẫn dắt khác nhau, tự nhiên tính cách cũng không giống nhau. Ví dụ như binh mà Nhị gia dẫn dắt, đại đa số đều là binh tốt giữ đúng quân quy, dùng vũ lực uy hiếp dân chúng là chuyện bọn họ tuyệt đối sẽ không làm. Nhưng tên lôi dờ vừa rồi họ nhắc tới không giống vậy, binh dưới tay hắn cũng dũng mãnh, nhưng bọn họ cũng là ăn nhậu đi điểm cờ bạc là nhiều nhất, có đôi khi còn ngẫu nhiên bắt nạt dân chúng.

Đối với chuyện này, tay lôi dờ mặc kệ, Lâm đại nhân càng quản không được. Lâm đại nhân từng trách mắng qua, nhưng tên lôi dờ che chở binh của hắn, một bộ dáng hời hợt. Hơn nữa binh này cũng không phạm vào chuyện gì lớn, cho nên Lâm đại nhân cũng đối chuyện này mở một con mắt nhắm một con mắt. Dần dần, binh mà tay lôi dờ dẫn dắt sợ Nhị gia của bọn họ, nhưng là, cũng cực kì hận Nhị gia và thủ hạ của ngài.

Sau khi xe ngựa, Nhị gia lười động, trực tiếp gọi người ôm người đi xuống. Có điều phía trước Nhị gia đã kêu chường quầy tửu lầu Như Ý lấy ra một cái áo choàng màu đậm, bây giờ quần kín người rồi sai tùy tùng ôm xuống.

Mấy đồng nghiệp và bạn tốt của Nhị gia hai mắt nhìn nhau, ánh mắt trao đổi tin tức, xem ra Đồng Nhị gia rất không muốn gặp cô em vợ này. Bằng không, cũng sẽ không ngay cả chuyện ôm người xuống cũng giao cho tùy tùng làm.

Bọn họ đoán không sai, Nhị gia thật sự rất không muốn gặp Dương Tú Trúc. Hắn chưa từng thấy qua khách nhân nào mặt dày cùng rước lấy phiền toái cho chủ nhân như vậy. Hắn có thể suy ra, nếu hôm nay Dương Tú Trúc không gặp được hắn, làm không tốt tối nay nàng ta liền mất trong sạch rồi. Bìnhhc ủa tay lõi đời này cũng không phải ngồi không, đến lúc đó chỉ sợ nàng ta cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nếu không phải sợ thê tử khó làm, hắn thật sự lười quản chuyện này. Tự mình gây ra chuyện tự mình chịu trách nhiệm, đã dám cùng những người đó trộn lẫn chung một chỗ, vậy thì phải có giác ngộ gánh vác hậu quả.

64. Chương 64

Editor: Linh.

Chạng vạng, Dương Tú Trúc mới từ từ tỉnh lại, nàng ta đột nhiên run lên, nhanh chóng kiểm tra một lần, phát hiện lúc này nàng ta đã an toàn ở trong Đồng gia rồi. Trong lòng nàng ta nhẹ nhàng thở ra, có điều nghĩ đến về mặt của đường tử phu ở tửu lầu Như Ý, Dương Tú Trúc không khỏi co rúm lại một chút.

Có khi nàng ta thật sự không rõ đường tử cười với khuôn mặt này của đường tử phu như thế nào, dù sao nàng ta rất sợ vị đường tử phu này, nhất là lúc hắn nghiêm mặt.

Nếu như đường tử có thể che chở nàng ta, vậy nàng ta cũng không cần sợ đường tử phu. Dù nói thế nào, nàng ta cũng là đường muội của Dương Nghi, cho dù có trách tội, cũng nhất định phải thay nàng ta che giấu một hai. Trong lòng Dương Tú Trúc nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nàng ta vẫn là lo sợ không yên.

“Phu nhân, Tú Trúc cô nương cầu kiến.” Tiểu nha đầu ngoài cửa báo lại.

Nghe nói như thế, Dương Nghi ngoài ý muốn rất bình tĩnh, so với tức giận của hai giờ trước, lúc này sắc mặt Dương Nghi quá mức bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức làm Dương Du ở bên cạnh có chút không hiểu, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng thật sự tử tử thấy đường tử sẽ không nhịn được quả mắng một trận. Nhưng Dương Du không biết, với Dương Nghi mà nói, dù có nhiều tức giận hơn nữa, qua hai ba canh giờ, cũng đủ để trái tim nàng bình tĩnh lại.

Dương Nghi bảo Tống mẹ ôm Đại Bảo vào phòng trong, tiếp theo, không để ý về mặt hiếu kì của Dương Du, bảo nàng lui xuống.

Kế tiếp nàng cùng đường muội nói chuyện, có lẽ sẽ rất không thoải mái, cũng không thích hợp để Dương Du lại đây. Nàng làm như vậy không phải vì Dương Tú Trúc, mà là bảo vệ Dương Du. Người lòng dạ thâm sâu đều hay mang thù, nàng không muốn để Dương Du nhìn đến bộ dáng chật vật của Dương Tú Trúc. Đỡ phải để Dương Du vì chút hiếu kì nhất thời mà chôn xuống một mầm tai họa. Tục ngữ nói đúng, không có đạo lý ngàn đêm đề phòng cướp, như thế chẳng bằng ngay từ đầu sẽ không đắc tội.

Nói thật, nàng cũng không hiểu rõ đường muội Dương Tú Trúc này. Có lẽ suy nghĩ của nàng bây giờ là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng có một số việc đề phòng nhất định không sai.

Xong tất cả, tiểu nha đầu dẫn Dương Tú Trúc về mặt không yên lo sợ áy náy đi vào.

“Đường tử, thực xin lỗi, ta không nên tùy tiện đi ra ngoài, cũng không nên tùy tiện cùng người uống rượu, bằng không, cũng sẽ không phiền toái đến đường tử phu.”

“Người người nên xin lỗi không phải là ta, mà chính là người. Nếu người thật sự gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, người đau lòng nhất khẳng định là đại bá và đại bá nương, nửa đời sau chịu khổ cũng chính là người. Cùng ta có quan hệ gì đâu? Ta nhiều lắm sẽ vì trông coi người không nghiêm mà bị đại bá nương trách tội vài câu, với ta mà nói, không sao cả.” Đối với loại người ỷ có vài phần thông minh liền cho rằng không gì không làm được, làm việc không chút nào cố kỵ như đường muội nàng, phải cho nàng ta một cái cảnh tỉnh, mới có thể làm nàng ta tỉnh táo lại.

Dương Tú Trúc sắc mặt trắng nhợt, lấy thân phận bây giờ của Dương Nghi, quả thật không cần để ý đến lời cha mẹ nàng ta. Có điều, nàng ta cũng không thể để đường tỷ phải sạch quan hệ như vậy, tâm tư thay đổi thật nhanh, Dương Tú Trúc tự trách nói: “Đường tỷ người nói đúng, đều do ta không tốt, một mình ra ngoài, cũng không biết phải cẩn thận bảo vệ bản thân, làm cha mẹ trong nhà lo lắng.”

Lời nói của Dương Tú Trúc làm Dương Nghi rất không vui, thế nào nói nhiều như vậy, lúc này còn muốn lấy cha mẹ người đến áp ta sao?

Chẳng lẽ mấy ngày này Đồng phủ ưu đãi nàng ta, làm nàng ta cho rằng Dương Nghi nàng rất cố kỵ cha mẹ nàng ta hay sao? Dựa trên quan hệ thân thích nàng đối Dương Tú Trúc không mời tự đến đã rất chiều cố rồi. Bọn họ tưởng lấy chút phân tình họ hàng này đến yêu cầu nàng làm này nọ hay sao? Việc này nàng cũng phải mua sổ mới được.

Cuối cùng, Dương Tú Trúc còn bổ sung một câu, “Đường tỷ, việc này tuyệt đối không thể để thúc thúc thăm thăm biết, ta không muốn làm bọn họ áy náy.”

Câu sau là cố ý nhắc nhở nàng sao? Dương Nghi cười như không cười liếc mắt nhìn Dương Tú Trúc một cái, nếu không phải trong mắt nàng ta còn một tia không được tự nhiên, dựa vào vẻ mặt áy náy bất an bây giờ của nàng ta, chỉ sợ không có ai không tin nàng là một cô nương tình nguyện mình bị ủy khuất cũng muốn vì người thân suy nghĩ.

“Đường muội yêu cầu như vậy, đường tỷ ta sao có thể không thuận theo đây.”

Vẻ mặt hiểu rõ của Dương Nghi khiến Dương Tú Trúc vô cùng không được tự nhiên, phảng phất như nàng ta chỉ là tôm tép nhãi nhép. Nhưng lúc này đang có việc cầu Dương Nghi nên nàng ta không thể không nén không vui trong lòng xuống.

Hôm nay trước khi đi phương tiện nàng ta đã bị mấy nam nhân kia cảnh cáo, nếu nàng ta dám đùa bọn họ, tự gánh lấy hậu quả. Lúc đó nàng ta chỉ muốn chạy trốn, đâu thèm để ý hậu quả gì. Bây giờ an toàn rồi, nghĩ đến bộ dáng hung ác của ba người kia, không biết sẽ đối phó với nàng ta thế nào, nàng ta lúc này mới biết sợ.

So với việc khác, không còn trinh tiết hoặc là mất người, tất cả đều là hư vô, việc cấp bách đó chính là giải quyết việc này. Bây giờ cũng chỉ có Đồng gia mới có thể bảo vệ được nàng ta, vì tương lai, nhịn tức giận là phải làm.

Lập tức, Dương Tú Trúc nói uy hiếp của ba người kia từ đầu đến cuối cho Dương Nghi nghe.

Dương Nghi cau mày nghe xong, nói: “Việc này người không cần lo lắng, chỉ cần người ngoan ngoan ở trong Đồng gia, ta nghĩ bọn họ muốn cũng không có lá gan dám đến cửa ầm ĩ.”

Bất kể như thế nào, Dương Tú Trúc vẫn là khách của Đồng gia bọn họ. Cho dù không vừa ý giúp nàng ta xử lý phiền toái mà nàng ta gây ra, nhưng túi vẫn là là túi, nếu ngay cả em vợ cũng không bảo vệ được, chẳng phải là đánh thế diện của Đồng gia bọn họ sao.

Dương Tú Trúc đương nhiên biết ở lại Đồng gia là biện pháp ổn thỏa nhất, nhưng là ý định ban đầu của nàng ta vốn không phải như thế. Nếu như cứ luôn rú rú trong Đồng gia, vậy nàng ta đến Khâm Châu còn có ý nghĩa gì nữa?

“Đường tỷ, ta đã đáp ứng Tôn tiểu thư hai ngày nữa cùng nàng đi dạo Linh Âm tự -”

“Khước từ.” Dương Nghi không kiên nhẫn nói, lúc này nàng chỉ muốn bưng trà tiễn khách, thật sự không kiên nhẫn cùng nàng ta dây dưa.

“Nhưng là, thất tín với người, chung quy không tốt lắm?” Dương Tú Trúc do dự nói, “Đường tỷ, có thể như vậy hay không, đến lúc đó người để hai thị vệ đi theo giúp ta, sẽ không cần lo lắng rồi.”

Nói đi nói lại, đơn giản chính là vẫn muốn ra ngoài. Dương Nghi thật sự không biết nên nói đầu óc nàng ta không tốt, vẫn là nói nàng ta quá mức vội vàng?

Tôn Thiệu Thành này là cái mặt hàng gì, lui tới một đoạn thời gian, trong lòng Dương Tú Trúc còn chưa có số? Nhưng là người như vậy, nàng ta còn nguyên ý cùng hấn dấy đưa không rõ, Dương Nghi thật sự không thể nói rồi. Huống hồ, hôm nay Tôn Thiệu Thành vội vàng đẩy nàng ta cho ba tên lưu manh kia, bây giờ nàng ta đã quên hay sao?

Tôn Thiệu Thành này là thứ trưởng tử của đại ca Tôn Thành Ích, bởi vì mẹ đẻ hấn cùng Tôn phủ lão phu nhân có chút sâu xa, cho nên so với các thứ tử khác của Tôn phủ, không thể nghi ngờ là Tôn Thiệu Thành tốt hơn rất nhiều. Cũng chính bởi vì như thế, mới nuôi thành tính cách nhạy cảm và tự đại của hấn.

Phu nhân của Tôn Thành Ích, chính là Tôn Nhị phu nhân, người có quan hệ tốt với Dương Nghi và Lâm phu nhân, rất là chú ý đến hấn. Ngày đó bà cũng chỉ được người nhờ vả mới hướng Dương Nghi hỏi thăm tình huống hai người muội muội này của nàng, sau đó liền chưa từng hỏi thêm một câu.

Thật ra bà như vậy Dương Nghi còn nhẹ nhàng thở ra, nếu Tôn phu nhân cố ý muốn làm mối, nàng thật đúng là không biết cự tuyệt thế nào, chắc là Tôn phu nhân và nàng có bản khoản giông nhau.

“Thị vệ trong phủ cũng có số lượng, thật sự không có cách nào tách ra hai người cho người.” Đều đã như vậy còn không buông tha ra ngoài gặp gỡ huynh muội Tôn gia, nghĩ đến cũng là người đầu óc không rõ ràng.

Chê cười, nàng ta thỉnh cầu, nàng liền đáp ứng? Dương Tú Trúc hết một tới hai, hết hai tới ba lượt yêu cầu, thật sự coi nàng như Phật tổ, có cầu tất ứng à!

Nói xong, Dương Nghi không thể ý tới Dương Tú Trúc sau khi bị cự tuyệt không cam lòng cắn môi, hạ lệnh trực khách, “Không còn chuyện gì, người trở về nghỉ ngơi đi, nữ hài tử gia, nên văn tĩnh chút thì tốt hơn.”

Dương Tú Trúc nghe xong, miễn cưỡng hành lễ cáo lui, ra cửa liền xì mặt xuống.

Đợi nàng ta đi xa, Xuân Tuyết nhìn bóng lưng nàng ta khinh miệt xùy một tiếng, xoay người vào phòng, “Thực coi bản thân là tiểu thư chính thức của Đồng phủ chúng ta, bày cái mặt thối cho ai xem chứ. Du cô nương cũng không có cái giá lớn như nàng

ta!”

Lời của Xuân Tuyết, Dương Nghi tự nhiên cũng nghe thấy, cảm thấy hơi bực mình.

Bản thân giúp còn chưa đủ sao? Khi Dương Tú Trúc và muội muội của nàng vừa tới Khâm Châu, nàng đã bảo cửa hàng bạc Trường Thái đánh ôi người một bộ trăm cái vòng tay tinh xảo, sau đó lại đặt Cẩm Tú phường làm cho nàng ta ba bốn bộ quần áo. Tuy rằng nàng luôn không đồng ý dẫn nàng ta gia nhập vào vòng lẩn quẩn của nàng, nhưng nàng ta hành tẩu trong thành Khâm Châu, người khác có ý nghĩ dâm dục với nhan sắc của nàng ta, còn không phải xem trên phần Đồng gia làm chỗ dựa cho nàng ta?

Bây giờ cũng chỉ là cự tuyệt một thỉnh cầu của nàng ta, xoay người liền bày sắc mặt cho nàng xem, có thể thấy được cũng là một bạch nhãn lang nuôi không quen mắt.

Lúc này Nhị gia cũng đã trở lại, nghe xong chuyện Dương Tú Trúc muốn mượn hai thị vệ che chở nàng ta ra ngoài, cười lạnh một tiếng. “Người như vậy không ngã không tiến bộ, thị vệ là không có khả năng cho nàng ta, nếu nàng ta kiên quyết ra ngoài, nàng bảo người gác cổng cũng đừng ngăn cản. Nàng ta cũng 15, nên chịu trách nhiệm với mỗi lời nói hành động của bản thân, đừng chuyện gì cũng muốn để người khác chịu trách nhiệm thay nàng ta.” Hơn nữa, những thế lực muốn rục rịch kia, cũng nên mượn cớ đến sửa chữa rồi.

Nhị gia không có kiên nhẫn tiếp tục để ý đến chuyện này, thay áo dài sạch sẽ liền ôm nhi tử đi chơi.

Dương Nghi đi bố trí đồ ăn trở về, thấy Đại Bảo đang mặc một cái yếm ghé vào trên người Nhị gia chảy nước miếng, cái miệng nhỏ mềm mại vênh lên, trong tay nắm một cái ngọc bội, trong miệng kêu a a.

Nhìn thấy Dương Nghi, tiểu gia hỏa lấy lòng, giơ tay trái lên, trong miệng a a hai tiếng, muốn cầm ngọc bội trong tay đưa cho Dương Nghi. Nào biết lực đạo nhất thời không nắm chắc, lúc nhắc tay dùng rất nhiều sức lực, cả người ngã ra phía sau.

Cái này dọa Dương Nghi chết khiếp, vội bước tiến lên, mới phát hiện phía sau tiểu gia hỏa tất cả đều là chăn mềm mại.

“Tiểu tử con, làm nương sợ muốn chết.” Dương Nghi bất đắc dĩ chỉ chỉ trán bé.

Tiểu gia hỏa nhìn thấy gương mặt phóng đại của nương, còn tưởng rằng nàng đang chơi với bé, vỗ bàn tay nhỏ bé cười đến vô cùng vui vẻ.

“Nàng phản ứng cũng thật sự quá nhanh chút. Ta ở đây, làm sao có thể để nhi tử chúng ta bị thương? Đúng không, con trai?” Nói xong, Nhị gia tóm lấy con trai bảo bối hôn hai cái.

Nhị gia cầm thô ráp khiến cho Đại Bảo ngứa, hai tay của Đại Bảo túm lấy tai Nhị gia, cười khanh khách.

Đùa nhi tử một hồi, Nhị gia mới ngẩng đầu, nhìn nhi tử ở trước mặt bọn họ phô bày đôi chân, nhếch môi cười. “Cũng không biết tiểu tử này suốt ngày cười ngây ngô cái gì.”

Dương Nghi liếc trắng mắt, sẵn giọng: “Nào có ai nói nhi tử như vậy?”

Cách cơm chiều còn một đoạn thời gian, Dương Nghi lấy châm tuyến ra làm. Từ khi thành thân đến nay, áo lót của hai phu thê đều là nàng tự mình làm, áo dài bên ngoài mới có thể giao cho tú nương hoặc phòng thêu làm.

Lúc này Dương Nghi đang thêu cái yếm, bây giờ là khoảng thời gian đùa nhỏ đối với các vật gì to to cảm thấy hứng thú. Tiểu gia hỏa từ xa nhìn thấy nương bé cầm cái cuộn gì đó màu tím, còn tưởng rằng nàng lấy ra chơi đùa với bé, xoay người vươn bàn tay mập mập muốn với lấy. Còn chưa đợi bé hoàn thành động tác, toàn bộ thân mình đã bị lật trở về, chống vó nằm trong chăn mềm mại.

Tiểu gia hỏa có chút mờ mịt nhìn màn trên đỉnh đầu, không rõ sao bé lại trở về chỗ này rồi. Xoay đầu qua liền thấy nương bé vẫn còn ở chỗ kia chơi với cuộn tròn, vì thế tiểu gia hỏa lại hưng phấn rồi.

Nỗ lực nghiêng người, đang muốn duỗi tay thật dài, như vậy là có thể với tới rồi. Oa nhi này mới nửa tuổi, sẽ ngồi, nhưng còn chưa biết đi. Cha bé bắt nạt bé, lại lật bé bốn chân chống lên trời.

Sau khi như thế, tới tới lui lui vài lần, tiểu gia hỏa ủy khuất nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mất thấy nhi tử sẽ bị người cha vô lương tâm làm khóc, Dương Nghi vội hất bàn tay quấy phá của Nhị gia ra “Nhi tử còn nhỏ, chằng đừng bắt nạt con, chọc hấn khóc, lát nữa đừng nghĩ dễ chịu.”

“Ta đây là bắt nạt hấn à? Ta đây là đang rèn luyện tính cách cho hấn đấy.” Nhị gia lưu manh nói.

Dương Nghi liếc trắng mắt. Lúc này tiểu gia hỏa không có cha cố ý giở trò xấu, vẻ mặt bức bối cuối cùng cũng với được cuộn tròn đó, tay nhỏ bé dùng sức kéo, cái yếm màu tím đã bị bé lấy tới tay, tiểu gia hỏa ôm nó hướng Dương Nghi kêu a a, nước miếng đều chảy xuống.

Dương Nghi sờ sờ đầu hấn coi như thưởng cho, “Đại Bảo của nương giỏi quá!”

Tiểu gia hỏa cười đến càng thêm vui vẻ.

Nhị gia gối hai tay, mỉm cười nhìn hai mẫu tử bọn họ.

Đột nhiên, ngoài cửa có tiểu nha hoàn bẩm báo, “Lão gia, phu nhân, Thanh tổng quản phái người báo lại, nói Đại cữu tử đến đây, đang ở bên ngoài.”

65. Chương 65

Editor: Linh.

Ngày tiếp theo sau khi Dương Uy đến Khâm Châu liền nói mục đích đến lần này cho Dương Nghi.

“Muội muội, người cũng đừng trách cha mẹ, bọn họ chỉ không rõ, hơn nữa không có người nói cho bọn họ biết then chốt trong đó, nhất thời náo nhiệt đồng ý loại chuyện này. Bây giờ bọn họ biết ôi phiền toái cho người, đang rất hối hận.”

Dương Nghi còn có thể nói gì? Có điều may mắn Đại ca là người hiểu chuyện, về sau nhà mẹ đẻ từ Đại ca chống, hẳn là sẽ không sinh ra nhiều loạn gì.

Tiếp theo Dương Nghi lại hỏi hần tình hình hơn một năm qua, biết được hần đã được thăng là Nhị chương quỹ cửa hàng, thay hần vui mừng một phen.

Tiếp theo, Dương Nghi liền cân nhắc, Đại ca luôn giúp đỡ người ta như vậy cũng không tốt. Chờ đến khi ruộng hương liệu của bọn họ được thu hoạch, có lẽ có thể mở cho Đại ca một cửa hàng, lấy bán hương liệu làm chủ, nàng đâu, cũng tốt giúp đỡ nhà mẹ đẻ một phen. Cho hần một chi phí giới hạn, thế nào cũng tốt hơn trực tiếp cho bạc giúp nhà mẹ đẻ.

Hằng năm một lần tết không tính, nếu thường xuyên giúp đỡ nhà mẹ đẻ, nàng cũng không có mặt mũi gặp nhà chồng. Dù sao những thứ này đều là Nhị gia dùng mạng đổi lấy, dự định lưu lại cho đời sau của bọn họ, nàng tuy là thê tử của hần, nhưng cũng không được cái gì cũng hướng về nhà mẹ đẻ.

Có điều chuyện để Đại ca nàng mở cửa hàng bán hương liệu bây giờ vẫn chưa nên lộ ra, còn phải nhìn kĩ rồi mới nói.

Hai huynh muội lại hàn huyên một hồi, liền đều tự về phòng.

Sau khi Dương Uy biết đường muội dẫn phiền toái đến uội muội nhà mình, vốn muốn ở lại nhiều hơn mấy ngày, lập tức liền sửa lại chủ ý, tính toán nghỉ hơi hai ngày liền hồi trình.

Lúc ăn cơm, Dương Nghi liền nói quyết định này ra.

Dương Tú Trúc tự nhiên là tràn đầy không muốn, nhưng Dương Uy nói cha mẹ nàng ta nhớ nàng ta, hơn nữa trước khi hần đến Khâm Châu cha nàng ta còn bị bệnh, làm nữ nhi dù sao cũng không tốt tiếp tục ở bên ngoài chơi. Tuy rằng biết lời hần nói có hơi nước, trước khi đến Khâm Châu, nương nàng ta nói với nàng ta, để nàng ta trèo lên người nhà giàu quan trọng hơn, không cần nhớ nhà. “Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ không giữ người, đường muội vẫn nên sớm chút về nhà đi thôi, cũng để Đại bá và Đại bá mẫu an tâm.” Trong giọng của Dương Nghi không phải không có tiếc nuối.

Lời nói của Dương Nghi hoàn toàn làm nàng ta hồng mắt, nàng ta làm nữ nhi, dù sao cũng không thể nói ra lời bất hiếu cha mẹ không quan trọng.

“Vậy Du muội muội cũng cùng ta trở về sao? Cúng đúng, chúng ta rời đi rất lâu, cha mẹ đều nhớ ta, Nhị thẩm nhất định sẽ cũng sẽ nhớ đường muội.” Nàng ta đã không thể ở lại, bọn họ sao không biết xấu hổ mà giữ một mình Dương Nghi ở lại?

“Lần này Nhị nha không cùng nhóm người trở về, ta có chút chuyện giao cho nàng làm.” Dương Nghi hoàn toàn không để ý tới Dương Tú Trúc ngày càng đen mặt.

Dương Tú Trúc thật sự rất muốn truy hỏi muốn giao cho Dương Du làm cái gì, nhưng nàng ta cũng biết đây chỉ là một cái cớ. Cho dù nàng ta hỏi, đáp án nhận được cũng chỉ dùng để qua loa có lệ nàng ta mà thôi.

Vì thế, Dương Du được giữ lại.

Dương Tú Trúc đổi chuyện này hận vô cùng, trở lại trong phòng, nàng ta tức giận nghĩ, mấy đứa con nhà Nhị thúc thật quá bất công. Dương Du là muội muội ruột của bọn họ, nàng ta cũng vậy mà, tuy rằng chỉ là đường muội. Bọn họ cho Dương Du ăn thịt, vì sao lại không chịu chia cho nàng ta một miếng canh đây? Đây đối với bọn họ mà nói, vốn chỉ là cái nhấc tay, vì sao nhất định không chịu giúp nàng ta?

Dương Tú Trúc càng nghĩ càng không cam lòng, suy nghĩ một hồi lâu, nàng ta cắn môi hạ quyết tâm, mang giấy bút ra, hạ bút thành văn. Một lát sau, nàng ta nhìn nét chữ tinh tế trên giấy, vừa lòng gật đầu. Chữ viết, là điều mà nàng ta tự hào nhất, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với chữ biết xiêu xiêu vẹo vẹo

của Dương Du. Đáng tiếc nàng ta không được đầu thai đến nhà Nhị thúc, bằng không, có tỷ tỷ tốt lót đường, nàng ta cũng không cần đi gian khổ như vậy.

Thà làm thiếp nhà giàu, không làm thê nhà nghèo, đây là tâm nguyện từ nhỏ của nàng ta.

Tôn Thiếu Thành từng tiết lộ với nàng ta, hẳn sẽ không cưới nàng ta làm thê, có điều có thể cho nàng ta danh phận thiếp.

Nàng ta từng bởi vậy mà chất vấn Tôn Thiếu Thành, chẳng lẽ nàng ta không làm được thê tử của hắn sao?

Lúc đó Tôn Thiếu Thành chỉ giễu cợt nhìn nàng ta một cái, người cho rằng người cũng có thể giống đường tỷ người, gả cho người như Đồng nhị gia làm chính thê?

Lúc đó nàng ta còn không chịu phục, vì sao nàng ta làm không được? Nàng ta kém đường tỷ chỗ nào? Đường tỷ nàng ta cũng chỉ gặp may mắn mà thôi.

Là may mắn thôi.

Lúc đó hai người tan rã trong không vui, có điều Tôn Thiếu Thành lại nói, lời nói của hắn vĩnh viễn không mất hiệu lực.

Mặc dù nàng ta rất không vừa lòng với cái này, nhưng trước mắt dường như cũng không có biện pháp tốt hơn để thoát khỏi cục diện này.

Lựa chọn Tôn Thiếu Thành, cũng là quyết định sau khi nàng ta nghĩ tường tận. Tôn Thiếu Thành là một trong những người nàng ta nhận thức ở Khâm Châu, gia thế tướng mạo, các phương diện khác đều đương tối tốt. Quan trọng nhất là, đối nàng ta dụng tâm, hơn nữa cũng là người nàng ta quen thuộc nhất. Những người khác, nắm chắc của nàng ta nhỏ hơn chút. Đáng tiếc, thời gian của nàng ta quá ít. Bằng không, nàng ta có thể tỉ mỉ chọn lấy một người tốt nhất.

Có điều, nàng ta tin tưởng, một ngày nào đó, nàng ta sẽ chứng minh, Dương Nghi không giúp nàng lại giúp Dương Du ngu ngốc kia là một quyết định sai lầm thế nào.

“Tiểu Thanh, giúp ta làm một chuyện, tất cả chỗ bạc đó đều là của ngươi. Ta biết ngươi có một ca ca làm việc ở bên ngoài, chuyện này đối với ngươi mà nói rất đơn giản.” Tiểu Thanh là tiểu nha đầu sau khi Dương Tú Trúc tiến vào Đồng gia, Dương Nghi phái đến chăm sóc nàng ta. Vừa rồi Dương Tú Trúc đã được báo cho biết, hai ngày

này nàng ta tốt nhất đừng ra ngoài. Cho nên nàng ta chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người Tiểu Thanh.

Trên bàn bạc vụn không nhiều lắm, mới một lượng bạc.

Lúc này Tiểu Thanh nhìn bạc vụn trên bàn, âm thầm cong miệng, giả vờ thành bộ dáng rất tham tài nhét hết toàn bộ bạc vụn vào trong ngực, sau đó vẻ mặt lấy lòng cười nói: “Tú cô nương có cái gì phân phó, nô tì nhất định làm theo.”

Tiểu Thanh thức thời làm Dương Tú Trúc hài lòng, lập tức liền phân phó. Dương Nghi nhìn bạc vụn và thư trên mặt bàn, bấy đắc dĩ lắc đầu, xem ra đường muội này của nàng còn chưa hết hi vọng.

“Tú cô nương bảo người đưa đến tay Tôn thiếu gia?”

“Vâng.” Tiểu Thanh cúi đầu nói.

Dương Nghi cúi đầu trầm tư một lát, sau đó nói, “Vậy liền chiếu theo phân phó của nàng ta mà làm, còn có, bạc này đã thưởng cho ngươi, ngươi liền cầm đi.” Thôi, nàng ta đã muốn nhảy vào hồ lửa, nàng cũng lười ngăn cản. Nàng ngăn cản, đường muội này cũng sẽ không cảm kích nàng, có khi còn oán trách nàng cản trở phú quý của nàng ta đấy.

Dương Nghi đã sớm bắt mắt đối cách làm phía trước của nàng ta, nhưng xem trên phần tình thân, cũng chỉ giáo huấn một chút, cũng không dùng loại thủ đoạn không sạch sẽ tính kế nàng ta. Nhưng không chủ động tính kế, không có nghĩa là có cơ hội cũng sẽ không thuận tay đẩy một cái.

Bây giờ nàng ta cố ý muốn nhảy vào trong hồ lửa, nàng cũng chỉ không ngăn cản mà thôi. Sau này cho dù nàng ta bị ăn khổ, cũng là nàng ta tự mình lựa chọn, không oán được người khác.

Chuyện xảy ra theo đó quả nhiên không ngoài dự đoán Dương Nghi dự liệu.

Ngày tiếp theo, Tôn Thiệu Thành liền phái người đến Đông gia làm mai. Có điều, sau khi người nọ nói rõ ý đồ đến, bị Tống mẹ đuổi ra khỏi cửa, “Cút cho ta, muốn nạp thiếp thì đến nhà mẹ đẻ của chính chủ, còn dám đến Đông gia chúng ta nói mấy lời không đứng đắn, cần thân chân chó của người!”

Vốn là vậy, Dương Tú Trúc lại không phải người Đông gia, Tôn Thiệu Thành lại sai bà mối đến cửa Đông gia nói chuyện nạp thiếp là có ý gì? Muốn mất mặt đúng không?

Dương Nghi đối với Tôn Thiệu Thành làm việc bừa bãi cũng cảm tức không thôi, bản lĩnh khiến người khác tức giận của hai người này đều là nhất đẳng, thật sự là tuyệt phối.

Dương Uy đi vào hai ngày sau, Dương Tú Trúc cũng đi cùng.

Trước khi lên xe, Dương Tú Trúc ý vị sâu xa nói, “Đường tử, cảm ơn ngươi và Đường tử phu đã khoản đãi trong thời gian này, Tú Trúc khắc trong tâm khảm, ngày sau có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.”

Dương Nghi bình tĩnh nhìn nàng ta, “Ngươi có phần tâm này nhớ cho kĩ đặc ý cái gì? Từ khi ngươi lựa chọn dán lên Tôn Thiệu Thành ngươi đã thua hơn phân nửa.” Dương Tú Trúc đi rồi, sau này chuyện của nàng ta và Tôn Thiệu Thành nàng cũng lười quan tâm tới.

Nhóm binh được phái ra ngoài cũng đã trở về, Nhị gia cũng tuyển chọn được danh sách. Dương Nghi cầm danh sách, bắt đầu tha Dương Du chọn người thích hợp.

Đầu tuần tháng chín, một tờ danh sách mười lăm người chỉ còn lại hai người cuối cùng. Dương Du xem hai người, trong thời gian ngắn, thiên nhân giao chiến, khó có thể lựa chọn.

Phương Thiệu Cường nội liễm ổn trọng, bối cảnh gia đình đơn giản, tương đối thích hợp Dương Du.

Còn Vương Cường ôn hòa giàu tình cảm, bề ngoài tuấn dật, rất có hảo cảm với Dương Du, gia cảnh cũng tốt.

Ấn theo suy nghĩ của Dương Nghi, chọn Phương Thiệu Cường sẽ tốt hơn chút, ít nhất Phương Thiệu Cường ổn trọng, suy nghĩ chu đáo, cho dù Dương Du vẫn luôn đơn thuần như vậy, có hấn che chở, cũng không có vấn đề gì.

Vương Cường, suy nghĩ có đôi khi có mức lý tưởng, hơn nữa rất nghe lời cha mẹ, nếu chọn Vương Cường sẽ vất vả hơn rất nhiều, về sau phải học gì đó sợ là không ít. Hơn nữa khi Vương Cường bị kẹp giữa cha mẹ và Dương Du, Dương Du thường sẽ là người bị buông tha, cũng là người cần nhường nhịn. Không cùng cha mẹ hấn đứng ở mặt đối lập, chỉ sợ Dương Du phải ăn đủ đau khổ và ủy khuất, mới có thể đạt được trình độ đó.

Có điều, tất cả chuyện này cũng phải tự Dương Du làm quyết định, không có ai có thể thay nàng làm chuyện này.

Ở trong mắt Dương Nghi, mặc kệ nàng giúp Dương Du chọn ai, về sau nàng sẽ đều hối hận, người đời có ít chuyện không hối hận. Chỉ có thể chính nàng chọn, cho dù sau này có hối hận, cũng có thể cam tâm tình nguyện, sau đó mới có thể biết nỗ lực đi thay đổi, mà không phải chỉ biết oán người khác. Mà Dương Nghi, sẽ chỉ ở một bên, phân tích ra ưu khuyết điểm của cả hai giúp nàng làm ra lựa chọn.

Cuối cùng, trải qua một phen giãy dụa, Dương Du chọn Phương Thiệu Cường. Thật ra Dương Nghi biết, muội muội này của nàng càng thích Vương Cường hơn một chút.

Có điều, nếu nàng đã đưa ra lựa chọn, Dương Nghi liền sẽ kkkhoong lại nói gì, cơ được tất có mất, đây là một quá trình tất nhiên.

66. Chương 66

Editor: Linh

Dương Du đi rồi, trở về trước ngày đại hôn của Dương Uy một tháng.

Dương Nghi chuẩn bị lễ vật cho Dương Uy cũng bảo nàng cùng mang về.

Dương Du cuối cùng chọn Phương Thiếu Cương, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của Dương Nghi. Nàng cho rằng Dương Du sẽ chọn Vương Cường, bởi vì nhiều người cho dù hiểu được đạo lý rõ ràng, lại thường nghe làm theo dục vọng trong lòng.

Dương Du có thể chiến thắng dục vọng trong lòng, lựa chọn theo lý trí làm Dương Nghi đánh giá ột hồi.

Dương Du đi rồi, Đồng gia bắt đầu tiến vào thời kì thu hoạch. Không nói mắng lớn thóc và hương liệu, cái khác như lạc và đậu tương cũng đều trưởng thành, Đồng gia tiến vào thời kì bận rộn.

Sắn Đồng gia trồng cũng đã được thu hoạch, hai xe to càn sắn cũng chỉ đủ trồng ba mẫu đất, có điều bởi vì biết Đồng gia (ông chủ) rất coi trọng sắn này nên các nô lệ cũng rất dụng tâm chăm sóc.

Dương Nghi thấy sắn đã được thu hoạch, liền bảo người đến Đồng gia thôn, (Thôn trang xây dựng cho nô lệ ở chương trc đã nói.) sai người đào bốn khóm. Bởi vì được chăm sóc tốt, thân củ rất dài rộng, chỉ có bốn khóm đã nặng hơn một trăm cân.

“Thứ này có thể ăn sao?” Một tên nô lệ nhịn không được hỏi.

“Chắc là có thể, không thể ăn phu nhân bảo trồng làm gì?”

“Thứ này ăn sống có độc, có điều phơi khô hoặc ngâm nước liền không có chuyện gì.

Dương Nghi nói xong phân phó hạ nhân chọn một ít thân củ tươi mới chuẩn bị cầm về Đồng gia. Bóc vỏ, sau đó cắt thành miếng bảo vào trong nồi nấu, sau đó lại đặt vào thùng gỗ ngâm mấy ngày, mỗi ngày đổi nước hai lần, ba ngày sau có thể ăn.

Thừa lại Dương Nghi dạy bọn họ cách ăn, để bọn họ cũng ném thử một chút.

Ba ngày sau phòng bếp chiếu theo biện pháp Dương Nghi nói lấy sắn này ra xào, khi xào cho thêm chút cọng tỏi non vào. Xào xong rồi nhưng mọi người trong phòng bếp lại lo lắng, nghe nói thứ này có độc, thật sự có thể ăn sao?

Dương Nghi buồn cười xem mọi người ta nhìn người người nhìn ta, “Đồng Mai, đơm một bát qua đây.”

Mọi người cả kinh, loạn xa kêu ra tiếng: “Phu nhân —”

Nếu phu nhân xảy ra chuyện, bọn họ cũng đừng muốn sống.

Đột nhiên có mấy người bước ra, tay vội vàng lấy một miếng sắn từ trong nồi ra nhét vào miệng.

Dương Nghi buồn cười nhìn bọn họ, sau khi bọn họ ăn xong, vẻ mặt không yên, một hồi lâu sau bọn họ không cảm thấy có gì khác thường.

“Không sao chứ?”

“Chắc vậy? Người đau bụng sao?”

“Không đau!” “Đau...”

Mọi người cả kinh, người nọ nói tiếp: “Thực ra ta chỉ là muốn đi nhà xí —” mọi người cười mắng, cút: “Cút...”

Qua nửa ngày, nhưng người ăn sắn đều không sao, mọi người cuối cùng cũng có chút yên tâm.

Ngày kế, Dương Nghi lại bảo người xào một ít, lúc này mọi người có thể thoải mái mở rộng bụng ăn.

“Sắn này hương vị không tệ. Thơm thơm bù bù, ăn ngon.” Xuân Tuyết ăn vẻ mặt thỏa mãn.

“Đó là đương nhiên, người cũng không nhìn xem phòng bếp cho bao nhiêu mỡ heo vào xào.” Đông Mai đang dọn dẹp ở thiên sảnh, dọn dẹp hết tất cả những cái gì bẩn đi. Bây giờ Đại Bảo biết đi, còn đi rất nhanh, hơi không để ý chút liền không đuổi kịp bé. Hơn nữa tầm này bé đang thời kì mọc răng, cơ bản là thấy cái gì đều nhét vào trong miệng.

“Xuân Tuyết, như vậy người liền vui vẻ rồi à? Sắn này còn có cách ăn khác đấy.”

“Còn có cách nào?” Mắt Xuân Tuyết sáng lên.

Tiếp theo, Dương Nghi lại nói ra mấy cách ăn sắn khác. Thứ nhất là trực tiếp phơi khô, nghiền thành bột, làm thành bánh bột sắn ăn, mặn ngọt đều được. Một cách khác là bỏ sắn vào bao bố, sau đó ném vào trong sông ngâm một tháng, sau đó tất cả sắn đều trở nên mềm, đến lúc đó trực tiếp lột vỏ xào, vừa thêm lại vừa mềm, so với cách ăn bây giờ của bọn họ còn ngon hơn rất nhiều; hoặc là lấy sắn đã ngâm trong nước phơi khô, nghiền thành bột để làm bánh bột sắn, bột sắn như vậy làm thành bánh bột sắn rất dính, còn mềm dẻo, mặc kệ ăn ngọt hay mặn đều là một loại biện pháp tốt. Hơn nữa hương vị còn không kém bánh bột gạo.

Nghe Dương Nghi nói, nước miếng của Xuân Tuyết đều sắp chảy ra, nàng vội vàng gấp một miếng sắn cho vào miệng, ăn xong liền giương mắt nhìn Dương Nghi, “Chúng ta mau đào mấy mẫu sắn này lên đi? Như vậy tiếp qua một tháng, chúng ta còn có bánh bột sắn ăn.”

“Người chỉ biết ăn!”

Dương Nghi xem bộ dáng hai người đầu võ mồm, lắc lắc đầu. Sắn này nhất định sẽ đào lên, có điều nên làm thế nào, đêm nay còn phải cùng vị kia nhà nàng thương lượng một chút mới được.

... ..

“Đây là cái gì?” Nhìn món ăn mới xuất hiện ở trên bàn ăn, Nhị gia khó được tò mò hỏi.

“Đây là sắn, hai ngày trước ta bảo người đào một chút, chàng ném thử.” Dương Nghi cười nói.

“Chính là cái mà nàng sai người cầm từ bên Nghiêm Châu về?” Nhị gia cảm thấy hứng thú hỏi, sau đó ăn thử một chút, gật gật đầu, tán thưởng nói, “Không tệ.”

Tiếp theo, Dương Nghi lại nói chuyện mà hôm nay nàng nói với Xuân Tuyết ra, “... .. Chờ thêm hai ngày chúng ta lại đào hết toàn bộ sắn còn lại lên, phỏng chừng ít nhất có 8000 cân, đến lúc đó chúng ta giữ một nửa phơi khô, một nửa —”

Nhị gia vốn đang mỉm cười nghe thê tử ríu rít, có điều, ‘Đợi chút, nàng nói, ba mẫu đất này có thể thu hoạch được bảy tám nghìn cân sắn?’ Nhị gia cả kinh đứng lên, hần thân là lính, không có ai càng hiểu tầm quan trọng của lương thực hơn hần.

Cả nước khắp nơi hằng năm đều có tai họa, thuế má có thể thu được cũng không nhiều, rất nhiều địa phương đều khát nợ thuế của triều đình. Bởi vậy, binh doanh bên Khâm Châu này từ khi tự tổ kiến (tổ chức và thành lập) đến nay, lương thảo triều đình thật sự rất eo hẹp. Bởi vì lương thảo triều đình đều ưu tiên cung ứng cho hai binh doanh ở Vân Châu và Tăng Châu.

Mặc dù binh doanh Khâm Châu cũng có ruộng đất của mình, nhưng ruộng đất sản xuất ra không đuổi kịp tốc độ tăng trưởng đầu người trong binh doanh. Hiện nay binh doanh Khâm Châu có hơn 18 vạn binh lính, khuếch đại không chỉ một lần so với năm trước. Tùy theo mà đến chính là khẩu phần lương thực của binh sĩ. Gần đây hần vẫn luôn đau đầu về vấn đề này, bây giờ nghe thê tử nói ba mẫu đất có thể sản xuất ra nhiều sắn như vậy, sao hần có thể không kích động vạn phần? Nếu đây là thật sự, vậy vấn đề lương thực liền dễ dàng được giải quyết rồi.

Dương Nghi nhìn bộ dáng luống cuống của Nhị gia luôn trầm ổn, nghịch ngợm nở nụ cười, quyết định lại cho hần thêm chút lửa, “Sợ không chỉ có vậy đâu, hai ngày nữa toàn bộ đều được đào lên chàng sẽ biết.”

“Bảo nhi tốt của ta, nếu đây là thật sự, nàng giúp vi phu đại ân rồi.” Nhị gia kích động ôm nàng qua hung hăng hôn một cái.

Nha hoàn bên cạnh vội vàng cúi đầu, che lại ý cười đi ra ngoài cửa, còn tri kỷ đóng cửa lại.

Dương Nghi vươn tay đẩy hẳn, kiều mị liếc xéo hẳn một cái, “Chàng không thể nói chuyện bình thường à?”

Thấy chuyện vẫn luôn treo ở trong lòng có thể giải quyết, tâm tình Nhị gia rất tốt, lập tức cầm lấy bàn tay non mềm của thê tử niết một phen, “Ta đây không phải đang nói chuyện bình thường sao? Đúng rồi, Đại Bảo đâu? Ngủ? Tiểu tử này khó được lúc ngoan như vậy.”

“Đại Bảo còn ở chỗ nương.” Lão thái thái đã ngây người ở Khâm Châu hơn một năm, Đồng Uẩn Nhiên đã viết thư thúc giục nhiều lần, lại ở lại không thể nào nói nổi. Năm nay bất luận như thế nào bọn nàng cũng phải trở về mừng năm mới, bằng không tin đồn có thể nhấn chìm Đồng Uẩn Nhiên.

Trong lòng Lão thái thái biết, đi lần này cũng không biết còn cơ hội gặp lại không, cho nên bà nắm chặt thời gian cùng cháu trai ở chung.

Đối với chuyện này phu thê Dương Nghi cũng không biết làm sao, bây giờ cũng chỉ có thể rút ra chút thời gian bồi lão thái thái.

... ..

Biết được hai ngày nay Dương Nghi sẽ sai người đào ba mẫu sắn, Nhị gia thấy binh doanh không có chuyện gì, cũng không đi làm việc mà chạy đến ruộng xem.

Thấy Đông gia, những tá điền nô lệ đó càng thêm ra sức làm việc. Nhị gia nhìn sắn được đào lên, cầm lên tay ước lượng, lại nhìn một mảnh này, dự đoán có thể được bao nhiêu cân.

Đến lúc ăn cơm trưa, Nhị gia biết những người này vất vả, sai người hầm một nồi thịt ba chỉ mang đến. Các hán tử kia đều nói Đông gia tốt, biết đau lòng bọn họ, người người ăn cảm thấy mỹ mãn, buổi chiều càng thêm ra sức làm việc. Vốn dự định bốn ngày là có thể đào xong, ba ngày liền đã xong rồi. Hơn nữa ngành sắn cũng được phụ nữ thu thập xong, những thứ đó đều để năm sau trồng, Nhị gia rất coi trọng. Thấy thu thập xong liền chuẩn bị an bày người tối nay đưa sắn xuống núi đặt trong thôn trang.

Đợi đến khi toàn bộ sắn đều được đào ra, thực khiến người ta kinh ngạc. Bọn họ không nghĩ tới 3 mẫu đất lại đào ra được nhiều sắn như vậy, sản phẩm chất cao thành núi. Ước tính thậm chí có hơn hai nghìn cân. Việc này kinh động toàn bộ dân chúng xung quanh, ngay cả Lâm đại nhân cũng dẫn người tới.

Thật ra người chung quanh đều biết Đông gia trồng nhiều này nọ hiếm lạ, đều rất tò mò, bây giờ đều chạy tới vây xem.

Phải biết rằng, Khâm Châu bọn họ đất trồng lương thực tốt nhất của bọn họ cũng chỉ thu được hơn 400 cân. Nếu sắn này thật sự có thể ăn, vậy giải quyết được bao nhiêu vấn đề lương thực a. Lần đầu trồng trên đất hoang sản lượng đã cao như vậy, nếu trồng trên đất quen, sản lượng càng có thể cao hơn nhiều.

Có điều trong mắt Dương Nghi, sản lượng này coi như bình thường. Kiếp trước nàng nghe nói qua, có một số người trồng sắn loại tốt, một mẫu có thể thu hoạch được hơn 2000 cân đấy. Nhưng đối với người Khâm Châu bên này là kinh hãi cỡ nào.

“Đại huynh đệ, thứ này thật có thể ăn?” Có người tò mò hỏi.

“Dương nhiên có thể ăn, hôm qua chúng ta đã ăn rồi.” Người Đông gia lớn tiếng trả lời.

“Thanh tổng quản, cho hai căn để chúng ta trở về ném thử một chút.”

Thanh thúc cười nhưng không nói, lúc này, ông bảo người nâng một nồi to lên, trên nồi đang tỏa ra hương thơm, mở ra vừa thấy, chính là sắn này.

Thanh thúc cười nói, “Sắn này đều đã được xử lý, hôm nay để mọi người ném thử chút.”

Đáng tiếc không có người động, người Đông gia khinh thường liếc mắt nhìn những người sợ chết này một cái, muốn ăn, lại sợ chết! Sau đó tự mình cầm bát, múc đầy một chén bắt đầu ăn.

Thấy người Đông gia đều ăn, những người khác cũng nhịn không được, ào ào cầm bát tự xúc ăn. Đáng tiếc còn chưa ăn đã nghiện đã không còn. Những người đó còn chưa hết thèm lau miệng, thấy trong nồi trống không, trong mắt không phải không có tiếc nuối.

Thật ra cũng không thấy sắn này ngon. Có điều miễn phí gì đó, ăn luôn thèm hơn.

“Thanh tổng quản, còn nữa không?” Có người ngượng ngùng hỏi.

“Sân phơi còn nhiều như vậy, lại lấy một chút đi làm một nôi, Đồng gia sẽ không keo kiệt như vậy chứ?” Một tên lưu manh ồn ào nói.

“Người muốn chết thì đi ăn tươi mới đi!” Một hán tử Đồng gia thôn lạnh lùng nói, chưa thấy qua ăn miễn phí lại còn đương nhiên như vậy.

“Nghe nói thứ này khi mới đào ra không thể ăn, có độc đấy.”

“Xem phản ứng này của bọn họ, hơn phân nửa là sự thật.” Người ngoài xì xào bàn tán.

“Không phải là Đồng gia sợ có người trộm sản nên thả ra lời đồn đấy chứ?”

Có người không tin.

“Trần nhị, người không tin, có thể đi thử xem.” Mọi người cười nhạo.

Con người Trần nhị xoay một vòng, “Các người muốn để lão tử lấy thân thử độc, lão tử mới không ngu đâu.”

Trong tiểu trang Đồng gia, Nhị gia đang ở cùng Lâm đại nhân.

“Sân này thật không tệ –” Lâm Đại nhân khen.

Đồng Nhị gia gật đầu, “Quả thật, nếu Khâm Châu chúng ta tương lai một nửa đất đều trồng cái này, như vậy năm sau chúng ta sẽ không cần vì lương thực phát sầu. Có điều có một vấn đề là, thân sản ba mẫu đất này trồng ra cũng chỉ có thể trồng hai ba mươi mẫu. Muốn trồng nhiều hơn một chút, đành phải đợi qua một hai năm nữa.”

Lâm đại nhân cũng hiểu rõ, chuyện này không thể vội nhất thời. Nếu sang năm trồng tốt, ra thành quả, báo lên triều đình, giải quyết được vấn đề lương thực của bộ phận khu vực, cũng coi như một cái công lớn. Đáng tiếc, thứ này chỉ có thể trồng ở phía Nam.

“Đồng gia các người có thể lấy ra bao nhiêu ngạnh sản làm giống?”

“Bảy phần, Đồng gia chúng ta giữ lại ba phần.” Số này cũng là tối qua hấn và nương tử đã thương lượng tốt, giữ lại một nửa sẽ bị người liếc mắt. Toàn bộ Khâm Châu chia ra ngạnh sản cũng không nhiều lắm, nếu Đồng gia bọn họ chiếm một nửa, liền thật đáng chú ý. Tuy rằng thứ này là Đồng gia bọn họ lấy ra, nhưng tâm tư con người chính là khó hiểu như vậy. Đã quyết định lấy ra thì hào phóng một chút, đừng để Đồng gia làm việc lại không chiếm được cảm kích và công lao nên có.

Lâm đại nhân hài lòng gật đầu, “Yên tâm đi, Đồng gia các người có công đối Khâm Châu, ta nhớ kỹ.” Đối với Đồng gia thức thời, Lâm đại nhân vẫn luôn rất hài lòng, trong lòng quyết định, lúc báo lên triều đình nhất định phải vì Đồng gia xin công lớn.

Hấn tính toán, ngạnh sản chia ra, một nửa trồng ở đất binh doanh, một nửa chia ột số người. Năm sau, lại phát ra toàn bộ Khâm Châu.

67. Chương 67

Editor: Linh

Nguyên Hòa mùa đông năm 21, trải qua hai ba năm phát triển, hiện thời Khâm Châu ước chừng có sáu mươi vạn người, ước chừng khai khẩn ra bốn mươi vạn mẫu đất. Trong đó có hai mươi hai vạn mẫu ruộng cạn cùng ruộng dốc, những ruộng cạn và ruộng dốc này thích hợp gieo trồng sản, hàng năm sản lượng sản ước chừng hai vạn cân, hơn nữa còn có xu hướng tăng trưởng.

Hai ba năm này, Khâm Châu phát triển người có mắt đều thấy. Nó sớm không phải là thành nhỏ nghèo khó trước đây, bây giờ nó lộ ra sinh mạng mạnh mẽ. Nhất là nó có hai đặc sản trụ cột – sản và các loại hương liệu.

Bột sản này chất lượng tốt, không thua kém bột mì, hơn nữa giá còn rẻ hơn bột mì. Không ít thương nhân ở các nơi đều tranh nhau đến, còn có một điều chính là, bởi vì Khâm Châu là nơi quân đội đóng quân, bọn họ đã một hai lần tẩy trừ thổ phỉ xung quanh. Bởi vì trong này buôn bán có bảo đảm, cho nên có thể nói Khâm Châu là nơi giao dịch mà các thương nhân cực thích đến.

Hơn nữa, Khâm Châu còn là một thành thị có tính bao dung rất mạnh. Nó cũng không giống những thành thị khác bài xích khắt cái và kẻ lang thang. Ở trong này, chỉ cần người nguyện ý trả giá lao động, như vậy còn có cơm ăn chỗ ở.

Đây cũng là biện pháp Lâm đại nhân dẫn dắt một đám thủ hạ nghĩ ra, dù sao theo Khâm Châu phát triển, kẻ lang thang và khắt cái đến đây sẽ ngày một nhiều, toàn bộ đều đuổi ra ngoài cũng không phải chuyện hay.

Trong binh doanh đồn điền lớn như vậy, luôn cần người đến làm việc, chỉ dựa vào binh lính là không làm được, binh doanh sẽ định kỳ đúng giờ sắp xếp một số binh lính xuống đất lao động, nhưng lại không phải lực lượng gieo trồng chính. Bọn họ tập trung những người lang thang và khắt cái lại, cho bọn họ cơm ăn, cho bọn họ quần áo mặc, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ. Nhưng là, bọn họ phải đến đồn điền làm việc! Đương nhiên, sẽ không bắt bọn họ làm việc đến muộn, không có lúc nghỉ ngơi. Sẽ phân chia tốt nhiệm vụ, hoàn thành là có thể nghỉ ngơi. Kể từ đó, không chỉ giải quyết được vấn đề kẻ lang thang và khắt cái, cũng giải quyết được vấn đề đồn điền.

Thật ra vào năm thứ hai sau khi sản được trồng phổ biến, Lâm Hoán Chi thật sự cảm nhận được sản sản lượng cao và gieo trồng dễ dàng.

Năm đó sau khi thu hoạch sản xong, hắn liền viết một cuốn sổ con nói rõ tình huống gieo trồng sản ở Khâm Châu bọn họ rồi gửi về Kinh. Trong sổ con hắn nói, năm nay Khâm Châu đã sản xuất đủ lương thực ình, thậm chí còn có thể bán ra ngoài một phần sản đã qua chế biến. Khi tin tức truyền ra, cả nước ồ lên. Trừ bỏ đất lành vùng Giang Nam, thật đúng là chưa có một tỉnh thành nào dám nói bản thân đủ lương thực, càng đừng nói Khâm Châu là một thành nhỏ mới thành lập.

Không lâu sau khi Đường kim nhận được sổ con của hắn, liền triệu hắn về Kinh. Trước khi đi, hắn còn mang theo mấy chục cân sản tươi mới, cùng các loại sản đã qua xử lí.

Một tháng sau, thánh chỉ truyền đến, cá nhân Đồng Khoát Nhiên có công với Khâm Châu, có công với xã tắc dân chúng, quan thăng một bậc, đặc phong làm Chính tứ phẩm Đô Tư. Còn các quan viên lớn nhỏ trong thành đều được phong thưởng! Trong đó được khâm thưởng nặng nhất là ba người Lâm Hoán, Bùi Kính, Đồng Khoát Nhiên.

Lâm Hoán cũng được thăng một cấp quan, từ Tứ phẩm Tuyên phủ sứ thăng lên thành Tam phẩm chỉ huy Đồng Tri, mà Bùi Kính thì được thăng thành Tuần thủ Phúc Kiến.

(Mấy chức quan này mình cũng không rõ. .)

Người phía trên thấy bọn họ quản lý Khâm Châu tốt như thế, liền muốn phái người qua hái đào. Bàn tính của bọn họ đánh tốt, nhưng một phái bọn họ làm sao có thể để những người kia thực hiện được. Ở Khâm Châu Lâm phái (phái nhà họ Lâm) bọn họ ở giữa trả giá không ít, những thể lực xa lạ đó, đừng mong trộn lẫn vào. Bọn họ cảm thấy ở đây mấy năm, không phải mấy quan viên mới tới này có thể sánh bằng, quan chức có cao thì lại như thế nào, muốn mất quyền lực cũng chỉ là chuyện của một câu nói.

Không lâu sau khi quan viên to nhỏ ở Khâm Châu được phong thưởng, Bùi Kính bước đi. Sau khi kiểm được một cái Tuần thủ Phúc Kiến liền sẵn sàng rút khỏi Khâm Châu, đi nhậm chức. Hắn cũng biết, hiện thời Lâm phái bên này che trời thế nào, đã khống chế toàn bộ Khâm Châu, hắn ở lại cũng không có ý nghĩa. Huống hồ hắn có thể kiếm được công việc béo bở ở Phúc Kiến, trong đó đủ để hắn vùng vẫy. Dù sao hiện nay Khâm Châu như thế nào mọi người đều thấy được.

Nhưng hắn cũng chột dạ, xây dựng Khâm Châu hơn phân nửa là Lâm phái sai người làm, hắn nhiều lắm

chỉ là không cản trở mà thôi. Đặc biệt là Đồng nhị người dưới trướng Lâm Hoán, có một tay luyện binh, sẵn này cũng xuất ra từ tay hắn, thật là một viên phúc tướng, sao hắn lại không gặp được nhân tài như vậy đây. Ừ, hình như hương liệu cũng là nhà bọn họ trồng trước, quả nhiên là phúc tướng.

Có điều có một chút may mắn chính là, hắn là Tri phủ Khâm Châu, chiến tích của Khâm Châu cũng có một phần rơi xuống đầu hắn. Chiếm tiện nghi của người ta, thật sự là hắn cũng không tốt tiếp tục ở Khâm Châu gốc. Nếu hắn tiếp tục đánh ý tưởng không làm việc chỉ ngồi lấy chiến tích của người khác để thăng quan, một ngày nào đó, người Lâm phái nhện không nổi, xúc động tìm đến hắn liều mạng, hắn khóc cũng không có chỗ đi. Phải biết rằng, đám binh lính cần quấy kia cũng không phải người có thể nói đạo lý.

Vài năm nay, Đồng gia có hương liệu độc nhất vô nhị, mang đến cho gia tộc bọn họ lợi nhuận khổng lồ.

Năm thứ nhất, Đồng gia thử dùng hương liệu vào mấy tửu lâu, làm ăn tốt, chương quây kiếm tiền đếm tới tay bị chuột rút. Nghĩ xem, giá giống nhau, thức ăn mỹ vị tự nhiên sẽ càng được người hoan nghênh.

Mấy tửu lâu của Đồng gia cùng chung thực hiện, có chút đồ ăn chiêu bài giống nhau, có một chút lại không giống với, có lẽ là đặc sắc của mỗi nơi.

Mấy gian tửu lâu của Đồng gia buôn bán lời một khoản, sau khi lại lần lượt cho ra mấy món ăn chiêu bài để ổn định địa vị, liền đẩy dời mấy công thức đồ ăn phối thêm hương liệu đi. Rất nhanh, mọi người đều tiếp nhận thứ mới mẻ này, lúc hầm thịt canh đều cho vào một chút, không cần nói có bao nhiêu thơm. Quan trọng nhất là hương liệu này không đắt, hai văn tiền có thể mua được một bao nhỏ, bỏ vào nồi đun nước, thơm nức. Cho nên hương liệu Đồng gia buôn bán cũng cực thuận lợi. Hàng năm các nhà lấy được không ít tiền lãi.

Trả giá có thu hoạch, hơn nữa hồi báo còn rất phong phú, miễn bàn người bốn gia có bao nhiêu cao hứng. Vài vị lão gia bốn gia đều nói Đồng nhị thật tinh mắt, hơn nữa còn nhân hậu, có đường sống cũng không quên kéo bốn gia một phen.

Người bốn gia đại đa số đều là người lương thiện, đương nhiên, cũng có một số người nhìn không quen mắt Đồng nhị chiếm công đầu, nói mát mấy câu, lại bị trưởng bối trong nhà mắng lại.

Bởi vì theo ước định lúc trước giữa Đồng Nhị gia và bốn gia, mặc kệ bọn họ hợp lực mở ra bao nhiêu, Đồng Nhị hắn chiếm ba thành, đương nhiên, ba thành này sẽ không tính cả ruộng nước, ruộng dốc mỗi cái chiếm một nửa.

Lúc đó suy xét đến Đồng nhị ra sức, vài lão nhân bốn gia đều đồng ý. Bây giờ xem ra, quả thật là một khoản buôn bán có lời. Tuy rằng Đồng nhị kiếm nhiều, nhưng dù sao rất nhiều chuyện đều là hắn làm, chính bọn họ buôn bán lời không ít. Bọn họ gần như là làm chương quây phải tay, không cần gì sức gì, hàng năm còn có thể lấy nhiều hoa hồng như vậy, còn có cái gì không vừa lòng.

Đại Bảo đã hơn hai tuổi, đi lại trên mặt đất y chang con vẹt, đi đường đã rất vững chắc, hơn nữa còn có thể nói một số từ đơn giản.

Tiểu gia hỏa dưới sự dạy bảo của cha hắn, đứng có tướng tưng, ngồi có tướng ngồi. Hắn cực thích gác chân, cố gắng thẳng lưng, cực có uy nghi ngồi ở ghế dựa. Có điều mỗi lần Dương Nghi xem đều sẽ bật cười, người nói tiểu bất điểm này, học người nghiêm mặt, giống cái gì. Mỗi lần nài nỉ cười, tiểu gia hỏa sẽ mất hứng vĩnh viễn. Ngày hôm đó, một vị thuộc hạ của Nhị gia từ Nam Phương trở về, tặng bọn họ một rổ hoa quả tươi mới. Nói là một rổ, bên trong cũng chỉ có năm sáu quả cam mà thôi. Mùa đông hoa quả hiếm, có thể chia được năm sáu quả Dương Nghi cũng đã rất vui vẻ. Nhớ kỹ là lễ nhà ai, quyết định buổi tối cùng Nhị gia nói một tiếng, có thể vào thời gian này đưa chút hoa quả tới, xem như là người cơ trí. Lời nói bên gối, Nhị gia có nghe hay không thì phải xem suy nghĩ của hắn.

Cẩn thận bóc một quả, gọi người bé Đại Bảo đến, Dương Nghi tách một múi nhét vào miệng Đại Bảo, Đại Bảo thỏa mãn nheo mắt lại. Ăn xong, tiểu gia hỏa đặt tay mình lên tay Dương Nghi, chỉ vào mấy trái cam, “Nương ăn, quả quả, ăn ngon!” Nói xong, còn dùng sức gặt đầu, ý bảo hắn không nói dối.

“Đương nhiên ăn ngon, bởi vì mùa đông không có quả quả mà.” Dương Nghi vui vẻ điểm điểm mũi hắn, cười nói. Tiểu gia hỏa nhăn cái mũi nhỏ, nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi, “Vì sao không có?” “Bởi vì mùa đông lạnh,

Đại Bảo con xem, chúng ta không phải lạnh đều tránh trong nhà mình sao? Quả quả này cũng sợ lạnh, đều trốn đi rồi.” Dương Nghi lại đút cho hắn mũi nữa, tùy ý giải thích.

“Phải người đi bắt lại!” Đại Bảo vùng tay lên, cực có khí thế nói. Theo ý hắn, chút vấn đề này không có gì khó, không phải là tránh ở trong nhà sao? Đến nhà bọn chúng bắt lại là được. Lần trước hắn nhìn thấy người khác có một con thỏ trắng, hắn muốn người ta không cho. Nương cũng nói, hiện nay không bắt được thỏ trắng, không phải là cha cũng phải người đi bắt thỏ trắng về cho hắn hay sao.

“Được, chúng ta liền phải người đi bắt. Có điều, quả quả trốn rất sâu, phải mất rất nhiều thời gian mới tìm được.” Dương Nghi cũng làm như có thật gật đầu. Mất rất nhiều thời gian, tiểu gia hỏa bắt mãi nhú mào, “Bảo phụ thân phải thêm người” tiểu gia hỏa nghĩ nghĩ, lại dặn dò thêm, “Sau khi tìm được quả quả, phải người bảo vệ, có quả quả khác ra ngoài, cũng cùng nhau bắt lấy!” Phía sau Xuân Tuyết nghe xong phì cười. Hắn nghiêm túc giao đãi như vậy, còn có người bật cười, hắn mất hứng rồi. Hắn tức giận trừng liếc Xuân Tuyết một cái, bĩu môi, “Xuân Tuyết, người cười cái gì?”

Dương Nghi lập tức vuột lông cho hắn, “được được, chúng ta phải thêm người, bắt tất cả các quả quả lại.” Thế này tiểu gia hỏa mới vừa lòng gật gật đầu, liền ăn miếng cam trên tay nương hắn. Tối đến Nhị gia trở lại. Nha hoàn tới tới trong nhà động tác càng thêm nhẹ so với vừa rồi, mỗi lần bọn họ nhìn thấy lão gia nhà mình sẽ không tự chủ được kính sợ. Nhị gia thượng vị đã lâu, khí thế uy nghiêm ít có người có thể chịu được. Dương Nghi tiến lên phía trước cởi áo choàng ngoài cho hắn, “Năm nay tuyết rơi nhiều thật —” Tuyết rơi đúng thời gian, sang năm thu hoạch sẽ không tệ lắm nhỉ?

Nhưng nàng lo lắng chính là một chuyện khác, mắt thấy sắp đến Nguyên Hòa năm hai hai, không biết Vân Châu bên kia – phía sau nha hoàn đưa khăn ẩm tới, Nhị gia tiếp nhận, lau mặt, “Còn không phải sao? Tuyết lớn như vậy, một đại nam nhân như ta kém chút nữa cũng có chút chịu không nổi, nàng không có việc gì cũng đừng ra ngoài, lạnh hỏng rồi cũng không tốt.” Nhị gia lau tay xong liền kéo Dương Nghi vào phòng trong. Trong phòng trong, Đại Bảo đang chơi một mình, thấy cha hắn, vội ném đồ chơi, bước chân ngăn vọt tới, ôm đùi Nhị gia làm nũng, “Cha, sao bây giờ người mới trở về, Đại Bảo đều chờ người rất lâu.”

Cả nhà cùng nhau ăn cơm đã là lệ, trừ phi quá một canh giờ mà Nhị gia vẫn chưa trở lại, lúc này hai mẹ con bọn họ mới có thể tự mình ăn trước. Nhị gia một tay bế nhi tử lên, cười nói, “Đều là phụ thân không tốt, làm Đại Bảo của chúng ta đói bụng, Đại Bảo đừng trách phụ thân được không?” Đại Bảo nghiêng đầu, “Nương nói vì để Đại Bảo có cơm ăn, phụ thân rất vất vả, Đại Bảo sẽ không trách phụ thân nữa.” Bên ngoài lạnh như vậy, hắn và nương và quả quả đều có thể tránh trong nhà mình, chỉ có một mình cha mỗi ngày đều đi ra ngoài, thật sự rất vất vả, hắn đại nhân đại lượng liền tha thứ cho phụ thân.

Nhị gia buồn cười, hóa ra Đại Bảo không để ý liền nói những gì mình đang nghĩ ra ngoài. Nhị gia nhìn không được dùng bàn tay dày to xoa đầu nhi tử, “Đại Bảo thực ngoan, thật sự là nhi tử tốt của phụ thân —”

“Dạ, dạ, Đại Bảo rất ngoan —” tiểu gia hỏa gật đầu phụ họa. Tiểu gia hỏa bộ dáng đáng yêu làm cha mẹ hắn đều cười lên tiếng. Nhị gia nhìn thê tử đang cười ở một bên, nhìn không được liền tiến lên cầm tay nàng. “Chúng ta đi ăn cơm thôi.” Tay Dương Nghi được bảo dưỡng tốt, vừa mềm vừa trơn, Nhị gia nhìn không được nhéo mấy cái, rước lấy ánh mắt nghi vấn của thê tử. Hắn cười cười, “không có việc gì —” có điều ở trong lòng hắn tính toán, Đại Bảo sắp ba tuổi, ngày khác đến hỏi Tô đại phu, có phải nên cho Đại Bảo thêm một muôi muôi rồi không?

68. Chương 68

Editor: Linh

Tuyết to như lông ngỗng đầy trời rơi xuống đất, trong trời đất một mảnh mênh mông.

Trong thành Khâm Châu, cửa hàng đều khép cửa hờ, người đi bộ trên đường cơ bản đều vội vàng lướt qua.

Phần lớn mọi người đều ru rú ở trong phòng sưởi ấm.

“Hôm nay trời thật lạnh.”

“Năm nay tuyết rơi lớn như vậy, sợ là lạnh chết không ít người?”

“Trời muốn như thế, đây cũng là chuyện không có biện pháp.”

“Nàng cũng biết, thành Khâm Châu chúng ta còn có cháo phát đúng giờ, có phòng có thể ở, các nơi khác, mỗi ngày chỉ phân một chén cháo loãng, than ngay cả một chút cũng không có, bộ dạng này, không đói chết cũng bị lạnh chết.”

“Triển gia gửi thư rồi hả?” Dương Nghi bưng một mâm điểm tâm vào nhà, chỉ thấy hần cầm một phong thư đang vuốt thẳng. Mấy năm nay, Nhị gia vẫn cùng Vân Châu bên kia duy trì liên lạc, hàng năm dù thiếu cũng có mười phong thư này nọ.

Ngay từ đầu, là Triển gia giúp Đồng gia lược trận, muốn động người của Đồng nhị? Suy nghĩ một chút cũng biết Triển gia nói những gì.

Có điều Đồng nhị gia trải qua mấy năm phát triển, thân binh trên tay đã đạt bốn vạn, hơn nữa người người nghiêm túc huấn luyện, là đại đoàn thể thứ hai trong binh doanh, so với đại đoàn thể đứng đầu thiếu hai ba vạn người. Nhưng chỉ có bốn vạn binh này, dù là đại đoàn thể đứng đầu cũng không dám trêu chọc.

Hiện tại Nhị gia ở binh doanh Khâm Châu cũng là nhân vật nói một không có hai. Hiện thời hai nhà Triển Đồng là trợ lực lẫn nhau.

“Đúng vậy.” Rõ ràng Nhị gia đang tự hỏi vấn đề gì đó, trả lời thẳng tuột không chút để ý.

“Xem chàng vẽ mặt ngưng trọng, trong thư nói gì?” Dương Nghi cười hỏi.

Nhị gia tiện tay đưa thư cho nàng, “Nàng xem đi.”

Thư là Nhị cữu của Nhị gia viết, trong đó viết trong lòng ông có chút bất an, cho nên mới có phong thư này. Ông còn nói cho Đồng Nhị, vốn Đại ca ông, cũng chính là Đại cữu của Nhị gia vốn không muốn ông viết lá thư này.

Thư cũng không dài, Dương Nghi không đến một lát đã xem xong. Mọi rợ phương Bắc quả nhiên đã động, nàng thầm nghĩ, Nhị cữu công của Đại Bảo không hổ là lão tướng sa trường, trực giác thật chuẩn.

Nàng không biết đời trước Nhị cữu hần có từng nói bất an trong lòng ông với người khác hay không. Có điều nàng nghĩ, hần là không có đi? Đời trước, Nhị gia vẫn luôn một mình, không giống đời này có thể có tử, muốn vì bọn họ mưu tính, cho nên hần liền vẫn luôn đứng ở Vân Châu. Cho dù đời trước Nhị cữu hần có dự cảm gì, cũng không có người có thể nói. Cho nên, Triển gia mới có thể bị người Đột Quyết diệt tận, không có một người trợ giúp. Người người đều chờ Triển gia ngã, sau đó chia cắt địa bàn và quyền lực của bọn họ kia.

“Xem ra Vân Châu bên kia sắp một một trận đánh ác liệt phải đánh.” Nhị gia cảm thán, năm nay trận tuyết này, ngựa dê vùng quan ngoại nhất định sẽ bị lạnh chết không ít. Năm sau mùa xuân, dân tộc du mục vùng quan ngoại nhất định sẽ tụ hợp xuôi nam, chiến tranh hết sức căng thẳng đây. Hiện nay quan ngoại ngừng sinh dưỡng vài năm, một trận đánh ác liệt là không thể tránh được.

“Chàng nghĩ như thế nào?” Dương Nghi cũng chọn vị trí ngồi xuống. Nàng luôn biết nam nhân của mình có tâm tư muốn lập công, hiện nay có cơ hội tốt, hần nhất định sẽ không bỏ qua.

Mấy năm nay đến Khâm Châu, không biết vì sao, Nam phi (cường đạo, thổ phi phía Nam) vô cùng kiêu ngạo năm đó trừ bỏ một năm vừa mới bắt đầu kia xuất hiện nhảy lên, mấy năm nay đều là tiểu đả tiểu nháo. Bọn hần hoài nghi, có phải thời điểm năm đầu tiên bị Nhị gia dẫn tân binh dọa sợ hay không.

Ừ, hình như sau trận đánh năm đó, tuy rằng binh doanh cũng tổn thất không ít binh, nhưng vẫn là thắng. Sau này phi binh giống như bị sợ, không dám hấp tấp nữa. Làm hại bọn Nhị gia rảnh rỗi đến khùng, liền lấy thổ phi cách Phương Viên thành Khâm Châu trăm dặm để tôi luyện tân binh. Làm hại không ít lão đại thổ phi kêu khổ thấu trời, liên tục trốn trong trại. Trốn đến khi cảm thấy an toàn mới nơm nớp lo sợ dàn xếp xuống dưới. Vốn phụ cận thành Khâm Châu có rất nhiều thổ phi, trong vòng một năm, đều mai danh ẩn tích hết.

Biết được tin tức này, các dân chúng đều vỗ tay khen hay. Nhưng lại khổ người mang binh như Nhị gia. Người nói, ngay cả thổ phỉ cũng không có, bọn họ dùng cái gì để tân binh luyện tập? Binh không gặp qua máu, không phải binh a.

Khi phụ cận không còn thổ phỉ, bọn họ đành phải tản ra bốn phía tìm chút tử. Mỗi một người thường để một thổ phỉ ra tay quá nặng, đánh trước một hồi, ai thắng tổ thổ phỉ liền thuộc về người đo.

Lần đầu tiên Dương Nghi nghe được chuyện này cười đến không ngừng được, nàng thật đúng là chưa từng nghe qua sẽ có một người trong binh doanh để thổ phỉ ra tay quá nặng. Nói như vậy, không phải đoàn người đều lười nhác sao?

Dương Nghi không biết, cũng không phải tất cả tướng lĩnh đều có ánh mắt của Nhị gia, có một số người chính là được chưởng hay chó, cho rằng chuyện khổ sai này không tới lượt bọn họ là tốt nhất. Làm sao hiểu rõ mục đích Nhị gia làm như vậy đâu? Mỗi ba tháng, Nhị gia sẽ để tân binh thay nhau xuất chiến ít nhất một lần, lấy cái này giữ vững tâm huyết của bọn họ. Như vậy, mới có thể để những tân binh này ở trên chiến trường giết chết được kẻ địch đồng thời bảo vệ được tính mạng.

“Có thể nghĩ như thế nào? Chỉ có thể âm thầm làm tốt chuẩn bị xuất binh thôi.” Dù sao thành chỉ chưa hạ, hấn không dám trắng trợn chuẩn bị, phía trên chụp xuống một cái tội danh mưu phản, Đồng gia bọn họ liền xong rồi. Trước chuẩn bị sẵn sàng, nếu Vân Châu thật sự không tốt, thánh thượng cũng sẽ không thể để Vân Châu rơi vào tay giặc. Khi đó, hướng hai cái binh doanh khác mượn binh, là chuyện nhất định. Đến lúc đó, hấn cũng có thể nhanh chóng xuất binh. Hơn nữa, “binh mã chưa động lương thảo đi trước” chính là chí lý của nhà binh. Mấy năm nay, nhà bọn họ cũng ẩn tàng không ít lương thực, hiện nay đến thời điểm mấu chốt này, là lúc nên xuất ra một phần.

Vân Châu bên kia khẩn cầu lương thực, cũng không biết triều đình sẽ trợ cấp bao nhiêu lương thảo?

“Gần nhất ta phải chờ đi một bộ phận lương thực.” Nhị gia nói, “Nhiều lắm chút chuẩn bị, có thể không dùng đến ta là tốt nhất.”

Dương Nghi yên lặng gật đầu. Mấy năm nay, nhà bọn họ kinh doanh tốt lương thực thu hoạch được cơ bản chưa từng bán đi, chẳng những không bán, còn có thể vào lúc thu hoạch lương thực giá tiện nghi mua một ít về tích trữ. Trừ tòa nhà hiện nay bọn họ đang ở ra, bọn họ còn lên mua hai tòa nhà tầm trung để tích trữ lương thực, bên ngoài để một chút, nhiều hơn thì đặt ở dưới hầm lên đảo.

Cho nên, mấy năm nay, tiền bạc trên tay bọn họ thật đúng là không nhiều lắm, tất cả đều đã biến thành lương thực. Bọn họ tích trữ lương thực, hàng năm vừa có mới sẽ bán lương thực cũ đi. Nhà bọn họ có cửa hàng lương thực, che giấu tốt, ai cũng không phát hiện được. Lương thực này, dù bọn họ sống thêm mười đời nữa cũng không hết.

Nói thật, nhà bọn họ và Triển gia tông quân nhiều, có đôi khi lương thảo chính là nhân tố cứu mạng, còn hữu dụng hơn cả vàng bạc châu báu.

Nói lời trong lòng, thật ra Dương Nghi không muốn Nhị gia tiến đến Vân Châu, theo ý nàng, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, ngoài ý muốn nhiều lắm, cho dù Nhị gia rất có bản lĩnh, cũng sẽ có khả năng bị thương. Nói nàng ánh mắt thiện cận cũng tốt, nhất gan cũng được, bây giờ có Đại Bảo, nàng cũng chỉ muốn Nhị gia bảo vệ mẫu tử bọn họ bình yên sống qua ngày. Hiện nay Nhị gia cũng là chính Tứ phẩm, chỉ cần hấn không mắc phải tội lớn mưu phản, dựa vào hấn ở đây kinh doanh mấy năm, lại cẩn thận một chút, vậy là đủ rồi. Không cần lại dùng tính mạng đi đổi lấy tiền đồ.

Hiện giờ nàng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, chiến sự Vân Châu không giống đời trước, toàn bộ Triển gia lâm vào vòng vây. Nếu thời điểm đó thực sự đến, Nhị gia nhà nàng nhất định sẽ không không đếm xỉa đến.

Đáng tiếc. Lịch sử không dễ dàng thay đổi như vậy.

Đột Quyết và mấy thế lực ở phương Bắc tập kết xuôi Nam, thế tới ào ạt, Vân Châu tự nhiên là chính hợp binh lực, ương ngạnh chống cự. Không lâu sau, chiến tranh lâm vào trạng thái giằng co, dần dần, thư tín cũng không truyền ra nữa.

Đột Quyết bên kia, mục tiêu xuôi nam là cướp đoạt lương thảo, chính lương thảo trên tay bọn họ không có nhiều lắm, tự nhiên là tính toán tốc chiến tốc thắng. Hơn nữa bọn họ có khí lực và sức chiến đấu cường

hân, mặc dù được xưng hai mươi vạn binh lực, nhưng cũng không thể khinh thường.

Lâm vào thế giằng co, hợp lại đương nhiên chính là lương thảo rồi. Đối với việc vận chuyển lương thảo đến Vân Châu, động tác của triều đình không chậm, nhưng tuyệt đối không thể xưng nhanh. Chờ chuẩn bị thỏa đáng, đã là chuyện của nửa tháng sau. Có điều may mắn là lương thảo cuối cùng cũng vận chuyển về phía Vân Châu, chỉ cần Vân Châu bên kia kiên trì thêm nửa tháng, lương thảo có thể đến.

Nhưng làm người ta bất đắc dĩ chính là, trong lúc mấu chốt này, lương thảo nửa đường bị cướp.

Khi Nhị gia nhận được báo cáo của thám tử, liền biết Vân Châu Triển gia gặp nguy. Vì thế, hân âm thầm xuất binh đã chuẩn bị lúc trước, chỉ đợi thánh chỉ xuống, liền xé chăn ra lẻ, bằng tốc độ nhanh nhất tới Khâm Châu.

Lương thảo bị cướp, có phải bị người từ giữa làm khó dễ hay không, tất cả đều đợi đến khi Vân Châu chuyển nguy thành an rồi lại thanh toán.

Khi thánh thượng nhận được tin lương thảo vận chuyển đến Vân Châu bị cướp rất là căm tức. Mặc dù là cân bằng, bình thường hân đối động tác nhỏ của mấy người phía dưới cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hân tuyệt đối không cho phép Vân Châu rơi vào tay giặc. Nếu Vân Châu bị Đột Quyết đánh hạ, như vậy liền tương đương với mở ra một lỗ hổng, như vậy hân chính là tội nhân của cả nước, toàn bộ nước An Hòa đều sẽ không có ngày bình an. Vì thế, hân liền tiếp hạ xuống ba đạo thánh chỉ, kêu những người đó một lần nữa trừ bị lương thảo; mặt khác hai binh doanh khác đều nhận được thánh chỉ, gọi bọn hân lập tức xuất binh trợ giúp Vân Châu.

Cho nên, Nhị gia không cần đợi lâu liền nhận được thánh chỉ xuất binh.

Loại thời điểm này, cho dù Dương Nghi không muốn, lúc này cũng không thể nói gì, chỉ tích cực chuẩn bị cho hân kim sang được cầm máu, thanh tâm hoàn giải độc, đều đóng gói để hân mang theo.

Dương Nghi không bình thường, Nhị gia đều xem ở trong mắt, mắt thấy nàng thu thập không kém nhiều lắm, hân liền đi qua, giữ chặt tay nàng, “Không vội, còn lại để bọn nha hoàn thu thập là được, hai ta trò chuyện.”

Nhị gia kéo nàng vào phòng trong, Đại Bảo đang nằm trên giường ngáy o o, Dương Nghi cầm chân thò ra ngoài cửa hân đặt lại vào trong chăn, hai phu thê mới ngồi xuống nói chuyện.

Yêu thường sờ sờ cái cảm tinh tế của nàng, Nhị gia hỏi, “Nàng đang sợ hãi?”

Dương Nghi ôm chặt thắt lưng hân, vùi đầu vào trong lòng hân, xem như cam chịu. Đời trước, Nhị gia sau trận chiến sự đó như thế nào, nàng bất luận như thế nào cũng nhớ không ra. Chủ yếu là khi đó nàng đã thất sủng, có thể biết vốn thiếu, nàng làm sao có thể đi chú ý một người không có quan hệ gì với nàng đây? Cho nên nàng cũng không biết lần này Nhị gia đến Vân Châu trợ lực sẽ là cái kết cục gì.

Nhị gia ở trong lòng thở dài, ôm chặt nàng, thật ra, có thể sống yên ổn, ai lại nguyện ý liếm máu trên lưỡi đao đây? Hân còn muốn nhìn nhi tử lớn lên, cùng nàng chậm rãi biến lão, tốt nhất, lại sinh một nữ nhi xinh đẹp giống nàng. Nhưng là, lúc này thật sự không thể, người một nhà cậu có ơn với hân, còn là người thân của hân, hân không thể để mặc họ gặp nguy hiểm mà không để ý.

“Nương tử, nàng yên tâm đi. Võ nghệ của ta khắp binh doanh đứng số một số hai, tuy rằng không khoa trương như có thể lấy một địch trăm, nhưng ở trên chiến trường cũng ít có địch thủ, tự bảo vệ mình hoàn toàn không thành vấn đề. Cho nên lần này ta nhất định sẽ không có việc gì, nàng hãy yên tâm chờ ta trở về.”

Giống như dỗ hài tử, Nhị gia lần lượt nói ra bản lĩnh của mình, cùng với một ít kinh nghiệm đối địch của hân, chỉ hi vọng có thể giảm bớt lo lắng trong lòng thê tử.

Khó được thời điểm yên ả giống như bây giờ, Dương Nghi yên lặng nghe. Nhưng nói qua nói lại, hai người không biết vì sao đã nói đến trên giường.

Không biết có phải vì trên giường có Đại Bảo hay không, Dương Nghi có chút dè nén, thanh thâm dè nén, phía dưới liên tục co rút lại. Nhị gia cảm thấy cực kì thoải mái, động tác từ chín nông một sâu đến đại khai đại hợp, đâm đến nàng rất là chịu không nổi, cuối cùng nàng hung hăng cắn hân một ngụm.

Vào lúc ban đêm, Nhị gia bước đi, mang theo bốn vạn thân binh của hần, chia làm ba đường, xuất phát về phía Vân Châu. Lúc này đúng là thời khắc căng thẳng, đến sớm, có thể có nhiều hơn một phần thắng, Dương Nghi cũng không có gì oán hận. Bởi vì ngày tiếp theo, nàng cũng bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị về Thông Châu ở một thời gian ngắn, Khâm Châu bên này có Thanh Thúc trông coi, sẽ không xảy ra nhiều loạn gì. Ngược lại là lão thái thái ở Thông Châu làm nàng rất là lo lắng.

69. Chương 69

Editor: Linh

“Đại Bảo, đi, một lát nữa chúng ta đi tìm lão thái thái.”

Nghe được có thể xuất môn, tiểu gia hỏa hoan hô một tiếng, vui vẻ chạy tới để bà vú mặc quần áo cho hần.

“Đồng Mai, đừng quên cầm cả bánh vừa mới nướng xong đó nha.” Tiểu gia hỏa vừa giang tay để ma ma giúp hần mặc quần áo, vừa không quên quay đầu giao đãi.

“Tiểu thiếu gia, người cứ yên tâm đi.” Đồng Mai cười đáp.

Dương Nghi mỉm cười nhìn bộ dáng vừa bận rộn vừa đáng yêu của nhi tử, bọn họ từ Khâm Châu trở về cũng có mấy ngày rồi. Bọn họ vừa trở về liền vào ở trong An Viên sân của Nhị gia, tuy là có chút chật, nhưng được cái yên tĩnh. An Viên có phòng bếp nhỏ, hai mẫu tử bọn họ muốn ăn cái gì liền kêu phòng bếp nhỏ làm. Từ Khâm Châu trở về, bọn họ mang theo hai xem đo vật tư, trong đó có bộ phận chính là lương thực. Mỗi ngày thịt tươi thức ăn đều do quản sự Dương Nghi mang theo mua từ bên ngoài về, cũng không dùng một hào nhỏ của Đồng phủ, để phòng hạ nhân trong phủ lấy chi phí ăn mặc của chi thứ hai bọn họ để nói khoác.

Bởi vì chuyện Vân Châu, bệnh của lão thái thái quả nhiên nổi lên biến hóa, đại phu nói bà sầu lo quá độ, không tốt cho bệnh tình. Gần nhất, Dương Nghi mỗi ngày đều sẽ dẫn theo Đại Bảo đến viện lão thái thái, trò chuyện với bà, chỉ sợ bà một mình miên man suy nghĩ.

Tiểu gia hỏa vừa mặc xong quần áo, liền dùng sức kéo Dương Nghi ra cửa, Dương Nghi cố ý bất động, thấy hần mặt đều sắp đỏ bừng, mới cười đứng dậy.

“Phu nhân, vẫn là để lão nô đến ôm tiểu thiếu gia đi.” Tổng ma ma nói.

Dương Nghi gật gật đầu, chính thân thể của nàng nàng tự biết, nếu nàng đoán không sai, trong bụng nàng hần là có thêm một đứa rồi. Cho nên đứa nhỏ trong bụng là quan trọng nhất, nàng sẽ không cạy mạnh đi làm cái gì.

Đại Bảo tuy rằng rất muốn để nương hần ôm, nhưng hần biết bên ngoài đường khó đi, hơn nữa bản thân bây giờ rất nặng, không muốn nương hần mệt.

Dương Nghi đi ở phía trước, Tổng ma ma đi sau một bước, ôm Đại Bảo đi theo phía sau.

Vừa đến viện lão thái thái, tiểu gia hỏa liền giãy dụa muốn xuống dưới, “Ma ma, đặt ta xuống dưới, tự ta đi!”

Đứa nhỏ giãy dụa, Tổng ma ma sợ làm hần bị thương, tự nhiên không dám ôm chặt. Đại Bảo liền thuận thế trượt xuống dưới, “Aiz Aiz, tiểu tổ tông của ta, người chậm một chút, đừng nóng vội a –”

Ngay lúc bọn họ đáng nói chuyện, Dương Nghi đã dừng bước chân, quay người lại.

Tiểu gia hỏa nhét tay vào bàn tay Dương Nghi, “Nương, dắt Đại Bảo –”

“Được, nương dắt.” Dương Nghi sủng nịch cười cười, nắm tay nhỏ của hần, không nhanh không chậm đi qua hành lang quanh co.

“Là Đại Bảo đến đây?” Nghe được tiếng bước chân, lão thái thái ở bên trong vội nói.

“Lão thái thái, ta đi nhìn xem.” Thanh nương nói.

“Nãi nãi –” vừa vào nhà, tiểu gia hỏa liền tránh khỏi tay nàng, chạy vào trong phòng.

“Aiz ôi, thiếu gia ngoan của ta, người chậm một chút a.” Thanh nương vừa mới ra bên ngoài liền nhìn thấy Đại Bảo dùng chân ngăn chạy vào bên trong, vội kêu lên. Bà chỉ sợ đứa nhỏ này không để ý sẽ ngã. Sau khi Đại Bảo thuận lợi tiến vào phòng trong, bà mới quay đầu hành lễ với Dương Nghi.

Khi Dương Nghi tiến vào phòng trong, tiểu bao tử đã thẳng tắp đứng trước mặt lão thái thái.

“Nãi nãi, cháu ngoan của người đến thăm người đây, hôm nay người có ngoan ngoan uống thuốc không nha?” Tiểu gia hỏa ngẩng gương mặt nhỏ nhắn ngọt ngào ngây thơ hỏi.

“Có, vừa mới uống xong.” Lão thái thái vui tươi hơn hử cười.

“Ừ, ngoan –” tiểu gia hỏa làm như thật khen lão thái thái một câu, mỗi lần hắn không thoải mái đều ngoan ngoan uống thuốc, nương hắn đều nói như vậy, cộng thêm một cái thân ái (hôn).

Lão thái thái thấy bộ dáng tiểu đại nhân đáng yêu của hắn, nhin không được vươn tay nhéo hai má non mềm, ‘tiểu quý...’

Đại Bảo ghé sát vào tai lão thái thái, lén lút nói: “Nãi nãi, Đại Bảo mang đồ ăn ngon cho người đây.”

Lão thái thái khen hắn một câu, “Đại Bảo của chúng ta nhỏ như vậy đã biết hiếu thuận nãi nãi, thật sự là bé ngoan.” Sau đó học bộ dáng của hắn, nhỏ giọng nói, “Đại Bảo mang đồ ăn ngon gì cho nãi nãi vậy?”

“Là bánh nướng nha, bánh nướng ăn ngon lắm, Đại Bảo một lần có thể ăn hai cái luôn!” Đại Bảo đắc ý nói.

“À, hóa ra Đại Bảo của chúng ta là cật hóa à (ý ăn nhiều đó), một lần liền ăn hai cái bánh nướng!” Lão thái thái vẽ mặt bưng bình đại ngộ.

Nghe được lão thái thái gọi hắn là cật hóa, tiểu gia hỏa nóng nảy, vội cường điệu, “Nãi nãi, Đại Bảo không phải cật hóa, Đại Bảo chỉ là muốn ăn nhiều, mau mau lớn lên –” Tuy rằng Đại Bảo không biết cái gì gọi là cật hóa, nhưng hắn trực giác đây là nãi nãi đang giễu cợt ý của hắn.

“Được được, Đại Bảo của chúng ta không phải là cật hóa.” Lão thái thái chỉ phải trấn an, sau đó bà xoay người, muốn ôm hắn lên kháng.

Muốn nói hiện giờ toàn bộ Đồng gia, người lão thái thái muốn gặp nhất chính là Đại Bảo, tiếp theo đến phiên Đại bá của Đại Bảo, sau đó là Dương Nghi, những người khác, bà vừa thấy liền phiên. Hơn nữa Đại Bảo bây giờ ba tuổi, đúng là thời kỳ đáng yêu, hơn nữa lúc này Nghi gia lại mạo hiểm đến Vân Châu cứu viện nhà mẹ đẻ lão thái thái, yêu ai yêu cả đường đi lối về, Lão thái thái tự nhiên là yêu Đại Bảo hơn mấy phần, liên quan đến phần của cha hắn cũng chia cho hắn.

Dương Nghi tiến lên phía trước một bước muốn ngăn cản, “Lão thái thái –”

Thanh nương, “Lão thái thái, việc này lão nô làm là được.”

Lão thái thái tự giễu cười cười, “Aiz, già đi, không còn dùng được rồi.”

Vì ngăn ngừa lão thái thái lại nghĩ đến chuyện khác thương tâm tích tụ, Dương Nghi vội vã ôm Đại Bảo lên kháng, để hắn ngồi kế bên lão thái thái, cười nói, “Già cái gì chứ? Lão thái thái không được nói vậy, về sau nha, lão thái thái còn phải giúp Đại Bảo của chúng ta cưới vợ mang đứa nhỏ đầu.”

“Ừ ừ, cưới vợ –” Đại Bảo dùng sức gật đầu.

Lão thái thái vui tươi hơn hử xoa nắn mặt Đại Bảo một phen, “Đại Bảo của chúng ta cũng biết cưới vợ là ý gì sao?”

Đại Bảo biết lão thái thái đang cười hắn, nghi hoặc liếc nương hắn một cái, lớn tiếng cường điệu, “Biết, nương nói với Đại Bảo, cưới vợ chính là tìm cho Đại Bảo một thê tử cùng Đại Bảo chơi!”

Nghe xong câu trả lời của hắn, tất cả mọi người đều cười ha ha không ngừng.

Đại Bảo nhìn người này, lại nhìn người kia, không rõ tất cả mọi người đang cười cái gì, nhưng hắn tốt tính, lập tức cũng nhếch môi cười với mọi người, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết, thấy hắn như vậy, mọi người sững sốt, lại cười to hơn.

“Laoxn thái thái, chuyện gì vui về vậy a?” Từ thị cười hỏi.

Mọi người thấy Từ thị đến, ý cười trên mặt phai nhạt chút, vẫn là lão thái thái nói câu, “Không có gì, người hôm nay sao có có rảnh mà đến đây?”

Dạo này chuyện phiền lòng nhiều lắm, hơn nữa Từ thị ăn nói vụng về, cũng không phải người biết nói, lão thái thái không kiên nhẫn để nàng ta ở bên cạnh gây chú ý, liền miễn nàng ta thỉnh an.

Vốn đâu, Từ thị rất mừng rỡ, ai bình tĩnh đi hầu hạ một lão thái thái soi mói đây.

Nhưng từ khi Dương Nghi trở về tất cả những chuyện này đều thay đổi, lão thái thái đối Dương Nghi tốt hơn đối nàng ta, Từ thị cảm thấy bản thân thật ủy khuất. Nàng ta gả vào Đồng gia cũng chừng hai mươi năm, thế nhưng lại kém một tân nương tử mới gả vào không đến mấy năm, chuyện này bảo trong lòng nàng ta thoải mái thế nào được?

Hơn nữa từ sau khi Dương Nghi đến Đồng gia mỗi ngày đều đến chỗ lão thái thái thỉnh an, trái ngược nàng dâu như nàng ta có vẻ kiêu ngạo, không phải sao? Cho nên chỉ có một mình người hiểu thuận, nàng ta là con dâu ác có đúng không?

Lời này của lão thái thái khiến Từ thị cảm thấy ủy khuất, rõ ràng lão thái thái không muốn gặp nàng, nhưng lời này nói ra làm người ta vừa nghe liền cho rằng nàng ta bất hiếu, khiến nàng ta rất không có mặt mũi, một ngày nàng ta không ăn. “Xem lão thái thái nói này, ngài luôn thích yên tĩnh, ta đây không phải sợ quấy rầy ngài thanh tĩnh mới ít đến sao? Hơn nữa, phòng này của lão thái thái so với phòng ta còn ấm áp hơn nhiều, nàng dâu ước gì ngày ngày được ở lại này.”

“Được rồi, đã đến đây thì mau ngồi xuống đi.” Lão thái thái không kiên nhẫn cùng nàng ta nói lời sắc bén.

Từ thị liếc Dương Nghi ở bên cạnh một cái, nói: “Hóa ra Nhị đệ muội đã ở đây, Nhị đệ muội xưa nay miệng lợi hại, là người biết dỗ người, khó trách có thể dỗ lão thái thái vui vẻ như vậy.”

Dương Nghi cũng lườm cùng nàng ta so đo, cho Từ thị một cái lễ, “Đại tẩu –” sau đó nói với Đại Bảo, “Đại Bảo, mau gọi Đại bá nương.” Bất kể như thế nào, nàng ta là trưởng bối không phải sao? Cấp bậc lễ nghĩa nên có vẫn phải có. Hơn nữa hai người cũng không có huyết hải thâm cừu, những chuyện trước đây Dương Nghi thấy hoàn toàn là Từ thị ép buộc vớ vẩn. Tuy rằng Từ thị xen vào việc của người khác cho nàng thêm phiền toái, nhưng Từ Nhược Khanh dưới sự chăm ngò của nàng đã thay nàng báo oán. Hai năm qua Từ thị cũng vì thế mà già đi rất nhiều, khuôn mặt càng thêm có vẻ chua ngoa. Về sau chỉ cần Từ thị không chọc đến bản thân, nàng cũng sẽ mặc kệ nàng ta, hơn nữa cũng không có tâm tư để ý tới.

Đại bảo thấy khuôn mặt tươi cười của Từ thị đã có chút vắn vẹo, “Đại bá nương –” không biết vì sao, mỗi lần hần thấy Đại bá nương, không tự giác lui cổ...

“Đại Bảo ngoan –” Từ thị vươn tay, muốn sờ sờ hai cái búi tóc trên đầu hần, nào ngờ Đại Bảo xoa đầu, hoàn toàn không nể mặt. Đứa nhỏ chết tiệt này... Quả nhiên có mẫu nào tất có con đấy!

Thấy Từ thị không vui, Dương Nghi cũng chỉ ôm chặt Đại Bảo, xoa xoa lưng hần trấn an, ngoài miệng nói: “Đại Bảo khá sợ người lạ, Đại tẩu đừng trách móc.”

“Không sao đâu.” Từ thị mất tự nhiên cười cười, “Ta dẫn theo Hạo nhi và Dung nhi đến, Nhị đệ muội, người xem có phải nên để Đại Bảo cùng bọn họ chơi chung với nhau không?” Nói xong liền bảo bà vú bế hai đứa nhỏ lên, hai đứa nhỏ đều không mấy gặp lão thái thái và Dương Nghi, có chút sợ người lạ, đều kè bên Từ thị tránh né.

Hạo nhi đại danh là Đồng Hạo Hạo, là nhi tử của Nhị thiếu gia Đồng Văn Đồng; Dung nhi đại danh là Đồng Hạo Dung, là nhi tử của Tam thiếu gia Đồng Văn Bản, mẹ đẻ chính là Hồ Hạnh người quen cũ của Dương Nghi.

Nói đến Hồ Hạnh, Dương Nghi trở về lâu như vậy, cũng gặp qua hai lần, xem có chút phong vận hơn trước kia, hơn nữa tiền bối cũng có quy củ. Nghe nói, mẫu tử hai người đều rất được Tam thiếu gia coi trọng.

Hai đứa nhỏ là là tôn tử nhỏ nhất của Từ thị, cùng Đại Bảo tuổi không sai biệt lắm.

Lời của Từ thị làm lão thái thái nhú mày, Dung nhi còn tốt, tuy rằng là thứ tử, nhưng cũng là đứa nhỏ nhu thuận cơ trí. Nhưng Hạo nhi thì có chút bá đạo, ba đứa nhỏ đặt chung một chỗ... Vợ lão đại luôn tìm

vợ lão nhị phiền toái, phương diện này có phải có cái gì không ổn hay không? Chuyện liên quan đến tôn tử, cũng khó trách lão thái thái sẽ nhú mày.

Thấy lão thái thái nhú mày, Từ thị cũng chỉ cười cười, “Nếu Nhị đệ muội không đồng ý thì thôi, ta cũng chỉ cảm thấy tội nhỏ bằng tuổi nhau, hơn nữa đều là người một nhà, phải nên tiếp xúc nhiều hơn mới đúng.” Thật ra Từ thị không có ý gì xấu, nàng ta chỉ không muốn Dương Nghi mang theo nhi tử nàng giành tiếng tốt mà thôi. Cho dù nàng ta có bất mãn thế nào, nàng ta cũng sẽ không làm chuyện mờ ám trước mặt lão thái thái.

Điểm này Dương Nghi cũng nghĩ đến, Đại bảo trở về đã một thời gian, vẫn luôn không có bạn chơi, điều này cũng làm cho nàng có chút lo lắng. Lúc này thấy Đại bảo tò tò nhìn hai tiểu oa nhi tránh sau lưng Từ thị. Trong lòng biết, sợ là Đại Bảo nguyên ý cùng bọn họ chơi chung. Nhi tử của Hồ Hạnh, nàng cũng nghe nói rất nhu thuận. Hạo nhi, ở trong ấn tượng của nàng, là một đứa nhỏ cực có tài khí, đây mới là nguyên nhân Dương Nghi do dự.

Có điều, Đan Hồng bên người Đại bảo là người biết chút quyền cước, có nàng ở bên cạnh nhìn, lại thêm mấy ma ma có sức khỏe, hẳn là cũng không có chuyện gì. Vì thế, Dương Nghi gật gật đầu.

Lão thái thái cũng hi vọng người một nhà có thể thân mật chút, thấy Dương Nghi gật đầu, lập tức cao hứng phân phó, “Các người đều hầu hạ cẩn thận cho ta, nếu bọn họ bị làm sao, ta sẽ hỏi các người!”

Bà vú ôm ba đứa nhỏ ra phòng ngoài, nơi đó không thiếu đồ chơi Dương Nghi mang về từ Khâm Châu. Bởi vì Đại Bảo ở trong phòng lão thái thái lâu, những thứ đó đều chuẩn bị cho hắn giết thời gian.

70. Chương 70

Editor: Linh

Đại Bảo là đứa nhỏ hào phóng, vì chiều đãi hai đứa cháu, hẳn không những lấy phần bánh của hắn ra, còn lấy ra một quả xúc cầu tinh xảo. Xúc cầu này là cha hắn đưa cho hắn, hẳn vẫn luôn rất quý trọng, cũng không nỡ mang ra chơi. Bây giờ vì chiều đãi đồng bọn mới, hắn lại bỏ được, có thể thấy được tính tình hắn vẫn là không sai.

Dương Nghi vừa trò chuyện, vừa phân thần nghe động tĩnh gian ngoài, một hồi lâu, nghe ba đứa dường như chơi không tệ, liền yên lòng, chuyên tâm cùng các nàng nói chuyện.

“Người nói dối!” Tiếng Đại bảo thét chói tai từ bên ngoài truyền tới, “Cha ta mới sẽ không bị người xấu đánh chết!”

Hạo ca nhi có chút bị hắn dọa đến, nhưng hắn xưa nay bá đạo không chấp nhận được đứa nhỏ khác lớn giọng với hắn, hắn lập tức liền ngạnh cổ chống nạnh lớn tiếng nói: “Ta mới không có nói sai! Nãi nãi ta nói, người cùng nương người kiêu ngạo như vậy, không phải là ý vào thúc công sao? Người Đột Quyết sớm hay muộn cũng sẽ thu thập thúc công, đến lúc đó ta xem người còn kiêu ngạo thế nào?” Bất tri bất giác, Hạo ca liền rập khuôn nói ra nguyên thoại của Từ thị.

Hạo ca nhi năm nay lăm tuổi, đúng là tuổi học miệng, Từ thị cho rằng đứa nhỏ không hiểu chuyện, ở trước mặt bọn họ cũng không chút cổ kị.

Ba người nghe thấy tiếng Đại Bảo thét chói tai vội vàng đi ra vừa vặn nghe được Hạo ca nhi nói những lời này, Từ thị lập tức ngượng ngùng nói: “Đồng ngôn vô kị đồng ngôn vô kị –” Đứa nhỏ chết tiệt này, lần này nàng ta bị nó hại thảm rồi.

Lão thái thái cũng hung hăng liếc Từ thị một cái.

Đại Bảo vừa thấy Dương Nghi, không quản tất cả liền chạy tới, ôm đùi Dương Nghi, ngẩng mặt, mắt to cầu xin Dương Nghi. “Nương, hẳn nói dối đúng không? Cha từng đáp ứng Đại Bảo, chỉ cần Đại Bảo ngoan ở lão gia bởi nãi nãi, khi người trở về sẽ mang đồ tốt cho Đại Bảo, cha không có khả năng không trở lại đúng không?” Nhưng là Đại Bảo đợi thật lâu thật lâu sao cha còn chưa trở về – vừa nghĩ đến sẽ mất cha, nước mắt Đại Bảo liền thi nhau rơi xuống đất.

Lời nói của Tiểu gia hỏa làm mọi người vô cùng xót xa, Lão thái thái còn quay lưng lại lau nước mắt.

Dương Nghi ngồi xổm xuống, ôn nhu lau nước mắt cho hắn, “Đại Bảo ngoan nào, Đại Bảo là tiểu nam tử hán mà, nam tử hán sẽ không khóc nha.”

Cảm giác được Dương Nghi yêu thương, dường như tất cả ủy khuất của hắn nương đều biết đến, Đại Bảo nước mắt rơi càng nhiều, ghen nào nói: “Nhưng là cha người –”

Dương Nghi sờ sờ đầu hắn, khẽ cười nói: “Đại Bảo con nghĩ xem, chuyện cha con đã đáp ứng con, có lần nào là không làm được?”

Đại Bảo ngừng khóc, nấc một cái, nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ mới lắc đầu.

“Đúng chứ, cha con nói sẽ về thì nhất định sẽ trở về!” Dương Nghi kiên định nói.

Đại Bảo dùng sức gật đầu, ngọt ngào ngây thơ nói, “Dạ, cha nhất định sẽ trở về!”

“Cho nên Đại Bảo nín khóc nha, nếu cha con trở về biết con khóc nhè, người sẽ chê cười Đại Bảo.”

Đại Bảo khấn trương, vội vươn hai cái móng vuốt nhỏ ra lau mặt, “Nương, Đại Bảo nín khóc, người đừng nói cho cha nha.” Tiểu gia hỏa rất để ý hình tượng nam tử hán của hắn trong lòng cha hắn.

“Được, nương không nói.” Trần an tiểu bảo bối, lúc này Dương Nghi mới đứng lên, tay tự nhiên vẫn nắm tay Đại Bảo.

Nợ nên tính nàng sẽ không quên, nàng lạnh nhạt nhìn Từ thị, thấy nàng ta ánh mắt trốn tránh, rõ ràng không dám đối diện với nàng. “Đại tẩu, ngài cũng đừng che giấu, ngài nói hay chưa từng nói vậy tất cả mọi người không phải người ngu, trong lòng đều rõ ràng...” Nàng thật sự con mẹ nó (nguyên văn tác giả) không muốn để ý đến Đại tẩu không biết điều này, hiện giờ Đồng gia đang lúc rối loạn, lúc trước Từ thị thường xuyên khiêu khích, Dương Nghi đã không thềm chấp rồi. Nhưng lần này nàng ta thật sự quá đáng, làm cho người ta không thể nhịn được nữa.

“Ta muốn nói chính là, ngài lại chỉ mong sao Nhị gia và Triển gia gặp chuyện không may như vậy? Về chuyện Vân Châu ngài không lo lắng ta cũng không miễn cưỡng, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy Đại tẩu ngài trời sinh lạnh bạc mà thôi, nhưng ngài lại nói ra những lời vui sướng khi người gặp họa đó, không khỏi cũng quá khiến người ta thất vọng? Hơn nữa, nếu Nhị gia và Triển gia xảy ra chuyện, ngài thực cho rằng bản thân có thể thoát được quan hệ?” Nói xong lời cuối cùng, Dương Nghi hừ lạnh một tiếng.

Nói thật trong khoảng thời gian này Dương Nghi cũng có áp lực rất lớn, dù sao lên chiến trường là trọng phụ của nàng, nàng làm sao có thể không lo lắng? Mặt ngoài còn làm bộ như không có việc gì đến an ủi lão thái thái, còn có thai, đủ loại cảm xúc lo âu tức giận đều bị nàng nén xuống, lúc này tất cả đều bộc phát ra rồi.

Từ thị cũng thật sự tức giận, Dương thị dám nói chuyện như vậy với nàng ta, có để Đại tẩu như nàng ta vào mắt hay không? Nhưng ý trong lời của Dương Nghi lại khiến nàng ta bồn chồn, theo ý nàng ta, Triển gia ngã liền ngã, nhiều năm như vậy cũng không thấy Triển gia giúp lão gia nàng ta cái gì.? Lại nói Đồng nhị, chức quan của hắn còn không bằng lão gia nhà nàng ta, mấy năm nay không phải lão gia nhà nàng ta giúp đỡ, có thể thăng nhanh được như vậy? Có điều nàng ta lại có chút không xác định được, bởi vì mấy chuyện lớn này lão gia chưa bao giờ nói với nàng ta, tất cả đều là nàng ta tự mình suy đoán.

Nếu lão thái thái biết suy nghĩ của nàng ta còn không biết sẽ tức giận thế nào đâu, có khi còn đến thẳng nhà mẹ đẻ Từ thị chất vấn thông gia dạy thế nào lại ra một nữ nhi đã ngu xuẩn lại còn xu lợi tự đại đến đây.

Thật ra lúc này tức giận nhất chính là lão thái thái, dù sao hai phe Từ thị nguyên rửa cũng là người thân nhất của bà, nếu không phải còn chút lý trí, chỉ sợ bà cũng khó thở công tâm, có điều lúc này sắc mặt bà cũng không tốt đi chỗ nào.

“Nhà lão đại, lời nói vừa rồi thật sự là người nói?”

Từ thị vừa thấy sắc mặt lão thái thái, tâm hoảng hốt, ấp a ấp úng nói không ra lời.

Lão thái thái vừa thấy liền biết lời này thật sự xuất ra từ miệng Từ thị, bà vẫn biết Từ thị không phải người lạnh lợi, nhưng cho tới bây giờ vẫn không biết nàng ta bạc tình như vậy, lần này lão thái thái thật sự thất vọng rồi.

“Người tới, Đại phu nhân lo lắng Vân Châu, đặc biệt đến Phật đường nhỏ ở hậu viện vì dân chúng tướng sĩ Vân Châu cầu phúc, trong vòng nửa năm, bọn người không được quấy rầy! Còn có, đại thiếu phu nhân quản sự, không có biện pháp thì kêu nàng đến hỏi ta, không cho lại đi quấy rầy đại phu nhân, hiểu chưa?”

Từ thị há miệng thở dốc, nhưng vẻ mặt lão thái thái không giống như đang đùa.

Nói mấy câu liền quyết định cuộc sống giam cầm của Từ thị. Phật đường nhỏ ở hậu viện đã rất lâu rồi không dùng, lần này xem như có tác dụng. Nửa năm, trận chiến sự ở Vân Châu hẳn là cũng có kết quả rồi. Thật ra đến lúc đó mặc kệ kết quả như thế nào, Từ thị đều sẽ không có ngày lành.

Lúc này mấy bà vú già được lệnh muốn tiến lên, Từ thị mới hoảng, vội biện giải: “Lão thái thái, đây chỉ là ta tùy tiện nói mà thôi –” Không cần nhốt nàng ta vào Phật đường nhỏ chứ?

Lời như vậy có thể tùy tiện nói sao?

Lão thái thái vẫy vẫy tay, rõ ràng không muốn gặp lại nàng ta, hai phụ nhân khỏe mạnh lập tức tiến lên kéo Từ thị. Từ thị còn muốn nói gì đó, dưới ý bảo của Thanh nương, bị vú già lấy khăn bịt miệng.

Hạo ca nhi thấy nãi nãi hắn bị người lôi đi, mơ hồ biết bản thân gây họa, trong lòng sợ hãi, oa một tiếng khóc lên.

Lão thái thái bị làm cho đau đầu, nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói với bà vú của hắn: “Ôm Hạo ca nhi về đi, nói với Nhị thiếu phu nhân của các người, bảo nàng ta quản tốt đứa nhỏ, đừng cả ngày chỉ biết ăn giấm chua làm đứa nhỏ không học được mấy lời đứng đắn –”

Lời này của lão thái thái đúng là bất mãn với chuyện Hạo ca nhi học vẹt, bà vú của Hạo ca nhi kinh sợ đáp ‘vâng’.

Một hồi khôi hài cứ như vậy kết thúc, tất cả mọi người mệt đến hoảng, lão thái thái liền bảo Dương Nghi và Đại Bảo về nghỉ ngơi.

Dương Nghi bụng cũng có chút không thoải mái, liền thuận thế đáp ứng.

Những ngày tiếp theo, bởi vì Từ thị vào Phật đường, tất cả đều trở về bình tĩnh.

Lần này Đại thiếu phu nhân thật sự có quyền quản gia, bởi vì ý thức được Lão thái thái thiên vị chi thứ hai, liền thường thường bảo ma ma bên người đi qua hỏi bọn họ có thiếu gì không, thiếu gì nàng ta sẽ bảo người mau chóng bổ sung. Có điều đối chuyện nàng ta cầu tốt, Dương Nghi cũng chỉ làm người ta tức giận trở về. Dù sao cũng đã phân gia, nếu không phải lo lắng lão thái thái, nàng cũng không muốn ở đây.

Hồ Hạnh đến đây hai lần, đều dẫn theo Dung ca nhi cùng đến. Dung ca nhi tính tình ôn hòa, Đại Bảo cũng thích chơi với hắn. Vì Đại Bảo, Dương Nghi cũng không nóng không lạnh chiều đãi nàng ta. Từ đó về sau, Hồ Hạnh cũng hiểu rõ, cực có mặt không thường đi qua, có điều lại để bà vú thường xuyên ôm Dung ca nhi đến.

Bởi vì có đứa nhỏ cùng tuổi, Đại Bảo thoải mái hơn dĩ vãng rất nhiều, đối với chút tâm tư nhỏ của Hồ Hạnh, Dương Nghi coi như không nhìn thấy.

Nhân Đại Bảo, lão thái thái quả thật đối Dung ca nhi tốt hơn lúc trước một chút. Hồ Hạnh nghe được Dung ca nhi dứt quãng nói, cười đến thật vui vẻ. Sống gần mười năm ở cổ đại, nàng ta đã sớm không còn hồn nhiên và thanh cao lúc trước. Về phần trước đây cùng Dương Nghi ganh đua so sánh? Đây đều là mệnh a, không cưỡng cầu được. Bây giờ nàng ta chỉ nghĩ dạy nhi tử cho tốt, thuận tiện để nửa đời sau có người dựa vào.

Ngày hôm đó, Dương Du tới chơi.

Dương Nghi nhìn cái bụng lộ ra của nàng, oán tránh nói: “Cũng đã là người có thai sao còn chạy loạn khắp nơi? Thật xảy ra chuyện gì, muội phu cũng không thể trách ta đấy.”

Nhớ tới cái người vô cùng khản trương kia, Dương Du cũng cười, “Tỷ tỷ tốt, người cũng đừng niệm ta, không dễ dàng mới qua được ba tháng đầu nơm nớp lo sợ, người để ta yên tĩnh chút đi.”

Dương Nghi bắt đầu dĩ lắc đầu.

Đại bảo biết tin cũng không tự chơi một mình, cùng đi theo vào thiên sảnh, ghé vào trên đùi Dương Nghi, tò mò nhìn bụng tiểu di hân, “Di di, trong bụng người thật sự có đệ đệ sao?”

Lời của Đại Bảo làm Dương Du có chút thẹn thùng lại có chút cao hứng, nàng hướng Đại Bảo vẫy tay. Đại Bảo nhìn nương hân một cái, thấy Dương Nghi gật đầu thế này mới vui vẻ chạy đến bên người Dương Du.

“Ừ, bên trong có đệ đệ hoặc muội muội đấy.” Dương Du vuốt bụng cười.

“Đại Bảo có thể kiểm tra sao? Di di, Đại Bảo cam đoan nhất định sẽ rất nhẹ rất nhẹ, sẽ không làm đau đệ đệ.” Đại Bảo mắt to tràn đầy cầu xin.

Thấy di di hân đồng ý, Đại Bảo mới cẩn thận vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên bụng nàng. Đột nhiên, tiểu gia hỏa reo một tiếng, ánh mắt mở tròn tròn, cái miệng nhỏ nhún khê nhếch, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Dương Du cũng a một tiếng, trong mắt tràn đầy vui sướng, “Tỷ tỷ, nó động, nó đá ta này.”

“Chúc mừng!” Dương Nghi cũng cười, nàng có thể cảm nhận được cảm giác vừa thỏa mãn và kinh hỉ được làm mẫu thân này.

“Nương, vừa rồi là đệ đệ động sao?” Đại Bảo kề bên Dương Nghi, sưng sờ nhìn bàn tay nhỏ vừa mới bị đá.

“Đúng nha, đệ đệ thích Đại Bảo đấy, Đại bảo cao hứng không?” Dương Nghi xoa xoa đầu hân hỏi.

“Cao hứng!” Đại Bảo lòng đầy chờ mong nhìn di di hân, “Di di, có thể để Đại Bảo sờ thêm chút nữa sao?”

Dương Du đương nhiên đồng ý, đáng tiếc lúc này bàn tay mập của Đại Bảo đặt ở mặt trên một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh, khuôn mặt tràn đầy chờ mong của tiểu gia hỏa sụp xuống, “Nương, di di, đệ đệ không để ý ta –” tiểu gia hỏa cáu trạng, xem như vậy, bởi vì bị ghét bỏ nên muốn khóc.

“Đại Bảo ngoan nhé, đừng ầm ĩ đệ đệ, đệ đệ mệt mỏi, ngủ rồi. Chờ sau khi hân tỉnh, sẽ cùng Đại Bảo chơi.” Chờ hân tỉnh ngủ, muội muội cũng đã về.

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự.”

“Được rồi, vậy con liền ở đây chờ đệ đệ tỉnh ngủ.”

Dỗ tốt đứa nhỏ, một lát sau, Đại Bảo đã tự chơi một mình rất vui rồi.

Dương Du trợn mắt há hốc mồm nhìn bản lĩnh dỗ đứa nhỏ của tỷ tỷ nàng.

Dương Nghi liếc nàng một cái, chuyện bé xé to.

Dương Du cười khổ, sờ sờ cái mũi, lại nhìn thẳng tỷ tỷ nàng, mới dần đo mở miệng, “Tỷ, Đại bá nương nhờ chúng ta có rảnh rồi đến Tôn gia xem đường tỷ chút..”

“Chuyện nhà bọn họ, ta mặc kệ.” Muốn quản cũng không quản được, có một số việc, lựa chọn phải gánh vác hậu quả.

Dương Du yên lặng gật đầu, nàng cũng biết tỷ tỷ nàng đạo này rất buồn phiền, bản thân nàng sao không phải vậy? Nàng còn lấy việc này đến phiền tỷ tỷ, thật sự là không nên. Nghĩ như vậy, chút trách ẩn duy nhất trong lòng cũng không còn. Đường là tự mình đi, đường tỷ tự biến cuộc sống của bản thân thành như vậy, người khác giúp được một lần, không giúp được cả đời.

Nghĩ như vậy, Dương Du nói sang chuyện khác, chuyển hướng đề tài này.

Ngày như nước, năm nay mùa xuân dường như đặc biệt dài, tuyết thật lâu chưa tan.

Vân Châu thường xuyên sẽ có chút tin tức vụn vặt truyền đến, có thắng có bại, làm tim người ta lên lên xuống xuống, nghe xong hai ba lần, cuối cùng Dương Nghi dứt khoát không nhìn không nghe, cũng nghiêm cầm hạ nhân ở bên cạnh lão thái thái nói linh tinh.

Đại thiếu phu nhân cũng sáng tỏ dụng ý của Dương Nghi, cũng bảo người trong phủ không được nói.

Mà bụng Dương Nghi cũng dần dần lớn lên. Bởi vì Dương Nghi lại mang thai, thực làm lão thái thái vui vẻ một hồi.

Trong sự sốt ruột chờ đợi của đám người Dương Nghi, thời tiết dần dần chuyển ấm.

Đầu tháng tư, rất đột ngột, tin tức Triển gia Vân Châu đánh bại đại quân Đột Quyết truyền ra.

Tiếp quan đến báo tin vui, Dương Nghi trong khoảng thời gian ngắn không dám tin, đến khi chứng thực tin đại thắng, cả phủ người vui mừng khôn xiết, vui sướng.

“Nhị gia đâu, Nhị gia sao rồi?” Dương Nghi sốt ruột hỏi.

Quan báo tin là một người trẻ tuổi, chỉ thấy hấn về mặt khó xử.

Trái tim Dương Nghi co rút một trận, mọi người cũng ý thức được tình huống không đúng, ào ào nhìn về phía quan báo tin.

Vẫn là lão thái thái trấn định, chỉ thấy bà động tay, quả trọng nặng nề gõ trên đất, “Nhị gia rốt cuộc như thế nào, người nói thẳng.”

Vì cứu Triển lão Tướng quân, tay Đồng Nhị gia bị phế.”

71. Chương 71

Thật lâu về sau –

“Nương, nương, người đã dậy chưa? Muội muội muốn gặp người –” Đại Bảo đập cửa...

Đại Bảo nhìn nữ oa gương mặt xinh xắn phía sau, lúc này bé đang ngậm tay một đôi mắt to chớp chớp nhìn cửa khép chặt. Sau khi thấy ca ca gõ cửa, dùng thanh âm mềm dẻo đặc thù của đứa nhỏ bập bẹ nói: “Nương – Nương, cửa cửa, Quả Quả, đi vào!”

Dương Nghi bắt lấy bàn tay to đang tác quái trên người mình, đẩy đẩy nam nhân không ngừng kích thích mình ra, thở hổn hển nói: “Ta giống như nghe nói giọng Đại Bảo và Quả Quả –”

Nam nhân mặt không đổi sắc, “Nàng nghe nhầm –” Động tác dùng eo không dừng.

“Nhưng là –” Dương Nghi cũng bị đâm đến nói năng lộn xộn.

Thấy lúc này mà Dương Nghi còn phân tâm, nam nhân hơi híp trông mắt, ra vào nhanh hơn. Rất nhanh, Dương Nghi đã bị khoá cảm ngập trời chộn vùi, không nhớ rõ chuyện vừa rồi.

Lúc này Đông Mai vừa vặn đi qua, nhìn thấy hai người, bên người còn không có một người làm nào, kinh hãi: “Tiểu tử tông của ta, người hầu hạ bên cạnh hai người đâu?”

“Quả Quả tìm nương, ma ma không, không để, đánh đánh –” Quả Quả bĩu môi, ngọt ngào ngây thơ cáo trạng.

Đại Bảo lập tức tiếp miệng, “Muội muội muốn gặp nương, ta thấy khoảng cách không xa liền dẫn muội ấy qua đây. Đông Mai. Cha và nương ở bên trong đó đúng không? Chúng ta gõ cửa thật lâu, bọn họ cũng không mở –” nói xong lời cuối cùng, Đại Bảo mặt đen kịt. Thật kỳ quái, vậy mà lại ném bọn họ cho hạ nhân chính mình đi chơi riêng, nếu không phải mình ở đây muội muội đã khóc rồi.

Tiểu ngọt ngào Quả Quả gật đầu, “Ừ ừ, Quả Quả gõ tay đau đau –” mới xong còn vươn bàn tay mập trắng nõn ra chứng minh bé không có nói dối.

Khi nói chuyện, thân thể nhỏ của Quả Quả còn không cẩn thận lắc lư hai cái, Đông Mai sợ tới mức vòng tay qua ôm bé.

Quả Quả hiện giờ mới hơn một tuổi, có thể đi, nhưng chưa vững chắc lắm.

Quả Quả cười ngọt ngào với Đông Mai đang ôm mình, “Cám ơn ma ma –”

Mấy năm nay, Xuân Tuyết Đông Mai được Dương Nghi làm mai mối cho tiểu quân sự tâm phúc của nàng. Có điều sau khi Xuân Tuyết có thai liền xin Dương Nghi cho nàng và vị kia nhà nàng đến thôn trang khác của Đông gia trông coi. Còn Đông Mai trừ sinh con ra vẫn luôn ở trước mặt Dương Nghi hầu hạ, coi như tức phụ được Dương Nghi yêu thích nhất.

“Lão gia và phu nhân còn đang bận, trong lòng bếp vừa làm xong chè khoai lang, ma ma mang cho hai người uống trước được không?” Đông Mai xem cửa phòng đóng chặt, phỏng chừng tạm thời lão gia và phu nhân còn chưa có ‘bận’ xong.

Tiểu nha đầu sờ sờ cái bụng nhỏ tròn vo, giương mắt nhìn ca ca nàng, Đại Bảo thấy bộ dáng tham ăn của bé, mấp máy miệng nói: “Theo ý người, chúng ta đi ăn chè trước.” Khi nói chuyện, Đại bảo vươn tay gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của muội muội. Muội muội nghe được có thức ăn ngon, còn nhớ rõ phải nghe lời mình, thật ngoan. Vừa nghĩ như vậy, Đại Bảo làm ca ca trái tim nở căng đầy, thật hận không thể chuyển hết tất cả đồ tốt đến trước mặt muội muội mới tốt.

Bên này vừa nghỉ, Dương Nghi liền vội đứng dậy, nàng cũng không quên dường như vừa rồi một đôi nhi nữ đến tìm nàng.

Nhị gia chân chó chuyển khăn nóng cho nàng, Dương Nghi tức giận trợn hăn, người này, ban ngày ban mặt lôi kéo nàng làm chuyện đó, thật sự là già rồi còn không đứng đắn.

Trên mặt Dương Nghi xuân tình chưa tan, cái tròng mắt này của nàng chẳng những không có lực uy hiếp, ngược lại khiến nhị gia tâm ngứa, hận không thể tiến lên ôm nàng quay lại giường.

Nhị gia vẽ mặt bình tĩnh mặc cho nàng tròng, đối loại hành vi qua cầu rút ván này của nàng Nhị gia rất thông minh không đi vạch trần. Nếu hăn thật sự có can đảm nói ra, lần tới muốn lừa nàng cũng khó. Chính là có thâm ý khác nhìn nàng một cái, ý tứ hàm xúc không rõ.

Nhị gia mỉm cười nhìn nàng, liên tục nhìn khiến mặt nàng hồng không thôi, nhớ tới đoạn cuối màn vừa rồi nàng quần hăn không buông, không khỏi thầm trách mình định lực không đủ, cùng hăn đánh lấy nhau một hồi.

Chờ hai người thu thập thỏa đáng đi đến thiên sảnh, nhìn thấy Đại Bảo đang cầm thìa nhỏ cẩn thận đút muội muội, Quả Quả ăn chè, ánh mắt hí thành một đường ngang.

Nhìn đến một đôi nhi nữ, Dương Nghi cảm thấy trái tim đều mềm nhũn.

“Cha, nương –” Đại Bảo đối diện cửa lớn, là người đầu tiên phát hiện bọn họ, sau đó liền đứng lên.

Quả Quả vừa nghe, lập tức quay đầu, nhìn thấy bọn họ, con ngươi sáng lên, lập tức nhảy xuống ghế dựa chạy về phía bọn họ. Nhị gia bước nhanh, vươn tay bế bé lên.

Đột nhiên bị ôm lên cao, tiểu nha đầu cảm thấy chơi vui, cười khanh khách.

Đại bảo mím môi, liếc mắt lo lắng nhìn tay phải của cha hăn. Đột nhiên, một bàn tay đặt lên đầu hăn, trấn an xoa xoa đầu hăn, Đại Bao giương mắt, chỉ thấy nương hăn cười với hăn, “Đừng lo lắng, cha con không có việc gì.”

Đại Bảo nghe được, cẩn thận thở ra một hơi, gương mặt lén thả lỏng mấy phần.

Thấy hăn như vậy, Dương Nghi vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ. Hai năm qua, Đại Bảo ngày càng có bộ dáng tiểu đại nhân, học làm này nọ đều rất cẩn thận tỉ mỉ, còn thích quan tâm, đặc biệt là chuyện của Quả Quả, hăn quan tâm nhất.

Trận chiến Vân Châu, Nhị gia thay Đại cữu hăn can một mũi tên bị thương gân mạch, tuy rằng trải qua điều dưỡng mấy năm bề ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng lại không thể bê vạt nặng, càng đừng nói lên chiến trường.

Cây cung 50 thạch hấn cũng kéo không được, so với hấn dũng mãnh phi thường lúc trước, bây giờ thật sự là kém nhiều lắm, tương phản nhiều lắm, làm Nhị gia có một thời gian rất mất mát. Mất đi tính cách kiên định lạc quan, qua một đoạn thời gian hấn cũng nghĩ thông suốt.

Lúc trước nghe xong lời của quan báo tin, Dương Nghi chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, không phải nàng ghét bỏ tay Nhị gia bị phế, mà là lo lắng Nhị gia người như vậy sao có thể chịu được chuyện thực tay bản thân bị phế. Sau đó sau khi Nhị gia được người đưa về, nàng được hấn lên cho biết đây là hấn cố ý, thương tổn nhìn như nghiêm trọng, là không lên được chiến trường, nhưng lại không ảnh hưởng đến sinh hoạt. Lúc này Dương Nghi mới thoáng yên tâm.

Đây cũng là bí mật của hai phu thê, không nói cho người khác biết. Có điều, đã diễn thì diễn cho giống một chút, cho nên mấy năm nay, trước mặt mọi người Nhị gia rất ít dùng tay phải, có điều ngẫu nhiên cũng sẽ dùng một chút. Phần lớn đều là khi ở trước mặt mọi người đều là bộ dáng không có lực.

Lúc đó Nhị gia còn nói cho Dương Nghi, hấn làm vậy chính là muốn đề phòng Hoàng thượng mượn cớ giết lừa.

Trận chiến Vân Châu, Nhị gia ngăn cơn sóng dữ, không chỉ cứu Triển gia, giúp Triển gia miễn được tình cảnh toàn quân bị diệt, còn bảo vệ được Vân Châu. Công lao không thể nói không lớn, triều đình không thể không phong thưởng. Nhưng hai nhà Triển Đồng quan hệ đặt tại đó, nếu thăng Đồng Khoát Nhiên lên, dựa vào bản sự của hấn, dừng chân ở Khâm Châu, đợi hai nhà bọn họ không chế được hai binh doanh, cân bằng hiện nay bị đánh vỡ, đây là chuyện thánh thượng không nguyện ý nhìn thấy nhất.

Thay vì để thánh thượng nghĩ biện pháp khác làm suy yếu thực lực của hai nhà Triển Đồng, còn không bằng tương kế tựu kế. Dù sao tay Nhị gia bị phế không có khả năng lên chiến trường, chẳng khác nào một lão hổ không có răng, binh doanh là nơi coi trọng thực lực, là quan to lại không thể lên chiến trường, cơ bản cũng đã đến cùng rồi. Vừa vặn có thể làm thánh thượng an tâm.

Có điều Hoàng đế trời sinh tính đa nghi, cũng không biết hấn có tin không.

Thật ra mặc kệ hấn tin hay không, đều đã đạt tới cân bằng mà hấn muốn. Cho dù biết Nhị gia cố ý làm vậy cũng sẽ chỉ cảm thấy hai nhà Triển gia thật thức thời, không có ý sủng mà kiêu, vẫn biết ai là chủ tử.

Sau đó được phong thưởng rất nặng, không chỗ nào không biểu hiện Nhị gia hợp thời thoái nhượng là sáng suốt cỡ nào.

Khi đó Triển gia chết không ít thân binh, có thể nói là tổn thương gân cốt, muốn khôi phục nguyên khí, cần thời gian rất dài, không thể chịu được một lần đả kích lớn nữa. Mà bởi vì Nhị gia bị thương, thánh thượng vì cân bằng, chẳng những sẽ không ra tay với bọn họ, còn có thể che chở bọn họ.

Mà người Nhị gia mang đến cũng thương tổn năm sáu phần, nhưng thừa lại, không ai không phải người tin cậy của hấn. Những người sống sót đó, đều là binh sĩ tinh nhuệ, trải qua mấy năm khuếch trương, đội ngũ còn to lớn hơn lúc trước. Mà Nhị gia giống như thổ hoàng đế, đối với nó vẫn rất có sức ảnh hưởng. Có điều đây đều là chuyện riêng, bên ngoài, bọn họ vẫn nghe tướng quân hiện tại.

Cùng nữ nhi chơi một hồi Nhị gia mới đặt Quả Quả lên kháng ẩm áp, bản thân cũng ngồi lên, “Đúng rồi, vừa rồi nhận được thư Đại ca gửi, hỏi nhóm ta khi nào trở về? Nói năm mới nên trở về xem nương, người hai nhà cũng tụ họp.” Nói xong lời cuối cùng, về mặt Nhị gia cũng nhàn nhạt.

Dương Nghi múc cho hấn thêm một bát chè, lại cho nữ nhi nửa non bát, thuận tiện lái nhai hai câu: “Chè khoai lang này ăn nhiều dễ nóng dạ dày, không được ăn nhiều.”

“Nương, Quả Quả, ăn!” Quả Quả thấy ai cũng tự mình ăn, cũng ăm ỉ muốn tự mình ăn, dứt lời liền vươn tay đoạt lấy thìa trong tay Dương Nghi.

Sau khi Dương Nghi nhét thìa vào trong tay bé, lại lấy một cái khăn tay buộc vào cổ bé, Dương Nghi mới bớt chút thời gian trả lời Nhị gia: “Cách năm mới còn hơn một tháng mà, mấy này nữa chúng ta lên đường cũng kịp.”

Lão thái thái đi sau khi Quả Quả ra đời được mấy tháng, xem như mỉm cười ra đi, không chịu nhiều đau khổ.

Nhị gia lên tiếng, “Ừ, chúng ta lên núi chơi hai ngày, kêu Thanh Thúc về trước chuẩn bị tốt, mang nhiều chút đặc sản bên này, trở về cũng tốt đưa cho các trưởng bối.”

Dương Nghi đồng ý, xem nhi tử quy củ, nàng nghĩ nghĩ nói, “Đại Bảo cũng sắp sáu tuổi, chàng xem có phải cũng nên mời một vị tiên sinh về dạy võ lòng cho con hay không?” Tuy rằng bình thường nàng cũng dạy hần mấy chữ, nhưng vẫn kém người chính quy dạy.

Nhị gia nhìn thoáng qua con ngoan của mình, mắt tràn đầy yêu thương, “Là nên, con trai, khi ta lớn như con bây giờ, gia gia con lập tức mời hai vị tiên sinh trở về đây. Một người dạy học chữ, một người dạy chút công phu phòng thân. Con có muốn học hay không?”

Nghe được có thể học chút công phu phòng thân, con người Đại Bảo sáng lên, “Được.”

Một bên Quả Quả không biết xảy ra chuyện gì, thấy ca ca bộ dáng cao hứng, cho là có chuyện gì tốt, lập tức theo vào, “Quả Quả, học!”

Thấy bé cầm thìa bộ dáng vội vàng Dương Nghi cười cười, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Ha ha, con heo nhỏ lười, chờ sau khi con có thể tỉnh ngủ rồi nói sau.”

Tiểu nha đầu cái hiểu cái không nhìn bọn họ, cũng không biết nghe hiểu hay không.

“Nếu tập võ giờ mẹo phải rời giường đó, Đại Bảo có sợ mệt không?”

“Không sợ.” Đại Bảo vẽ mặt kiên định lắc đầu.

“Được, ta nhất định sẽ nghiêm khắc xem, đừng nghĩ nhàn hạ.” Nhi tử không sợ khổ, gương mặt Nhị gia tràn đầy vui mừng.

Ăn chè, Dương Nghi thấy nữ nhi buồn ngủ không mở được mắt ra, đôi tay nhỏ bé dụi dụi mắt. Sau khi Dương Nghi dỗ bé ngủ mới để bà vú ôm bé xuống, thuận tiện cũng dẫn Đại Bảo đi.

“Để đứa nhỏ ngủ trong phòng của chúng ta đi, bên ngoài gió tuyết lớn, đừng trở về, đỡ bị cảm lạnh.” Nhị gia mở miệng nói.

Dương Nghi cũng đang có ý đó, vội vàng bảo Đông Mai dẫn người xuống.

Tiếp theo, Dương Nghi bớt chút thời gian xử lý việc vặt, Nhị gia bồi ở một bên, nhìn nàng xử lý xong từng việc một, mới chuyển một ly trà nóng qua, “Thật sự là vất vả nàng, việc này xử lý lên thật sự là vụn vặt phức tạp.” Không thể thoải mái bằng hần ở ngoài.

Dương Nghi cười cười, “Nào có cái gì cực khổ hay không, làm nhiều thì tốt rồi.” Cuộc sống mà, chính là như vậy. Nàng đây vẫn coi như tốt lắm, phía trên không có bà bà đè nặng, hậu viện cũng không có nữ nhân không đúng sắc, nàng thật thấy đủ.

Nhị gia cười nhìn thê tử, nhịn không được ôm nàng vào trong lòng, lại nghĩ đến một đôi nhi nữ nhu thuận lành lợi, chỉ cảm thấy thỏa mãn chưa từng có.

Nhị gia ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói: “Bảo nhi, cuộc đời này có nàng, là đủ.”

Dương Nghi ôm lại eo hần, thả lỏng dựa vào trong lòng hần, cười đến vẻ mặt ngọt ngào, “Ta cũng vậy.”

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-lao-nam-nhan>